SS. D. N.

BENEDICTI XIV.

OPERA

IN DUODECIM TOMOS DISTRIBUTA

TOMUS V.

ACTA CANONIZATIONIS SANCTORUM

FIDELIS A SIGMARINGA, CAMILLI DE LELLIS, PETRI REGALATI, JOSEPHI A LEONISSA, ET CATHARINÆ DE RICCIIS.

UNA CUM

APOSTOLICIS LITERIS

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI XIV.

ET

VATICANÆ BASILICÆ ORNATUS

DESCRIPTIONE.

ROMÆ, MDCCXLIX.

EXCUDEBANT NICOLAUS, ET MARCUS PALEARINI
ACADEMIÆ LITURGICÆ CONIMBRICENSIS TYPOGRAPHI.
SUPERIORUM FACULTATE.

IMAGINES, ET DELINEAMENTA
EXTERIORIS INTERIORISQUE ORNATUS
VATICANÆ BASILICÆ
IN
SOLEMNI CANONIZATIONE
SANCTORUM

FIDELIS A SIGMARINGA, CAMILLI DE LELLIS, PETRI REGALATI, JOSEPHI A LEONISSA, ET CATHARINÆ DE RICCIIS.

IOANNES·V·PORTUGALLIÆ·ET·ALGARBIORUM·REX·FIDELISSIMUS.
NON SUFFIC
Voluntate Nostra, Ipso Rege inconsulto Perhonorificum Fidelissimi Titulū Nos Ipsi excogitavimus.
Bend·XIV·P·M·in Alloc·habita die 21·April·1749·
Reges tanquam Catholicæ Fidei Propagatores titulo Fidelissimi Apostolica Authoritate Insignimus.
Bend·XIV·P·M·in lit·Apost· emanatis 23·Dec·1748·

JOANNI V.

LUSITANIÆ, ET ALGARBIORUM REGI FIDELISSIMO.

EMMANUEL DE AZEVEDO SOCIETATIS JESU.

UM librum de re divina a Summo Pontifice BENEDICTO XIV. copiosissime sapientissimeque conscriptum tamquam Scholæ Sacrorum Rituum primitias Majestati nuncuparem Tuæ, REX FIDELISSIME, id unum mihi

proposueram, ut aliquod qualecumque demum id esset, *meæ erga Potentissimum Lusitaniæ* REGEM *servitutis, erga Munificentissimum litteratorum omninm Protectorem observantiæ, erga Amantissimum Patriæ Parentem charitatis testimonium* extaret. Graviter enim officio defuissem meo, si tot ac tantis a Te beneficiis ornatus perpetuo gloriosissimum nomen Tuum silentio in operibus a me editis involvissem. Nunc longe aliam in hoc opere, quod sub Majestatis Tuæ auspiciis prodit, causam sequar, quam ut aliis, ita etiam Tibi vehementer probatum iri confido. Etenim cum illud mea cura typis editum BENEDICTO XIV. nomine Canonicorum Regularium Nationis Lusitanæ de me optime semper meritorum supplex offerrem, eumdem audivi hæc mihi mira benignitate dicentem: *Accipio munus gemino titulo meum, & quia a me profectum, & quia mihi redditum. Velim tamen, ut quemadmodum hoc mihi Tu alieno jussu tradis, ita idem ipsum Tu meo nomine ad* REGEM FIDELISSIMUM *mittas*. Quare etsi ego tenuitatis meæ conscius sim, quadam tamen dulcissima necessitate constringor, ut quem librum Sanctissimus Pontifex ad Te mittit, eumdem ego nomini inscribam Tuo.

Nec vero ulla me dubitatio tenet, quin hunc librum Tu ea animi voluptate excepturus sis, qua cæteri Reges munera omnium pretiosissima solent accipere. Nam Auctor rerum omnium, quæ in eo descri-

deſcribuntur (deſcribuntur autem perquam maximæ) Is eſt, qui ſapientia, pietate, religione, ceteriſque virtutibus ita Prædeceſſorum ſuorum Romanorum Pontificum aſſecutus eſt laudem, ut eorum nemini cedat, cujus plurima ſemper, ac ſumma & in Te ipſum, & in univerſum genus noſtrum promerita conſtiterunt; cui Tu non ſolum eximio in eum amore, verum etiam mutuis erga ipſum officiis nunquam non reſpondiſti; quem tamquam abſolutiſſimum quoddam veteris diſciplinæ exemplar conſecutura ſæculorum omnium æternitas intuebitur; in quo denique colendo patriam Tibi ſanctitatatem conſtitutam eſſe voluiſti. Liber vero ea continet acta ſapientiæ eruditioniſque pleniſſimia, quæ in quinque Beatis Sanctorum numero adſcribendis habita ſunt; ex quibus pronum erit ſapientiæ Tuæ omni doctrina tam ſacra quàm profana mirum in modum excultæ colligere; quod mihi agendum ſit in iis virorum ſanctimoniæ fama præſtantium cauſis, quas in hac urbe tractandas meæ fidei concredere dignatus es.

Quanta autem tua ſit religio, cum erga omnes Sanctos, quorum tibi Regnoque Tuo patronos eſſe voluiſti, tum erga illos, qui inter Sanctos connumerati nuper ſunt, vel ex eo intelligitur, quod honores eiſdem publice decretos tanta tuis ſumptibus magnificentia Ulyſſipone celebrandos curaſti, ut qui epteris ex nationibus ea in Urbe verſantur (verſantur autem pene innumeri) ii omnes uno eodemque ore fateantur, nihil aut ad Religionem illuſtrius, aut ad

 pietatem

pietatem accommodatius, aut ad Magnificentiam ſplendidius fieripotuiſſe; novum id quidem mihi in communi omnium admiratione non accidit, utpote qui, Ulyſſipone cum eſſem, eadem plane perſpexerim pietatis ac munificentiæ tuæ monumenta, quibus lætiſſimam Joannis Franciſci Regis, & Vincentii de Paulo inter Sanctos cooptationem feſta per octo dies celebritate, piaque Regiæ Majeſtatis præſentia es proſecutus.

Quocirca *cum Tu res toto vitæ tuæ curſu ad Catholicæ Religionis gloriam, atque ad ſanctæ Sedis dignitatem magis amplificandam præclariſſimas geſſeris* conſentaneum prorſus fuit & pene neceſſarium, ut quem Luſitaniæ Regem cunctis virtutibus, ac præcipue erga Deum, Cœliteſque pietate, erga Divinam legem religione, erga ſacras miſſiones beneficentia, erga mortales univerſos liberalitate BENEDICTUS XIV. inſtructum ornatumque eſſe ſciret, eundem ipſe Apoſtolico Senatu comprobante, univerſaque Roma plaudente honorificentiſſima FIDELISSIMI REGIS appellatione ad tuos etiam Succeſſores perpetuo tranſmittenda ſponte ſua inſigniret. Si enim, quemadmodum olim Sebaſtiano Regi S. Pius V. honorifici alicujus tituli optionem dedit, ſic parem tibi BENEDICTUS XIV. facultatem feciſſet, eamdem tu, ac Rex ille ſecutus eſt, rationem tenuiſſes, ut oblatam tibi appellationem pro Chriſtiana animi tui demiſſione conſtantiſſime deprecareris. Eſt enim viri humano faſtigio

celſioris

celſioris virtutem ita diligere, ut in ea excolenda intimam ipſius honeſtatem, non extima ejuſdem ornamenta requirat. Hoc BENEDICTUS XIV. cum cogitaret, reſponſionem antevertit tuam. Noverat quippe Pontifex ſapientiſſimus, iis potiſſimum honores tribuendos, in quibus & meritorum dignitas emineat, & modeſtia ab honoribus optandis refugiat.

Merito igitur ampliſſimum hunc FIDELISSIMI REGIS titulum Luſitania noſtra eo majori Tibi gaudio gratulatur, quo potiore ipſa jure eumdem ad te pertinere cognoſcit. Ii quippe honores cæteris anteferendi ſunt, qui non aulicæ adulationi, ſed veræ virtuti, non eblanditis ſuffragiis ſed rebus præclare geſtis, non precibus, ſed animo intra fortunam ſuam ſe continenti redduntur. Jam vero quænam & quanta ſit FIDELISSIMI REGIS appellatio non ex aliis, quibus cæteros Reges Apoſtolica Sedes honeſtavit titulis, ſed ex ipſa vocabuli, quam nemo non tenet, ſignificatione, nobis eſt metiendum; nam comparatio illa aliquibus fortaſſe moleſta eſſet; hæc ratio ab omnium offenſione ſejuncta eſt.

Ac mihi quidem divinas literas memoria repetenti unus dumtaxat occurrit Moyſes [a], quem FIDELISSIMUM in domo ſua Deus ipſe appellaverit. Sancto deinde Petro Apoſtolorum Principi [b] hunc eumdem titulum ſanctus Joannes Chryſoſtomus impertitus

(a) *Num.* 12. *C.* 7. In omni domo mea Fideliſſimus eſt.

(b) *S. Jo: Chryſoſt. ſerm. S. Petri apud Metaph.* Tu cum omni fiducia in manus Domini, aſſidue ei & ejus Sponſæ Eccleſiæ ſerviſti; qui ferventi ſpiritu Dominum dilexiſti omnium Apoſtolorum Fideliſſimus.

titus est. Porro utrumque ea appellatio mirifice decebat, propterea quod alter in veteri lege primus Populi ductor, alter in nova primus Christi Vicarius a Deo renunciatus. Equidem crediderim BENEDICTUM XIV. similem in dissimili tamen ratione virtutum tuarum præstantiam tunc spectasse, cum egregia Tua merita universæ posteritati commendanda FIDELISSIMI REGIS appellatione remunerari decrevit. Hanc enim ipse benefici erga Te animi caussam in suis literis profert quod *Maiestatem tuam præ cæteris Portugalliæ atque Algarbiorum Regibus magno pii Regiique animi Tui fervore Catholicam Fidem non modo in omnibus ditionum tuarum, sed in alienis quoque regionibus ab inita Regnorum tuorum possessione promovere & augere, verum etiam tot sapientiæ, industriæ, pietatisque consiliis & immensis opum profusionibus tueri & conservare contendens maximus emineas, & prædiceris*. Est etiam in Pontificia ad Purpuratos Patres allocutione *Lusitanicos Reges omnem operam contulisse, ut Catholicam religionem in sua ditione illibatam tuerentur; & cum deinde plures Asiæ, Africæ, Indiarum, & Americæ populos in suam potestatem redegissent, barbaras gentes sanctissimæ religionis mysteriis imbuendas curasse, accitis peritissimis Ministris, qui recentem Domini vineam diligenter excolerent*. Qua in re exitu comprobatas fuisse perspici-

mus

mus prædictiones eas multo celeberrimas, quibus Alphonso Regi, Præclarissimi generis Tui, ac florentissimi Lusitani Regni Conditori adversus innumerabiles Maurorum copias cum exigua militum manu jamjam pugnaturo, cœlestemque opem enixis precibus flagitanti Christus ipse spectandum se objiciens animos ad victoriam adjecit, Regium nomen a militibus donatum confirmavit, aureum clypeum quinque suis sacris vulneribus interpunctum pro Regio stemmate dedit pollicitusque inter cætera est primo sese stabile sibi imperium ad sui nominis per exteras gentes propagationem in eo ejusque Nepotibus fundaturum: deinde Regnum ipsum Lusitanum FIDE PURUM, ac dilectum pietate fore: denique ex ipsa Lusitania impigros a se Messores delectum iri, qui plurimam ex longinquis regionibus messem in cœlum inferant.

Talis ac tantus REX FIDEI ARMIS INSIGNITUS, & strenuus DIVI PETRI MILES dignissimus erat qui primus omnium ab Apostolica Sede FIDELISSIMI nomen reciperet. Eum quippe & Deo & Petri Successoribus Fidelissimum semper fuisse, juramentum in ipsa Regia inauguratione emissum, quæque de eo extant scriptis tradita monumenta aperte docent, res domi bellique preclare gestæ luculentius confirmant, plurima denique patrata miracula Divinitus evincunt. Hæc eadem appellatio Regibus continua successione in ejus locum suffectis jam diu debebatur; quid enim in eadem appellatione latet, quod non abunde Reges nostri præstiterint? An sedula in

coercen-

coercendis hæreticis diligentia? At nemo eorum invenietur, qui non modo ullam errorum peſtem in Regno ſuo vagari, ſed ne ad ipſam quidem aſpirare paſſus ſit. An debita Apoſtolicæ Sedi reverentia? At quivis eorum nullam ſibi pro eadem tuenda jacturam, nullum laborem, nullum diſcrimen defugiendum arbitratus eſt. An bellica in Mauris debellandis fortitudo? At multi eorum plurimos in Hiſpania hujuſmodi hoſtes ad internecionem deleverunt; alii trajecto in Africam exercitu munitiſſimas urbes expugnarunt, alii barbaros Reges in ſervitutem abduxerunt, alii autem profuſo ſanguine ſempiternam gloriam adepti ſunt. An æſtuans quidam Fidei Catholicæ per exteras regiones diſſeminandæ ardor? At hoc ardore inflammati Sanctius, Alphonſus IV, Emmanuel, Sebaſtianus, Henricus Cardinalis Rex, Petrus II, quinque Joannes. Sed quid hæc? omnes omnes, inquam, Luſitaniæ Principes nullis unquam pepercere impenſis, ut ſuperſtitioſas primum Europæ, deinde Africæ, Indiarum, atque Americæ nationes ſuaviſſimo Chriſti jugo ſubjicerent.

Verumtamen cum ampliſſimam illam FIDELISSIMI Regis appellationem Majores Tui univerſi ſuo quodam modo jure ſibi poſtulare poſſent, Tu fuiſti unus, qui eandem primus in familiam Tuam, Tuumque Regnum inveheres; quod certe divino conſilio accidiſſe credendum eſt; propterea quod tanta eſt in Te virtutum omnium complexio, ut non modo univerſam Majorum gloriam unus exæquaſſe, verum etiam longe ſuperaſſe judiceris. *Illi debent*

tempori

tempori quod Te præcesserint; Tu Tibi quod eos prædecessores superes: [a] *unum vero eorum gloriam reddit incomparabilem, nempe Te genuisse; hanc tamen a Te accepere; factum est enim ut eorum sanguinis hæres eos quoque Tuæ gloriæ hæredes efficeres. Ergo Regum optime, ut ab illis adepta & a Te addita per Te fiat sempiterna, accipe quem sacramus librum.* [b] Accipe Divi Petri Miles Acta rerum in Vaticano Templo gestarum, quibus nihil sanctius, nihil majori solemnitate celebratur; accipe obedientissime Ecclesiæ Fili descriptionem honorum, quos Ecclesia militans nuper triumphanti solvit. Accipe Fidelissime Rex, donum ab eodem, qui Te perhonorifica hujusmodi appellatione insignivit, transmissum. Prædicent alii veteres Imperii Lusitani fines a Te feliciter productos, nova exterarum gentium commercia Ulyssipone instituta, pacem in Tuo regno medias inter omnium ferme Regum simultates conservatam, victorias in extremo Oriente nuper partas, majestatemque Tui Nominis toto terrarum orbe diffusam. Nos præclarissimum Fidelissimi *in domo Dei* titulum, Moysi a Deo olim concessum, nunc Tibi a Christi Vicario communicatum, crebrius in Te laudando libentiusque

 usurpa-

(a) SS. D. N. in literis Apost. circa tit. Fidelissimi: *Maximus emineas & prædiceris*. Quæ verba supra etiam retulimus.

(b) Eruditissimus Scriptor R. P. Emmanuel Monteiro Lusit. Congr. Orat. in libro cui titulus: *Joannes Portugalliæ Reges*: Edito Ulyssip. an. 1742.

usurpabimus. Illa enim Tibi communia cum pluribus Regibus sunt; Hic Tuus unice est. Illorum partem fortuna sibi vendicat; In hujus societatem nemo se admiscet. Ex illis aliquid fortasse temporis imminuet injuria; De hoc nulla unquam posteritas conticescet. Atque ut ab eo potissimum ordiar, unde cætera consequuntur, quid de Tua in Deum pietate dicam? Domus Dei Ecclesia Catholica est, quæ certe validissimis a Te classibus in Turcas immissis, Sancta Sede a Te defensa atque ornata, vera Religione in extremis terrarum finibus Tuo præsidio Tuisque opibus sustentata, maximis Tibi beneficiis sese profitetur obstrictam. Eadem domus Dei appellatio in Religiosos Ordines cadit, quorum alii Te adnitente ad veterum legum observantiam revocati sunt, alii ad severiorem sanctimoniæ disciplinam sunt traducti. Pro domo Dei Templa etiam intelligenda sunt; quis unquam Te in iis aut instaurandis, aut construendis, aut omni sacrarum rerum supellectile exornandis magnificentior? Postremò ad domum Dei Catholicæ etiam Provinciæ sunt referendæ, quarum nulla est tanto locorum intervallo a Nobis sejuncta, ut non illic plurima sint munificentiæ Tuæ ad sempiterni temporis prædicationem impressa vestigia. Perge igitur strenue *Divi Petri Miles*, *Fidei armis insignite* tanquam alter Alphonsus, *Obedientissime Ecclesiæ Fili*, tanquam alter Sebastianus, *Barbararum gentium Domitor* tanquam alter Emmanuel, (Pontificiis jam verbis utar) *Perge* REX FIDELISSIME,

SIME, *certare bonum certamen Fidei, ut vitæ æternæ præmia ab Auctore Fidei nostræ & consummatore Jesu Christo consequaris*. Interim tamen me Solio Tuo ſuppliciter advolutum mirifica illa tua in omnes humanitate ſuſcipe, & librum hunc Pontificia auctoritate ſatis commendatum Regali patrocinio complectere. D. O. M. Majeſtatem tuam ad Luſitani Regni (quod FIDE PURUM ſub FIDELISSIMORUM Regum præſidio ſemper fuit, ſemper futurum ſperamus) felicitatem, ad Regiæ Familiæ ſolatium, ad Eccleſiæ Catholicæ præſidium, ad Sanctæ Sedis ornamentum, ad totius Europæ decus, ad communem mortalium omnium utilitatem quam diutiſsime incolumem ſervet.

JOANNI V
LVSITANIÆ, ET ALGARBIORVM REGI
FIDELISSIMO

IN MAXIMIS EVROPÆ MOTIBVS
PACE TERRA MARIQVE SERVATA
AVCTO VBIQVE COMMERCIO
FAMILIIS SVBLATO LVXV LOCVPLETATIS

PVBLICÆ FELICITATIS AVCTORI

AD RERVM IN LVSITANIA GESTARVM PRODENDAM MEMORIAM
INSTITVTA IMMENSO SVMPTV HISTORIÆ ACADEMIA
STVDIIS CETERARVM EXCITATIS
ADDITIS REDITIBVS, PRIVILEGIIS, HONORIBVS
PRÆMIO, ETIAM QVOTANNIS PROPOSITO

BONARVM ARTIVM PATRONO

INSTRVCTISSIMA CLASSE
AD CORCYRAM A TVRCARVM OBSIDIONE
LIBERANDAM MISSA
PROFLIGATIS IN ASIA RELIGIONIS HOSTIBVS
AD DEPORTANDOS IN INDIAS, ALENDOSQVE MISSIONARIOS
MAGNA PECVNIÆ VI ASSIDVE COLLATA

CATHOLICÆ FIDEI ASSERTORI

COERCITA IMPROBORVM LICENTIA
RESTITVTA RELIGIOSORVM ORDINVM DISCIPLINA
TEMPLIS PARTIM ERECTIS, PARTIM INSTAVRATIS
ET PRETIOSA SVPELLECTILI, ORNATVQVE INSTRVCTIS

PIETATIS, DIVINIQVE CVLTVS
PROPAGATORI

REGIARVM VIRTVTVM MAGNITVDINE
PRÆDECESSORVM REGVM NVLLI SECVNDO
POSTERIS OMNIBVS EXEMPLO
EX OCTO VOLVMINIBVS DE CANONIZATIONE SANCTORVM
QVATVOR PRIMIS AVTORI IPSI
OPTIMO MAXIMOQVE ECCLESIÆ HIERARCHÆ NVNCVPATIS
RELIQVOS

REGI SVO BENEFICENTISSIMO

PERENNE ADDICTI, GRATIQVE ANIMI MONVMENTVM
EMMANVEL DE AZEVEDO SOCIETATIS JESV
D. D. D

SAN-

SANCTISSIMO DOMINO NOSTRO

BENEDICTO XIV.

P. O. M.

Canonici Regulares Sancti Augustini Congregationis Sanctæ Crucis in pristinam observantiam restitutæ Liturgicæ Academiæ Conimbricensis.

UO inscripta nomini prodeunt, Beatissime Pater Acta quinque Sanctorum, quæ pro sui muneris ratione & pro ea, qua præstat præcipuè in hujus-

modi

modi rebus ſcientia, jam antea collegerat, atque digeſſerat præſtantiſſimus Præſul Ignatius Reali Pontificiarum Cæremoniarum Præfectus. Hæc quidem ita Tibi debebantur, ut cum ea Sanctitati nuncupamus Tuæ, illud uſurpare poſſimus, nec immeritò, quod Ædi ſanctæ Sophiæ cum eam dedicaret, Juſtinianus Imperator olim inſcripſerat, *Tua ex tuis Tibi offerimus Servi Tui*; editis enim libris cum tam præclarè egeris de Canonizatione Sanctorum, ut ad eam non minùs ingenio, quàm omni doctrinæ genere viam expeditiſſimam communieris; idem verò eos, de quibus agimus, in Sanctorum Album ita retuleris; ut ex illa veluti radice fructus hic fuerit ampliſſimus conſequutus; nemo eſt, qui non videat, ex Tuo tamquam penu a nobis

bis depromi, quod Tibi tribuatur. Amplissimum id quidem Tibi est Beatissime Pater; cum supremum imiteris Numen, cujus in terris Vicariam potestatem obtines; nobis verò jucundissimum; cum id largiris, quo Tibi iterum oblato aliquam observantiæ erga Te nostræ pro tuis innumeris in nos beneficiis partem assequi videamur. Suscipe igitur Beatissime Pater, quod Tuum est, Nosque ante Te provolutos ad terram, qua soles, benignitate complectere, qui novo, eoque maximo beneficio idipsum Tibi debemus, quod muneribus Tuis Tibi repræsentandis ingratos omnino esse non pateris. Interim Deum orantes, ut totius Ecclesiæ bono Te quàm diutissimè sospitet, sanctissimos pedes Tuos humillimè exosculamur.

SERIES

SERIES TOTIUS OPERIS.

Inter-

 Idem

Lit-

IMAGINUM ELENCHUS

EARUMQUE DISTRIBUTIO.

Quæ sequuntur recto ordine in fine libri collocari debent.

I. II. Fa-

I. 11. Facies Templi Vaticani exteriùs per noctem illuminata. *pag.* 478. *linea* 16.

II. 12. Pictura repræsentans quinque Beatorum imagines, mediam Templi faciem occupans. *pag.* 585. *lin.* 22.

III. 13. Præcipuæ Supplicationis partis, & ornatus magnæ navis descriptio. *pag.* 484. *lin.* 11.

IV. 14. Interioris Basilicæ frontis Aram principem respicientis ornatus. *pag.* 586. *lin.* 41.

V. 15. Tabulæ magnæ sexdecim instar numismatum, illustriora quinque Sanctorum miracula repræsentantes, in quatuor paginas divisæ, in quarum prima. *num.* 1. Ecclesia in Sanctorum suorum gloria triumphans repræsentatur. *num.* 2. Curatio fistulæ sanie manantis intercessione S. Josephi a Leonissa. *num:* 3. Fistula mirabiliter curata ope S. Petri Regalati ad ejus sepulchrum. *num.* 4. Ab inveterato comitiali morbo admota S. Fidelis effigie, æger liberatus.

VI. 16. In secunda. 1. Puella gibbosa, & spirandi difficultate pressa, ope S. Camilli liberata. 2. S. Petrus Regalatus pallio aquis instructo flumen trajiciens. 3. Plantæ pueri, ope S. Josephi a Leonissa consolidatæ. 4. Sanatio ab Arteriæ magnæ laxitate ope S. Catharinæ de Ricciis patrata.

VII. 17. In tertia. 1. Puella a polypo, & gangræna liberata ope S. Camilli. 2. Mundatio a lepra ac febri, ejusdem S. Camilli intercessione. 3. Palpebræ pueri, sibi invicem inhærentes ope S. Josephi a Leonissa aperiuntur. 4. Puella a vetusto cancro sanata auxilio S. Catharinæ de Ricciis.

VIII. 18. In quarta *num.* 1. Sanctimonialis ab articulorum doloribus ad preces S. Catharinæ liberata. 2. Alter amissum oculorum lumen ori admoto S. Petri Regalati caputio, recuperat. 3. Impubes pedibus debilis ope S. Fidelis a Sigmaringa gradiendi facultatem impetrat. 4. Ab eodem S. Fidele ingens Majensfeldiæ incendium extinguitur. *pag.* 587. *lin.* 21.

IX. 19. X. 20. XI. 21. XII. 22. } Aligeri sexdecim, totidem lemmata prædictis numismatibus respondentia per aerem deferentes. *pag.* 587. *lin.* 38.

XIII. 23. Ornatus arcuum, cum tabulis, Lychnuchis, Aligeris &c. *pag.* 588. *lin.* 14.

XIV. 24. Transversæ navis ornatus. *pag.* 591. *lin.* 8.

XV. 35. Qua-

XV. 25. Quatuor alia virtutum simulacra coronis Altarium SS. Simonis & Judæ, & SS. Processi & Martiniani incumbentia *pag.* 591. *lin.* 12.

XVI. 26. XVII. 27. Octo Aligeri, totidem Columnarum Epistyliis eorumdem Altarium positi. *pag.* 591. *lin.* 23.

XVIII. 28. Quinque Sanctorum Vexilla picta ex utraque parte, in prima pag. Vexillum S. Camilli de Lellis, & S. Fidelis. a Sigmaringa.

XIX. 29. In secunda, Vexillum S. Josephi a Leonissa, & S. Petri Regalati.

XX. 30. In tertia, Vexillum S.Catharinæ de Ricciis. Horum quinque Sanctorum simulacra in inferioribus mediæ navis loculamentis posita sunt. In hac pagina continentur simulacra SS. Fidelis a Sigmaringa, & Petri Regalati.

XXI. 31. SS. Catharinæ de Ricciis, Joseph a Leonissa, Camilli de Lellis, atque Simulacrum Continentiæ.

XXII. 32. Sequuntur alia viginti Virtutum simulacra in superioribus loculamentis inter Epistylia, quinque paginis expressa; In prima, Fides, Spes, Gratia Divina, Perseverantia.

XXIII. 33. In secunda, Pietas, Charitas, Innocentia, Puritas.

XXIV. 34. In tertia, Castitas, Paupertas, Obedientia, Humilitas.

XXV. 35. In quarta, Justitia, Temperantia, Fortitudo, Prudentia.

XXVI. 36. In quinta, Religio, Pœnitentia, Abstinentia, Vigilantia.

XXVII. 37. Lychnuchi instar turbinis cum cereis ex arcubus pendentes.

XXVIII. 38. Theatri prospectus. *pag.* 592. *lin.* 10.

XXIX. 39. Aligeri quatuor, primi duo paludamentum Throni, & Polymyxum quindecim cereorum sustinentes. *p.* 595. *lin.* 16. Reliqui supra arcum Pontificii Solii genibus flexis, palmas ac serta manibus attollentes. *pag.* 594. *lin.* 22.

XXX. 40. Crates inauratæ cum Insignibus Pontificiis in Theatri lateribus. *pag.* 595. *lin.* 26.

XXXI. 41. XXXII. 42. Alia Aligerorum, & florum ornamenta in ejusdem Theatri lateribus. *pag.* 595. *lin.* 29.

ACTA

A C T A
SOLEMNIS CANONIZATIONIS
BEATORUM SERVORUM DEI
FIDELIS A SIGMARINGA, CAMILLI DE LELLIS, PETRI REGALATI, JOSEPHI A LEONISSA, ET CATHARINÆ DE RICCIIS.

IVITAS Sancta Jerusalem, quæ [a] sursum est, mater nostra de triplici profligato hoste victoriam referentes excipiens, non omnibus eumdem assignat locum; sed cum in ea [b] mansiones multæ sint, secundum varietatem [c] meritorum suum unicuique gloriæ quoque gradum attribuit: [d] Nam *alia*, inquit Apostolus, *claritas solis, alia claritas lunæ, alia claritas stellarum; stella enim a stella differt in claritate*.

Hinc terrestris ista, quæ adhuc militat, perfecta illius æmulatrix [e], decedentes Christi Famulos, qui cum Mundo, ac veternoso serpente carnem quoque vicerunt, non paribus attollit honoribus; sed prout animadvertit Sanctitatis eorum famam percrebrescere, miraculorumque & gratiarum

[a] *Ad Galat. cap.4. v.26.* [b] *Joan.14.v.2.* [c] *Cap.Gloriosus de Reliq.& vener.SS. in 6.* [d] 1. *Corinth. cap.* 15. *v.* 41. [e] *Gloss. in Clement.* Ad nostram *verb.* Ecclesia.

fulgore corufcare, venerationem ipforum & cultum multimoda, ac varia ratione permittit, adauget, & præcipit; quod in beatificandis canonizandifque iifdem Dei Servis maximè elucet: Plura enim in album Sanctorum allectis tribuuntur, quæ in Beatorum numerum dumtaxat adfcriptis decerni non confueverunt.

Hanc verò in terris curam ad vifibile Ecclefiæ Caput, Romanum fcilicet Antiftitem fpectare, cui Chriftus ligandi atque folvendi poteftatem fecit, conftanti & non intermiffa plurium fæculorum praxi comprobatur: etfi auctam adultamque contendant aliqui, folum ex eo tempore, cum Alexander Papa III. edita Decretali Primatibus, Epifcopis, aliifque omnibus interdixit, ne cuiquam inpofterum Beati nomen & cultum tribuerent, privativum hoc jus Apoftolicæ Sedi refervans five tanquam de novo inductum, five poftliminio reftitutum. Ceterum [a] *hoc fublime judicium ad eum tantum pertinere, qui eft beati Petri Succeffor, & Vicarius* JESU CHRISTI, ex eo facilè evincitur; quod ficut æternarum Sedium defignatio, quæ non perfonis parantur, harum enim non eft acceptor Deus, fed meritis, quæ folum fequuntur ex hac vita decedentes, a fupremi Patris arbitrio pendet, & voluntate, ut Divina nos docuit Sapientia, cum Zebedæi filiis per matrem fibi primatum poftulantibus refpondit [b] *Sedere ad dexteram meam, vel finiftram non eft meum dare vobis, fed quibus paratum eft a Patre meo*. Ita confentaneum fuit, ut difpenfatio earum rerum, quæ ad decus præfidiumque faciunt Ecclefiæ, & ad Dei Servorum in terris glorificationem, in fupremo illius Hierarcha, qui unctione Chriftus, fucceffione Petrus eft, folum refideret. Petrus quippe a petra illa dicitur, quæ [c] *lapis eft angularis*, [d] *faciens utraque unum*: quæque illum poft fe præcipuum militantis Ecclefiæ fundamentum, & caput collocavit. Unde vocatis ceteris in partem folicitudinis, pofthabitoque eo etiam Difcipulo, quem fupra reliquos Apoftolos, teneriori amoris affectu profequebatur, uni tantum Petro dictum a Domino eft: [e] *Tu me fequere* [f] *in individuæ unitatis confortium, ideft in veri Paftoris officio & poteftate imitare: adeout* [g] *quæ fibi erant poteftate propria, eidem voluerit effe participatione communia*.

Cum igitur ad utrumque, poteftatem fcilicet, & magifterium pertineat Beatificatio Servorum Dei, atque Beatorum Canonizatio, rectè ftatutum eft, ut a folo militantis Ecclefiæ Capite penderet de regnantibus in cælo publicum prodere teftimonium, & de honore, qui deferendus eifdem effet in terris, tutò decernere, ac definire. Sed ne plura dicam hoc loco, impedior aureo Opere jam vulgato, cui nihil aut addere, aut detrahere ulli unquam dabitur, PROSPERI CARDINALIS LAMBERTINI, quem fumma Dei providentia poft diuturnam fex menfium Ecclefiæ viduitatem ad Apoftolicæ Navis regimen fexto abhinc anno vidimus evocari BENEDICTI

[a] *Innoc.III. in Lit. Canonizat. S. Kunegundis.* [b] *Matt.20. v.23.* [c] *Ad Ephef.2. v.20.* [d] *Ibid. v.14.* [e] *Joan.21. v.19.* [f] *S Leo M. in Anniverf. Affumpt. fuæ & ferm. 2. in Natali SS. Apoftolorum.* [g] *S.Ambrofius ferm.47. & epift.80.*

1. Sedes Pontificia.
2. Scamna Cardinalium Diaconorum Assistentium ad ornatum tantum
3. Sedilia Cardinalium
4. Scamna pro Patriarchis, Archiepiscopis, et Episcopis Assistentibus.
5. Similia pro Patriarchis, Archiepiscopis et Episcopis non Assistentibus.
6. Alia pro Protonotariis.
7. Alia pro Auditoribus Rotæ.
8. Locus Secretarii Cong. Sac. Rituum.
9. Supplicum Libellorum a Secretis, et Cubiculo Præfecti locus ex Speciali Suæ Sanctitatis gratia.
10. Apostolicarum Cæremoniarum Præfectus.
11. Cæteri Cæremoniarum Magistri.
12. Promotor Fidei.
13. Procurator Fiscalis.
14. Secretarius Sacri Collegii.
15. Clericus Nationalis.
16. Ianuæ ad interiora Cubicula.
17. Introitus in Aulam ex parte Scalarum
18. Fenestræ versus Atrium Quirinalis.
19. Aliæ versus Viridarium.
20. Infundibulum.

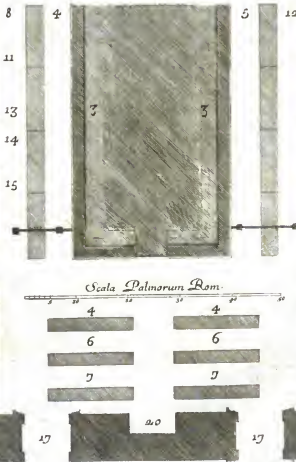

Ichnographia Aulæ Parafrenariorum loco Ducalis in Quirinali Palatio ad Consistoria semipublica pro Canonizatione.

Aloysius Vanvitelli Arch. — Ioan. Bapt. Sintes sculp. Romæ

DICTI XIV. nomine, Pontificem merito, & dignitate maximum. Hic tamquam [a] *sapiens Architectus* positus [b] *in opus ministerii, in ædificationem Corporis Christi, ad consummationem Sanctorum*, pluribus voluminibus, Beatificationis & Canonizationis originem ac progressionem persequitur: antiqua praxi ad trutinam revocata, quæ præscripta postea est pro valida confectione Processuum, Causarum introductione, continuatione, ac felici consummatione tradit, ac explicat; Constitutiones, Leges, & Decreta Prædecessorum suorum allegat: indulta, dispensationes, & gratias recenset: Ritus & cæremonias refert, easque illustrat mysticis rationibus, confirmat exemplis: Quod unum desiderabatur post tam egregium opus, ut præstantissimus Auctor suprema Romani Pontificis auctoritate ipse per se exequeretur, quæ tam sapienti magisterio alios edocuerat: hoc ad commune Ecclesiæ bonum in Petri Cathedra constitutus effecit; quandoquidem inter Beatos relatis Alexandro Saulio Episcopo Aleriensi & Camillo de Lellis, cultuque, qui Nicolao Albergati Cardinali Episcopo Bononiensi & Benedicto a S. Philadelphio Laico Professo Ord. Min. Observant. S. Francisci, annis centum & ultra tamquam Beatis tributus fuerat, approbato; hoc anno tandem Sanctis adscripsit Beatos quinque, videlicet Fidelem a Sigmaringa, Camillum ipsum de Lellis, Petrum Regalatum, Josephum a Leonissa, & Catharinam de Ricciis.

Quanto autem apparatu, labore, ac studio id factum sit, instituti ratio postulat, ut, quantum fieri potest, diligenter enarretur, ac exponatur. Occurrit prima, juxta temporum seriem, causa B. Fidelis a Sigmaringa, in qua duobus ex quatuor, quæ post indultam Beato venerationem proposita fuerant, approbatis miraculis die 18. Januarii anni 1744. supererat dubium; an tutò procedi posset ad solemnem ejusdem Beati Canonizationem. Quia verò causæ relator Eminentissimus D. Pompejus Card. Aldrovandi, ob demandatam sibi Romandiolæ Legationem, Roma discesserat: Eminentissimus D. Alexander Card. Albanus, in ejus locum a Pontifice suffectus, in generali sacrorum Rituum Congregatione habita coram SANCTITATE SUA die 24. Martii in aula Palatii Quirinalis, ubi & Consistoria secreta hiemis tempore haberi solent, titulo causæ perlecto, compendiariam Actorum relationem, quæ fieri consueverat, Pontificis jussu missam fecit, & simplex, de quo supra diximus, dubium proposuit. Cum omnes, quot aderant, DD. Cardinales unanimiter affirmativè respondissent; Summus Pontifex sententiam ferre distulit; ut in re tam gravi largius sibi lumen a Deo precibus postularet. Post mensem Pontifex peracto Missæ Sacrificio in Ara principe Templi Capuccinorum, in qua B. Fidelis Reliquiæ propositæ venerationi fuerant, se recepit in Chorum; ubi sedens, laudato prius eodem Ordine, quem Deus tanti Martyris sanguine voluit etiam commendatum, per Secretarium deinde Congregationis Sacrorum Rituum sequens Decretum vulgari præcepit.

[a] 1. *Corinth. cap.* 3. *v.*10. [b] *Ephes.* 4. *v.*12.

CONSTANTIEN. , SEU CURIEN.

Canonizationis Beati FIDELIS A SIGMARINGA *Ordinis Minorum Capuccinorum , Primi ex Missionariis S.Congregationis de Propaganda Fide ab Hæreticis in odium Fidei interempti .*

CUM Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV.in causa Constantien. seu Curien BEATI FIDELIS A SIGMARINGA Ordinis Minorum Capuccinorum declaraverit die 18. Januarii 1744. ex quatuor propositis miraculis duorum tertii generis approbationem , Primi videlicet : *Instantaneæ sanationis Fratris Candidi a Mediolano Religiosi Professi ejusdem Ordinis Capuccinorum ab inveterato fere per decennium morbo epileptico , cum instantanea perfecta & absoluta fractarum virium restitutione per Beati Effigiem capiti reverenter impositam, exclusa quacumque in morbum reincidentia* ; ac Secundi : *Josephi Kirner pueri quadriennis , qui omni pedum usu triennalem ob rachitidem amisso , in eodem statu permanens , ductus a matre ad ecclesiam ante Imaginem Beati , relictis fulcris , domum pedes rediit, & deinde semper undequaque sanus incessit* ; hodie verò postremum , quod supererat dubium nimirum : *An stante approbatione duorum præfatorum miraculorum tutò deveniri possit ad solemnem Beati Fidelis Canonizationem*;Sanctitas Sua in generali sacrorum Rituum Congregatione die 24. Martii currentis anni 1744. coram se habita , ad humillimas preces Fratris Maximiliani a Wanghena Ordinis Capuccinorum Definitoris Generalis , & hujus causæ Postulatoris , referente Eminentiss. & Reverendiss. Domino Cardinali Alexandro Albano idem præfatum dubium, loco Eminentiss. & Reverendiss. Domini Cardinalis Aldrovandi absentis , examinari dignata fuit præcipere ; Cumque in ea tam Dominorum Consultorum , quam Reverendissimorum Cardinalium suffragia audiverit unanimiter *Affirmativè* respondentium , resolutionem ea die adhuc differre censuit , ut uberioris prius auxilii , luminisque cælestis copiam imploraret . Quo tandem abundè impleto , accitis coram se R. P. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore , meque prædictæ Congregationis Secretario infrascripta die Festivitatis ac Martyrii ejusdem BEATI anniversaria , post celebratum in Ecclesia Capuccinorum ad altare ubi venerationi erat exposita insignis BEATI FIDELIS Reliquia , Divinum Sacrificium , præsens ejusdem BEATI Canonizationis quandocumque faciendæ Decretum expediri ac publicari mandavit . Hac die 24. Aprilis 1744.

C. Card de Marinis Præfectus .

Loco † Sigilli .

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secretarius .

Ubi

Ubi Pontifex discessit, Fr. Maximilianus a Wanghena, causæ Postulator, a R. P. D. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore sacris vestibus induto prope altare majus ad cornu Epistolæ sedente acceptum Decretum recitandum in Templo palam curavit: Quo facto idem Præsul hymnum *Te Deum* ab altari præcinuit, eumdem subsequentibus ad finem usque Symphoniacis, & Musicis, succensis etiam eodem tempore minoribus æneis tormentis, non sine magno populi plausu, & diei illius celebritate.

Parem nactæ sunt exitum causæ BB. Petri Regalati, & Catharinæ de Ricciis, quarum primam eadem prædicta methodo retulit Eminentissimus Card. De Gentilibus, alteram Eminentissimus Lercarius, in Congregatione generali, coram SS. D. N., die 22. Septembris ejusdem anni 1744. super Dubio, An stante miraculorum approbatione tutò procedi posset ad Canonizationem; Etsi enim auditis Cardinalium, & Consultorum suffragiis, judicium ferre Pontifex supersedisset; ut, quid sibi decernendum foret, maturiùs deliberaret; Tamen post dies non amplius quindecim, quæ infra subjicimus, Decreta seorsim edidit.

OXOMEN

Canonizationis Beati PETRI REGALATI *Ordinis Minorum, apud Hispanos Regularis Observantiæ S. Francisci Restauratoris.*

CUM, post absolutas de more Antepræparatoriam & Præparatoriam Congregationes, referente Reverendiss. D. Card. Antonio Xaverio De Gentilibus, proposita fuerit in Congregatione Generali, habita coram Sanctissimo, die 2. Junii currentis anni, Causa Oxomen Canonizationis B. PETRI REGALATI super Dubio, *An & de quibus Miraculis constet post indultam a Sede Apostolica eidem BEATO venerationem*; Cumque Sanctitas Sua, præmissis præmittendis, duo ex eis in tertio genere approbaverit, uti colligitur ex Decreto edito die 14. Julii currentis anni; Deventum tandem fuit in alia Generali Congregatione, habita pariter coram Sanctissimo, die 22. Septembris proximè præteriti, ad postremum, quod supererat, Dubium: *An stante approbatione supradictorum duorum Miraculorum, tutò procedi possit ad solemnem ejusdem BEATI Canonizationem*; Omnibusque *Affirmativè* respondentibus, Sanctitas Sua resolutionem differre voluit, ut prius, effusis ad Deum precibus, cœlestis luminis opem in tam gravi deliberatione imploraret. Quibus impletis, idem Sanctissimus Dominus Noster, post Missæ celebrationem ad altare S. Brunonis in Ecclesia S. Mariæ Angelorum ad Thermas Diocletianas, accitis coram se R. P. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore, & me infrascripto Secretario, præsens Canonizationis B. PETRI REGALATI, quandocumque faciendæ, Decretum expediri & publicari mandavit. Hac die 6. Octobris 1744.

S. Card. Valenti.

Loco ✝ Sigilli.

Th. Patriarcha Hierosolym. S.R.C. Secr.

FLO-

FLORENTINA

Canonizationis Beatæ CATHARINÆ DE RICCIIS *Monialis Professæ in Ven. Monasterio S. Vincentii Civitatis Prati Ordinis Prædicatorum .*

RElata in Congregatione Generali Sac. Rituum habita die 24. Martii currentis anni coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PAPA XIV. per Reverendissimum D. Card. Lercarium Causa Canonizationis B.CATHARINÆ de RICCIIS super Dubio: *An, & de quibus Miraculis constet post indultam eidem Beatæ Venerationem in casu , & ad effectum de quo agitur* : Cum ex tribus, quæ tunc fuerunt proposita , & examinata Miracula , Sanctitas Sua duo approbaverit secuta post formalem dictæ Beatæ CATHARINÆ Beatificationem , uti colligitur ex Decreto edito die 26. Maji currentis anni, & postmodum die 22.nuper elapsi mensis Septembris , coacta iterum Generali Congregatione Sac. Rituum coram eodem Sanctissimo Domino Nostro propositum fuerit per supradictum Reverendissimum D. Card. Lercarium alterum, quod examinandum supererat, Dubium : *An stante approbatione duorum Miraculorum tutò deveniri possit ad solemnem ipsius Beatæ CATHARINÆ Canonizationem* : Omnesque, qui in ea Congregatione suffragium tulerint , affirmativum dederint responsum : Sanctitas Sua resolutionem ea die differre voluit , ut tum suis, cum aliorum precibus in tam gravi deliberatione lumen a Patre luminum prius imploraret, quod cum abundè sequentibus diebus peregerit, novissimè infrascripta die S.Brunoni Carthusianorum Fundatori dicata, post celebratum in Ecclesia S. Mariæ Angelorum Missæ Sacrificium , accitis coram se R. P. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore , meque infrascripto Sac. Rituum Congregationis Secretario , ut novum decus Prædicatorum Ordini adderet , præsens Canonizationis memoratæ Beatæ CATHARINÆ de RICCIIS , quandocumque faciendæ , Decretum expediri ac publicari mandavit . Hac die 6. Octobris 1744.

S. Card. Valenti .

Loco † Sigilli .

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secr.

Et quoniam in Decreto superiori mentio facta est de inclyto Carthusianorum Parente Sancto Brunone, ad cujus altare sacris operatus Pontifex , festo illius die recurrente , B. Catharinam Sanctis accenseri quandocumque posse declaravit ; non esset abs re meminisse etiam quid circa

circa eximium ejusdem Instituti Sectatorem Nicolaum Albergati, Civem & Episcopum Bononien. clarissimum sacri Cardinalium Collegii decus & ornamentum Sanctitas Sua constituerit, coram decem Eminentissimis Patribus, nempe Lercari, de Gentilibus, Guadagni, Spinula, de Valentibus, de Montibus, Lucino, Bolognetti, Hieronymo Columna, Prospero Columna de Sciarra jussu Pontificis convocatis, atque unacum Oratore Bononiæ Comite Bentivolo in intimo ejusdem Ecclesiæ Choro congregatis; nisi nos apprime instructos redderent ipsæ Apostolicæ literæ, quas referrem hoc loco; nisi eas jam impressas unacum Decreto, Lectionibus propriis, & peculiari Elogio ejusdem Beati Nicolai Albergati in Martyrologio Romano apponendo, haberemus Tomo Secundo *lib.* XI. *cap.* 14. §. 58. *pag.* 333. aurei revera Operis de Servorum Dei Beatificatione, & Beatorum Canonizatione, novissimè a Sanctissimo ipsius auctore BENEDICTO PAPA XIV. summopere aucti, & tertiò sub prælo positi pro Conimbricensi Liturgica Academia, quæ peculiarem super hoc demandavit curam præclarissimo viro P. Emmanueli de Azevedo Societatis Jesu Alumno, cum ad promovendas non paucas Servorum Dei Causas a Lusitaniæ & Algarbiorum Rege selectus est præ omnibus & Romæ detentus; ubi ab eodem Sanctissimo Patre Sacrorum Rituum Congregationis Consultor renunciatus, summa vigilantia, & omnium Eruditorum expectatione præfatum Opus magnificentissimè exsequitur.

Elaborabant inter hæc Postulatores BB. Camilli de Lellis, & Josephi a Leonissa, ut quantocius causas, quas susceperant, ad optatum Canonizationis finem perducerent. Ambæ ita processerant, ut coram Sanctitate Sua rite perpensis, quæ post impertitum eisdem Beatis cultum a Deo facta fuerant eorum intercessione, miraculis, Pontificium dumtaxat de iis exspectaretur oraculum. Tempus non modicum intercesserat, nec de Petri Cathedra vox incorrupta judicantis, de quibus constaret miraculis, adhuc intonuerat: Publicæ propterea privatæque preces in horum Beatorum Templis, & Cœnobiis eo dirigebantur, ut ad id obtinendum, quod petebatur, opportuna e cœlo Pontificiæ menti lux affulgeret.

Benedictus verò, licet hæc ei cura altè insedisset in animo: tamen, ut populum sibi commissum, omni, quo poterat, studio acceptabilem Deo magis redderet, sacram visitationem instituere per id tempus decreverat, cujus initium a domo Dei se facturum primo die Maji anni 1745. etiam edixit.

Is dies erat Apostolorum Philippi, & Jacobi triumpho consecratus. Summo igitur mane cum ad Lateranum se contulisset Pontifex, a Capitulo Basilicæ, ejusque Archipresbytero Nerio Cardinali Corsino Sancti Eustachii Diacono exceptus, post effusas ante augustissimum Eucharistiæ Sacramentum preces, aliasque præparatorias ad Missam perlectas in eodem Altari Sacrificium confecit; quo absoluto, in proximum Columnensium Sacellum, e qua familia Cardinalis Hieronymus utriusque Apostolici Palatii Pro-

tii Pro-Præfectus præſens aderat, ſecedens Defunctorum animas conſuetis orationibus abſolvit. Mox utraſque cuſtodias, & eam ſcilicet, quæ cœleſtem Angelorum panem in Pyxide ſervat, & illam, qua ſacrorum Oleorum vaſa conduntur, intus & extra diligenter inſpexit. Deinde Capita beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli, ceteraſque plurimorum Sanctorum Reliquias, quæ in alto pegmate inſtar turris intra Templum erecto ſervantur, propius veneraturus, per amplam ſcalam de induſtria paratam, & ab Ara majori, quæ ex adverſo eſt, non longè applicitam ſuperius aſcendit.

Crates ferreæ inauratæ, quibus circumundique pegma concluditur, & quarum claves penes ſe habent, alteram Præfectus Domus Pontificiæ pro Papa, alteram Conſervatores Urbis pro Populo Romano, reſeratæ jam prius fuerant, velaque pariter demiſſa. Cuncta luſtravit Pontifex; recognovit documenta, quæ de identitate Reliquiarum teſtabantur, pertractans inde manibus etiam ſuis, quas exoſculari volebat, lipſanothecas.

Ab alto deſcendens Altarium menſas & ornatus earum inſpexit, ſacram ſupellectilem, ſingulaque omnia ad Divinum cultum, majeſtatemque, ac Miniſtrantium decorem ſpectantia, in Sacrarii ambitu diſpoſita ſedulò aſpexit: tandem ad Cappellam Domus Corſinæ divertit.

Eſt hæc ultima ad dexteram e Baſilica exeuntium, a ſan. mem. Clemente XII. Laurentio Corſino Sanctitatis ſuæ Prædeceſſore in memoriam S. Andreæ Feſulani Epiſcopi Cognati ſui erecta atque fundata. Pario lapide ornata eſt, cælaturis æneis multo auro illitis, anaglyptis, ſignisque marmoreis, & egregia Divi Andreæ imagine ex opere muſivo, quæ tabulæ loco ſacram Aram mirificè illuſtrat: Præterea eſt in ea nobilis ex porphyrite Sarcophagus, quem vivens e Pantheon, olim Delubro, nunc Templo B. Mariæ ad Martyres, uni ex Cardinalibus S. R. E. in Diaconiam attributo, ipſius Eccleſiæ Canonicis exhibentibus aſportatum ad mortalis ſui Depoſiti cuſtodiam conſtituit ſibi Clemens, cujus voluntati obſequentes Gentiles ſui, cum vix ab obitu præfinitus annus effluxiſſet, ejus cadaver e Sancti Petri in Vaticano Baſilica, ubi depoſitum fuerat, privato funere elatum, prout ipſe Chirographo mandaverat, in eo deponendum curarunt.

Itaque Cappellam ingreſſus Papa BENEDICTUS, defuncti Pontificis animæ intercedentibus B. Andreæ meritis a Deo precatus eſt pacem; Et quamvis non ignoraret præter Miniſtros ad Eccleſiaſtica obeunda munia certis redditibus attributis in ea inſtitutos, Sacrarium quoque veſtibus & vaſis, tum aureis tum argenteis, omnique alio cujuſvis generis apparatu, largè inſtructum eſſe, honorifica tamen potius, quam cenſoria animadverſione, nihil voluit inobſervatum præterire.

Poſtremò remeavit ad Quirinale egrediens per Orientalem portam. Nova hic porticus, novaque templi facies ipſummet Clementem habet Auctorem; ut inſcriptum ejus nomen, & ſtemma gentilitium oſtendunt. Et quidem tantæ molis fabrica ita admirationi omnibus eſt, ut oculos etiam in ſe

in se animosque intuentium convertat, & Triclinium Leonis restitutum., & oblonga via ad agrum Sessorianum aperta, utrumque regnantis Pontificis nobile opus. Neque verò in his dumtaxat se continuit munificentissimus Princeps: Longè majora sunt, quæ suo quæque loco, si quidem scribendi copia fuerit, enarrabuntur. Unum tamen modò prætermittendum non est, tanto nimirum Pontifici tribuendum esse, si non amplius flexus & invius, sed facilis & rectus accessus est ad Basilicam Helenianam, quæ Sanctitatis Suæ, dum Presbyter Cardinalis esset, Titulus fuit: Si Frons hujus Templi molimine ipso, & columnarum numero nobilis assurgit: Si demum Ædes tota velut nova Hierusalem deposito senio, & quasi sponsa ornata monilibus suis conspicitur. Quæ omnia summatim indicat lapis super ostium in interiori ædis parte ita inscriptus.

BASILICAM SESSORIANAM
A CONSTANTINO MAXIMO MATREQUE HELENA
A FUNDAMENTIS ERECTAM
ATQUE A LUCIO II BONONIENSI RESTAURATAM
BENEDICTUS XIV. PONT. OPT. MAX.
JAM EAMDEM IN TITULUM HABITAM
FRONTE PORTICU ABSIDE THOLO EXTRUCTIS
VIAQUE AD LATERANUM
COMPLANATIS UNDIQUE MACERIIS AGGERIBUSQUE
EXCITATIS INGENTI LIBERALITATE
ORNAVIT RESTAURAVIT DITAVITQUE
ANNO REP. SAL. MDCCXLIII. PONT. IV.

Providam hanc Vicarii sui curam in restaurandis Christianæ Religionis monumentis, in reficiendis ornandisque Basilicis sæculorum injuria collabentibus, in promovenda Ecclesiasticorum disciplina, tanto animi studio susceptam [a], qui scrutatur corda & scit quid Spiritus desiderat, Christus Jesus benigno statim favore est prosequutus. Nam cum Papa eo ipso die primo Maji ex Laterano redux in domesticum se recepisset cubiculum, advenisse tempus intellexit, quemadmodum diu precibus efflagitaverat [b], quo divitias gloriæ magni Dei mirabilia facientis in Servis suis, quos præparavit in gloriam, palam ostenderet: Quapropter accersitis RR. PP. Congregationis Sacrorum Rituum a Secretis, ac Fidei Promotore sequentia duo Decreta super approbatione Miraculorum in Causis Canonizationis BB. Camilli de Lellis, & Josephi a Leonissa vulganda tradidit.

[a] *Parali. cap.28. v. 9. & ad Rom. cap.1. v. 27.* [b] *Ad Ephes. 22. versu 18.*

ROMANA, SEU THEATINA

Canonizationis BEATI CAMILLI DE LELLIS *Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.*

POstquam solemni Ritu inter Beatos relatus fuit Venerabilis Dei Famulus CAMILLUS DE LELLIS Fundator Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, instantibus de more Postulatoribus pro impetranda ejusdem Causæ Reassumptione, ut ad finem optatum, nempe Canonizationem, ipsa perducatur, signata fuit Commissio Reassumptionis Causæ, & Apostolici Processus confecti (quorum validitas diligenter etiam examinata, atque inde probata fuit) de Miraculis, quæ ob intercessionem Beati CAMILLI a Deo patrata ferebantur, postquam ille Beatorum numero adscriptus est: Cum deinde eadem Miracula in examen revocari cœpissent, & accuratissima disquisitio de ipsis facta esset, uti mos est, in duabus Congregationibus Antepræparatoria, ac Præparatoria, demum coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO XIV. die 16. Martii nuper elapsi habita fuit Congregatio Generalis Sacrorum Rituum, in qua propositum fuit Dubium, quod antea jam fuerat propositum in duabus Congregationibus Antepræparatoria, ac Præparatoria, quas superius nominavimus -- *An, & de quibus Miraculis constet post indultam eidem BEATO Venerationem in casu, & ad effectum* -- Sanctitas Sua, priusquam accederet ad Congregationem, omnia Consultorum suffragia perlegere voluit, quemadmodum facere consuevit, atque illa deinde coram universo Cœtu dilucidè exposuit: Post hæc auditis Cardinalium suffragiis nihil novi constituit, non solùm, ut Causam accuratiùs perpenderet, sed etiam, ut Divinam opem in tam gravi, difficilique negotio diuturnis precibus imploraret: His omnibus peractis duo ex propositis Miraculis adprobavit: Primum illud est, quod in Ordine secundo loco describitur, & Luciæ Teresiæ Petti contigit, quæ ab ipsa Nativitate asthmate oppressa, gravissimâ respirandi difficultate laborabat, & cum magis ætate procederet, tanta malorum accessio facta est, ut non modo ineptam prorsus efficerent ad quemcumque vel levissimum laborem, sed etiam macilento vultu, fractisque viribus Corporis penitus extenuarent: Quin etiam gibbum contraxit, & sanguinem immixtum sanie despuere cœpit, itaut de ejus vita actum esse Medici unanimes adfirmarent: Sed illa post invocatum B. CAMILLUM momento temporis pristino respirandi impedimento, & marcidis sputis libera protinus evasit, Corporis curvamine soluta fuit, & se ad labores omnes suscipiendos idoneam, & expeditam sensit, cum nulla antea Crisis, seu mali mutatio eidem Mulieri contigisset: Atque ita restitutis viribus, postquam septemdecim annis graviter vexata fuit, integrâ, perfectâque gaudet valetudine.

Secun-

Secundum Miraculum, quod in Ordine tertium locum obtinebat, a Sanctitate Sua probatum, accidit Margaritæ Castelli Puellæ annorum duodeviginti, quæ Parentem habuit pustulis infectam, & eodem morbo ita oppressa fuit, ut pustulæ in diversis partibus erumperent, & postremò ulcus per totum Corpus, & ingentes crustas sanie manantes, & supramodum graveolentes inducerent. Tandem Mense Julii anno 1743. cum Puellam febris acuta correpuisset, & nullum a medicinis levamen acciperet, omnem de ipsius sanitate spem Medici deposuerunt: Divinum Eucharistiæ Sacramentum ipsi tamquam proximè morituræ fuit administratum, & omnia, quæ ad luctum & funebrem pompam spectant, jam parabantur; Interim ejus Mater, ac Soror ad intercessionem Beati CAMILLI piè confugerunt, & statim admirabile portentum evenit: Nam moriens Puella excitatur, & se incolumem, & sanam exclamat: Lecto prosiliit, inflatum corpus detumuit, tabidæ Crustæ deciderunt, cibum sumpsit integris ac restitutis viribus; nec ulla tunc temporis Crisis, seu mali mutatio intercessit; Optimam pariter valetudinem, quam recuperavit, nunc etiam firmam retinet ac tuetur.

Hæc duo Miracula tanquam tertii generis Sanctitas Sua probavit, postquam in Lateranensi Basilica Sacrum hac die confecit, quemadmodum R. P. Fidei Promotori, & mihi infrascripto Secretario declaravit, dum Sanctitas Sua præsens Decretum mihi tradidit. Hac die primà Maji Sanctis Apostolis Philippo, & Jacobo dicata anno 1745.

C. Card. de Marinis Præf.

Loco † Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secret.

SPOLETANA

Canonizationis BEATI JOSEPHI A LEONISSA *Sacerdotis Professi Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum.*

PEractâ jam à Clemente XII. fel. record. Beatificatione Venerabilis Dei Famuli JOSEPHI DE LEONISSA Sacerdotis Professi ex Ordine Minorum Sancti Francisci Capuccinorum, & signatâ deinde Commissione Reassumptionis Causæ, confectis auctoritate Apostolicâ Processibus de Miraculis, quæ post eandem Beatificationem contigerunt, examinatâ pariter sedulò, ac probatâ validitate ipsorum Processuum, postremò in duabus Congregationibus Antepræparatoriâ, ac Præparatoriâ, quarum prima coacta fuit die 18. Junii anno 1743.; altera verò die 3. Martii anno 1744.; In his, inquam, Congregationibus propositum de more fuit:

An, & de quibus Miraculis constet post indultam dicto BEATO venerationem in casu, & ad effectum &c. -- Idem prolatum dubium fuit in Congregatione Generali Sacrorum Rituum habitâ coram Sanctissimo Domino Nostro Papa BENEDICTO XIV. die 22. Septembris anno 1744.

Sanctitas Sua, priusquam in Congregationem veniret, omnia Consultorum suffragia perlegit, eaque fusè retulit coram universo Coetu: Post hæc auditis Cardinalium suffragiis, nihil omnino decernendum censuit, ut rem totam magis accurato studio perpenderet, & seipsum Deo commendaret, ut lumen suum in hoc gravissimo negotio impertiretur.

Itaque Sanctitas Sua, dum ejusmodi Causæ privatum studium impenderet, nonnullas difficultates deprehendit: Etenim circa primum, ac secundum Miraculum, quæ Consultores & Cardinales majori plausu exceperunt, advertit Sanctitas Sua nequaquam missos fuisse Romam articulos, seu capita rerum, ut super illis a R. P. Fidei Promotore Interrogationes conficerentur, quæ solùm propositæ fuerunt a Judicibus Remissorialibus Apostolicis: Id profecto novum & inusitatum Sanctitati Suæ visum fuit, eò quod de Processu ageretur Spoleti confecto, quæ Civitas procul dubio paucis milliariis Româ distat: Quare contrarium id esse constat Sacræ Congregationis praxi, quam Sanctitas Sua in suis libris-- *De Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 47. num. 3.* fusè explicavit.

Accedit etiam, quod in Miraculis tertii generis *Instantaneitas* necessariò demonstranda sit, quæ cognosci quidem nullo modo potest, nisi prius ostendatur status anterior immediatus morbi, qui deinde momento temporis mirabiliter sanatus fuit: Quamobrem Sanctitas Sua percurrens Testium dicta, nihil sanè dubitandum putabat de præcedenti immediato, ac miserrimo statu morbi, sed in apertam lucem manifestò illum non deduci, eò quod opportunæ ac necessariæ Interrogationes prætermissæ fuissent; ideoque Processum ejusmodi spicæ comparandum esse, quæ licet matura ac frumenti granis repleta sit, tamen illa non effundit, nisi alicujus manu excutiatur.

Cum hæc ita essent, Sanctitas Sua desiderio, atque amore cognoscendæ veritatis solùm adducta, scribendum duxit ad Episcopum Spoletinum, qui suffectus est in locum sui Prædecessoris, qui Processui condendo interfuerat, ac vitæ cursum absolvit: Illum secretò admonuit, ut accitis improvisò Testibus jam antea examinatis, & aliis pariter, qui vocari in examen poterant ac debuerant, sed vocati nequaquam fuerant, illos opportunè interrogaret de statu immediato, qui sanationi præcessit: Episcopus ad Leonissam se conferens indictâ jam sacrâ Visitatione Sanctitatis Suæ mandatis prudenter, accuratèque satisfecit: Novum Processum, quem condidit, Romam misit, consentaneum penitus illis omnibus, quæ ipsi commissa fuerant: Quem Processum Sanctitas Sua tradidit, ut in Tabulario Sac. Congregationis collocetur, & ipsius causâ difficultates omnes prorsus se exuisse adfirmavit. Addidit, Se nullam hæsitationem habuisse,

ut

ut litteras daret ad Episcopum Spoletinum, uti dictum est, quamvis adversari videatur Decretum Alexandri VII. promulgatum anno 1658., quod Sanctitas Sua commemorat in Libris -- *De Canonizatione Sanctorum lib. 2. cap. 53. num. 11.* -- Quo sanè Decreto præcipitur, ne in causis ejusmodi per quoscumque adjungantur robora, ac veluti subsidia iis probationibus, quæ in Processibus jam perfectis continentur: Sibi enim persuasit Decretum Alexandri VII. locum non habere, cum Pontifex ipse pro cognoscenda diligentiùs veritate hujusmodi subsidia perquirat: Accedit etiam, quod illud Decretum editum fuit ad coercendos Postulatores, ne Testes novos pro libito suo imbuerent, priusquam in examen vocarentur, aut cum veteres Testes iterum examen subire deberent: Porro hoc periculum obvenire nullo modo potuit ob accuratam diligentiam ac rationem, qua totum negotium administratum fuit: Postremò, etiamsi idem Decretum impedimentum aliquid afferre posset, Sanctitas Sua, quatenus opus esset, pro hac vice tantùm illud prius abrogare constituerat.

Illustratis hoc pacto ob novas & opportunas interrogationes assertionibus Testium, qui prius examinati fuerant; iisdemque magis corroboratis aliorum testimoniis, qui minimè ad examen accesserant, licet acciri debuissent, apertissimè patuit status morbi, qui sanationi instantaneæ præcessit, & cognitio habita est de illius continuatione, sicuti in primo ex propositis Miraculis contendebatur: Quippe Spoletinus Episcopus testatus est, se vidisse Puerum, de quo sermo instituitur, integræ sanitati restitutum, & pedibus omnino liberum atque expeditum: Itaque Sanctitas Sua peracto Sacro in Basilica Lateranensi, accito R. P. Fidei Promotore, meque infrascripto Secretario suâ auctoritate adprobavit tanquam Miraculum tertii generis incolumitatem redditam Josepho Dionysio, quam Postulatores primo loco exposuerunt: Is Puer duorum annorum tam magnam corporis totius debilitatem ab ipso vitæ exordio contraxerat, ut stare nullo modo posset; carnem verò lentam adeo, ac flexibilem habebat, ut, veluti sudariolum, complicaretur: Eum Mater ad Ecclesiam detulit, ubi B. JOSEPHI Corpus repositum est, & super Altare Puerum collocavit, BEATUM invocans magnâ religione ac pietate, ut illum ab ægritudine liberaret: Tunc Puer absque ulla mora pedes suos ita corroborari sensit, ut incedere sine difficultate, & currere potuerit; quo sanitatis beneficio adhuc fruitur, uti superiùs commemoravimus.

Insuper Sanctitas Sua quoque probavit tanquam Miraculum tertii generis sanationem Antoniæ Morelliæ, quam Postulatores secundo loco statuerunt: Illa graviter laborabat fistulâ, quæ Callum etiam induxerat, & saniem permixtam sanguine fundebat: Ex eadem fistulâ, cum hians pateret, ventus tam vehemens erumpebat, ut Candelam posset extinguere: Per duos annos hoc morbo cruciata fuit, cui dolores etiam, Tussis, ac Febris superaddebantur, donec pius Sacerdos illam oblinivit oleo, quod ante sacrum Corpus Beati JOSEPHI ardere consuevit: Tum momento tem-

temporis integram sanitatem consequuta est, fistulâ penitus occlusâ, doloribus, Tussi, ac Febri omnino cessantibus, pristinæ vires, & color naturalis ipsi redierunt, quâ bonâ valetudine deinceps semper usa est: Quare, ut de Pontificia adprobatione horum Miraculorum certum documentum existat, Sanctitas Sua mihi infrascripto Secretario præsens Decretum tradidit, hac die prima Maji Sanctis Apostolis Philippo, & Jacobo dicata anno 1745.

C. Cardinalis de Marinis Præfect.

Loco † Sigilli.

T. Patriarcha Hierosolymitanus Secretarius.

Postero die rediit Summus Pontifex ad Lateranum, inceptam Visitationem prosequuturus. Peracto Sacro in Aldobrandino Sacello, ubi Eucharistia custoditur, cum Eminentissimo Archipresbytero & Canonicis, qui Sanctitatem Suam iisdem ac pridie Cæremoniis advenientem receperant, in Vestiarii recessu consedit: Libros ad Animarum curam spectantes, tum qui de Baptizatis, vel Confirmatis, seu Matrimonio conjunctis, seu vita functis testantur, tum eum, in quo Sacrificia pro Populo diebus saltem festis applicanda, juxta Sanctitatis Suæ encyclicam Epistolam datam Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam die 19. Augusti 1744. debent adnotari, sedulò ne conscripsisset & cautè asservaret Ecclesiæ Rector, studiosè quæsivit; Quia verò inter præcipua Parochorum munia, utpote qui in Episcoporum adjutorium assumuntur, comprehenditur obligatio instituendi ad Catholicam fidem rudes, ac pueros; qua methodo, quo loco, & tempore, quove adjutorio id ageretur, perscrutatus est, ac nonnulla zelo & vigilantiâ pastorali plena edidit decreta. Sanè quantæ id Pontifici curæ sit, palam faciunt instructiones ejus jam editæ, cum Bononiensem Cathedram obtineret, eaque benignitas, & humanitas, qua Christum ducem sequutus parvulos ad se venientes non semel erudivit ignaros, confirmavit instructos, omnes ad solidiorem scientiam muneribus allexit. Hæc ipsa Patriarchalis Basilica Lateranensis contemplata est hoc die, de quo loquor, tradentem pueris fidei rudimenta Benedictum, quem ante quinquennium in summo Apostolicæ dignitatis fastigio positum exultans ostenderat: Testis est etiam Congregatio, seu Societas, ut vocant, Doctrinæ Christianæ, quam permutatâ Ecclesiâ antea nimis angustâ, aucto ad Ministros saluberrimi operis alendos censu, aliisque præterea beneficiis cumulavit & gratiis. Ad hæc ut verbum Dei, cujus est custos, in proximorum corde parere, atque alere Pontifex valeat; norunt omnes; quo honore in Apostolicas Ædes advehi sinat, qua comitate excipiat, variisque

riisque donis muneretur, quicumque ex pueris in annua generali disputatione de fidei nostræ Institutis tamquam omnium peritissimus donatus laureâ sit.

At non minori sollicitudine Ecclesiasticæ disciplinæ teneri demonstravit Pontifex, cum die tertio præfati mensis Maji Visitationem eamdem prosequutus multas tulit saluberrimas leges, quibus ii tenerentur, qui in sortem Domini vocati ad concinendas divinas laudes Choro debent interesse, pluresque alias de bonorum Ecclesiæ procuratione, & Legatorum adimplemento: Cetera delegans cognoscenda Eminentissimo Archipresbytero, & nonnullis sibi adjunctis Convisitatoribus ejusdem Patriarchalis Canonicis. Revertar modò unde fueram digressus: Etenim ab enarratione Actorum, nimis dilapsus est sermo.

Expeditis itaque Miraculorum approbatione Causis BB. Camilli, & Josephi, reliquum erat dubium; an idcirco videretur posse tutò procedi ad eorum Canonizationem. Indicta de more super eo generalis Congregatio habita fuit coram Sanctissimo Domino Nostro die 3. sequentis Augusti, in qua licèt singuli Suffragatores unanimi responso *Posse* censuissent; Pontifex tamen animum suum patefacere noluit, ut a Deo, ad cujus gloriam dirigitur Canonizatio, novis precibus & sacrificiis, quid sibi in tali negotio statuendum foret, exposceret; quod quanto Religionis studio, quaque assiduitate præstiterit, compertum iis est, qui BENEDICTUM viderunt, quotidie, ut consuetum ei est, ante Augustissimum Eucharistiæ Sacramentum publicæ expositum venerationi diu procumbentem; raro pietatis exemplo.

Imminebat interim dies 17. Augusti universæ Christianæ Reipublicæ felix, quo post longam sex mensium viduitatem, talem sponsum extemplo sibi datum, ita gavisa Ecclesia est, ut ejus magnitudini animi, prudentiæ, sapientiæque confisa, difficillimis hisce temporibus bello, fame, pestilentia, præcipuè verò iterata Romani Imperii vacatione interturbatis, malorum, quæ timebantur, depulsionem sibi meritò præsagierit, & redintegratam in posterum felicitatem, pace inter dissidentes Principes composita, sibi obventuram firmissimè speret.

Hunc igitur diem præelegit Pontifex ad sequentium Decretorum promulgationem; ut precibus BB. Camilli, & Josephi Deus ex Alto ineuntem suscepti Ministerii sui annum sextum benigno prosequeretur auxilio.

ROMANA, SEU THEATINA

Canonizationis BEATI CAMILLI DE LELLIS *Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.*

PRoposito in Sacrorum Rituum Congregatione Generali habitâ die tertia labentis mensis Augusti coram Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO PP. XIV. Dubio -- *An in Causa Beati* CAMILLI DE LELLIS *Fun-*

Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis; in qua Sanctitas Sua die prima Maji currentis Anni bina approbaverat Miracula sequuta post indultam eidem BEATO Venerationem, *tutò procedi posset ad solemnem ipsius Canonizationem* -- cum, omnibus affirmantibus, Sanctitas Sua resolutionem distulisset, ut a Deo in re tam gravi opem imploraret, accitis postmodum coram Se R. P. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore, meque infrascripto Congregationis Sacrorum Rituum Secretario, post celebratum in Cappella domestica Sacrum, præsens Canonizationis Beati CAMILLI DE LELLIS quandocumque faciendæ Decretum expediri ac publicari mandavit. Elegisse autem ait pro editione & publicatione Decreti hanc ipsam diem decimam septimam mensis Augusti anni 1745. utpote anniversariam suæ Assumptionis ad Summum Pontificatum: *Diem videlicet, quam ipsi honorabilem fecit Divina dignatio, quæ dum humilitatem suam in summum gradum provexit, quod neminem suorum sperneret, demonstravit*; vivam spem in Deo collocans, quod, intercessione BEATI stato tempore inter Sanctos solemni ritu recensendi, Sibi pro sufferendo intolerabili onere, suis humeris reclinato, validissimo suo cœlesti auxilio præsto futurus sit; *ne suscepti operis magnitudo creberrima sit offensionis occasio*, bene agnoscens: *quod quamvis singuli quique Pastores speciali sollicitudine gregibus suis præsint, & pro commissis sibi ovibus rationem reddituri sint, sibi tamen cum omnibus cura communis est*: Quæ verba sunt Sancti Leonis *in primo, & quarto Sermone in Anniversario assumptionis suæ ad Summum Pontificatum*. Hac die 17. Augusti 1745.

C. Card. de Marinis Præfectus.

Loco † Sigilli.

Th. Patriarcha Hierosolymitanus S. R. C. Secret.

SPOLETANA

Canonizationis BEATI JOSEPHI A LEONISSA *Sacerdotis Professi Ordinis Minorum Sancti Francisci Capuccinorum*.

SAnctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PP. XIV. die prima Maji currentis anni 1745. bina approbavit Miracula a Deo patrata intercessione Beati JOSEPHI A LEONISSA Sacerdotis Professi Ordinis Minorum Sancti Francisci Capuccinorum, sequuta post indultam dicto BEATO Venerationem, uti ex Decreto Sanctitatis Suæ dictis die & anno, edito planè colligitur.

Cum autem in Congregatione Generali Sacrorum Rituum habita coram Sanctitate Sua die tertia labentis mensis Augusti propositum de more fuis-

fuisset Dubium -- *An tutò procedi posset ad solemnem dicti BEATI Canonizationem* -- & affirmantibus omnibus, Sanctitas Sua resolutionem distulisset, ut prius effusis ad Deum precibus cœlestis Numinis opem in tam gravi deliberatione imploraret: His adimpletis, accitis coram Se R. P. Ludovico de Valentibus Fidei Promotore & me infrascripto Secretario, post celebratum in Cappella domestica Sacrum, præsens Canonizationis beati JOSEPHI A LEONISSA quandocumque faciendæ Decretum expediri & publicari mandavit.

Addidit Sanctitas Sua, Se pro hujusce Decreti publicatione præsentem diem, decimam videlicet septimam ejusdem mensis elegisse, suæ Assumptionis ad Summum Pontificatum anniversariam, sperans orationibus BEATI esse præstandum, *ut Deus misericordiarum ministerii sui tempora benignus aspiciat, Pastoremque ovium suarum & custodire semper dignetur & pascere*: Quæ verba sunt sancti Leonis Magni *Serm.4. in Anniversario assumptionis suæ ad Pontificatum*. Hac die 17. Augusti 1745.

C. Card. de Marinis Præfectus.

Loco † Sigilli.

Th. Patriarcha Hierosolymitanus S. R. C. Secret.

Porro statutâ horum quinque BB. Fidelis nempe a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, Josephi a Leonissa, & Catharinæ de Ricciis Canonizatione, de loco, ubi eam peragi oporteret, dubitandum non videbatur; nam licet fel. rec. Benedictus XIII. Joannem Nepomucenum inter Sanctos Martyres, & Clemens XII. Vincentium a Paulo, & Joannem Franciscum de Regis inter Sanctos Confessores non Pontifices, Julianam Falconeriam inter Sanctas Virgines, & Catharinam Fieschi Adorni inter non Virgines in Lateranensi Basilica nuper retulerint, tamen Vaticanum Templum omnibus præferendum meritò putabatur *pro majore rei dignitate & gloria; dignitate quidem propter Principum Ecclesiæ consortia; gloria propter omnium gentium inundantem accursum*: Ut ex Maffeo Vegio, Eugenii IV. Cubiculario refert Dominicus Cappelli Apostolicarum Ceremoniarum Magister in contextu Actorum Beatificationis & Canonizationis S. Francisci Salesii a se collectorum.

Idcirco Sanctissimus Dominus Noster, ut tantæ rei dignitati Templi quoque Majestate consuleret, non alio in posterum loco, quàm in Basilica Vaticana Canonizationes Sanctorum habendas decrevit: Quod & quatuor sæculorum usu fuerat antea comprobatum, & sanc. mem. Alexander Papa VII. de formali Servorum Dei Beatificatione ibi celebranda jam pridem stabiliverat.

En Sanctitatis Suæ Constitutio.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

AD fepulcra Apoftolorum, quorum confecrata Sanguine Roma, quæ fuerat Magiftra erroris, facta eft difcipula veritatis; ad facros beati Petri cineres, fuper cujus fidei firmitate extructa totius facri ædificii Cœlo inferenda confurgit fublimitas, Romana Mater Ecclefia in fuis triumphat filiis, qui calcatis Mundi blanditiis, & infernalis hoftis fuperatis infidiis ad præmia pervenerunt æterna; & quos inter Sanctos Dei Servos & cœleftis beatitudinis confortes congruo devotionis cultu venerandos Romani Pontificis a Chrifto Domino accepta, & per Petrum ad Succeffores fuos derivata decernit auctoritas. Quæ igitur a Romanis Pontificibus Prædecefforibus noftris prudenti confilio & provida ratione inftituta funt, & longo deinde ufu recepta, piè fanctèque fervata; Nos, quorum humilitatem ineffabilis Dei benignitas ad Cathedram Petri evehere dignata eft, decet diligenter fervare & ftudiosè cuftodire; & fi quid vel temporum vel rerum varietate immutatum eft, in integrum reftituere, & ad priftinam rationem ac formam revocare, atque alia difponere, prout in Domino videtur expedire.

Sanè quidem omnes & fingulæ Beatorum Canonizationes in Urbe noftra peragendæ in Bafilica beati Petri Apoftolorum Principis femper peractas fuiffe, antiqua ac fide digna teftantur monumenta: Cum autem fel. record. Benedictus Papa XIII. Prædeceffor nofter, a quo ad Cardinalatus honorem affumpti fuimus, in eadem Vaticana Bafilica beatos Turribium ex Majorga, Jacobum a Marchia, Agnetem a Monte Politiano, Peregrinum Latiofum, Johannem a Cruce, Francifcum Solanum, Aloyfium Gonzagam, Stanislaum Koftkam, & biennio poft beatam Margaritam a Cortona Sanctorum cultu honorandos folemniter de more conftituiffet; ac deinde beatum Johannem Nepomucenum in Sanctorum numerum fimiliter referre vellet, ei perfuafum eft, ut id in Bafilica noftra Lateranenfi folemni ritu perageret. Nos, qui per id temporis Ecclefiæ Anconitanæ ex conceffione & difpenfatione Apoftolica præeramus, eumdem Benedictum Prædecefforem per noftras litteras certiorem facere non prætermifimus, Beatorum Canonizationes quoties in Urbe faciendæ erant, nonnifi in Vaticana Bafilica ab antiquo tempore celebrari confueviffe; & ad hujufmodi officium præftandum eo magis Nos teneri credidimus, quia per plures annos, dum in minoribus eramus, unus ex infignis ejufdem Bafilicæ Capituli Canonicis extitimus, & per plures etiam annos munere Promotoris Fidei functi fuimus. Tum autem Româ benignè Nobis refponfum

ſponſum eſt, quod in Baſilica Lateranenſi ſolemnis apparatus pro Canonizatione ibidem habenda jam nimium proceſſerat; noſtræque literæ feriùs, quàm oportebat, ad Urbem pervenerant.

Poſtmodum a piæ mem. Clemente PP. XII. ſimiliter Prædeceſſore noſtro ab Eccleſiæ Anconitanæ ad Eccleſiæ Bononienſis regimen Apoſtolica ejus auctoritate translatis Nobis ſignificatum eſt, prædictum Clementem Prædeceſſorem BB. Vincentii de Paulis, Johannis Franciſci Regis, Catharinæ Fieſchi Adorni, & Julianæ Falconeriæ Canonizationem propediem in Eccleſia Lateranenſi ſolemniter celebraturum: Sed quoniam per id tempus jam primus Tomus operis noſtri de Servorum Dei Beatificatione & Beatorum Canonizatione in publicum editus fuerat, in quo nullam ante præfati Benedicti Prædeceſſoris tempora Beatorum Canonizationem in Urbe ſolemniter, niſi in dicta Baſilica celebratam fuiſſe ſatis ſuperque demonſtratum fuerat, ulterius animi noſtri ſenſus aperire ſuperfluum duximus.

Præterea, cum ante fel. rec. Alexandri PP. VII. pariter Prædeceſſoris noſtri tempora nulla ſtatuta eſſet ſolemnitas in Beatificatione Venerabilium Servorum & Ancillarum Dei obſervanda; idemque ritum & ſolemnitatem adhibendam in ſacra functione hujuſmodi, eamque debita cum pompa in Vaticana Baſilica explendam decreverit, ita ſemper poſterioribus temporibus ſervatum eſt, ut omnes Beatificationes in eadem Vaticana Baſilica celebrarentur uſque ad præfati Benedicti XIII. tempora, quo Romanam Eccleſiam gubernante, quamvis in Vaticana Baſilica Beatificatio Ancillæ Dei beatæ Hiacynthæ Mariſcottæ, & Servi Dei B. Joannis de Prado facta ſit; nihilominus Beatificatio Servi Dei B. Fidelis a Sigmaringa paulo poſt Canonizationem B. Johannis Nepomuceni in Baſilica Lateranenſi celebrata fuit. Poſt hanc verò Beatificationem in ejuſdem Benedicti Pontificatu in Baſilica Vaticana ſolemni ritu relati fuerunt in Beatorum numerum Servus Dei poſtea Beatus, & nunc ſanctus Vincentius de Paulis, & Servus Dei beatus Petrus Forerius; in Pontificatu autem Clementis XII., paulo poſt ſupradictas Canonizationes in Baſilica Lateranenſi uno eodemque die unica ſolemnitate peractas, in eadem Baſilica ſolemniter adſcriptus eſt inter Beatos Servus Dei nunc beatus Joſeph a Leoniſſa: Cum autem a Nobis ob ineffabilem Dei benignitatem Pontificatus honorem ac onus gerentibus decretum fuiſſet, ut inter Beatos Servus Dei Alexander de Saulis adſcriberetur, ſolemnis ejuſdem Beatificationis functio in Baſilica Vaticana celebrata eſt.

Matura igitur conſideratione perpendentes, quod a Romanis Pontificibus Prædeceſſoribus noſtris omnes Venerabilium Servorum, & Ancillarum Dei Sanctificationes in Urbe noſtra ſolemniter peragendæ laudabili inſtituto, optimiſque ex cauſis ab antiquiſſimo tempore in Vaticana Baſilica, & quod ab Alexandri PP. VII. Prædeceſſoris noſtri, & ſucceſſivis deinde temporibus Beatificationes quoque in eadem Vaticana Baſilica, exceptis nonnullis ſupramemoratis Canonizationibus & Beatificationibus

ab iisdem Prædecessoribus nostris Benedicto, & Clemente in Basilica Lateranensi peractis, semper celebratæ fuerunt: Ne igitur commendabili & antiquæ consuetudini, & prædictæ Vaticanæ Basilicæ prærogativæ hujusmodi ex B. Johannis Nepomuceni Canonizatione, ac Venerabilis Servi Dei Fidelis a Sigmaringa Beatificatione a Benedicto; nec non ex Beatorum Vincentii de Paulis, & Johannis Francisci Regis, ac Beatarum Catharinæ Fieschi Adorni, & Julianæ Falconeriæ respective Canonizatione, & Venerabilis Servi Dei Josephi a Leonissa Beatificatione a Clemente Prædecessoribus prædictis in Ecclesia Lateranensi celebratis præjudicium aliquod afferatur, hac nostra perpetuò valitura constitutione veterem consuetudinem ac venerandum Prædecessorum nostrorum institutum, Decretumque Alexandri Prædecessoris prædicti ac integrum ejus tenorem Apostolica auctoritate approbantes confirmantes & innovantes, ac illis quodcunque Apostolicæ firmitatis robur adjicientes motu proprio, ex certa scientia, ac Apostolicæ potestatis plenitudine decernimus præcipimus & constituimus, ut in posterum & perpetuis inde futuris temporibus omnes & singulæ Venerabilium Servorum & Ancillarum Dei Beatificationes, ac BB. Canonizationes in Urbe nostra prædicta pro tempore celebrandæ, non in aliis quàm in Basilica Principis Apostolorum de Urbe prædicta privativè quoad reliquas Basilicas Ecclesiasque ejusdem Urbis celebrari omnino debeant; utque Canonizationes & Beatificationes in eadem Ecclesia Lateranensi a Benedicto, & Clemente Prædecessoribus prædictis, ut præfertur, peractæ nullo unquam tempore, perinde ac si in ea celebratæ non fuissent, præjudicium aliquod antiquo instituto & Vaticanæ Basilicæ prærogativæ afferre valeant. Insuper quoniam ab eodem Alexandro Prædecessore nostro usque ab anno *1659*. alterum emanavit Decretum super contributione tam in Beatificationibus quàm in Canonizationibus favore Sacrarii ejusdem Basilicæ facienda, quod a Nobis in prædicto Tomo primo operis nostri de Beatorum Canonizatione relatum est, motu, scientia, & potestate simili illud approbamus & confirmamus, & quatenus opus sit, quæ ab ipso Alexandro Prædecessore decreta sunt, rursus decernimus & constituimus; & in futurum ab omnibus inviolabiliter observari volumus & mandamus.

Præsentes quoque ex eo quod interesse ad præmissa habentes ad hoc vocati & auditi non fuerint, aut ex alia quavis juridica & legitima, etiam necessariò exprimenda causa, vel quocumque prætextu de intentionis nostræ aut alio quovis defectu notari vel impugnari nullo unquam tempore posse, sed semper firmas validas & efficaces fore, & esse.

Sicque & non aliàs per quoscumque Judices etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, ac quoscumque alios Judices quacumque judicandi facultate suffultos judicari & definiri debere; sublata eis & eorum cuilibet quavis aliter judicandi & interpretandi facultate & auctoritate; irritum quoque & inane quidquid secus super his

a quo-

a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus Canonizationibus & Beatificationibus in prædicta Ecclesia Lateranensi, ut præfertur, celebratis, ac nostræ & Cancellariæ Apostolicæ regula de jure quæsito non tollendo; nec non constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, si quæ contra litterarum nostrarum hujusmodi tenorem editæ existant, statutis, consuetudinibus, privilegiis quoque & indultis, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice dumtaxat specialiter & expresè derogamus, ac derogatum esse volumus contrariis quibuscumque.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostri Decreti, statuti, constitutionis, confirmationis, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem nono Cal. Decembris Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo primo Pontificatus nostri Anno Secundo.

D. Cardin. Passioneus.

Visa de Curia
N. Antonellus.

X. Sub-Datarius.

I. B. Eugenius.

Interim postulata cum Regum & Principum, tum Regularium ipsorum Ordinum assiduè ad Sanctitatem Suam deferebantur, ut quantocius hos quinque Beatos Sanctis dignaretur adscribere; quas preces & vota cum libenti animo Pontifex excepisset, proximo sequenti anno se relaturum Eos in Album Sanctorum benignè affirmavit, Postulatoribus tamen admonitis, ne parcerent sumptui, ut apparatus splendore & magnificentiâ, quæ peragenda erat Canonizatio, superiores reliquas antecelleret. Quod jure petere videbatur post imminutam in strenis & sportulis ipsarum Causarum impensam taxatione certa, ab eodem jam edita, in posterum valitura.

Ac onus quidem parandi omnia, & disponendi quæ ad tantam celebritatem requiruntur, ipsorum tantummodo Postulatorum est: Consuevere tamen Romani Pontifices, ut omnia ritè fiant atque ordine, aliquem eisdem præficere non minus authoritate, quàm dignitate conspicuum, qui aliquando unus etiam e S. R. E. Cardinalium numero fuit; ut Xisto V. Pontifice factum est in Canonizatione sancti Didaci: Novissimis verò hisce temporibus hanc curam demandarunt aut Præfecto Palatii Apostolici aut Fidei Promotori; ut Sanctitati quoque Suæ contigit, cum Fidei Promotor Benedicto XIII. Pontifice Canonizationum, quæ tunc factæ fuerunt, res administravit: Verùm Pontifex cum perspectam haberet, non

non modò vigilantiam, verum etiam prudentiam R. P. D. Theodori Boccapaduli, quem ſibi a ſecretis eleemoſynis eſſe jam pridem juſſerat, ipſi præ omnibus tale negotium commiſit nuncio miſſo per Epiſtolam Secretariæ Status.

Eo ferme tempore admoniti RR. PP. Cauſarum Poſtulatores fuere tam de hujuſmodi electione, quàm de die 29. Junii anni proximè futuri, quem utpote SS. Petri & Pauli Apoſtolorum martyrio conſecratum, ad Canonizationem peragendam Pontifex deſtinaverat. Moliri ſtatim illi ſummo ſtudio quidquid aut excogitari elegantiùs, aut artificio effici magnificentiùs poterat, & conferre conſilia inter ſe ceperunt; atque ut pro ſua quiſque parte quid curaturi eſſent, unanimi conſenſione deliberarent, primùm ſemel in hebdomada, deinde ſingulis quindecim diebus Pontificio juſſu conveniebant apud Reverendiſſimum P. Thomam Ripoll Generalem Ordinis Prædicatorum Magiſtrum & in Cauſa beatæ Catharinæ de Ricciis Poſtulatorem, Virum cum multo rerum uſu præſtantem, tum etiam nonagenarium. Ea, quæ rata ipſis erant, Sanctitati Suæ continuò ſignificabantur; cum diſtrictè præcepiſſet Pontifex, ne quid inconſulto Se fieret, & non probante.

Hæc cum ita compararentur, vergebat in finem annus; bellicus autem furor, qui Europam, atque adeo noſtram etiam Italiam quadriennio amplius afflixerat, non jam, ut optabatur, conquieſcere, ſed magis augeri videbatur. Conclamabat [a] Pontifex unà cum Populo ad Deum, ut [b] fieret Pax in virtute ſua, & miſeratione placatus [c] indignationem ſuam averteret a nobis. Cum in his tamen verſaremur anguſtiis, multaque timeremus, quæ jam impendebant; [d] Pater miſericordiarum & Deus totius conſolationis, [e] qui nos neque jucunditates neque tribulationes ſinit habere continuas; ſed ita ex [f] adverſis & proſperis, mortalium vitam contexit, ut mæſtis rebus quædam etiam jucunda permiſceat, conſolatus eſt nos lætiſſimo nuncio, qui Septembri menſe allatus Romam eſt, Franciſcum nempe I. Lotharingiæ & Vargionum Ducem, atque magnum Ducem Hetruriæ, Francofurti electum Romanorum Regem & Imperatorem futurum.

Rem tantam & munus e Cœlo datum, ut Sacro Apoſtolico Senatui ſignificaret Pontifex, Conſiſtorio ſecreto in diem 15. Decembris indicto, ante Eccleſiarum in eo propoſitionem Germanicorum Comitiorum eventum diſerto narravit alloquio, acceptaſque ab electo Romanorum Rege literas coram adſtantibus S. R. E. Cardinalibus, a D. Cajetano Amato Litterarum Apoſtolicarum ad Principes Secretario conſuetâ Cubiculariorum Cappâ induto recitari voluit; ad gratias præterea Deo agendas pro tanto beneficio ſequentem Feriam quintam deſtinavit.

Poſtero itaque die, cum per impreſſam ſchedulam admoniti fuiſſent Emi-

[a] *Joſue cap.6. verſu 5.* [b] *Pſalmo 121. verſu 6.* [c] *Pſalmo 84. v.4.* [d] *2. ad Corinth. cap.1. v.3.* [e] *S. Jo. Chryſoſt. Homil.8. in Matt.* [f] *Ibid.*

Eminentissimi Patres & omnes Prælatorum ordines; frequens, ut in maxima lætitia, etiam populus Pontificium in Quirinali Sacellum complevit. Rem Divinam in gratiarum actionem peregit Eminentissimus Passioneus Brevium a Secretis. Adfuit Papa sacris pretiosis vestibus indutus: Rubeis quoque Cappis supra vestes similiter rubeas, licet id fieri non consueverit Adventus tempore, circumamicti interfuere Cardinales. Urbs tota cum privatim tum publicè in magna lætitia biduò versata est.

INTIMATIO

Per Cursores facienda, Domi quoque dimissâ copiâ.

DIE decima sexta *labentis Mensis Decembris, feria quinta, in Sacello Paulino Palatii Apostolici Quirinalis*, hora decima septima *erit Cappella, in qua adstante Sanctissimo D. N. BENEDICTO PP. XIV. Missam cantabit in gratiarum actionem pro Electione Regis Romanorum Eminentissimus, & Reverendissimus D. Card. Passionei.*

Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales intererunt induti Vestibus, & Cappis rubeis, *quo colore per integram enunciatam diem utentur.*

De sero autem feriæ quartæ præcedentis, nempe die 15. *ejusdem mensis, & sub nocte pariter hujus diei luminaria ad fenestras accendi, & ante propria Palatia dolia comburi in lætitiæ signum mandabunt.*

Ideo intimentur omnes & singuli Eminentissimi & Reverendissimi DD. Cardinales, Gubernator Urbis, Principes Solii, Ceterique intimari soliti.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Transactis subinde Natalitiis Domini feriis, Paschalibusque Sacramentis consummatis intelligens Pontifex, Episcopos a suarum Diœcesium procuratione expeditiores jam esse, ut tam grave Canonizationis negotium consilio juvarent suo, ejusque Majestatem augerent præsentia, eos, qui intra centesimum ab Urbe lapidem erant, datis confestim litteris acciri jussit a Secretario Congregationis Cardinalium Sacri Concilii Tridentini Interpretum, qui eodem prorsus exemplo singulis ita scripsit.

Illme, & Rme Dñe Pñe Obsñe.

M*Andatum, quod* SANCTITAS SUA *mihi dedit, ad Ampl. Tuam Ill. harum litterarum officio persequor, ut, cum primis Mensis Junii diebus quinque Consistoria Semipublica habenda sint, priusquam in Sanctorum Album solemni Ecclesiæ ritu totidem Beati a* SANCTITATE SUA *referantur* FIDELIS *a* SIG-

a SIGMARINGA, CAMILLUS de LELLIS, PETRUS REGALATUS, JOSEPH a LEONISSA, & CATHARINA de RICCIIS, Urbem p stremis Mensis Maji diebus accedas, nisi gravissima Pastoralis Officii cura præsentiam istic tuam desiderent. Te interim reliquum mihi est admonere gratissimum & acceptissimum SANCTITATI SUÆ futurum, si statuto tempore præsto fueris, atque hanc Ecclesiæ celebritatem Ampl. Tuæ Ill., cujus manus reverenter deosculor, dignitate honestaveris.

Ampl. Tuæ Illustrissimæ, ac Reverendissimæ

Romæ Idibus Aprilis 1746.

Addictissimus & Obsequentissimus Servus
Joseph Furietti S. Concilii Secret.

Quod ad alios Antistites pertinet, qui longiùs aberant ab Urbe, apertè significaverat Pontifex, si Romam per id tempus venissent, eorum accessum loco statutæ a Constitutionibus Pontificiis sacrorum Liminum Visitationis se habiturum; quod Pontificis consilium ac placitum ubi cognitum iis fuit, qui Romæ Episcoporum res agunt, suum unusquisque Præsulem statim commonuit, ut oblatam Pastoralis Officii debitum persolvendi, & celebritatis, quæ raròaccidit, spectandæ opportunitatem nè dimitterent: Ex quo factum est, ut nonnulli Orientales etiam Episcopi interventu suo Canonizationem honestaverint. Interim visum est Sanctissimo Patri, Consistorium secretum habere, in quo juxta Ritus rationem a majoribus acceptam, Cardinalis Sacrorum Rituum Congregationis Præfectus, vel antiquior in ipsa Congregatione causas adlegendorum inter Cœlites contracta debuisset oratione proponere, ut de auditis Pontifice mox quærente sententiam suam dicere quisque ex Cardinalibus posset; præfatum tamen onus causarum referendarum eo die Suamet Sanctitas summo labore suscepit. Ejusmodi erat instructio, singulis Eminentissimis Patribus jussu Pontificis opportunè per Cursores transmissa.

Eminentissime, & Reverendissime Domine.

IN proximo Consistorio Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS PAPA XIV. methodica, ac compendiosa narratione referet Vitam, Virtutes, & Miracula Beatorum FIDELIS a SIGMARINGA Martyris, Ordinis Minorum Capuccinorum S. Francisci, CAMILLI de LELLIS Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatoris, PETRI REGALATI Ordinis Minorum Observantium S. Francisci, JOSEPHI a LEONISSA pariter Ordinis Minorum Capuccinorum S. Francisci Confessorum; & tandem CATHARINÆ de RICCIIS Ordinis Prædicatorum Virginis; necnon Acta in Causa Beatificationis & Canonizationis eorumdem, quæ Sacrorum Rituum Congregatio prævio

Ichnographia Aulæ Consistorii Secreti in Palatio Quirinali

Scala Palmorum Rom:

1. Sedes Pontificia.
2. Consueta Cardinalium Diaconorum Assistentium scabella ad ornatum tantum
3. Sedilia Cardinalium.
4. Sedile vacans ad claudendum Tetragonum.
5. Similia ad arcendum Populum.
6. Aliud pro sustinen... libro Taxarum, ac tintinnabulo.
7. Lignea vestibula ad intima Cubicula Papæ (vulgò Bussole).
8. Ianuæ ab Aula Parafrenariorum.
9. Fenestræ versus Atrium Quirinale.
10. Aliæ versus Viridarium.
11. Infumibulum.

Aloysius Vanvitelli Arch. — Ioan. Bapt. Sintes sculp. Romæ

prævio rigoroso examine admisit & approbavit . Quibus expletis idem Sanctissimus Dominus Noster Fratrum suffragia exquiret : An scilicet deveniendum sit ad solemnem eorumdem Beatorum Canonizationem : Et singuli Cardinales per verbum PLACET , vel NON PLACET , sententias aperient , prout ad Dei gloriam & Catholicæ Ecclesiæ decus magis eis expedire videbitur .

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Feriâ igitur secundâ post octavam Paschatis die 18. mensis Aprilis constitere in consueta Palatii Apostolici Quirinalis Aula Summus Pontifex & Cardinales deliberaturi super gravissimo Canonizationis negotio. Omitto descriptionem tam loci , quàm cæremoniarum hujus Consistorii; quod & in reliquis faciam , de quibus loquar , nisi peculiare in iis aliquid acciderit , & notatu dignum , cum satis disertè atque subtiliter de iis omnibus pertractaverit Clarissimus Vir Justinianus Chiapponus Apostolicæ Sedis Cæremoniarius in Actis Canonizationis Sanctorum Pii V. Pontificis Maximi , Andreæ Avellini , Felicis a Cantalicio , & Catharinæ de Bononia a san. mem. Clemente XI. anno sui Pontificatus & sæculi hujus duodecimo habitæ .

Post privata cum Sanctissimo Cardinalium colloquia (his enim unicè fas est tempore Consistorii accedere ad alloquendum Pontificem) dimisso Populo clausum fuit de more Consistorialis Aulæ Ostium . Tunc primùm omnium Cardinali Paulutio , qui ante paucos dies redux in Urbem , licet in Consistorio publico fuisset exceptus , & in eo Galero rubro Pontificali donatus , nulli tamen adhuc secreto interfuerat Consistorio , interdixit Sanctitas Sua , ne sententiam diceret in Consistoriis aut Consiliis , quæ ab aliis Cardinalibus haberentur , quousque juxta consuetum Pontifex ei os aperiret . Porro hoc vinculo , quod Liber Cæremonialis *Claudere os* appellat , olim adstringebantur novi Cardinales ad secundum usque vel tertium Consistorium . Cum verò Papa eis os vellet aperire , exibant hi ab Aula , donec a Pontifice aliorum Cardinalium auditis super præfati vinculi solutione suffragiis , iisque consentientibus , in Aulam revocarentur . Tum Pontifex eos stantes gravibus verbis instruebat , qua prudentia modestia & humanitate in omnibus consiliis & judiciis se gerere deberent , in quibus sententiæ in posterum dicendæ potestas ipsis dabatur . Modò verò prætermissa suffragiorum petitione atque hortatione assolent Pontifices in eodem ut plurimùm Consistorio claudere ac aperire os novis Cardinalibus . Ore igitur Cardinali ita clauso , hanc habuit orationem Sanctitas Sua ; antequam ad ea veniret , quæ de singulis Canonizandorum causis erat dicturus .

VENERABILES FRATRES. Septuagesimum secundum hujus vitæ mortalis annum inivimus, illudque affirmare jure possumus annos quinquaginta contulisse, exiguo licet cum fructu, studiis Ecclesiasticis excolendis, atque iis præsertim, quæ ad Beatificationem Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationem pertinent. Cum enim forensibus studiis operam dare statuissemus, factum est, ut Alexander Caprara tunc temporis Rotæ Romanæ Auditor, ac deinde Cardinalis, illius Tribunal Secretum, ut ajunt, Nobis communicaret. Cum verò ille pariter inter Consultores Congregationis Sacrorum Rituum fuisset adscriptus, cœpimus accuratè legere scripta exhibita a Postulatoribus, atque animadversiones Promotoris Fidei; & alia quoque pro his studiis adjumenta consequuti sumus ex domesticis colloquiis, quæ idem Præsul Caprara nobiscum interserebat.

Deinde a Clemente XI. felicis recordationis inter Consistoriales Advocatos recensiti, ipsius Pontificis jussu duas causas Canonizationum promovendas suscepimus, nempe Beatæ Catharinæ Bononiensis, ac Beati Pii V., quæ sub eodem Clementis XI. Pontificatu ad finem solemnis Canonizationis perductæ fuerunt: Præter has Causas, aliis quoque multis tum Beatificationis, tum Canonizationis operam nostram ac patrocinium impendimus, quas hoc loco recensere supervacaneum ducimus; & quæ non pauca neque exigua sanè volumina, si colligerentur, efficerent.

Post

Post hæc Promotoris Fidei perhonorificum munus ab eodem Clemente XI. Nobis demandatum fuit, quod per viginti & amplius annos, videlicet, cum idem Clemens XI., ac deinde Innocentius XIII., ac Benedictus XIII. Sedem Apostolicam tenuerunt, pro imbecillitate nostrarum virium, quàm diligentissimè obire curavimus. Illud pro certo adfirmare posse videmur, gravissimas laboris partes Nobis ipsis semper desumpsisse; nec satis existimasse studium ad ea negotia dumtaxat necessarium, quæ proponebantur, expedienda, sed Acta universa Congregationis Sacrorum Rituum penitus inspexisse; ipsius Tabularium & monumenta omnia, quæ ad rem facere possent, ita pervolvisse, ut ea quoque adnotaremus, quæ Nobis opportuna fore videbantur. Illud pariter asserere possumus, eas omnes Beatificationes & Canonizationes, quæ vel a Clemente XI., vel a Benedicto XIII solemniter indictæ sunt, nostris laboribus, nostrisque vigiliis ante dispositas ac peractas fuisse. Porro si idipsum Nobis tribueremus de illis Canonizationibus, quas deinde Clemens XII. peregit, nihil a veritate alienum diceremus. Nam in Causis ejusmodi, quæ tunc temporis absolutæ sunt, non modò earum initia instituta atque expedita, sed etiam præcipuæ quæstiones in examen adductæ ac solutæ fuerunt, cum adhuc Nos ipsi munere Promotoris Fidei fungeremur.

Postea Benedicti XIII. singulari beneficentia in Cardinalium Collegium cooptati fuimus, atque inter Cardinales Congregationis Sacrorum Rituum

adnumerati. Quapropter eo, licet exiguo temporis ſpatio, quo tunc Romæ permanſimus, Congregationibus intereſſe non prætermiſimus, ac ſententiam noſtram, qualiſcumque fuerit, liberè proferre. Paulo poſt ad regendam Anconitanam Eccleſiam, ac deinde Bononienſem delecti fuimus, in quibus adminiſtrandis duodecim annos inſumpſimus: Tum, licet Paſtoralis officii ſollicitudo Nos plurimùm occupatos tenuerit, tamen rationem temporis ita habuimus, & nocturnæ corporis quieti aliquas horas ita ſubtraximus, ut Nobis contigerit, præter plura, quæ in lucem emiſimus, ſimul etiam colligere, diſponere, ac ſedulò perpendere pene innumeras adnotationes, quas olim congeſſimus, cum Fidei Promotorem ageremus: Inſuper plura ſuperaddere, quæ ad explicanda Miracula conferre maximè poſſunt, cui rei gerendæ ac perficiendæ magno adjumento Nobis fuit copia librorum tum antiquorum tum recentium, qui ad Phyſicam ac Medicinam pertinebant; tum præſertim conſilia præſtantium Doctorum, quos Bononiæ deprehendimus. Quamobrem de Beatificatione Servorum Dei, ac Beatorum Canonizatione quatuor Volumina compoſuimus, quæ in lucem edita fuerunt.

Poſtremò ad Summum Pontificatum, licet immerentes, evecti, cum facillimum ſit inventis addere, plura additamenta non parvi momenti ac pretii fecimus iiſdem Commentariis, quæ magis accuratè copioſèque lucem publicam ſecundò adſpexerunt. Ad Congregationes Sacrorum Rituum, quæ

coram

coram Nobis frequenter habitæ ſunt, convenimus, in quibus non modò ſententiam noſtram expoſuimus, ſed ejus quoque rationem palam indicavimus. In qualibet propoſita Cauſa decrevimus ea, quæ magis opportuna judicavimus; alia quoque Decreta promulgavimus ad rectum examen hujuſmodi Cauſarum, earumque ſolutionem inſtituendam. Tandem aliquos Dei Famulos conſueto Ritu inter Beatos adnumeravimus.

Ut ergo nihil deeſſe Nobis in hac re videretur, illud tantùm ſupererat, ut Beatorum Canonizationem perageremus. Ad quam obeundam haud ſatis erant, quæ hactenus diximus; neque enim a Nobis commemorata ſunt ob aliam cauſam, niſi ut quoddam voluntatis noſtræ ſtudium ad ejuſmodi Canonizationem ſuſcipiendam oſtenderemus, quod tamen parum aut nihil omnino conferre non ignoramus, niſi cetera merita ac requiſitæ conditiones pariter intercedant. Attamen in eo tota res ſita eſt, quod poſt accuratum diuturnumque examen plurium annorum, judicium quinque Cauſarum Canonizationis abſolutum jam fuerit a Congregatione Sacrorum Rituum. Accedit, quod ejuſdem Congregationis conſilio jam pronunciavimus Decretum, nempe: Poſſe quamlibet ex iiſdem Cauſis ad ſolemnem Canonizationem deduci: Quamquam illud Decretum ejuſmodi negotium minimè abſolvat, neque ipſi finem imponat; eo quod Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis inhærentes, antequam Sententiam ultimam proferamus, intelligere volumus in hoc Secreto Conſi-

ſtorio conſilium veſtrum, utrum Canonizationem hoc tempore ſtatuendam judicetis; ac deinde expoſcere rurſum a Vobis conſilium & ab Epiſcopis, qui ad Conſiſtorium ſemipublicum convenient, utrum nempe in ſupradictis Cauſis quæſtiones omnes ita examinatas & ſolutas exiſtimetis, ut Sententiam veſtram Sententiæ Congregationis Sacrorum Rituum accomodare poſſe arbitremini. Sed ne temere & inconſultò deliberetis, ſervato a Prædeceſſoribus noſtris more, Vobis exponemus, quæ diligenter accuratèque peracta ſunt in his Cauſis Beatorum examinandis; & deinde meritum ſingularum intrinſecum compendio ſolùm attingemus.

Ut autem initium ſumamus ab iis, quæ geſta ſunt in examinandis his quinque Cauſis Beatorum, de quibus res agitur, nulla eſt ex ipſis, pro qua examinanda pluſquam centum viginti anni non fuerint inſumpti; initium hujus temporis haud ſtatuendo a die, quo hi Beati vitam hanc mortalem abſolverunt, neque a tempore, quo Locorum Ordinarii ſua auctoritate ipſorum Beatorum Acta conficere cœperunt; ſed ab eo ſolùm tempore, quo Sedes Apoſtolica conceſſit, ut ejuſmodi Cauſæ coram ſe inſtituerentur. Equidem non ignoratis in veteri conſuetudine ac more poſitum fuiſſe, ut hæ Cauſæ Romanæ Rotæ Auditoribus committerentur, qui deinde poſt accuratum examen rem totam exponebant, ſuffragium conſultivum ferebant, ac poſtremò ad Congregationem Sacrorum Rituum omnia rurſum examinanda deferebantur. Duæ noſtrorum Beatorum Cauſæ,

quæ

quæ modò afferuntur, propositæ jam fuerunt eo tempore, cum vetus consuetudo, quam paulo ante memoravimus, obtineret; eaque ratione pertractatæ sunt, quam superius indicavimus. Cum deinde immutata ea consuetudine, Romanæ Rotæ Auditores in Congregationem Sacrorum Rituum, tamquam ipsius membra, recensiti fuissent; in tribus reliquis Beatorum Causis quæstiones præcipuæ ac necessariæ ad examen ac trutinam revocatæ sunt in iis Cœtibus, qui ad expendendas singulas ex allatis quæstionibus ter convocari & haberi consueverunt. Si ex his quinque Causis unam solummodo excipiatis, cujus Nos ipsi Beatificationem peregimus, quatuor reliquæ cultum publicum jampridem obtinuerant a Nostris Prędecessoribus constitutum. Quamobrem nostram operam potissimum contulimus ad expendenda Miracula, quæ post Beatificationem contigerunt, & quæ a sacris Legibus requiruntur tanquam indicium quoddam cœleste Divinæ voluntatis, ut cultus permissivus ac peculiaris cultu universali ac præceptivo commutetur. Illud testari meritò possumus nihil a Nobis prætermissum fuisse, ut accuratissimum examen fieret, quoniam non ignoramus nullum studium nullamque diligentiam esse in hac re supervacaneam. Illud quoque fatemur nullam a Nobis in his Causis agendis dispensationem aut immunitatem a consuetis Legibus esse concessam, nostrumque privatum studium pro qualibet Causa seduló impendisse. Præterea Deum vehementer exoravimus, ut lumen suum Nobis impertiretur, quo magis perspecta Nobis fo-
rent

rent aliqua facta, quæ suffragium ferentes in Congregationibus manifesta satis putaverant; denique priusquam animum nostrum determinaremus, nonnullis mandavimus, ut occultâ diligentiâ res propositas scrutarentur ac planè dignoscerent, quorum postea documenta Nobis reddita, deponi jussimus in Tabulario Congregationis Sacrorum Rituum, ubi tutò servarentur.

Post hæc (ut ordinem initio propositum teneamus) verba facienda essent a Nobis de meritis cujuslibet Causæ. Verùm institutam Orationem parumper suspendimus, ut eam tamen ordine jam constituto deinde prosequamur, videlicet postquam apertum erit os Cardinalis, cui clausum fuit initio Consistorii, ut suffragium quoque suum in rem propositam ferat, & postquam alia præsentia negotia absoluta fuerint. Porro hæc sermonis interruptio Vos levabit eâ molestiâ, quam pati deberetis, si perpetua oratione uteremur; & Nobis etiam paulum temporis concedet, ut liberè respiremus.

Absolutis Ecclesiarum Propositionibus, os Cardinali Paulutio apertum est a Papa, qui conversus ad eum, tunc in loco suo stantem, dixit. *Aperimus tibi os &c.*

Deinde subdidit interceptam resumens Causarum relationem.

PEractis jam negotiis, quæ absolvenda supererant, Orationem nostram, Venerabiles Fratres, prosequimur; & breviter quidem complectemur merita, quæ insunt Causis quinque Beatorum. Primum locum obtinet Causa beati Fidelis a Sigmaringa Svevi ex Ordine Fratrum Minorum sancti Francisci

Capuc-

Capuccinorum. Nemo ignorat præclarè gesta a Leopoldo Austriæ Archiduce & Comite Tyrolensi, qui magno cum exercitu Rhætiam Superiorem invadens initio præteriti sæculi, gente illa pervicaci in suam ditionem redacta, Ministros Calvinianos ab illis Vallibus expulit, qui non modò pravam doctrinam in ipsis locis disseminaverant, sed miseros populos, & sua jam labe infectos adversus Romanam Ecclesiam incendebant, & perniciosis consiliis incitabant, ut a legitimis Principibus facta conspiratione deficerent.

Tum Joannes Fulvius Cariæ Episcopus, qui Hæreticorum furore ac violentia extorris & ejectus incredibili mœrore conficiebatur, eo quod Ministri Zuingliani, & Calviniani spatio duorum annorum quadraginta duas Parochias eidem usurpaverant, Leopoldum Victorem induxit, ut ad Paulum V. Prædecessorem nostrum confugeret, eumque vehementer rogaret, ut Capuccinos in Rhætiam mitteret, qui sacras Missiones susciperent, ex quibus fructus non exiguos sanctæ Religioni futuros sperabat.

Pontifex Leopoldo morem gessit libentissimè, ac tum sacræ Missiones in Rhætia initium habuerunt, quæ deinde magis confirmatæ atque amplificatæ sunt, cum post obitum Pauli V. Gregorius XV. Sedem Apostolicam obtinuit: Tunc enim bene constituta Sacra Congregatione de Propaganda Fide, ipsius consilio, quæ viros idoneos a Nuntio Apostolico & ab Episcopo Cariæ satis cognoverat, Fratres

Capuccini ad eas Miſſiones obeundas delecti fuerunt, & illarum Præfectus beatus Fidelis a Sigmaringa nominatus, qui magnam ſibi famam ob virtutem & zelum Apoſtolicum jam ſibi comparaverat. Cum ejuſmodi munere fungeretur, vitam hic Beatus abſolvit interfectus ab Hæreticis in odium Fidei Catholicæ, & hoc pacto illuſtrem Martyrii palmam eſt conſequutus. Signa & Miracula acceſſerunt ſeverè diſcuſſa, & concordibus ſuffragiis approbata. Placet ne igitur Vobis, ut ad ſolemnem hujus Beati Martyris Canonizationem juxta conſuetum hujus Sedis Apoſtolicæ morem procedamus?

Hic Cardinales reſponderunt omnes: PLACET: deinde Sanctitas Sua:

Secundo loco ponitur Cauſa beati Camilli de Lellis, qui Bochianici in Aprutio, loco honeſto natus eſt. Cujus quidem juventus non fuit vacua & immunis ab iis cupiditatibus ac vitiis, quibus implicari juvenes conſueverunt. Attamen tali poenitentia ductus eſt, ſuaſque labes per plures annos uſque ad ultimum vitæ ſpiritum tanta ſeveritate expiavit, ut præclaram Sanctitatis opinionem ſibi demeruerit, eamque lætitiam in Coelis excitaverit, qua geſtire ſolent Angeli ſuper uno peccatore poenitentiam agente, quæ longè ſuperat eam voluptatem, quam concipiunt iidem beati Spiritus, cum in Coelis coronari vident alios plures, qui poenitentiâ nunquam indiguerunt, eo quod vitæ innocentiam, ac morum ſanctitatem nunquam violaverint.

Nonnulli ex Theologis ac Patribus non ſolum

Marty-

Martyres appellant eos, qui ab Hæreticis vel Infidelibus in odium Christianæ Fidei aut Catholicæ Religionis vitâ spoliantur, sed illos pariter tanquam Martyres agnoscunt, qui semper in Dei famulatu & proximorum salute procuranda ita occupantur, ut assiduò charitatis opera præstent non quidem ordinaria, sed difficilia & hæroica, in quibus constanter versantur, donec ad extremum vitæ diem perveniant; ideoque charitatis Martyres nuncupantur.

De hac opinione Nos verba fecimus in Libris nostris DE CANONIZATIONE, eamque minimè probavimus, eo quod Orationi Panegyricæ potius, quam Theologorum Cathedræ consentaneam judicavimus. Illos haud Martyres, sed Confessores nominandos asseruimus, cum in eorum morte nullus appareat tyrannus, qui illos in odium Fidei violenter interficiat. Quod si contrariam sententiam sequuti fuissemus, nullum sanè exemplum præstantius inveniri potuisset ad Martyres ejusmodi charitatis declarandos, quàm vita, ac mores, quibus beatus Camillus de Lellis commendatur.

Siquidem Nosocomia hujus Urbis, quæ INCURABILIUM, ET SANCTI SPIRITUS appellantur, comparari possunt quibusdam veluti theatris, in quibus Camillus per plures annos charitatem suam exercuit, operam suam assiduò præbens Infirmis, ut illos corporis ægritudine atque animi morbis sublevaret. Febres pestiferæ, quæ hanc ipsam Urbem ac Sedem Quirinalem invaserant, & universis, quos semel corripuerant, mortem inferebant, latissimum cam-

pum aperuerunt Camillo ejuſque Sociis Regularibus ad pios Cives inflammandos hortandoſque, ut cibis atque opportunis pharmacis ægrotantes recrearent, omnemque diligentiam impenderent, ut a mortis faucibus eriperent hominum multitudinem, qui ad eam calamitatem pervenerant, ut eodem lectulo vir cum uxore ſua ac liberis jaceret, neceſſario alimento & conſolatione deſtituti omnes, quos interea febris, egeſtas, rerum omnium neceſſitas, ac fames ſupra modum vexabant.

Poſt hanc calamitatem & ſtragem, incredibilis illa annonæ caritas ſubſequuta eſt, ob quam Romæ ejuſque diſtrictu ſeptuaginta millia hominum fame ac frigore enecti perierunt. Horrendum ſanè ſpectaculum! In compitis ipſius Urbis, in macellis & officinis fame debilitati Cives animam exhalabant, alii verò jam vita defuncti virentes herbas, quas ad famem ſedandam decerpſerant, adhuc dentibus premebant; Quare tum patuit maximè charitatis incendium, quo Camilli pectus exardebat: Plura omittimus ad rem explicandam, quæ in Actis ipſius Beati deſcripta continentur. Illud ſolum indicabimus, tunc temporis magnam ęgrotantium multitudinem in Noſocomium ſancti Sixti coactam fuiſſe, ex qua ſpatio paucorum dierum tria millia morbo confecta ſunt. Pontifex beato Camillo poteſtatem tribuit illius Noſocomii adminiſtrandi in iis omnibus, quæ ad ſalutem corporum & animarum pertinerent. Itaque, ut huic muneri ſatisfaceret, in Ædes ſancti Sixti ille ſe contulit cum octo Sociis, ex quibus ob incredibiles labo-

labores & incommoda quinque vitam amiſerunt; Camillus autem immunis ab eo diſcrimine ac liber evaſit ſingulari Dei beneficio, ut majora deinde pro utilitate proximi aggrederetur, inter quæ recenſeri meritò debet Inſtitutio Congregationis Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis, quam ipſe ſtatuit ac propagavit in varias Orbis terræ partes,& quæ magis in dies amplificatur cum maximo ægrotantium & morientium fructu, qui in ultima vitæ hujus periodo conſtituti, illorum præſidio ſanctiſque monitis corroborati ad immortalem vitam proficiſcuntur. Hujus Beati interceſſione Deus Miracula operari dignatus eſt, poſt longum & maturum examen concordibus ſuffragiis approbata. Videtur ne itaque Vobis expedire, ut ad hujus quoque Beati Canonizationem ſolemni ritu deveniamus?

Rurſus Cardinales hoc loco reſponderunt: PLACET: Et Sanctitas Sua inſtitutum ſermonem proſequuta eſt.

Tertio loco exhibetur Cauſa beati Petri Regalati Minoris Obſervantiæ ſancti Franciſci, natione Hiſpani, qui Valdoleti natus eſt. Annales Fratrum Minorum tradunt a Gregorio XI. Pontifice deſignatos fuiſſe aliquos Commiſſarios Apoſtolicos,ſeu Viſitatores, qui eum Ordinem in Hiſpania reformarent, cujus inſtitutum ac diſciplina, priſtina ſeveritate dimiſſa, plurimum collapſa fuerat, quemadmodum Apoſtolica Sedes intellexerat. Ferunt, quemdam nomine Petrum Villacretium inter Fratres Minores virum ſanctitate vitæ præſtantem, inde excitatum fuiſſe, ut refor-

reformationem Regularis Observantiæ sancti Francisci primus inchoaret. Sacra Ædicula inter oppida Tendillæ ac Penalverii sita erat, beatissimæ Virgini Mariæ nuncupata, quæ ad Equites Melitenses jure pertinebat. Porro sanctam Mariam Saliceti ipsam vocabant ex eo, quod beatissima Virgo quibusdam Venatoribus ipsius nomen & opem implorantibus eo loco apparuerat, cum illi inter densissimas pluvias, fulminum ignibus perterriti, viâ penitus aberrassent. Itaque, cum primum super salices altare fuisset extructum, inde sanctæ Mariæ Saliceti nomen inditum est. Huic Ædiculæ Petrus Villacretius exiguum tugurium conjunxit, ubi cum suis Sociis habitaret. Illud autem spatio temporis in magnificum ædificium commutatum fuit, in quo perfecti Regulares vitam duxerunt. In eo ipso loco vir præclarissimus Cardinalis Franciscus Ximenes christianæ perfectionis spiritum suscepit, ex quo tandem accitus fuit, ut Elisabeth Hispaniarum Reginæ Confessiones exciperet.

Petrus Villacretius pietatem beati Petri Regalati cognitam & perspectam habebat; quippe adolescentiam innocenter traduxerat, & cum Fratrum Minorum Instituto vix decennis nomen dedisset, anno ætatis decimo quarto (quod tum licebat) solemnem Professionem emiserat. Inter cetera Monasteria, quæ a Villacretio condita fuerunt, permittente Oxomensi Episcopo, illud prope Aquileram adnumeratur, in quo Petrus Villacretius, ac beatus Petrus Regalatus longè ab hominum consortio sanctissimam & asperrimam vitam aliquo temporis spatio simul duxerunt.

Quam-

Quamvis autem curarent diligentiſſimè, ut ejuſmodi vitæ ratio in tenebris omnino deliteſceret, tamen in finitimas Civitates evulgari cœpit, ex quibus aliqui viſendi ſolum ſtudio, alii verò ut permanerent in ea ſolitudine, ad Monaſterium confluebant; & hoc pacto Reformatio in Hiſpania mirum in modum propagata eſt.

Qua de re Villacretius præclarum opus, initamque viam inſiſtere majori ſtudio conſtituit, ut nova conderet Monaſteria, ac vetuſta in meliorem formam redigeret. Itaque Domum Aquileræ Regalato commendavit, cujus virtutem longo jam temporis experimento probaverat. In eo loco Regalatus reliquis annis quibus vixit, ad ſupremum ſanctitatis apicem pervenit. Illic Reformationem inſtitutam ſuis exemplis, prudentique adminiſtratione ſartam tectam retinuit, ita ut quamvis novi Ordinis Fundator aut Reformationis Inſtitutor appellari nequeat, tamen ad illam ſtatuendam maximum adjumentum attuliſſe, potentiſſimumque præſidium fuiſſe nemo inficiabitur. Illic etiam toto vitæ ſuæ curſu Theologales & Cardinales Virtutes modo ſublimi ac ſingulari exercuit. Univerſos in admirationem ſui pertraxit ob animi humilitatem, vitæ aſperitatem, ac jejunia, quibus corpus ſuum magnopere excruciavit. Quæ merita ſi deſint, ad Beatorum Canonizationem Eccleſia nunquam adducitur. Illic etiam donis Ecſtaſis ac Prophetiæ cumulatus a Deo fuit, ac poſtremò feliciter hac mortali vita deceſſit, eamque ſanctitatis famam reliquit, ut diuturnitate temporis imminui nunquam

potue-

potuerit. Miraculis claruit tum in vita, tum post obitum, eademque trutinæ subjecta approbari meruerunt. Placet ne igitur Vobis, ut ad solemnem hujus Beati Canonizationem juxta Ecclesiæ institutum procedamus?

Placet, iterum dixerunt hoc loco Cardinales, ad quos deinde Sanctitas Sua:

Quarto loco venit Causa beati Josephi a Leonissa, quod Oppidum in Aprutio positum est. Ipse pariter Ordini Fratrum Capuccinorum nomen dedit, & sanctum Franciscum Parentem suum planè imitatus est. Etenim si sanctus Franciscus martyrii cupiditate inflammatus navigationem in Syriam suscepit, etiam beatus Joseph ob eandem causam Constantinopolim se contulit, ubi Christifidelibus opitularetur, qui misera servitute tenebantur gravissimoque periculo, ne ob incommoda & ærumnas a Christiana Religione deficerent. A Soldano Rege Ægypti sanctus Franciscus magnis officiis & humanitate exceptus, omnem martyrio interclusum aditum cum vidisset, in Italiam remeavit, atque ita desiderii martyrium obtinuit. Beatus Joseph eodem ardore succensus interiora cubicula & penetralia Imperatoris Turcarum adire non dubitavit, ratus, eos populos universos facili negotio ad Fidem Christianam traducendos, si ipsorum Imperator eandem Religionem primus susciperet. Sed captus ac detrusus in tenebrosum carcerem eo gravissimo supplicio mulctatus fuit, ut pedem dexterum & manum pariter

riter dexteram ad ferrum uncum suspensus, capite totaque corporis mole ad terram penderet, donec fame ac dolore extenuatus vitam profunderet. Generosus Athleta Christi crudelissimum tormenti genus invictâ animi constantiâ pertulit. At quoniam Joseph Dei beneficio vitam adhuc trahebat, atque inter acerbissimum cruciatum annuntiare Fidem Christianam haud omittebat, ideo Satellites consilium inierunt sub illo ignem excitandi, ut fumus obstrictis faucibus spiritum illi præcluderet, aut saltem a prædicanda Sancta Religione impediret.

Tres continuos dies in eo cruciatu fortiter permansit, ex quo divino potius quàm humano præsidio liberatus fuit, ita ut Causa ipsius Beatificationis & Canonizationis (nisi ob gravissimas causas disciplina immutata fuisset) sub titulo Martyris,non autem Confessoris proponi posse videretur. Nemo enim, qui in his studiis paululum versatus sit, ignorat, pristina temporum consuetudine appellari consuevisse Martyres etiam illos, qui post acerba tormenta, quorum vi mortem subire juxta naturæ conditionem debuerant, admirabilem in modum superstites evaserant: Attamen hoc tempore (quemadmodum unicuique cognitum perspectumque est) Martyr haud nuncupatur, nisi qui in ferendis cruciatibus aut vi tormentorum vitam amiserit.

Joseph ope divinà vindicatus ab eo discrimine, quod superius exposuimus, in Italiam rediit, & reliquum vitæ spatium in locis Patriæ suæ finitimis traduxit, ubi Ruricolas & Egenos sacris concionibus

imbuens, mirum dictu est, quàm copiosos fructus collegerit. Mysteria Fidei ac Religionis illis explicabat, & vineam Domini indefesso studio ita excolebat, ut nullos labores, nulla pericula, nulla incommoda vitanda unquam judicaverit. Evangelica consilia juxta sui Ordinis præcepta atque instituta diligentissimè servavit; qua in re si defuisset aliquid, Causa beati Josephi in medio cursu constitisset. Etenim certum statutumque est, ut in Causis Servorum Dei, qui Regularium Ordinibus adscripti fuerunt, præter cetera illud potissimum examinetur, an sui Ordinis præscriptas leges accuratè observaverint. Postremò beatus Joseph meritis cumulatus, & corporis sui vinculis dissolutus in Cœlum evolavit, quo tempore ea signa contigerunt, quibus Deus pretiosam justorum mortem prosequi ac declarare consuevit. Miracula quoque subsequuta sunt plenè discussa & approbata. Placet ne igitur Vobis, ut ad hujus Beati Canonizationem ritè procedamus?

Hic quoque Cardinales dixerunt, PLACET, quibus inde Sanctissimus Dominus Noster hæc alia deliberanda proposuit:

Quintum ac ultimum locum tenet Causa beatæ Catharinæ de Ricciis ex Ordine Dominicano de Ecclesia adeo benemerito tum ob viros tum ob mulieres gloriâ Sanctitatis celeberrimas, quæ eundem Ordinem illustrarunt. Satis sit hoc loco recensere Catharinam Senensem, Rosam Limanam, Agnetem ex Urbe Montispolitiani, quæ solemni Canonizationis ritu in numerum Sanctarum relatæ fuerunt; Reliquas

liquas plures omittimus, quæ ob rationem cultus immemorabilis obtinent cultum Sedis Apostolicæ auctoritate comprobatum.

Florentiæ nata est Catharina ex nobili genere. Parentes habuit Petrum Franciscum de Ricciis, & Catharinam de Panzano. Ab ineunte adolescentia futuræ Sanctitatis indicia non obscura præbuit. Pratum Hetruriæ Civitatem adducta (quo Parentes rusticationis gratiâ se contulerant) & ingressa Domum Monialium sancti Vincentii, eodem momento temporis constituit in eo loco vitæ suæ cursum exigere, quamvis id ingratum molestumque Parentibus esset, qui illam nuptui dare proposuerant.

Tantam Sanctitatis famam brevi assequuta est ob dona præcipuè cœlestia, quibus plerumque Deus animas sibi devinctas & charissimas exornare solet; nempe ob frequentes ecstases, mentis alienationes, vaticinia, cordium arcanas scrutationes, & hujusmodi divina munera, ut Præsides Ecclesiasticos excitaverit ad investigandum diligenter, utrum angelus tenebrarum (uti non semel accidit) Angeli Lucis speciem ad eam Virginem decipiendam assumpsisset. Omissa facimus experimenta, quibus tunc usi sunt Ordinis Dominicani Theologi & illius Monasterii Provinciales, ut omni erroris nube discussa veritatem agnoscerent, cujus certissima indicia deprehenderant; ideoque testati sunt ea Catharinæ dona non Dæmonum fraudibus, neque naturæ portentis tribuenda, sed cœlitus immissa ad ejus animam exornandam. Cardinalis Robertus Puccius Pistoriensis

Episcopus jussu Pauli III. Pontificis Florentiam se contulit cum pluribus aliis Episcopis prudentiæ doctrinæque laude præstantibus, & post accuratum examen summopere probavit vitæ Sanctitatem & cœlestem donorum naturam & conditionem, quibus Catharina ab omnibus commendabatur. In eadem sententia fuerunt Cardinales Cervinus & Mediceus. qui deinde Summi Pontifices facti sunt, quorum primus Marcellus II., alter Leo XI. nuncupati fuerunt. Postremò accedit, quod in Causa sancti Philippi Nerii demonstratum est, ipsum quadam mentis alienatione divinitus immissa, licet Romæ versaretur, beatam Catharinam de Ricciis alloquutum fuisse, quæ Prati in Hetruria morabatur, cujus heroicam vitæ rationem planè cognoverat, eamque plurimi faciebat.

Hæc cœlestia dona plerumque Sanctitatem indicant, sed in illis Sanctitas minimè continetur. Continua ferme rerum cœlestium meditatio, profunda humilitas, vita victusque asperrimus, in observandis Ordinis sui legibus accuratissima diligentia, summa vigilantia atque studium, ut reliquæ Sorores eandem virtutis semitam calcarent, hæ fuerunt Catharinæ dotes eximiæ, hæc ornamenta singularia. In examine hujus Causæ compertum est, ipsam maximè excelluisse in assiduo illarum virtutum exercitio, quæ ad illius conditionem atque statum pertinebant. Porro id satis est, cum in ejusmodi Causis totum examen ad eas virtutes redigendum sit, quas Canonizandus exercere potuit juxta vitæ rationem, quam

sibi

ſibi delegerit. A Deo ſæpius illa poſtulavit, ut iis donis cœleſtibus, quibus tamdiu cumulata fuerat, ſpoliaretur; quod ſanè commendatur plurimum ab illis, qui pias animas ad perfectionem Chriſtianam inſtituunt, nempe ut delectationi, & quandoque etiam vanitati aditus præcludatur. Itaque Catharina, quod vehementer expetierat, conſequuta eſt; attamen opinio, quæ de ipſius Sanctitate excitata fuerat, imminui nequaquam potuit, ſed uſque ad mortem conſtanter permanſit, & etiam poſt mortem magis percrebuit. Catharina eo mortis genere deceſſit, quod ejus vitæ Sanctitatem maximè decebat. Summa vitæ auſteritas & ciborum ratio, quos longo temporis ſpatio adhibuerat hæc Virgo pœnitentiæ amantiſſima, mortalem ipſi ægritudinem attulerunt. Ad illam fortiter obeundam Catharina ſanctis operibus ſe præparavit: Acerbos dolores tulit patientiſſimè: Eccleſiæ Sacramentis ſumma pietate ſuſceptis, ultima ſive colloquia ſive ad Deum precationes ardentiſſimi amoris plenas expreſſit: Sorores ſuas maximâ benevolentiâ vivens proſequuta eſt, & ejuſdem benevolentiæ moriens argumenta manifeſta præbuit iis ſermonibus, quos poſtremò ad ipſas Sorores convertit. Nonnulla portenta ad ejus mortem contigerunt, ita ut ſi omnia ſimul expendantur, pretioſam in conſpectu Domini Catharinæ mortem fuiſſe nemo dubitare poſſit. Poſt obitum hujus Beatæ interceſſione ea prodigia facta ſunt, quæ vires naturæ excedunt, quæque idcirco communi calculo fuerunt Miraculis adſcripta. Placet ne demum igitur Vobis, ut ad hujus

Beatæ

Beatæ Canonizationem juxta consuetum Apostolicæ Sedis morem procedamus?

Item: Sibi PLACERE: responderunt omnes Cardinales, quos subinde alloquutus est Sanctissimus Dominus Noster hoc modo:

Præclaram sententiam vestram intelleximus super his, quæ a Vobis postulavimus. Quamobrem vestigiis & exemplis nostrorum Prædecessorum inhærentes duo publica Consistoria indicemus, in quibus Consistorialis Aulæ Advocati palam recensebunt vitæ Sanctitatem ac Miracula singulorum ex Beatis, qui solemni ritu inter Sanctos adscribendi sunt. Antequam autem conveniatis ad semipublica Consistoria, in quibus Vos omnes cum Episcopis, qui simul acciri debent, suffragium ferre debetis pro futura cujuslibet Beati Canonizatione, in more positum est, ut unicuique consignetur vita cujuslibet Canonizandi, compendio digesta una cum virtutibus & Miraculis, & singulis Actis, quæ pro eorumdem Causis confecta fuerunt. Quo tempore Clemens XI. felicis recordationis Beatorum Canonizationem celebravit, Nobis tunc temporis Fidei Promotorem agentibus præcepit, ut Causas Beatorum compendio describeremus, quæ deinde Pontifex ipse accuratissimè perpendit, & incredibili studio ad examen ac trutinam revocavit omnia documenta, quæ iisdem Compendiis ad fidem faciendam jungebantur. Porro Causarum, de quibus modò res est, Nos ipsi compendia facere posse sperabamus, ardentique studio exoptabamus; sed assiduis curis distenti

Cle-

Clementis XI. vestigiis insistere tandem deliberavimus. Itaque præter Compendia a Postulatoribus confecta & exhibita, hanc eandem provinciam ab alio suscipi jussimus, qui Promotoris Fidei sententiam consiliumque sequeretur. Eadem Compendia juxta normam & rationem a Nobis constitutam confecta Nos ipsi accuratè perlegimus. Sedulò quoque examinavimus omnia documenta illarum rerum, quæ in ipsis Compendiis referebantur: Et hæc tum Vobis, tum Episcopis ad consilium accitis tempore opportuno dabuntur, ut omnes sufficienter instructi ad semipublica Consistoria accedant.

Cum Papa desiisset loqui, Cardinalis autem ultimus ex Diaconibus cum signum tintinnabulo dedisset, ingressi sunt Cæremoniarum Magistri, quorum primus accedens ad Pontificem monuit antiquiores duos Diaconos, ut hinc inde a lateribus Sanctitati Suæ adsisterent; Alter verò Eminentissimum Paulutium a loco, ubi inter alios juxta ordinem suæ Promotionis considebat evocatum sibi ipsi peniculamentum Cappæ usque ad terram dimissæ trahentem comitatus est, ut coram Sanctitate Sua genuflexus, ex ejus manibus Annulo & Titulo decoraretur. Id enim constitutum est, ut si quis aut Episcopali aut alia dignitate sit, quæ liberum Annuli usum ei permittat, tamen post promotionem ad Cardinalatum gestare Annulum amplius non possit, nisi de novo illum obtinuerit a Pontifice. Et ideo quando Papa dat novo Cardinali Titulum, in ejus digitum inserit Annulum sapphiro gemmatum, pro quo quingenti aurei Ducati solvuntur, quos Julius III. post mortem uniuscujusque Cardinalis ab Hæredibus numerari Cameræ Apostolicæ jusserat; Gregorius XIII. Collegio Germanico-Hungarico de Urbe pro summa decem millium aureorum assignaverat; ea verò a Sixto V. sublata. Tandem Gregorius XV. Congregationi de Propaganda Fide Constitutione sua eosdem attribuit a quolibet Cardinali solvendos intra mensem a die Creationis numerandum, etiamsi quis absens fuerit promotus, nec dum Romam advenerit; quod se facturos jurejurando promittunt Cardinales singuli, antequam Cardinalatus recipiant Insignia.

Est autem Titulus, ut notum est, Ecclesia, cui Presbyter quisque Cardinalis præficitur: Diaconi enim Cardinales juxta veterem loquendi usum Diaconiam non Titulum habere dicuntur, quamvis & ipsis modo concedatur Ecclesia; cum a sua cæteroquin institutione uni Urbis Regioni tantum præes-

præessent, quia non Rectoria, neque animarum cura, sed tantum administratio bonorum & simplex beneficium de præbendis concedebatur, ut eleemosynas pauperibus illius Regionis distribuerent; idcirco Summus Pontifex in formula, qua utitur, & de qua nos infra loquemur, dum Diaconibus Ecclesias assignat, neque *Tituli* verbum usurpat, neque Cappellas addit. *Tituli* nomenclatura, quod ad rem nostram pertinet, sumitur vel a Crucis signo (idem namque sonat *Titulus*, ac *Signum*) quod erigimus in loco, quem Deo dicare volumus, vel a Tutela; quia consultò Ecclesiæ dantur Cardinalibus, ut eas suo præsidio, cura, tutelaque protegant atque defendant. Accipitur insuper pro *Memoria*; Unde Ecclesiæ super Martyrum memorias fundatæ ab eorum exuviis sortitæ sunt & nomen: quamquam & a Domino soli in quo erectæ, & a Fundatore cujus pecunia vel opera ædificatæ fuerant, sæpe nuncupentur.

Ante Sixti V. tempora incertus & varius fuit Titulorum numerus; quia a Romani Pontificis arbitrio pendebat quot creare vellet Cardinales, quibus deinde Tituli conferebantur: Sixtus IV., nulla habita ratione Decreti Concilii Basileensis, omnium Prædecessorum suorum primus Cardinalium numerum, ac proinde Titulorum maximè ampliavit. Nullus tamen, si Paulum IV. excipias, sexagesimum quintum excessit. Tandem laudatus Sixtus Papa V. septuagesimum numerum Cardinalium præfiniit, & ita distribuit, ut sex Episcopi essent, quinquaginta Presbyteri, Diacoconi quatuordecim: ac primis quidem Episcopatus suburbicarios totidem, Titulos totidem alteris, postremis Diaconias totidem assignandas decrevit. Antiquissimus inter ceteros est Titulus sanctorum Joannis & Pauli; annumeratur enim in iis viginti & octo, quos S. Silvester Papa anno reparatæ salutis tercentesimo decimo quarto auxit. Horum Sanctorum Ædem penè a fundamentis restituit & largè ditavit religiosa Cardinalis Fabritii Paulutii liberalitas, qui Summi Pœnitentiarii, aliisque præcipuis Romanæ Curiæ muneribus functus, Episcopus Ostien. & Sacri Collegii Decanus extremum diem Romæ obiit. Ut igitur in novo Cardinali Camillo Paulutio Avunculi sui memoria revivisceret, Sanctissimus Titulum hunc ei tradidit simul & Annulum ita dicens:

Ad honorem Dei Omnipotentis, beatæ Mariæ semper Virginis, sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, ac sanctorum Joannis & Pauli committimus tibi Ecclesiam sanctorum Joannis & Pauli cum Clero & Populo & Cappellis suis, secundum formam qua committi consuevit Cardinalibus, qui eamdem Ecclesiam in Titulum habuerunt.

In nomine Pa†*tris, & Fi*†*lii, & Spiritus* † *Sancti. Amen.*

Recepto Annulo & Titulo novus Cardinalis adhuc in genua provolutus, cum pedem & manum Pontificis osculatus fuisset, postea erectus oris osculo exceptus est. Ita Consistorio finis impositus.

Ut autem novis Cardinalibus os claudatur, vel clausum aperiatur, alterutra ex his formulis uti solent Summi Pontifices, videlicet: *Claudimus vobis*

vobis vel tibi os, ut neque in Consistoriis, neque in Congregationibus aliisque functionibus Cardinalitiis sententiam vestram dicere possitis. Vel: *Aperimus vobis vel tibi os, ut in Consistoriis, Congregationibus aliisque functionibus Cardinalitiis sententiam vestram proferre valeatis.* Ut tamen id fiat, non semper Consistorium requiritur; facultas est enim Papæ in Congregationibus aut locis ubi Cardinales congregari contingat, utramque cæremoniam dispensandi. Idem de Annuli ac Tituli traditione sentiendum est. Ex plurimis exemplis, quæ in promptu haberemus, unum sufficiat, ut, quid antiquitùs factum sit, agnoscatur. Alexandrum enim sextum Philippo Lucemburgio Cardinali a se creato Titulum SS. Petri & Marcellini die 27. Januarii 1497. extra Consistorium & absentibus etiam Cardinalibus assignasse refert in suis Notis ad Ciacconium Oldoinus. Quinimmo inolevisse aliquando testatur Cæremoniale, ut ad contentiones dirimendas simul daretur Titulus novis Cardinalibus præsentibus in Curia, & peregrè commorantibus. Quid plura? Galerum rubrum Pontificalem una cum Annulo & Titulo nonne transmissum nuper vidimus Joanni Theodoro e Ducibus Bavariæ Episcopo Leodiensi post triennium a Creatione; Primus enim omnium & solus cum electus S. R. E. Cardinalis fuisset, publicatus deinde est in Consistorio die 17. superioris Januarii; SSmus enim D. N. hunc Româ absentem R.P.D. Opitio Pallavicino Abbreviatori de Parco Majori, peculiari Nuntio ad id destinato atque ablegato, Cardinalatus Insigniis decoravit, & Ecclesiæ sancti Laurentii in Pane & Perna Titularem fecit. Quod non frequenter, sed admodum rarò concedi solet.

Non erit abs re hìc repetere, quæ de prædicti Præsulis Patruo Lazaro nempe Pallavicino Archiepiscopo Thebarum refert in Notis ad Platum in tractatu de Cardinalis dignitate & officio R. P. D. Tria Archiepiscopus Tyri. *Omni*, inquit, *laude dignus Lazarus Pallavicinus Thebarum Archiepiscopus, quamvis multas Ecclesiastici Status Civitates sapienter gubernaverit, Inquisitoris munus in Civitate Melitensi sapienter sustinuerit, Florentiæ non sine plausu Nuntii Apostolici muneris partes expleverit, ac singulari humanitate fide & diligentia Pontificii Cubiculi Præfecturam per decem ferè annos, regnante Clemente XII. Pontifice Optimo Maximo exercuerit, adduci tamen minimè potuit ad hanc eximiam dignitatem acceptandam, & ab ea, heroica humilitate, constantissimè semper se alienum ostendit, probè intelligens, se imparem esse iis oneribus, quæ cum Cardinalatu sunt conjuncta. Incassum cessere rationes, quas Sanctissimus Dominus Noster* Benedictus XIV. P. M. *sua qua fulget sapientia etiam per alios adhibuit, ut illum ad Cardinalatus dignitatem suscipiendam flecteret, ut ipsemet Pontifex in Allocutione habita in Consistorio secreto die 9. Septembris anno 1743., quo alios plures viros insignes ad eamdem dignitatem evexit, disertè testatur*. Nec Clementissimus Pontifex Benedictus erga Thebarum Archiepiscopum morte ablatum, tenacissimum suæ amicitiæ vinculum dissolvit; nam privato ære in Ecclesia Deo dicata

in honorem sancti Francisci a Paula in Montibus nobile marmoreum mausoleum sequenti incisa inscriptione erexit.

LAZARO PALLAVICINO
THEBARUM ARCHIEPISCOPO
IN SUMMA REI FRUMENTARIÆ
CARITATE
ANNONÆ PER PICENUM CURATORI
APUD MELITENSES ET FLORENTINOS
A. S. APOCRISARIO
CLEMENTIS XII. P. M.
ADMISSIONUM MAGISTRO
VIRO INTEGERRIMO ET INNOCENTISSIMO
BENEDICTUS XIV. PONT. MAX.
AMICO OPTIMO
CARDINALI AB SE DESIGNATO
QUOS HONORES VIVENS RECUSAVIT
MORTUO DEDIT
VIXIT AN. LX. D. XXV.

Pontificis studium in amicorum memoria æternitati consignanda patet etiam ex eo Monumento, quod in intimo Sacrario Templi beatæ Mariæ de Victoria ad Thermas Sebastiano Cardinali Tanario ponendum curavit hac epigraphe.

SEBASTIANO ANTONIO TANARI BONONIENSI
S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI
QUI PRIMO BRUXELLIS INTERNUNTIUS
MOX APUD UBIOS LUSITANOS ET LEOPOLDUM CÆSAREM
SEDIS APOSTOLICÆ NUNTIUS
AB INNOCENTIO XII. INTER CARDINALES ADSCITUS EST
INDE LEGATIONI URBINATENSI EJUSQUE ECCLESIÆ
ARCHIEPISCOPALI ADMINISTRANDÆ DIU PRÆFUIT
DEMUM OSTIENSIS AC VELITERNUS EPISCOPUS
ET SACRI COLLEGII DECANUS
OBIIT ROMÆ IV. NONAS MAII MDCCXXIV. ÆT. ANNO LXXIV.
ET IN HAC ÆDE SANCTÆ MARIÆ DE VICTORIA SEPULTUS
BENEDICTUS XIV. P. M.
CIVI OPTIMO ET AMICO BENEVOLENTISSIMO
MONUMENTUM POS.
PONTIFICATUS SUI ANNO IV.

Hunc præterea honorem ab ipso Pontificatus sui initio deferre decreverat

creverat Eminentissimo Joanni Antonio Cardinali Devia in Templo sancti Laurentii in Lucina; & eodem honestare meditatur hoc tempore Alexandrum Cardinalem Caprara, ne tanti Viri memoria sibi amicitia conjunctissimi in Ecclesia Archiconfraternitatis Suffragii de Urbe humi tantum supra Cadaver inscripta tam angustis limitibus coerceatur.

Non omittendum insuper est aliquid de novo additum in antiqua de Titulis assignandis formula. Oritur hæc additio a Decreto Sanctitatis Suæ, quod integrum mox referam. Ubi enim Papa rescivit, Prælatos, qui Patriarchalibus vel Metropoliticis aut etiam Cathedralibus Ecclesiis, in partibus Infidelium existentibus præerant, post acquisitam Cardinalitiam dignitatem illis Nuncium remittere nulla præcedente vinculi solutione, quamquam revera spirituale Conjugium inter ipsos & hujusmodi Ecclesias perduraret, jussit, ut posthac de præfata solutione eo ipso tempore haberetur mentio, quo Romanus Pontifex Titularem Ecclesiam novis Cardinalibus assignaret. En prædicti Decreti verba.

BENEDICTUS PAPA XIV.

„ CUM spirituale Conjugium, quod inter Episcopum & Ecclesiam, cui „ præficitur, contrahitur, initum intelligatur in Electione, ratum in „ confirmatione, & in Consecratione consumatum, sibi vindicet locum „ etiam in Episcopis, qui Titulares vocantur, & Ecclesiæ præficiuntur „ ab Infidelibus occupatæ. Qua de causa cum hi ad aliam Ecclesiam „ transferantur, a vinculo prioris Ecclesiæ a Romano Pontifice absol- „ vuntur. Cumque de hujus vinculi absolutione nulla fiat expressa men- „ tio, quando aliqui ex dictis Titularibus Episcopis inter S. R. E. Cardi- „ nales cooptantur, quamvis de Ecclesiarum vacatione in terris Infide- „ lium, quibus ante Cardinalatum fuerant præfecti, nulla sit dubitatio; „ Cardinales etenim easdem non retinent cum Cardinalatu, Summique „ Pontifices alios eisdem Ecclesiis, cum volunt, præficiunt; Sanctissimus „ Dominus Noster BENEDICTUS XIV. ratus non decere, ut sine expressa „ vinculi absolutione in posterum præficiantur alii Episcopatibus sitis in „ terris Infidelium, quibus fuerant præfecti illi, qui in sacrum Cardina- „ lium Collegium cooptantur, ne in more positum esse videatur, ut Car- „ dinales prædictos retineant Episcopatus; mandat, ut in Decreto assi- „ gnationis Tituli Cardinalitii hæc in posterum verba adhibeantur: *Au- „ ctoritate Omnipotentis Dei &c. absolvimus te a vinculo quo tenebaris Eccle- „ siæ N., & committimus tibi &c.* Die XI. Martii 1744.

Sanctissimus Pater cum Titularem Ecclesiæ SS. Joannis & Pauli Cardinalem Paulutium institueret, Archiepiscopum olim Iconii, eumdem a vinculo præfatæ Metropoleos absolvit.

At satis de Titulis. Veniendum modò ad ea est, quæ Domini Consi-

ſtorialis Aulæ Advocati ſemel atque iterum de quinque Beatorum vita copiosè diſſeruerunt coram Summo Pontifice, qui in duplici publico Conſiſtorio eos ſeparatim de more excepit & audivit.

Primum ex his indictum jam fuerat in ſequentem feriam quintam, ſeu diem 21. Menſis Aprilis; proinde qui in eo locum habere ſolent, ſtatim hanc ſchedulam a Curſoribus Pontificiis traditam accepere.

INTIMATIO

Per Curſores facienda etiam Domi dimiſsâ copiâ.

Feria quinta die vigeſima prima præſentis menſis Aprilis hora decima quinta *in Aula Regia Palatii Apoſtolici Quirinalis erit Conſiſtorium publicum pro proximis Canonizationis ſollemniis Beatorum FIDELIS a SIGMARINGA Martyris Ordinis Minorum S. Franciſci Capuccinorum, CAMILLI de LELLIS Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis Fundatoris, & PETRI REGALATI Ordinis Minorum Obſervantium S. Franciſci, Confeſſorum.*

Eminentiſſimi & Reverendiſſimi DD. Cardinales in prædictum Quirinale Palatium ſub eamdem horam convenient, ſumptiſque Cappis violaceis in conſueto loco ad Aulam Paramentorum accedent, unde SUMMUS PONTIFEX in præfatam Aulam Regiam deferetur.

Cum SANCTITAS SUA in Solio ſe compoſuerit, obedientiam ritè præſtabunt.

Mox Sacri Conſiſtorii Advocati ſeriem Vitæ, Virtutes, & Miracula eorumdem trium Beatorum ſequenti ordine referent.

Primam *de beato FIDELI narrationem habebit D. Advocatus Virgilius Montecatinus, unaque illius pro Canonizatione ex more inſtabit.*

Secundam *de beato CAMILLO D. Advoc. Julius Cæſar Fagnanus, qui & inſtantiam ut ſupra faciet.*

Tertiam *verò de beato PETRO D. Advoc. Joſeph Aſcevolinus non abſimili modo inſtando.*

Demum D. Cajetanus Amatus Apoſtolicarum Litterarum ad Principes Secretarius DD. Advocatis in genua provolutis SANCTITATIS SUÆ nomine e ſiniſtro Solii latere reſpondebit.

Ideo intimentur omnes & ſinguli prædicti Eminentiſſimi & Reverendiſſimi DD. Cardinales; intimentur etiam Decani, ſeu Antiquiores Epiſcoporum Aſſiſtentium & non Aſſiſtentium, Protonotariorum, Auditorum Rotæ, Clericorum Cameræ Apoſtolicæ, Votantium Signaturæ Juſtitiæ, Abbreviatorum, & Advocatorum Conſiſtorialium, ut Collegas ſuos admoneant, & Cappis induti interſint; ſicut etiam Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum, & Promotor Fidei.

Intimentur quoque Gubernator Urbis Vice-Camerarius, Principes Solii, Conſer-

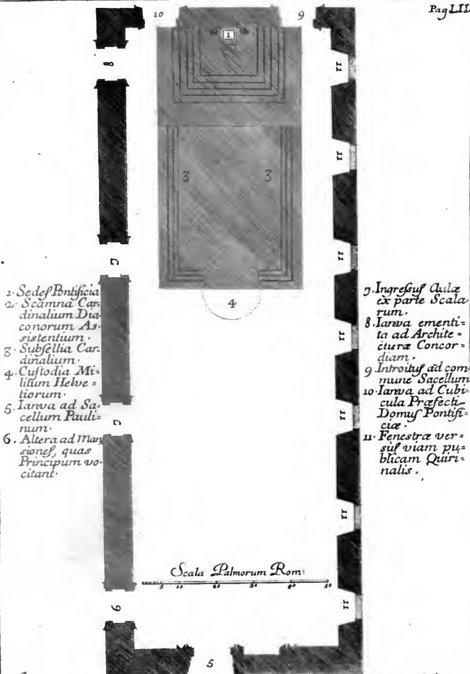

Ichnographia Aulæ Regiæ in Quirinali Palatio pro Consistorio publico.

Aloysius Vanvitelli Arch. Ioan Bapt Sintes sculp. Romæ

Conservatores Urbis, Oratores Civitatum subditarum, Magister Sacri Hospitii, ceterique intimari soliti.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ

Ignatius Reali Apost. Carem. Praef.

Aula Regia in Quirinali illa dicitur, quæ proxima Sacello Paulino est. Dum ad eam sacris pretiosis paludamentis rubri coloris indutus, & in Sellari compositus sacro purpuratorum Patrum Senatu, Conservatoribus Urbis, & Magno Comestabili Columna præcedentibus deferebatur Pontifex, per alteram Parafrenariorum Aulam transiens inspexit ibi ad Parietem appensa nova perisstromata sanè magistra Artificum acu picta in Pauperum invalidorum Hospitio prope majorem Tyberis Ripam, ubi inter cetera summæ charitatis opera ab Innocentio XII. ibidem fundata atque conjuncta, cujusmodi sunt virorum ac mulierum laboribus non amplius aptorum perfugium;inopum puerorum ad opificia ediscenda gymnasium; periclitantium puellarum ad integritatem tuendam Gynæceum;hanc quoque texendorum stromatum artem Clementis XI. auspiciis inceptam ad hodiernum usque diem non modò non imminutam,sed mirificè auctam videmus. Fuerant hæc jussu Sanctissimi Patris contexta, ut iis convestirentur parietes, qui Chorum ambiunt Metropolitanæ Bononiensis, cujus administrationem factus Pontifex non dimisit,exemplum sequutus Clementis II. qui Bambergensem, S Leonis IX. qui Tullensem, Victoris Nicolai, & Alexandri itidem II. qui Aicstettensem, Florentinam, & Lucanam, Pauli IV. qui Neapolitanam, & Benedicti XIII. qui hac ætate nostra Beneventanam retinuerunt Ecclesias. Ex his autem Peripetasmatis, quæ sex erant, Babylonico opere & ornamentorum varietate mirè conspicua, ut loco etiam cui suffigenda erant, aptè congruerent, quatuor quidem Fidei, Spei, Charitatis & Potestatis Ecclesiæ imaginibus singula singulis insigniebantur in areæ medio; reliqua verò aliquot Principis Apostolorum, in cujus honorem Templum illud Deo dicatum est, illustriora vitæ facta repræsentabant; duo vividis coloribus expressa, alterum cum Regni Cœlestis claves, alterum cum ovium agnorumque pascendorum curam ad testificandum amorem, quo Dominum prosequebatur, accepit a Christo, quibus adjacebant dextrorsum & sinistrorsum alia quatuor ovalis figuræ & subobscuri violacei coloris, quæ intuentium oculis objiciebant Claudum ad speciosam portam Templi sanatum a Petro; & pecuniam, quam Simon obtulerat ab eo repudiatam; aut cum ad custodes baptizandos aquam elicuit è silice carceris; aut cum mirabiliter confractis ab Angelo vinculis abivit ex Herodis custodia.

Hæc post Canonizationem comportata Bononiam sunt una cum vestibus multo gravibus auro & opere phrygio nobilibus, quas in tam solemni

lemni celebritate Sanctitas Sua,& qui ipsi adstabant ad Rem Divinam agendam Administri, encæniaverant: Ita priora beneficia, quæ statim ac Supremus Ecclesiæ Pastor creatus est plena manu effuderat in Clerum & reliquos Civium suorum Ordines, posterioribus cumulavit.

Hunc ipsum animum Anconitanæ etiam Ecclesiæ præstitit, quam ædificiis, muneribus, aliisque privilegiis ornavit, ut utraque Sedes, quam olim tenuerat, Pontificiam experiretur beneficentiam.

Jam verò in ipsa Tetragoni areâ descendens Pontifex de Sellari ad eminentem Solii Cathedram progressus, cum assedisset, Cardinales manum sub auriphrygio sibi deosculantes suscepit: mox eisdem Eminentissimis Patribus & Diaconibus etiam, qui Papæ adstabant, inter alios proprii Ordinis de more in præaltis scamnis considentibus: Episcopis & Protonotariis ceterisque ex Prælatorum Collegiis hinc inde per Solii gradus dispositis; Pontifex primo Cæremoniarum Magistro mandavit, ut Advocatos acciret; quod ille flexo prius erga Sanctitatem Suam poplite exequutus est per verbum *Accedant*.

Tunc propiùs ii ad Solium progressi medium habentes Dominum Advocatum Virgilium Montecatinum Ferrariensis Civitatis, cum de genu omnes APOSTOLICUM adorassent,& in semicirculum se composuissent, ille omnium primus Orationem suam pro beato Fideli a Sigmaringa exorsus sic est,

„ QUod primis illis, BEATISSIME PATER, militantis Ecclesiæ sæculis
„ tot Christiani inventi sint nominis ac roboris, qui pro vera Dei
„ religione decertantes, parata sibi ab tyrannis immanissimis atrociora
„ tormenta libenter subirent, & fidem quam divinitus hausissent ac feli-
„ citer profiterentur, sanguine etiam suo consecrarent: Magno id quidem
„ semper excelsoque animo datum est præterlabentia hæc & mutabilia in
„ terris bona despicienti appetentique in Cœlis immortalia. Sed, vel in
„ primo coronatorum martyrio hominum Stephano istiusmodi invictum
„ robur suspiciamus, vel in consequentis ætatis martyribus, tum cum ma-
„ ximè sævitum in illos est gloriosos divinæ fidei assertores, qua virgis cæ-
„ sos, qua rotis contortos, qua sagittis confossos, hìc igne, illinc ferro,
„ inde securi excruciatos, dilaniatos, absumptos; ipsum quidem Stepha-
„ num admiramur, sed tamquam posito sibi ob oculos recenti ac proxi-
„ mo Redemptoris æterni exemplo confirmatum; reliquos verò illustres
„ eâdem victoriâ viros alios aliorum vestigiis continenter insistentes, il-
„ losque præsenti illorum virtute vel excitatos, vel factos alacriores, tan-
„ tum sibi decus comparasse. At ubi libera ab immitibus imperiis sese la-
„ tiùs explicavit Ecclesia, summorumque sacrorum Antistitum Tui de-
„ cessorum solicitudine, quam æquè in Te exprimis, Divinus Christi Ser-
„ mo delatus est ad gentes remotissimas, itaut Nationes integræ olim mo-
„ ribus asperæ, quæ longè a veritate aberrabant, sanctissimo Crucis ve-
„ xillo

„ xillo se adjunxerint sub uno spectabili religionis moderatore Romano „ Pontifice; tum verò, cum admodum rara se offerret causa martyrii, „ durius fortasse illud atque impeditius videri potuit Christifidelibus in „ tranquillo religionis ipsius sinu altis agentibusque, quorum propterea „ animi desueta jam fere supplicia & funera magis quandoquidem perhor- „ rescerent. Verumtamen, ita quoque Deo permittente, nec in ipsa ab „ tyrannis respiratione atque pacatiorum temporum æquabilitate fortes „ omnino desuere, neque occasiones probandæ martyrio fortitudinis. „ Cum enim antiquus humani generis hostis in lætam cœlestis patrisfa- „ milias segetem lolium quodcumque potuit semper invexerit superse- „ veritque, dolo istiusmodi usus, ut aliquam Dominici frumenti partem „ inficeret; factum exinde est, ut ipsa in florenti Ecclesia nonnulli sæpe „ insurrexerint nomine quidem Christiani, sed Apostolicarum traditio- „ num nequissimi osores, errantes, insanientes, exleges, superbè sibi sa- „ pere existimantes præ ceteris, qui, furiis veluti agitati, numquam „ quieti consisterent novarum rerum miserè cupidi pertinacesque in fal- „ sis opinionibus, quibus totum bonorum ordinem obturbarent, vexa- „ rent, & si Deo placet, etiam confunderent: Sed huic tanto malo aut dis- „ sipando aut antevertendo vigilavit semper Romana Ecclesia, & Ponti- „ fices Optt. Maxx. supremam illius curam Jesu Christi vice in terris ge- „ rentes, Sacro præsertim ad id instituto ex Purpuratis, sibique assidenti- „ bus PP. cætu, cui de Propaganda Fide nomen inditum est; ac mirum „ quot inde Catholicæ rei commoda sint consequuta; quot hæresum „ monstra intercepta vel profligata. Hinc superiori sæculo in Rhetia ma- „ gis magisque furere, qui, malo dæmone authore, ab hac firmissima „ Apostolica petra desciverant: ciere turbas: minas adversus Catholicos „ interserere: eas demum horrendo scelere exequi ausi sunt in beatum „ nostrum Fidelem a Sigmaringa vel primum a Propagandæ Fidei Colle- „ gio constituto ipsius martyrem, qui a præsidentibus venerando cætui in „ ea Germaniæ ora præfectus asserendæ Catholicæ veritati, ei, quam li- „ berè prædicabat, testimonium tantopere grave præbuit ac sollemne, „ ut impiis hæreticis ad necem se conquirentibus alacriter pectus obtu- „ lerit, vitam libentius deserendo, quàm Catholica sacra vel voce viola- „ ret. Hunc itaque fortissimum virum omni bene actæ vitæ laude non „ modò clarum, sed heroicis virtutum splendoribus magis conspicuum, „ miraculis præfulgentem, insignem martyrio cum Tibi, vigilantissime „ universalis Ecclesiæ Custos, ob oculos posuero, uti est certissimis moni- „ mentis legitimè comprobatum; jure meritoque inde postulem, ut eum in „ beata pacis regione sempiterno gaudio diffluentem Sanctum sollemni „ ritu renuncies Deo in cœlis acceptum, ac propterea ejusdem memo- „ riam ceterorum more Sanctorum piè recolendam in terris, & interces- „ sionem fidenter implorandam ad opportunum divinæ gratiæ, per ipsius „ in Christo merita, promerendum auxilium.

„ Anno,

„ Anno,postquam Divinum Verbum idemque Deus verus humanam „ sumpsit carnem atque animam, quingentesimo supra millesimum sep-„ tuagesimo septimo, Sigmaringæ, quæ parva licet Constantiensis Dioe-„ cesis in Svevia Civitas, vel maximum tamen tenuit dignitatis locum ve-„ ræ religionis constantissimo cultu, beatus noster Fidelis natus est ex pa-„ tricia Reyorum familia, cui splendorem cumulavit genitor Joannes „ conjugio junctus cum Genovesa Rosembergia æque nobili fœmina,cum „ de sua prudentia ceterisque Christianis virtutibus commendatus, sellas „ curules haud semel in patria impleverit, & Consularia munera probè „ obiverit. Marcus infanti nomen fuit e sacro salutis fonte primam gra-„ tiam adepto, quam deinde procedentibus firmiori ratione annis adau-„ ctam sibi summo Dei beneficio suoque singulari studio sic retinuit, ut „ natalem ipsam innocentiam, ne levi quidem declinatione ad sensuum „ illecebras unquam amiserit; doctus a prima usque ætate temperare spi-„ rituum alacritatem, inanibus ludis bellum indicere, animo in Deum „ ferri, atque in eo dumtaxat sua quæque bona locare, sua gaudia quære-„ re. Hinc humanioribus litteris addictus, incredibile est, quantam a Deo „ meruerit addiscendi facilitatem; vix namque audita in ludo præcepto-„ ris voce, ea quæ sibi traderentur, miro statim tenebat ordine maxi-„ maque perspicuitate, quibus puer ipse ceteris adolescentibus facilè an-„ teibat. At enim cum propius & ille adolescentiam consalutavit, atque „ ad philosophica studia in celebri Friburgensi Academia se contulit; tum „ verò seu magis salebrosas quæstiones acri speculatione penetrando, seu „ eductas illarum veritates inter frequentes disputationes dilucidè ornatè-„ que ostendendo, tantam ingenii lucem præsetulit integerrimæ probitati „ excelsæque pietati conjunctam, ut quasi prodigii loco ea in ætate ha-„ beretur: Vigesimum quippe annum nondum impleverat, cum Philo-„ sophiæ stadio penitus emenso, inter ejus facultatis Doctores relatus est „ juvenis, quem suo quasi nomine condiscipuli ac præceptores vocarent „ *sapientem Christianum*, omnes demirarentur & amarent. Neque ideo ipse „ æque omnibus sese tradebat in amicitias, sed cum bonis dumtaxat ini-„ bat consuetudinem, iisque libenter se consociabat, cum probè teneret „ ac vellet ad sui utilitatem convertere illud divinæ vocis oraculum, quo „ edocebatur, virtutes a probis viris, vitia ab improbis contrahi.

„ Jamque ad sacrum Jus ac civile sua studia converterat, & celeri „ expeditoque cursu Jurisconsultorum sacra pervadebat; cum trium ex „ nobilioribus Sveviæ familiis amicorum precibus comes cooptatur agen-„ di per Europam universam itineris, quod bene e sententia credebant „ cessurum, si laudatissimus ex omni virtute Marcus adforet. Nec deesse „ ille voluit, certior nihilominus factus quod fuerit apud eorum parentes „ iter probatum. Instat itaque jam dies discessionis, ejusque officia per-„ solvuntur; cum Marcus prius quam viæ se daret, amicos congregatos sic „ alloquitur: Ego verò vobis in via comes adero libens & famulus si ma-

„ velitis,

„ velitis, sed hæc sunt nostræ peregrinationis leges nusquam non servan-
„ dæ: Deo primùm ut placere studeamus, ac deinde invicem nobis alter
„ alteri: nullumque profecto ex itinere incommodum, sed voluptatem
„ capiemus plane singularem & innoxiam, varia & multiplicia Dei mira-
„ bilia contemplantes, quæ ad ejusdem referamus benedictionem nostrum-
„ que corporis & animi utilitatem. Velitis itaque jubeatis, amici, hæc
„ sanctè ac perpetuò custodiri? Suam, uti rogabat, illi despondent fidem,
„ & alacriter inde in viam se committunt; iter aggrediuntur; percurrunt
„ loca; visunt Civitates; discurrunt provincias; pervadunt regna; per-
„ scrutantur locorum situs, populorum ingenia, mores, industriam, re-
„ rum omnium admirantur varietatem. Quid pluribus? In sextum annum
„ peregrinatio producta est tam auspicatò incœpta, & plurimus illius
„ constitit fructus. Etenim tres ii nobiles adolescentes in cooptato comi-
„ te pietatem suspexere adeo ferventem, ut & ipsi ad imitandam jugi
„ exemplo incenderentur unius Marci, qui prima quotidie luce primus
„ assurgebat, atque in genua provolutus æternas meditabatur veritates:
„ fundebatque Deo enixas preces, quibus seque comitesque commenda-
„ bat, ne quid ea die detrimenti res eorum caperent, sed omnes tum co-
„ gitationes tum voces actionesque, aspirante Numine, satius germina-
„ rent fructus honestatis, atque ad illius gloriam dirigerentur, a quo bo-
„ na cuncta procedere intelligebat. Sed nec ulla intercecidit dies, quin
„ convolaret ad templum, ubi summa cum religione sanctissimo omnium,
„ quæ antea fuerunt, Sacrificio ita adstabat, ut post immolantem Sacerdo-
„ tem, conceptis & ipse votis piacularem hostiam offerret. Unoquoque
„ insuper die in Deiparæ laudes effundebat sese, quam proximè ab æterno
„ rerum omnium Conditore venerabatur, cum recitaret omnino parvum,
„ quod dicitur Beatissimæ Virginis Officium, totasque quindecim Angeli-
„ carum Salutationum decades a viro sanctissimo Dominico Gusmano
„ tanto pietatis incremento ac fidelium bono in Ecclesiam invectas, sa-
„ crique Rosarii nomine insignes. Nulla defluxere Sabbata, quibus non
„ ad absolutissimam carnis suæ submissionem uteretur & spiritus elatio-
„ nem, solo pane & aquâ iis diebus contentus, quidquid adversus hæc
„ suaderet contracta sæpe ex itineribus lassitudo ac reficiendarum virium
„ necessitas. Annuum autem quadraginta dierum jejunium purificandis
„ animis atque corporibus a Christo Domino sacratius institutum tanto-
„ pere observavit, ut præter haud vetiti cibi potusque parcitatem, mem-
„ bra ferreo cilicio presserit, flagellis etiam noctu impetierit, ac sæpius
„ cruentaverit. Levissimas quascumque animi sordes ex humanæ imbecil-
„ litate naturæ contractas de mundano pulvere ipsis vel justis inevitabili,
„ pœnitentiæ sacramento frequenter detergebat; divinæque indidem
„ mensæ de mystico pane communicabat semel certè in mense, sed singu-
„ lis præterea diebus festis alicui Deiparæ Virginis memoriæ dedicatis
„ aliorumque Deo assidentium Sanctorum spirituum, quorum in tutelam

„ se fidentius recepisset. Quid autem referam effusam in pauperes misericordiam ac liberalitatem, in ægrotantes publicis maximè hospitiis exceptos benignitatem ac studium prope singulare, cum illos atque istos frequentibus largitionibus omnibusque officiis adjuverit atque ubique locorum solatus fuerit? Quomodo sacras omnes Ædes recenseam a Divorum nomine &Reliquiis, a fidelium veneratione ac frequentia, a piis institutis celebres, quas ille ubique pariter visitaverit? Et oh si ipsa hæc amplissima Urbs loqueretur, qua in Urbe diutius cum comitibus ipse suis immoratus est, quæ & quanta præseferret! Narraret beata isthæc Apostolorum limina religionis potissimum gratiâ frequentiori ejus accessu contrita: Scalam a Jerosolymis huc advectam Jesu Christi incessu & sanguine sacram iteratis de genu ipsius quoque ascensionibus pressam, jugibusque ex meditatione Dominicæ passionis lacrymis respersam: Septem Ecclesias & Martyrum Cryptas pia cunctatione sæpius visas; neque enim magnificentia ædificiorum supremo architecturæ miraculo in sublime sese attollentium, minusque picturarum aut signorum varietas summorum artificum industriâ & excellentiâ commendata; nec auro, argento, gemmisve nitentes aras, quæ omnia animos oculosque oblectare solent mortalium; sed sacrosanctæ Lignum Crucis, in qua Salus mundi pependit Christus Dominus; Clavi, quibus confixus est; Spinea corona, qua innocuum caput circumdatum; Lancea, qua latus transverberatum; Spongia amarissimo felle & aceto illita, sitientique & extremos jam anhelitus ducenti præbita; Redemptoris ipsius imago, telà divino vultui sudore madido admotâ per Veronicam sanctissimam fœminam, effigiata & impressa: Veneranda denique Principum Apostolorum aliorumque Sanctorum Corpora, Reliquiæ, monumenta felicissimum advenam invitabant, incendebant, rapiebant; dum ceteri comites antiqua excelsissimæ Urbis decora quærerent, ornatiora palatia curiosiùs collustrarent, amœniores villas circumirent. "

„ Sed hæc prætereunda sunt omnia, & religiosissimo viro in patriam revertenti plaudendum modò est. Rediit itaque felicior quàm discesserat, ut qui tot commemoratis religionis actibus ampliores divinæ gratiæ opes sibi comparaverat. Agunt ei gratias tres illi nobiles viri, quibus dum tam diuturna in peregrinatione dux & comes extiterat, magister etiam christianæ perfectionis evaserat. Ille verò ac si nulla ipsis beneficia reddidisset, quæ quidem maximè in eos derivavit suâ tam prudentiâ, quàm eximiæ virtutis exemplo, vicissim profiteri se maximè obstrictum eorum comitati, qui suos fortè illiberales mores æquo animo tolerassent; veniam deinde rogare si communes in itinere res minus commodè administrasset; si non eorum votis penitus satisfecisset: Quæ officii extrema amici diffusis charitatis lacrymis excepere, quas inter atque inter mutuos amplexus facta est tandem secessio. O admirabilem quoque egregii hujus viri humilitatem, cui ceu primo latissimoque „ funda-

,, fundamento tanta virtutum moles tam decora tam excelsa superextru-
,, cta est, ut ad ultimum usque cœlum, ad ipsumque Dei Solium felix,
,, ac perpetuò mansurum fastigium intulerit!

,, Interea ad intermissa diu studia reducem revocabant sacræ civi-
,, lesque leges, in quas probè assequendas tanto vehementiori contentio-
,, ne incubitum est, ut brevi non modò Friburgi Doctorum Insignia, sed
,, egregium cum primis nomen in dicendis causis tuendisque aliorum ju-
,, ribus sit assequutus. Verumtamen quid Jurisperitus ageret æternæ sa-
,, lutis anxius, vel ad injuriæ aut nequitiæ nomen præ maxima innocentia
,, exalbescens, si quando ruptis legum repagulis eversaque justitiæ lan-
,, ce Forum jam universum perstreperet litibus varia interpretatione Juris
,, ad opportunitatem distorti, sinistraque Judicum & Causidicorum
,, seu voluntate, seu intelligentia quamdiutissime ampliatis ac prope-
,, modum infinitis certo litigatorum damno, vel extremâ quandoque ja-
,, cturâ? Agebat quod quisque sapiens christianorum dogmatum æstima-
,, tor; ideoque recti tenax & honesti justitiam duntaxat ac veritatem ani-
,, mo, voce, scriptis consectabatur; cavillationes omnes omnesque
,, inanes subtilitates veluti judiciorum pestem summopere reformidans,
,, ut in præclaro Advocato antiquam Jureconsultorum gloriam videres
,, reflorescentem. Orphanis, Viduis, Pupillis, Ecclesiis, Egentibus de-
,, nique omnibus præsto erat tutissimo semper ac fideli patrocinio suo.
,, At enim cum de gravissima re gravissimo aliquando judicio contende-
,, ret, instaretque celerius expediendo, utpote qui de more æquiorem
,, partem tueretur; ecce tibi versutus adversarius defensor, cui utinam
,, nulli unquam similes forent, quasi officii caussa illum convenit dolet-
,, que ludibundus tantam de negocio finiendo curam susceptam: A-
,, ctum, addit, de Jureconsultis esse, si lites cito absolverentur: Ec-
,, quid enim tanta istiusmodi festinatio, nisi ut proprio causæ patronus
,, cedat commodo, lucrumque amenter projiciat, quod diu foret mul-
,, tumque consequuturus? Temperet itaque sibi, & agere si causas velit
,, sine sui damno, studeat potius instaurandæ ac differendæ pro viribus
,, controversiæ, majores exinde opes relaturus, quàm partâ litigator vi-
,, ctoriâ. Dictis inhorruit Marcus; & impia nequissimi hominis insti-
,, gatione usus ad animi sui salutem, cui tot in aperto commercio para-
,, tæ essent insidiæ; abditiori propterea loco aliquo ac minus exposito sa-
,, pienter censuit quæri oportere. Nec mora, ultimum Foro diem dicit,
,, ac de capessendo Fratrum Capuccinorum Instituto secum deliberat.
,, Religiosum virum ea tempestate in provincia Fratribus ipsis præsiden-
,, tem supplex adit efflagitatque, ut inter suos se recipiat. At prudens
,, ille provincialium Capuccinorum moderator periculum tanti voti fa-
,, cturus diem differt; donec de constanti Marci proposito admonitus de-
,, que divina voluntate, illum Ordinis sui Candidatis adnumerat. Inte-
,, rea temporis clericali militiæ nomen dederat, ac per inferiores gra-

 ,, dus ad

„ dus ad Sacerdotii dignitatem evectus, die divo Francisco Assisiensi sacra Friburgi in Ecclesia Capuccinorum primò ad aras immolaturus accessit. Absoluto divino Sacrificio, aliud eodem loci obtulit Deo gratissimum sui ipsius holocaustum, suscepto, scilicet, Religiosi Ordinis habitu novoque Fidelis nomine assumpto, ea sanè modestia & hilaritate, ut cœlestis ignis, quo spiritus interiùs incendebatur, per ora diffusus in admirationem traheret suæ virtutis multitudinem, quæ illuc pii hujusce spectaculi rumore confluxerat. Nihil patrimonii amplitudo illi adblandiri potuit eumque immorari; non patens undique severi Instituti asperitas detinere; nec delicatior corporis habitus generis claritati apprime respondens a bene concepto consilio valuit retardare: Et oh laudatas aliis opes ipsas, quibus affluebat, quanto dimisit & locavit melius! omnes enim ferme destinavit alendis probis adolescentibus ad sacrarum litterarum studia contendentibus, quorum etiam usui suam ingenti librorum numero copiosam bibliothecam addixit.

„ Quale autem novus homo Fidelis posuerit in sacro Ordine tirocinium; quæ deinde fuerit ejus agendi ratio, postquam eo in ordine sollemnia vota Deo nuncupavit, ut aliquis orationi modus imponatur, in universum sufficit dicere, suam probasse tironem, continuo quasi concentu, præ cæteris humilitatem, obedientiam, pietatem, innocèntiam, integritatem; deinceps semper quotidie magis virtutibus profecisse. Ab ipsa enim prima, quam sensit, interiori voce diuinæ gratiæ se in hunc ordinem advocantis, quotidianis flagellis perpetuoque cilicio carni institit suæ, quam assiduo istiusmodi bello rationi plane subactam habuit, quinimmo obsequentissimam rationis ipsius sanctissima imperitantis asseclam. Toto quasi anno rigidiori ratione servavit jejunia, per septem nempe quadragesimas observationes a beato Francisco Fratribus propositas, quarum præcipuam a Jesu Christo Redemptore institutam, atque alteram in tempore Dominici Adventus intercidentem pane transigebat modicisque fructibus, nihil inde cocti ferculi admittens. Ter per hebdomadam unica utebatur pulte; pane & aqua victitabat per Sabbata, ac per omnes tam Deiparæ festis, quàm plurium Sanctorum proximè antecedentes dies vigiliarum more contra infernum hostem ab Ecclesia dispositas.

„ At verò quem de divinis litteris, quibus se totum tradiderat, fructum uberrimum reportaverit, Rhetiam omnem appello testem, sacram istam Congregationem Propagandæ Fidei vigilantem ipsumque Martyris sanguinem sacræ tuendæ doctrinæ intrepidè datum. Cum enim in hac perdifficili oratoria arte multum jam profecisset adolescens, atque in theologica etiam facultate plurimùm modò valeret, mirum quantis nervis pro concione dicendo divinum verbum intenderet, cui latiùs ferendo fuerat a suis rectoribus destinatus. Summa eloquentiæ

„ vi su-

„ vi supremoque probitatis exemplo ita edocebat populos, eliminabat vitia, revocabat virtutes, ut magnum sibi nomen sanctitatis atque in provehenda catholica veritate roboris comparaverit. Hinc a Purpuratis PP. Propagandæ Fidei propositis in Rhætiam mittitur novem sibi adjunctis sui ejusdem Instituti sodalibus, quibus præficitur, serpentes ut inibi hæresum errores convelleret puramque redderet christianam doctrinam, quam pravis opinionibus contaminatam plures ex ea gente profiterentur. Continuò igitur discedens suum prænuntiat Fratribus martyrium, cujus diu flagraverat desiderio, ideoque quotidie a Deo juxta aras petierat; deinde ingressus demandatam sibi provinciam, quam ab impiis Religionibus expurgaret, tanta profecto alacritate & sollicitudine tantopere efficaci sanctæ istius Sedis imperata facit, ut si unquam alius, quamplures & ipse aberrantium hæreticorum greges, ac præcipua quædam illorum capita in unius veræ sempiternæque Fidei sensu & communione Romanæ Ecclesiæ reddiderit. Quæ autem non tum odia subivit aliorum probatissimæ per eum veritati duro perspicacique animo obsistentium, qui tanta perfusi luce vellent tamen in perpetua hæresis nocte versari? Exarserant enimvero ad internecionem, quod cum Fidelem nostrum divini verbi propagatorem haudquaquam lateret, nil ideo sui remisit studii in insectandis erroribus, queis potius radicitus extirpandis majores in dies conferebat vires ac suam omnem diligentiorem curam operamque locabat. Atque his permoti hæretici, qui reliqui erant omnium nequissimi, intelligentesque, si tanta ad Romanam Ecclesiam quotidie conversio fieret Fideli auctore ac duce, falsam, quam profiterentur sectam, brevi jam concisuram & penitus in iis partibus deletum iri, cum ipsi quoque tot strenui viri conatibus fortiorumque argumentorum machinis expugnari, atque ad invisum Romani Pontificis imperium vi tandem veritatis compulsi traduci possent. Iccirco *dissecabantur cordibus suis, & stridebant dentibus in eum*, quemadmodum in Actibus legimus Apostolorum primò inter homines martyri Stephano contigisse apud Judæos prædicanti. Quin, ut & apposite utar verbis Augustini, tametsi ille de supremo animarum conquisitore Jesu Christo loqueretur, ipsi tot Fidelis laboribus, vigiliis, orationibus virtutumque omnium exemplis in tutum Romanæ Ecclesiæ sinum invitati hæretici *his omnibus curationibus ejus ingrati, & tamquam multa febre phrenetici insanientes in medicum, qui curare eos venerat, cogitaverunt consilium perdendi eum*. Coeunt itaque; de ratione conveniunt; diemque tam immani patrando sceleri statuunt vigesimam quartam Aprilis anni a millesimo sexcentesimi vicesimi secundi; simulataque per summam perfidiam instanti ad catholicas partes conversione, Fidelem in Gruschensi vicino Oppido agentem Sevisium advocant, voce ut sua hærentes adjuvaret, atque in via veritatis constabiliret. Promtè ille accurrit, & quamquam dolum subesse vel cœlitus præsciret se-

„ cumque

„ cumque reputaret, suggestum tamen alacriter conscendit, cui primo
„ statim intuitu grandioribusque litteris, ut perspici facilè possent, fuerat
„ superscriptum: *non alteram ab hodierna concionem habebis*. Dириguisset
„ fortasse alius tanti facinoris horrore, extremique sibi instantis metu periculi;
„ at ab illo supernâ gratiâ roborato tantum absuit importunus timor,
„ ut ne expalluerit quidem. Quin e superiori loco intrepidus argumentum
„ dicendi posuerat illud Apostoli divinum effatum: *unus Deus,*
„ *una Fides, unum Baptisma*; iamque prima concionis emiserat verba, cum
„ ab incœpto desistere coactus est ex oborta succlamatione, ne ultra dicendo
„ temere pergeret, & consequenti eidem crepitu ex igniti teli in se
„ directi projectu, quo tamen, Deo sic disponente, ne leviter quidem tactus
„ est, cum ad acrius & gloriosius certamen fortissimus catholicæ veritatis
„ Antesignanus servaretur. Ne itaque cruento sui sacrificio Templum
„ pollueretur, cum eductæ jam palam impiæ hæreticorum sicæ intermicarent
„ increscerетque seditionis fremitus; satius ille duxit ad
„ aram sese recipere, ubi sublatis ad Cœlum manibus luminibusque, consecravit
„ ultima vitæ hujus suæ mortalis momenta, Deum deprecatus
„ per Christi merita, ut quoniam omnipotenti ejus voluntati jamdiu se
„ totum fidentissimè subjecisset, gratiæ suæ robur adjiceret moriturо; &
„ sanguini, quem libenter funderet, suo virtutem daret, quæ voci defuisset
„ ad reliquos catholicæ religioni conciliandos hæreticos. Hæc dum
„ ferventiùs oraret immobilis hærens beatus Fidelis ad aram, non Templi
„ religio factiosos tenuit, ne in ipsum irruerent, neque Dei cogitatio, quem
„ jam mente penitus excussissent, sed mansuetudo illa sustinuit catholici
„ magistri, imperterrita constantia cohibuit, fulgentissima pietas compescuit;
„ quarum admiratio virtutum efferatis illorum animis illapsa,
„ primo statim appulsu, ipsa vel natura dirigente, eos ita cepit fregitque,
„ ut usquedum ratio novâ furoris eruptione a malo dœmone ministrati
„ corrupta non fuit ac perversa, prior illa tanti viri species sicariorum
„ dextras ad aliquod tempus exarmaverit & parata tela distulerit.
„ Monitus propterea tum ne discederet, cum tutior ea statio videretur:
„ O, inquit, fili; pro æterna jam vita decertandum est, haud isthæc amplius
„ curanda misera & fugax, cujus ego instanti exitio propterea minimè
„ terreor, eam enim, quam a Deo recepi, sanguine lotam magisque
„ purgatam meo eidem reddere cupio; at vereor, ne fiat sacer iste locus
„ execrabili facinore profanus, ne adstantes Catholici etiam opprimantur
„ mei odio; atque adeo uni mihi pro universorum salute in apertum progrediendum
„ est. Dixit: eodemque gressu, hilaritate vultus eadem quibus
„ Templum ingressus fuerat, de Templo egreditur. At verò ubi pedem
„ in circumpositam fano planitiem infert, haud ab ea procul ad viginti
„ hæreticorum ferociores illum aggrediuntur, armatâque dextrâ
„ instant, ni confestim trucidari illic velit, Romanam ut religionem exsecraretur.
„ Renuentem non modò, sed facis instar splendentis nitidiùs
„ dum

„ dum prorsus extinguitur, catholici dogmatis lucem magis proferen-
„ tem, retorto impius gladio impetit, sacrumque caput ferit, cumque
„ ictus non successisset ex animo, graviùs geminato scindit usque ad os
„ medium. Alter ensis mucrone latus transverberat atrociori etiam vul-
„ nere, quo in genua concidit; jamque oppido satis fuerat ad interimen-
„ dum corpus nullo amplius humano remedio convaliturum; sed expleri
„ ea duntaxat crudelitate immane odium non potuit, modò ut pro se
„ ac persecutoribus orantem, sanctissimaque Jesu & Mariæ nomina su-
„ premis vocibus invocantem iterum invaserint, hastis trajecerint costas,
„ apertumque mox caput ferreis fustibus secundùm verticem conglobatis
„ in prominentes clavos prorsus tutuderint ac pessundederint; gladiis
„ quà punctim, quà cæsim corpus deformaverint universum; tribus sci-
„ licet & viginti plagis capiti inflictis, pectori viginti, quibus diutiùs
„ ferale spectaculum est protractum, graviorque confosso viro dolor tot
„ excitatus locis insedit. Verum ille omnia patienter perpessus est, qui n
„ & lætissimo animo imperturbatoque ore, cujus etiam ad feros ictus
„ augeretur hilaritas, ut certo oculorum judicio pateret, quanto majori
„ acerbitate recrudesceret sicariorum rabies, tanto ardentiori charitate
„ illius ad astra spiritum ferri, quem meritis plenum solutumque tunc a
„ corpore, cui feliciori iterum nexu aliquando adjungetur in Cœlis,
„ reddidit tandem Deo, pro cujus honore gloriosus Martyr detestabili hæ-
„ reticorum odio impetuque sublatus est.

„ At non ideo sublata est tantæ fortitudinis memoria conspicuæque
„ fama Sanctitatis longè latèque diffusa assiduisque miraculis a remune-
„ ratore D. O. M. illustrata: Quæ quidem miracula, quamquam innume-
„ ra fere sunt beati Fidelis intercessione ac meritis patrata, pauca nihi-
„ lominus breviter attigero, quæ certissimo vel sola argumento satis su-
„ perque designent immortalem purissimi illius modò spiritus gloriam
„ simulque gratiam, qua plurimùm apud Deum valet. Relictis itaque
„ prodigiis inventi post sex ab interemptione menses sacri corporis incor-
„ rupti suaviusque præterea olentis, e cujus pectore ignotus usque adeo
„ flos assurgebat ceu lilium frondibus quasi sanguine aspersis variatum
„ atque odorem pariter spirans novum; ea refero, quæ potiora fuerunt
„ apud Benedictum XIII. Pont. Max. antequam decimo septimo ab hinc
„ anno Beatum publicè renunciaret. Igitur haud ita multo post exhuma-
„ tum sacrum Corpus, excitato in Arce Majensfeldæ immani incendio
„ horrendoque boatu jam jam imminente ex eversione disjectuque muni-
„ tionis nitrato pulvere oppletæ, quam elata flamma circumlambebat,
„ fidenter invocatum B. Fidelis auxilium illico depascentem ignem pro-
„ pulsavit; portentumque portento additum, quippe exinde reversi sta-
„ tionarii, qui ad non profuturi superioris periculi certitudinem longius
„ diffugerant, vel altioribus caveis sese abdiderant, parietum trabes inve-
„ nere ab interiori munitionis parte adhuc incensos proximèque insisten-

„ tes ni-

„ tes nitrato eidem pulveri non ideo tamen flammam concipienti; tantoque prodigio prius attoniti, deinde certiores facti de præsenti B. Fidelis ope, eorum aliqui ipsissimo pulvere usi sunt ad suffocandas prunas, eâdemque fiduciâ, qua extinguendis aquam adhibuissent. Quid verò de Cæcilia dicam Musingerinia virgine in Cisterciensi Ordine Deo devota, quæ ex vehementi dexteræ mamillæ inflammatione ad quatuordecim dies noctesque continenter discruciata, superpositâ demum particulâ vestis, quâ B. Fidelis operiebatur, de repente convaluit a patente jam cancere hominibus immedicabili? Aut quid mirabilius quam, quod infantulo accidit Francisco Papussinio, cui uno oculorum inflato primùm, ac deinde disruptâ pupillâ, beatus Fidelis statim ac fuit genitricis voto exoratus, integrum & lumen restituit, & ocellum, quo matrem ille intuens acri limpidissimoque obtutu insigne eidem ostentabat ostentum? Gaspar quoque Stigherius quinquennali renum dolore curvus & planè torpens, annon se erexit iterum, ac pristino vigori redditus est, admoto vix renibus ense, quo B. Fidelis fuerat vulneratus? At quid ego plura commemorem mirabilia, cum vel hisce solis certissimè sibi jam tum probatis, ipse Sanctissimus Pontifex Benedictus Fidelem decreverit Beati nomine invocandum, constitutoque in Ecclesia Martyribus officio colendum?

„ Neque post ejusmodi cultum Beato adhibitum nova ex implorata ejus ope defuere miracula, eaque adduco, quæ anno ab isto secundo fuerunt indubitanter explorata Tibi omnium hac de re Romm. Pont. qui antesteterint maximo eruditissimoque, ut illa testantur tua verè aurea omnique doctrina referta quatuor volumina jam olim in publicam lucem emissa, ac modò Patavij recusa summo christianæ & litterariæ reipublicæ bono atque plausu: Alterum nempe quod Frater Candidus de Mediolano Sacerdos Ordinem Capuccinorum professus per Beati effigiem capiti reverenter impositam extemplo evaserit ab inveterato fere per decennium morbo comitiali & sontico, quo sæpius vexabatur, redintegratis absolutissimè destitutis antea viribus, ijsque ulterius non quassatis: Alterum verò quod Joseph Kirnerius puer quatuor natus annos cum genibus pedibusque foret infirmioribus constitutus quàm ut regendo reliquo corpori par esse posset, atque ideo minus consisteret, sed acclinaret caderetque, nec nisi subnixus, ægrè id quidem, incederet; ductus a matre ad Ecclesiam & ante imaginem collocatus B. Fidelis, inibi statim ita viguit plantis, ut lignea, quibus antea uteretur, sustentacula dimiserit, pedesque redierit domum ac semper exinde firmus incesserit.

„ Quæ igitur commoda a B. Fideli, quæ ornamenta non profluxere in Ecclesiam catholicam, cui tantopere præluxit heroicis virtutibus dum vixit; veræ fortitudinis exemplo dum martyr occubuit; insignibus prodigiis postquam in Cœlo fuit emeritâ gloriæ palmâ a Deo coronatus;

„ natus; ut habeant undequaque omnes quæ demirentur atque imitari „ satagant, quæque per ejus intercessionem bona sperare, & consequi „ possint?

„ Hæc itaque, Beatissime Pater, per me usqueadeo delibata, hæc, „ inquam, sunt gloriosi martyris præconia, quæ universum orbem pervagata, „ Imperatores, Reges, Populos, complures etiam ex interfectoribus „ in illius venerationem impulere. Hinc, ut more majorum, Sanctorum „ eum fastis adscribas meritò postulat Sacra Propagandæ Fidei advigilans „ Congregatio, quæ suum in B. Fideli prædicat primum Martyrem: „ Idipsum rogat universa Capuccinorum Familia: Idem inclyta Martyris „ natio, quorum omnium studiosissima vota mihi commissa sunt Tibi „ humillimè ut offeram; cum, amplificato honorificentius Beati ipsius „ cultu in terris, major futura sit invocandi occasio, petendique præsidii „ fiducia. Atque, o utinam tam benemereri catholici omnes valeamus, „ ut præcipuo hujus martyris patrocinio bellum deprecante, adveniat „ tandem lætissima pax, qua, sedato armorum tumultu hanc ipsam Europam „ totam, quam ille peragravit, miserè usqueadeo diripiente ac depopulante, „ conciliatisque invicem diffidentium Imperatorum, Regum, Rerumpublicarum, „ ac Principum animis, exoptatum diu otium „ reflorescat, in quo pietatis & religionis, virtutum denique omnium „ studia, vacuo a belli timoribus animo, quisque consecrari possit ac „ velit. Dixi.

Absoluta Oratione secessit inde aliquantulum Advocatus Montecatinus, ne de Beato Camillo dicturum Advocatum Julium Cæsarem Fagnanum impediret. Tùm iste a Cæremoniario admonitus his verbis: *Dicat alter*; ita effari cœpit.

„ QUÆ duæ res, Beatissime Pater, Oratoris cujuslibet animum „ commovere vehementissime possunt, Causæ scilicet, de qua agitur, „ gravis conditio, & eorum, cum quibus agitur dignitas, & amplitudo, „ eæ ambæ non solum nullo me modo perturbant, imò vero incredibilem „ ad dicendum addunt alacritatem. Sive enim justissimæ, in „ qua nunc versor, Causæ conditionem intuear, agendum mihi video „ de beato Camillo de Lellis inter Cœlites referendo, cujus quanta sint „ merita in grandibus illis tuis omnibus eruditionis, omnisque doctrinæ „ plenissimis Voluminibus Tu ipse, Beatissime Pater, abundantissimè „ declarasti: Sive illius, cum quo hæc agitur Causa, optimam voluntatem „ considerandam mihi proponam, apud Te, Beatissime Pater, „ rem mihi esse intueor, qui, cum eamdem nescio quo fato intermortuam „ ab eo usque tempore, quo tanta cum laude Fidei Promotoris „ munere fungebaris, strenuè ab interitu vindicaveris, ejusdem dici meritò „ potes & Patronus & Pater. Et revera cum immensos eos ego recordor „ improbosque labores, quos pro stabilienda B. Camilli gloria

„ tunc sustinuisti Clementis XI. P. M. jussu, neminem præter Te tantæ „ parem superandæ difficultati apertissimè confitentis: Cum dies tot „ noctesque considero in volutandis, legendis, digerendis, notandis, „ immensis illis processuum voluminibus evigilatas, qui id tandem fieri „ possit, ut, aut huic Causæ diffidam, aut ipsam animo minus alacri ag- „ grediar? Quod cum facio tanta spe fretus, quæso, obtestorque, Bea- „ tissime Pater, ut si Camilli gesta pro ejus dignitate minimè comme- „ moravero, meæ quidem tenuitati, multo autem magis rerum ab eo „ gestarum magnitudini putes esse tribuendum.

„ Atque hìc imprimis non inficiabor illud planè ipsum contigisse „ Camillo, quod Principi Planetarum Soli aliquando conspicimus eve- „ nire. Sicuti enim quandoque contingit, ut, dum supra Horizontem „ attollitur, & disiectis undique tenebris terrarum Orbem clarissima luce „ perfundit, brevi emenso ætheris spatio talem patiatur eclipsim, ut vel „ extinctus, vel extinguendus esse propemodum videatur: Ita Camillus „ cum Buclanici Regni Neapolitani loco honestissimo natus esset, pro- „ bèque Parentibus educatus optimæ indolis futuræque Sanctitatis ar- „ gumenta plurima præbuisset; brevi tamen ita & Ipse deficere visus est, „ ut & inanes spes suas Parentes meritò deplorarent, & ut perpetuæ in „ eo forent tenebræ, pertimescerent. Quid hìc eum memorem a vera „ virtutis laude remotum, otio unicè delectantem? Quid adolescentiam „ & juventutis maximam partem aleis perditissimè traducentem? Quid „ profligatum quamcitissimè patrimonium universamque domesticam „ rem ludo consumptam? Quid vilissimis ministeriis, & a suorum nata- „ lium conditione remotis victum sibi comparare coactum? Quemad- „ modum verò Sol post brevem illam veluti pugnam atque conflictum eò „ majori luce perfusum se se nobis ostendit, quò densioribus tenebris „ paulo ante fuerat involutus: Ita etiam Camillus vitiorum tenebris ex- „ cussis atque eliminatis, repentina quadam ac pene incredibili Sancti- „ tatis luce refulsit. O fortunatissimam illam diem, qua alterum veluti „ Saulum spirantem adhuc minarum & cædis, vitiorum scilicet suorum „ semitam prosequi tunc maximè cupientem inopina circumfulsit de Cœlo „ lux, atque humi in via prostratum, vas iræ in vas electionis Dominus „ immutavit! Explicare quis satis possit, quibus tunc ille gemitibus præ- „ terita errata fuerit detestatus? Quàm inconsolabilibus lacrymis a Do- „ mino flagitaverit, ne ignorantias juventutis suæ recordaretur? Quibus „ precibus, statim ac domum reversus est, Patres Capuccinos defatigave- „ rit, ut se in eorum sodalitatem admitterent, in qua asperrimo illo vi- „ vendi genere anteactæ vitæ licentiam ulcisceretur? O veram mutatio- „ nem dexteræ Excelsi, qua alleator cèssit in lucrum Domini, qua miles „ sæculi factus est Athleta Christi fortissimus, qua mundi Assecla Pœni- „ tentiæ Humilitatis Charitatis victima evasit!

„ Et revera Camillum vidisses vix voti compotem factum, habitu-

„ que

„ que Capuccinorum indutum tanta contentione Euangelicæ perfectio-„ nis stadium illico percurrentem, ut iis ipsi longo intervallo antecelle-„ ret, qui meliora carismata emulabantur: Vidisses corpus suum ciliciis „ flagellis inedia, omnique pænarum genere adeo castigantem, ut in „ servitutem redactum adversus spiritum concupiscere non auderet: Vi-„ disses humilitatis præcipuè, quæ omnium virtutum parens est atque „ magistra, studio, tantam operam impendentem, ut non alio quàm „ humilis Fratris nomine vocaretur: Vidisses denique in continuas gra-„ tiarum actiones erga Dominum erumpentem, quod ex tantis sæculi „ tempestatibus in tutissimum Religionis portum tandem aliquandò eum „ impellere dignatus esset.

„ Fuerit tamen arduum, fuerit Sanctum, fuerit perfectissimum ejus „ vitæ institutum, quod Camillus amplectendum sibi censuerat: Illud „ certè non erat, ad quod a Domino fuerat ordinatus. Ad altiora pro-„ fectò longeque utiliora vocabatur. Quemadmodum enim Saulum „ persequentem supra modum Ecclesiam Dei jamdudum elegerat, ut no-„ men suum coram Gentibus portaret, ita quoque Camillum juveniliter „ insannientem elegerat, ut incredibili esset suis Fidelibus adjumento. „ Quid igitur miramur, si ab antiquo illo ulcere, quod Camillus itine-„ rando contraxerat, nullâ possit medicorum operâ convalescere? Si eo „ magis magisque recrudescente austerissimo illi atque laboriosissimo vi-„ tæ generi reddatur impar? Si, cum ferendis illius Instituti laboribus „ judicetur minus idoneus, ex eorum Patrum sententia semel & iterum „ dimittatur? O investigabiles vias Domini! Abreptam suam sibi dole-„ bat felicitatem Camillus, sibique ipsi irascebatur, qui peccatis suis id „ effecisset, ut potius quàm abjectus esse in domo Domini, habitare in ta-„ bernaculis peccatorum mereretur. Contra verò per hæc eadem media „ ad majorem sui nominis gloriam amplificandam, ad Ecclesiam suam „ novo fortissimoque præsidio muniendam, ad Fideles suos ope auxi-„ lio utilitate maxima adjuvandos, fortiter suaviterque a Domino du-„ cebatur.

„ Neque verò multum temporis intercessit, quo se Camillo volun-„ tas divina apertissimè manifestavit. Cum enim Romam venisset, atque „ in Nosocomio sancti Jacobi Incurabilium receptus fuisset œconomi mu-„ nere perfuncturus, tunc planè intellexit, se procurandæ cum corpo-„ rum, tum multo magis in animarum saluti a Domino destinatum. In-„ credibile est enim dictu, quantum ex pauperum ibi ægrotantium cala-„ mitatibus animo commoveretur, quanta commiseratione afficeretur, „ quanto eorum sublevandorum desiderio teneretur. Cum verò mini-„ strorum quorumdam incuriam ac negligentiam animadverteret, qui „ multa mercede conducti, ut Infirmis famularentur, iisque curandis „ omnem operam collocarent, suo muneri deerant, vel eo minus accu-„ ratè perfungebantur, satis certè explicari non potest, quàm id Camil-

„ lus egrè toleraret, quantoque studio huic malo occurrere conaretur.
„ Parum ipsi itaque videbatur, si ea omnia sedulò procuraret, quæ ani-
„ mabus corporibusque juvandis conferre posse cognosceret, si omnes
„ etiam delicias, omnia etiam commoda diligentissimè investigaret, quæ
„ ægrotis a morbi molestia aliquo modo relevandis prodesse posse animad-
„ verteret, si nullis laboribus, nullis incommodis nullis sumptibus
„ parceret, ut vel salus ammissa recuperaretur, vel recuperata confir-
„ maretur: Parum si dies noctesque Infirmis semper adesset, si ab iis
„ morbis, qui stomachum maximè provocant, victor sui non abhorreret,
„ si ulcera tabo sanieque manantia attrectaret, tergeret, circumliga-
„ ret, foveret: Parum si monitis salutaribus Infirmorum animos confir-
„ maret, si patientiam iis suaderet, si eos ad Dei cultum & amorem
„ accenderet, si in charitate maximè stabiliret: Parum si in vitæ discri-
„ mine constitutos spe erigeret, fide corroboraret, Sacramentali gratia
„ reficeret & communiret: Parum si migrantes animas precibus adju-
„ varet, easque suis quodammodo manibus in cœlestibus sedibus collo-
„ caret: Parum, inquam, hæc illi omnia videbantur, nisi immensa illa
„ charitas, qua ipse æstuabat, in omnium animos diffunderetur, & ad
„ omnes ætates per totum orbem amplificata demandaretur. Hinc vo-
„ torum suorum metam se consecuturum sperabat, si hominum aposto-
„ licorum Congregationem instituendam curaret, qui ex peculiari insti-
„ tuto in id unum incumberent, ut Infirmis omnibus, iis præcipuè, qui
„ in Nosocomiis jacerent, opem omnem, omnem operam, diligentiam-
„ que præstarent. Intelligebat siquidem Vir prudentissimus hoc ab iis
„ aptè solum præstari posse, quos non terrenâ sed cœlesti mercede pro-
„ positâ, divina illa, quæ patiens est atque benigna charitas informa-
„ ret. Quod cum sancto Philippo Nerio a Confessionibus suis atque
„ consiliis Camillus communicasset, quis possit exprimere, quantum in
„ Domino senex sanctissimus exultaverit atque gestiverit? Quo super-
„ no concitatus ardore, divinitus inditam Camilli mentem affirmaverit
„ & confirmaverit? Quot illi addiderit stimulos, ut opus tam Sanctum
„ & Ecclesiæ Dei non utile modò sed necessarium, maximis ceteroquin
„ impeditissimum difficultatibus strenuè aggrederetur & perficeret?

„ Aggreditur quidem forti alacrique animo divina duce charitate
„ Camillus; sed ex adverso aggreditur etiam infensissimus humani gene-
„ ris hostis totis, quibus poterat viribus, ea ipsa evellere atque destrue-
„ re, quæ Camillus jacere cœperat tanti operis fundamenta. Quam
„ contra Camillum hominum potentissimorum subito non excitavit in-
„ vidiam? Quem contra Christi pusillum gregem non armavit furorem?
„ Quæ in illo novo agro Dominico zizania non seminavit? Cum ta-
„ men peculiaris hæc semper fuerit segetis Christi conditio, ut quò
„ sevioribus procellarum turbinibus agitatur, eò uberior in dies cre-
„ scat atque perfectior; frustra improbus malorum artifex furit, fru-
„ stra

„ ſtra ſævit, fruſtra bacchatur. Præſto de cœlo adeſt adflicto Operi ſuo
„ opitulator Deus, eumque ipſius impetu obrutum pene atque proſtra-
„ tum relevat, tutatur, confirmat: Idem met Chriſtus Dominus enixis
„ Camilli precibus imploratus accurrit, eumque claris diſtinctiſque
„ vocibus ex imagine collocutus ad tanti operis perfectionem hortatur,
„ movet, impellit. Videt hæc Chriſti opera teterrimus inimicus: Vi-
„ det, iraſciturque; dentibus ſuis fremit & tabeſcit: Videt egregios
„ plures verè apoſtolicos viros Camilli virtute exemploque inflamma-
„ tos ejuſdem charitatis ſe ſe cum eo victimas libentiſſimè deſtinantes:
„ Videt Camillum triginta duos annos natum, quò Sacerdotio initiari
„ poſſet, ſcholas publicas frequentare, & in Grammaticæ rudimentis
„ ſimul cum parvulis balbutire minimè erubeſcentem: Videt ſinapis
„ granum in magnam arborem elevatum, puſillam ſcilicet Camilli Con-
„ gregationem non modo ſummis omnium plauſibus exceptam & ex-
„ altatam, ſed a Sixto ſummo Pontifice hujus nominis quinto litteris
„ Apoſtolicis confirmatam: Videt eamdem paulo poſt a Gregorio XIV.
„ incredibili illius utilitate permoto in perfectam religionem erectam
„ & ſtabilitam: Videt per Italiam, per Siciliam, exteraſque Provin-
„ cias brevi amplificatam, ſummiſque votis ab omnibus concupitam:
„ Videt quot ipſe quantaſque clades quotidie acciperet, quæque &
„ quanta ipſi inferretur, uno Camillo auctore, pernicies: Videt hæc
„ omnia, eòque majori rabie cruciatur atque corroditur, quò do-
„ lorum ſuorum hæc tantum initia eſſe cognoſcit, multoque majora
„ atque certiſſima ſibi impoſterum autumat detrimenta. Et revera non
„ fallitur.

„ Sine lacrymis eorum temporum adhuc recordari non poſſumus,
„ quibus Civitas hæc Mundi Caput & Princeps anno quarto ab ipſo
„ Ordine conſtituto tot ac tantis illis calamitatibus affligebatur. Sum-
„ ma Annonæ caritate cum laboraret, eodemque tempore peſtis di-
„ riſſima Civium corpora immaniſſimè graſſaretur: Cum neque eſurienti-
„ bus panis eſſet, neque ægrotantibus medicinam reperiretur: Cum la-
„ ctens & parvulus deficerent in plateis, & languentium morientiumque
„ gemitibus, tecta, fora, compita reſonarent, quantus in ea luctus,
„ quanta vaſtitas, quantus horror! Unoquoque aut morbi vi maximè af-
„ flicto, aut de ſalute ſua anxiè cogitante, aut fuga aut tectis ſe ſe tueri
„ ſtudente, facta videbatur quaſi vidua Domina gentium, viæque Sion lu-
„ gere. *Quale tamen interea* (dicam hìc cum ſancto Cypriano) *quale in tan-*
„ *ta temporis iniquitate, tantaque Urbis calamitate illud fuit ſpectaculum Do-*
„ *mino, quam ſublime, quam magnum, quam oculis Dei acceptum*, quod Ca-
„ millus ejuſque Religioſi aſſeclæ præbuerunt. Fuit ne tota Urbe locus,
„ fuit ne domus, Xenodochium, ſtabulum, crypta, quò Camillus cum
„ ſuis non penetraret, jacentes inopes homines conquiſiturus ac releva-
„ turus? Fuit ne eſuriens, cui panem non frangeret; ægrotus, quem in
„ Noſo-

„ Nosocomia suis ipsis sublatum humeris non transferret; sanus, cujus „ conservandæ saluti non provideret? Quis fuit miser, cujus non curaret „ plagas, non abstergeret luem, non lectos purgaret? Hic miserandum in „ modum infectos morbo suis ipse complexos manibus suas ipse inter ulnas „ aliò transferebat, novisque lectulis collocabat: Illic constitutos in mortis „ angustiis in Spe & Fide confirmabat. Hic migrantes ex hoc mundo ani- „ mas apud Deum Orationibus Sacrificiis precibusque juvabat. Illic vitâ „ functorum corpora suis manibus feretro imposita ad Templum suis hu- „ meris deferebat. Quid dicam de novis pluribus erectis in variis Urbis par- „ tibus Nosocomiis? Quid de ipsa Religionis suæ domo in Xenodochium „ conversa? Quid de innumeris propemodum sumptibus, quibus cum non „ posset sufficere Religionis suæ paupertas, gravissimo alieno ære illam „ gravare non dubitavit?

„ Sed in hoc uno commemorando charitatis Camilli argumento „ quid diutius immoror, cum tantum semper illa patuerit, ut nec unius „ Urbis Romanæ ambitu contineri, nec locorum limitibus circumscribi, „ nec temporum circumstantiis definiri, nec multitudine hominum „ coarctari potuerit? Superatis arginibus Tibris exundat? Latèque per „ Urbem effusus inter ceteras domos, quas undis obruit, Sancti Spiritus „ Xenodochium invadens impetu repentino Infirmorum cameras occu- „ pat? Nullæ possunt aquæ Camilli extinguere charitatem, nulla flu- „ mina obruere. In aquas scilicet ulceroso etiam crure prosiliens hac il- „ lacque tamdiu discurrit, quamdiu Infirmis eorumque grabatis ad loca „ superiora suis humeris exportatis, consulat eorum saluti atque securi- „ tati. Mediolani pestem grassari significatur? Nihil est, quo Camillus „ valeat retineri, quominus Genua ubi moram trahebat, in eam ipsam „ Urbem, quam alii diligentissimè declinabant, summa protinus advo- „ let alacritate. Correptam eodem morbo Nolanam Urbem intelligit? „ Neapolim subito Camillus deserit, in eam Urbem iturus suamque ani- „ mam pro suis Fratribus positurus. Buclanicum Patriam suam summa „ premi annonæ caritate nunciatur? Adest Camillus illicò, impetrata- „ que ubertate de Cœlo, insigni miraculo per plures dies esurienti po- „ pulo alimenta suppeditat. Vix denique ullus in tota Italia reperiri po- „ terit locus, in quo Camillus non reliquerit insigne aliquod charitatis „ suæ vestigium.

„ Etsi verò in Infirmorum domibus ac Nosocomiis peculiari quodam „ modo illa emicuerit, non ita tamen ut in omne hominum genus effu- „ sa incredibili non fuerit omnibus adjumento. Quis enim recensere po- „ terit numerando vel Virgines congruis assignatis dotibus nuptui tradi- „ tas aut Cænobiis, vel Pupillos in suis juribus conservatos, vel Viduas „ vindicatas, vel Nudos opertos, vel Esurientes saturatos, vel Peregrinos „ hospitio receptos, vel Hæreticos ab erroribus revocatos, vel Infideles „ Romanæ Religioni conjunctos?

Tanta

„ Tanta itaque æſtuante in Camilli pectore charitate, mirari certè
„ poterit nemo, ſi ceterarum etiam virtutum agmen acceſſerit. Cum enim
„ Reginam ſequantur Ancillæ; ubi charitas eſt, deeſſe illæ non poſſunt.
„ Quid igitur dicam de inſigni illa animi humilitate, qua Camillus de ſe
„ ipſo tam abjectè ſentiebat, ut a nullo unquam Ordinis Fundator & Pa-
„ ter appellari permiſerit, ut domi patinas tergere, cubicula verrere,
„ vaſa immunda purgare, foris verò hoſtiatim emendicare familiariſſi-
„ mum ipſi fuerit; ut ſe ſe cunctis abjicere, aliorum pedes oſculari, alio-
„ rum virtutem admirari, ſe ſolum deſpicere, ſe ſolum miſerrimum, ſe
„ ſolum peccatorem maximum ac deſtinatum æternis ignibus titionem ex
„ animo reputare conſueverit; ut abdicatâ generali Ordinis Præfecturâ
„ inter ipſos quos enutriverat filios ſuos, in ſervi forma eſſe voluerit? Quid
„ de illo Evangelicæ Paupertatis admirabili ſpiritu, quo terrena cuncta
„ deſpexit? Quid de ſingulari illa animi manſuetudine, qua labores
„ ærumnas injurias contumeliaſque æquanimiter adeò tulit, ut detra-
„ ctores ſuos omni amoris atque benignitatis ſenſu complexus, ſibi Deo-
„ que amiciſſimos fecerit? Quid de ſtudio illo Orationis aſſiduo & con-
„ templandi conſuetudine non interrupta, cui tanto animi ſenſu, etiam
„ cum Infirmis famularetur, vir ſanctiſſimus incumbebat, ut & in admi-
„ rabiles ecſtaſes ſæpiſſimè raperetur, & internum divini ignis ardorem
„ cœleſtis quædam in vultu flamma manifeſtaret? Quid de tanta illa Re-
„ gularis diſciplinæ obſervantia, quam a ſe ipſo tanta cum ſeveritate ſem-
„ per exegit, ut quamquam tantis occupationibus tantis laboribus tan-
„ tis curis diſtineretur, nihil unquam de ea remittere paſſus ſit? Quid de-
„ nique de ceteris ſingularibus planè virtutibus, quibus adeò excelluit,
„ ut in Italia univerſa nullus eſſet, in cujus ore non foret maximum Ca-
„ milli nomen; cujus animo maxima de Camilli ſanctitate non inſideret
„ opinio; qui ſe Camilli orationibus non commendaret, ejuſque precibus
„ apud Deum adjuvari non cuperet non poſtularet?

„ Quamquam, ut verum fatear, ſimul cum Camilli virtutibus, iis
„ etiam frequentiſſimis inſignibuſque miraculis, quibus Servi ſui ſanctita-
„ tem Deus teſtatam omnibus faciebat, tribuendum eſt, quod populi in
„ tantam admirationem ac devotionem excitarentur. Noverant quippe
„ & aquam ab ipſo in optimum vinum fuiſſe converſam, & exiguo pane
„ tum ipſum tum multos opiparè ſaturatos: Noverant Angelicos ipſos
„ Spiritus de Cœlo ad Camilli obſequia deſcendiſſe: Noverant arcana in
„ penitioribus animi latebris deliteſcentia ſæpiſſimè penetraſſe: Noverant
„ futura & abſentia omni dubietate ſepoſitâ prævidiſſe: Noverant pluri-
„ mos inveteratos morbos, nulliſque remediis ſanandos, brevi Camilli
„ prece vel etiam tactu depulſos? Quis igitur ejus ſanctitatem non admi-
„ raretur? Quis ejus opem non imploraret? Quis ejus patrocinio ſe non
„ commendaret, quem Deus tot tantiſque miraculis mirificabat? Vidiſſes
„ igitur omnis generis omnis conditionis homines ad Camillum tam-
„ quam

„ quam ad insigne sanctitatis oraculum properantes: Vidisses Principes „ viros, Episcopos, Eminentissimos Cardinales Camilli cellulam frequentantes: Vidisses integras Urbes suis penè convulsas sedibus, ut Camillum inviserent, ut sua illi vota proponerent, ut ad obtinendas a Domino gratias ejus precibus adjuvarentur.

„ Jam itaque eò virtus Camilli devenerat, ut eam Terra non caperet, „ eâque solâ coronâ justitiæ, quam repromisit Deus diligentibus se, compensari in Cœlo jam posset. Quod cum Camillus, Domino revelante, „ intellexisset, quibus lætitiæ signis non exultavit! Quoties cum regio „ Propheta dixit: *Lætatus sum in his quæ dicta sunt mihi, in domum Domini ibimus*! Quoties cum Apostolo exclamavit: *Cupio dissolvi & esse cum Christo*! Nimis profectò esset longum ea hìc omnia commemorare, quæ „ ad carissimos filios suos circa lectulum lacrymantes de exercenda erga „ Proximum Infirmosque potissimùm charitate, de diligenda Evangelica paupertate, de abjiciendis sæcularibus desideriis summo ardore „ spiritus peroravit: Quo pietatis sensu Ecclesiæ Sacramenta susceperit: „ Quàm devotè ipsemet suam Deo commendaverit animam: Quàm placidè atque tranquillè in senectute bona suam cum Christo vitam absconderit: Quantus subito concursus hominum factus sit, pretiosum „ Camilli cadaver invisere & venerari cupientium. Ne tuas igitur, Beatissime Pater diutius aures offendam, hæc omnia tacitus prætermittam. Quis verò silentio prætereat insignia illa portenta, quæ ad manifestandam Camilli gloriam in Cœlis a Domino perpetrata Romam, imo „ verò Italiam universam incredibili admiratione compleverunt? Neque „ hìc me loqui quis putet aut de Camilli vultu, austeritatibus, macie, „ longaque triginta trium mensium infirmitate maximè deturpato, post „ mortem verò vivida quadam luce mirum in modum effulgente: Aut „ de ejus corpore post aliquot ab ejus obitus dies molli atque flexibili, „ imo etiam odorem suavissimum redolente: Aut de immundis spiritibus „ a corporibus eliminatis, & Camilli virtutem magna voce prædicare „ coactis. Utcumque hæc magna sint, ea hìc tantum referre libet, quæ „ Apostolicæ Sedis, tuoque potissimum Beatissime Pater confirmata „ judicio, fidem publicam meruerunt. Mirari igitur quis satis possit aut „ undennem puellam per septem menses afflictam dirissimo in naribus polypo ex solo fili Camilli subuculæ contactu subito convalescentem: „ Aut Catharinam Dondulam triginta annorum mulierem sexto gestationis mense maligna febri correptam, in pleura atque pulmonibus inflammatam, in gutture infeliciter ulceratam, a Medicis omnibus conclamatam ex solo aquæ haustu, in quo pulvis ex Camilli cubiculo fuerat dissolutus, incolumem repente viribusque pristinis assurgentem: „ Aut, Camillo inter Beatos adscripto, Luciam Theresiam Petti ab ipsa „ nativitate asthmate, respirandique difficultate gravissima laborantem, „ crescente postea ætate plurimorum morborum accessione gravatam,

„ imo

„ imo etiam oppressam, contracto insuper gibbo expuentem sanguinem
„ una cum pure, ab omnibus Medicis derelictam, Camilli ope vix im-
„ plorata a morbis omnibus expeditam, maximaque valetudinis firmita-
„ te donatam: Aut Margaritam Castelli duodeviginti annorum puellam
„ ulcere pessimo a planta pedis usque ad verticem capitis horribiliter oc-
„ cupatam, ardentissima febri insanientem, proximæ morti ab omnibus
„ adjudicatam, invocato Camilli nomine, universa totius corporis cru-
„ sta evanescente, auctis viribus sanitatem quam nunquam habuerat con-
„ sequentem.

„ Quæ cum ita sint quid aliud hic superest, nisi ut Te Beatissime
„ Pater orem obtesterque, ut qui tantis semper virtutibus claruit, qui
„ tantis miraculis coruscavit, qui militantem Ecclesiam novo fortium
„ exercitu communivit, qui inter Beatos jure meritoque Te ipso annuen-
„ te relatus est, eumdem servato a Tuis Prædecessoribus veteri more San-
„ ctorum fastis adscribas. Habeat præsens causa ab eo Summo Pontifice
„ jam diu optatum exitum, a quo diligentissimo quondam Fidei Promo-
„ tore faustum habuit fortunatumque principium. Hoc Christianæ uni-
„ versæ Reipublicæ a Te postulant Principes: Hoc supplex Ministrantium
„ Infirmis benemeritus Ordo: Hoc nostra, hoc publica omnium postu-
„ lant vota. His si Tu annueris Beatissime Pater sperandum fore, ut
„ qui ministrandis Infirmis tam strenuam quondam operam collocavit,
„ pro Christiana Republica, pro Sancta Dei Ecclesia, pro Tua ipsa Per-
„ sona fiat apud Deum calamitosis præsertim hisce temporibus intercessor
„ egregius.

Huic tertius successit D. Advocatus Joseph Ascevolinus, qui annuente ut supra Cæremoniarum Moderatore, beati Petri Regalati vitam hac methodo enarravit.

„ Cum res multæ sint, Beatissime Pater, quibus facilè rebus osten-
„ ditur extra unam, quam tenet docetque una hæc Sancta nostra
„ Ecclesia omnium Ecclesiarum mater & magistra, sanæ sincereque
„ fidei professionem, nullam prorsus salutis spem reliquam esse homini-
„ bus; tum nihil audacissimos hæreticos aequè jugulat, atque sanæ illi-
„ batæque doctrinæ, morumque Sanctissimorum in eadem Ecclesia haud
„ unquam interrupta successio. Etenim cum illi duplici nos armorum ge-
„ nere oppugnent, scelestà nempe falsarum doctrinarum novitate atque
„ ineptissimis calumniis, quibus nostrûm omnium vitam moresque in
„ Crimen vocant; profecto illorum satis jam audaciam fregimus frange-
„ musque procul dubio semper magis, dum Deus Omnipotens, quod
„ adhuc fecit, nullum sinet tempus abire, quo non fratres innumeros det
„ quotidie Nobis, qui pietate, religione, doctrinâ, tum virtutibus omni-
„ bus, totque etiam supra omnem naturæ ordinem editis signis Ecclesiam
„ ipsam parentem nostram, quæ honestissima semper fuerit, reddant in

,, dies honestiorem. Quare divinitus e re nostra hunc tam diu esse morem
,, inductum judico, ut ex tot clarissimis sanctissimisque nostris fratribus,
,, qui ex hac vita decesserunt, suaque ipsi tempora ingenti sua virtute,
,, rerumque sanctissimè gestarum gloriâ illustraverunt, aliquorum saltem
,, habito delectu, ritè interdum legitimèque memoria consecretur: recte-
,, que per Te sapienterque factum P. B. cum datus a Deo gregi suo uni-
,, verso summus Pastor, & Rector, ut consilia omnia illico inire coepisti,
,, quæ ad tuendam amplificandamque rempublicam christianam maxi-
,, mè essent idonea; tum in eo cum primis curam studiumque posuisti,
,, quomodo consecrationis quinque Beatorum, nostrique adeo inter illos
,, Petri Regalati Sacerdotis familiæ Minorum Observantium sancti Fran-
,, cisci susceptum jam negotium conficeres. Nunc quoniam insigni Dei
,, beneficio, tuisque P. B. tot vigiliis ac laboribus eò res denique adducta
,, est, ut abesse parum possit, quin decretos illis divinos honores ritu
,, solemni legitimoque sis redditurus; cœptumque est eos de more lau-
,, dari, atque ad me ventum est, qui de Petro ipso Regalato verba faciam.
,, Illud modò oro quæsoque Te P.B.,ut si pro ejusdem Petri egregiis præ-
,, clarisque factis, tam Divina vita & admirabili tantaque rerum ma-
,, ximarum varietate, proque tanti hujus loci majestate & frequentia
,, minus splendidum & illustre genus erit Orationis meæ, æquus tamen
,, sis mihi & benignus; illudque piè cum animo tuo putes, & id summi
,, rerum moderatoris Dei voluntate evenisse, ut tam claro magnoque
,, viro laudator obtingeret tam jejunus & impolitus; quo nempe suo po-
,, tiùs res ipsæ pondere, quàm Oratoris eloquentiâ stare videantur. Ve-
,, rùm quid ego primùm de illo dicam? An, quod plerumque in laudan-
,, do usuvenit, a patriæ & gentis nobilitate, familiæ opibus & for-
,, tunis, majorumque ejus Domi, forisque præclarè gestis rebus exordiar?
,, Haud equidem faciam; Neque enim est opus, si illud verum est, non
,, egere alienis laudibus, qui abundet suis. Quamvis si hisce etiam exter-
,, nis, & contemptis in rebus, ac [a] non potius gloriari nos oporteat in in-
,, firmitatibus nostris, nec eam quidem laudem nostro defuisse Regalato
,, facilè possim ostendere. An non natus ipse est Vallisoleti in Urbe totius
,, Castellæ principe? an non ex veteri gente, familiaque nobilissimâ?
,, non & iis genitoribus, qui cum genere ipso, dignitate, opibus, for-
,, tunisque quàm maxime florerent; tùm pietate, ac religione, atque
,, effusa in egenos Christique pauperes benignitate longè essent in Civita-
,, te sua principes? Sed hæc, atque hujusmodi pleraque alia prudens vo-
,, lensque missa facio, ne eum ornare voluisse videar ex alienis virtutibus,
,, qui satis sit ipse ornatus ex suis; atque ad eas accedam laudes, quæ to-
,, tæ quantæcumque sunt, quæ certè maximæ sunt, totæ inquam, pro-
,, priæque Petri ipsius nostri sunt: Exponamque primùm quibus olim gra-
,, dibus ejus ætas ad summam virtutis officiique perfectionem ascenderit;
,, ,, quo-

[a] 2. Corinth. 12. v. 9.

„ quò, principiis cognitis, reliqua faciliùs intelligantur. Decennis adhuc „ puer erat Petrus, cum patre jam vitâ functo, nihil prorsus admirans „ fluxarum ac labilium hujus mundi rerum, cogitare de cœlesti patria, „ æternaque salute sua vehementius cœpit. Cumque divinitus vocari ipse „ sibi videretur in divi Francisci Assisinatis sodalitatem, atque in eam „ quàm celeriter ingredi cuperet, quandiu illum perdurasse credis P. B., „ uti hanc orando obsecrandoque a matre sibi veniam impetraret? trien- „ nium perpetuum: Quæ res mira sanè iis omnibus videri debet, qui pu- „ tare secum velint, fieri nequaquam potuisse, quin interea loci omnes „ cum illo blanditiæ, omnes illecebræ, artes rationesque omnes adhi- „ berentur, quibus credibile fuerat commoveri puerum posse, ab eoque „ consilio revocari: Et nihilominus frustra ad eum vincendum omnia fuis- „ se; quinimo victam filii assiduitate & constantia matrem ipsam, rem „ tandem omnem ejusdem voluntati arbitrioque permisisse. Annum „ igitur agens Petrus noster decimum tertium Minorum familiæ in patrio „ Cœnobio nomen dedit; atque e vestigio ita ad virtutem incumbere, in „ eaque proficere cœpit, ut omnes omnium in se oculos converteret. „ Admirabile enim erat in illo assiduum orandi studium, admirabilis item „ obedientia, atque ad omnia, quæ sibi demandarentur, obeunda mune- „ ra alacritas. Præter hæc, disciplinæ severitatem & ipse amabat, cole- „ batque, quantùm illis tunc in ædibus licebat, plurimùm; quæ quoniam „ sensim dilapsa, antiquum splendorem jam amiserat, restitui illam & „ renovari in tota familia vehementer optabat. Huic perficiendæ rei „ commodum accidit, ut Petrus Villacretius ejusdem Familiæ Sacerdos, „ idemque Magister Theologiæ, præstantique Vir religione, Vallisoletum „ veniret; qui, cum novum quoddam asperrimumque vitæ genus inue- „ here inter suos statuisset, quærebat, volente Ordinis Præfecto, quos „ ad eam vitæ rationem sibi Socios adjungeret; namque initâ statim so- „ cietate, Regalatus noster eum alacri animo persequutus est ad illud ne- „ scio gurgustiolum verè dicam, an Cœnobium, quod non longè ab Aqui- „ leria extruxerat Villacretius; ubi incredibile dictu est, quantùm brevi, „ eo Doctore & duce, profecerit. Semoti hìc ab omni turba, vili cibo „ victitare & parcissimo; dies, noctesque ferè perpetuas orando præ- „ candoque consumere; nullisque non afflictationibus [a] corpus suum casti- „ gare & in servitutem redigere; ut mirum non sit, si tantæ virtutis fa- „ ma longè lateque pervagata tam multos brevi tempore advocaverit, „ qui rigidioris illius disciplinæ peterent societatem; & si tam brevi tem- „ pore, tantaque felicitate propagatum, auctumque fuerit rigidum illud „ institutum, novis etiam ædibus, quas extruxere solo in loco ad ripam „ Durii, quem Tribulum vocant. Quid ego nunc prædicem Regalati „ nostri innocentiam? quid animi mansuetudinem? quid comitatem, mo- „ destiam, temperantiam, cæterasque mitis benignique ingenii dotes?

 „ Sa-

[a] 1. Corint. cap. 9. v. 27.

„ Satis sit dixisse, neminem isto meliorem magisque idoneum visum Villacretio, cui ipse ad Constantiense Concilium iturus, Aquileriensis, Tribulanæque Familiæ curam mandaret. Quam quidem procurationem tam sapienter & sanctè administravit Regalatus, tum illo peregrè agente, tum etiam post reditum vita functo, ut sodales absentis primùm, ac subinde mortui Villacretii desiderium æquo animo ferrent, quum alterius in altero omnes verè expressas virtutes viderent, & abundè sibi omnia per Regalatum suppetere, quæ conferre Villacretius consueverat, tuendæque tam Familiæ, quàm disciplinæ opus erant. Sublato igitur è vivis Villacretio, in id impendio tunc magis incumbere aggressus est Petrus noster, ut nè quid inde detrimenti societas caperet, sed sarta tecta omnia essent, quæ fuerant jam constituta, quod vel maximè effecit in omnibus seipsum præbendo [a] exemplum bonorum operum in doctrina, in integritate, in gravitate. Nam, cum Sacerdos Dei esset, cum primis castus & innocens, haud facile est memoratu, quantâ cum Religione sacris quotidie operaretur. Orandi autem precandique tam erat studiosus, ut nihil potius haberet, quàm statis diei noctisque horis Redemptionis nostræ Mysteria singula meditari, seque cœlestium rerum contemplatione reficere. Qua potissimum re fiebat, ut quæ ejus alioqui egregia esset Divinarum rerum scientia, vel etiam multo major esset ex hac tanta meditandi & commentandi assiduitate. Quod clarè patuit tùm ex ea, quam rectam ac verè catholicam perpetuò ad mortem usque retinuit de rebus Fidei credendi ac docendi regulam, tum quoque ex multis certaminibus, quæ fortitèr subire haud veritus est pro defensione Religionis nostræ; tum deindè etiam ex ejus efficacitate orationis, quæ tanta erat, ut nihil non eloquendo pervinceret ac persuaderet; etsi ipse solitus accepta omnia Deo referre, nihil se scire judicaret, [b] nisi Jesum Christum & hunc Crucifixum. Magna ea quidem sunt B. P., sed non ea tamen illico sunt, quæ veram perfectamque constituant christiani hominis formam, si verum illud est, quod est verissimum, virtutis laudem omnem in actione consistere. Tu modo perge B. P. benignè mihi aures præbere dum doceo non ex iis fuisse Petrum nostrum vitæ morumque magistris, qui aliter vivunt, aliter præcipiunt; sed ad Jesu Christi Servatoris nostri exemplum omnia eum fecisse, quæ docebat. Paupertatis Euangelicæ unus omnium cultor fuit ac custos vigilantissimus, famemque & nuditatem, & labores ærumnasque omnes tam facilè patiebatur, ut quibus maximè rebus pertubantur homines, iis ille magnopere lætari oblectarique videretur. Ad hæc [c] mitis erat & humilis corde; quæ sanè virtus, quum una omnium maximè, ut mea quidem fert opinio, propria sit magni erectique ad Cœlum animi; hinc Vir Dei omnia infra se putare, nihil unquam arrogare sibi; quòque majore in honore haberetur & cunctis „ esset

[a] *Ad Tit. cap. 2. vers. 7.* [b] *1. Corint. 2. vers. 2.* [c] *Matth. cap. 5. vers. 5.*

„ esset carior, eò amplius sibi displicere humiliterque agere, ac sese
„ abjicere; & hinc pauperibus, aliisque miseris & calamitosis homini-
„ bus, qui frequentissimi circumquaque ad se confluebant, egentes opis,
„ auxilii, aut consilii, omnibus præsto esse, eosque benignè proli-
„ xeque accipere, & quibus maximè posset atque oporteret, rebus
„ juvare, lætosque abs se dimittere. Tum præterea insuper insigni
„ & ipse fuit continentia, qui, quum semel Virginem Deo sese a
„ parvulo dedidisset, Virgo permansit in ævum: Insigni item atque
„ incredibili socios & alumnos suos ac cunctos mortales benevolen-
„ tiâ & charitate complexus semper fuit, ut [a] verè omnibus omnia
„ factus videretur, atque ut uno verbo absolvam, nulla denique fuit res,
„ in qua non rectè & sapienter, tum etiam fortiter & moderatè se gesserit
„ in omni vita. Quarum virtutum satis sit genera ipsa attigisse, ne, si
„ exempla omnia persequi velim, quæ ipse edidit ac sunt litteris tradita,
„ oratio hæc mea modum excedat; atque id unum addidisse sufficiat ita
„ eum floruisse in omni laudis & virtutis genere, ut nemo latè esset illis
„ in Regionibus, cujus in ore non [b] magnum esset Regalati nomen; magna
„ item & jugis sanctitatis ejus admiratio. Tandem quum instare sibi mor-
„ tem prævideret Regalatus[c], sollicitus non quæ sua essent, sed quæ Jesu
„ Christi, nihil habuit antiquiùs quàm Ficonedam Oppidum adire ad Lu-
„ pum Salazarium, quo socio atque adjutore impigro assiduoque usus fue-
„ rat in rigidiore illa invehenda ordinandaque disciplina; ad quem ut ve-
„ nit, Fratres ei, ipsumque adeo Institutum custodiendum propagan-
„ dumque, ex hac vita discessurus quàm diligentissimè commendavit. Cu-
„ jus accepta fide, nihil eum prorsus neglecturum earum rerum, quibus
„ maximè rebus nedum stare, sed augeri etiam propagarique posset nova
„ ea Regula, lætus se Tribulum ad suos recepit, ubi rebus constitutis,
„ Aquileriam ad alteram, quæ in ejus erat etiam procuratione, familiam
„ discessit. Hic annis curisque confectus, cum decumbere cœpisset, in-
„ gravescente tum morbo, die festo Paschæ Sacrâ Cœnâ refectus, adstan-
„ tes Fratres ac suam vicem deflentes, blandè consolatus est; tum illos ad
„ pietatis studium atque ad eam, fortiter naviterque insistendam quam in-
„ gressi erant asperiorem vitam, tum ad pacem concordiam & charitatem
„ multis verbis exemplisque est hortatus; ac postridie ejus diei, sacro Oleo
„ perunctus, terrenam fragilemque vitam cum cœlesti æternaque alterâ
„ commutavit anno ætatis suæ sexagesimo sexto. Divulgatâ ejus morte con-
„ festim magnus concursus[d] magnusque fletus factus est omnium omnis sexus
„ ordinis atque ætatis hominum, qui turmatim undique convolantes con-
„ ferti & stipati circa loculum, & [e] procumbentes supra corpus defuncti
„ manus pedesque ejus osculari nunquam explebantur, dolentes maximè
„ quod amplius faciem ejus non essent visuri. Cadaver autem ipsum primum
„ flexile tum suavem quoque spirans odorem spectaculo fuit plures dies;
quo

[a] 1. *Cor.* 22. [b] *Ps.* 75. *v.* 2. [c] 1. *Cor.* c. 7. *v.* 33. [d] *Act.* 20. *v.* 37. [e] *ibid. v.* 38.

„ quo ferme tempore præsentem opem ex Regalati patrocinio alii in morbis, & suis in rebus angustiis alii etiam multi sensere. Ut non de nihilo „ esset, magnâ hominum frequentiâ ac religione sepulchrum ejus subitò „ celebrari cœpisse, cultumque illi divinum deinceps semper fuisse adhibitum. Venio nunc ad prodigia & signa, quæ data sunt illi facere, quò „ ejus & vivi & mortui testatior esset sanctitas. Ex quibus tamen non „ exempla omnia quæ sunt mandata memoriæ, sed ea dumtaxat proferam, „ quæ legitimo certoque judicio probata sunt hujus sanctæ Sedis Apostolicæ. Quorum illud primum, quod cum panis & carnium reliquias a „ cœna collectas aliquando deferret Regalatus ad pauperes, easque celare Fratres studeret, qui paulò morosiores venerant in suspicionem, „ questique etiam erant, modum ab illo in largiendo nequaquam servari, „ fortè accidit, ut offenderet in Vicarium præsidem Cœnobii, cui percunctanti quidnam esset quod sub palliolo gestaret, cum flores esse respondisset, jussus ostendere, quam securus illico sacculum produxit, in „ eoque rosas illi albas & purpureas visendas & attrectandas, ac etiam insuper auferendas præbuit. Quod factum vehementer admirati Fratres „ universi, quod non illud erat anni tempus quo rosæ ullæ aut flores esse „ possent, destiterunt ea in re illi ampliùs molestiam exhibere. Mirum & illud etiam atque illustre, quod semel Dei beneficio tanta fuerit agilitate, „ ut conficeret unius horæ spatio millia passuum quadraginta ab Aquileriensi ad Tribulanum Cœnobium. At illud non semel sed frequens, ac „ prope dicam familiare, proptereaque magis admirabile, quod cum sæpe „ trajiciendus sibi esset amnis Durius quotiescumque ad eum accederet, „ neque navicula esset in promptu quâ reciperetur, nihil cunctando pallium ipse sibi detrahebat ex humeris, sternebatque illico super aquas, „ eoque inscenso ad ripam alteram transmeabat. Enimvero homines qui „ animum semel applicuere ad illam æternam [b] felicitatem, quam repromisit Deus diligentibus se, dum fide excitati, spe & charitate eriguntur „ & junguntur quotidie magis ad Deum ipsum, horum profecto animis „ quàm minimum oportet esse commercii cum corporibus, ut mirum non „ sit, si tam facilè ea sæpe aggrediantur, quæ humanas vires longissimè „ superant omnemque ordinem naturæ; nisi etiam & illud sit, agi eos „ plerumque & moveri divinitùs, ut res audeant sæpenumero tam magnas „ & stupendas, quò magis [c] appareat magnitudo virtutis Dei in illis. Nec „ minora ea quidem signa & prodigia fuerunt, quæ deinceps post obitum „ servi sui facere perrexit Deus ad illius magis illustrandam sanctitatem; „ Ex quibus illud erit ordine prius, quod priùs fuit tempore; nam factum „ est paulò post ejus obitum atque ita se habuit: Quum mendicus quidam „ qui accipere & ipse solitus fuerat mensæ reliquias ex Petri manibus, ad „ janitorem aliquando venisset seriùs quàm ut quidquam esset reliquum „ quod dispensatum jam non esset in eos qui tempore adfuerant, eumque „ propte-

[a] *Apoc. c. 1. v. 14.* [b] *Jacob. 2. v. 5.* [c] *Ad Ephes. 1. v. 19.*

„ propterea vacuum dimitteret janitor, frustratus ille spe sua, famisque impatiens qua plurimum cruciabatur, cursim ingressus proximum Templum, nixusque genibus ante Petri sepulchrum: Et o (inquit) ubi tu modo es pater optime? nam si tu viveres non ego nunc morerer fame. Quod cum dixisset, mira sane res? sepulchrum nemine moliente sponte sua illico se aperuit, manusque extare visa est, a qua panis porrigeretur mendico; quo is accepto stupens discessit, eamque rem, uti gesta erat, tum ipse tum alii qui testes fuerant Miraculi magnis clamoribus divulgantes effecerunt, ut ejus fama totam ferè Hispaniam, ad quam pervasit, admiratione compleret. Hoc quantum sit, quàm admirabile atque inauditum, & quot quantaque in uno miraculo sint miracula multò Tu meliùs PATER BEATISSIME pro divina prope tua ingenii vi & dexteritate, rerum omnium divinarum humanarumque prudentiâ ex te potes intelligere quàm ego dicere. Quare ne longus sim ad ea propero narranda duo alia miracula, quæ nuper per Te cognita, Tu ipse BEATISSIME PATER Apostolico tuo judicio probavisti. Quæ hujusmodi fuere. Sacerdos erat quidam Didacus cognomento Placentia; qui quum aliquando ad ignem staret calefaciens se, repente correptus comitiali morbo quo plerumque laborabat, cecidit in faciem suam super ignem ipsum, ollamque eo casu subvertit ferventis aquæ; quo factum est, ut torridus indè illico excitatus vapor ejus & vultum combureret & corrumperet oculos, ac fieret propterea ille cæcus non videns Solem. In eo quum vires suas omnes ars medica menses aliquot ne quicquam esset experta, Didacus tandem ad Regalati præsidium, Deo movente, confugit; petiitque afferri sibi illius cucullum, suisque affectis oculis admoveri: Qua in re, quum illi facile fuisset obtemperatum, statim lumen accepit, quo multò magis quàm antea vivido acutoque usus perpetuò fuit quoad vixit. Id autem contigit anno post Christum natum 1705.; anno verò 1735. Birgitta Ortega quam percusserat Deus ulcere pessimo, quod lateri adhærescens, sanie taboque costas ejus adeo corruperat, ut illas extrahere omnino necesse fuerit; tandem quum videret nullam sibi amplius spem superesse ab hominibus ad convalescendum, sese vertit ad Petrum nostrum, sperans fore ut ejus patrocinio sanitas sibi a Deo restitueretur. Quare conscenso equo Aquileriam ad Petri ipsius invisendum sepulchrum adivit: Ubi quum sese ultrò multis effusis precibus illius tutelæ permisisset, postridie mane dum in patriam revertens aliquantum progreditur, repente sentit corpore quia sanata esset a plaga; quare optimè se valere inclamat, & cum dicto exilit in pedes læta & gestiens præ gaudio. Aderat Maritus viæ comes & ipse arte Chirurgus, qui properè accurrens ubi primùm fascias solvit, rem ita esse deprehendit uti mulier prædicabat; nam nedum fistulam, quæ jamdiù ex ulcere facta fuerat alta atque horribilis, quàm bellè completam inductamque comperit; verum & febrem ac doloris sensum omnem quibus illa antea

„ pluri-

„ plurimum cruciabatur, etiam atque etiam inſpiciendo, attrectando, „ ſcrutandoque prorſus ceſſaſſe ſatis habuit exploratum. Ex eoque ſanè „ tempore mulier viribus recuperatis habitu corporis firmiore deinceps „ fuit, atque ad omnia exequenda domeſtica munera cum primis idonea. „ Atque ea ſunt quæ dicenda mihi putavi de B. Petro Regalato, quæ licet „ non omnia prorſus ſint quæ dici poterant, niſi ſtudendum etiam fuiſſet „ brevitati; at ſunt tamen ejuſmodi, quæ facilè probent, eam hominis „ fuiſſe vitæ innocentiam ſuique abjectionem; eam lenitatem & benigni- „ tatem; eas virtutes omnes quæ comites adminiſtræque ſunt perfectionis „ & ſanctitatis; eaſque denique divitias, quibus[a] adhuc honeſtum fecit il- „ lum Dominus in Eccleſia Sanctorum, ut nemo niſi qui vecors amenſque „ atque impius ſit non illi divinos honores jure delatos putaverit. Quod „ reliquum eſt igitur, oro obteſtorque Te PATER BEATISSIME, ut quem „ in Beatos jam retulit ſa: me: deceſſor tuus Innocentius XI, Tuque adeo „ graviſſimo certoque tuo judicio dignum cenſuiſti, qui conſecretur ad- „ ſcribaturque Sanctorum Faſtis, hunc demum honorem velis ritè ei legi- „ timèque deferre. Orant hoc idem SANCTITATEM TUAM Sereniſſimi Hi- „ ſpaniæ Reges: Orat inclyta Hiſpana Natio univerſa: Rogat orat obſe- „ cratque tota Minorum Familia, quorum quum tot præclara ſint merita „ in rem Chriſtianam atque in hanc Sanctam Sedem, facies Tu quidem „ pro inſigni Tua ſapientia fide religione, ſi maturè animum induxeris „ ea in re illorum, meiſque adeo precibus, ac bonorum omnium votis in- „ dulgere. Dixi.

Advocatorum Orationibus,quibus ab omni adſtantium cætu plauſum magnoperè eſt, paucis reſpondit SANCTITATIS SUÆ nomine D. Cajetanus Amatus Epiſtolarum ad Principes a Secretis, qui ab initio Conſiſtorii rubrâ Cubiculariorum Cappâ indutus in planitie Solii ad ſiniſtram Pontificis conſtiterat.

SAnctiſſimus Pater ac Dominus Noſter ab injecta ſibi quotidiana omnium Eccleſiarum ſollicitudine aditaque ſuprema Catholicæ Eccleſiæ procuratione nihil optavit impenſiùs; atque in hac aſpera præſertim temporum conditione ad comparanda Chriſtifidelibus inter tot anguſtias & calamitates aſſiduè verſantibus nova ad ſalutem præſidia, fauſta ad pacem auſpicia, & uberiora ad imitationem exempla nihil eſſe intelligit opportuniùs, quam ut publicus Chriſtiani populi cultus deferatur beato Fideli a Sigmaringa Ordinis Minorum S. Franciſci Capuccinorum, beato Camillo de Lellis Congregationis Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis Fundatori, ac beato Petro Regalato ejuſdem Ordinis Minorum S. Franciſci de Obſervantia; quorum eximias & heroicas virtutes, admiranda facta ac prodigia tam diſertis verbis tantaque cum dignitate exponere; atque inſimul ſupplicia Virorum Principum & Religioſorum Ordinum poſtulata edere ſtuduiſtis. Fidelis ſiquidem non ſolum ſeveriorem inſtituti, quod optimis moribus ac doctrinis appri-

[a] *Pſal.149. v.1.*

apprimè præditus susceperat, disciplinam integerrimè servavit; sed ingenti charitatis zelo fervens, animam quoque suam, consummato Martyrio, pro inimicis suis posuit. Camillus verò postquam de anteacta vita amarè fleverat, hanc præ ceteris almam Urbem & cœlestium virtutum odore, & salutaribus perpetuisque ad curandas animas remediis subsidiis ac rebus mirificis cumulavit. Petrus demum in Hispania verbis exemplis ac miraculis maximè conspicuus, nedum Religiosos suos Alumnos, sed omnes etiam inflammavit, ut in viam mandatorum Domini dirigentes pedes suos æternam salutem consequerentur. Etsi autem ipsos sanè beatos Viros hisce piis cœlestibusque artibus tranquillam beatæ Hierusalem, quæ sursum est, stationem attigisse, atque in potentias Domini intrasse non est ambigendum; tamen, ut gravissimum decernendi honoris hujusmodi judicium de splendoribus Sanctorum, atque ab ejus vultu prodeat, de cujus perenni fonte sanctitatis dona promanant, lumen ex alto implorandum esse SANCTISSIMUS PATER *censet atque edicit. Itaque postquam Venerabilium Fratrum suorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum præterea Archiepiscoporum & Episcoporum Romæ degentium in Consistorio semipublico suffragia exquisierit, atque cuncta pro laudabili Antecessorum suorum Romanorum Pontificum more, confirmatoque Apostolicæ hujus Sanctæ Sedis instituto perfecerit, oblatarum sibi precum, quibus ex vestra fide eloquentia & gravitate insignis facta est accessio, rationem habebit. Mihi verò, ut hos animi sui sensus Vobis renuntiarem injunxit.*

Post hæc consueta benedictione dimissis Cardinalibus Pontifex solo duorum Assistentium Cardinalium Diaconorum comitatu ac Conservatorum & Magni Comestabilis, ac præcedente Cruce cum Familiaribus ad contiguas mansiones quas Principum vocant, quòd in his Magni Principes eorumve Oratores cum Romam veniunt ad obedientiam Apostolicæ Sedi præstandam, vel per Urbem transeuntes Neapolitani Pro-Reges, ut Clemente XII. Pontifice factum vidimus, hospitantur, pedibus digressus sacris vestibus ibi exutus est, & per Pinacothecam in interiora cubicula se recepit.

Proximæ erant supplicationes annuæ ab utroque Clero Sæculari scilicet & Regulari habendæ; aderat enim jam dies & *Majorum Litaniarum*, quas sanctus Gregorius primus Papa anno Christi 590. ob pestilentiam eo tempore grassantem ampliavit vel instituit; & *Rogationum sive Litaniarum Minorum*: quem morem Triduo ante Ascensionem Domini eas recitandi a Mamerto Viennensi in Galliis Episcopo primùm institutum, & in Ecclesiæ suæ consuetudine ab eo positum, Leo Papa III. sub octavi sæculi finem in Urbem horribili terræmotu concussam traduxit. Tum Pontifex, ut cum Ecclesiasticis Viris suas quoque Populus conjungeret preces ad veniam petendam, exorandamque Pacem post belli tam diuturni calamitates; quò peragi Canonizationis negotium vacuo tot curis animo posset, peculiares Indulgentias per id tempus addidit hoc Edicto proposito.

Fr. Gio: Antonio del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Cardinal Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

La Santità di Nostro Signore considerando con suo estremo dolore le gravissime sciagure frà le quali da sì lungo tempo si trova involta l'afflitta Christianità, massime per la discordia fra Principi Cristiani; siccome sempre più brama in contingenze di tanto bisogno di essere incessantemente assistita dalle Orazioni de' Fedeli nella Chiesa Militante, così si studia di cercare, e di meritare l'ajuto di validi ed efficaci intercessori nella Trionfante. Quindi è, che approfittandosi la Santità Sua dell'opportunità delle Processioni e pubbliche preghiere solite a farsi in questi tempi secondo l'antichissimo costume della Chiesa, e desiderando inoltre di aumentarle e rinvigorirle con più devoto e numeroso concorso de' Fedeli, dà e concede Indulgenza di trent'anni ed altrettante quarantene a tutti li Fedeli dell'uno e dell'altro sesso, che nel giorno della Festa di S. Marco Evangelista 25. del corrente interverranno divotamente alla Processione, che per invocare secondo il solito con le Litanie Maggiori l'ajuto Divino, e l'intercessione della Beatissima Vergine e de' Santi si farà la mattina di detta Festa dalla Chiesa di S. Marco alla Basilica di S. Pietro in Vaticano, ovvero visiteranno in detto giorno l'una o l'altra delle sopraddette due Chiese, ed ivi pregheranno Sua Divina Maestà, perchè si degni di assistere con l'abbondanza de' suoi lumi alla Santità Sua nella grave deliberazione, che è per fare della prossima Canonizazione de' Santi, perche voglia per sua infinita misericordia disporre li cuori de' Principi Cristiani ad una stabile e vera pace, dalla quale in conseguenza non solo non sia per risentire alcun danno la nostra santa Religione, ma per il contrario sia per riceverne ristoro e vantaggio; e in fine perche si compiaccia di riguardare con occhio di clemenza tutte le altre presenti necessità della Chiesa, e di dare a Sua Beatitudine quell'Appostolico spirito che gli è necessario per ben governarla in tempi sì difficili e calamitosi.

Similmente concede Sua Santità la medesima Indulgenza a quelli, che pure interverranno divotamente a qualsivoglia delle tre Processioni dette delle Rogazioni da farsi conforme il solito nei tre giorni immediatamente antecedenti alla solennità dell'Ascensione del Signore, cioè la prima nel Lunedì 16. del prossimo mese di Maggio da S. Adriano a S. Maria Maggiore, la seconda nel Martedì seguente da S. Maria Nuova a S. Giovanni Laterano, e la terza nel Mercoledì 18. detto da S. Lorenzo in Damaso a S. Pietro in Vaticano, ovvero visiteranno in uno de' suddetti giorni la Chiesa da dove s'incammina, o quella dove termina la Processione di quel giorno, ed ivi pregheranno Sua Divina Maestà come sopra, unendo le loro particolari alle communi Orazioni secondo la pia intenzione della Santità Sua.

Vuole inoltre la Santità Sua, che le Monache, Oblate, Zitelle, ed altre Donne Secolari, che con licenza della Sede Apostolica dimorano ne' Monasterj o Conservatorj approvati, possano conseguire la medesima Indulgenza se reciteranno le Li-

le Litanie solite ne' suddetti giorni, facendo divotamente la Processione per la loro Chiesa interiore, Oratorio, Clausura, o Casa rispettivamente, e pregheranno il Signore Iddio per li bisogni di sopra espressi.

Esortiamo però tutti i Fedeli a non trascurare l' acquisto di questo spirituale Tesoro, ed accompagnare queste sagre funzioni non solo colla dovuta modestia e divozione, ma con fare in detti giorni altre opere di Cristiana pietà per maggiormente meritare di ottenere dal Signore le grazie desiderate. Data in Roma dalla nostra solita residenza questo di 21. *Aprile* 1746.

F. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario.

Tam fœda autem Cœlo fulgurante atque tonante maximisque imbribus decidentibus coorta tempestas est eo ipso die, qui fuit 25. Aprilis, quo ad Vaticanam beati Petri Basilicam suppliciter eundum erat, ut eò progressuri Ecclesiasticorum Ordines extra divi Marci Templum, quò de more convenerant, pedem movere non possent: Quare Supplicatione prætermissa Litaniæ duntaxat ad principem Ecclesiæ Aram summâ Populi adstantis & respondentis frequentiâ decantatæ fuerunt. Diebus tamen reliquis æquè ingens fuit hominum concursus tum ad Supplicationes tum ad Ecclesias, quas e Pontificis præscripto adiri oportebat.

Interea admoniti fuere omnes, qui in proximo publico Consistorio interfuerant, de alterò quod SANCTISSIMUS PATER habere decreverat feriâ tertiâ vigesimâ sextâ die præfati mensis Aprilis pro Causis BB. Josephi a Leonissa & Catharinæ de Ricciis. Denuntiationis autem formula hæc est.

INTIMATIO.

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

F*eria tertia die* 26. *labentis mensis Aprilis* hora decima quinta *alterum habebitur publicum Consistorium in Aula Regia Palatii Apostolici Quirinalis pro proxima futura Canonizatione beati JOSEPHI a LEONISSA Confessoris Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, ac beatæ CATHARINÆ de RICCIIS Virginis Sanctimonialis Professæ Ordinis S. Dominici juxta ritum in superiori publico Consistorio servatum.*

In eo de vivendi utriusque BEATI ratione, deque ipsorum Virtutibus ac Miraculis per DD. Sac. Consistorii Advocatos sermo fiet, & pro Canonizatione instabitur.

Super Primo verba faciet D. Advoc. Philippus Maria Pirellius; de Secunda autem sermocinabitur D. Advoc. Paulus Franciscus Antamorus.

D. Secretarius Apostolicarum Litterarum ad Principes eadem servata methodo instantiis eorum SANCTITATIS SUÆ nomine responsum dabit.

Ideo intimentur omnes & singuli Eminentissimi ac Reverendissimi DD. Cardinales, ut præfata sub hora ad Quirinale Palatium accedant Consistorio mox interfuturi Cappis violaceis induti.

Moneantur insuper Decani, seu Antiquiores Episcoporum Assistentium & non Assistentium, Protonotariorum, Auditorum Rotæ, Clericorum Cameræ Apostolicæ, Votantium Signaturæ Justitiæ, Abbreviatorum, & Advocatorum Consistorialium, quod Collegas suos certiores reddant, ut Cappis induti & ipsi intersint.

Intimentur quoque Gubernator Urbis Vice-Camerarius, Principes Solii, Conservatores Urbis, Oratores Civitatum subditarum, Magister Sacri Hospitii, Secretarius Congregationis Sacrorum Rituum, Promotor Fidei, ceterique soliti.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Edicta igitur die SSmus D. N. sumptis in Paramentorum Aula amplo pallio rubro operis phrygii & mitra, ad Aulam Regiam sublimi in sella compositus evectus est, Cruce & Cardinalibus de more præeuntibus: Ubi Solium conscendit, & Eminentissimi Patres post consuetam observantiæ suæ significationem erga Pontificem assederunt in sedilibus ab utroque latere Solii excurrentibus per aream; Dominus Advocatus Philippus Maria Pirellius stans inter Collegas suos hanc ad Summum Pontificem de Virtutibus eximiis B. Josephi a Leonissa Orationem habuit.

„ Quod unum, PATER BEATISSIME, deerat Tibi ad gloriam, ut, „ postquam sacrorum doctrinam scriptis clarissimis illustravisses, „ in summum deinde rerum humanarum fastigium evectus, optimis legibus constituta republica, ad amplificandam magis religionem sapientissime Te converteres; quod unum deerat votis nostris, ut „ adversus diuturnam hanc temporum asperitatem, postquam humana omnia experti sumus, novo tandem e Cœlo quæsito præsidio „ nos tuereris; id præstas nobis cumulatissime, qui pro Tua incredibili providentia de augendo numero Cœlitum, dum malis undique „ conflictamur, opportunissime decrevisti. Tertium heic ergo inter „ eos, qui publica religione sunt consecrandi, divi Francisci filium „ Tibi sisto, quem eo honore dignissimum, ac apud Deum immortalem deprecatorem pro nostris periculis acceptissimum judicemus „ necesse est. Si quam etenim es admiratus in *Sigmaringio* asserendæ „ religionis constantiam, si quod in *Regalato* disciplinæ exactioris studium,

„ dium, in unum ea collecta audies *Josephum Leonissanum*, de quo nunc ego
„ dicturus sum; cujus ipsa nullo verborum ornamento exculta narratio
„ vitæ totam perficit laudationem, sive morum sanctimoniam cum summa corporis adflictatione conjunctam, sive ad excitandos atque inflammandos in Dei cultum animos ardorem ac firmitatem nullo mortis periculo & cruciatuum sensu perterrefactam, sive in eo cœlestium munerum copiam signis prodigiisque clarissimis divinitus comprobatam suspiciamus. Rem omnem, ne Tuâ abutar in audiendo patientiâ, intra præfinitum mihi temporis spatium, quàm brevissimè potero, absolvam.

„ Illustrium virorum, qui dum terras incolerent, cœlestem quandam vitæ rationem instituerunt, vel ipsa ætatis primordia adeo divino quodam munere plerumque novimus claruisse, ut ad quam virtutis maturitatem essent postmodum perventuri, non obscuris indiciis significarent. Quod si unquam ab omni memoria vetustatis repetita rerum experientia sciamus compertum fuisse, in hoc de quo loquimur viro beatissimo omnino contigisse non ambigendum. *Leonissæ* etenim apud *Vestinos* loco non ignobili quum natus esset, non defuere infanti prodigia, quibus a præpropero interitu servaretur, nec significationes aliquæ vel in lactente, quæ futuræ temperantiæ specimen exhiberent.

„ Vix autem septenni major, quam de eo cuncti præceperant conjecturam multò quàm exspectari posset, cumulatius ratam fecit: Nam statis quibusdam in annum diebus præter frustulum panis ab omni victu temperans, a ludicris omnino abhorrens, exinde verò in deliciis habens religionis officia diutius meditari, diu in Templis ad orandum incumbere, & nulla adhuc labe inquinatum corpusculum flagris cædere, haud facilè dictu est, quantum bene exactæ pueritiæ laudem laudatiori cumulaverit adolescentiâ non ad ludum, non ad jocum, sed ad graviora & severiora studia naturæ ipsius habitu prope divino perductus, ita ut inter ipsas lubricæ ætatis illecebras, vel ejus in pauperes benignitas, vel mansuetudo, vel pudor, vel nitor gratiæ, vel ab inanibus rerum mortalium simulacris fuga atque fastidium longè manifestiùs, qualis quantusque is in posterum futurus esset, portendere viderentur.

„ Hæ certò erant artes studiaque omnium præstantissima, quibus in dies ornatior adolescebat: Ea verò est indoles litterarum, ut ipsam interdum pietatem in quam inciderunt, egregiè juvent perficiantque; ideoque nihil profectò mirandum est, si quum præclarior ad hæc omnia accessisset postmodum ratio conformatioque doctrinæ, is Viterbii, ubi apud patruum diligentem litteris navabat operam, ad honestissimas impulsus nuptias non modò puellæ elegantiam divitiasque despexerit; sed perpetuò servandam virginitatem confestim Deo dicans, haud secus quàm si ab latente inter segetes angue insidias præsentiret,

„ peri-

„ periculi horrore percitus in non levem morbum inciderit; quamobrem
„ extemplo in patriam confugiens, nec multo post inde abiens, in di-
„ vi Francisci familiam, quam vocant *Capuccinorum*, tanquam in portum
„ tutissimum se receperit.

„ In immortalitatem scilicet prospiciens rerum humanarum con-
„ temtor animus, qui sine ulla labe mortalium cupiditatum contagio-
„ nem evaserat, ea sanè ratione procul a populi erroribus reliquam vi-
„ tam sibi habendam decrevit, ut integrum ac sincerum, quod a natura
„ acceperat, ingenium penitus servaret ac retineret, totumque se Deo
„ dederet dicaretque, quem ab ineunte pueritia unicè sibi quærendum
„ statuerat. At, ne in tanta rerum affluentia ac varietate dicendi impe-
„ tu divagemur, utque magis distributè viri beatissimi vitæ cursum cum
„ laudatione conjunctissimum prosequamur; incredibile quidem est me-
„ moratu quæ in ipso sanctioris militiæ tirocinio satis ampla & immota
„ jecerit fundamenta brevi ad summum perfectionis culmen perventuræ
„ virtutis; quantâ constantiâ propinquorum impetum eum a proposito
„ deturbantium refutarit; quantâ se post gesserit innocentiâ & modestiâ
„ vitæ, in omnique ordine officioque assiduitate, obedientiâ; quàm ar-
„ ctè quàm duriter, cœlesti quoque ostento monitus sese habuerit, nihil
„ unquam laxamenti aut veniæ sibi sumens sese fregerit atque contriverit;
„ quem ex animo retineret intimè sui contemtum; quantam in res divi-
„ nas intentionem, ita profectò, ut non multum inde absuisse visum sit,
„ quin sociis omnibus non modò tanquam perfectæ virtutis exemplar
„ splendidissimum proponeretur; verum etiam plurimis eorum severio-
„ ris disciplinæ acriùs amplexandæ summam cupiditatem ingenerarit.

„ Miremur ne igitur omni virtutum genere non minus quàm litte-
„ ris, a quibus, & præsertim sacris, nunquam abhorruit, instructum
„ adeo magnoque animo juvenem jam tum præaltis visceribus conceptam
„ pietatem in populos latissimè effundentem, ac levitatem, libidinem,
„ avaritiam, ceterasque animorum pestes, quà exemplo, quà monitis,
„ quà concionibus acriter insectantem, eo deinceps alienæ salutis procu-
„ randæ ardore conflagravisse, ut exæstuantem in ossibus charitatis flam-
„ mam non amplius sustinens, Bizantium pergere constituerit, quò non
„ modò christianos captivos contineret in officio, sed barbaros ad veræ
„ pietatis disciplinam pertraheret, aut saltem inter obfirmatos barbarie
„ animos pulcherrima morte veræ pietatis doctrinam per cruciatus &
„ vulnera profiteretur.

„ Sentio heic, Pater Beatissime, in ipso suo cursu increscere
„ orationem, ut viri egregii arduam in omnibus fortitudinem constan-
„ tiamque demirer summum in discrimen conjectam, amplissimis sanè
„ laudibus celebrandam. Neque ego verò enarrandam heic loci credo
„ navigationem prodigiis plenam, & sedatam divinitus tempestatem, &
„ viaticum nautis prodigio auctum, & ducem pedestris itineris e cœlo
„ missum;

„ missum; quæ præclara in aliis atque magnifica, in Josepho vel intacta „ præteriisse non indecorum, vel summis saltem labiis delibasse sit satis; „ quemadmodum nec ulla eloquentiæ vi exornandum, quantum ibi ad „ egregium opus, in quod intenderat, adlaborarit; quot in excolendis, „ sive ab impietate excutiendis animis industriæ ac diligentiæ fructus „ perceperit, quot ærumnas, quot ludibria constantissimo animo de„ vorarit.

„ Ad majora evocor atque inflammor, ut virum fortissimum per„ sequar omnis planè moræ jamdiu impatientem, dum ipsum imperii ty„ rannum adeundum ratus, in intima regiarum ædium penetralia numi„ ne divino instinctus, Christum regio in conspectu palam & publicè pro„ fessurus, pedem inferre tentat: Qui dum captus vinctusque in arctam „ primùm custodiam, ad supplicium deinde trahitur, ac pede manuque „ uncis ferreis e sublimi suspensus, crudelissimo pœnæ genere lacerandus „ atque interimendus relinquitur, se atrocissimam pro Christo mortem, „ quam concupierat, oppetere mirificè lætabatur.

„ Crederent fortasse qui in ipso cruciatus anhelitu lætum ac felicem „ se, quandiu torqueretur, prædicantem, & christianæ pietatis veri„ tatem vocibus pene intermortuis confirmantem audiissent, beatitudinis „ laureâ mox donandum, ad æternum Dei immortalis domicilium cursu „ expeditissimo convolaturum.

„ At o veri nescias ac nimium ab æterno Dei consilio alienas atque „ aberrantes mortalium hominum cogitationes! Dum is adhuc suspensus „ animam ageret, neque, igne fumoque subjectis, potuisset unquam a „ testanda impensius religione prohiberi, post triduum *tanquam dormiens* „ *excitatus est Dominus: misit Dominus Angelum suum*, qui pendentem ab „ uncis protinus liberaret, saucium curaret, viribus lassum reficeret, „ atque Italiam repetendam moneret: Quo jubente Italiam reversus est.

„ Quid enim ultra ageret inter barbaros ad necem undique petitus „ homo, quem Deus omnipotens & immortalis insigni in omnem poste„ ritatem prodigio ab ipsis mortis faucibus eripuerat? Italiam itaque „ reversus est, ipso quidem *Assisinate* parente suo sanctissimo, quem olim „ in Syriam navigantem fuerat imitatus, in omni peregrinatione felicior; „ quum & martyrii occasionem fuerit nactus, & fortia meruerit pro Chri„ sto perpeti usque ad mortem, a qua sola ipsius Dei liberatoris manu „ servatum viderant; atque Antistitem græcum, qui ob abjectam religio„ nem summi ordinis præfecturam apud Turcas acceperat, ad meliorem „ mentem revocatum secum tanquam opima spolia reportaverit.

„ Præclarissima hæc quidem sunt, sed majora etiam alia virum con„ stantissimum in posterum tempus manere quis dubitaverit? Nunquid „ etenim eximii beneficii loco Deus liberalissimus emerito victori lau„ ream in ipso apparatu triumphi eriperet, nisi ad aliam certaminum glo„ riam ita servasset, ut, ei novis spoliis auctior atque illustrior pompa

„ splen-

„ ſplendidiori, quæ præteritam tarditatem impleret, triumphus poſt-
„ modum adornaretur ?

„ Intellexit profectò longa rerum divinarum contemplatione vir
„ cœlis, quàm terris conjunctior, ſe reliquâ vitæ uſurâ, tanquam alie-
„ nâ, fruiturum, eam de ſe ſuſtinendam ſuſcepiſſe exſpectationem, quæ
„ omnino decebat martyrem; (nemo jure ſuccenſeat credo, ſi hunc juxta
„ veterem patrum morem, ſtatoſque ritus, ſaltem heic inter orandum,
„ martyrem nominemus) Intellexit, inquam, planè, quam virtutis lucem
„ eſſet populis exhibiturus, dignus habitus olim qui ſuum pro Chriſto
„ ſanguinem pene omnem profunderet, ac nihil ſibi eſſe in poſterum niſi
„ de ſalute hominum cogitandum: quam de ſe injectam omnibus exſpe-
„ ctationem non egregie ſuſtinuit modò, verum etiam cumulatiſsimè ſu-
„ peravit.

„ Hinc vidiſſes interritæ conſtantiæ virum religioſiſsimum, ad ſuos
„ jam regreſſum, nullam ſibi a prorſus impervio novarum virtutum cur-
„ ſu accipere vacationem; nullum divini verbi diſſeminandi finem inve-
„ nire, præſertim ubi in *plurima* quidem *meſſe operarii* eſſent *pauci*, per vi-
„ cos nimirum, per agros, per caſtella, & quater, & quinquies, & ſe-
„ xies, & duodecies quandoque in die, diverſis in locis, populos concio-
„ nibus ab vitiis revocantem, ad virtutes inflammantem, nullâ vel ae-
„ ris intemperie, vel imbrium niviumque copiâ, non locorum viarum-
„ que aſperitatibus, non debilitate naturæ, non adverſa valetudine, in-
„ ter contumelias interdum ac verbera, præpeditum.

„ Adſpexiſſes docentem pueros, & ruſticos ad pietatem inſtituen-
„ tem, & undique inveteratas familiarum ſimultates componere, popu-
„ lorum contentiones compeſcere, & inter armatos pro aliena ſalute
„ proruere, ac quum iis laboribus fructus uberrimus reſponderet, non
„ ad ſanandos tantummodo animos incumbere, verum hinc abluere pe-
„ des peregrinantium, purgare veſtes, capillos tondere, hinc ſolari, &
„ collecto oſtiatim victu, egentes alere, reficere ægrotantes, aptare le-
„ ctos, tabida ulcera libando curare, hinc perpetua pene ubique loco-
„ rum pauperibus ſubſidia conſtituere, templa a fundamentis exſtruere,
„ inſtaurare, ornare decentius, aliaque permulta eximia quidem omnia
„ in omni vita agere, perficere, meditari, quæ neque heic recenſeri no-
„ tiſsima neceſſe eſſet, neque hoc præſtituto loquendi ſpacio ſatis appoſi-
„ tè commendarentur.

„ Cerneres inter hæc autem veterem diſciplinæ rationem cum mor-
„ dicus retinere, abiecta quamvis & operoſa munia ſummâ alacritate
„ ſubire, nunquam in culcitrâ, catenâ & loricâ ferrea perpetuò præcin-
„ ctum, flagris attritum inediâ labefactari, acriorem in dies ſui corpo-
„ ris caſtigationem urgere, donec tandem longa atque admirabili labo-
„ rioſiſsimi inſtituti patientia, tot confectus curis, tot cruciatibus fra-
„ ctus ac lancinatus, non minus quam ardentiori divinæ charitatis impe-

„ tu

„ tu absumtus, sexto supra quinquagesimum ætatis anno, ad eum, quem „ tota mente complexus fuerat, Deum immortalem, e corporis vinculis „ tanquam e carcere sublatus est.

„ Unde id ego nunc mihi sumam, Pater Beatissime, ut viri cla- „ rissimi exitum vitæ sanctissimè actæ maximè consentaneum digna pro- „ sequar laudatione; ac satis pro rei dignitate commemorem, quot mu- „ neribus Deus munificentissimus perspectæ virtutis hominem ornaverit, „ quot signis prodigiisque virtutem hominis & sanctimoniam apertissi- „ mè comprobaverit?

„ Familiare ei quidem fuerat, dum inter homines ageret, arcanos „ animorum sinus excutere, futurarum rerum eventus certo præsagio si- „ gnificare, morbos e corporibus, insaniam a mentibus depellere, in ari- „ do aquæ fontem sitientibus aperire, bovem demortuum revocare ad „ opus laboris, indomitum bruti genus vocis imperio compescere, pau- „ peribus pluries victum prodigio augere, fluvios aquis intumescentes sic- „ co pede trajicere; ut omnino videri posset, non modò homines natu- „ ræ habitu vitiisque ferociores, ac bruta animantia, sed etiam ventos, „ tempestatesque ejus voluntatibus obtemperasse.

„ Eaque, postquam ab hominibus excessit, nullo umquam tempo- „ re intercidit, imò illustrior accrevit gloria; adeo quidem ut non so- „ lum *Amantricii* incolis, ubi supremum diem oppetiit, sed finitimis quo- „ que populis funus illustre, viscera suavissimè olentia, digitus Medici „ curantis cadaver a præsenti vulnere repente sanus, mulier e morbo ex- „ templo convalescens, atque, ut alia hujus generis clarissima omni tem- „ pore patrata prodigia prætermittam, *puero* ab nativa cæcitate facultas „ videndi impertita, asperum vulnus in genu *saucio* cuidam repente oc- „ clusum, *puer* alius toto corpore debilis mirificè roboratus, *mulier* ab „ desperatæ curationis fistula, statim ad valetudinem reducta tot virtuti- „ bus aliunde prius quæsitam Viro eximio celebritatem nominis latissimè „ confirmarint. Quæ omnia, ab insignis memoriæ principe Clemente XII. „ decessore Tuo ut Beatorum nomine appellaretur, abs te verò uti inter „ cœlites, rectè, atque ordine, solemniter adnumerandus judicaretur; „ Pater Beatissime, persecerunt.

„ Sed neque ea inconcinno prorsus stilo hisque angustiis præfinito „ essent jejuniùs fortasse, quàm rerum magnitudo exposceret pertractan- „ da; & jam nos tempus & locus admonet, ut longiùs quàm par erat præ- „ tergressam contrahamus Orationem. Quoniam verò huc fortè perveni- „ mus, ut in tuam de beato Viro sententiam incideremus, illud a me non „ prætereundum intelligo, quod ad ipsum tuum de ea re judicium perti- „ nuisse dicendum est.

„ Diem, ut probè poteris meminisse, summa olim felicitate insignem, „ quo quinto ante anno in hoc divinum amplitudinis & dignitatis fasti- „ gium veneras, in eam rem elapsis retro mensibus consultissimè præsti- „ tui-

„ tuisti, ut de hoc Viro cœlestibus honoribus consecrando primum aperires nobis elegantissimè Edictum tuum, id eo certissimo precatore Tibi sperans præstandum esse, ut Deus optimus & immortalis tui *Ministerii tempora benignus aspiceret ac Te suarum ovium pastorem* volenti lubentique animo servaret ac tueretur. Tua planè est tuisque verbis prolata sententia, quam Te dicente a nobis omnibus plausu mirifico exceptam, iterandam equidem Te audiente suscipimus libentissimè. Imploramus itaque nunc fidem tuam, ut ea, quæ recepisti, quàm citissimè absolvas; quò dum tuis Vir beatissimus annuat votis, nos tandem ab impendentium malorum impetu ac malorum formidine liberemur.

„ Hoc Capuccinorum Familiæ de re christiana optimè meritæ vocibus, hoc & universæ christianæ Reipublicæ nomine postulamus, quotquot heic adsumus ante Te in obsequium provoluti, immortalibus Tibi devincti beneficiis collegæ olim tui: Qui dum tuo munere de novis Viro sanctissimo a Te decretis honoribus publica communique voce amplissimè gratulabimur, illud fortasse a nostris temporibus non longè absuturum confidimus, quod ad tuam potissimum laudem sit referendum, ut ejus nimirum præsenti auxilio in pace nunc compositis dissidentibus Regnis, religiosissimi Principes, eo post desuper ducente signa, Bizantium, toties votis communibus quæsitum frustra, (O stultas nostras contentiones!) Bizantium tandem aliquando pro caussa Fidei christiana inferant arma, quò ut Religionem inferret, Eum, dum viveret, neque cruciatus, neque vulnera, neque ipsam præsentissimæ mortis faciem novimus perhorruisse.

Non sine plausu excepta est tum hæc D. Pirelli, tum altera D. Advocati Pauli Francisci Antamori Oratio, qui statim post eum vitam B. Catharinæ de Ricciis tam innocenter ductam, & a Deo tot signis illustratam eleganter hoc ordine recitavit.

„ SI quum aliquam, BEATISSIME PATER, summi ponderis momentique rem a Viro dignitate maximo impetrare contendimus, satis esset rei ejusdem æquitas veritasque perspecta ad nostrum animum, ne prorsus timeret excitandum atque inflammandum; non modò sanè hodierno die minimè formidarem, quin potius inusitatâ quadam alacritate proreptus gestirem, exultarem, triumpharem. Petiturus enim a Te, quem penes omnia jure ac ratione penduntur: Petiturus, inquam, ut beata Catharina de Ricciis in Sanctorum numerum cooptetur, non video quid metuendum, si mira constat ipsius virtus, mira pietas, mira religio. At facere non possum quin commovear & totis prope artubus contremiscam, quum SANCTITATEM TUAM & summæ majestatis, & inauditæ sapientiæ splendore undequaque fulgentem intueor, & tot cum doctrina tum dignitate delectissimorum virorum coronam considero: eorum præsertim, quos optimè de universa Ecclesia meritos tutissimos

,, fimos ejufdem Ecclefiæ cardines effe confpicio. Ad hoc etiam accedit, ,, quod qui ante me admodum copiosè dixerunt, Oratores tantâ eloquen- ,, tiâ præditi vifi funt, ut ego omnium poftremus neque arte, neque in- ,, genio, neque exercitatione fim cum illis comparandus. Illud tamen in ,, tanto, quo perturbor, metu me recreat & reficit, quod quantum B. P. ,, fapientiâ vales, tantum clementiâ abundas, quâ quidem ut mihi pri- ,, mùm hodie hunc ampliffimum laudis aditum aperuifti, ita tacitâ volun- ,, tatis fignificatione denotafti,imbecillitatem meam pari benignitate fub- ,, levaturum. Minuit etiam perturbationem meam ipfius Orationis con- ,, ditio,quæ tota in percenfendis integerrimæ Virginis præclarè geftis oc- ,, cupata,purum quoddam & candidum requirit dicendi genus,quod ejuf- ,, dem morum fimplicitati pariter æqualiterque refpondens ab omni ver- ,, borum fuco figurarumque pigmento prorfus abhorreat. Itaque cum ,, non tam exornare dicendo, quam numerando enarrare debeam beatæ ,, Catharinæ de Ricciis præclara facinora, non admodum difficilis fefe ,, oftendit Oratio, ut penitùs timere definam; Te potiffimum B. P. ingenii ,, mei tenuitatem excitante, qui quantum juftitiæ dare foles, tantum cle- ,, mentiæ concedis.

,, Non a Patria licet florentiffima, non ab opibus licet copiofiffimis, ,, non a genere licet clariffimo faciam, ut plerique folent, initium. Una ,, eft enim virtus, vera nobilitas, veræ opes, vera gloria, unaque fancti- ,, tas veræ laudis fons, & una porro commendanda. Hifce igitur, omni- ,, bus ultrò filentio prætermiffis, animi tantum ornamenta adducam, quæ ,, fola bona, fola plurimi habenda putamus. Ut itaque, unde par eft, ,, exordiar, Florentiæ totius Hetruriæ Urbe Principe, præclarâ ditique ,, Ricciorum familiâ orta eft B. Catharina de Ricciis, quam primùm Ale- ,, xandram nuncupatam fuiffe accepimus. Jam a pueritia facilè dignofci ,, potuit quænam ipfa olim effet futura; quippe quæ nondum primo fuæ ,, ætatis luftro confecto eam cœpit vitæ rationem, quæ fanctitatem por- ,, tenderet omnino fingularem; nam ludis omnibus, unde puerilis ætas ,, delectationem petere folet, omnino neglectis, folâ oratione oblectaba- ,, tur; cui quidem ut diligentius vacaret, remotiori fecretiorique pater- ,, næ domus angulo latitabat. Qua in re illud præcipuè mirandum puto, ,, quod in Dominicæ Paffionis contemplatione potiffimùm occupata adeo ,, commovebatur, ut dolorum particeps fieri cupiens membra compone- ,, ret fua eo fermè modo, quo Chriftum in fpiritu intuebatur, nunc ma- ,, nus ad Cœlum attollens, nunc caput tenens, nunc brachia poft terga ,, retorquens, feque ita aptans, ut Illum & orantem in horto, & Spineâ ,, Coronâ redimitum,& Columnæ alligatum, & Cruci denique affixum & ,, animi & corporis conformatione profequeretur. Hinc Angelus Domi- ,, ni familiariter ipfi fe vifendum præbuit, viamque docuit tutiffimam, ,, ne a fufcepta vitæ ratione abftraheretur.

,, Itaque cum Monialibus fuburbani Afceterii fancti Petri è Monticu-

„ lis nuncupati commissa foret sub Amitæ disciplinâ, tantum virtute pro-
„ fecit, quantum ætas minimè patiebatur; quippe parcissimè atque duris-
„ simè vitam sustentans vix somno paulisper membra concedebat, cum
„ sensibus evocata & dies & noctes Crucifixi Reparatoris nostri pœnas
„ doloresque acerbissimos meditaretur. Hinc de eodem quem deperibat,
„ unus erat ipsi sermo idemque frequens idemque sollicitus. Cujus qui-
„ dem rei testimonium occurrit sanctissima Ejusdem imago, quæ ipsam
„ sæpenumero alloquuta fertur, quæque tanti prodigii memor servatur
„ adhuc ibidem immortalitati consecrata.

„ At Virgo, quam commendamus, arctioris disciplinæ studiosior inde
„ discedit, Sororibusque omnibus valedicit ingenti luctu & mœrore con-
„ fectis. Monasterium Pratense sancti Vincentii Tertii Ordinis Prædica-
„ torum sibi delegit, ibique statuit sibi perpetuò commorandum. Id verò
„ Pater, qui eam nobili viro jungendam decreverat, ægrè admodum tu-
„ lit atque acerbè. Hinc neque precibus neque minis pepercit, donec tan-
„ dem interposito de celeri reditu fidei sacramento inde domum abduxit
„ omnia expertus, ut eamdem a proposito dimoveret. Cum verò ille post
„ dies conventos fidem falleret, squalere, mœrere, afflictari visa est de-
„ cepta Virgo; quamobrem præ nimia animi ægritudine in febrim inci-
„ dit, cui tamen affuit visibili specie Christus, Deiparâ Matre, Cæciliâ,
„ & Theclâ, præcipuis ægræ puellæ Patronis, comitantibus, salutemque
„ pollicitus recreavit afflictam spe certâ mox eam relicta claustra repeti-
„ turam. Convaluit itaque, & Genitore, qui digitum Dei in re cognove-
„ rat, annuente rediit ad Pratense Monasterium, ubi annos tredecim na-
„ ta religiosæ vitæ ingressa est tirocinium, & perfectionis iter arduum.
„ Quanta tunc temporis, quo aurum in fornace probatur, præconiis di-
„ gna præstiterit, satius fore existimo si præteriero, ne flores, cum sup-
„ petant fructus uberrimi, colligere videar. Illud tamen silentio obvol-
„ vere minimè possum, quod ipsa de se humillimè sentiens, ut Monialium
„ numero adscriberetur, maximè verebatur. Qua de re sollicita admodum
„ singulas flagitare, singularum pedibus se supplicem abjicere ne repudia-
„ retur, visa est, singulisque polliceri sibi precanti non defuturum a Deo
„ auxilium, quo sancitas a Dominico leges executioni mandaret.

„ Verùm ad ea jam festinat Oratio, quæ solemnibus votis emissis
„ edidit documenta virtutum sanè inaudita, de quibus cogitans facere
„ non possum, quin summam rapiar in admirationem. Quæ tamen nè
„ huc illuc vaganti sermone afferam, bipartibor Orationem meam, &
„ quibusdam quasi cancellis constringam. Et quoniam virtus omnis, ac
„ Sanctitatis perfectio duobus in mandatis ferè vertitur, a quibus lex
„ pendet universa, in amore scilicet adversus Deum, & charitate erga
„ Proximum, adeo in utroque B. Catharinam de Ricciis excelluisse o-
„ stendam, ut cum omnia argumenta protulero, æqua SANCTITATI TUÆ
„ postulatio nostra profecto videatur.

„ Si per

„ Si per singula, quæ B. Catharina dedit, Divini amoris testimo- „ nia percurrere statuissem, dies porro me ante deficeret, quàm oratio. „ Itaque faciam more pictorum, qui magnam hominum multitudinem „ in exigua tabella concludere coacti, quorumdam dimidiam corporis „ partem, aliorum summa capita, nonnullorum os vultumque osten- „ dunt, reliqua verò occultant. Alia igitur delibabo, leviterque osten- „ dam, alia autem de industria præteribo. Quod aliter præstare ne- „ queam propter rerum dicendarum copiam, ex iis, quæ nuper attigi, „ futuræ virtutis rudimentis, facilè potest cogitatione complecti. Ja- „ ctis enim fundamentis mirificè tota moles visa est respondere, quam „ cœptam perfecit, consumavit. Revera tota illa dicata Deo, cui se „ votis alligarat, in id incubuit unum, ut eidem placeret, eo sanè „ pacto, quo de sacra Sponsa in Canticis prædicatur. Illius enim in- „ star anxia, sollicita, irrequieta videbatur; quam non quies, non „ remissio, non æqualium studia delectarent, cum nihil in vita expe- „ tendum putaverit, nisi quod esset cum perfecta charitate conjunctum. „ Quamobrem id unum sibi erat negocii, ut orando & contemplando ad „ Deum, quem sibi Sponsum delegerat, propiùs accederet. Propterea „ Eucharistico pane ferè quotidie pascebatur, in quo quem sua anima „ diligebat inveniens amore languebat. Ibi enim myrrham cum aro- „ matibus, ibi favum cum melle, ibi vinum cum lacte Christi Sponsa su- „ mebat, & inebriabatur. Hinc dulcissima amoris deliquia, hinc inau- „ ditæ ecstases, hinc raptus mirifici, quibus Sponsum osculo oris sui os- „ culabatur. Incredibile dictu est quanto ardore illa flagraret, quantis „ cœlestium gaudiorum deliciis illa frueretur, in qua sicut passiones „ Christi abundabant, ita & per Christum abundabat consolatio.

„ At ad singularia quædam neque hactenus audita veniamus, quibus „ ejusdem charitas mirum in modum declaratur. Jam nonum & deci- „ mum attigerat annum felicissima Virgo, quum ei subjecta sensibus fa- „ cta est visio mirabilia præseferens. Nam ipsi Altare, quod in horto Cœ- „ nobii erat, Crucifixi Salvatoris effigie ornatum, invisenti tres ibidem „ Cruces spectandæ sese exhibuerunt, earumque in medio ipsemet Jesus „ spineâ Coronâ circumdatus, undanti sanguine perfusus, latusque trans- „ fixus eâdem quidem specie tristissimâ, quâ trepidus Calvariæ locus ipsum „ quondam aspexerat. Tum illa acerbi spectaculi dolore perculsa animo- „ que deficiens semiviva procubuit, ut quæ Virginis Matris dolorem sen- „ serat, defectum quoque pateretur. Sed si Mariæ Matri & Magdalene „ condoluit, cum Matre & Magdalene congaudere merita est die ipso so- „ lemni festoque Paschatis, quo ei apparuit Jesus gloriâ coruscans eâdem, „ quâ ex mortuis resurrexit, seque eidem ut Mariæ Matri & Magdalene „ videndum præbuit, & vulnera sua deosculari concessit.

„ Quid verò charitas non operatur? Catharina seorsum ab aliis An- „ gelico pane refici, seorsum comedere, seorsum orare jubetur, quippe

„ quæ

„ quæ quidquid præstaret extra se ipsam rapiebatur, nec diu consistere
„ poterat eodem loco formâ & aspectu, ut palam videretur cœlesti ar-
„ dore correpta. Hoc autem tum præsertim patefactum est, cum in tri-
„ bus illis supplicationibus, quas ad expianda hominum peccata perage-
„ re Jesus illi præceperat, tot tantosque passa est mentis excessus, quot
„ quantosque dicere atque enumerare non possim. Videres Eam Crucem
„ manu gestantem huc illuc vultu exultanti vagantem, modò euntem,
„ modò redeuntem ad Aram, rei peractæ immemorem rursus eandem re-
„ petentem, ac omnia tantâ spiritus alienatione præstantem, ut omnino
„ obstupesceres. Revera omnes quæ astabant Sorores rem tantam prodi-
„ gii similem putarunt, quarum oculis splendidissima lux offerebatur cir-
„ cum se volvens os, aspectumque Catharinæ mirifica varietate colorum.

„ Sileant verò domestici testes, cum aliunde tutissimam iis, quæ de
„ tanta charitate diximus, fidem parare possimus. Enim verò testis am-
„ plissimus Bavariæ Ducis Filius, qui Patris jussu ipsam adiit, vidit, ad-
„ miratus est tanquam divinitùs de Coelo demissam; cujus ex ore pendens
„ arcana audivit, quæ non licet homini loqui, de mysteriis Epiphaniæ,
„ de mirabili Magorum adventu, de prima Christi manifestatione, cujus
„ eo die recolebatur memoria. Qua in re illud præterea admirandum vi-
„ detur, quod sermonis cum eodem diutius habiti nihil prorsus inde me-
„ minerit, ut dubium minimè sit, quin Deus esset in ore ejus, daretque
„ quid in illâ horâ loqueretur. Testis etiam pietate celeberrima Hetru-
„ scorum Princeps Eleonora, quæ sæpiùs Catharinam alloquuta facilè in-
„ tellexit se cum eâ verba facere, quæ utrum in corpore esset, an extra
„ corpus ignorabatur. Testes denique puellæ omnes (ne innocentissimæ
„ ætatis testimonium relinquam) Testes, inquam, rei tam novæ, qua sa-
„ nè singularem eandem putamus. Cum illæ juvenili quodam impetu ul-
„ tro citroque concursantes Ædiculæ sacræ, qua orabat Virgo, fortè impu-
„ lissent Ostium, in caput ejusdem immotæ nescientes impegerunt tantâ
„ quidem vi, ut repercussum iterum clauderetur: Cujus rei causâ perspe-
„ ctâ noverunt simul hærentem Virginem inconsulto ictu malè affectam,
„ nec tamen excitam. Etenim tam altè sublata erat in Deum, ut vix de-
„ nique se levi capitis dolore laborare senserit, cum illinc in Ecclesiam
„ fuisset delata. Quibus tamen de rebus non est cur magnopere mireraur,
„ cum de more suo per octo & viginti horas assiduas quâlibet hebdomadâ
„ nixa genibus orans perstaret, ac porro ita sensibus amota, ut divinâ
„ movente vi sæpissimè sublata solo singulare sui exhiberet ac mirabile
„ portentum.

„ Utinam verò id facere sibi semper licuisset, & assiduâ rerum divi-
„ narum meditatione versari! coacta est sibi temperare, ut Cœnobii quieti
„ consuleret. Eò quippe, quò nondum clausurâ aditus prohibebatur,
„ ita frequens confluebat undique populus, ut Moniales summâ molestiâ
„ afficerentur. Quare dilectum sibi Sponsum rogare jussa est, nè hujus-
„ modi

„ modi ecstases incommodum Sororum quieti importantes deinceps elargiretur. Facta est quidem illa sui voti compos, non ita tamen, ut charitate diminutâ ab ipso deserta aresceret, vel jucundissimo ejusdem aspectu careret; quin potius in corde suo ardens vehementiùs, quo minus solemni, eo arctiori dulciorique alloquio fruebatur. Quapropter quæ Senensem Catharinam in suæ mentis alienationibus referebat, eandem quoque expressit ceteris privilegiis muneribusque de cœlo præstantissimis, quibus ipsam a dulcissimo Jesu largè donatam fuisse accepimus. Tulerat illa in corpore suo Christi stigmata; hæc tulit nostra Virgo: Passa fuerat illa spineam in capite Coronam; hujus quoque caput spinæ perfoderunt; adeout parem utramque in omnibus fecerit Jesus, quippe utramque sibi dilectam delegerat, utramque annulo desponsarat. Quæ cum ita sint, satis liquidò constare arbitror, quantâ in Deum charitate flagraret B.Catharina, quam in eo & vixisse fideliter, & mansisse constanter carnis desideriis prorsus semotam planè intelligimus.

„ Sed quoniam (Auctor Apostolus) plenitudo legis est Proximi dilectio, ut qui eum diligit, penitus legem implerit; iccirco num tanta Virgo, quam satis pro dignitate laudare non possumus, id quoque, quâ par est, ratione præstiterit, breviter consideremus. Ac profecto, quod pauperes omni ope sustentaret, victum pro illis quæritaret, suum met iisdem distribueret, neminem vacuum, quum Monasterio præerat, dimitti juberet; vulgaria sunt pietatis documenta. Quod Patribus S. Dominici Pratensis vel omnibus, vel singulis subveniret, infirmis Sororibus præsto esset, flexis genibus cibos ipsis ministraret, non admodum mirum videtur. Quod etiam somni quietisque jacturâ ægræ Monialium valetudini nunc lectulos sternens, nunc cibos præparans serviret, quod earum pedes etsi labe infectos suismet manibus ablueret, ablutosque oscularetur, quod ulcera putri sanie manantia quadam cum voluptate tractaret; rarum quidem pietatis genus existimo. Illud tamen novum atque inauditum, quod semet ipsam hostiam Deo offerre pro animarum salute non dubitaret, quod ferventissimas effunderet ipsi preces, ne peccatores cum labe criminis decedere pateretur, quod cum eo denique, ut ita dicam, pacisceretur se ultro pœnas laturam, quas ejusdem justitia pro illorum expiatione statuisset. Qua quidem eximia charitate complexa est animas omnes ubique terrarum & locorum ex hac vita demigrantes sive Hæreticorum, sive Infidelium, nedum Catholicorum; ut anathema pro omnibus fieri libentissimè vellet, pro omnibus libentissimè quodvis subire supplicium. Adeo scilicet Proximi amore concitabatur, adeo erat de ipsius salute sollicita, adeo de universi humani generis futura in cœlis beatitate cogitabat.

„ Hinc, ut ad singularia deveniam, vix dici potest quanta fecerit, quanta tulerit, ut nonnulli hominum perditissimi ad Deum converterentur; Orcique faucibus eriperentur. Ex hoc numero ille largas pro-

„ pter

„ pter eleemosynas optimè de S. Vincentii Cœnobio meritus, quem in
„ tenebris pervicaciter ambulantem ad veram vitæ lucem revocavit, de-
„ duxitque morientem ad gloriæ coronam. Ex hoc latronum quidam in-
„ festissimus, qui ad ultimum supplicium petitus, spe omni æternæ salu-
„ tis abjectâ, jam jam in manus diaboli tradebatnr, quique tamen Catha-
„ rinæ operâ resipiscit, pièque moritur: Catharinæ, inquam, quæ im-
„ piam ob ejusdem desperationem tacta dolore cordis intrinsecùs sustulit
„ se lecto, quo jacebat infirma, Patremque misericordiarum eousque ro-
„ gavit, donec pereuntis misereretur in copia gratiarum. Ex hoc alii
„ quamplures, quibus propter diuturnas Catharinæ ad Deum obsecra-
„ tiones facta est salus, quosque in hac brevitate temporis recensere mini-
„ mè possem.

„ Id autem ea potissimùm de causa factum est, quod ipsa tandem
„ aliquando precibus lacrymisque obortis a Deo obtinuerit, ut a se ipsa
„ adhuc viva omnes repeterentur pœnæ, quas jure illis debebantur:
„ Propterea cum latronem nuper commemoratum salvasset, integro qui-
„ dem triennio intensissimo dolore capitis laboravit: Propterea cum Vi-
„ rum dignitate Principem purganti flammâ liberasset, acerba sustulit:
„ Propterea cum innumeros justis pœnis traxisset, innumeros passa est
„ toto corpore cruciatus, innumeris iisdemque vehementissimis afflicta
„ doloribus, qui naturali causa minimè prodeuntes Medicorum scien-
„ tiam curamque fefellerunt. Qua in re prætereunda non est Cathari-
„ næ patientia, qua non solùm obmutuit, ut mortua sensibus videretur,
„ sed mulieris revera fortis exhibens speciem, hilari vultu lætoque ani-
„ mo cuncta sustinuit.

„ Cum igitur tanta fuerit Catharinæ in Proximum, nedum in Deum
„ charitas, ut de heroicâ ejusdem sanctitate jam sit minimè dubitandum,
„ finem Orationi meæ, prout a principio pollicitus sum, faciendum in-
„ telligis, Beatissime Pater. Sine tamen, quoniam pro benignitate tua
„ tam diligenter me audis, sine, obsecro, ut paucissima de sui contemptu
„ ante degustemus.

„ Quis igitur vel de se sensit humiliùs, vel suum corpus tractavit
„ asperiùs? Quæ se omnium infimam, nec ceterarum consortio dignam
„ putabat; quæ ovis & carnibus suâ mensâ rejectis, solo pane & aqua
„ plerumque sustentabatur; quæ ad inediam usque severissimè jejunabat;
„ quæ laboribus, quæ vigiliis corpus macerabat; quæ omni denique fla-
„ gellorum genere sua membra vexabat, cruciabat, dilacerabat. Neque
„ hac durissima vitæ ratione per dies aut menses perstitisse credas, sed
„ puta per annos octo & quadraginta. Quamobrem tam rigidam suo
„ corpore in servitutem redacto, non sensit aliam sensus legem suæ men-
„ tis legi repugnantem, nec cum carne luctata est, quam integerrimam,
„ & Canticorum Sponsæ candori simillimam ad mortem usque servavit.

„ Hisce de causis fuit plurimis & maximis divinitùs insignita donis,
„ ut

„ ut arcana cordium penetraret, remota videret, futura prænosceret, „ infirmos sanaret, se ipsam multiplicaret. Id patuit, quum Mariæ Medices regias nuptias adhuc infanti prænunciavit, innumeris mulieribus „ pollicita est prolem, infinitis prope animi consilia detexit, plurimis „ varia morborum labe affectis sanitatem restituit, pluribus maximâ locorum distantiâ segregatis apparuit. Quod extremum quò mirabiliùs, „ eò clariùs constat, cum eandem in Pratensi Cœnobio versantem & Sororibus, & Puellis in altero Prati Monasterio commorantibus, & laicis „ Personis, & Mariæ Magdalene de Pazzis Florentiæ, & Philippo Nerio „ Romæ se videndam præbuisse certa fide sciamus.

„ Plura adhuc hoc loco commemoranda suppeterent; sed mihi de „ clarissimæ hujus Virginis præstantia & dignitate dicenti, & plura „ etiam dicere paranti novus tristisque rerum aspectus sermonem abrumpit. Video enim infaustam novi syderis lucem super Catharinæ cubiculum recto radio coruscantem, mortemque ipsius portendentem. Video „ Moniales omnes, factâ Catharinæ jamjam obeunti coronâ choroque „ virgineo; Video, inquam, omnes squalore obsitas mœrere, lugere, „ lamentari. Audio per aera Angelorum concentum citharas præ manibus habentium & clamantium: Veni Sponsa Christi. En igitur Sponsa Christi Eucharistico pane refecta, Dominicæ Passioni meditandæ intenta ad imaginem Crucifixi Domini sua membra componens, expirat, „ evolatque ad immarcescibilem, quò vocatur, coronam die B. Virgini „ Purificatæ consacrato, millesimo quingentesimo nonagesimo a Christo „ nato, suæ ætatis septimo & sexagesimo.

„ Hic ego quot tum admiranda contigerint, ut ejus facies diuturnâ „ maceratione consumpta refloruerit, ut corpore toto & splendor clarissimus & odor suavissimus emanare cœperit, silentio obvolvam. „ Quantâ miraculorum gloriâ ipsius sanctitas declarata fuerit, ut ipsorum fama ad terrarum longinqua devenerit, piosque populos undequaque conciverit, minimè commemorabo. Illud unum dicam, quo „ omnia continentur, duos Pontifices Optimos Maximos, Benedictum „ scilicet XIII., & Clementem XII. amplissimis Decretis atque Judiciis „ tantæ Virginis pietatem eximiam comprobasse, quorum alter de ipsius „ virtutibus in gradu heroico constare pronunciavit, alter, duorum præsertim miraculorum veritate perspecta, Beatificationis diploma jussit „ expediri.

„ Ad hæc autem duo præterea accedunt recentiora miracula, quorum utrumque Te coram æquis ponderibus examinatum plenè approbandum censuisti. Illud nimirum, quod Mariæ Clementinæ Staccioli „ factum fuisse recordaris, cui jamjam morituræ Catharinæ pileo ex paleis delato, & pectori imposito reddita est integra sanitas, sublato mirificè cancro exulcerato, cujus acerbitate per octo annos vexata fuerat „ atque excruciata. Alterum verò, quod Mariæ Magdalene Fabris in

 „ Augu-

„ Auguſtano S. Catharinæ Cœnobio divinitùs datum eſt, quæ cum vix „ noſtræ Virginis opem imploraſſet, a moleſtiſſima Arthritide in infernis „ artubus fixa, qua per triennium detinebatur, in priſtinam ſalutem fuit „ ſubito revocata, omni ſoluto, quo carebat, motu membrorum.

„ Quæ cum ita ſe habeant, reliquum eſt, BEATISSIME PATER, ut tuis „ pedibus provolutus orem obteſterque per vigilantiam Tuam ſtudium„ que ſollicitum, quo Dei Eccleſiam tueris, foves, auges, amplificas; „ Orem, inquam, obteſterque, ut ſpectatiſſimam Virginem hanc Catha„ rinam de Ricciis jam inter Beatos a ſan. mem. Clemente XII. Anteceſ„ ſore tuo relatam, nova prodigiorum luce aucta; Tu modò, una cum „ tot præclariſſimis Viris, quorum jam cauſa confecta eſt, ſolemni de „ more ritu Sanctorum faſtis adſcribas. Id per me unum poſtulant lectiſ„ ſimæ Sorores omnes Monaſterii S. Vincentii Pratenſis; id inclytus Præ„ dicatorum Ordo cum de Eccleſiaſtica re, tum de hac S. Sede optimè „ meritus; id Pratum & Florentia piiſſimæ civitates, & unâ Hetruria „ omnis; id demum univerſus catholicus Orbis, cui per Te unum in „ Catharina addi poteſt nova lux, nova tutela, novum ſubſidium. Spe„ randum eſt enim, ut hæc omnium præconiis celebranda Virgo, ubi pu„ blico ſolemnique cultui ac venerationi propoſita fuerit, unitatem tuea„ tur Eccleſiæ; optatam, jamque diu bellis ereptam pacem mundo con„ ciliet; Teque & Principem munificentiſſimum, & Paſtorem vigilantiſ„ ſimum diu multumque noſtrum omnium felicitati & votis ſervet inco„ lumem ſoſpitemque. Dixi.

Orationibus abſolutis, Sanctitas Sua, non per ſemetipſum, ſed per Secretarium Litterarum Apoſtolicarum ad Principes hoc dedit reſponſum.

QUæcumque non minus ingentes ſacroſancti Apoſtolatus curas in dies propter temporum aſperitatem magis magiſque increbeſcentes non levi ſolatio lenire, quàm opportunum in tribulationibus levamen, certum apud omnipotentem Deum in periculis præſidium & ſalutare ad virtutes incitamentum comparare conſueverunt: Omnia SANCTISSIMUS PATER *ac Dominus noſter in heroicis virtutibus, rebus præclare geſtis ac miraculis beati Joſephi a Leoniſſa, ac beatæ Catharinæ de Ricciis, Vobis tanta cum veſtra eloquentia, judicii, doctrinæque laude enarrantibus, lætus excepit. In ſerie equidem Actorum beati Joſephi ac beatæ Catharinæ par laudatur innocentiæ candor ad mortem uſque tantopere ſervatus; par narratur morbus, non alia contractus cauſa, quàm ut terrenas nuptias, ad quas adigebantur, conſtantes deſpicerent; & cœleſti Virginum Sponſo Jeſu Chriſto, qui paſcitur inter lilia, ſuum virginitatis florem in horto concluſo Religionis, hæc quidem Monialium S. Dominici, ille vero Minorum S. Franciſci Capuccinorum per ſolemnia vota dedicantes, intactum cuſtodirent. Hujus autem ſanguinum Sponſi imaginem in ſe ipſis repræſentare cupientes præter aſſiduos cruciatus ſibi ultro illatos, Catharina ſacra Redemtionis Stigmata ſiniſtro lateri, manibus pedibuſque cum ſanguineis rutilantibuſque notis inſculpta, ſpinoſum capiti infixum diadema, & ſacroſanctæ Crucis ſigna dorſo profundè impreſſa non ſine*

intimis doloribus gerebat; Josephus pede manuque dexteris unco ferreo pro catholica Fide Constantinopoli e sublimi trabe suspensus, per triduum horribili supplicio, fame ac fumo Martyrium fecisset; nisi Angeli beneficio ereptus curatusque, ad majora in Italia ac mirabilia pro Christi nomine efficienda facinora fuisset reservatus. Porro pro egenorum subsidiis, pro rudium disciplina, pro odiorum extinctione, pro perditorum hominum reditu, pro animarum salute, pro divini demum honoris incremento idem utrique ardor, idem studium, eadem sollicitudo atque eadem ferme ab ipsis patrata miracula. Hæc sanè omnia atque alia quamplurima etsi Josephum & Catharinam cum Christo ejusque Matre beatissima Virgine Maria & Angelis, quibuscum in terris etiam frequentissimè versari & colloqui meruerunt, sempiternam in cœlis vitam ducere certissimè manifestant; non ante tamen Sanctissimus Pater de publico sollennique cultu iisdem deferendo agere censet, quàm invocato consilii & veritatis spiritu, sine quo nihil est validum, nihil sanctum, in hujusmodi gravissima deliberatione cœleste lumen ostendatur. Eapropter laudatissimis Romanorum Pontificum Antecessorum suorum exemplis insistens, primùm quidem Os Domini consulere, deinde verò in Consistorio semipublico tum Venerabilium Fratrum suorum S.R.E. Cardinalium, tum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum Romæ degentium sententias exquirere existimat; ut exoptatam tandem, postulatisque olim a Regibus & Principibus, ac sæpe a Religiosis Ordinibus cum iteratis precibus a Vobis modò editis maximè expetitam lætitiam ritè sanctèque possit indicere. Hasce animi sui significationes Sanctissimus Pater jussit me disertissimis Orationibus vestris subjicere.

His peractis SANCTISSIMUS PATER recessit ab Aula Consistorii. Post aliquot verò dies Castrum Gandulphi tertio decimo ab Urbe lapide distans divertit; non tam ut Pontificatus curis distentum relaxaret animum, & salubritate cœli propriæ consuleret valetudini, quàm ut liberiùs apud Deum de tota Canonizationis quæ jam imminebat, ratione cogitaret. Ob id redeuntibus sacræ Pentecostes feriis, triduo publicas ibi preces haberi voluit. Archipresbyterali igitur eo Templo damascenis aulæis convestito, & in Ara principe exposito inter undique collucentes faces Augustissimo Eucharistiæ Sacramento Veliternos, Tusculanos, Albanos, aliosque finitimos Populos invitavit, plenariam peccatorum Indulgentiam iis omnibus largiens, qui Sacramentali confessione expiati, & cœlesti cibo refecti per aliquod temporis spatium in eo Templo piæ Pontificis voluntati Deum precibus propitiarent.

Dici vix potest quantus illico Virorum ac Mulierum concursus fuerit ad Templum eo toto triduo, quousque sub meridiem Sanctissimus Pater solemni ritu Pontificali Eucharistiâ in Crucis formam ter circumductâ omnibus benediceret: Exciverat autem e patriis domibus tantam hominum multitudinem cum ipsa celebritas ad quam vocabantur, tum supremi Pastoris erga omnes benignitas & planè perspecta religio, cujus cum viderent impressa ubique vestigia, mirum non est, si ad omnem pietatis sensum eorum animos excitarentur.

Interea quinque Beatorum qui adſcribendi Sanctis erant,compendiaria narratione Vitæ deſcriptæ jam fuerant. Excerpi hæ ſolent ex publicis Tabulis, quæ penes Sacrorum Rituum Congregationis Secretarium ſervantur. Eas igitur ſeparatis libellis impreſſas R. P. D. de Valentibus Fidei Promotor juſſu Pontificis, qui nondum Romam redierat, ad Eminentiſſimos Dominos Cardinales, Patriarchas, Archiepiſcopos & Epiſcopos, quorum non pauci in Urbem peregre veniebant, tranſmittere curabat, ut ex hujuſmodi Beatorum Vitis agnoſcere quiſque poſſet quid ſibi ad majorem Dei gloriam & catholicæ Fidei incrementum circa eorumdem Canonizationem conſulendum Sanctiſſimo expeditiùs tutiùſque videretur. Hæc quæ ſequitur ſuperaddita libellis erat Inſtructio in unoquoque ex quinque ordinatim habendis ſemipublicis Conſiſtoriis adamuſſim ſervanda.

METHODUS SERVANDA

In ſemipublicis Conſiſtoriis ante proxima indictæ Canonizationis ſollemnia, ex ritu habendis.

IN ſingulis hujuſmodi Conſiſtoriis de uno tantum Dei Servo ex quinque in Sanctornm numerum cooptandis tractabitur prout infra:

In primo agetur duntaxat de beato FIDELI a SIGMARINGA Martyre Ordinis Minorum S. Franciſci Capuccinorum; In ſecundo; de beato CAMILLO de LELLIS Clericorum Regularium Miniſtrantium Infirmis Fundatore; In tertio; de beato PETRO REGALATO Ordinis Minorum Obſervantium S. Franciſci; In quarto; de beato JOSEPHO a LEONISSA pariter Ordinis Minorum S. Franciſci Capuccinorum, Confeſſoribus; & in quinto; de beata CATHARINA de RICCIIS Ordinis Prædicatorum Virgine.

Eminentiſſimi Domini Cardinales Cappis violaceis ex camellotto induti erunt.

Reverendiſſimi Patriarchæ, Archiepiſcopi & Epiſcopi omnes in Urbe præſentes, necnon DD. Protonotarii, duo antiquiores Rotæ Auditores, & Cameræ Apoſtolicæ Procurator Fiſcalis eas reſpectivè deferent Cappas, quibus in Pontificio Sacello uti ſolent.

Sanctiſſimi Domini Noſtri brevis allocutio Actioni dabit initium, eaque Fratrum ſuffragia exquiret.

Eminentiſſimi Cardinales, ac Reverendiſſimi Patriarchæ, Archiepiſcopi & Epiſcopi, ſuo proprio ſervato ordine, paucis ſuum ſenſum aperient.

DD. Cardinales dum ſententiam prodere incipient, ſigillatim nudato capite aſſurgent, eamque bireto tecti proſequentur ſedentes.

Superiùs recenſiti Præſules, ferentibus ſuffragia Eminentiſſimis Patribus, ſedebunt capite operto: Stabunt verò cum Summus Pontifex verba faciet.

Surgent autem ipſorum ſinguli, ſtatim ac primus Patriarcha ſententiam dicturus aſſurget; Sicque jugiter permanebunt, donec ultimus Epiſcoporum loqui deſierit. Auditis cunctorum Placitis, iterum Papa ſermocinabitur.

Mox

Mox Procurator Fiscalis Cameræ consueta forma adstantes DD. Protonotarios rogabit, ut publicum Actorum documentum conficiant.

Eorumdem Decanus ad Pontificis Familiares conversus illos advocabit in Testes; sicque Consistorium absolvetur.

Meminerint omnes Eminentissimi Cardinales, aliique Reverendissimi Suffragatores, quod propriam quisque sententiam scriptam atque subscriptam tradere debet singulis vicibus eadem in Aula Consistoriali Reverendissimo Secretario Congregationis Sac. Rituum, vel ejus loco uni ex Apostolicarum Cæremoniarum Magistris.

Ideo &c.

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, Martyrii, & Miraculorum, necnon Actorum in Causa Canonizationis Beati Fidelis a Sigmaringa Sacerdotis Professi Ordinis Fratrum Minorum sancti Francisci Capuccinorum, Præfecti Missionis Apostolicæ in Rhætia, & Sac. Congregationis de Propaganda Fide Protomartyris.

Ex Secretaria Congregationis Sacrorum Rituum.

„ Sigmaringæ Constantiensis Diœcesis Oppido satis nobili in Sveviæ „ Ducatu ex non obscurâ Rojorum familiâ genitus Fidelis in lucem „ prodiit anno a partu Virginis millesimo quingentesimo septuagesimo „ septimo. Sacro Baptismatis fonte cœlo renatus, & a prima ætate a piis „ catholicisque parentibus iis studiis addictus, quibus ætas puerilis ad hu„ manitatem informari solet, singulari morum candore & honestate aper„ tum dedit de futura sanctitate præsagium. Adolescens ad Friburgensem „ Academiam missus, cum ibi studia scientiarum cum magno pietatis ar„ dore conjungeret, brevi in utroque ita profecit, ut non minus virtute „ quàm doctrinâ ceteris omnibus antecelleret. Cum verò præter Philo„ sophiæ, Theologiæ, & utriusque Juris peritiam accessisset etiam exte„ rarum linguarum singulare ornamentum, factum est, ut nobilissimi ali„ quot inter Germanos eum seligendum putaverint tanquam magis ido„ neum, cui Magistro, Custodi, atque Rectori Filios committerent in Ita„ liæ Galliæque itinere peragendo. Eorum precibus cum se Fidelis fa„ cilem præbuisset, ita se in eo munere præstitit, ut & Deo & hominibus „ probaretur. Sex enim annorum spatio, quibus iter illud confectum fuit, „ commissos sibi Adolescentes ita gubernavit, rexit, erudivit, ut in Pa„ triam cum fuissent reduces, non minùs insigni in Deum pietate imbu„ tos eorum parentes confessi sint, quàm multiplici rerum cognitione „ versatos.

„ Friburgi paulò post ritu solemni utriusque Juris laureâ ceterisque

„ doctri-

,, doctrinæ insignibus decoratus in Alsatiam perrexit, ut Ensishemii Advocati munere fungeretur. Vix tamen in Fori lucem egressus Fidelis fuerat, causasque cœperat agitare, cum animadvertens inane esse atque vanissimum quidquid honoris, quidquid dignitatis aut lucri a Forensi exercitatione se aliquando consecuturum sperare poterat, imò etiam quanti alea illa in animæ suæ perniciem foret plena periculi, nuncium illi remittere statuit, seque totum divini Numinis obsequio mancipare. Per arduum igitur virtutis iter incedere cupiens, cum aliquot ex rigidioribus Ordinum Institutis considerandа sibi ob oculos proposuisset, illud potissimùm seligendum putavit, quod Patribus Capuccinis est peculiare, quodque proposito sibi fini assequendo omnium aptissimum videbatur. Neque cunctatus; Cum, ut in eam Religionem admitteretur infimis precibus postulavisset, facilem aditum apud eos Patres doctrinæ & virtutis ejus minimè ignaros invenit. Antequam verò tam difficile perfectionis iter ingrederetur, quasi ascensiones in corde suo dispositurus, sacris priùs Ordinibus voluit initiari, seque Domino per Sacerdotium consecrare. Die igitur ipsa quæ Seraphico Patriarchæ Francisco solemnis est primum fecit Sacrum incredibili spiritus sui fervore: Quo peracto veterem expoliatus Hominem cum actibus suis, novumque simul cum habitu Religionis indutus, qui secundùm Deum creatus est, nova ingressus fuit tirocinia evangelicæ perfectionis. Quo tempore cum deposito quo anteà vocabatur Marci nomine, Fidelis appellari maluisset, Magister Novitiorum quasi prophetico illustratus lumine, quid de Fideli futurum erat, divinaret: *Et tu* (inquit) *esto Fidelis usque ad mortem, & accipies coronam vitæ*.

,, In eo stadio cum se positum Fidelis cerneret, quod tot votis ardentibus concupiverat, mirum est, quantum ad currendam viam exultaverit sicut Gigas. Seraphici Patris imitator egregius tot edere statim cœpit humilitatis, obedientiæ, ac ferventissimæ devotionis exempla, ut & Tyronibus & illis emeritæ sanctitatis hominibus præluceret.

,, Expleto itaque tot inter incrementa virtutum tempore Probationis tanto pietatis sensu emisit Vota solemnia, ut inter principaliora beneficia, quæ Deo referebat accepta, votorum Religiosorum gratiam recensendam putaret, & de agendis pro ea Domino gratiis, quàm de ipsismet peccatis suis illum sollicitudo major urgeret. Hinc sermo illi familiarissimus postmodum semper fuit de commemoranda eorum felicitate, qui in domo Domini plantati sunt, suique cordis explicando dolore, quod ex seculi tempestatibus in tutissimum Religionis portum se citiùs non recepisset.

,, Fidelem interea novis votorum stimulis ad altiora perfectionis culmina properantem singulari quodam amore atque benevolentiâ Superiores Ordinis complectebantur. Admirabantur in eo siquidem præstantissimam Juris utriusque peritiam cum insigni animi humilitate

,, conjun-

„ conjunctam, juvenilem ætatem cum peculiari morum gravitate atque „ prudentia copulatam, exactam disciplinæ Regularis observantiam ab „ humanitate, officio, comitate minimè segregatam. Hinc raro inter „ Capuccinos exemplo maturiùs quàm fieri soleat Christifidelium Con- „ fessionibus excipiendis addictus est, ipsique commissum Apostolicum „ Concionatoris munus. Utrumque autem tanta assiduitate, diligentiâ, „ & Religionis zelo Fidelis exercuit, ut plures miseras animas vitiorum „ cœno involutas a Diaboli servitute, in qua diù multumque jacuerant „ vinculis voluntariis adstrictæ, omni priùs labe purgatas, in filiorum „ Dei libertatem feliciter asseruerit. Neque enim aut humana prudentiæ „ carnis dictamina, aut Potentum invidia, aut voces Malevolorum, aut „ conatus Hæreticorum efficere potuerunt, ne poscentibus Pœnitentiæ „ Sacramentum domi forisque ministraret, ne contra Peccatores invehe- „ retur, ne contra Hæreticos declamaret, ne totis quibus poterat viribus „ malos mores evellere conaretur. Hinc ejus operâ laboribusque plurimi „ hæreseos infecti ad Ecclesiæ sinum reducti: perditissimi homines ad me- „ liorem frugem revocati: inveteratæ compositæ simultates: jussæ a Fi- „ delium ore exulare blasphemiæ: compositæ ad omnem modestiam mu- „ lieres: a Christianorum cordibus atque corporibus eliminata luxus, su- „ perbiæ, luxuriæ vitia. Licet enim bellum implacabile peccatis omni- „ bus indixisset, tamen explicari non potest quanto animi ardore, assidui- „ tate dicendi, eloquentiæ conatu, modis omnibus hæc præsertim vitia, „ quæ tunc temporis in iis Regionibus grassabantur, insectaretur.

„ Cum verò in Fideli zelum fortem quidem Superiores Ordinis ani- „ madverterent, non tamen asperum illum atque humanitatis expertem, „ sed cum admirabili quadam prudentia conjunctum, simul publicæ Fide- „ lium & privatæ Ordinis utilitati consulere volentes, eum Vitchyrchien- „ sis Cœnobii regimini admoverunt. Quo munere non ambitus vitio, sed „ obedientiæ virtute suscepto, nihil antiquiùs habuit quàm ut forma fie- „ ret gregis, singulasque Regularis disciplinæ Magistri partes impleret. „ Ipse igitur divinis laudibus persolvendis statis horis semper adesse: om- „ nia etiam humillima Religionis munia promptiùs obire: per multum „ temporis spatium in publica mensa se flagellis sæpissimè cædere: Ægro- „ tis inservire in abjectissimis ministeriis, eisque omni ope præsto esse & „ auxilio: Afflictos recreare: Errantes corripere: Valentes corpore avo- „ care a desidia: Ferventes cogere ad requiem: suave Christi jugum omni- „ bus allevare: omnes in sanctam animorum societatem & perfectam „ Christi charitatem unire: omnes ad currendum Religiosarum virtutum „ stadium verbo exemploque animare.

„ Interea verò sollicitus, ne dum aliis præerat dignitate & impe- „ rio, rebellis adversùs spiritum caro sibi ipsi dominaretur, ciliciis, ine- „ diâ, vigiliis atque omni pœnarum genere ita eam afflixit, ut in ser- „ vitutem perpetuam planè redegerit. Cum tot apud Capuccinos solem-

„ nia

„ nia jejuniorum tempora ſancitâ lege ſerventur, ut jejunando anni pars „ maxima ab iis Patribus tranſigatur, multò tamen plura Fidelis addidit: „ A die ſcilicet feſto beatæ Mariæ Virginis in Cœlum aſſumptæ uſque ad „ eum, qui S. Michaeli Archangelo ſacer eſt, ita jejunare conſuevit, ut „ neque in itinere conſtitutus de hujus jejunii rigore voluerit unquam re- „ mittere: ſingulis totius anni ſecundis, quartis, & ſextis feriis, ab omni „ prorſus carne exactâ obſervatâ abſtinentiâ, paucis tantùm leguminibus „ utebatur: Adventus verò & Quadrageſimæ tempore, ſicuti etiam in „ omnibus Apoſtolorum Sanctorumque nonnullorum vigiliis tàm rigi- „ dum ſibi jejunium indixerat, ut modicâ panis vinique quantitate con- „ tentus, nullis præterea cibis calidis veſceretur; Quin etiam, ut omni- „ bus beatæ Mariæ Virginis ſuique Ordinis Sanctorum feſtivis diebus „ puriori ferventiorique ſpiritu ſe præpararet, in eorum pervigilio, præ- „ ter modicum panis & aquæ hauſtum, nihil aliud ſibi penitus permit- „ tebat. Nec illud ſilentio prætereundum, quòd jejuniorum tempore eam „ ſibi præſcripſerat rigidiſſimam legem nulla unquam ratione violandam, „ ut ad veſperas, niſi fortè ſequenti die concionaturus, à cibis omnibus „ abſtineret. Neque magis indulſit ſomno, quàm cibo; Eo enim uſus eſt „ ita parco, ut, cum orationi, lectioni ſcribendiſque concionibus ma- „ ximam noctis partem tribueret, tres, ad ſummum quatuor horas in „ ſacco ſtramineo provolutus dormitando conſumeret.

„ Adeo igitur mortificatus carne cum foret, illud Fidelis eſt conſe- „ cutus, ut ſpiritu vivificatus non ſolùm intactum illibatumque ab omni „ mortifera peccati labe corpus animumque ſervaverit, ſed promptior „ alacriorque in Deum elevaretur. Uſque enim adeo oratione cum voca- „ li, tum mentali delectabatur, ut nec diu, nec noctu invictum ab ea „ ſpiritum relaxaret. Præter horas canonicas ab Eccleſiæ, & Franciſca- „ næ Familiæ Ritu præſcriptas, quas ſimul cum ceteris Fratribus gravi- „ ter decenterque pſallendas in choro curabat, ea etiam officia recita- „ re ſolitus, quæ beatæ Mariæ Virgini, ſanctoque Franciſco ſunt pecu- „ liaria, ab iis nullis unquam diebus abſtinuit; quin etiam poſt comple- „ tas nocturno tempore eas laudes, quæ Matutinæ dicuntur, ceteris cu- „ bitum repetentibus, ipſe in Eccleſia coram Sanctiſſimo Sacramento fle- „ xis genibus perſeverans, ſanctæ orationis ſtudia uſque ad auroram pro- „ ſequebatur. Divina verò myſteria tanto mentis ardore, tantâ ſui ſpiri- „ tus ſuavitate meditabatur, ut contemplatione aliquando defixus atque „ in Deum raptus immobilis multo tempore permaneret. Porro qualem „ ac quantum ſuavitatis odorem Fidelis orationes emitterent coram Do- „ mino, ex eo facilè dignoſci poteſt, quòd, duo ſolitus cum fuiſſet ab „ eodem enixis precibus poſtulare, ſcilicet, ut vitam ab omni peccato „ immunem traduceret, fidemque ſuo ſanguine confirmaret, utriuſque „ voti compos effectus eſt.

„ Neque verò in hac clauſtrali tantùm, atque domeſtica vivendi ra-

„ tio-

„ tione, quam non interrupto exercitio virtutum uſque ad exitum vitæ „ eſt proſecutus, ultimam perfectionis atque virtutis ſuæ metam ſitam „ eſſe Fidelis voluit; ſed, quod magis mirandum eſt, eam cum admira- „ bili quadam Proximorum charitate conjunxit. Nunquam igitur magis „ exultare in Domino videbatur, quàm cum ægrotos inopes Homines in- „ viſeret, ſolaretur, blandis piiſque ſermonibus recrearet: Detentis „ in carcere ea, quæ poterat, cum animæ, tum corporis ſolatia confer- „ ret: Collectis ex Divitibus eleemoſynis aliorum inopiam omnium ipſe „ pauperrimus ſublevaret: Viduarum & Pupillorum cauſas apud ipſos „ etiam Principes promoveret. Auſtriacas Copias peſtilens quidam gra- „ veolenſque morbus invaſerat, quo correpti miſerandum in modum Mi- „ lites ſqualore confecti, viribus debilitati, omni deſtituti auxilio, vel „ in nuda humo, vel ſuper tabulas, ut apud Milites moris eſt, decum- „ bere cogebantur. In hac tanta miſerorum Hominum calamitate expli- „ care quis ſatis poſſit, quantum Fidelis charitas emicuerit? Quos enim „ alii ſeu metu morbi, ſeu incredibili corporum fœtore repulſi diligen- „ tiſſimè declinabant, eos ipſe ſingulos ſæpiſſimè inviſere, eorum ulcera „ pertractare, eorum tabem abſtergere, eorum pedes lavare, eorum „ confeſſiones in terram pronus excipere, eorum ſanitatem collectis un- „ dique delicatioribus cibis, conquiſitis undique opportunioribus medi- „ caminibus procurare, eorum neceſſitatibus ſubvenire omni, qua pote- „ rat, ope tamdiu non deſtitit, quamdiu calamitas illa Vitchyrchii per- „ ſeveravit.

„ Verùm nullum unquam majus, præclariuſque Fidelis dedit ſuæ in „ Proximos ardentiſſimæ charitatis argumentum, quàm invicto illo, quo „ uſus eſt, zelo in evellendis radicitùs ab eorum animis perverſis quibuſ- „ dam moribus, & orthodoxâ inter eos Religione tuendâ. Cum enim „ frequentiſſimis concionibus ſuis induratam ſceleſtorum quorumdam Ho- „ minum Mulierumque pervicaciam infringere minimè potuiſſet, nihil „ veritus eorum minas, vitæ periculum nihili faciens, omni conatu ad- „ hibito, ab iis, quibus gubernanda commiſſa fuerat Civitas, decretum „ obtinuit, quo cavebatur, ut vel reſipiſcerent, vel Senatus conſulto de- „ leti a Civium numero in poſterum exularent. Quin etiam cum plures „ Hæreticorum libri per Germaniam Italiamque poſtea evulgandi ad „ Vitchyrchienſes Mercatores tranſmitterentur, publicèque proſtarent, „ non modò effectum eſt Fidelis operâ, ut hoc illis eodem Senatus con- „ ſulto fortiter inhiberetur, ſed ubicumque in privatis etiam ædibus li- „ bros hujuſmodi reperiret, eos ipſemet ſuis manibus tollere ſecumque „ abducere non dubitabat.

„ „ Voluntariis hiſce frequentibuſque veluti pugnis atque confli- „ ctibus exercebat ſeſe Athleta Chriſti fortiſſimus, præparabatque ad ma- „ gnum illud periculoſumque certamen, quod erat paulò poſt pro am- „ plificanda Religione catholica ſubiturus. Non multos ante annos Rhæ-

„ ti, qui illam incolunt Alpium partem, qua Germania ab Italia dividi-„ tur, ex nimia cum Pagis Helveticis vicinitate, hæreseos peste contra-„ ctâ, infeliciter tabescebant. Quin etiam, cum jam prope esset, ut in „ vicinas catholicas Valles penetraret, maximè verendum erat, ne ob „ assiduam cum illis Populis consuetudinem & mercimoniorum commo-„ ditatem sensim omnem Cisalpinam Galliam labefactaret. Huic tam „ gravi morbo tantoque vitando periculo, cum magno præsentique „ remedio opus esset, re diligenter a Summis Pontificibus Paulo V., & „ Gregorio XV. consideratâ, statutum est, doctos aliquot religiososque „ Viros in Rhætiam esse mittendos, qui Religionis zelo inflammati & „ evellerent, & dissiparent, & plantarent, & ædificarent. Quoniam „ autem diuturno experimento compertum fuerat, Capuccinos, sicuti „ Apostolicam vivendi formam adeo egregiè & fideliter imitantur, ita „ omnium aptissimos esse Apostolicis hisce muneribus obeundis, ii potis-„ simùm inter ceteros delecti sunt, quibus id muneris committeretur. „ Cum verò inter Capuccinos ipsos morum integritate, scientiarum splen-„ dore, vitæ sanctimoniâ, prudentiæ luce, linguarum peritiâ, Reli-„ gionis zelo unus Fidelis omnibus emineret, dubitandum diu non fuit, „ cui inter alios, tamquam Duci, hujuscemodi Provinciam Superiores „ Ordinis demandarent.

„ Eam autem quàm forti alacrique animo Fidelis susceperit, quàm „ egregiè præconceptæ de sua virtute opinioni responderit, norunt ii „ omnes, qui imperterritâ quâdam corporis animique constantiâ & diu-„ turnos maximosque exantlantem labores viderunt, & certissima capi-„ tis pericula subeuntem: Novit Ecclesia, quæ tot errantes miseros filios „ in viam salutis Fidelis operâ revocatos in sinu suo lætissima excepit: No-„ runt Hæretici ipsi, qui, cum Spiritui sancto per Fidelem loquenti re-„ sistere minimè possent, egregium de ejus doctrina, sanctitate, zelo te-„ stimonium summâ ipsius laude ferre coacti sunt. Et revera, ne pretiosis-„ simo Christi Sanguine redemptas animas lucrifaceret, suumque ministe-„ rium impleret, non hyemales montium asperrimorum altissimæ nives, „ non intentatæ ab Hæreticis minæ, non fames, non nuditas, non sitis, „ non frigus, non persecutio, non gladius deterrere potuerunt. Imbre „ madidus, sudore perfusus, viribus destitutus montana quælibet ardua „ conscendebat, loca omnia nivibus & glacie quantumvis obsita pene-„ trabat, & in ipsis Hæreticorum Templis catholicæ Fidei dogmata præ-„ dicare non verebatur.

„ Inter hæc verò, ut propositum sibi finem faciliùs assequeretur, & „ universam Provinciam brevissimo tempore ab omni hæreseos labe pur-„ garet, in eo præcipuam operam duxerat collocandam; ut Principes, & „ nobilissimi Regionis illius Homines ad saniorem mentem, ejuratis er-„ roribus, primò revocarentur; ut ii, qui apud Hæreticos Prædicantes „ vocantur, supremo Edicto Principis ab universa Rhætia exulare jube-

„ ren-

„ rentur; ut omnes bis in hebdomada adesse catholicis dogmatibus explicandis audiendisque concionibus cogerentur. Quæ omnia cum ipsi feliciter contigissent, stratam sibi gaudebat sanctissimus Vir amplissimam viam ad victoriam certissimè consequendam. Neque spe suâ frustratus est; licèt enim eam inde victoriam non omnino fuerit consecutus, quam animo reputabat, triumphum tamen inde in semetipso retulit singularem. Inde scilicet factum est, ut scelestissimi quidam inter Hæreticos pertinacissimi, cum de rebus suis diffiderent, si diutiùs Fidelis viveret, furore in sanctissimum Virum amentes de ipso mactando nefarium consilium inirent, atque executioni mandarent.

„ Vitchyrchio, quò se ad paucos dies contulerat, redux in Rhætiam Fidelis, peragratis aliquot Oppidis, pluribusque concionibus habitis, in Pago quodam (Luceyn Incolæ dicunt) tunc fortè constiterat concionaturus. Interea ex vicino Seviensi Pago delecti sunt, qui Fidelem pietatis simulatione adeuntes rogarent, ut Dominicâ primâ ad eorum Ecclesiam sese conferret concionem ad Populum institurus. Quin etiam, quò faciliùs scelestissimi Homines voti compotes fierent, multis pollicentur, se dicto audientes futuros, nihilque prætermissuros, quod ipse faciendum præstandumque proponeret. Intellexit quidem Vir prudentissimus, se fraudibus & insidiis circumveniri, quod postea ipso rei exitu probatum est. Sive verò, quam tamdiu concupiverat, Martyrii palmam sibi tandem oblatam respuere minimè vellet, sive Apostolico, quo fungebatur, muneri aliqua ex parte deesse videri nollet, illorum simulationi morem gerendum putavit.

„ Postero itaque die, cum in primis Rem Deo sacram fecisset, profectus ad Ecclesiam in Sevis concionem ad frequentissimum Populum habiturus suggestum ascendit. Ibi verò patefactis subitò insidiis, tempus illud præsens esse cognovit, quod prophetico illustratus lumine venturum sæpe prædixerat, quo scilicet sibi erat, illatâ ab Hæreticis crudeli nece, obeundum. Vix enim in Rostris fuit, cum hæc verba certissimum imminentis mortis indicium ibi inscripta perlegit: *Hodie prædicabis, & non ampliùs*. Qua tamen re ceteri animum despondissent, & periculi magnitudine territi mente concidissent, tantum abfuit, ut Fidelis commoveretur, quin etiam cœlesti inflammatus charitate erectus & confirmatus est. Divinâ igitur virtute fretus, majoremque præter consuetudinem alacritatem ostendens, impavidus concionem sacram aggreditur: Cum subitò armata hominum Hæreticorum manus impetu repentino in Ecclesiam irrumpit, altissimos insanosque clamores tollit, ingentique concitato tumultu adstantem Populum incredibili terrore & confusione perturbat: Quin etiam audacior quidam & furibundus, ignito globulo contra Fidelem exploso, eumdem in ipso suggesto trajicere conatus est. Cum verò globulus, eo inoffenso, contra Sicarii mentem fuisset aliò delatus, Fidelis periculo, quod decli-

„ nare non poterat, animadverſo, invictum ſedatumque animum gerens „ inter Populi ſtrepitum clamoreſque deſcendit, & ante majorem aram „ flexo utroque genu procumbens, certiſſimè moriturus ſe, Catholicos, „ ſuoſque ipſoſmet hoſtes hæreticos Domino commendavit. Veritus ve- „ rò, ne in tantâ rerum perturbatione atque tumultu multi, qui ex Ca- „ tholicis aderant, ſui causâ mali aliquid paterentur, per patentem ex „ Eccleſiæ latere portam egreſſus eſt. Vix autem ſeceſſerat aliquantulum „ e Templi foribus, cum furore amentes, crudelitatem rabiemque toto „ ore ſpirantes nefarii quidam Fidelem circumveniunt, enſibus ferratiſ- „ que fuſtibus immaniſſimè cædunt, & repetitis frequenter ictibus tamdiu „ contundunt, quamdiu vulneribus ſupra viginti ſaucius ſuo ſanguine fœ- „ diſſimè maculatus, oculis ad Cœlum, quoad poterat, paulò ſublatis, „ animam, plaudentibus & mirantibus Superis, exhalavit octavo Kalen- „ das Maji anno ſalutis noſtræ milleſimo ſexcenteſimo vigeſimo ſecundo.

„ Porro quanta fuerit in obeundâ morte Fidelis animi magnitudo, „ ipſi Hæretici ſatis norunt atque teſtati ſunt. Cum enim quidam ex illa „ Sicariorum cohorte gloriabundus in omnium cœtu narraret, Fidelem „ præſentiſſimæ mortis aſpectu nec territum, nec perturbatum, imò hi- „ lari lætoque vultu in ſuo corpore vulnera quælibet excepiſſe, Hæreti- „ cus præco tantâ commotus animi fortitudine, ejuratâ illico hæreſi, „ Catholicus effectus eſt.

„ Sacrum Martyris corpus prope eumdem locum, ubi fuerat inte- „ remptus, primò ſepultum, ad Eccleſiam deinde Curienſem ab Auſtria- „ co exercitu triumphali pompâ delatum eſt die quintâ Novembris ejuſ- „ dem anni, Clero univerſo Populoque euntibus obviam, illudque eâ „ inſigni veneratione proſequentibus, quæ tanto Chriſti Martyri debe- „ batur.

„ Hæretici verò diuturnam ex tanto facinore voluptatem capere mi- „ nimè potuerunt; Cum enim a Leopoldo tunc temporis Auſtriæ Archi- „ duce per ſummum nefas defeciſſent, collectiſque copiis adversùs Au- „ ſtriacos arma cœpiſſent, dum ſigna cum ipſis conferunt, ſeſe illis, tam- „ quam Auſtriaci exercitus Caput, ſpectandum Fidelis præbuit divino „ lumine circumfuſum, enſem manu vibrantem aſpectuque eos terribili „ minitantem: Quem cum inter ceteros ipſemet Hæreticorum Dux fuiſ- „ ſet intuitus, territus & ſemianimis ſugam ſtatim capeſſere coactus eſt. „ Cujus rei fama multorumque inſignium miraculorum, quæ ad mani- „ feſtandam ſui Martyris gloriam a Deo patrata fuerant, longè latèque „ vagata, ſummo poſtmodum fuit Principibus Populiſque incitamento, „ ut tanti Martyris patrocinio ſe multis precibus commendarent. Quo- „ niam verò eos inter Operarios, qui excolendam vineam Domini juſſu „ Sacræ Congregationis de Propaganda Fide ſuſceperant, primus Fidelis „ fuerat, qui eam proprio ſanguine irrigaverat & fœcundaverat; Hinc, „ ut etiam de ſeipſa tam benemerito Protomartyri ſuo majores, quas in

„ terris

„ terris poterat, grati animi vices eadem Congregatio rependeret, ejusdem operâ subitò factum est, ut de eo inter gloriosiores Christi Martyres recensendo ageretur. Quod ut citiùs obtineretur, dato ad Urbanum VIII. Pontificem Maximum supplici libello, Sacra eadem Congregatio impetravit, ut omissis iis Processibus, qui auctoritate ordinaria fieri consueverunt, Apostolici tantùm conficerentur.

„ Ii verò probè ritèque confecti cum fuissent, & ad Urbem delati, cumque ad rigidissimum examen de more revocata fuissent cum martyrium & causa martyrii, tum signa atque miracula, quæ ipsum fuerant consequuta, demum in generali Rituum Congregatione coram Benedicto XIII. Pontifice Optimo Maximo habitâ die vigesimâ quartâ Mensis Februarii anni millesimi septingentesimi vigesimi noni decretum est: *Constare*, quòd in odium catholicæ Fidei interemptus verè Fidelis fuerit; quatuorque ex pluribus adprobata miracula. Primum est, quòd exorto in arce Majenfeldensi maximo incendio, post invocatam Fidelis opem statim extinctum est. Secundum, quòd cum Soror Cæcilia Munsingerin Sanctimonialis Ordinis Cisterciensis mamillam dexteram horribili quodam modo inflammatam haberet, doloresque acerbissimos pateretur, invocato Fidelis auxilio, statim tumor omnis, omnis dolor evanuit. Tertium, quòd, cum infantulus Franciscus Papussin vix in lucem editus dexterum oculum primò fluentem, mox densâ suffusione obnubilatum habuisset, foramen quoque in medio ocelli conspectum de humore crystallino profluente suspicionem maximam ingessisset, Medicus verò, tamquam re desperatâ, opem ferre recusavisset, Matre ad Fidelis opem confugiente atque vovente, se diem vigesimam quartam Aprilis, qua martyrium passus fuerat, inter solennes habituram, soluto voto, Puer ita sanatus est, ut nullum in oculo remanserit præteritæ infirmitatis indicium. Quartum denique, quòd, cum Gaspar Stigher ex Pago Gisingensi quinque annorum spatio laterum tergorumque tam acerbo dolore fuisset afflictus, ut cuique labori, imò etiam motui impotens esset, postquam se Fidelis patrocinio commendavit, eoque gladio contactus fuit, quo dicebatur fuisse percussus, illico pristinæ sanitati primisque viribus restitutus est.

„ Quapropter, cum Sacra eadem Congregatio Servum Dei inter Beatos solenni Ritu recenseri posse dixisset, idem Benedictus XIII., dato diplomate, die decimâ secundâ Mensis Martii anni millesimi septingentesimi vigesimi noni de Fideli Beatorum fastis adscribendo Decretum emisit, indulsitque, ut in universo Ordine Minorum S. Francisci Capuccinorum, in Urbe Curiensi, Sigmaringæ, Friburgi, atque Vitchyrchii in ejus honorem Officium ac Missa de communi unius Martyris quotannis anniversariâ illius mortis die recitaretur. Percrebrescente verò postmodum illius sanctitatis famâ, Pontificia sanctione permissæ sunt propriæ de beato Fideli martyre Lectiones a Sacra Rituum

„ tuum Congregatione, audito Fidei Promotore, adprobatæ, ejusque „ nomen una cum illis, quæ in Romano Martyrologio leguntur, annu„ meratum.

„ Causâ iterum reassumptâ, novi paulò post efformati fuerunt Apo„ stolicâ auctoritate Processus, ut, quæ post cultum indultum diceban„ tur patrata, miracula probarentur. Itaque post perpensam diligenter „ admissamque eorum validitatem, ad examinandam eorumdem miracu„ lorum veritatem atque substantiam deventum est: Cumque in pluribus „ Congregationibus fuissent bene discussa, & in ultima generali duo ex „ quatuor plenis Patrum suffragiis adprobata, tandem aliquando die de„ cimâ octavâ Mensis Januarii anni millesimi septingentesimi quadragesimi „ quarti Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS XIV. Pontifex „ Optimus Maximus peculiari Decreto suo Apostolicæ confirmationis iis „ robur adjunxit. Primum ex iis fuit Fr. Carolus a Mediolano ex Ordine „ Capuccinorum Professus a morbo epileptico, quo per decennium labo„ raverat, momento sanitati pristinæ adeo restitutus, ut infirmus fuisse „ nullatenus videretur. Alterum in Josepho Kirner Puero quadrienni pa„ tratum est: Hic enim ob rachitidem triennalem omnem pedum usum „ amiserat; sed a Matre ad Ecclesiam Capuccinorum cum fuisset ductus, „ beatoque Fideli ante ejus imaginem fervidis precibus commendatus, „ consolidatæ subitò sunt bases ejus, relictisque, quibus corpus regebat, „ fulcris, ita rectè ambulavit, ut suis ipse pedibus Domum redierit, sa„ nusque semper incesserit.

„ Postremò, cum die vigesimâ quartâ Mensis Martii ejusdem anni in „ generali Congregatione coram Sanctitate Sua solennem beati Fidelis „ Canonizationem tutò perfici posse Patres unanimes affirmassent, eadem „ Sanctitas Sua preces priùs ipsa fundere statuit, & ut a Christifidelibus „ funderentur indixit. Die demum vigesimâ quartâ Mensis Aprilis, qua „ Martyrii beati Fidelis anniversaria memoria recolitur, cum in Ecclesia „ Capuccinorum fecisset Sacrum ad illud Altare, quo ejusdem beati Mar„ tyris Reliquiæ erant expositæ publicæ Fidelium venerationi, Decretum „ expediri mandavit, ut Sanctorum Albo idem Fidelis adscribi posset. Pro „ cujus Decreti executione post Regum, Principum, Sacræque Congre„ gationis de Propaganda Fide supplicationes usque a causæ initio sanctæ „ Sedi porrectas, humillimas etiam preces suas reverenter exponit tota „ Capuccinorum Familia.

COMPEN-

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, necnon Actorum in Causa Canonizationis Beati Camilli de Lellis Fundatoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis.

Ex Secretaria Congregationis Sacrorum Rituum.

„ Buclanici, quod Oppidum satis honestum est Theatinæ Dioecesis in „ Regno Neapolitano, natalem diem sortitus est Camillus de Lellis „ octavo Kalendas Junii anno salutis millesimo quingentesimo quinqua- „ gesimo. Qualis autem futurus esset, divinis pluribus præsagiis, ante- „ quam nasceretur, ostensum est: Inter quæ illud est celeberrimum, quòd, „ dum eum Mater haberet adhuc in utero, visa est sibi Puerum peperisse „ gestantem Crucem in pectore, quem præeuntem, veluti Ducem, se- „ quebatur ingens puerorum turba eâdem Cruce condecorata. Et revera „ tanto præsagio certa spes visa est effulgere. Sacro siquidem fonte rena- „ tus, & a Parentibus piè ingenuèque educatus, tale de se Puer speci- „ men præbuit indolis facilitate & morum integritate, ut verè præven- „ tus a Domino in benedictionibus dulcedinis judicaretur. O tamen dif- „ ficilem in adolescentia Hominis viam! Nondum pubertatis annos Ca- „ millus attigerat, cum sensim in vitia deflectens, ita perditè cœpit aleis „ indulgere, ut dies noctesque in iis impenderet. In qua pessima se- „ quenda vitæ ratione cum se postea eo tempore confirmasset, quo Pa- „ trem secutus nomen militiæ dedit, multò tamen adhuc vehementiùs, „ Patre paulò post morte sublato, summo suo jure ad otium & aleas „ abusus est. Quo tempore illud maximæ fuit omnibus admirationi, quod „ ab execrando blasphemiæ vitio semper abhorruit. Divino tamen judicio „ atque permissu sortem adeo insensam & iniquam in aleis expertus fuit, „ ut, profligato quamcitissimè patrimonio, universâque domesticâ re „ consumptâ, debuerit Romæ in Nosocomium sancti Jacobi Incurabi- „ lium secedere non tam, ut ab ulcere, quod in tibia itinerando contra- „ xerat, convalesceret, quàm ut Infirmis famulando in abjectissimis mi- „ nisteriis suorumque natalium conditione alienissimis sibi victum quo- „ modolibet procuraret. Cum verò naturâ, voluntate, consuetudine ad „ aleas raptus se ab iis cohibere non posset, & Superiorum monitis nihil „ proficeret, ne simili peste ceteros labefactaret, a Nosocomio dimis- „ sus est.

„ Româ in Dalmatiam profectus cum esset, & Castra Veneta con- „ tra Selymum Turcarum Tyrannum secutus, a præsentissimis, quæ in „ variis conflictationibus obiit, mortis periculis divinitùs liberatus, an- „ no tandem millesimo quingentesimo septuagesimo quarto in Regiis tri- remibus

„ remibus Neapolim appulit. Illic reliquâ suâ re omni in aleas projectâ, „ ne ipso quidem excepto, quo operiebatur, indusio, seminudus & re- „ rum omnium egentissimus Manfredoniam secessit. In ea Urbe ex Pa- „ trum Capuccinorum charitate in eorum Cœnobio receptus, cum ad „ vilissima quæque Conventus ministeria adhiberetur, brevi laboriosæ „ ejus vitæ pertæsus, pristinam libertatem & anteactæ vitæ licentiam „ animo meditabatur. Clementissimus tamen Dominus, a quo Camillus „ ad tantam Proximorum utilitatem suique ipsius gloriam præordinatus „ fuerat, ut diutiùs erraret in invio, non passus est.

„ Ex Castro sancti Joannis, quò Superioris jussu se Camillus contu- „ lerat, jumento insidens quadam die Manfredoniam revertebatur: Cum „ ejus animum nunquam magis quàm eo tempore a meliori fruge re- „ motum inopinata & vehemens circumfulsit de Cœlo lux, anteactæ „ vitæ ignorantias objecit ipsi ante oculos contemplandas, permovit, „ perterrefecit, eâque specie concussum ac deturbatum humi prostra- „ vit: Tum in salutarem ipsum compulit doloris amaritudinem, qua ex „ Saulo in Paulum, ex vase iræ in vas misericordiæ illico pertransiret. „ Vera mutatio dexteræ Excelsi! cum deinceps ne leviter quidem ampliùs „ deliquisse perhibeatur. Ut ergo stetit ex eo lapsu, Manfredoniam re- „ versus ad Superioris pedes provolutus, de induendo ejus Religionis ha- „ bitu qua precibus qua lacrymis impetravit.

„ Vix itaque compos voti factus, orationis, pœnitentiæ, præcipuè „ verò evangelicæ humilitatis studio ita brevi profecit, ut proprio quasi „ nomine Frater Humilis appellaretur. Interim verò pristino illo ulcere „ in tibia recrudescente, cum in eo curando omnis Medicorum opera eva- „ deret irrita, proindeque austero illi ac planè laboriosissimo vitæ Insti- „ tuto impar judicaretur, ex eorum Patrum sententia dimissus semel & „ iterum fuit. Rem æquo quidem animo tulit Camillus, ut erat Deo „ conformis; sed Capuccinos novis adhuc precibus etiam atque etiam „ rogare tamdiu non destitit, quamdiu ex Dei voluntate non esse intelli- „ gens, ut in illo viveret Ordine, Romam iterum cogitavit.

„ Huc ut venit, cum is, qui hominum corda regit Deus, res ita di- „ sposuisset, ut eidem Nosocomio, a quo paucos ante annos ignominiosè „ exulaverat, nunc honorificè OEconomus præficeretur, dici vix potest, „ quàm sedulum diligentemque sese in tali munere præstiterit admini- „ strum. Non solùm siquidem ea omnia Infirmis remedia procurabat, „ quibus tum corpus ad salutem juvaret, tum spiritum ad Deum erige- „ ret, sed eas omnes delicias diligentissimè conquirebat, quibus a morbi „ molestia relevarentur. Hinc ipsemet iis semper adesse: Eos, qui maxi- „ mè stomachum provocarent, morbos minimè fastidire: Ulcera tabo ma- „ nantia attrectare, tergere, circumligare, fovere: Omnes adhortari ad „ patientiam: Omnibus quàm vehementem poterat Dei amorem insi- „ nuare & ingerere: Eos potissimùm, qui in vitæ discrimine versarentur,

„ sacra-

„ sacramentalis gratiæ refectione stabilire in gratia & charitate: si penderent animis, revocare in spem: si benè rebus suis confiderent, confirmare: vindicare a rugitu circumeuntis Leonis, liberare a perditione, ac planè rapere ad gloriam.

„ Hæc autem ipse dum ageret sponte solisque impulsus stimulis charitatis, vehementissimè non poterat non dolere, quòd ii, qui multa mercede conducebantur, ut in Infirmorum cura omnem impenderent operam, negligentiùs & minùs accuratè, quàm par erat, suo munere fungerentur. Hinc mercedem si ipse proposuisset æternam, tum demum intelligebat, fore ut idipsum, quod a lucro temporali præstari non poterat, sola illa, quæ omnia suffert, omnia patitur, patiens est atque benigna, charitas facilè assequeretur. Re communicata cum S. Philippo Nerio, quo & Confessario & Consiliario in rebus omnibus utebatur, paucisque aliquot ejusdem Nosocomii Ministris, facilè omnes ad Camilli accessere sententiam, consenseruntque ineundam aliquam ex Laicis hominibus societatem, qui solo ducti spiritu charitatis in id unum incumberent, ut Infirmis jacentibus in Nosocomiis opem omnem, omnem operam diligentiamque præstarent. Cum igitur ii ipsi, qui consilio adhibiti fuerant, Nosocomii Ministri primi post Camillum in eam Sodalitatem (Confraternitatem ipsi vocabant) dedissent nomen, erecto in quodam ejusdem Nosocomii cubiculo devoto Altari, appositâque Christi Domini de Cruce pendentis imagine, illuc cum iis convenire Camillus cœpit, & prima veluti designare amplissimi Ordinis fundamenta. Crebris porro ibidem pietatis orationis & pœnitentiæ exercitationibus spiritum reficientes, castigantesque corpus, dici vix potest, quantâ deinde alacritate gestientes, quantâ charitate æstuantes Evangelici jam planè homines illinc Infirmis ministraturi egrederentur.

„ Verùm qui stat exadverso operum Christi inimicus Belial, quas non movit in novam hanc Christi segetem tempestates, quas turbas non excitavit, quæ neglexit superseminare zizania? Despondisset profectò Camillus animum, ejusque promovendi Instituti omni spe decidisset, nisi, quo auctore sanctum facinus capessere non dubitaverat, eumdem non habuisset in supremis angustiis vindicem ac planè statorem Deum.

Ante Crucifixi imaginem sese Camillus quadam die provolverat, „ eumque enixis precibus orabat obsecrabatque, ut præsto esset afflicto operi suo, opem necessariam afferret, & ab hostium impetu jam fermè obrutum relevaret, tutaretur, confirmaret. Hæc autem cum inter lacrymas supplex Camillus effunderet, claris distinctisque vocibus ex eadem imagine sibi loquentem audire Christum Dominum meruit, seque non adhortantem modò, sed etiam penè increpantem his verbis: *Eja pusillanimis, quid times? incœptum opus prosequere*. Ex quibus Christi

„ Domini vocibus quantam Camillus acceperit alacritatem, luculenter satis ostendit summa illa, qua deinceps in rebus difficillimis usus est, animi fortitudo atque constantia.

„ Ac primò quidem ex gravissimo S. Philippi Nerii consilio initiari „ Sacerdotio cum determinasset, nec ignoraret magnum in regno Cœlorum vocari nullum posse, nisi qui similis parvulis efficeretur, hinc minimè puduit hominem triginta duo annos natum in Collegio Romano „ scholas adire & frequentare, ut non solùm, prout ibi moris est, in litteris proficeret, sed quod summopere optabat, majora in dies ad pietatem „ incitamenta referret. Summa igitur auctus Sacerdotii dignitate, cum „ jam certum constituisset in quadam Urbis parte Congregationis suæ domicilium, & quamplures alii egregia virtute Ecclesiastici viri ad Camillum accessissent voluntariæ ejusdem charitatis victimæ, binas a Sixto „ Pontifice Maximo hujus nominis Quinto obtinuit Apostolicas Litteras: „ Primas quidem, quibus eam esse voluit & declaravit piorum hominum „ Congregationem, cui qui nomen darent, voluntariam paupertatem, „ castitatem & obedientiam sponte nullaque votorum sponsione profice- „ rentur, addictique pauperum quorumcumque ægrotorum famulatui iis „ sublevandis tempore etiam pestis occuparentur: Alteras verò quibus „ peramanter indulsit, ut Cruce pectus insignirent. Cum verò frequentior „ in dies ad Crucis vexillum multitudo confluerent, & in ampliorem domum ad sanctam Mariam Magdalenam in Regione Columnæ Congregatio migrasset, Gregorius XIV. incredibili illius in christianum populum utilitate permotus anno Domini millesimo quingentesimo nonagesimo primo eam in perfectam Religionem erexit. Quo factum est, „ ut maximum subitò sumpserit incrementum, & brevi per Italiam universam, per Siciliam exterasque Provincias amplificata fuerit & stabilita.

„ Quàm verò opportunè eo tempore hujusmodi novum Ordinem „ per Camillum Deus excitavisset, non multò post Italia universa & ipsa „ potissimùm Roma planè intellexit atque experta est. Cum enim anno „ quarto ab ipso Ordine constituto ea Urbs summâ annonæ caritate laboravisset; dirissima inde consecuta fuisset pestis, quâ aliquot hominum „ millia consumpta sunt, explicare quis satis possit quantâ in Proximos „ exarserint charitate hujusmodi Religiosi homines Camilli virtute exemploque inflammati, quot susceperint pro omnium salute labores, quot „ præsentissima adiverint mortis pericula, quot ab ipsis mortis faucibus „ eripuerint, quot eorum ope insidias Dœmonum frustrati sint, quot terrenum exilium cum cœlesti patria commutarint? Fœda profectò tunc „ erat Urbis facies; ubique vastitas, ubique horror, ubique luctus; plena „ languentibus Nosocomia, plenæ semitæ, plenæ domus; tecta, compita, fora morientium gemitibus resonabant. Quin etiam eò calamitatis „ deventum erat, ut quibus pestem evadere datum fuerat, fame occumbere cogerentur, multique reperti sint, qui bestiarum more ex crudis

„ nullo-

„ nulloque habito delectu herbis viverent & vescerentur. In tam luctuo- „ sa verò Urbis calamitate Camillus Religiosique ejus asseclæ quàm pul- „ chrum atque jucundum de semetipsis Deo & Angelis præbuere spe- „ ctaculum! Quo enim tempore incredibilis quidam terror atque formi- „ do cunctorum pervaserat animos, cum de sua quilibet salute anxius co- „ gitaret, cum alii fugâ, alii tectis sese tueri studerent, Camillus agmen „ ducens suorum Religiosorum pro salute publica se devovit. Ipse con- „ quirere in stabulis cryptisque jacentes inopes homines: Ipse iis si esuri- „ rent panem frangere, si ægrotarent suis sublatos humeris in Xenodo- „ chia transferre: Ipse nova erigere Nosocomia, necessariisque instruere „ rebus omnibus tum in ipsa Religionis suæ domo, tum in ea quæ est ad „ sanctum Sixtum Regione, tum in Rhedarum via: Ipse non solùm omni- „ bus Nosocomiis adesse, sed privatas etiam quaslibet domos invisere, „ portisque occlusis per fenestras, scalis adhibitis, penetrare: Ipse singu- „ lorum plagas curare, luem abstergere, lectos purgare: Ipse eos qui mi- „ serandum in modum morbo inficerentur, suis ipse complexos manibus, „ suas ipse inter ulnas aliò transferre, novisque lectulis collocare: Ipse „ denique ubique voce, ubique opera, ubique animo, ubique omnibus „ præsto esse consilio: Jacentes recreare, valentes alere, constitutos in „ mortis angustiis in spe & fide confirmare, migrantesque ex hac vita „ animas apud Deum orationibus, sacrificiis precibusque juvare; omnium „ bono consulere, sibi soli deesse, se solùm negligere, omni posthabita „ sui corporis suæque valetudinis ratione.

„ Singularia profectò sunt hæc in Camillo argumenta ardentissimæ „ charitatis: Non sunt tamen unica. Cum anno millesimo quingentesimo „ nonagesimo octavo eo usque intumuisset Tiberis, ut primas in Xenodo- „ chio sancti Spiritus cameras, ubi jacebant Infirmi, jam occupasset, ac in „ altiora contendere minaretur, in hac recenti atque inopina Infirmorum „ calamitate quid non aggressus est pro eorum salute Camillus? Impavi- „ dus in aquas ulceroso etiam crure prosiliens per tres integros dies in „ hac una fuit molestissima plenaque immensi laboris opera, ut Infirmos „ eorumque grabatos suis humeris exportatos in tutiora atque salubriora „ loca transferret, mirantibus cunctis, quod aquæ multæ non potuissent „ Camilli extinguere charitatem.

„ Neque verò unius Urbis ambitu immensa tantæ charitatis ampli- „ tudo finiri potuit ac circumscribi; sed Italiam universam complexa „ incredibili fuit omnibus adjumento. Buclanicum Oppidum Patriam „ suam cum vehementer annonæ caritate affligi intellexisset, adfuit Ca- „ millus illico, opemque de Cœlo tulit & ubertatem, insigni miraculo „ Domino comprobante quàm sibi Camilli charitas foret accepta. Fa- „ ctum enim est, ut exiguus fabarum agellus non solùm integro esurien- „ tique Populo alendo esset satis per multos dies, sed ex eo insuper, „ quanta nunquam sperari poterat, earumdem copia colligeretur. Ge-

„ nuæ aliàs cum foret, audiſſetque peſtem Mediolani graſſantem, quam „ Urbem alii diligentiſſimè declinabant, in eam ipſe ſummâ advolavit „ alacritate, ibique ea omnia, quæ Romæ expleverat, charitatis officia „ abundantiſſimè præſtitit. Neapoli verò cum ageret, atque Nolanæ „ Urbi diriſſimus morbus cœpiſſet ingruere, Camillus illico accurrit „ ejuſdem ſummæ charitatis vi atque impetu actus ac planè compulſus, „ ut animam ſuam pro Fratribus ſuis poneret & devoveret.

„ His tamen ceteroquin ampliſſimis non contenta confiniis Camilli „ charitas, extra etiam Infirmos & Noſocomia effuſa eſt. Egenis igitur „ opitulari Virginibus, derelictos tutari Pupillos, Viduas vindicare, „ Nudos operire, Eſurientes ſaturare, hoſpitio Peregrinos accipere, o„ mnibus omnia fieri, ut omnes lucrifaceret Chriſto in ſpiritu patientiæ „ & charitatis, fuerunt jucundiſſimæ Camilli deliciæ. Quorum charita„ tis munerum obeundorum uſque adeo amantiſſimus fuit, ut, cum innu„ meris propemodum ſumptibus ſufficere minimè poſſet Religionis ſuæ „ paupertas, graviſſimo ære alieno in Domino confiſus illam ſæpe gra„ vare non dubitaverit. Imò etiam illatas ſibi a plurimis eorum causâ in„ jurias cuntumeliaſque non modò æquanimiter tulit, ſed detractores „ ſuos humilitate, charitate, patientiâ ita lenivit, ut ex inſenſis ſibi „ Deoque amiciſſimos fecerit. Eâ enim ſemper fuit mente, eoque conſi„ lio omnia facinora capeſſebat, ut & prodeſſet hominibus, & gloriam „ Dei totis viribus procuraret. Hoc vel inde maximè intelligi poteſt, „ quòd, ſi qui hæreſi infecti in Noſocomiis aut alibi occurrerent homi„ nes, eos ipſe quoad poterat, libentiſſimè primò juvabat, tum poſtea„ quam in ſuam eos traxerat amicitiam atque familiaritatem, ita ſenſim „ alliciebat ad Catholicæ Matris Eccleſiæ ſinum, ut ii occultâ quadam „ divinæ lucis vi ab errore ad veritatem ſeſe avocari & rapi quodam„ modo faterentur.

„ Ceterum cum Camillus tam præclarè de omnibus mereretur, ſe„ metipſum negligentiùs, injurioſiùſque tractabat. Hinc, cum omnium „ morbis, omnium egeſtatibus majori, quo poterat, præſto eſſet auxilio, „ ſæviſſimam interim illam, quam ipſe in crure ab adoleſcentia acceperat, „ plagam, moleſtiſſimamque herniam non ſolùm ad mortem uſque negle„ xit, imò verò ſingularem ex iis videbatur capere voluptatem: Hinc „ nullis unquam veſtibus uti voluit, niſi maximè attritis, nullâ ſupelle„ ctili, niſi quæ paupertatem Evangelicam redoleret: Hinc inediæ, & „ vigiliarum uſque adeo patiens fuit, ut & perrarò ad veſperam ſeſe refi„ ceret, & ſimpliciſſimos eos cibos, qui afferebantur ad prandium, ma„ xima ex parte cum Pauperibus communicaret, nec plures, quàm qua„ tuor horas ad quietem ſomnumque capiendum permitteret corpori: „ Hinc Regularis diſciplinæ ſeveriſſimus ſui ipſius exactor nihil unquam „ de ſuarum Conſtitutionum obſervantia remittere voluit, tametſi famu„ lando Infirmis occupatiſſimus.

„ In

„ In tanta tamen virtutum omnium luce id certè mirandum quàm „ maximè, quòd de se rebusque suis tam abjectè sentiret, ut nec Ordi- „ nis Fundator a quoquam vocari vellet, & semetipsum non alio honori- „ ficentiori nomine & appellaret & crederet, quàm peccatorem inter „ pejores pessimum, hominem indignum, qui inter homines viveret, ac „ planè destinatum æternis ignibus titionem.

„ Neque verò abjectissimam hanc, quam de se proferebat, opinio- „ nem oretenus solùm, sed etiam ipsâ re testabatur. Cum enim genera- „ lem adhuc Religionis suæ Præfecturam haberet, domi patinas tergere, „ cubicula verrere, vasa immunda purgare, foris verò ostiatim emendi- „ care, hæc demum ministeria decere in primis dignitatem suam existi- „ mabat; Non enim per contentionem, neque per inanem gloriam, sed „ per humilitatem Superiorem se esse oportere cum Apostolo arbitraba- „ tur. Quin etiam posteaquam Religionem jam constituerat & stabili- „ verat, posteaquam laudatissimis per Summos Pontifices Constitutioni- „ bus exornaverat, posteaquam viginti septem annorum spatio contra „ omnem tenebricosi hostis impetum summo labore, studio, constantia re- „ xerat, auxerat, amplificaverat, tum demum Præfecturâ generali se ab- „ dicare, & inter ipsos, quos enutriverat & exaltaverat, Filios suos in „ forma servi esse voluit, petiit, & impetravit. Quo quidem tempore „ illud maximâ admiratione dignissimum visum est omnibus, quòd, cum „ Ordinis Fundator fuisset & Pater, talem se tamen Superioribus præsti- „ tit, ut verum obedientiæ & humilitatis exemplar Religiosis omnibus „ præluceret.

„ Summam porro, qua afficiebatur in Proximos, charitatem, sin- „ gularem, qua de se modestissimè sentiebat, humilitatem, immensus ille, „ quo ferebatur in Deum, vehementissimus amor penitùs cumulavit. In- „ finitas sibi animas exoptabat, quas in diligendo Deo unicè impenderet. „ Quo factum est, ut, sive cum suis sive cum exteris sermonem haberet, „ nil nisi quod Deum saperet, divinamque beneficentiam commendaret, „ alloqueretur, rebusque omnibus, quæ ipsius oculis obversabantur, ad „ divinas laudes celebrandas, & ad cœlestem pulchritudinem contem- „ plandam excitaretur. Cum verò vel verba de Deo faceret, vel ejus im- „ mensitatem meditaretur, tanto cor ejus æstuabat ardore, ut, cum in- „ tra suos fines contineri non posset, foras etiam in vultum erumperet, „ seque divino quodam splendore longè lateque radiante manifestaret. „ Quin etiam in aera quandoque elevatus atque suspensus mirabiles ecsta- „ ses patiebatur, in quibus & arcana cœlestia penetrabat, & eximiis a „ Deo gratiis illustrabatur. Divinæ siquidem bonitati consentaneum erat, „ ut, qui pro gloria Dei & Proximorum utilitate in vinea Domini adeo „ laboraverat, amplissima hìc etiam in terris præmia, fructusque perci- „ peret. Quocirca prophetiæ, curationum, discretionis spirituum gra- „ tias cumulatissimè illi impertitus est Deus, quibus humilem voluit ipsius

„ spi-

„ ſpiritum exaltare. Occultiſſima igitur quæ putabantur, tamquam ante „ oculos poſita intueri, arcana in penitioribus animi latebris deliteſcentia „ penetrare, morbos brevi prece, vel etiam ſolo tactu depellere, familiariſſimum Camillo fuit. Imò etiam in ſumma rerum neceſſitate atque egeſtate cum maximâ fide jactaſſet cogitatum ſuum in Domino, ab „ eodem meruit mirabiliter enutriri. Cujuſce rei ut unum exemplum „ adducam, multis aliis omiſſis: Ad Capuccinos in quodam loco, nocte „ ingruente, cum iter faciens divertiſſet, ii verò ſummâ tum vini, tum „ panis penuriâ laborarent, Camillo orante, factum narratur, ut & aqua „ in optimum vinum converteretur, & exiguo pane tum ipſe, tum multi „ opiparè ſaturarentur.

„ Neque verò res ſolùm inanimes Camilli voluntati obſecundarunt, „ ſed ipſi etiam Angelici Spiritus ad ipſius obſequia ſæpiſsime deſcenderunt. Genuâ quondam Florentiam proficiſcens in altiſsima quadam palude cum jam penè demergeretur, ab Angelo in forma juvenis apparente ab interitu unà cum Sociis ereptus traditur. Deturbatus aliàs ex „ equo cum eſſet, & in maximo verſaretur vitæ periculo, ne ad lapidem „ offenderet pedem ſuum, ab ipſis Angelorum manibus perhibetur elatus. Genuæ cum itidem eſſet, & ad Nepotem ſuum Buclanici tunc „ temporis commorantem dediſſet epiſtolam, eadem die, qua ſcripta „ fuerat, ea reddita eſt: quod etiam Angelorum miniſterio eveniſſe facilè putari poteſt. His graviſsima accedit ſancti Philippi Nerii auctoritas & teſtimonium; Ipſe enim ſe oculis ſuis Angelos vidiſſe teſtatus „ eſt ipſorum etiam Camilli Religioſorum lateri adſtantes, eaque omnia „ eorum auribus ſuggerentes, quæ dicebantur ab ipſis, dum Infirmis aſſiſterent, & præſertim morientibus ſpiritualem opem afferrent.

„ Interea tamen tempus illud advenerat, quo cœleſtes iidem Spiritus, qui hìc in terris Camillo inſervire geſtiverant, eumdem ſecum „ transferre in cœleſtem Patriam feſtinabant. Quod cum cœlitùs ſibi nunciatum eſſet, ſatis explicari non poteſt, quanto ſpiritus ſui fervore per „ actus certiſsimæ fidei, ſinceriſsimæ ſpei, fervidiſsimæ charitatis, aſsiduâque rerum cœleſtium contemplatione in occurſum Domini ſe præparaverit. Per triginta tres igitur menſes lentâ moleſtâque febri patientiſsimè toleratâ, cum adeſſe jam intelligeret optatiſsimam illam „ diem, qua diſſolveretur, & eſſet cum Chriſto, convocatis Religioſis „ ſuis, veniam ab iis humillimè priùs poſtulavit de curſu ſuo, ut ajebat, „ peſsimè conſummato; deinde verò plurima ſalutis monita circa Dei „ Proximique, præcipuè verò Infirmorum charitatem, æſtu divini cujuſdam fervoris pleniſsima communicavit. Poſtea verò Eccleſiæ ſacramentis ſummo pietatis & religionis ſenſu ſuſceptis, brevi tolerato „ mortis agone, abſcondit cum Chriſto vitam ſuam in Deo anno ſalutis „ milleſimo ſexcenteſimo decimo quarto, die decima quartâ Julii, ætatis „ ſuæ ſexageſimo quinto.

„ Au-

„ Audito ipsius obitu, cum maxima subitò omnis ordinis multitudo „ confluxisset ad Templum Sanctæ Mariæ Magdalenæ pretiosum ejus cadaver veneratura, clementissimus Deus multis miraculis, & insignibus „ beneficiis Sanctum suum voluit illico mirificare; Inter quæ silentio „ præteriri non debet, quòd ad simplicem Camilli contactum, quotquot „ ab immundis spiritibus vexati ad ejusdem accessere cadaver, fuerunt „ illico liberati, iisdem spiritibus insignem Camilli virtutem & gloriam „ voce maximâ prædicare coactis.

„ Cum postmodum cœlesti lumine circumfusum se plurimis spectandum præbuisset, ejusque gloriam multis testari miraculis Deus minimè „ destitisset, agi cœptum est paulò post ejus obitum de eo inter Cœlites „ recensendo. Porro multis confectis ordinariâ & Apostolicâ facultate „ Processibus, eorumque validitate approbatâ, iisque de more benè di- „ scussis, post longum diuturnumque silentium, tandem a Benedicto XIII. „ P. O. M. die vigesimâ quartâ Julii anno millesimo septingentesimo vi- „ gesimo octavo, constare de Camilli virtute in gradu heroico declara- „ tum est.

„ Tum verò, cum miracula, quæ post obitum perpetraverat, in „ quæstionem producta fuissent, iis omnibus ritè validèque confectis, be- „ nèque perpensis, quæ ex Summorum Pontificum Decretis sancita sunt „ in solitis Congregationibus, die demum vigesima sextâ Septembris anni „ millesimi septingentesimi quadragesimi primi BENEDICTUS XIV. P. „ O. M. duo ex novem propositis approbavit. Quorum primum est de „ undenni Puella, quæ cum Viterbii per septem menses afflicta fuisset di- „ rissimo in naribus polypo, ex solo fili Camilli subuculæ contactu con- „ valuit. Alterum verò de Catharinâ Dondula triginta annorum muliere, „ quæ cum Romæ sexto gestationis mense malignâ febri correpta, inflam- „ mata item in pleura atque pulmonibus, imò etiam in gutture infeliciter „ ulcerata, ideoque fuisset ab omnibus Medicis conclamata, ex solo aquæ „ haustu, in quo pulvis ex cubiculo beati Camilli fuerat dissolutus, re- „ pente incolumis, viribusque pristinis assurrexit. Virtutibus itaque mi- „ raculisque luculenter probatis, cum tutò ad Camilli Beatificationem „ procedi posse Sacra generalis Congregatio Rituum judicasset, idem „ Summus Pontifex Decretum Beatificationis edidit die secundâ Februarii „ anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi, die verò septimâ „ Breve expediri mandavit.

„ Camillo itaque paulò post solenni ritu inter Beatos adscripto, cum „ a Deo ad Servi sui majorem gloriam nova quotidie miracula fierent, no- „ vique super his Processus Apostolicâ auctoritate constructi fuissent, post „ approbatam eorumdem validitatem de iis in pluribus Congregationi- „ bus actum est. Delatâ postmodum causâ coram Sanctissimo Domino „ Nostro die decimâ sextâ Martii anni millesimi septingentesimi quadra- „ gesimi quinti, ex tribus propositis duo censuit approbanda die primâ „ Maji

„ Maji ejusdem anni. Primum est instantanea salus Luciæ Theresiæ Petti „ ex oppido Caprarolæ. Hæc cum asthmate laborasset ab ipsa nativitate, „ adeoque gravissimam respirandi difficultatem haberet, crescente postea „ ætate, tali ac tantâ variorum morborum accessione gravata fuit ac „ penè oppressa, ut fractis viribus omnibus miserandum in modum exte- „ nuata levissimis etiam laboribus esset impar: contracto insuper gibbo, „ cum sanguinem unà cum pure cœpisset expuere, Medicorum judicio „ de ejus salute desperatum est: cum verò illa invocato beati Camilli no- „ mine ejus opem implorasset, repente a morbis omnibus expedita, in „ tali ac tantâ constituta est valetudinis firmitate, tamquam si nullo un- „ quam morbo laboravisset.

„ Alterum verò miraculum contigit Margaritæ Castelli duodevigin- „ ti annorum Puellæ. Hæc siquidem hereditariam a Genitrice infecta „ quamdam traxerat ægritudinem, qua erumpentibus in diversis corpo- „ ris partibus pustulis sanie taboque manantibus, toto deinde corpore per „ sanguinem labefactato, hæ ita coaluerant in unum ulcus, ut corpus a „ plaga minimè distingueretur: accedente postmodum acuta febri, cum „ nullus pharmachis locus esset, & Medicorum judicio brevi moritura „ crederetur, ejus funeri necessaria jam parabantur: Interim tamen bea- „ ti Camilli ope a Matre, & a Sororibus imploratâ, illico tumor omnis „ a corpore inflato, tabentes crustæ a membris omnibus, febris a sangui- „ ne evanuerunt: quin etiam de lecto statim profiliens, auctis integris „ viribus, eam valetudinem, quam nunquam habuerat, consecuta est.

„ Approbatis hisce miraculis, habitaque denuo coram Sanctitate „ Sua generali Congregatione die tertia Augusti ejusdem anni, cum una- „ mini consensu tutò ad Canonizationem procedi posse Patres existimas- „ sent, eadem Sanctitas Sua die ipsâ anniversariâ exaltationis suæ ad Pe- „ tri Cathedram, quæ est decima septima ejusdem mensis, Decretum „ pro beato Camillo canonizando, & inter Sanctos referendo publicum „ fecit. Pro cujus Sanctissimi Decreti executione & complemento, „ præter Reges & catholicos Principes, enixè & humillimè supplicat „ universa Infirmis Ministrantium Familia.

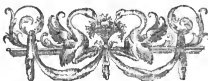

COM-

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, necnon Actorum in Causa Canonizationis BEATI PETRI Regalati, Sacerdotis Professi Ordinis Minorum, Regularis Observantiæ inter Hispanos Restitutoris.

Ex Relatione Rotali, Decretis Sac. Rituum Congregationis, & Summorum Pontificum INNOCENTII XI. & BENEDICTI XIV.

„ IN Urbe antiqua, ac celeberrima Vallisoleti in Regno Castellæ natus
„ est Petrus Regalatus anno salutis nostræ millesimo tercentesimo no-
„ nagesimo ex Parentibus optimis, nec minùs generis nobilitate conspi-
„ cuis, quàm christianâ virtute clarissimis. De iis siquidem memoriæ pro-
„ ditum est, quòd inter ceteras, quibus excellebant, præclaras christia-
„ noque homine dignas animi dotes, adeo eos effusa in pauperes liberali-
„ tas commendaret, ut rem domesticam non procurare ad usus suos, sed
„ administrare ad sublevandos inopes viderentur. Qui igitur hujuscemodi
„ beneficentiæ hostiis maximè promeretur Deus, antequam adeo miseri-
„ cordes animæ centuplum in Cœlis acciperent, talem iis impertitus est
„ Filium, in quo uno hic etiam in terris duplicia reportarent de manu
„ sua, quique plenissimum ipsorum gaudium esset atque corona. Ablu-
„ tus enim sacramentali fonte Baptismi nondum Petrus emerserat ab in-
„ fantia, cum pietate erga Deum, observantiâ erga Parentes, morum in-
„ nocentiâ atque candore quàm bonam fuisset a Domino sortitus animam,
„ non obscurè significavit. Tam præclaræ indolis facilitati egregia Ma-
„ tris institutio cum accessisset (ea enim, Patre paulò post morte sublato,
„ Filium susceperat christianis virtutibus informandum) brevi factum est,
„ ut Coelites omnes, præcipuè verò Deiparam Virginem cultu singulari
„ prosequeretur, & eo, qui est initium sapientiæ, sancto timore Domi-
„ ni supra suam ætatem mirabiliter emineret: Quin etiam Evangelicæ
„ jam tum perfectionis iter arripiens, non modò corpusculum continere
„ in spiritus servitute, crebrâ oratione Deum interpellare, juvenculo-
„ rum declinare consortia diligentissimè satagebat; verùm etiam si quid
„ puerile, quodque ætatem suam saperet, vel patrasset in opere, vel de-
„ liquisset in sermone, adeo statim contristabatur ad poenitentiam, ut sui
„ ipsius rigidissimus vindex eas sibi poenas indiceret, quæ magnis crimini-
„ bus expiandis satis esse potuissent.

„ Decennis cum foret, ea nempe ætate, qua Parentum blanditiis,
„ mundique illecebris allici primùm Pueri solent, & irretiri, tantum ab-
„ fuit, ut Petrus ab his caperetur, quin iis aditum interclusit. Domesti-

„ cas igitur cœpit apertiùs fastidire res omnes, avitos aspernari Regalatæ „ gentis honores, universas, quæ ex mundo sunt, despicere vanitates. „ Hinc mundo, opibus, nobilitati, ipsi etiam sibi charissimæ Genitrici „ vale dicere statuit, ut Crucem simul cum Christo Domino ad ardua „ Evangelicæ perfectionis culmina bajularet. Matrem itaque cum etiam „ atque etiam efflagitasset, ut se in Fratrum Minorum Cœnobium sece- „ dere pateretur soli Deo famulaturum; illa verò molestissimè ferens, „ quòd is, quem maximè diligebat, Filius tam immaturè a se divellere- „ tur, moras innecteret, atque protraheret, usque adeo per triennium „ eam precibus defatigare non destitit, donec tertio decimo ætatis suæ „ anno voti compos effectus, mundo nuntium remittere permissus est. „ Itaque in Patrio Cœnobio Franciscanæ Familiæ dedit illico nomen, at- „ que uno post anno unanimi Religiosorum suffragio solennibus emissis „ votis (quod ante Tridentinum impuberi licuit) semetipsum Domino „ mancipavit. Tum verò religiosis virtutibus excolendis adeo incubuit, „ ut cum brevi perfectissimum evasisset eorum exemplar, omnium in se „ oculos animosque converteret, ac planè in magnam raperet admiratio- „ nem. Evangelicum enim stadium tanta percurrebat animi contentione, „ ut iis etiam longo intervallo antecelleret, qui meliora charismata æ- „ mulabantur, si quæ mundum aliquo modo sapere viderentur, ea non „ abjicere solùm, sed perhorrescere: quæ verò ipsius animum ad Deum „ erigerent, ea studio maximo investigare & consectari: si quandoque „ ejus virtus laudibus efferretur, conqueri & stomachari: si verò inju- „ riosiùs tractaretur, ex ipso sui contemptu summam capere voluptatem: „ corpus flagellis, inediâ, vigiliis, ciliciis, atque omni pœnarum ge- „ nere excruciare: spiritum verò oratione continua reficere & recreare.

„ Quoniam verò non ignorabat, magnum in Regno cœlorum vo- „ cari neminem posse, nisi qui & faceret, & doceret, hinc, quam in se „ efformaverat divinam sanctitatis imaginem, eam in aliorum animos „ altè imprimere contendebat. Quamobrem, cum sanctissimam sui Or- „ dinis disciplinam ex humanæ naturæ infirmitate collapsam magna ex „ parte absoleviffe animadverteret, nihil unquam antiquiùs habuit, quàm „ ut omne studium, omnem animum, cogitationem omnem in id potissi- „ mùm conferret, quo eam ad integritatem & splendorem pristinum re- „ vocaret. Quam quidem mentem Regalato divinitùs inditam fuisse ex „ eo maximè patuit, quòd, dum ipse tanti momenti facinus animo ver- „ saret, accidit peropportunè, ut Villacretius vir ex eodem Ordine cum „ vitæ sanctitate, tum rerum divinarum cognitione clarissimus Vallisole- „ tum veniret. Cum non minori, quàm Regalatus, teneretur is etiam „ studio renovandi antiquum illud asperrimumque vivendi genus, quod „ suis indixerat Patriarcha Franciscus, facultate a Præfecto Ordinis im- „ petratâ, tunc fortè illuc idcirco venerat, Socios, quos sibi ad Institu- „ tum adjungeret, quæsiturus. Re itaque cum Regalato communicatâ

„ satis

„ fatis explicari non poteft, quantâ concordes animæ alacritate geftiverint, quàm fanctum in Deo fœdus iniverint, quàm forti animo tot difficultatibus impeditiffimum opus aggreffi fint.

„ Probè autem cum intelligerent, non urbanam frequentiam, fed folitudinem a Domino fuiffe delectam, ut ad cor hominum loqueretur, ad domicilium quoddam non procul ab Oppido Aquileriæ, permiffu Oxomenfis Epifcopi a Villacretio conftructum ambo unanimes feceffere. Porro in eo loco quàm fanctam, quàm aufteram vitæ rationem aggreffi fint, ex eo conjici facilè poteft, quòd univerfa fupellex, de qua fecum afportanda unicè cogitarunt, Breviarium fuit atque flagellum: Illud quidem, quo horas canonicas inter diutiffimas meditationes & lacrymas perfolventes, voce & fpiritu cum Domino communicarent: Hoc verò, quo corpus fingulis noctibus caftigatum, quominùs concupifceret adversùs fpiritum, in officio continerent.

„ Interea verò tantæ virtutis famâ per loca Urbefque finitimas percrebrefcente, exemplo tam præclaro alii plures illecti tum ex Minorum Familia, tum Presbyteri Seculares, ut in eorum contubernium admitterentur, infimis precibus poftulaverant & impetraverant. Cum itaque Aquilerienfes ædes crefcenti in fingulos dies novorum Religioforum numero impares redderentur, novæ apud Abrocum, quod alii Tribulum vòcant, in deferta quadam planitie ad ripam Durii conftructæ funt. Hinc pro reftaurati Ordinis feliciori progreffu hoc unum videbatur jam defiderari, ut, quas pro Aquilerienfi, ac Tribulana Familia fanciverant novas aufteriffimæ vitæ leges, eæ fupremâ Romanæ Ecclefiæ auctoritate confirmarentur. Occafionem igitur nacti Conftantienfis Concilii, quod per id temporis celebrabatur, in eam mentem unanimes confenfere, ut Villacretius Conftantiam proficifceretur, rem in eo Concilio apud Pontificem eligendum pertractaturus: Regalatus verò interim Aquilerienfibus, ac Tribulanis Fratribus præfideret. Quo quidem munere tam fapienter, tam prudenter, tam fanctè perfunctus eft, ut cum in eo Villacretii imaginem non adumbratam leviter, fed veriffimis expreffam coloribus intueerentur, abfentis defiderium Fratres æquo animo ferrent.

„ Villacretius Conftantiæ re benè geftâ, & a Martino Summo Pontifice hujus nominis Quinto fummâ fui cum laude iis omnibus impetratis, quæ communibus cum Regalato votis vehementiffimè optaverat, in Hifpaniam fefe recipere feftinavit. Verùm fanctiffimus Senex non multò poft, quàm fuerat Aquileriam reverfus, graviffimo correptus morbo, quafi ex inopinato fupremum diem obivit. Nihil acerbiùs Religiofis, atque amantiffimis Filiis contingere profectò poterat, quàm tanti Patris, atque Magiftri interitus. In tanta tamen animi ægritudine atque dolore id eos unicè relevabat, quòd, qui Villacretium confilio atque operâ maximè femper juverat, ipfis fupereffet Regalatus, a quo

„ accepta ex illius obitu jactura abundè compenſaretur. Quamobrem „ unanimi utriuſque Familiæ ſuffragio illico factum eſt, ut in Villacretii „ locum Regalatus ſufficeretur, & præſtantiſſimam ceteroquin Villacretii „ virtutem, diligentiamque non exæquaret modò, ſed longo etiam intervallo ſuperaret: Quod enim Villacretius per Pontificem Maximum „ probari curaverat, ut ſcilicet ex reſtaurato Ordine novi Fratres per „ ſummam paupertatem, per vigilias, per orationes, per inediam, per „ patientiam certam facerent vocationem, & ſalutem ſuam operarentur, „ id omne & accuratiſſimè ipſe perfecit, &, ut perficeretur, exemplo „ ſuo abſolutiſſimo operâque diligentiſſimâ Regalatus eſt conſecutus. „ Ut enim a privata domeſticaque vivendi ratione ducamus initium, novem illa jejuniorum tempora, quibus Patriarcha Franciſcus maximam „ anni partem explebat, non ſolùm ipſe etiam una cum ceteris obſervavit ex integro, ſed ſummam hanc ipſam abſtinentiam ſingulari quâdam „ auſteritate perfecit; cum ſcilicet raròadmodum aut vinum biberet, „ aut carnem guſtaret, atque ut plurimùm pane & aquâ unicè veſceretur, tum, ſi obſonii loco cruda olera adjiceret, ſibi convivari opiparè „ videbatur. His etiam addendum eſt, quòd, niſi feſtis diebus, quibus „ duntaxat ob Dominicam celebritatem modico pane uti conſuevit, reliquis diebus omnibus nihil omnino ſub veſperam manducabat, & integros etiam dies orans vigilanſque perſæpe tranſigebat, abſque eo quòd „ ullo prorſus cibo reficeretur. Somno verò ita raro brevique utebatur, „ ut vel inſomnes orando ſæpe traduceret integras noctes, vel ſi defatigato & deficiente corpore paululum decumbere cogeretur, id non aliter faceret quàm humi proſtratus, ut non tam conquieſcere, quàm „ ipſammet quietem ſuo corpori moleſtam facere videretur.

„ Huic tantæ vigiliarum & jejuniorum auſteritati parem ſpiritus „ paupertatem Regalatus adjunxit: Eam ſiquidem uſque adeo in deliciis „ habuit, ut quantum ditiſſimis in ſeculo quibuſcumque Sodales ſui paupertate eminebant, tantum ipſis etiam Sodalibus ſuis longè antecelleret Regalatus. Cum enim & attritiſſimâ præ ceteris tunicâ uteretur, „ & pallio quàm maximè lacero, tum in eo planè admirandum dedit ſummæ paupertatis exemplum, quòd, ut majora ab ea ſentiret incommoda, „ nullum unquam calceorum genus adhibere voluerit uſque ad ingraveſcentem ætatem, ipſiſque etiam repudiatis, ut vocant, ſandaliis, pedibus ſemper nudis incedere.

„ Hinc mundanis opibus quibuſcumque expeditus cum foret, iiſque „ rebus omnibus liber, quæ aggravant animam, dici vix poteſt quantâ „ aſſiduitate, quantâ animi promptitudine, quanto fervore mentis in „ Deum Regalatus aſſurgeret. Cœleſtium enim contemplationi cum perpetuò inhæreret, tum ſtatis potiſſimùm diei noctiſque temporibus ita „ defixo, ita ſublimi animo ſingula noſtræ ſalutis myſteria commentabatur, ut ſi patientis Chriſti commiſereretur, erumpens ubertim in lacry-

„ mas

„ mas cum ipso compateretur, ac veluti commoreretur; si verò mox „ Christi ipsius resurgentis gloriam recogitaret, cœlesti quâdam perfusus „ dulcedine gestiret & exultaret; si eam intueretur, quam præparavit „ Deus diligentibus se, immarcescibilem coronam gloriæ, in atria Do- „ mus Dei rapi atque elevari quodammodo videretur; si verò mox æter- „ nos illos hominum reproborum cruciatus considerandos sibi propone- „ ret, totis artubus contremisceret. Id certè ipsi familiarissimum fuit „ atque perpetuum, ut, cum infinitam erga genus humanum charitatem „ Dei mente recoleret, abstraheretur illico a sensibus, atque divinâ quâ- „ dam suavissimâ vi in ecstasim raperetur; cum verò perversam erga Deum „ ipsum nequissimorum hominum voluntatem recordaretur, indoleret „ gravissimè, seseque in uberrimos diutissimosque fletus effunderet.

„ Ceterùm, cum tanto æstuaret divini amoris ardore, illud interim „ vehementer optabat, curabatque diligentissimè, ut eamdem cœlestem „ flammam Religiosis suis omnibus communicaret. Hinc suaviter adeo „ cum suis Alumnis de Deo divinisque rebus continuò colloquebatur, ut „ & ignavi, si qui essent, in perfectionis stadio redderentur alacriores, si „ qui verò jam currerent, non quasi in incertum, sed ita currere, ut „ comprehenderent, animarentur. Quod si casu aliquo contigisset, ut „ ex Fratribus quisquam aut ex incuria deficeret, aut ex humanæ con- „ ditionis debilitate delinqueret, præsto aderat Regalatus forma gregis „ factus, non ut ille in spiritu iræ atque superbiæ confunderetur, sed ut „ in spiritu patientiæ & lenitatis tamquam filium charissimum admoneret, „ & tamquam fratrem in Domino lucraretur. Utrumque enim præstabat „ Vir prudentissimus, & ut suam, qui peccasset, culpam agnosceret, & „ ut agnitam exprobratamque maximè perhorresceret, humanitatem „ cum æquitate ita conjungens, ut nihil facilitas de auctoritate, nihil „ austeritas de humanitate detraheret.

„ Hactenus de Regalati virtutibus in domestico vivendi modo. Bre- „ viter commemoranda ea nunc sunt, quæ pro vitiis exterminandis, pro „ virtute in exteras etiam gentes amplificandâ a Regalato gesta fuisse tra- „ duntur. Quidquid igitur reliquum a domesticis curis ipsi temporis erat, „ id omne ab eo in Proximorum salutem impendebatur. Cum plurimi ad „ ipsum quotidie confluerent tamquam ad insigne sanctitatis oraculum, „ non tam hospitio solebat eos excipere, quàm ad virtutem Deique cul- „ tum totis conatibus inflammare. Si quos verò haberet obvios elephan- „ tiasi laborantes, eos ad hospitium secum unà deductos tergere a sordi- „ bus, fovere linteis, esculentis reficere, & quorum alii conspectum ferre „ non poterant, ipsorum ulcera manibus attrectare; imò etiam quando- „ que deosculari, & saniem lambere minimè dedignabatur: Quæ quidem „ pietatis officia in eos potissimùm conferre solebat, qui vel in Nosoco- „ miis graviori aliquo morbo afflictarentur, vel in carceribus, vel in Tur- „ carum vinculis, inediâ & squalore conficerentur. Cum enim singulari

„ apud

„ apud divites esset gratiâ, nihil curabat magis, quàm ut, opportunâ ex „ eorum eleemosynis collatâ stipe, inopes ab angustiis sublevarentur, in„ firmi relevarentur a morbis, captivi numeratâ Barbaris pecuniâ in li„ bertatem assererentur; ac proinde omnes a culpa arcerentur, & ad ho„ nestam vivendi rationem quà hortationibus, quà obsecrationibus, quà „ opportunis auxiliis impellerentur. Eò siquidem spectabant omnia Re„ galati consilia, ut, quæ perierant a Christo, oves ad Christi gregem „ reducerentur, & quæ in pascuis salutis erant, de manu Christi nullâ „ inimici hominis vi raperentur.

„ Dum verò eos omnes, quibuscum versabatur, ut manerent in Deo, „ qui charitas est, ardentissimè hortaretur: illud interea, in quo alterum „ legis mandatum situm est, minimè negligendum putabat, ut scilicet „ ipsa Fraternitatis charitas apprimè diligeretur. Hinc tantam hac in re „ curam semper adhibuit & diligentiam, ut si quos infesto in Proximum „ animo esse cognosceret, eos statim adiret, alloqueretur, & tamdiu ver„ bis instaret omni ancipiti gladio penetrabilioribus, quoadusque sublatis „ inimicitiis, compositis simultatibus, spiritualia æmulantes, diligentes „ alterutrum, charitatem sincero animo sectarentur.

„ Neque verò iis tantùm, qui adhuc in hoc seculo peregrinabantur „ a patria, cujuscumque conditionis hominibus suam dabat opem atque „ operam Regalatus, sed singulari etiam pietate ad eas juvandas animas „ commovebatur, quæ a corporis vinculis expeditæ beatam spem in Pur„ gatoriis ignibus expectabant: Non enim assiduas solùm, ut eis suffraga„ retur, ad Deum preces fundere solitus fuit, sed & ubertim flere, & je„ junare assiduè, & flagellis ad sanguinem usque se duriter cædere, & o„ mni suppliciorum genere sese immaniter excruciare, donec æternam „ ipsis pacem promereretur.

„ Inter hæc verò, quoniam jam senio confectus erat & laboribus „ fractus, neque procul abesse sentiebat adventum Domini, in id ultimò „ cogitationem suam contulit, ut, quam ipse stabiliverat vitæ austerissi„ mæ sanctissimæque disciplinam, eam fideli prudentique Ministro vindi„ candam, conservandamque committeret. Cum itaque Lupo Salazario, „ qui id temporis in Oppido Ficonedæ acerrimum Instituti Custodem age„ bat, deferre id muneris decrevisset, ex Tribulano Cœnobio per centum „ & quadraginta passuum millia ipsum convenit, suoque cum eo commu„ nicato consilio, ad rem sanctè in Domino fortiterque gerendam gravi „ oratione adhortatus, in suam sententiam facilè traxit.

„ Ab eo colloquio Tribulum rediit Regalatus, rebusque illic probè „ compositis, Aquileriam profectus est. Ibi cum ineunte Quadragesimâ „ cœpisset vitio stomachi conflictari, per totum ejusdem intervallum de„ cubuit. Solenni Paschatis die cum cœlesti pane sese refecisset, multa „ subinde ad Fratres suos circa lectulum lacrymantes de vita Christi imi„ tanda, de diligenda paupertate, de abjiciendis secularibus desideriis ar-

„ den-

„ dentiſſimè peroravit. Poſterâ verò die cum difficilem jam omnino, at-„ que impeditiſſimum anhelitum traheret, ſanctumque Oleum ad extre-„ mam illi impertiendam unctionem fuiſſet allatum, eos ut paululum ceſ-„ ſarent precatus eſt, admonens, Palentinum Epiſcopum mox adſutu-„ rum, de cujus manu ultimum hoc ſacramentum ſuſciperet: Tum a Præ-„ fecto Cœnobii cum impetraſſet, ut viliſſimam inter omnes lacernam ſibi „ permitteret, oculis in Cœlum ſublatis, animoque in inſtantem gloriæ „ coronam defixo, ſuam in Dei manus commendans animam, iiſdem vo-„ cibus, quibus moriens in Cruce Jeſus Dominus Patrem oraverat, inter „ Fratrum ſuorum preces & lacrymas placidiſſimâ Juſtorum morte ſuam „ in Deo vitam abſcondit anno ſalutis noſtræ milleſimo quadrigenteſimo „ quinquageſimo ſexto, tertio Kalendas Aprilis, ætatis ſuæ ſupra ſextum „ ſexageſimo.

„ Vulgatâ ipſius morte, cum ingens illico hominum concurſus fie-„ ret ad Cœnobium, id primò omnibus ſpectaculum fuit, quòd Regalati „ corpus poſt aliquot dies non modò molliuſculum foret atque flexibile, „ ſed odorem etiam ſuaviſſimum redoleret. Mox verò, cum peractis rite „ exequiis in communi Fratrum ſepulcro humatum eſſet, ex implorato „ Regalati nomine præſentiſſimam ejus opem plures experti ſunt. Et re-„ vera Deus Optimus Maximus, qui in Sanctis ſuis mirabilis ſemper fuit, „ non modò cum adhuc viveret Regalatus, ad teſtandam ejus ſanctitatem „ in terris, omnipotentiæ ſuæ divitiis eum abundantiſſimè cumulaverat, „ ſed poſtquam obierat, ad ejus gloriam manifeſtandam in Cœlis, miracu-„ lis etiam eum mirificare dignatus eſt. Quæ cum ſingula recenſeri non „ poſſint, ea tamen quatuor prætermittenda non ſunt, quæ jam pridem „ rite probata tanti ponderis fuerunt, ut, cum de Regalato inter Sanctos „ referendo poſtmodum ageretur in Sacra Rituum Congregatione, heroi-„ cæ ejus virtutes ſatis per ea confirmatæ declararentur. Cum enim juxta „ legum præſcripta oculatis teſtibus ob temporis antiquitatem amplius „ probari eæ non poſſent, Sacra Rituum Congregatio peculiari Decreto „ ſuo, edito die decimâ ſextâ Novembris anni milleſimi ſexcenteſimi tri-„ geſimi ampliſſimè declaravit, per hæc quatuor miracula teſtimonium „ quodlibet ſatis abundè ſuppleri.

„ Primum in eo ſitum eſt, quòd, cum procuratis quondam Aquile-„ rianæ Familiæ negotiis, Tribulanum domicilium pro ſuo munere Re-„ galatus conſtituiſſet inviſere, ſeque horâ ſeptimâ una cum Socio con-„ tuliſſet in viam, divinitùs factum eſt, ut horâ octavâ in Tribulano Con-„ ventu reperiretur, quadraginta paſſuum millibus nudis pedibus unius „ horæ ſpatio confectis. Quo certè agilitatis miraculo ſummam fidelis „ atque prudentis miniſtri ſui diligentiam, qui ipſum conſtituerat ſuper „ familias ſuas, Dominus luculentiſſimo veluti teſtimonio comprobavit.

„ At illud fortaſsè mirandum magis, quòd ſingularem Regalati erga „ pauperes charitatem a moroſis quibuſdam hominibus reprehenſam, no-

„ vo inu-

„ vo inusitatoque portenti genere vendicare Deus voluit, & honestare. „ Erant inter Regalati Fratres, a quibus ipse, quòd nullum in elargiendis „ eleemosynis teneret modum, temerè incusaretur. Contigit igitur ali- „ quando, ut, dum collecta ex communi mensa panis & carnis frusta de- „ ferret ad pauperes, ipsi obvius Vicarius occurreret, & ab eo quid habe- „ ret in facciperio importunus percunctaretur: Divino tunc Regalatus „ afflatus spiritu omnipotentis Dei, qui ea, quæ non sunt, tamquam ea, „ quæ sunt, pariter vocat: Flores se habere, respondit. Quoniam verò „ ea erat anni tempestas, qua nulli certè flores, nisi divinitùs vernare po- „ terant, ideoque ad hanc Petri vocem videretur hærere Vicarius, faccu- „ lum continuò Petrus explicuit; neque jam, quas verè detulerat, panis „ carnisque reliquias, sed recentissimas in eo candidas purpureasque rosas „ ostendit. Cujus rei fama cum longè latèque finitima loca omnia perva- „ sisset usque Vallisoletum, incredibile dictu est, quantam erga Regala- „ tum excitaverit universarum gentium existimationem.

„ Sed his etiam longè majora sunt, quæ in extento Servi sui brachio „ a Deo facta fuisse signa dicuntur. Quod enim de Apostolo Petro tra- „ dunt Evangelia, ut super maris undas ad Dominum ambularet, id usi- „ tatum planè fuit Regalato & familiare, ut Durii aquas sicco pede tra- „ jiceret; Quoties enim accideret, ut flumen illud superaturo navicula „ in promptu non esset, posito Regalatus pallio, eoque super undas ex- „ tenso, supra illud insistens trans fluvium gradiebatur. Ex quibus, aliis- „ que miraculis, quæ Dei virtute Regalatus operabatur, tanta de eo con- „ secuta jam fuerat populorum opinio, ut in ipsum tamquam in absolutis- „ simum Apostolici Instituti hominem intuerentur.

„ Rei autem novitate ac magnitudine omnium excellentissimum il- „ lud fuisse videtur, quod post ejus obitum patratum est. Mendicus qui- „ dam Cœnobii Janitorem adierat, reliquias mensæ, uti assolet, acceptu- „ rus: Cum verò eæ omnes in egentium turbam jam fuissent a Janitore an- „ tea distributæ, miser ille vacuus atque hians dimissus est. Is verò cum „ & vehementer esuriret, & aliàs a Regalato eleemosynam quotidie cer- „ tam soleret accipere, Templum gemebundus ingressus, & ad Regalati „ sepulcrum in genua provolutus: *Si tu viveres* (inquit) *Regalate, non ego* „ *sanè duriter adeo viverem, nec mihi, quo pascerer, nunc deesset*. Vix hæc „ Mendicus: Continuò sepulcrum, mortalium nullo molliente, apertum „ est; manum Regalatus exeruit, & pane Supplici dato, confestim retra- „ xit. Porro tanti miraculi magnitudine mirum in modum perculsi tum „ Mendicus, tum reliqui, qui aderant, spectatores primò quidem obstu- „ pescere, tum in altissimas lætitiæ voces erumpere, postremò per uni- „ versam Hispaniam rem evulgare, eamque incredibili admiratione com- „ plere.

„ Sepulcrum igitur Regalati jam inde ab ejus obitu magnâ populo- „ rum frequentiâ cœptum est celebrari, ejusque Reliquiæ magno semper

„ in ho-

„ in honore habitæ sunt. Hinc trigesimo sexto post ejus obitum anno Elisabetha Castellæ Regina Aquileriam profecta loculamentum corpori sanè elegans ex alabastrite marmore excitandum curavit, ubi quatuor ea miracula, quorum ante meminimus, anaglyptico opere affabre visuntur expressa. Quò factum est, ut ejus cultus per insequentes ætates mirum in modum fuerit amplificatus. Hoc autem rite approbato, Innocentius XI. Pontifex Optimus Maximus Officium & Missam in ipsius honorem quotannis celebrari permisit, anno millesimo sexcentesimo octogesimo quarto Kalendis Martii: Cum in eam rem orando instandoque Carolus eo nomine secundus Hispaniarum Rex Catholicus, Regina Uxor, ejusque Mater, Ludovicus Portocarrerus Cardinalis amplissimus, pluresque insignes Episcopi vehementer incubuissent. Triennio post, cum in Templo Aquileriensi Sacellum cultu magnifico fuisset excultum, & Regalato dicatum, in illud ejus ossa solenni pompâ delata sunt, eodem Pontifice permittente.

„ Anno post sexagesimo, cum de Regalato in Sanctorum catalogum referendo ageretur, BENEDICTUS XIV. Pontifex Optimus Maximus, idemque cum rerum omnium, tum earum præcipuè scientiâ, quæ in Divorum consecratione legitimâ positæ sunt, facilè princeps, nova quædam miracula, quæ post indultam venerationem, Petri ope invocatâ, acta fuisse ferebantur, in examen vocavit. Ea autem in solitis pluribus Congregationibus probè riteque discussa cum fuissent, die tandem decimâ quartâ Julii anni millesimi septingentesimi quadragesimi quarti Apostolicâ ejusdem Summi Pontificis declaratione duo, quæ sequuntur, probata sunt & publicata.

„ Anno millesimo septingentesimo quinto Didacus quidam Sacerdos cognomento Plasentia, cum morbo comitiali affectus esset, epileptico paroxismo quodam die repente correptus, in domesticum focum prunis ardentibus maximè tunc fortè refertum in præceps ruit, plenamque ollam ferventis aquæ cum subvertisset, cum cetera membra, tum oculi præcipuè ex eo casu ita labefactati sunt atque caligaverunt, ut cæcus omnino fieret. Frustra adhibitis per aliquot menses medicaminibus, ejus salus conclamata jam per Medicos fuerat, animumque Didacus ipse despondérat; Implorato tamen Regalati auxilio, ejusque cucullo oculis admoto, ita luci restitutus est eo contactu, ut quoad vixit, multò quàm antea vividiores habuerit oculos, acieque meliores.

„ Anno verò millesimo septingentesimo trigesimo septimo Birgittæ Ortegæ in sinistra, ut appellant, lumborum regione vitiatis carnibus ex interclusa sanie, quæ priùs ex quodam tumore manabat uberrima, ulcus ita horrendum erupit, ut & aliquæ costæ pure corruptæ omnino fuerint extrahendæ, & ulcere hiante renes nudi apparerent. Medicatione admodum longâ, & operosâ non solùm nihil est actum, sed ulcus in fistulam conversum est ita periculosam, ut peritiores manum ipsi

„ admovere ausi non sint; febri etiam cum mulier arderet, & summâ do-
„ loris acerbitate afficeretur, rebus accisis ac prope perditis, ad Rega-
„ latum confugere, Deo interiùs incitante, constituit. In equo igitur,
„ ut potuit, leucarum sex hispaniensium itinere ad Aquileriam contendit
„ Petri Reliquias veneratura, ejusque opem imploratura. Quod cum fe-
„ cisset majori, quo poterat, fervore spiritus, seque postea dedisset in
„ viam in patriam reversura, vix aliquantulum progressa fuerat, cum
„ equo desiliens gestiensque præ gaudio, valere se optimè inclamavit,
„ nullisque aut renum, aut lumborum doloribus ultra cruciari. Et re-
„ vera a Marito itineris comite, arte Chirurgo, etiam atque etiam reco-
„ gnitâ fistulâ deprehensum est, eam cicatrice modicè obductâ penitus
„ coaluisse, & morbum morbique reliquias omnes momento temporis
„ abstersas esse: quin etiam auctis eodem tempore pristinis viribus, habi-
„ tu corporis firmiore deinceps fuit, suisque muneribus, ut antea fecerat,
„ exequendis cum primis idonea.

„ Hæc ea sunt, quæ pluribus aliis omissis in antiquissima hac causa,
„ tamquam omnium certissima, referenda esse putatum est. Illud unicum
„ remanet observatu dignissimum, quod a Sanctissimo Domino Nostro
„ factum est in hujus causæ favorem, quo, cum summum eidem decus
„ auctum fuerit & ornamentum, tum quanti ea sit meriti luculentissimè
„ declaratur. Sanctissimus siquidem Dominus Noster pro summa sua illa,
„ ac penè incredibili cognitione, quam in hujus præcipuè generis causis
„ assiduo tot annorum studio, improboque labore sibi acquisiverat, æquis-
„ simè non minùs, quàm sanctissimè stabiliverat die vigesimâ secundâ
„ Aprilis anni millesimi septingentesimi quadragesimi primi, ut Servis
„ Dei, quorum virtutes heroicæ oculatis essent testibus destitutæ, hono-
„ res divini nequaquam decernerentur, nisi quatuor post mortem patra-
„ ta miracula Apostolicæ Sedis judicio comprobarentur. Hoc igitur ipso
„ vitio Regalati causa cum laboraret, solennis ejusdem Canonizatio ha-
„ beri minimè poterat, nisi quatuor priùs fuissent rite asserta miracula.
„ Animadvertens verò idem Summus Pontifex in heroicis Regalati virtu-
„ tibus confirmandis oculatorum testium auctoritatem quatuor miracu-
„ lorum testimonio fuisse suppletam, hinc ejusdem causam in earum nu-
„ mero, de quibus in suo Decreto loquutus fuerat, minimè comprehendi
„ amplissimè declaravit die secundâ Augusti ejusdem anni.

„ „ Cum itaque duobus præfatis miraculis Apostolicæ confirmationis
„ fuisset robur adjunctum, & in generali Rituum Congregatione habita
„ coram Sanctitate Sua die vigesimâ secundâ Septembris anni millesimi
„ septingentesimi quadragesimi quarti ab omnibus Patribus unanimi sensu
„ affirmatum, tutò posse beatum Petrum Regalatum in Sanctorum nu-
„ mero recenseri: post effusas ad Deum plurimas preces, & imploratam
„ in re tam gravis momenti cœlestis luminis opem, die tandem sextâ
„ Octobris ejusdem anni beatum eumdem Petrum Regalatum Sanctorum
„ fastis

„ fastis adscribi posse publicè declaravit. Hoc autem ut fiat, Catholicæ „ Hispaniarum Familiæ Reges, & universus Minorum sancti Francisci „ Ordo preces ab initio causæ huic Sanctæ Sedi porrectas & confirmant, „ & augent.

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, necnon Actorum in Causa Canonizationis Beati Josephi a Leonissa Sacerdotis Professi Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum.

Ex Monumentis Sacræ Rituum Congregationis.

„ JOseph in Baptismate nuncupatus Euphranius, Leonissæ Aprutii Op- „ pido non ignobili natus anno Domini millesimo quingentesimo quin- „ quagesimo sexto, pridie nonas Januarii, Joanne de Desideriis & Fran- „ ciscâ de Paulinis ingenuis honestisque parentibus, quàm sublimites „ electus fuisset in sortem Domini, singulari eidem collato ab ipsis incu- „ nabulis beneficio, divinitùs manifestatum fuit. Cùm enim parùm ab- „ fuisset, quin adhuc lactens a matre dormiente incautè suffocaretur in „ lecto, eâ gravi alapæ ictu invisibili manu percusâ, & a somno exper- „ rectâ, imminentis mortis periculo ereptus est. Puer verò, ubi primùm „ per ætatem licuit, honestè a parentibus institutus, & vultu totiusque „ corporis conformatione cœlestem planè indolem spirans, cœpit eximia „ futuræ sanctitatis indicia præseferre. Ab iis siquidem oblectamentis, „ quibus ætas puerilis duci maximè solet, vehementissimè abhorrens, de „ nulla alia re magis delectabatur, quàm de invisendis frequenter Eccle- „ siis, & singulari quâdam animi voluptate jam tum sedulam orationis stu- „ dio operam impendebat. Vix annos septem natus, cum miro quodam „ amore silentii, incredibili erga inopes misericordiâ, & perpetuâ qua- „ dam, sibique semper constanti morum suavitate & gravitate commen- „ daretur, tum in puero planè mirandum, quòd in pervigiliis beatissimæ „ Dei Genitricis, & sextis quibusque feriis tam rigidum sibi jejunium in- „ dixit, ut solo pane & aquâ vitam libentissimè toleraret. Grandior „ postea natu factus, castigatior etiam in dies evasit atque perfectior. „ Cum enim in Societatem Sanctissimi Salvatoris dedisset nomen, non so- „ lùm corpus flagellis cœpit acriter cædere, divinis sese frequentiùs Sa- „ cramentis munire, aliisque christiano homine dignis operibus impen- „ siùs incumbere, sed etiam (quod in ea ætate admiratione dignissimum „ est) æquales suos, quà poterat, ad pietatis studium hortari, & pro „ viribus suadere, ut coercendis pravis animi cupiditatibus primo tem- „ pore assuescerent, & a choreis præsertim, ceterisque ejus generis ob-

„ lectamentis, quibus in summum periculum adducitur spiritus, tem-
„ perarent.

„ Parentibus e vita sublatis, Viterbium profectus, ut apud Patruum,
„ qui in ea Civitate magna cum laude publico docendi munere fungeba-
„ tur, liberalibus disciplinis animum coleret, litterarum studium cum
„ religione, pietate, innocentiâ arctè adeo copulavit, ut ab eo uberri-
„ mum retulerit fructum, his verò admirationem in omnibus excitaret.
„ Castimoniæ & pudicitiæ eò usque amans fuit, ut, cum idem Patruus
„ honestissimarum nuptiarum cum opulenta, ac nobili genere nata virgi-
„ ne ipsi molestissimus esset auctor, non modò eas constantissimè repudia-
„ rit, perpetuâ Deo votâ virginitate, sed eo urgente atque sollicitan-
„ te, tantùm fuerit animo commotus ac perturbatus, ut iniquo morbo
„ correptus, eo in dies ingravescente, reverti in Patriam coactus sit.
„ Ibi omni timore vacuus, omni etiam morbo brevi convaluit. Cum ve-
„ rò de novo vitæ genere secum ipse statim deliberasset, quâ maximâ po-
„ terat celeritate sacræ Capuccinorum Familiæ nomen dare constituit.
„ A quo Religionis proposito cum multis Domesticorum blanditiis, pre-
„ cibus, minisque sæpe tentatus deduci minimè posset, lætus tandem
„ & victor in eorum Patrum Sodalitatem adscitus est.

„ Tirocinio absoluto, solennibus emissis votis, egregiâque navatâ
„ operâ tum Philosophicis, tum Theologicis disciplinis, concionandi
„ provinciam ab Ordinis Superioribus ultro sibi commissam obedientiæ
„ virtute, ac penè invitus accepit; Quam quidem, cum singulari Reli-
„ gionis reparandæ augendæque pietatis zelo succensus esset, fortiter
„ maximâque populorum utilitate sustinuit. Cum verò interea contigis-
„ set, ut quidam ex eadem Capuccinorum Familia non ita pridem vitâ
„ functus sese ipsi videndum dedisset, ut vivens, Deo annuente, promi-
„ serat, & ab eo de summa divini judicii severitate multa intellexisset,
„ tanto metu atque terrore perculsus est, ut quasi ad virtutem lento tunc
„ pede progrederetur, de ineundo asperiori ac perfectiori vitæ genere
„ deliberaret. Animo igitur reputans, se certissimam privatam salutem
„ suam operaturum, si pro publica Christianorum, & Infidelium ani-
„ mam suam devoveret & poneret, Constantinopolim cogitavit, ubi &
„ opem ferret nostris hominibus in molestissimam captivitatem abductis,
„ & alienos a vera pietate populos Romanæ Religioni conjungeret, aut
„ certè pro lege Christi crudelissimam mortem oppeteret. Facultate
„ post diutinas preces a Superioribus impetratâ, cum maritimo itineri se
„ commisisset, non unum habuit divinæ erga se voluntatis atque bene-
„ volentiæ evidentissimum argumentum. Exortâ siquidem repente horri-
„ bili tempestate, cum navis in immensum crescentibus fluctibus operire-
„ tur, Nautis omnibus animum despondentibus, non modò solus Joseph
„ tamquam vir magnæ fidei non dubitavit, sed omnium admiratione pre-
„ cibus suis obtinuit, ut subitò fieret in mari tranquillitas magna. Cum
„ via-

„ viaticum paulò post fuisset exhaustum, pauculas quasdam, quæ Josepho „ fortè supererant, panis reliquias ad ejus preces adeo Deus amplificavit „ & auxit, ut omnibus ad vescendum illæ suppeterent. Egressus autem e „ navi, cum reliquum itineris pedibus conficere constituisset, quàque versum sibi foret eundum penitus ignoraret, Fratris Filium jam pridem e „ vivis in Oppido Leonissæ sublatum sibi habuit occurrentem, qui, Patruo ejusque Sodalibus ad quoddam beatæ Virginis Templum Urbi Constantinopolitanæ conterminum ductis, ex omnium conspectu improvisus evanuit.

„ Divinis hisce lætus auguriis Urbem Joseph ingressus, nullis incommodis, nullis laboribus, nullis difficultatibus frangi potuit aut retardari, quo minùs christianos homines in miserrima illa captivitate jacentes omni, qua poterat, ope levaret, erigeret, solaretur. Quin etiam „ cum ea spe teneretur, si ad ejurandam Maumetanam superstitionem supremus ipse Turcarum Tyrannus adduci potuisset, fore ut facilè Populus universus voluntati exemploque Principis se conformaret, vehementiori quodam Religionis studio inflammatus eum adire constituit, „ eique se ducem esse & auctorem ad amplectendam Christi doctrinam. „ At verò, dum magno animo, fidentique expleturus consilium suum in „ intima Principis cubicula pedem tentat inferre, regii Satellites concursu facto hominem comprehendunt, & pugnis, calcibus, verberibus, „ omnique contumeliarum genere cruciatum in arctam custodiam detrudunt. Gaudebat Athleta Christi fortissimus, quòd dignus habitus esset, „ qui contumelias atque tormenta pro Jesu nomine pateretur, nihilque „ illi gratius poterat evenire, quàm si inter supplicia quælibet acerbissima Christianam fidem suo sanguine confirmaret. Votis ejus arrisit Deus: „ Latâ enim in eum mortis sententiâ sævissimo quodam supplicio perimendus Satellitibus traditur, a quibus pede manuque dexteris unco „ ferreo e sublimi suspensus est ea lege, ut tamdiu ex ea trabe penderet, „ quamdiu dolore & fame confectus crudelissimo mortis genere animam „ exhalaret. Spe tamen sua frustrati sunt; Quamvis enim neque ipse martyrio, neque martyrium ipsi defuerit, sola tamen ea mors defuit, quam „ unam, ut dissolveretur, essetque cum Christo, ardentissimè cupiebat. „ Postquam scilicet triduo hujusmodi crudele supplicium invicto animo „ toleraverat, fidemque catholicam elatâ voce testatus fuerat, Satellitibus igne fumoque supposito, frustra obnitentibus, ut voce interclusâ „ halituque prohibito vel interiret, vel concionari desineret; factum est, „ ut Angeli in forma pueri beneficio vinculis solutus ex unco deponeretur. Curatis subinde ab eodem de repente vulneribus, viribusque cibo „ aliquantulum reparatis, in Italiam jussus est remeare, aliud martyrii „ genus pro bono christianæ Reipublicæ subiturus. Cui cum vir sanctissimus paruisset, iterque repeteret, Græcum Antistitem, qui turpiter a „ Religione desciverat, atque in impietatis præmium gerendam primariam

„ riam acceperat Præfecturam, ab errore suis concionibus revocatum secum victor abduxit.

„ Itaque in Italiam reversus, satis explicari non potest, quàm assiduum fortemque legis divinæ præconem sese præberet, & quantus in eo esset, ut malè affectos Fideles reduceret ad sanitatem, probos verò acriùs ad virtutem & pietatis studium accenderet. Cum verò prospiceret abundè semper in Urbibus sacros suppetere Concionatores, qui animarum saluti religionique consulerent; contra autem in Pagis, Villis, locisque campestribus, ubi messis est multa, paucos esse Operarios, qui ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ veritatis lumen afferrent; hos ipse sibi erudiendos, informandos, evangelizandos studiosè proposuit. Totius igitur anni curriculo, quadragesimali præsertim tempore per Vicos & Castella circumiens Vir verè Apostolicus tanta æstuabat erga Proximos charitate, ut & dies integros a solis ortu usque ad occasum itineribus, concionibusque consumeret, & sexies, septies, undecies etiam aliquando, atque duodecies diversis locis, diversis populis, diversis argumentis eodem semper fervore spiritus, eâdem semper mentis alacritate quotidie concionaretur. Mirandum planè, quòd vir tot austeritatibus penè consumptus, sacco indutus, cilicio, loricâque ferreâ præcinctus, solo quandoque panis frustulo ab Agricolis pauperrimis emendicato sub vesperam pastus, imbre sæpissime madidus, vehementissimo æstu solis exustus, ardenti etiam febri aliquando cruciatus, ut Christo lucrifaceret animas, tot itineribus non lassaretur, tot laboribus non frangeretur, nullâ aeris intemperie perterreretur, nullâ corporis ægritudine retardaretur.

„ Neque tamen his solùm confiniis, licèt amplissimis charitatis ejus spatia contineri potuerunt; sed ea usque adeo extendi voluit, ut cum tot flumina emitteret aquæ vivæ ad irriganda Fidelium corda e suggesto, non ideo tamen sibi acquiescendum putaret. Si quos enim præterea a veritatis tramite errantes intellexisset, eos ipse in privatis etiam eorum domibus, in publicis etiam semitis convenire non dubitabat, eosque exhortando, obsecrando, increpando in omni patientia & doctrina, transferre de tenebris & umbra mortis in Regnum filiorum Dei totis viribus conabatur. Quin etiam intelligens, quemlibet adolescentem juxta viam suam, etiam cum senuerit, ab ea non recessurum, puerisque rite institutis perennem fieri pietatem, ad eos etiam instruendos informandosque charitatis suæ viscera dilatavit. In Ecclesiis igitur, in plateis, in vicis, in domibus, in ipsis montium cavernis quos invenire & congregare poterat, rusticos pueros & Pastores primis fidei elementis instruere, necessaria Religionis mysteria edocere, salutaribus monitis confirmare, sancto timore Domini imbuere, patientiâ incredibili summâque sui spiritus suavitate, quoties licuit, minimè prætermisit.

„ Porro, cum tantis laboribus pro Fidelium utilitate susceptis con-

„ gruum

„ gruum foret, ut fructus amplissimus responderet, mirum esse non debet, quòd Josepho in vinea Domini strenuè adeo laborante, plantante, rigante, Deus maximum dederit incrementum. Certum enim est, quòd homines flagitiosissimi ad sanam frugem revocati fructus poenitentiæ dignissimos ediderunt; quòd mulieres libidinis cœno sepultæ a peccandi consuetudine feliciter emerserunt; quòd & privatæ Personæ, & Familiæ quamplures, & integri penè populi cum odiis acerbissimis inter se multo tempore dimicassent, iis extinctis in gratiam fide optimâ redierunt; quòd blasphemiis ad Infernum detrusis omnium ora Dei laudibus resonarunt; quòd Templa in pluribus locis aut reparata, aut sacrâ supellectili decenter ornata, aut etiam a fundamentis extructa sunt; quòd aleæ vitium eliminatum; quòd repressa chorearum licentia; quòd baccanaliorum consuetudines extirpatæ.

„ Interea, cum tot tantasque quotidianas clades acciperet infensissimus humani generis hostis, & tanta ipsi inferretur, uno Josepho auctore, pernicies, incredibile dictu est, quantâ in eum indignatione excandesceret, quantas ipsi moliretur insidias, quantas contra illum excitaret tempestates. Quoniam verò collectam diu rabiem ipse per se in Josephum effundere prohibebatur, effecit, ut hoc ipsum per improbos quosdam homines ministros suos, quorum vitia moresque corruptos Apostolicâ libertate reprehendebat, abundantissimè consequeretur: Itaque cum innumeris fuisset ab iis lacessitus injuriis, maximisque contumeliis affectus, eò tandem furoris insaniæque deventum est, ut in publico omnium conspectu, medioque Oppidi foro barba ipsi per summam injuriam avelleretur, verberibus & colaphis immaniter cæderetur, & parùm absuerit, quin a scelestissimo quodam, arrepto utrâque manu caputio, eoque collo arctè perstricto, elisisque faucibus præfocaretur. Quæ tamen omnia tam æquabili invictoque animo vir verè Christianus toleravit, ut charitatis, patientiæ, humilitatis exemplar evaserit admirandum. Gaudio siquidem in tribulatione pro Christo superabundans cum malediceretur benedicebat, cum persecutionem pateretur, sustinebat, cum blasphemaretur, obsecrabat; & Christi Jesu mortificationem in corpore suo circumferens, ejusque consilium peragens percutienti maxillam, alteram protinus offerebat.

„ Neque verò constanti adeo voluntate æternam tantùm animarum salutem Josephus operabatur, sed dici vix potest quantam susceperit etiam corporum curam, quantoque amore inopes omnes complecteretur. Hinc non solùm eos cibos, qui sibi contingebant, majori ex parte cum pauperibus communicabat, & omnes communis mensæ reliquias diligentissimè colligebat egenis impertiendas, sed non exiguam insuper horti aream de Superiorum licentiâ suis ipse manibus colens, quidquid inde aut fructuum accipiebat aut olerum, id omne amantissimè pauperibus elargiebatur. Guardianus porro cum fuit, etsi nunquam domo

„ diver-

„ diverteret, quin secum deferret aliquid, quo obvios in via pauperes so-
„ laretur, quandoque tamen cum nihil sibi præterea reliquum foret, eò
„ usque voluit esse misericors, ut suis ipse vestibus trementes ex frigore
„ pauperes operiret. Si verò quandoque Apostolico muneri incumbens in
„ aliquo extra Conventum hospitio degeret, (quod sæpissimè continge-
„ bat) tum in illud pauperes turmatim compellere, ibi eos a capitis ve-
„ stiumque sordibus purgare, pedes eorum tergere, plagas curare &
„ osculari gaudebat; tum lautioribus, quibus poterat, esculentis reficere,
„ somnoque opportuno in præparatis lectulis recreare. Quin etiam in
„ ipsas se insinuans secretissimorum carcerum obscuritates, confectos ibi
„ squalore ac fame homines, omni quocumque modo poterat, relevare
„ satagebat; si quem verò eorum vel innocentem deprehenderet, vel mor-
„ ti destinatum intelligeret, illius causam apud Judices agere; hunc verò
„ omni, quo posset, officii genere apud Deum juvare & consolari stude-
„ bat. Cum autem vehementissimè optaret, ut, qua ipse æstuabat, singu-
„ laris charitas in omnium animos diffunderetur, & ad futuras etiam æta-
„ tes transmitteretur, a ditioribus quibuscumque, quà precibus, quà
„ monitis, quà minis, quà pollicitationibus impetravit, ut suam in sub-
„ levandis pauperibus operam collocarent. Quo factum est, ut ex elee-
„ mosynis collatâ pecuniâ, plura in diversis Oppidis vel instauraverit, vel
„ excitaverit pauperum & peregrinantium Hospitia, & certos perpetuos-
„ que Pietatis, ut vocant, Montes solertissimè stabiliverit, quorum fru-
„ ctus in egenorum beneficium erogarentur.

„ Hæc autem pietatis officia Deo fuisse acceptissima pluribus insi-
„ gnibusque miraculis Deus ipse testatus est: Inter quæ illud non est præ-
„ termittendum, quod Ocriculi summâ omnium admiratione patratum
„ est. Ibi enim cum esset Joseph, habuissetque sermonem de eo Christi
„ miraculo, quo quinque panibus & duobus piscibus quinque hominum
„ millia saturaverat, quoniam summâ id temporis annonæ caritate ii Po-
„ puli laborabant, suâ in Deum fide Josephus obtinuit, ut ex perexigua
„ farina, quam acceperat ex eleemosyna, tanta panis copia conficeretur,
„ quanta sufficeret integro illi populo, finitimisque, quæ ad concionem
„ confluxerant, gentibus abundantissimè saturandis. Borbonii item, cum
„ in summa pariter rei frumentariæ angustia de eodem Christi miraculo
„ verba fecisset, & perexiguam farinæ eleemosynam accepisset, nedum
„ eâ mille sexcentorum hominum famem explevit, sed etiam tanta panis
„ copia superfuit, quanta esset satis, ut postero die toti populo distribue-
„ retur.

„ Hactenus de eo spiritu Domini ferventissimo, quo vir Apostolicus
„ ferebatur in eos omnes, quos sibi conjunxerat christiana charitas. De
„ iis modò virtutibus pauca subdenda sunt, quibus in excolenda domesti-
„ ca vitæ ratione mirificè effulsit: Inter quas cum principem sibi vindicet
„ locum humilitas, hinc non immeritò, cum magnum ab initio construe-

„ re cuperet ædificium sanctitatis, de jaciendo priùs cogitavit alto fundamento humilitatis. Quamobrem & internam animi demissionem vigilantissimè coluit, & contemptus hominum ardentissimè concupivit; oblatos in Religione honores & gradus, quoad potuit, constantissimè recusavit, eosque obedientiæ virtute susceptos citiùs, quo potuit, dimittendos curavit: Et quemadmodum domum verrere, terram effodere, lances in coquina detergere, exportare vasa in contumeliam, viliora quæque præstare, tamquam qui omnium abjectissimum se putabat, jucundissimum illi fuit: ita, cum maximum se ex animo crederet peccatorem, ceterorum precibus se commendare consuevit,

„ Porro ex hac tantæ humilitatis radice suam traxit originem cæca illa obedientia, qua adeo Josephus excelluit, ut, cum Christum Dominum fide non fictâ in suis Superioribus intueretur & coleret, cum iis non aliter quàm flexis genibus nudoque capite colloqueretur, neque eorum imperium sibi duceret expectandum, sed voluntatis indicia perscrutanda.

„ Tantam verò crucis mortificationem in corpore suo portavit, ut cum pane durissimo mucidoque, & putrescentibus aquis se durissimè, ut plurimùm, sustentaret, ad lautitiem aliquando unum aut alterum vini cyathum adhiberet cineribus priùs benè corruptum, & semiustis quibusdam putridis asperisisque fuligine leguminibus, vel crudis quandoque oleribus uteretur. Ciliciis etiam diversi generis cum castigaret corpus, ferreâ quadam catenâ dies noctesque ita constringebatur, ut, cum tumescentibus membris caro labefactata putrescere inciperet, forcipe fuerit obtruncanda. Tum in abditissima domus sylvæque loca secedens, remotis arbitris, inusitatis flagellorum generibus corpus suum ita diverberabat, ut sui ipsius crudelissimus carnifex laniusque ab ipsis Fratribus & vocaretur & esset. Quo factum est, ut legem in membris suis repugnantem legi mentis suæ sentire minimè videretur, & quò carne mortificatâ depressior, eò spiritu vivificato sublimior in rerum cœlestium contemplationem assurgeret: Huic enim sic erat deditus vir religiosissimus, ut vix possit intelligi, quonam pacto & orationis assiduitati, & unà Proximorum saluti tantopere posset incumbere. Siquidem, ut orandi satietatem expleret, sæpe insomnes traducebat integras noctes, & meditationibus jugiter vacans ex visibilibus quibuscumque, in quæ oculus incidebat, ad invisibilia Dei vel invitus rapiebatur. Hinc ante sanctissimam Christi Domini de Cruce pendentis imaginem plures horas consistere visus est, aliquando brachiis extensis atque sublatis, aliquando verò in sublime raptus e terra, radiosque ex vultu emittere lucidissimos. Acerbissimam verò ejusdem Passionem tam attentâ mente animoque sollicito contemplabatur, ut dolor, quo intùs afficiebatur, per varias totius corporis distortiones verè summus esse cognosceretur.

„ Tot tantarumque virtutum odoratus Dominus suavitatem odoris,

„ ut Servi sui sanctitatem omnibus manifestaret, insignium charismatum do-
„ na illi largiri dignatus est, multorumque miraculorum gloriâ condeco-
„ rare. In spiritibus itaque discernendis, in secretis cordium abditissimis
„ penetrandis, in rerum eventibus longè in posterum prospiciendis, in
„ gravissimis morbis simplici tactu, prece, imperio expellendis, in bestia-
„ rum feritate edomanda, in elementis ad arbitrium suum moderandis
„ atque flectendis illum mirabilem sic Deus fecit, ut cum numerando non
„ possint singula recenseri, necesse sit ex iis summatim aliqua delibare.
„ Truentum igitur expanso super aquas pallio unà cum Socio transfegit:
„ Marojam fluvium sicco pede calcavit: In Templo triturantibus commi-
„ natus, cum, extincto bove, pœna illico subsecuta esset, illum paulò post
„ Agricolæ pauperrimi lacrymis precibusque commotus ad pristinæ vitæ
„ munera revocavit: Ex arido monte ad Socii sui sitim sedandam cum aquæ
„ venam aperuisset, eâque subitò exsiccatâ, locus paulò post a quibusdam
„ indagaretur, ubi miraculum contigisset, aquæ iterum eruperunt, qui-
„ bus epotis nullum ampliùs visum est aquæ vestigium.

„ Interea tempus illud advenerat a Josepho multò ante præscitum
„ ac prænunciatum, quo repositâ coronâ justitiæ, quam repromisit Deus
„ diligentibus se, in triumphanti eum patria Dominus coronaret, quem
„ bonum certamen certantem tantis charismatum donis jam coronaverat
„ hìc in terris. Plurimis igitur acerbissimisque cum cœpisset affligtari do-
„ loribus, & intelligeret horam novissimam appropinquare, satis expli-
„ cari non potest, quàm totus in id incumberet, ut animo præparato ve-
„ nienti Domino lætus occurreret. Quamdiu per vires licuit, licèt infir-
„ mus, immaculatam Deo hostiam offerre non prætermisit: Quod post-
„ modum cum peragere acerbioris morbi vi prohiberetur, illud saltem
„ solatii capere nitebatur, ut ante horas matutinas e lectulo suo consur-
„ gens ad Ecclesiam descenderet, ibique de Superioris manu sanctissimâ
„ Eucharistiâ reficeretur. Ubi verò morbo invalescente e Cella egredi mi-
„ nimè potuit, illud obtinuit, ut expiatâ per Exomologesim conscientiâ,
„ immaculato Christi corpore, tamquam salutari vitæ immortalis pigno-
„ re, diebus singulis in sui domicilii vestibulo flexis genibus cibaretur. In
„ meditanda interea Passionis Dominicæ historia, in precibus recitandis,
„ in persolvendo divino Officio reliquas diei partes devotissimè transige-
„ bat: Donec instante novissimo mortis agone, Ecclesiæ Sacramentis sum-
„ mo pietatis ac Religionis fervore susceptis, Christi Domini amantissi-
„ mè osculatus effigiem, dum corpus oculosque tamquam in Cœlum pro-
„ peraturus attollit, placidâ serenâque fronte cursum felicissimè consum-
„ mavit in Amatricis Oppido, die quartâ Februarii anno millesimo sex-
„ centesimo decimo secundo, ætatis suæ quinquagesimo septimo.

„ Mirum quantâ speciei venustate florere subitò cœperit beati cada-
„ veris facies, quæ antea, cum esset vivens, morborum diuturnitate vi-
„ tæque austeritate squalebat! Mirum quantâ odoris suavitate ipsa etiam
„ intima

„ intima diffecti corporis viscera redolerent! Mirum quàm vivida, quàm „ flexibilia, quàm mollia membra conservarentur! Quin etiam ipsa cor- „ poris inteftina excrementitiis fæcibus divinitùs, ut creditum fuit, de- „ purgata fragrantifsimo inventa sunt humore lacteo redundare. Quæ „ dum miratur Chirurgus, Deumque in Sancto suo mirabilem prædicat, „ Josephi sanctitatem sibi ipsi beneficam expertus est; cum enim inter se- „ candum novacula sibi digitum gravi vulnere fauciasset, opportunifsi- „ mam in Josephi sanguine medelam invenit, qua illico sanaretur.

„ Evulgatâ autem felici Josephi morte, ad visendum venerandum- „ que sanctum illius Corpus tanta multitudo sanctitatis ejus famâ ac re- „ ligione succensa in Oppidum Amatricis confluxit, ut finitimæ Regio- „ nes omnes suis propemodum convulsæ sedibus viderentur; quibus Jose- „ phus Apostolicâ illâ charitate adhuc incensus, qua semper exarserat hìc „ in terris, innumera obtinuit ab omnipotenti Domino beneficia. Quot „ enim diuturnis affectos morbis in priftinam valetudinem incolumita- „ temque restituit! Quot ab obsefsis corporibus spiritus immundos ejecit! „ Quot intimum cordis dolorem ingefsit, quo peccatorum veniam a Do- „ mino consequerentur!

„ Quamobrem cum, famâ sanctitatis, gloriâ miraculorum, & po- „ pulorum devotione ubique percrebrescentibus, votis omnium haberetur „ dignissimus, de quo ageretur inter Cœlites referendo, plures formati „ sunt de ejus virtutibus miraculisque post mortem, ordinariâ primùm, „ deinde Apostolicâ auctoritate Processus: Quibus rite discussis, iisque „ adamussim servatis, quæ in re tanti momenti Summorum Pontificum „ Decretis præscripta sunt, Clemens XII. P. O. M. die decimâ quintâ Ju- „ lii anni millesimi septingentesimi trigesimi quarti sacræ generalis Ri- „ tuum Congregationis judicium de heroicis Josephi virtutibus Decreto „ Apostolico confirmavit; die verò octavâ Junii anni millesimi septin- „ gentesimi trigesimi septimi duo miracula comprobavit: Puer siquidem, „ qui ab ipsa nativitate palpebras ita simul habebat unitas, ut ad viden- „ dum perpetuò impos judicaretur, Josephi ope illico luce donatus est: „ Laurentius verò Novellus cum fuisset in genu gravissimè vulneratus, in- „ vocato Josephi nomine, momento temporis ab omni vulnere sanatus „ fuit. Hinc, cum Sacræ Congregationis judicio inter Beatos recenseri „ posse declaratum fuisset, idem Clemens XII. Summus Pontifex Jose- „ phum Beati nomine insigniri, ejus Reliquias publicè venerari, & in ali- „ quibus locis de eo Officium recitari, Missamque Confessoris non Ponti- „ ficis juxta Breviarii Romani rubricas celebrari permisit.

„ Novis postea Processibus efformatis, ut, quæ post indulti cultus „ concessionem nova miracula supervenerant, more solito probarentur, „ eorumque validitate discufsâ, duo in generali Congregatione coram „ Sanctissimo Domino Nostro BENEDICTO XIV. P. O. M. habitâ plenis „ calculis Patres approbavere: Josephus scilicet Dionysius annorum duo-

„ rum puer tantam corporis debilitatem ab ipſo vitæ exordio contraxe-
„ rat, ut ſtare nullo modo poſſet; carnis verò fibras adeo lentas habebat
„ atque flexibiles, ut ad modum lintei complicarentur: Cum eum Mater
„ delatum ad Templum ſuper illud Altare collocaviſſet, ſub quo jacebat
„ Joſephi corpus, Pùerumque illius patrocinio maximâ fide commenda-
„ viſſet, tantâ roboris firmitate conſolidatæ ſunt illico baſes Pueri, & tam
„ perfectâ virium integritate corpus ejus donatum eſt, ut ex ſeipſo ſubitò
„ incedere, deambulare, & currere ſine ulla difficultate potuerit.

„ Antonia item Morellia quâdam fiſtulâ tam graviter laborabat, ut
„ non ſolùm ſanies ex ea permixta ſanguine flueret, ſed ea hiante tam ve-
„ hemens erumperet ventus, ut candelæ ſufficeret extinguendæ: Acceden-
„ tibus poſtmodum tuſſi, febri acerbiſſimiſque doloribus, de ejus ſanitate
„ fuerat conclamatum. Vix autem oleo, quod ante ſacrum beati Joſephi
„ corpus ardere conſueverat, oblinita ea fuit, cum eodem momento tem-
„ poris fiſtulâ evaneſcente, febri, tuſſi doloribuſque ceſſantibus, integrè
„ fuit priſtinis viribus reſtituta. Quæ duo miracula Sanctiſſimus Dominus
„ Noſter Apoſtolicâ auctoritate firmavit die primâ Maji anni milleſimi
„ ſeptingenteſimi quadrageſimi quinti.

„ Cum autem die tertiâ Auguſti ejuſdem anni idem Summus Ponti-
„ fex in generali Congregatione ab univerſis Patribus intellexiſſet, locum
„ eſſe, ut tutò cœleſtes in terris beato Joſepho decernerentur honores,
„ poſt adjutorium cœleſtis luminis, ſuis aliorumque Chriſtifidelium pre-
„ cibus imploratum, die decimâ ſeptimâ ejuſdem menſis Sacræ Congre-
„ gationis Secretario, & Fidei Promotori juſſit, ut Canonizationis beati
„ Joſephi Decretum emitteretur. Pro cujus Decreti executione precibus
„ in veſtibulo cauſæ olim a Regibus, & Principibus chriſtianis quamplu-
„ rimis devotè porrectis, ſuas modò humillimas ſupplicationes addit omnis
„ Fratrum S. Franciſci Capuccinorum Familia.

COMPENDIUM

Vitæ, Virtutum, & Miraculorum, necnon Actorum in Cauſa Canonizationis Beatæ Catharinæ de Ricciis Florentinæ, Monialis Profeſſæ Ordinis Prædicatorum.

Ex Monumentis Sacræ Rituum Congregationis.

„ Catharina de Ricciis Florentiæ in Hetruriâ nata octavo Kalendas
„ Maji anno ſalutis milleſimo quingenteſimo vigeſimo ſecundo, Pa-
„ rentibus pietate & nobilitate conſpicuis, ab ipsâ infantiâ complura
„ dedit non exiguæ ſanctitatis exempla. Puerilia ſiquidem oblectamenta
„ mundique illecebras reſpuens, ſilentio, ſolitudine & oratione adeo de-
„ lectabatur, ut Angeli ſui Cuſtodis aſpectu & conſuetudine frui, ejus col-

„ loquiis

„ loquiis frequentiſſimè recreari, eumdemque habere meruerit Præceptorem in Roſarii, ut vocant, precibus recitandis. Ex qua precandi methodo, in contemplandis Dominicæ vitæ myſteriis jugi meditatione defixa cum eſſet, incredibilem illum traxit divini amoris ardorem, quo poſtea tam vehementer toto vitæ ſuæ tempore æſtuavit. Monialibus ſuburbani Aſceterii Divi Petri e Monticulis nuncupati inſtituenda cum ſuiſſet tradita, ita ſupra ſuam ætatem cœleſtium rerum contemplationi ſe dedit, ut non in terris ſed in cœlis vivere videretur; præcipuè verò tanto mentis ardore, tantâ lacrymarum vi Chriſti Domini de Cruce pendentis imaginem ſingulosque ejuſdem cruciatus aſſiduè contemplabatur, ut & de eis aſſiduè colloqueretur, & eos variis ſui corporis actibus effingere conaretur, & præ doloris magnitudine conficeretur. Quo factum eſt, ut Chriſtum Dominum audire meruerit ſibi voce clarâ atque ſenſibili ex eadem imagine colloquentem. Decennem ex eo Monaſterio cum Pater eam vellet abducere, facultate impetratâ, ut antequam ad domum paternam reverteretur, commorari per decem dies ſibi liceret in Monaſterio Pratenſi S. Vincentii Ordinis Prædicatorum, nec precibus, nec minis adduci potuit, ut inde egrederetur, niſi interpoſito ſacramento fidem ſuam Genitor obligaviſſet de celeri reditu permittendo. Cum verò promiſſis ille non ſtaret, & dilationem reditus variis prætextibus cauſaretur, tanta ejus animum ægritudo corripuit, ut ex febri decumbere coacta fuerit. Hoc argumento voluntate Dei manifeſtatâ, omnique cogitatione depoſitâ de ea in matrimonium tradenda, ut ad Pratenſe Monaſterium rediret, tandem aliquando permiſit Pater. Ibi igitur tredecim annos nata Religioſæ vitæ tirocinium ingreſſa arduum perfectionis iter, quod a teneris annis jam arripuerat, tantâ animi alacritate proſecuta eſt, ut jam tum virtutum exemplo ſenioribus omnibus prælüceret. Præcipuè verò, cum rerum cœleſtium contemplationi multò, quàm antea vehementius inſtaret, in Deum frequentiſſimè rapta tam admirabiles ecſtaſes patiebatur, ut omnino deſtituta ſenſibus judicaretur. Illud autem in ea multò admirabilius, quod hoc ipſo tempore, quo tam ſingularibus gratiis illuſtrabatur a Domino, tam demiſsè humiliterque de ſe ipſa ſentiebat, ut metueret, ne tamquam minus idonea & omnium imperfectiſſima a Monaſterio dimitteretur.

„ Expleto Probationis tempore, quam tamdiu concupiverat, votorum ſolennem profeſſionem emiſit, in qua, cum antea Alexandra nuncuparetur, Catharinæ ſibi nomen aſſumpſit. Rata verò in ſuſcepto ſanctioris vitæ inſtituto ſibi acrius incumbendum religioſarum virtutum ſtudio, ſatis explicari non poteſt, quantâ animi contentione glorioſas illas, quibus Ordo Prædicatorum abundat & illuſtratur, glorioſas Virgines æmulari, & ſecum ipsâ certare niteretur, ut in dies melior evaderet atque perfectior. Solicita, ne ignis ille divini amoris, quo erat accenſa, terrenis curis & cupiditatibus implicatus & ſuffocatus tepeſceret,

„ ret vel etiam extingueretur, id unum semper præ oculis habuit, ut
„ nihil loqueretur nisi de Deo, nihil ageret nisi ad gloriam Dei, nihil
„ nisi Dei clementiam, justitiam, sapientiam, pulchritudinem, omnipo-
„ tentiam meditaretur. Quo factum est, ut, cum nec ipsa se avellere pos-
„ set a Deo, nec aliò a rebus exterioribus avocari, quidquid sibi ob oculos
„ obversaretur, quidquid acciperet auribus, quidquid attingeret sensibus,
„ omnia illam in Deum quasi violenter raperent, majoremque semper es-
„ cam suppeditarent, qua suus ille ignis immensum evaderet in incendium.
„ Hinc voces illæ continuæ, continua illa suspiria, quibus interni ignis
„ exhalare conabatur ardorem: Hinc tot illi defectus corporis & tam
„ longa deliquia, quibus jugiter charitate vulneratâ languebat: Hinc cre-
„ bræ illæ protestationes, quibus se quidem indignam esse asserebat, quæ
„ igne divino accenderetur, fieri tamen minimè posse, ut sine eo vitam
„ traduceret: Hinc uberes illæ gestientis animi voluptates & cœlestium
„ gaudiorum deliciæ, quas, cum diutius inter angusta pectoris sui confi-
„ nia continere non posset, in vultum identidem erumpebant divino splen-
„ dore longè latèque radiantem: Hinc ecstases illæ admirabiles, quibus
„ per dies integros sensibus destituta, & in aera quandoque sublata unicè
„ cum Deo conversabatur, & miro quodam splendore micabat: Hinc lux
„ illa cœlestis speciesque coruscantis cujusdam flammæ, quam ex ore ocu-
„ lisque emittebat, cum vel Dominicæ Passionis mysteria recoleret, vel
„ sacræ Eucharistiæ pabulo reficeretur: Hinc denique fervidissimæ illæ
„ adhortationes omni gladio ancipiti penetrabiliores, quibus sæpissimè in
„ ipso mentis excessu de Sponso suo divino tam alta, tam præclara, tam
„ magnifica prædicabat, ut amoris divini flammam in ipsis etiam lapideis
„ cordibus excitavisset.

„ Neque verò cœlestis Sponsus, qui gratiam suam Servis suis dat af-
„ fluenter, minora passus est hìc in terris exhiberi Sponsæ suæ argumenta
„ maximæ charitatis: Sacra siquidem Redemptionis Stigmata Catharinæ
„ sinistro lateri, manibus pedibusque sanguineis quibusdam rutilisque
„ notis insculpta: Spinosum Diadema, quo caput Catharinæ transfixit:
„ Crucis vestigia Catharinæ tergo profundè impressa: Suimet ipsius exte-
„ rior species a Catharinæ vultu vivâ quâdam similitudine aliquando, eo
„ permittente, expressa atque repræsentata: Acerbissima Passionis suæ
„ tormenta per duodecim annos singulis hebdomadis ab hora decima octa-
„ va feriæ quintæ usque ad vigesimam secundam feriæ sextæ tum corpori
„ extrinsecùs, tum cordi intrinsecùs communicata, non minus Catharinæ
„ erga divinum Sponsum charitatem, quàm Sponsi divini erga suam Spon-
„ sam amorem singularem abundè testantur.

„ Hæc autem, tametsi amplissima sint & planè singularia, non sunt
„ tamen præclariora illa argumenta, quibus mutua Catharinæ Sponsi-
„ que cœlestis charitas evincatur. Majora siquidem & multò splendidio-
„ ra remanent recensenda charismata, quæ, ut tantæ charitati vicem re-
„ pen-

„ penderet cœlestis Sponsus in Catharinam, voluit uberrima derivari. „ Memoriæ siquidem proditum est, quòd, cum aliquando orationi ferventiùs esset intenta, se ipsam sæpe Deipara conspiciendam contemplandamque illi præbuerit, nec dulcissimos modò cum ea sermones habuerit, sed eum ipsum Puerum Jesum, in quem desiderant Angeli prospicere, in ejus sinu amantissimè collocaverit, ut eum tenerrimè amplecteretur atque oscularetur, & cum illo familiarissimè colloqueretur atque deliciaretur: Quodque eâdemmet Deiparâ Virgine pronubâ ab ipso Redemptore, datâ dexterâ, pretiosissimo cœlestique annulo fuerit desponsata. Nec silentio prætereundum est, quòd, cum quadam die ante Christi Domini de Cruce pendentis imaginem prostrata jaceret, fervidasque de more suo funderet preces, brachia clavis confixa revellens idem Dominus in dulcissimos amplexus Catharinæ proruerit, quam cum dulcissimo Sponsæ nomine compellasset, ejus preces sibi acceptissimas esse affirmavit.

„ Ex his autem tam sublimibus charismatibus, quibus Sponsam suam „ tam abundè Christus Dominus insignire voluit & cumulare, sejungi minimè debet propheticum illud lumen, quo illustrata & futura, & absentia sæpe vidit; & quod summum est, cordium secreta aliquando funditùs penetravit. Quod adeo familiare illi fuit, ut, cum sæpissimè arcana cordium perlegisset, quidque Sorores animo cogitassent, quid mente volvissent, omni dubietate sepositâ, maximâ earumdem admiratione patefecisset, unaquæque sibi metueret, ne si aliquid minùs rectum vel perpetrasset, vel concepisset, a Catharina, cui nihil erat occultum, objurgaretur. Ex quo illud consequebatur, ut suaviter salubriterque tum apud Deum tum apud homines in officio continerentur.

„ Mirum autem videri non debet, quòd tantam in semetipsa construxerit fabricam celsitudinis, cum tantum priùs de fundamento cogitavisset humilitatis; neque quòd Deus talia ac tanta in ea congesta esse voluerit dona cœlestia, cum non potuerit non respicere humilitatem Ancillæ suæ. Hæc enim virtus, quæ ceterarum omnium est parens atque magistra, quàm profundas fixisset in ejus corde radices, ex eo satis cognosci potest, quòd divinis charismatibus tam liberaliter locupletata, summis Populorum, Magnatum, Principum laudibus exaltata, adhuc tamen tam demissam humilemque de semetipsa opinionem habebat, ut se maximam peccatricem, communi luce indignam, inutile terræ pondus, vas fœtidum & immundissimum non prædicaret modò, sed ex animo reputaret. Hinc aliarum Sororum precibus enixissimè se commendare, iis diligentissimè famulari, eorum pedes amplecti atque deosculari consuevit: Hinc summam capiebat animo voluptatem, si abjectioribus ministeriis addiceretur, si uteretur vilioribus indumentis: Hinc quidquid in sui gloriam & laudem vel apud domesticos, vel apud exteros cedere posse videbat, alto perpetuoque silentio premendum cautè

„ cura-

„ curabat; quidquid verò ingerere contemptum sui, publicum omnibus „ esse volebat & manifestum. Quod quidem, ut cetera prætermittam, „ ex hoc uno clarè liquet exemplo. Catharinæ virtutes, res gestas, & singulares, quas a Domino acceperat, cœlestes gratias volumine comprehensas diligenter Moniales collegerant, ut posteris vel imitandæ, vel „ admirandæ proponerentur: Vix autem tale quid ad ejus cognitionem „ devenit, incredibile dictu est, quanto dolore molestiâque affecta fuerit „ Catharina. Tamdiu orare, obsecrare, instare humillima Virgo non destitit, ut liber ille conculcaretur, laceraretur, combureretur, quoad usque tandem aliquando in suas manus casu cum devenisset, vehementi humilitatis instinctu agitata flammis subitò tradidit comburendum. Neque tamen humilitatis ejus postremus hic extitit terminus, sed eò usque „ progressa est, ut a cœlesti suo Sponso multis precibus lacrymisque summi „ beneficii loco petierit & impetraverit, ut universis privaretur externis „ sanctitatis indiciis & argumentis.

„ Ex hujusmodi tam profundæ humilitatis radice, veluti legitimus „ fructus, exactæ obedientiæ virtus originem traxit, quæ, teste sancto „ Gregorio, ceteras virtutes menti inserit, insertasque custodit. Cum didicisset ex sancto Bernardo, quòd: *Fidelis obediens nescit moras, fugit crastinum, ignorat tarditatem, præripit præcipientem, parat oculos visui, aures auditui, linguam voci, manus operi, itineri pedes, totum se colligit, ut imperantis colligit voluntatem*; nihil antiquiùs habuit Catharina, quàm ut „ hæc omnia prompto alacrique animo adamussim exequeretur. Neque „ solùm id præstitit vel in rebus facilibus, vel quæ juxta Monasterii morem & institutum a Monialibus omnibus fieri consueverant, sed nihil „ unquam de prompta ad exequendum voluntate remisit, etiamsi difficillimis sæpe numero probaretur experimentis; & ardua quæque, & ejus „ vires prope excedentia juberentur. Revera ab ejus conscientiæ Moderatore fuit quondam illi imperatum, ut sincerè fideliterque cuidam „ ex probatioribus illius Monasterii Sororibus aperiret quidquid sibi a „ cœlesti suo Sponso creditum fuerat; vel in posterum crederetur. Humilitati suæ profundissimè inflictum vulnus vehementer admodum sensit „ Catharina; tantum tamen absuit, ut mandatum non faceret, vel in eo „ faciendo moras innecteret; quinimo id subitò fidelissimè præstitit, sua „ nequidquam reluctante humilitate.

„ Cum verò obedientiam, ceterasque virtutes cum singulari quadam „ prudentia conjunctas in Catharina Superiores Ordinis intuerentur, rati „ eam, quæ aliis subesse, atque parere tam bene didicerat, non minori „ cum laude rerumque spiritualium emolumento Monasterii regimini „ præfuturam; annuentibus, approbantibus, plaudentibus Sororibus „ omnibus, unâ duntaxat Catharinâ id ægrè ferente, illam huic muneri „ admoverunt; in quo tam prudenter, justè, moderatèque se gessit, ut „ Superiorum eorumdem jussu ad quadraginta duos annos, raro atque uni-

„ co sor-

„ co fortaſſe inter Moniales exemplo, ſumma cum animi ſui moleſtia illud
„ protraheretur.

„ Conſtituta autem a Domino ſuper familiam ſuam, nihil magis
„ cordi habuit, quàm ut omnes vota redderent in conſpectu Domini,
„ quàm ut mutuam inter ſe charitatem haberent, quæ eſt vinculum per-
„ fectionis, quàm ut aſcenſiones in corde ſuo diſponerent, irentque de
„ virtute in virtutem, quàm ut Martham, & Magdalenam agentes ora-
„ tionem cum operatione conjungerent, quàm ut denique quidquid ver-
„ bo docebat, ſuo ipſamet firmaret exemplo. Comis, facilis, blanda,
„ mitis omnes intimis charitatis viſceribus, & maternâ quâdam ſolicitu-
„ dine complectebatur; ſedulò incumbens, ne quam triſtitia affligeret,
„ ne quam cogitatio ſecularis urgeret, ne aliqua nimia quiete torpeſce-
„ ret, ne nimio labore aliqua premeretur: Cumque eſſet omnium Mater,
„ nullibi magis auctoritatem ſuam adhibuit, quàm ut ſibi abjectiſſima
„ quæque Monaſterii munera reſervaret. Sordes igitur verrere, com-
„ muni menſæ inſervire, lances in coquina detergere familiariſſimum ipſi
„ fuit.

„ Præcipuè verò ſingulari erga Infirmas charitate reſplenduit. Iis
„ ſiquidem famulari uſque adeo in deliciis habuit, ut non modò lectulos
„ ſternere, cibos propriis manibus præparare, flexis ipſis genibus mini-
„ ſtrare, earum pedes abluere ſolita fuerit, ſed neque ab earum ulceribus
„ ſanie manantibus, ſordidoque quolibet miniſterio ſui victrix abhorrue-
„ rit: Si quæ verò in vitæ diſcrimine verſarentur, nullum erat pietatis
„ officium, quod ab ea non impenderetur. Cibi ſomnique prorsus obli-
„ ta, nec diu, nec noctu veluti a commiſſa cuſtodia diſcedebat: Sacra-
„ mentali gratiâ refici jugiter ſatagebat, & a Dæmonis vexationibus li-
„ berare ferventiùs nitebatur: Cumque jam eo viderentur adductæ, ut
„ cum morte confligarentur, talibus apud Deum precibus migrantes ani-
„ mas adjuvabat, ut in ecſtaſim rapta non priùs ſenſibus reſtitueretur,
„ quàm illæ objiſſent, & ad æternæ ſalutis portum feliciter appuliſſent.
„ Neque tamen idcirco ſolis his finibus circumſcribi Catharinæ charitas
„ paſſa eſt, ſed conquieſcere minimè poterat, donec a Purgatorii pœnis
„ ad cœleſtem Beatorum Patriam eas ipſa ſuis quodammodo manibus
„ tranſtuliſſet. Vix enim concipi poteſt quot ſuſis ad Deum precibus la-
„ crymiſque, quot proprii corporis afflictationibus pro iiſdem divinæ ju-
„ ſtitiæ ſatisfacere niteretur: Illud etiam a Domino enixis precibus pete-
„ re ſolita, & impetrare omnium judicio, ut eas pœnas a ſe ipſa adhuc
„ viva repeteret, quæ iiſdem pro perpetratis culpis levibus debeban-
„ tur.

„ Quà quidem planè heroicâ, & ſingulari charitate non eas tantùm
„ animas complectebatur, quæ in Pratenſi Monaſterio, ſed univerſas
„ etiam, quæ in toto Orbe ex hac vita in Domino commigrabant: Quin
„ etiam viſcera charitatis ſuæ dilatans erga Peccatores, Hæreticos, & In-

„ fideles eorum perditionem tam amarè deflebat, ut se ad quælibet pro „ illorum salute tormenta libentissimè Domino offerret, & voluntarios „ proprii corporis animique cruciatus pro eorumdem conversione dica- „ ret. Quo factum est, ut, Domino Servæ suæ precibus annuente, per „ multum temporis gravissimis afflicta fuerit morbis acerbissimisque do- „ loribus, quos præter naturam fuisse Medicorum judicio declaratum „ fuit. His hominum suspiciones, perversa judicia, calumniæ, contu- „ meliæ addendæ sunt. Quæ tamen non solùm forti & æquo animo cun- „ cta sustinuit, sed mirifico dilectionis affectu persecutores suos omni be- „ nignitatis testimonio complexa, charitatis, patientiæ, humilitatis „ hostia Deo viventi in odorem suavitatis evasit.

„ „ Omnibus his, quibus vel Catharinæ votis satisfacere Deus voluit, „ vel ejus virtutem tamquam aurum in fornace tribulationis diu multum- „ que probare, accesserunt voluntariæ corporis afflictationes. Cilicio, „ flagellis, frigore, inediâ, vigiliis, atque omni pœnarum genere per „ quadraginta & octo annos semetipsam Virgo innocentissima cruciare „ non destitit. Quo tempore non solùm ab ovis & carnibus, Deo juben- „ te, semper abstinuit, sed tantâ cum severitate jejunare consuevit, ut „ plerosque dies solo pane & aquâ transigeret. Hinc est, quòd tam glo- „ riosum reportavit de seipsa triumphum, ut vel omnino extincto, vel „ oppresso libidinis sensu, nullum in suo corpore passa fuerit motum pu- „ dori virgineo reluctantem, & integritatis candorem ad mortem usque „ intactum illibatumque servaverit.

„ Hìc tamen iterum revocat me Catharinæ charitas erga Proxi- „ mum, singularis illa præcipuè erga pauperes misericordia, de qua „ usque adhuc nullam video a me factam fuisse mentionem. Hæc porro „ tanta fuit in Catharina, ut, cum ære proprio eorum egestatibus sub- „ venire non posset, & intra Monasterii septa conclusa, quæritandis „ eleemosynis ad eos sublevandos minùs idonea videretur, inops tamen „ Virgo ab omnibus segregata ingeniosâ charitate perfecit, quod multi „ simul liberi divites facere minimè potuissent. Ut enim prætermittam „ innumeras eleemosynas, quas non solùm Pratensibus, sed totius He- „ truriæ pauperibus in dies singulos erogabat, constat, plures inopes vir- „ gines, congruis dotibus assignatis, nuptui aut Cœnobio tradidisse, ne „ earum pudicitia periculum pateretur.

„ „ Tantarum verò virtutum fama cum intra Pratensis Monasterii „ septa contineri non posset, per Hetruriam, Italiam, Galliam, Ger- „ maniam longè latèque vagata percrebuit. Ad eam igitur undequaque „ Populi confluebant, vel ut a languoribus sanarentur, vel ut ab immun- „ dis spiritibus liberarentur, vel ut ad gratias spirituales obtinendas ejus „ precibus adjuvarentur: Neque unquam votis inanibus discedebant. „ Paulus etiam hujus nominis Tertius Pontifex Maximus summam famæ „ adjunxit auctoritatem: Cum enim Roberto Cardinali Puccio Episco-

„ po

„ po Pistoriensi commisisset, ut tam evulgatam Catharinæ sanctitatem „ ad rigidum examen revocaret: Ille verò in hanc rem tanti negotii viros „ secum adhibuisset doctrinâ, dignitate, pietate præstantes, factum est, „ ut ea & maximè probaretur, & omnes in summam raperet admiratio- „ nem. Incomparabiles quoque viri S. R. E. Cardinales amplissimi Cervi- „ nius, Mediceus, Aldobrandinius, qui omnes deinde ad Petri Cathe- „ dram assumpti sunt: Nicolinius, Caffarellius, Justinianus, Alexan- „ drinus sancti Pii Quinti Nepos, aliique Præsules benè multi: Hetru- „ riæ, Bavariæ, & Mantuæ Principes illam religionis & venerationis „ causâ adiverunt, tamquam ad omnis sanctitatis magistram absolutæque „ perfectionis exemplar. Sanctus quoque Philippus Nerius, & sancta „ Maria Magdalena de Pazziis, cum tam admirabilem sanctitatem non „ tam celebritate famæ, quàm Deo auctore intellexissent, amicitiam & „ litterarum commercium cum ea inire voluerunt. Quinimo S. Philippus „ cum Romæ moraretur, illius tamen aspectum habuisse præsentem, & „ cum ea pios dulcesque inseruisse sermones tum ipse testatus est, tum lu- „ culenter satis in ejus Bulla Canonizationis declaratum legimus in hæc „ verba: *Cum in Urbe maneret, tunc in humanis agentem Catharinam Ric- „ ciam &c. Monialem Prati in Hetruria commorantem longo temporis spatio est „ allocutus*. Quod profectò aliter contingere minimè potuit, nisi cum am- „ bo in ecstasim rapti (quod illis familiare admodum fuit) ambo etiam „ coram Domino in spiritu commorarentur. Id ipsum autem, cum BE- „ NEDICTUM Decimumquartum Pontificem Optimum Maximum pro „ omnigena sua eruditiône cum in rebus omnibus, tum præcipuè in histo- „ riis Servorum Dei, latere minimè posset, in causa fuit, cur diem ipsam „ sancto Philippo Nerio dicatam elegerit, qua a se beatæ Catharinæ mi- „ racula approbarentur.

„ Catharinam interea agentem jam sexagesimum septimum annum „ mortiferus idemque acerbissimus invasit morbus ex nimia, ut prodi- „ tum est, vitæ austeritate contractus. Quapropter, ut in occursum „ divini Sponsi plenâ lampade Virgo prudentissima se præpararet, nihil „ curavit magis, quàm ut sanctissima Ecclesiæ sacramenta devotissimè su- „ meret. Adstabant interea Catharinæ lectulo Monasterii Sorores tantæ „ Matris jacturam lacrymis inconsolabilibus deplorantes, quas Catharina „ ad Religiosæ vitæ observantiam, ut Christum lucrifacerent, majori „ quo poterat, animi fervore exhortans, frustra consolari in Domino „ nitebatur: Cum repente auditis per aera dulcissimis Angelorum con- „ centibus proximæ mortis Catharinæ prænunciis, animi quodam stupore „ correptæ a fletu aliquantulum conquiescere coactæ sunt. Catharina ve- „ rò nunquam magis. quàm eo tempore, intenta contemplandis Domi- „ nicæ Passionis doloribus, manibus pedibusque in Christi Crucifixi simi- „ litudinem positis, ad Sponsi sui cœlestis amplexus inter plaudentes An- „ gelorum choros feliciter evolavit die secundâ Februarii anno millesimo

„ quingentesimo octogesimo nono. Quo temporis momento non solùm „ facies ejus diuturnorum morborum macie & pallore fœdata insolitâ „ quâdam venustate refloruit, sed mirus quidam ab universo corpore splen- „ dor emitti, mirus quidam odor efflari cœpit, qui, eo etiam in sepul- „ cro jam posito, maximâ omnium admiratione perseveravit. Quanto „ autem in cœlesti Patria excepta fuerit gaudio quantoque beatæ illius „ Curiæ triumpho, satis sit, multis aliis omissis, sanctæ Mariæ Magdale- „ næ de Pazziis testimonium, quæ se tantæ solennitati, Deo adeo illi fa- „ vente, interfuisse Confessario suo narravit.

„ Ut verò mortis illius rumor ad Pratensem Urbem vicinasque He- „ truriæ Civitates, & Oppida allatus fuit, incredibilis subitò ad visendum „ illius Cadaver concursus hominum factus est, cupientibus certatim sin- „ gulis aliquam ex indumentis ejus habere particulam, qua ad impetran- „ das a Domino gratias uterentur. Percrebrescente postmodum magis ma- „ gisque sanctitatis illius famâ, eamque multis insignibus beneficiis mi- „ raculisque Domino comprobante, digna omnium votis habita est, de „ qua inter Cœlites referenda ageretur.

„ Instructis igitur anno millesimo sexcentesimo decimo quarto, & „ millesimo sexcentesimo vigesimo tertio, ordinariâ atque Apostolicâ au- „ ctoritate Processibus, tribus Sacræ Romanæ Rotæ Auditoribus, ut erat „ in more tunc positum, discutienda causa committitur, qui de ea lato ju- „ dicio & documentorum auctoritatem probarunt, & Catharinæ virtutes „ gradum heroicum attigisse affirmarunt, & miracula supra communem „ naturæ usum patrata fuisse dixerunt.

„ Evulgatis tamen interea ab Urbano Octavo Pontifice Maximo no- „ vis legibus super hujusmodi causas, novi subinde de non Cultu, ut ajunt, „ condendi fuere Processus. Quibus rite constructis anno millesimo sex- „ centesimo septuagesimo quinto, de omnimoda Decretorum observantia „ constare Episcopi Pistoriensis, & Sanctæ Sedis judicio declaratum est an- „ no millesimo sexcentesimo septuagesimo octavo.

„ Siluit postmodum Causa usque ad annum millesimum septingente- „ simum decimum quintum, quo Sacræ Rituum Congregationis Decreto, „ annuente Clemente XI. Pontifice Optimo Maximo, instauratum fuit „ virtutum examen, quæ Sacræ Rotæ Auditorum judicio jampridem fue- „ rant approbatæ: Cumque nonnullæ fuissent exortæ novæ difficultates, „ iis probè ritèque discussis, Benedictus XIII. Pontifex Optimus Maxi- „ mus Ordinis Prædicatorum Apostolico lato Decreto die septima Martii „ anno millesimo septingentesimo vigesimo septimo, de virtutibus Ca- „ tharinæ de Ricciis in gradu heroico ad effectum, de quo agebatur, con- „ stare pronunciavit.

„ Quibus peractis, ad novum etiam examen revocata cum fuissent „ Catharinæ miracula, in generali Sacra Rituum Congregatione coram „ Clemente XII. P. O. M. habitâ die vigesimâ secundâ Aprilis anni mille-

„ simi

„ simi septingentesimi trigesimi quarti, duo plenis calculis approbata sunt: „ Scilicet sanitas momento temporis impertita Sorori Catharinæ de Bonsiis Moniali Professæ in Monasterio Pratensi S. Vincentii Ordinis Prædicatorum, ab Aneurismate: Et Sororis Elisabeth Cherubinæ Catani Monialis Conversæ in Monasterio Pratensi S. Claræ subita item salus ab Ischiade. Datoque de eorum approbatione Decreto die trigesimâ Aprilis „ anni millesimi septingentesimi trigesimi secundi, idem Clemens XII. „ Beatificationis diploma expediri mandavit die primâ Oct. ejusdem anni.

„ Expeditis postea litteris, quas Remissoriales & Compulsoriales vocant, pro consuetis conficiendis Apostolicâ auctoritate Processibus super novis miraculis, quæ post Catharinæ Beatificationem patrata fuerant, eisque ad Urbem delatis, eorumque validitate recognitâ, præmissis consuetis Congregationibus Antepræparatoriis & Præparatoriis, „ ad BENEDICTUM XIV. P. O. M., quem diu sospitem Deus faciat ad „ majorem Ecclesiæ suæ utilitatem & incrementum, novum miraculorum examen delatum est: Et in Congregatione generali coram ipso habitâ, duo rursus plenè approbavit.

„ Primum est absoluta & perfecta sanitas Mariæ Clementinæ Staccioli puellæ Florentinæ ab exulcerato atque immedicabili Cancro in „ dextera mamilla, quod septem primò valvulis seu cavitatibus, mox „ duabus per octo annos ita sævierat, ut ex eo Infirma non multò post certissimè moritura judicaretur.

„ Alterum verò fuit repentina salus Sororis Mariæ Magdalenæ Fabris „ Monialis Professæ in Monasterio S. Catharinæ Civitatis Augustanæ Ordinis Prædicatorum ab Arthritide pertinaciter fixâ in artubus inferioribus, ex qua eorum motus impediebatur, quæque Medicorum judicio „ erat prorsus insanabilis.

„ Quæ cum peracta fuissent, habitâ iterum coram eodem Summo „ Pontifice generali Congregatione, discussum est, an tutò procedi posset ad solennem beatæ Catharinæ Canonizationem; & Patribus omnibus voto unanimi consentientibus, post aliquot dies, quibus in re tam „ gravi a Patre luminum divinum censuit postulandum auxilium, die demum sextâ Octobris anni millesimi septingentesimi quadragesimi quarti Decretum de peragenda Canonizatione publicè pronunciavit. Quod „ ut executioni mandetur, novumque sibi decus accedat per solemnem „ hujus Virginis Canonizationem, humillimas offert preces universa Prædicatorum Familia.

VIII. Idus Junii e Gandulphi Castro ad Arcem Romani Imperii redux Princeps Apostolici Senatus, per sequentem schedulam ob majorem commoditatem typis impressam, ut & in reliquis factum est inferiùs apponendis, a Cursoribus delatam commoneri præcepit Cardinales & Præsules, quotquot Romæ tunc aderant, de primo semipublico Consistorio post biduum habendo.

INTI-

INTIMATIO

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

F*eria 4. die 8. Junii. In Aula, quæ loco Ducalis est in Quirinali Palatio, habebitur Consistorium semipublicum sub* hora decimatertia. *In eo* servata Methodo *juxta schedulam jam distributam Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Papa XIV. tam Eminentissimorum DD. Cardinalium, quàm Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum suffragia excipiet pro futura Canonizatione beati FIDELIS a SIGMARINGA Martyris Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum.*

Intimentur idcirco omnes, & singuli Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales, necnon Reverendissimi DD. Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi in Urbe præsentes, ac Domini Protonotarii Apostolici, duo antiquiores Rotæ Auditores, Sacrorum Rituum Congregationis Secretarius, Promotor Fidei, & Procurator Fiscalis Cameræ Apostolicæ.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

In Ædibus Quirinalibus pro Aula Ducali accipitur ea, quæ ascendentibus per scalam Regiam in Palatium prima occurrit, & in qua Paratrenarii commorantur. Ad caput igitur Aulæ istius posuerant Pontificis Cosmetæ (vulgus *Florerios* appellat) Papalem Cathedram, supra quam ampla pendebat Umbella, sericâ culcitrâ coloris rubri auro contextâ obductam; parietem autem posticum, cui ipsa sedes hærebat, damasceno serico rubro circumvestierant; scamna præterea Consistorialia, in quibus Cardinales assiderent, disposuerant hinc & inde in rectam lineam porrecta, & in quadrum desinentia, aperto tamen aditu e regione Sedis Pontificiæ relicto: Pro Præsulibus verò Assistentibus ad Solii dexteram; pro non Assistentibus, ad sinistram post Cardinalium sedilia eodem ordine distribuerant quamplura alia scamna ex nudo alboque ligno sine postergali, in quibus & Protonotarii & Auditores etiam Rotæ assidere debebant; ut in hac Ichnographia apparet.

His dispositis statutâ die & horâ convenere in præfatam Aulam Purpurati Patres & Præsules omnes, quorum nonnulli ex Orientali Regione huc appulsi jussu Papæ præter cibaria ab ipsius Promo quotidie suppeditata, Rhedam quoque, qua vectarentur, a Pontificii Equilis Præfecto Marchione Pyrrho Vasè Pietramelara illustri ac probo Viro Bononiensi accipiebant.

Ad eos exiit Pontifex, duorum Diaconorum Cardinalium, qui in Aulam

Aulam Paramentorum opportunè ob id fuerant acciti, ministerio jam indutus Amictu, Albâ, Cingulo, Stolâ violaceâ, Pluviali simplici coloris rubri cum Formalio ex unionibus, ac Mitrâ ex textili auro redimitus. Pedes incedebat præcedente Cruce ab Auditore Rotæ delatâ cum Cappa: Vestimentorum ejus anteriores fimbrias duo Protonotarii; posteriores verò Cubicularii duo Assistentes elevabant. Cum Se aptasset in Solio, jussi sunt de Aula egredi, quibus locus non erat in eo Conventu; iisque qui foris clauso ostio remanerent, vetitus in posterum ingressus. Speciali tamen summi Pontificis gratia constiterunt prope ejus sedem in sinistro latere R. P. D. Joseph Livizzani Protonotarius supra numerum, utpote SANCTITATIS SUÆ a supplicibus Libellis, & R. P. D. Vincentius Malvezzi, eidem Protonotariorum participantium Collegio adjunctus, Apostolico Cubiculo Præfectus, ambo nobilitate generis, prudentia, comitate apprimè commendati.

Sessionis initium fecit Pontificia hæc Allocutio.

VENERABILES FRATRES. Maximam Nobis hic amplissimus consessus jucunditatem affert, in quo Pontificum Prædecessorum nostrorum vetus consuetudo renovatur. Siquidem, cum de gravissimis negotiis agendum ac deliberandum erat, in consilium vocabant Primores ex Clero Romano, Episcopos Suburbicarios & ceteros Antistites, qui casu aliquo Romæ versabantur. Materiem pariter, quam Vobis examinandam ac dijudicandam proponimus, sacræ vetustati omnino consentaneam judicamus. Etenim Causa Martyris Fidelis a Sigmaringa Vobis exhibetur; & cognitum satis est perspectumque universis, quàm diligenter accuratèque Prædecessores nostri Clemens, Fabianus, & Antherus colligi jusserint eorum Acta, qui pro Fidei Catholicæ defensione vitam profundebant. Actorum collectioni judicium succedebat, quod *vindicationis* appellabatur, quodque institui solebat ab Ecclesia ad fraudes & ambi-

ambiguitates evitandas, de quo judicio verba facit Optatus Milevitanus Scriptor quarti ſeculi, cum illuſtre facinus Cæciliani Archidiaconi commemorat, qui ſuperbam fœminam Lucillam vehementer objurgavit, eo quod oſſa *hominis mortui, etſi Martyris, ſed necdum vindicati*, oſculari conſueverat, priuſquam Divinam Euchariſtiam perciperet. Quod ſi aliquid paulò alienum ab antiquitate reperitur in examine, quod habetur hodierna die, illud profectò eſt, quod in Actis & narrationibus rerum geſtarum a Fideli a Sigmaringa, quæ Vobis exhibitæ fuerunt, & quas antea Nos ipſi perſpeximus ac diligentiſſime expendimus, in his, inquam, Actis non ſolum agitur de Martyrio, ejuſque Cauſa, ſed etiam recenſentur ſigna ac Miracula, quæ beato Fideli intercedente Deus patravit. Etenim veſtram eruditionem minimè latet graviſſima diſputatio, quam ſeculo nono Eccleſiæ magnâ cum laude ſuſtinuit S. Eulogius Martyr ac Toleti Archiepiſcopus in ſuo præclaro Libro, qui inſcribitur: MEMORIALE SANCTORUM: pro Cultu Cordubenſium Martyrum, magnopere contendens illis exhibendum eſſe Martyrum Cultum, etiamſi nulla Miracula ob eorum interceſſionem obtigiſſent. Attamen id minimè nos avocat ab inſtituto Nobis gratiſſimo venerabilis antiquitatis, cum in noſtris Commentariis DE CANONIZATIONE SANCTORUM, qualiacunque fuerint, planè oſtenderimus, propoſitis cujuslibet ſeculi monumentis & exemplis, nunquam Sedi Apoſtolicæ in more poſitum fuiſſe, ut Cultum publicum Martyris ulli concederet,

aut

aut permissivum & pro aliquibus tantum locis, vel præceptivum & pro universa Ecclesia, nisi postquam Martyrium ejusque Causam perpendisset ac probasset, juxta vetus adagium, nempe MARTYREM NON FACIT POENA, SED CAUSA, & postquam Miracula etiam in examen adduxisset ac probasset. Siquidem tutiorem in hac re sententiam amplectendam censuit, nec ullam diligentiam omnino prætermittendam, ut de gravissimo hoc negotio judicium ferret, cum præsertim nulla necessitas ejusmodi judicium postularet. Equidem Vobis ante oculos proposita sunt omnia, videlicet, vita, mors ejusque causa, signa ac Miracula beati Fidelis a Sigmaringa. Interea vestras sententias exquirimus, utrum ad ipsius Canonizationem deveniendum putetis.

Post quam DD. Cardinales singuli, & post eos juxta proprii Ordinis gradum & dignitatem Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi de beati Fidelis causa suffragium tulerunt, prout infra.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ Transtyberim Presb. Card. Burghesius.

AN non Ego tot gravibus ac sapientibus Collegis meis assentiar, qui in hac rogatione tua BEATISSIME PATER ante me sententiam dixerunt, qui omnes ad unum disertis verbis consilium tuum de B. Fideli a Sigmaringa in Divos referendo tantopere & jure quidem ipsi laudaverunt? Assentior Ego sanè; & quem gloriâ & honore coronavit Dominus, ejusdem per Te PATER BEATISSIME solemni legitimoque ritu coronandam consecrandamque memoriam censeo.

ANTONIUS XAVERIUS Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Gentili.

MArtyrium Sanctos aut invenit, aut facit; quandoque expiat anteactæ vitæ culpas & detrimenta; quandoque conceditur in præmium meritorum. In beato Fideli a Sigmaringa virtutum omnium præstantiam coronavit palma Martyrii. Excelluit quidem ab adolescentia morum can-

dore vitæque innocentiâ, & abnegatis fecularibus defideriis humillimum Ordinem Capuccinorum amplexus eft, laboribus & vigiliis corpus fuum in fervitutem redigens, ne terreno rebellis carnis pondere animus ad Deum anhelans retardaretur. Itaque fobriè, juftè, ac piè fanctèque vitâ peractâ, Regularis difciplinæ diligentiffimus Cuftos ac catholicæ Religionis acerrimus propugnator, quam diu defideraverat, meruit gratiam Martyrii accipiens coronam de confummatione virtutis. Æquum itaque eft, ut beatus Fidelis, qui, & tot virtutum fplendore & triumphi nobilitate ceteris præftat, primufque fuit, qui inftitutæ a fancta Sede Congregationis de Propaganda Fide mandata impigrè ac fortiter exequens catholica dogmata contra infenfiffimos Novatores proprio fanguine confirmavit; primus etiam decreta hìc in terris fummæ virtuti præmia a SANCTITATE VESTRA confequatur.

Fr. JOANNES ANTONIUS Tit. SS. Silveftri, & Martini ad Montes Presbyter Cardinalis Guadagni.

EXigunt præclaræ virtutes B. Fidelis a Sigmaringa miraculis a Deo comprobatæ ac Sacrorum Rituum Congregationis examine difcuffæ, ut S. V. Divinæ vocis Interpres illi decernere dignetur Sanctorum honores in terris, qui jam fimilis factus eft in gloria Sanctorum in Cœlis. Jufta prorfus retributio; beati enim Fidelis in pauperrimo ftrictioris Obfervantiæ S. Francifci Inftituto integerrimâ morum innocentiâ præfulgens, primus inter facros Operarios ad excolendam vineam Domini a facra Congregatione Fidei Propagandæ adfcitus ad Rhætiæ Regiones Zuinglii, & Calvini erroribus infectas orthodoxam Religionem indefeffo labore propagavit: Minifterii fui curfum feliciter confummavit; atque Fidem catholicam ufque ad ultimum vitæ agonem profufo fanguine fartam tectamque fervavit. Imponatur itaque Aris, qui profligatis hærefum monftris Aras Deo reftituit; qui venerandum heroicæ conftantiæ ac fortitudinis Apoftolicis Operariis reliquit exemplum, ut novum adeffe in Cœlis Patronum agnofcat Ecclefia, quo amotâ præfentium temporum acerbitate optatæ pacis ferenitas illucefcat, ac avita Religionis dogmata in diffitis remotifque Regionibus reflorefcant.

TROJANUS Tit. S. Ceciliæ Presb. Card. de Aquaviva.

NOvum planè, BEATISSIME PATER, ac permagnum pietatis fpectaculum beatus Fidelis a Sigmaringa. nobis exhibuit, qui dum ab impiis interficiebatur, tanta vultus hilaritate tamque humili patientia, ac erga interfectores ipfos fumma charitate fplendefcere vifus fuit, ut unus ipforum cum hæc in ejufdem immani cæde accidiffe narraret, hoc facinore deteftato ejurataque hærefi, ftatim fuerit orthodoxam fidem amplexus.

Qua-

Quapropter cum Deus Optimus Maximus Sanctitatem Servi sui tot tantisque probatis miraculis testatam voluerit, jure merito Illum inter Sanctos a S. V. cooptandum esse arbitramur.

DOMINICUS Tit. SS. XII. Apostolorum Presb. Card. Riviera.

ARbitror, SANCTISSIME PATER, beatum Fidelem a Sigmaringa, qui per omnes heroicas Confessorum virtutes traductam vitam pro catholica veritate amplificanda & tuenda, invictus nostrorum temporum Martyr, amisit, in Sanctæ Romanæ Ecclesiæ præsidium & decus inter Sanctos esse referendum.

JOANNES BAPTISTA Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Cardinalis Spinula.

ÆQuum est, BEATISSIME PATER, ut eos corona honoris lætificet in terris, quos jam Dominus sertis gloriæ ornavit in Cœlis. B. Fidelem de Sigmaringa postquam in domestica suæ Religiosæ Familiæ palestra omnium virtutum genere exercitum, fortem suæ Fidei Athletam sibi formaverat Deus, accerrimum etiam reddidit per vitæ contemptum & profusionem proprii sanguinis catholicæ Religionis Assertorem. Imperterritum se exhibuit verè Fidelis Dei servus non tantum heterodoxorum hominum insidiis, sed & armis & neci sibi illatæ; exemplum Nobis relinquens ad omnia perferenda pro Fide & Dei gloria. Jure igitur & merito cum Martyris coronam consequutus fuerit, reliquum est, ut eorumdem Martyrum Fastis adscriptus, honorem illum, quem in Cœlis obtinet, & quem per signa & miracula Deus comprobavit, habeat etiam & in terris ad Fidei propugnaculum, & ad Religionis orthodoxæ incrementum & decus.

RAYNERIUS Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.

NUlla major profectò veræ Sanctitatis probatio afferri potest, quàm quæ reddit hominen conformem imagini Filii Dei. Hanc ipse probationem de Sanctitate beati Fidelis a Sigmaringa in medium profero, ut meum de eodem referendo, in sanctorum Martyrum Album sententiam explicem. Et quidem adeo perfectè & fideliter imaginem ille Christi Domini in se expressit, ut vita Jesu in eo manifestata videretur, sive spectares humilitatem, sive paupertatem, sive obedientiam, sive virtutes omnes, quibus in gradu heroico ditatus fuit.

Nec ab eo, quod sibi proposuerat exemplo, in vita sequendum, voluit in morte differre: Vestigiis quippe Reparatoris nostri inhærens, qui mundum redemit in sanguine suo, ipse pariter pro salute animarum, &

Hæreticorum conversione strenuè laborans, Martyrii palmam assequutus est, Deo confirmante sequentibus signis.

Meritò igitur honores, quibus veri Martyres in Ecclesia honorari consuevere, decernendi sunt ei, qui tum in morte, tum in toto vitæ suæ cursu factus est similis illi, qui caput est Martyrum.

DOMINICUS Tit. S. Bernardi Presbyter Cardinalis Passioneus.

PRetiosus sanguis beati Fidelis a Sigmaringa clamat ad Te, Beatissime Pater, ut Vindex sis, non illatæ sibi crudelissimæ necis, sed Vindex gloriæ, quam fortiter constanterque pro nomine Jesu, truculentam sui corporis cædem sustinendo, promeruit. Quanta enim adhuc vigeat suorum meritorum memoria & fama, sibi undequaque consentiens, cuncta Testis est Rhætia Catholica: Testes quotquot eodem spiritu repleti in procuranda animarum salute ibi desudant: Testis denique & Ego, qui decem & ampliùs annos, licèt immeritus, Apostolica Legatione functus, non semel perlustravi & suspexi ea Rhætorum, scopulis impendentia, loca, quæ fortissimus Christi Miles præceptis excoluit, monitis instruxit, virtutibus fovit, odore Sanctitatis implevit, ac demum sanguine decoravit. Exaudi ergo, Beatissime Pater, hujus sanguinis vocem per tot horrida vulnera ad Te clamantem, & solemni Ritu sanctorum Martyrum Coetui, novum hunc Athletam, adscribi decerne, quatenus hoc exemplo Helveti, & Rhæti Fideles magis roborentur in fide, a fide extorres ad sinum Ecclesiæ matris revertantur, & Nos discamus, nunquam digniùs mori posse Sacerdotem Christi, quàm cum indignè occiditur pro fidei causa & defensione.

SYLVIUS Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.

QUamvis viri Sanctitate conspicui Beatissime Pater postquam immortalem adepti sint repromissionem cultu hominum non indigeant, copiosa enim eorum merces est apud Deum, solemnes tamen iis ab Ecclesia decernuntur honores, ut fidei splendorem, qui foris sunt, venerentur, & præclara illorum gesta fidelibus exemplum præbeant atque incitamentum.

Quæ cum ita sint, B. Fidelis a Sigmaringa Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum sacro ritu exornandus jure merito mihi videtur, qui peculiari quodam divinæ providentiæ consilio nuperis temporibus datus, ut præter ceteras eximias virtutes quammaximè heterodoxorum salutis, & religionis propagandæ studium ad athleticam usque sanguinis effusionem universo Christifidelium Orbi, novi ad instar syderis elucesceret: Quamobrem nihil sanè obstat Beatissime Pater, quin Martyrum choro cooptatus censeatur, cujus Sanctitatem narrent populi, & laudem universam annunciet Ecclesia.

FR. JOA-

FR. JOACHIMUS Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Cardinalis Portocarrero.

FOrtem ac invictum Martyrem habet Ecclesia, Beatissime Pater, Beatum Fidelem a Sigmaringa e sanctissimi Patriarchæ Francisci Castris prodeuntem. A seculi enim curis in gratiam ille adlectus, & Ministerium Apostolatus, loricam Justitiæ indutus, Fideique scutum assumens, exiit ad opus suum, & virtute robusta præliatus est prælia Domini, dissipando, evellendo, ac ædificando: Utque tanti muneris partes dignè undecumque adimplerentur, jugiter in suo corpore Crucis circumferens mortificationem, non vincula, non tribulationes veritus, nullum vitavit periculum, nullum horruit supplicium, sed ad confusionem & injurias, dici posset cum Chrysostomo, ob prædicandi studium, magis quàm ad oblectamenta bonorum properabat, donec vitam illustri ac pretioso certamine consummavit. Æquum igitur est, ut illi sanctorum Martyrum a Sanctitate Vestra decernantur in terris honores, qui occisus pro Christo, & prodigiorum luce coruscans, jam gloriæ accipere coronam promeruit in cœlis.

CAMILLUS Tit. SS. Johannis, & Pauli Presbyter Cardinalis Paulutius.

INter ceteras, quibus beatus Fidelis a Sigmaringa heroicè floruit, virtutes, admirabilis profectò fuit solicitudo illa, qua nullo vel laborum incommodo, vel propriæ vitæ discrimine deterritus perditissimos homines ad meliorem frugem revocare, & qua orthodoxam Religionem conservare atque propagare adeo constanter studuit, ut ipsimet Hæretici de illius Sanctitate & zelo testimonium summâ ejus laude deferre coacti fuerint. Plura quidem beatus Fidelis in vinea Christi excolenda peregerat; at parum fecisse fortassis præcogitans, nisi proprio etiam sanguine irrigaret, tam impavidè, tantaque animi magnitudine martyrii palmam ab insensissimis Heterodoxis reportavit, ut illimet, qui crudelem ipsi mortem intulerunt, afferere palam debuerunt, quod non solum nulla animi perturbatione, verùm hilari lætoque vultu sui necem subierit. Si itaque beatus Fidelis majus atque præstantius argumentum sui pro Religione heroici zeli præbere nequit, quàm pro ea animam suam dare, justum propterea censeo, Beatissime Pater, quod idem Sanctorum Albo per Sanctitatem Vestram describatur.

CARO-

CAROLUS ALBERTUS Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Guidobonus Cavalchini.

BEATISSIME PATER. Gloriosissimum Christi Athletam virtute præcinctum ex alto, Virum verè magnum secundum nomen suum lætantes suspicimus ac veneramur in præstantissimo Sacerdote B. Fideli a Sigmaringa. Fuit is frumenti granum, quod catholicæ fidei tuendæ causa cadens in terram mortuum est, & multum fructum attulit: Quis autem non confidat uberiorem adhuc esse allaturum, si tu jubeas, BEATISSIME PATER, ad vehementius incitandos evangelici verbi præcones, Pugilem istum in conspectu filiarum Hierusalem a Deo jam coronatum summis, qui supersunt, honoribus etiam in terris cumulari?

FRIDERICUS Tit. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lantes.

BEatum Fidelem a Sigmaringa Capuccinorum familiæ decus & ornamentum, cujus nec nomen quidem vacuum laudis fuit, censeo BEATISSIME PATER sanctorum Martyrum Fastis jure esse notandum. Hominis Sanctitatem novit Ecclesia, quæ tot errantes in viam salutis ipsius operâ revocatos in sinu suo lætissima excepit; norunt Hæretici ipsi, qui egregium de ejus doctrina cum summa Religione ac zelo conjuncta testimonium ferre non dubitarunt; novit Rhætia prope omnis, quam inter hyemales brumas, inter altissimas nives & frigora (igne tamen charitatis æstuans), pedibus peragravit, ut oves ad Dominicum Gregem reduceret. Non illum Hæreticorum minæ, non persecutio, non gladius ab officio Evangelici Præconis potuit deterrere. Quid igitur prohibet, quominus eum, qui tot nominibus Sanctus fuit, qui pro catholica Fide sanguinem suum fudit, Sanctum & Martyrem veneremur?

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis Riccius.

BEATISSIME PATER. Inter plurimas & pereximias virtutes, quibus B. Fidelis a Sigmaringa tam in seculo, quàm in Claustris Capuccinorum eluxit, præcipuum locum obtinuerunt zelus, constantia & studium in propaganda catholica Fide per Rhætiam, quarum intuitu, non solùm colluctandum illi fuit ferè toto vitæ curriculo cum errorum & falsitatum Sectariis, sed mortem ipsam inhumana crudelitate sibi intentatam, invicto fidentique animo amplexam, in gloriosissimum Martyrii triumphum commutavit.

Quæ omnia miraculorum accessione plenissimè comprobata, justissimè postulant, ut adeo emeritus orthodoxæ Religionis Athleta a SANCTITATE VESTRA novi & amplissimi cultus complementum assequatur.

D. FOR-

D. FORTUNATUS Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Tamburinus.

Fidelis a Sigmaringa virtutum merita adeo clara & aperta sunt, ut ea commemorare, ac persequi minimè oporteat. Unum id retulisse sufficiat, Fidelem, ut divinorum mandatorum viam inoffenso pede percurreret, arctiore S. Francisci regulæ servandæ voto inter Capuccinos se obstrinxisse; ad quam cum mores suos omnemque vitæ rationem ita formandam & componendam curaverit, ut ne parumper quidem ab ea unquam deflexerit, Sanctitatis apicem eum attigisse compertum est & exploratum. Hinc magna exempla humilitatis & obedientiæ, magna abstinentiæ & charitatis argumenta in Proximos aliarumque Virtutum, quæ christianum Heroem verè declarant, in hoc sanctissimo Viro jure, ac merito miramur, atque suspicimus. Hisce Virtutibus, præsertim verò catholicæ Religionis propagandæ studio ad Martyrii certamen fortis Athleta se se comparaverat. Atque hinc factum est, ut dum nihil eorum reliquum facit, quæ ad hæresim profligandam conducerent, & ad Hæreticorum conversionem efficiendam pertinerent, crudelissimam necem ab impiis Hæreticis sibi illatam invictâ animi constantiâ pertulerit, & gloriosam Martyrii palmam promeritus sit. Non est igitur cur tardes BEATISSIME PATER eum in Sanctorum numerum referre, qui sanctam Christi Ecclesiam effuso sanguine decoravit; ut ipsum vicissim Ecclesia veneretur, ac summo omnium donorum largitori Deo gratias agat, qui in hoc Servo suo fortiter pugnavit, & vicit.

D. JOACHIM Tit. S. Crucis in Jerusalem Presbyter Cardinalis Besutius.

Diversas esse Justorum vias ad Cœlum SANCTITATI VESTRÆ, totique huic celeberrimo consessui notum est: Alias virtutum exercitio longiores, compendiosiores alteras, ut in Martyrio. Utrasque B. Fidelis a Sigmaringa sanctissimo cursu, pede inoffenso, heroico animo, cum consummaverit; idque Cœlum ritè probatis Miraculis testatum fuerit, idcirco, iis qui Fideles fuerunt usque ad mortem, jure meritoque annumerandum existimo.

CAROLUS S. Mariæ in Via lata Diaconus Cardinalis Marinus.

Ex plurimis illis in sortem Domini vocatis Alumnis, qui a sacra Congregatione Propagandæ Fidei, vel ad infidelium Regiones Evangelii prædicandi causa mittuntur, vel revocandis ad catholicam Religionem Hæreticis destinantur, vel hìc Romæ singulari Pontificiæ liberalitatis exemplo, in optimis quibuscumque disciplinis instituuntur:

Primus omnium beatus Fidelis a Sigmaringa purpureum illud triumphantis

phantis

phantis Fidei vexillum erigit, ſub quo, dum in Rhæticis Fideles aliquos ad conſtanter in Fide perſeverandum, exemplo & monitis hortaretur, Hæreticoſque nonnullos ad eorum hæreſim ejurandam inducere, jugi oratione & prædicatione ſatageret; Impiorum hominum gladiis, per ſummum ſcelus occubuit, ſuique ſanguinis aſperſione, nedum memoratam de Propaganda Congregationem, de hac adeo inſigni illius triumphi gloria benemeritam, in futuram etiam cœleſtium retributionum ſociam conſecravit; ſed illi quoque interim glorioſiſſimo matris Martyrum titulo appellari poſſe promeruit.

Unde ſi modò Sanctitas Vestra beatum hunc Virum, tot non minùs virtutibus, quàm triumphali hac palma inſignitum Sanctorum Albo, dignari velit, inſcribere: Et Miſſionariis illuſtre, quod imitentur, exemplar maxima hac retributione exhibebit, & Collegium hoc Urbanum gloriâ primi Martyris illuſtrabit.

ALEXANDER S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.

FOrtiſſimus Chriſti Athleta beatus Fidelis a Sigmaringa in Reformato Seraphicæ Familiæ Ordine (Capuccinorum dicunt) Inſtitutum auſterioris vitæ profeſſus non modò virtutum ſplendore enituit, ſed præclariſſimum, & quo majus haberi non poteſt, perfectiſſimæ in Deum & homines charitatis, firmiſſimæ fidei & invictæ ſpei edidit teſtimonium, dum pro catholica Religione amplificanda Hæreticorum gladiis in Rhætia confoſſus mira animi magnitudine de morte ipſa glorioſus triumphavit. Cœleſtem itaque Virum merito infallibili Sanctitatis Vestræ Oraculo Sanctorum cultu decorari decet in terris, ut ubi verus Chriſti miles bonum certamen certavit, conſummato curſu poſt acceptam in triumphante Eccleſia coronam juſtitiæ, etiam in militante coronam gloriæ aſſequatur.

NERIUS S. Euſtachii Diaconus Cardinalis Corſinus.

QUum & varietate linguarum & rerum ſcientia, qua præditus erat B. Fidelis a Sigmaringa, uſus ſemper fuerit ad ingenuorum adoleſcentium mores per tot itinera informandos; ac deinde miros in virtutibus heroicis profectus fecerit, & catholicam Religionem adverſus Hæreticos aſſeruerit, ac tandem pro ea ſanguinem & vitam alacri atque invicto animo fuderit, auctor profectò ſum, Beatissime Pater, ut quoniam hæc omnia ritè & evidenter probata ſunt, ipſe B. Fidelis in ſanctorum Album cooptetur.

AGA-

AGAPITUS S. Agathæ Gothorum Diaconus Cardinalis Mosca.

C*Ognitus est in verbis suis Fidelis .... & invocavit Dominum omnipotentem .... in oblatione Agni inviolati* [a]; ut Rem Deo sacram in Sevis apud Rhætiam peragendo, se se pro catholica Fide Hæreticorum furore jam jam immolandum, Deo secum intus loquente præsentiens, acceptabilem sui corporis hostiam immortali seculorum regi adoleret. Tantâ igitur ope fretus Fidelis, non modò pro catholicâ Ecclesiâ fortiter obeundo mortem, sed ipsâ pene morte devictâ, Catholicorum militum ducem, superno fulgentem lumine spectandum se præbens, hæreticorum copiis injecto metu fugatis, *testimonium præbuit in conspectu Domini, & Christi .... & ostendit se velle delere impietatem* [b]. Tantum propterea pro Fide studium, quod vel ipsa post funera, hic fortis Athleta Christi præsetulit; signorumque splendor, quo in dies coruscat, Sanctorum cœtui eundem adscribendum a Te fore, BEATISSIME PATER, præstolantur.

MARIUS SS. Cosmæ, & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.

DE præclaris beati Fidelis a Sigmaringa pro catholica Fide gestis BEATISSIME PATER hodierna luce dicturi [c] *multa dicemus, & deficiemus in verbis* [d]: *appellabo Martyrem, prædicavi satis*. Ubi ergo Fidelis in Rhætinis arvis Evangelicum serendo semen, catholicam Fidem plantaverat, proprio etiam sanguine, mortem pro Christo fortiter obeundo, rigare illam voluit, ut Divino imbre fœcundata deinde succresceret, & incrementum acciperet. Succrevit sanè in Rhætinis agris, & Fidelis irrigata sanguine incrementum catholica Fides accepit: hinc hæretico mortis ejus præcone redeunte ad Ecclesiam; inde hæreticorum copiis a Fideli superna luce conspersо, cum Duce suo fugatis [e]. *Annon coronabitur qui sic certaverit?* Quem ergo Deus gloriâ coronavit in cœlis, huic B. P. [f] honorem tribue Sanctificationis in terris.

PROSPER S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna de Sciarra.

POstquam revocata sunt ad severissimum examen Martyrium & causa Martyrii, tum signa & miracula, quæ testatissimâ Dei Opt. Max. ope ad invocationem B. Fidelis, ante & post indultam Beatificationem patrata sunt; nihil modò reliquum est, quàm ut Beato eidem solemnis de more sanctificatio infallibili SANCTITATIS VESTRÆ judicio decernatur; ut qui usque modò in beatorum Albo adscriptus est, inter Sanctos accensea-

Tom. V. X tur.

a *Ecclesiast. cap. 45. vers. 13.* b *Ibidem vers. 22. & 23.* c *Ecclesiast. cap. 43. v. 29.* d *Ambrosius lib. 1. de Virginibus.* e *Bernardus serm. 1. in Festo omnium Sanctorum.* f *Lib. 2. Machab. cap. 15. vers. 2.*

tur. Hoc a Te petimus & expectamus, ut habeat inclytus Ordo Capuccinorum, de quo glorietur; habeat Ecclesia universa, quem in Fidei confessione imitetur; & impleatur tandem Divinum Redemptoris vaticinium, quo promissa est glorificatio illis omnibus, qui in terris per mortem suum nomen confiteri non erubuerunt.

ALEXANDER S. Mariæ in Aquiro Diac. Card. Tanarius.

BEATISSIME PATER. Excellentis fortitudinis Virum, qui primò se ipsum, deinde mundum, postremò Fidei hostes mirabiliter vicit, in beato Fideli a Sigmaringa jure ac merito venerandum censeo. Atque arbitror æquissimum utilissimumque fore, eum publico Canonizationis Decreto cunctis Fidelibus ad imitandum proponere, ut catholica Religio nostra, pro qua tot tantosque labores subiit, animoque impavido sanguinem & vitam glorioso Martyrio dedit, latiùs diffundatur, luculentiùs illustretur, fructusque ferat uberiores.

HIERONYMUS S. Adriani Diaconus Cardinalis de Bardis.

BEATISSIME PATER. Divitiarum & honorum contemptu, abstinentiâ, vigiliis, orandi & contemplandi studio, proximorum salutis curâ, mirificè tum in seculo tum in sacra Capuccinorum Familia vitam degens beatus Fidelis excelluit. Ob eas virtutes in retribuendo Deus manum [a] extendit suam, & in capite ejus de lapide [b] pretioso coronam posuit. Nam cum contra hæreticam pravitatem fortissimus Christi miles pugnaret, insurrexerunt iniqui [c] adversus eum, & morte illum crudelissima pluribus confossum vulneribus affecerunt. Stare illum ante Tronum [d], & in conspectu Agni tum signis & prodigiis magnis in populo factis, tum sanctæ istius Apostolicæ Sedis judicio constat.

Illud propterea a S. V. humiliter quæso, ut beatum Virum de catholica Religione tam præclarè meritum, & Congregationis de Propaganda Fide Protomartyrem invictissimum, solemni Canonizationis ritu in Ecclesia Plebis [e] exaltet; sic enim Evangelicis ministris incitamento esse poterit, ut animosiùs eos [f] qui veritati resistunt, corripiant; & pro Christi nomine, quandocumque opus fuerit, etiam in carcerem & in mortem ire parati sint.

DOMI-

a *Ps.* 54. b *Ps.* 20. c *Ps.* 85. d *Apoc.* 7. e *Ps.* 106. f 2. *Timot.*

DOMINICUS SS. Viti, & Modesti Diac. Cardinalis Ursinus.

BEatissime Pater. Fidelis a Sigmaringa Ordinis Capuccinorum non tam virtutum pondere, quàm prodigiorum gloriâ mirabilis, Crucis mortificationem jugiter in suo corpore portavit, semper agens, semper orans, nec proximos propter Deum, nec Deum propter proximos relinquens: Primus autem ad excolendam vineam Domini per sacram Congregationem de Propaganda Fide selectus, uberrimis illam fructibus adeo illustravit, & fœcundavit, ut Hæretici ipsi præclarum de ejus doctrinâ, sanctitate & zelo testimonium ferre non dubitarint: Quos demum verbo & exemplis informaverat, proprio sanguine in Religione & Fide confirmavit, Martyrium passus: Hunc ergo, qui verè fidelis fuit usque ad mortem, & accepit coronam vitæ, Sanctorumque Fastis reor adscribendum.

MUNDILLUS Ursinus Patriarcha Constantinopolitanus Assistens.

BEatissime Pater. Beatus Fidelis a Sigmaringa non solum mortis sacræ compendio, sed & omni vita sanctissimè traducta æternam beatitudinem possidet. Nam antequam Religionem ingrederetur præclarissimis virtutibus Deo & hominibus se maximè probavit, & Capuccinorum Ordine mancipatus ad Instituti sui, ceteroquin severissimi perfectionem summa laude pervenit; & procurandæ animarum saluti tum sua sponte, tum Superiorum imperio addictus Apostolici muneris partibus plenissimè satisfecit. Quo quidem in munere ea demum charitate flagravit, qua nulla major est, ut nimirum animam suam poneret pro amicis suis. Quamobrem æquissimum censeo, ut hic Fidelis Servus & prudens, cui dedit Dominus in tempore æqualem tot præstantissimis meritis cœlestis gloriæ mensuram, cunctis Fidelibus, præsertim verò iis, qui ad Fidem Propagandam incumbunt, colendus & imitandus a S. V. per solemnem ejus Canonizationem proponatur.

ANTONIUS MARIA Pallavicinus Patriarcha Antiochenus Assistens.

OMni virtutum genere conspicuus beatus Fidelis ad oves Dominici gregis, quæ in hæresi perierant, suscitandas, potens in opere & sermone totus intendit, ac pro iis, illatâ sibi nece a nefariis catholicæ Fidei hostibus, animam ponere non dubitavit. Mira quoque patravit signa, ut meritò sanctorum Martyrum Fastis adscribi possit.

THOMAS Cervini Patriarcha Hierosolymitanus Assistens.

Quod appositè ajebat Apostolus: misericordiam consequutus a Domino, ut sim Fidelis; usurpari meritò potest de beato Fideli a Sigmaringa; etenim ipse quoque misericordiam a Domino est consequutus, ut in sua professione exactissimè implenda, fidelis esset; in rigidiori sui Instituti observantia promovenda, in catholica doctrina impavidè prædicanda, ac tandem in Fidei dogmatibus proprio sanguine confirmandis.

Igitur qui tantis re & nomine titulis fidelis fuit, qualemque tot miraculis Cœlum ipsum agnovit; dignus est profectò censendus, quod Servis fidelibus solemniter adnumeretur.

ܐܝܗܐ ܐܠܐܒ ܐܠܐܩܕܣ .

ܡܢ ܐܬܒܥ ܐܬܐܪ ܐܠܣܝܕ ܐܠܡܣܝܚ ܐܠܛܘܒܐܢܝ ܦܝܕܐܠܝ ܡܢ
ܣܝܓܡܐܪܝܢܓܐ . ܘܐܗܪܩ ܕܡܗ ܠܐܓܠ ܐܣܡܗ . ܦܠܗܕܐ
ܡܢ ܚܩ ܐܠܥܕܠ ܝܐ ܐܝܗܐ ܐܠܐܒ ܐܠܐܩܕܣ ܐܢ ܬܐܡܪ ܐܢ ܝܣܛܪ
ܡܒܫܪ ܐܠܐܝܡܐܢ ܗܕܐ ܐܠܛܘܒܐܢܝ ܒܐܠܟܡܐܠ . ܘܒܥܕ ܐܠܐܡܟܐܢ
ܐܠܐܪܘܡܐܢܝܗ . ܘܡܥܛܝ ܠܗ ܡܢ ܒܐܠܩܕܝܣܝܢ ܘܡܘܗܘܒ
ܡܢ ܐܠܠܗ ܡܘܗܘܒܗ ܐܠܥܓܐܝܒ . ܘܗܕܐ ܐܪܓܘ ܥܠ ܐܢ ܝܟܘܢ ܒܐܪܐܕܗ
ܡܬܘܣܠܐ ܠܩܕܣܟܡ .

ܐܢܐ ܓܒܪܐܝܠ ܚܘܐ ܡܛܪܢ ܩܒܪܨ
ܐܠܡܐܪܘܢܝ .

Ejusdem versio latina.

GABRIEL Eva Syrus Maronita Archiepiscopus Cypri Assistens.

Christi vestigia secutus beatus Fidelis a Sigmaringa pro ejusdem nominis amore sanguinem suum fudit; quare æquissimum est PATER BEATISSIME, ut talem ac tantum catholicæ Fidei propagatorem heroicis virtutibus ornatum ac miraculorum dono a Deo insignitum in Sanctorum Albo jubeas describi, quod ut dignetur, SANCTITATEM VESTRAM enixè deprecor.

ALE-

ALEXANDER Borgia Archiepiscopus Firmanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Præreptam recentioribus seculis Italiæ ac finitimis Regionibus martyrii palmam, superiori seculo B. Fidelis a Sigmaringa restituere in Rhætia visus est, ubi Missionibus Fratrum suorum, quos Capuccinos dicunt, ex potestate sibi facta ab instituta tunc Propagandæ Fidei Sacra Cardinalium Congregatione præerat, impias expertus hæreticorum manus furentium in medicum, qui ab hæresis insania liberare illos, & in catholicæ Ecclesiæ gremium revocare summo studio conabatur. Virum hunc præclara morum honestate in seculo, eximia integritate in Foro, summâ abstinentiâ in Claustris, ardentissimo propagandæ Fidei nostræ zelo inter Hæreticos versatum, verè fidelem usque ad mortem, accedentibus e Cœlo, ut accepimus, novis signis jure-merito existimo a Te, BEATISSIME PATER, sanctorum Martyrum Canoni inferendum fore, postquam ille a Benedicto XIII. Prædecessore tuo, cujus memoria in benedictione est ac semper erit, Beatorum nomen & cultum accepit. Erit ipse in exemplar iis omnibus, qui prædicandi Evangelii causa a Sacra Congregatione ad Infideles mittuntur, quod sanè præclarissimum opus, si cetera deessent, vel hoc unoquam sibi gratum acceptumque sit, Auctor Fidei nostræ Deus satis superque monstravit. Sit præterea beatus Fidelis sacrarum Missionum apud Deum Protector; sit in hac acerbitate temporum Catholicæ rei, quæ non uno in loco periclitatur vel opprimitur, novum ac juge præsidium; & hæreticorum reditum ad Ecclesiæ sinum, quem in terris omni studio, labore ac effuso etiam sanguine quæsivit, modò precibus suis a Deo obtineat in Cœlis.

JOSEPHUS MARIA Ferroni Archiepiscopus Damascenus Assistens.

AD Cathedram SANCTITATIS VESTRÆ sistit B. Fidelis a Sigmaringa, verè fidelis usque ad mortem [a], qui, ut Orthodoxos in fide roboraret, & aberrantes ad Christi ovile reduceret, perduellium enses non metuit, sanguinem liberaliter fudit, animam pro fratribus posuit [b]. Laudetur itaque Vir fidelis [c], & qui coronam vitæ [d], reddente Domino, in Cœlis obtinet, gloriam pariter, SANCTITATE VESTRA decernente, in terris assequatur.

MICHAEL de Palma Archiepiscopus Teatinus Assistens.

MUltiformiter Servos Dei insigniri honore martyrii egregiè admonuit S. Augustinus. Alios etenim facit Vita, alios consecrat Mors: Qui secuti sunt Redemptorem usque ad Sanguinis effusionem, hos Mors atrox

a *Apoc. cap. 2.* b *Jo: 15. 13.* c *Proverb. 27.* d *Apoc. loc. cit.*

atrox Martyres fecit: Qui verò eundem sequuntur arctiori virtutum ac perfectionis proposito, eos cooptat Martyres Evangelicæ rigor disciplinæ. *Tota quippe Vita* (sancti Doctoris alloquor verbis) *Christiani Hominis, si secundum Evangelium vivat, Mors est atque Martyrium.*

Utriusque generis insigne Martyrium sustulit B. Fidelis a Sigmaringa; Vita Martyr, quia Evangelicæ perfectionis rigidus cultor: Morte Martyr, quia in testimonio veritatis persistens, gloriosissimo fine, e manu Domini accepit coronam victoriæ. Martyrio vitæ exscitavit ad meritum; Martyrio Mortis provocavit ad Palmam. Miracula crebra patrata dum viveret, & quæ sequuta sunt funus, conflictum duplicem geminamque heroicam victoriam mirè testantur; adeo ut de B. Fideli a Sigmaringa exscribere liceat, quod de S. Victore Bernardus asseruit: [a] *Ascendit cum immensa suppellectili meritorum clarus triumphis, miraculis gloriosus.*

Cumque ita sit PATER BEATISSIME optimo fretus jure, sacer Ordo Capuccinorum ante Solium majestatis tuæ supplex exorat: Quatenus ex Cathedra veritatis prænunciare digneris, quod B. Fidelis a Sigmaringa per invictam martyrii passionem *penetravit* [b] *in Sancta, similis factus in gloria Sanctorum*; dignus proinde, ut solemnissimo ritu in sanctorum Martyrum Dipthycis, Te præcipiente, scribatur.

STANISLAUS Poliastri Archiepiscopus Rossanus Assistens.

BEati Fidelis a Sigmaringa, qui ex illustri Rojorum Familia in lucem editus, rejectoque Marci, quo in sacro Baptismatis Fonte renatus nomine, decorabatur, illud Fidelis fideliter assumpsit. Qui Vitchyrchio in Rhætia martyrio coronatus, & a Benedicto XIII. inter Beatos relatus; quique hodie beato lumine undique circumfusus, dum eidem Sanctitati Vestræ antiquissimas, & ab ipso pene causæ suæ exordio humillimas preces sanctæ Sedi porrectas renovare non definit tota Capuccinorum Familia; miris, sed veris modis exultat Fidelis & fulget: Si morum integritatem, si intactum Corpus illibatumque ab omni labe gravis peccati: Si animi candorem & desideria, quibus ab ineunte ætate se totum divini Numinis obsequio mancipandi æstuabat incendio, mente spectemus. Ab ipsa pene infantia perarduum virtutis iter aggressus tanto animi ardore, tanta spiritus alacritate veterem hominem expoliatus, novo Seraphicæ Religionis indumento, novis votorum stimulis altiora perfectionis culmina fuit properator egregius: Si ingenii suavitatem cum divinarum rerum peritia & scientiarum splendore: Si exterarum ornamenta linguarum cum ingenti humilitate conjuncta: Si Religionis zelum cum imperterrita quadam Corporis animique fortitudine, in diuturnis maximisque difficultatibus: Si Apostolicum munus & implacabile bellum contra hæreticam pravitatem vitiorumque omnium extirpationem cum assidua, & inexsplicabili

a S. Bernard. Serm. 2. de S. Victore. b Idem uti supra.

plicabili carnis afflictione, rigidoque, quod sibi indixerat jejunio, cogitare velimus: Hæc Beatorum erunt præclarissima Stemmata & charismata meliora. Si charitatis flammas, si Ecclesiarum sollicitudines & propagandæ Fidei cupiditates, si martyrii constantiam æstimare studuerimus: Quis unquam erit; qui voluntarios frequentesque labores, in quibus veluti pugnis atque conflictibus exercebat sese Athleta Christi fortissimus, præ oculis habens Sanctitatis fastigium jam attigisse non dixerit? Si orationis studium, contemplationes & raptus, quibus aliquando defixus, atque in Deum elevatus immobilis multo tempore permanebat: Si miracula, quibus ante & post mortem clarus rutilat atque coruscat, inspiciemus: Nemo est, qui jure merito Sanctorum Fastis referendum esse non sentiat. Quæ cum ita sint! Quodque reliquum est? Hoc unum pro mea sententia & voto humiliter rogo! Ut pro exequutione Decreti a SANCTITATE VESTRA in ipsa Capuccinorum Ecclesia, & in eo præsertim Altare, in quo beati Fidelis Reliquiæ Fidelium venerationi publicè erant expositæ, Sacrum faciente prolati; ut Sanctorum Albo idem Fidelis adscribi possit. Eadem SANCTITAS VESTRA sancti Spiritus radiante fulgore, adscribat quæso Fidelem, & faveat.

FERDINANDUS MARIA de Rubeis Archiepiscopus Tarsi Assistens.

HAbent BEATISSIME PATER, in beato Fideli Regularis Observantiæ Alumni, quem imitentur. Habent veritatis vindices ac Fidei orthodoxæ propagatores clarissimum Christi athletam ac Martyrem. Habet itaque, cum perinde sit Sanctum ac Martyrem dicere; habet, inquam, Ecclesia, quem Sanctorum tabulis meritò addat, & cui condignos in terris decernat Martyri honores.

JOANNES ANDREAS Tria Archiepiscopus Tyri Assistens.

ARduum negocium aggredimur, & omnium aliorum in Republica christiana fortè maximum, ubi agitur de Canonizatione Sanctorum: Ea tamen in B. Fideli a Sigmaringa concurrunt suæ Sanctitatis testimonia, ut ipsum tutò in Album sanctorum Martyrum referri posse censeam.

Missa facio quæ de virtutum exercitio dici possunt, utpote qui in omnibus, & quidem in gradu heroico semper emicuit, cum in seculo, tum in Statu Regulari, quem in Seraphico Ordine Minorum S. Francisci Capuccinorum mutato sibi nomine Marci, eoque Fidelis assumpto, professus fuit.

Prætermitto pariter de orationis studio verba facere, in quo ita erat intentus, ut aliquando e terra sublatus, & in Deum raptus, immobilis permanebat.

Corpus suum inedia, ciliciis, vigiliis aliisque diversis cruciatibus macerabat. Hac

Hac in re unum pro omnibus mihi ſufficere videtur, quod nempe Martyr occubuit, & miſericors Dominus ejus Sanctitatem miraculis comprobavit.

Martyres enim ſunt veræ fidei margaritæ omni honore digni; & Eccleſiæ conſtans mos fuit & eſt, eorum interceſſiones invocare.

Ceterum me ſubmitto ſapientiſſimo judicio, & ſupremo oraculo SANCTITATIS TUÆ.

MICHAEL MARIA Vincentini Archiepiſcopus Theodoſiæ Aſſiſtens.

HEros a Sigmaringa Fidelis, adeò omnium excelluit ſplendore virtutum, ut meritò SANCTITAS VESTRA, ſolemnis Canonizationis ei honores decreverit. At cum per ſceleſtorum Hæreticorum ſævitiam, effuſo ſanguine, & tantâ miraculorum omnis generis copiâ illuſtrarit Eccleſiam Dei, Sanctorum illum Cultum promereri, & glorioſis Martyrum Faſtis adſcribi poſſe, inficiari nemo unquam poterit,

SIMON Gritti Archiepiſcopus Tyanen. Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER: Beatus Fidelis a Sigmaringa Seraphici Patris Alumnus revera inclytus, adeo enixè cœleſti ſuffultus adjutorio ſuæ vitæ primordia ſub jugo Religionis Altiſſimo ſacraſſe compertus eſt, ut ampliores in dies ſubinde in corde ſuo in hac certè lacrymarum valle multifariè diſponendo aſcenſiones, eas per univerſos progrediendo virtutum gradus, quarum exactiſſimâ de more trutinâ diſcuſſa eſt ſeries, ac mirificâ ſanè decreta eſt conſenſione, in finem uſque divino planè perduxerit æſtu, ac martyrio demum, indubiam profectò intentiſſimamque Dei teſtante charitatem, conſummarit, propriique obſirmarit cruoris effuſione: Qui propterea fidelem ſe uſque ad mortem nedum nomine, verùm etiam heroicis ſacinoribus, omnem procul dubio naturæ ordinem excedentibus, communi calculo præbet pronunciandum, atque SANCTITATI VESTRÆ ex Petri Cathedra oracula promenti, haudquaquam errori obnoxia, inconcuſſum in Sanctorum numerum referendi ſuppeditat argumentum, expoſcitque Decretum; quod lætanter, ut vel inde trahat præſidium in hac turbulentiſſima chriſtianæ Reipublicæ, ac triſtiſſima quidem facie circumquaque ſqualore gemituque perfuſa, Catholica (pro cujus puritate doctrinæ, hæretica obnitente rabie, imperterritus Chriſti Athleta pugnavit fideliſſimè, fidentiſſimeque occubuit) efflagitat Eccleſia; ut diuturna, tanti Martyris interceſſione, amaritudine mitigata, ſuavitate levaminum quandoque hujuſmodi propoſito ſibi Patrono contingat recreari.

NICO-

NICOLAUS Carafa Archiepiscopus Philippensis Assistens.

Beatus Fidelis zelum Sacræ Congregationis Propagandæ Fidei primus in Rhætiam invexit, ac proprio sanguine illustravit. Tanto ergo invicto Viro, qui martyrium non modò pro confessione Fidei, sed pro Apostolico, quo fungebatur munere subiit, publicos sacros honores in Ecclesia Dei decernendos censeo; Si SANCTITATI TUÆ opportunum videbitur.

D. FERDINANDUS Romualdus Guiccioli Archiepiscopus Ravennæ Assistens.

Dignum & æquissimum est, BEATISSIME PATER, Apostolicum Virum ac Martyrem Domini, beatum Fidelem a Sigmaringa, Cœlitum Fastis adnumerari. Apostolum enim illum testantur tum omnia, quæ Mundi sunt, derelicta, ut Christum sequeretur, atque ejus Crucem tolleret; tum reparati Christianorum mores, divinus cultus restitutus, Fides propugnata, ac tot Peccatorum ad pœnitentiam, tot Hæreticorum ad veritatem conversio, difficillimis temporibus, zelo, charitate, constantia pene incredibili. Martyrem verò Domini gloriosum apertissimè eum prædicant pro Fidei confessione ac defensione effusus sanguis, mors asperrima, quam heroicâ animi magnitudine, hilari constantique vultu, impiorum manibus sibi illatam est passus. Duo hæc altissimæ Sanctitatis argumenta, Apostolatus scilicet ac martyrium ad evidentiam usque evexerunt illustria, quæ Deus per hujus beati Viri intercessionem dare dignatus est signa ac miracula: Quapropter illum Sanctorum honoribus prosequi & cupit & petit Ecclesia universa, pacem sibi, Fidei incrementum, Regibus & Principibus suis concordiam & tranquillitatem ex novi hujus Sancti meritis ac protectione, se de Dei bonitate confidens, impetraturam.

FELIX Solatius Archiepiscopus Thebarum Assistens.

Candor vitæ beati Fidelis a Sigmaringa, profunda ejusdem humilitas, exacta sui Instituti observantia, effervens charitas erga Deum & Proximum, & gloriosus demum Sanguis pro prædicatione Evangelii & profligandis hæresibus effusus, ut ex Actis, illum Nobis, & Sanctum virtutibus omnibus in statu heroico ornatum, & Martyrem multis miraculis ante & post obitum patratis clarum ostendunt. Hunc igitur Athletam Christi, BEATISSIME PATER, qui in agone, ad instar Capitis sui, flagella non timuit, quem inter sanctos Martyres regnare dicimus in Cœlis, etiam intra eorumdem Ordinem colendum in terris Apostolico tuo infallibili judicio definire digneris.

ANTONIUS Fonseca Episcopus Æsinus Assistens.

VErè, BEATISSIME PATER, Fidem, quam etiam nomine præfert, beatus Fidelis a Sigmaringa illustravit moribus, prædicatione, martyrio. Fide namque assecutus sperandarum rerum præstantiam terrena quæque abjecit, amplexus rigidioris vitæ Institutum, jejuniis & corporis afflictationibus summopere deditus, omniumque virtutum splendore coruscans. Fidem evangelizavit pauperibus, propugnavit adversus hæreses, & Apostolico muneri sedulò incumbens mirificè amplificavit: Fidei demum testimonio probatus, quam vitæ integritate decoraverat, & Evangelii promulgatione statuerat, confirmavit effuso sanguine. Adeptum itaque repromissionem & coronam justitiæ, quam subeunti bonum Fidei certamen paraverat Deus ante Mundi constitutionem, catholica Ecclesia debet inter gloriosos Fidei Athletas venerari; ut Fidei propagationi, cui totum se dedit, præmisso exemplo, præsenti gloria & futura intercessione magis magisque præfulgeat.

FR. PAULUS Alpheran de Bussan Episcopus Melitensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Beatus Fidelis a Sigmaringa Ordinis Capuccinorum eos inter Operarios, qui ad excolendam vineam Domini a Sacra Congregatione de Propaganda Fide mittuntur, primus ille fuit qui eam, ut verus Christi Athleta, proprio sanguine irrigavit & fæcundavit; & ideo Protomartyr est nuncupandus. Martyrio & causa martyrii, tum signis atque miraculis a supremo SANCTITATIS VESTRÆ oraculo adprobatis, in cœlestium Civium numero colendus gloriosissimus Christi miles mihi videtur, ut qui posuit animam suam pro dilatanda Fide exemplo sit Operariis in vinea Domini.

ALEXANDER de Abbatibus Episcopus Viterbiensis, & Tuscanensis Assistens.

PRetiosa mors, quam B. Fidelis a Sigmaringa pro Religione orthodoxa sibi alacri animo expetivit, prophetico Spiritu prænunciavit, hilari vultu excepit, eidem Martyrii lauream promeruit. Quamquam & asperrimum anteactæ vitæ cursum juge dixerim martyrium. Prius namque charitatis, quàm furoris victima diutinum sui sacrificium pro Dei honore ac Proximorum salute vivens obtulit, moriens consummavit. Ecce autem, BEATISSIME PATER, vox Sanguinis pro vera Christi Ecclesia effusi clamat de terra, quam feliciter irrigavit; clamat de Cœlo, ubi Fidelis iste usque ad mortem accepit coronam vitæ; clamant & miracula luculentissimi testes Sanctitatis, ut in Sanctorum Album referatur Protomartyr Congregationis de Propaganda Fide.

NICO-

NICOLAUS FRANCISCUS de Bonhome Episcopus Carpasiensis Assistens.

PLenè clarificavit beatus Fidelis a Sigmaringa nomen, & omen sibi in ingressu familiæ Patrum Capuccinorum a Magistro Novitiorum inditum, nempe Fidelis *esto fidelis usque ad mortem*: Fidelis utique fuit nomine, fidelis quoque fuit in opere & sermone, fidelis in minimo, fidelis in maximo, atque fidelitatem suam usque ad iteratas sanguinis effusiones, imò & usque ad mortem in Christo Jesu patienter toleratam & subsecutam, comprobavit: Quapropter Dominus Deus fidelis in omnibus verbis suis justusque judex reddidit ipsi in Cœlis promissam fidelibus usque ad mortem coronam gloriæ & justitiæ, ac insuper prodigiis quamplurimis adimplementum verborum suorum manifestavit in terris, ut honores sancto Martyri debiti fideliter beato Fideli exhibeantur: Quare illum inter sanctorum Martyrum Fastos adscribendum censet, & adscribi humillimè SANCTITATI VESTRÆ supplicat.

LUDOVICUS ANTONIUS Valdina olim Cremonæ Episcopus Hermopolitanus Assistens.

COronet SANCTITAS VESTRA corona Sanctitatis & gloriæ, & inter sanctos Martyres solemni ritu adscribat beatum Fidelem a Sigmaringa. Fuit enim fidelis Servus & prudens, qui a Domino meruit accipere coronam vitæ. Jesu Christi perpetuus imitator ab ipsa pueritia semper profecit sapientiâ, ætate & gratiâ apud Deum & Homines. Grandior natu, quam Christus Dominus professus est vitam, ipse manifestavit in carne sua mortali in Patrum Capuccinorum Familia, in qua mortificationem Jesu semper circumferens, mortem tandem pro Christo obiit furentium Hæreticorum vulneribus saucius, similem illi, quam tulit Stephanus lapidantium Judæorum saxis oppressus; & sicut Stephanus Ecclesiæ est Protomartyr, ita beatus Fidelis est Protomartyr Sacræ Congregationis de Propaganda Fide.

FABRICIUS Borgia Episcopus Ferentinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Præclara sanè laus cujuslibet Christiani hominis est, ita se immaculatum custodire ab hoc seculo, ut possit ante Tribunal Christi exhibere innocentiæ stolam, quam per Baptismum accepit, aut pœnitentiæ operibus lavit. De hoc quippe homine scriptum est: *Beatus Vir, qui inventus est sine macula*; sed hujusmodi innocentiæ stolam, cujus nulla satis digna est æstimatio, fuso præterea pro Christi fide sanguine purpurare, hoc enim verò decus est perinsigne maximèque admirabile. Utrumque hujus laudis ornamentum B. Fideli a Sigmaringa

ex iis quæ accepimus peculiari Dei beneficio collatum eſt, primum in Clauſtris Alumnorum Divi Franciſci, quos Capuccinos dicimus, ſecundum in Acie cum armatus gladio ſpiritus, verbo ſcilicet Dei, contra Hæreticos in Rhætia pugnaret, a quibus ex Religionis noſtræ odio pluribus vulneribus acceptis interiit. Quocirca duplici titulo gaudet, cur in Album ſanctorum Heroum meritò referatur.

D. PAULUS THOMAS Marana Epiſcopus Aſculanus in Picenis Aſſiſtens.

BEatus Fidelis a Sigmaringa Vir humilitate magnus, charitate major, Apoſtolico zelo animarum & fidei orthodoxæ propagandæ ardore maximus fuit ſanè re, & nomine fidelis uſque ad mortem proprio Sanguine per martyrium condecoratam: Quapropter cum jam ſine dubio illi coronam de lapide pretioſo in Apocalypſi pollicitam impoſuerit Deus in Cœlis, æquum eſt, ut SANCTITAS VESTRA tali laurea redimitum publicæ fidelium venerationi proponat in terris.

F. SILVESTER Merani Epiſcopus Porphyrien. Aſſiſtens.

B. Fidelis a Sigmaringa ſupra modum refulſit in Dei Eccleſia ob exactam ſeverioris Inſtituti obſervantiam, ob egregium animarum zelum, ob martyrium pro Fide orthodoxa conſtanter ac feliciter expletum. Huic ergo multiplici catholicæ Religionis Heroi, de Miſſione Romana optimè ac præclarè merito, cum & ipſa Dei Omnipotentia eximiam illius virtutem miraculorum teſtimonio confirmaverit, juſtum eſt, ut condigni Religioſi honores, in tota Eccleſia ſemper manſuri, decernantur a S. V., cujus Factis dictiſque debetur immortalitas.

ANTONIUS Cantoni Epiſcopus Faventinus Aſſiſtens.

MAturo Congregationis Sacrorum Rituum judicio teſtatum habemus B. Fidelem a Sigmaringa duo ſolitum fuiſſe a Deo enixis precibus poſtulare, ſcilicet ut vitam ab omni peccato immunem traduceret, Fidemque orthodoxam ſuo ſanguine confirmaret, & utriuſque voti compotem effectum eſſe. Tantam Viri laudem ritè probata implevere miracula. Gratulari licet ergo BEATISSIME PATER, omnia in hac cauſa abundè ſuppetere, quæcumque deſiderari poterant, ut SANCTITAS VESTRA ſolemni Decreto ſuo inter Sanctos referat præſtantiſſimum Congregationis Propagandæ Fidei Protomartyrem.

PAU-

PAULUS Bonavisa Episcopus Spoletanus Assistens.

Pacem sequimini cum omnibus & sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum: Hac Epigraphe Sanctitatem conclusit Apostolus ad Hebræos 12.: Per pacem cum omnibus denotavit perfectissimam charitatem erga proximos: Per sanctimoniam, sine qua nemo videbit Deum, duo indicavit: Primò munditiam cordis ab omnibus terrenis affectibus, quæ necessaria est, ut mens ita vacua conjungi valeat Deo suo ultimo fini: Secundò immobilem applicationem & adhæsionem mentis Deo, quod est proprium speciale sanctimoniæ, juxta quod de se dixit Apostolus ad Romanos: *Neque mors, neque vita nos separabit a charitate Christi*. Sanctus igitur est pjissimus Sacerdos Fidelis a Sigmaringa, cum pacem prosecutus sit cum omnibus, dum etiam illos, qui ei adversabantur charitate, mansuetudine & patientia emollire, & flectere sibique & fidei catholicæ conciliare studuit, pro iis etiam orando, dum mortem ab iis inflictam se una fronte patientissimè & constantissimè subjit.

Sanctimoniæ pariter virtute excelluit, quia puritatem cordis maximè excoluit, immunis ab omni labe gravis peccati & ab omni sorde, quæ coinquinat hominem, qua puritate ornatus mentem suam immobiliter applicuit Deo, & per illam meruit Deum videre, dum per martyrii agonem purissimus ejus spiritus evolavit ad cœlum servante Christo fidem datam in Evangelio Matthæi cap. 5. ad 8. illis verbis: *Beati mundo corde, quoniam ipsi Deum videbunt*.

Regnat itaque in Cœlis inter agmina sanctorum Martyrum adscriptus, visioneque divinæ essentiæ perenni fruitione consolatus exultat:

Sed quia proprium divinæ bonitatis est, gloriosos reddere in terris eos fideles servos, quos singulari corona justitiæ coronavit in Cœlis: Ideo voluit invocato nomine Fidelis plura beneficia & dona in populos diffundere, quibus Sanctitas sui Fidelis Servi omnibus innotesceret: Dum igitur sic loquitur Deus, oportet sequi vocem ejus, & describere in Albo sanctorum Martyrum beatissimum Fidelem, quem jam in libro vitæ scriptum, & singulari laureola redimitum tot prodigiis dignatus est Christus ostendere; si tamen Sanctitati Vestræ visum fuerit, ad quam pertinet supremo & finali Decreto sacris Fastis fideles Dei Servos adnumerare.

CÆSAR Bonajuti Episcopus Pharensis Assistens.

Beatissime Pater. Elegit B. Fidelis a Sigmaringa, abiectus esse in domo Dei; propterea, Oraculum suum, qui se humiliat exaltabitur, Altissimus in Servo suo Fideli opere comprobavit, dum egregius fuit Seraphici Patris imitator, obedientiæ & ferventissimæ devotionis exemplar, catholicæ Fidei defensor & hæresis usque ad extremum vitæ termi-

terminum acerrimus oppugnator. Imò non solùm in abjectissimis ministeriis assiduè ægrotis inserviendo, afflictos recreando, errantes corripiendo, dies suos cum virtute traduxit, sed etiam contempsit vitam mundi & ardentissimè imperterritâ corporis animique constantia, jejunio, oratione, puritate & exemplo Deo servivit, ac omnes vitæ suæ virtutes martyrio coronavit.

Restat nunc BEATISSIME PATER, ut ille miraculis clarus Sanctorum Fastis adscribatur, & solemni ritu militanti Ecclesiæ publicè proponatur ad summarum virtutum incitamentum.

MARIUS Maffei Episcopus Fulginas Assistens.

FAustam fortunatamque auspicari licet, BEATISSIME PATER, ineundam Canonizationis celebritatem. Primus inter eos, qui ad hujus gloriæ bravium, Te promovente perveniet, occurrit Fidelis a Sigmaringa, qui eam præsetulit *charitatem, qua majorem nemo habet, ut animam suam ponat quis pro amicis suis*. Ipse sanguinem suum fudit, ut quas invenerat Dominici gregis oves in Rhætia, eas in catholicâ veritate firmaret; errantes verò ad ovile Christi reduceret. Parum videbatur Fideli hortari Catholicos verbo, nisi constantis animi in subeundâ pro Christo morte firmaret exemplo. Parum quoque ei videbatur hortari verbo & exemplo firmare; nisi in Martyrum numero primus inveniretur, qui Apostolicam in Rhætia missionem sanguine suo illustraret. Parum denique ei visum est tantæ charitatis exemplum dedisse in terris, nisi catholicæ Fidei patrocinium apud Superos se gerere, Hæreticorum militum districto ense fugando Ducem, ostendisset e Cœlis. Fidelis igitur [a], *in terris visus est, ut esset exemplo; in Cœlum levatus est, ut sit patrocinio. Hic informavit ad vitam; illic invitat ad gloriam*. Qui ergo Mundi Principe triumphato, supra mundum victor ascendit, hunc digneris, BEATISSIME PATER, ad augendum militantis Ecclesiæ decus inter Martyres recensere.

GUIDO Ursellus Episcopus Cesenæ Assistens.

EX hactenus in causa B. Fidelis a Sigmaringa Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Protomartyris tanta cura, diligentia, maturitate deductis atque discussis satis apparet, quam piè ac sapienter faciat SANCTITAS VESTRA, cum eum in Sanctorum Album referendum censuerit; sive enim ejus in tota anteacta vita pietas atque innocentia spectetur, sive in Apostolico Missionarii & Concionatoris munere obeundo fervor atque strenuitas, seu denique in acerbissima morte pro Christi fide apud Hæreticos Rhætios oppetenda fortitudo atque constantia, Salvatoris nostri in Apocalypsi c. 2. gravissimum illud multoque difficillimum præceptum

a *San. Bernar. Sermone 2. de S. Victore.*

ptum omni ex parte implesse cognoscitur: *Esto fidelis usque ad mortem*. Accedit quod Deus multis iisdemque gravissimis patratis miraculis satis testatus est, quàm sibi de beatissimi Viri vita ac morte placuerit. Qua de re, PATER SANCTISSIME, cum fortissimo Martyri Sanctorum nomen & cultum Apostolica voce decernat Sanctitas Vestra, videtur divinæ voci magnam ipsius gloriam, qua in Cœlis fruitur, enarranti consentire.

LEO LUCAS Vita Episcopus Oppidensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Nedum sanctorum Martyrum Fastis adscribi posse crederem beatum Fidelem a Sigmaringa, sed ut id quam citissimè fiat, expedit ad majorem Dei gloriam, Ecclesiæ decorem & aliorum exemplum; sustinuit enim patienter fortissimus hic Athleta Christi mala pro bonis & odium pro dilectione, quam exercuit erga proximos, pro quibus animam suam posuit, eo potissimùm tempore, quo in evellendis radicitùs ab eorum animis perversis moribus, & orthodoxa inter eos Religione tuenda pariter & amplificanda nitebatur.

ÆGIDIUS ANTONIUS Isabelli Episcopus Alliphanus Assistens.

NOn amplius BEATISSIME PATER, Fidelis homo perquirendus est proverbiorum verbis: *Virum autem fidelem quis inveniet?* Jam enim nomine & reipsa extat Sigmaringæ Constantiensis Diœcesis Oppido non vulgari, *& similis non inventus est illi*; quemadmodum ergo Fidelis hic Servus quæ tradidit ei Dominus *talenta quinque*, non piger, nec otiosus in terram abscondit, sed accuratè & abundè multiplicavit, & auxit, jam *alia quinque superlucratus* jejuniis, vigiliis, austeritatibus, orationibus, studiis atque indefessa adolescentium juvenum instructione & assidua præsertim in infideles populos prædicatione: Ita postquam pro asserenda catholica Fide, eaque firmiùs stabilienda, sanguinem proprium constanter effundens intravit *in gaudium Domini sui*, verè dignus censeri debet, qui in Sanctorum tabulam referatur, ut aliis ad fideliter operandum in vinea Domini Sabaoth illustre præbeat exemplum.

JOANNES ANTONIUS Bachetoni Episcopus Anagniæ Assistens.

CLamat ad Te de terra BEATISSIME PATER, Servi Dei Fidelis a Sigmaringa ob confessionem hujus unicæ & inconcussæ Pontificiæ Sedis, ex qua jure fulges & doces, effusus Sanguis; cujus voces etsi probatum jam fecerint sermonem, nil minus ad eum complendum, præclara etiam supervenere miracula, suumque & ipsa ritè rectèque scrutatum addixere suffragium. Æquum igitur & congruum est, ut ex hac ipsa, pro qua fortiter occubuit, Petri Sede fœnus illi BEATISSIME PA-

TER,

TER, vicemque rependas, ac tanto ex præclaro Capuccinorum Ordine Militi emeritam martyrii coronam palmasque decernas: Ejusque sanguinem suscites, & ex Albo Sanctorum præbeas rutilantem iis, qui Apostolico addicti muneri evangelizare mittuntur, ut Jesum Christum & hunc crucifixum in simplicitate & puritate doctrinæ, alacriter fidenterque annuncient.

SCIUM ILUMURI AT.

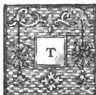

Æ bæmet, lævdimet, eȝè atò Kyæ caa pæsuanæ præ feenæ tæ Chrisctit robby i tȣn Ɛoti Fiȝeli caa Sigmaringa na dæstognanæ me ast, se ay Kyȣn caa i vertet, i miræeȝe i besæs ndæ sctæpiit tȣn Ɛoti, eȝe stolisænæ meta ggiȝȝ lævdimet tæ Apostollyet. Ktæ tæ vertet desc vet Ɛotȣn te dæston me scegnet Kyæ caa bæn gner sod præ tæ falurit, e præ tæ luturit atiy vet tæ lumurit gnerii. Tasc po duhet, vece saa scnuhet emæny itiyh me sceitænat. Asctù e martenæ me mbndemia tæ paa diiturat, e asctù ȝȝom paa fare frik.

Josefi Schirò Arçbiscupu i Durrsit, eȝe Vicar Apostolycu i Hymarrs ndæ Arbænit.

Ejusdem Versio latina.

JOSEPH Scirò Archiepiscopus Dyrrhachinus, & olim Vicarius Apostolicus Cimarræ in Epiro.

BEATISSIME PATER. Gesta, virtutes ac martyrium Servi Dei Fidelis a Sigmaringa satis, superque demonstrant hunc fuisse verè bonum & fidelem Ministrum in domo Domini, & insuper omnibus Apostolicis virtutibus exornatum. Hoc idem dignatus est Deus ipse testari per signa & prodigia ab eo hucusque patrata precibus & meritis ejusdem beati Viri. Reliquum est, ut ejus nomen Sanctorum numero adscribatur. Ita humillimè censeo, & indubitanter affirmo.

r
nl

Ո

Ամենագերապատուական Սրբազնոյն Հայր, և Տեառն
Պապին Մեծ Եկեղեցւոյ.

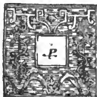

Քանզի որովհետև զանազան առաքինութիւնքն,
և պէսպէս Սքանչելագործութիւնքն երանեցե-
լոյն Ֆիտելի Սիմարինկայ Քահանայն 'ի կար-
գէ Սրբոյն Ֆրանչիսկոսի Կապուչինոց եղելոց՝
Թէրց իմիք երկբայութեն հաստատեցեալք եղեն,
'ի ձեռն Համառօտապատմութեան, տպագրութեամբ, որ առա
'ի Հռոմ. Յաղագս որոյ, ամենայն հերքիւն վայե-
լէ և պատշաճ զի Սրբութիւն Ձեր ակսանեցէ 'ի Սրբացուցանել զնա
'ի պայծառութիւն Սուրբ Եկեղեցւոյ, և 'ի յօգուտ հաւատացելոց. Եւ
մանաւանդ արժան իսկ համարելի է 'ի յայսպիսի ժամանակս առ-
նել զայս՝ յորում աստանեալ է 'ի յարևելեան կողմանս հալածմուն-
քըն Ուղղափառաց՝ 'ի ձեռն Հերետիկոսաց, և Հերձուածողաց.
Քանզի ունիմ յոյս 'ի բարձրեալն Այ, և 'ի բարեխօսութիւն երա-
նեցելոյս այսորիկ. Զի որ նորա իւրեն նահատակեցաւ մարտիրո-
սութբ վս ուղղափառ հաւատոյն 'ի ձեռաց հերետիկոսաց. նոյն-
պէս աղօթիւք նորին դառնալոցին հալածմունքն 'ի յՈւղղափա-
ռաց. և և ն' 'ի յազգէն Հայոց. Այլև Հերետիկոսք, և Հերձուա-
ծողք դարձցին 'ի ծոց, և 'ի յանդամն Սբյ Եկեղեցւոյ, առ 'ի լինել
մի Հօտ, և մի Հովիւ.

Սարգիս Աղեքսանդրեան. Արք Եպիսկոպ
Կեսարիոյ Կապադովկեան, Հայոց.

Ejuſdem Verſio Latina.

SERGIUS Alexandri Armenus Archiepiſcopus Cæſareæ Cappadociæ.

QUum virtutes martyrium & miracula beati Fidelis a Sigmaringa Ordinis Fratrum Minorum Capuccinorum Sacerdotis jam ſint apud ſanctam Sedem comprobata, ſicut ex Compendio typis edito, & mihi per fidum Interpretem armenicè reddito colligitur; hæſitandum minimè puto, quinimo æquum juſtumque cenſeo, ut a SANCTITATE VESTRA in Sanctorum Albo deſcribatur; his præſertim temporibus, quibus catholicæ Fidei Cultores, ac mei præcipuè gentiles Armeni, a Schiſmaticis, & Hæreticis in Oriente ſæviſſimè exagitantur. Futurum enim confido, ut eo inter Sanctos relato atque invocato, qui ab Hæreticis pro

fide orthodoxa mortem sustinuit, & persecutio heterodoxorum cesset, & ipsi etiam heterodoxi ad sinum Matris suæ Romanæ Ecclesiæ revertantur, atque ita fiat, ut unum sit Christianorum omnium ovile, & unus Pastor.

STEPHANUS Evodius Assemanus Archiepiscopus Apamea.

S*Eminanti* [a] *justitiam merces fidelis*. Hanc SANCTISSIME PATER, sibi comparavit beatus Fidelis a Sigmaringa, incly ti Capuccinorum Instituti Alumnus, qui [b] bibit aquam de Cisterna sua, & fluenta putei sui; fontesque suos foras derivavit, & in plateis aquas suas divisit. Obversantur, proh dolor! ob oculos teterrima illa & perpetuæ oblivioni mandanda tempora, quibus Ecclesiam Dei [c] exterminabat Aper de Silva, eamque depascebatur singularis ferus. Verùm exsurgit Dominus, videt & visitat vineam suam; fitque manus ejus super virum dexteræ suæ, beatum Fidelem, qui [d] succinctus lumbos suos in veritate, & indutus loricam justitiæ, calceatus pedes in præparatione Evangelii pacis, sumto Fidei scuto, galea salutis & gladio, quod est Verbum Dei, Rhætiam circumlustrans in perenne Religionis monimentum vertit [e]; dumque zelat zelum Legis [f], stolam suam dealbans in sanguine Agni, receptus est in Cœlum. Cœlitibus itaque, fremente eo, qui ex adverso stat, plaudente verò, qua latè patet, catholica Religione, quæ semper & ubique una & eadem sibi easdem, quas primævi Christiani, ex Athletis suis congratulatur victorias: Cœlitibus inquam, a SANCTITATE VESTRA censeo esse adscribendum, qui heroicarum virtutum gloriâ & miraculorum claritate conspicuus Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Protomartyris lauream præripuit.

THOMAS ALEXIUS de Rubeis Episcopus Aprutinus.

SEntentiam in hac re gravissima doctissimorum Patrum ita laudo BEATISSIME PATER, ut non videar mihi posse meliorem adjungere. Stupiditatis esset, hoc non cognoscere; ambitionis & philautiæ alia superdicere.

Beatus Fidelis a Sigmaringa sexti decimi seculi Martyr egregius, zelum, constantiam, charitatem antiquorum & forsan Apostolorum, etsi non exæquaverit, saltem non minori ferme gloria dignus est appellari.

Non cymbam, non retia, non paupertatem pro divino cultu reliquit, sed in foris gloriæ, in domo divitiis, honoribus in aulis missum dedit, ut paupertatem amplecteretur.

Pauperrimus Capuccinus, licet humilitate demissus, cilicio, flagellis, vigiliis, inedia confectus: Gravis attamen & comitate & exemplo cete-

a *Prov.* 11. 18. b *Prov.* 5. c *Ps.* 79. d *Eph.* 6. e 1. *Mach.* 2. f *Apoc.* 7.

ceteros ad meliora perduxit; in ſcribendis concionibus noctes integras conſumavit, ut Magiſter ad colendos homines in Religione, in moribus inſtitutus meritò videretur.

Mirum dictu de ejus charitate, quod inter peſtilentis auræ pericula vitam ſuâ ſpontè dederit exitio.

Hæreticorum libri ne proſtarent venales in Fidelium perniciem, maximo labore curavit.

Videbatur equidem ignem ſuæ charitatis omnia, quæ ſequerentur mala devorare voluiſſe; dum etenim e ſuggeſto concionabatur, calculo ignito percuſſus, illæſus evaſit. Deinde cum præ foribus ſtaret, & hæreticam conficeret ſuis Concionibus pravitatem, enſibus & fuſtibus appetitus, martyrium glorioſus obivit.

Idcirco jure quoque optimo inter Martyres accenſeri, SANCTISSIMUM PATREM, & Magiſtrum obteſtamur.

BERNARDINUS Vari Epiſcopus Civitatis Caſtellanæ & Hortæ.

BEATISSIME PATER. Beatus Fidelis a Sigmaringa etſi fuerit omnimodâ pietate inſignis, ac regulari ſtrictiſſimâ obſervantiâ præcipuus; haſce tamen aliaſque virtutes ad culmen heroicæ perfectionis evexit ardentiſſimo catholicæ Fidei propagandæ ſtudio; dum Hæreticos prædicationibus ſuis adortus, cum plurium converſione auxiſſet Eccleſiam, aliorum in ſe odium excivit: Quo tamen minimè territus, pro eadem Fide eo ipſo tempore, quo eamdem impavido ardore conabatur extendere, ab ipſis Hæreticis innumeris vulneribus confoſſus glorioſiſſimè Martyr occubuit. Tantus igitur fidei teſtis, qui noſtris ferme temporibus Eccleſiam exornavit, meretur omnino, ut poſtquam per miracula martyrii ſui teſtimonium accepit a Cœlo, ſolemne teſtimonium per Canonizationem ab Eccleſia recipiat.

Прео̆сфинцйте Пъринте.

Є вре́ме че нȣ̆н маӣ мȣлтъ ꙟндоиалъ де фаптеле че́ле бȣне, шѝ минȣ́неле, кȣ каре атоть пȣтерникȣль дмнезеȣ сау милостивѝть а̀ ꙟнподобѝ пре юни́тȣль съȣ ро́бь, пре Феричитȣль Фиделе Прео̆тȣль Єрмона́хь динь чата Уинстѝцилѡрь Патъри Капȣци́нӣ, пре кȣмь съ бе́де динь сȣма віецїѝ лȣӣ: Гъндескь, къ Прео̆сфинціа та̀ поцӣ фъръ де ниче ѡ̆ ꙟндоиалъ спре Канонизацїа лȣӣ а̀ пȣрчеде шѝ ꙟнтръ Сфинци аль нȣмъра̀, шѝ Крєщинилѡрь спре оўрма̀ре альпȣне.

Іѡа́нь Ін: Клеїнь Єпискȣпȣль Дела Фъгъраш.

Ejuſ-

Ejusdem Versio latina.

JOANNES INNOCENTIUS Episcopus Fagarasiensis.

CUm non sit amplius dubium de eximiis virtutibus, martyrio & miraculis, quibus Omnipotens Deus dignatus est condecorare dilectum Servum suum beatum Fidelem, Sacerdotem Professum Ordinis Reverendorum Patrum Fratrum Minorum sancti Francisci Capuccinorum, quemadmodum ex ejusdem vitæ Compendio videtur; censeo SANCTITATEM VESTRAM tutè posse ad ejus Canonizationem procedere, eumque Sanctorum numero adscribere, & Christi Fidelibus imitandum proponere.

JACOBUS PHILIPPUS Consoli Episcopus Amerinus.

BEATISSIME PATER. Ex Joannis sententia satis atque abundè edocemur charitatem sufficere, ut Regnum Dei consequi & possidere mereamur: Quæ autem major charitas, testante Domino, cum animam suam ponit quis pro amicis suis? Hoc verbo docuit & exemplo beatus Fidelis a Sigmaringa Capuccinorum Ordinis; is enim, cum ex tot tantisque Apostolicis præconibus, quos in Mundum universum ad Evangelii veritatem disseminandam Universalis Congregatio, a sancta Sede negotiis de Propaganda Fide præposita, in dies mittere consuevit, primus omnium charitate ductus Evangelicam prædicationem suo sanguine confirmaverit, nemo est, qui dubitet ejus martyrii merito, Martyrum gloriam ritu solemni adjiciendam, atque decernendam esse: Tanti ponderis hoc esse eadem SANCTITAS VESTRA firmavit in suo absolutissimo Opere de Beatificatione & Canonizatione Sanctorum *lib. 1. cap. 2. & 3. per tot.*, ut solemnis Canonizationis honores beato Fideli debiti, non modò tamquam Martyri, sed tamquam Protomartyri videantur; sed quid dicendum, cum tot populos, tot Provincias, innumeris exantlatis laboribus ac periculis, ab hæreseos labe purgaverit, omnes in gradu heroico virtutes & miraculorum fama toto catholico Orbe celeberrima, ejusdem martyrio accedant? Talia hæc profectò sunt, ut jure merito cum Beatum illum dixerint omnes generationes, Beatumque Sancta hæc Apostolica Sedes ex Decreto S. Mem. Benedicti XIII. appellandum indulserit, Sanctum mox venerandum SANCTITAS VESTRA ex Cathedra item decernere dignetur.

Gens sancta id exoptat, populusque fidelis ea spe ductus hoc idem expectat, ut dum illius merita exaltantur in Terris, contra hæreses, quas vivens profligavit, patrocinium assequatur in Cœlis.

JO-

JOSEPH Coppola Episcopus Aquilanus.

Repromissam certantibus vitæ coronam in Cœlis[a], de qua Jacobus Apostolus loquitur, in beato Fideli a Sigmaringa meritò completam videmus[b]. *Religiosam namque sollicitudinem ad augendam, provocandamque fidei observationem juris præmio affici debere*, etiam Ethnici Cæsares rescripsere. Superest ergo, ut quem certè Sanctorum consortio perfrui credere licet, infallibili Tuo judicio, ad Omnipotentis Dei gloriam firmiùs innotescat. Et consilium quod toties in hac re præbuisti, & quomodo, quibusve auxiliis dandum sit disertè docuisti, benigno suscipere animo non dedigneris.

HIERONYMUS Lorenzi Episcopus Acernensis.

Cum vitæ ratio, tum mortis genus, Beatissime Pater facilè ostendunt, quanta extiterit in beato Fideli a Sigmaringa virtutum eximiarum complexio. Ita enim vixit, ut in summa vitæ austeritate morumque innocentia Deum unicè spectaret & Proximorum salutem: ita sanguinem profudit, ut pro tuenda catholica fide animam poneret. Verè quod olim de Samuele dictum est, suscitavit sibi Deus novissimo hoc etiam tempore Sacerdotem fidelem: Cum igitur tam strenuè cucurrerit, ut comprehenderit; tam legitimè certaverit, ut coronam mereatur: quod ipsum edita post ejus mortem miracula testantur; æquum censeo Beatissime Pater in sanctorum Martyrum numerum eundem adscribi.

JOANNES FRANCISCUS Cavallini Episcopus Alatrinus.

Beatum Fidelem a Sigmaringa tot virtutum ac miraculorum laude conspicuum, atque ad martyrii usque palmam verè fidelem Sanctorum Fastis a Sanctitate Vestra jure meritoque adscribendum puto, lubentique animo ceterorum Patrum suffragiis meum quoque votum adjicio.

NICOLAUS Cioffi Episcopus Soranus.

Longè dignissimum inter præclara Sacrosancti Apostolatus tui opera illud esse censeo, ut sanctorum Martyrum Fastis per supremum Sanctitatis Tuæ Oraculum adscribatur beatus Fidelis a Sigmaringa. Hic enim non solùm tot eximiis tam in seculo, quàm in severiori suo Capuccinorum Instituto virtutibus, ac doctrinis mirum in modum præfulsit, verum etiam incredibiles pro æterna Christifidelium ac præsertim Hæreticorum

a *Jacob epist. 1.* b *Diocl. & Maxim. in l. 1. Cod. Pro quibus causis servi pro præm. lib.*

reticorum ſalute procuranda, catholica Religione promovenda, divinoque cultu adaugendo labores ſuſcepit ſuſtinuitque; ac tandem animam ſuam pro inimicis ſuis conſummato martyrio ponere non dubitavit. Unde immarceſcibilem in Cœlis coronam adeptum eſſe miracula ipſa ab Omnipotenti Deo patrata pro manifeſtanda Servi ſui immortali gloria oſtendunt.

JOANNES ANTONIUS Caſtelli Epiſcopus Catharenſis.

TAm fuit inſignis beati Fidelis a Sigmaringa virtus tantaque animi magnitudo, ut eam ne longa quidem oratione celebrare quiſquam ſi cupiat poſſit, neque ſi poſſit, quoniam conſpicua omnibus eſt, opus eſſe videatur. Teſtata namque res eſt, eum cum in ſeculo eſſet, inter æquales & doctrinæ & pietatis integritatiſque morum laude unum omnium maximè floruiſſe; ac poſt, ubi Ordini Minorum Capuccinorum nomen dedit, adeo pium, caſtum, pauperem, dicto Superiorum obedientem, prudentem, perfectum denique virum fuiſſe, ut ceteris, qui ſe tum in inſtituendis Chriſtifidelibus, inque miniſterio apoſtolico exercebant, mirum in modum ſanctitatis nomine antecelleret. Charitatis autem ardore ita eum fuiſſe inflammatum conſtat, ut & curarit operâ, labore, difficillimis itineribus, jejuniis, vigiliis, precibus Chriſto proximorum animas in cœno vitiorum, aut in errore verſatas lucrifacere; quod eſt ope divinæ gratiæ conſequutus; & expleto martyrio pro veritate orthodoxæ Religionis vitam ſanguinemque profuderit. Quare cenſeo virum heroica virtute ac miraculorum dono illuſtrem dignum eſſe, qui a SANCTITATE VESTRA in ſanctorum Martyrum numerum referatur.

NICOLAUS MARIA Calcagnini Epiſcopus Civitatis Ducalis.

SAtis quidem beati Fidelis a Sigmaringa merita prædicata cenſeo, ut Sanctus dici, haberi colique jure poſſit, ſi ſolam charitatem, quæ perfectionis vinculum eſt, ſic eum coluiſſe dicam, ut pro Dei amore ac fidei teſtimonio ſanguinem ſuum fundere non detrectaverit, ipſum Deum pro ſuis offenſoribus exorando. Verùm, licet præcipua hæc ſit fortiſſimi hujus Chriſti Domini Athletæ virtus, non tamen unicá eſt; ceteras enim exercuit etiam in gradu heroico, nedum inter ſacra Fratrum Minorum, quos Capuccinos vocant, Clauſtra, ſed illis præſertim temporibus, quibus apud Rhætos moratus, in reducendis ad catholicam Religionem hæreticis operam ſuam ſummo ſtudio collocavit: Equidem, qui Servatoris noſtri veſtigia ſequutus tantopere adlaboravit, ut cum eodem regnaret in Cœlis, æquum eſt, ut in terris reſpondentem meritis ſuis Sanctorum gloriam a SANCTITATE VESTRA conſequatur.

Sta-

Statimac novissimus Episcoporum Orationi suæ finem imposuit; hæc subdidit Papa, suffragia commendans, jejunia & preces, quas edixerat, palam faciens.

VENERABILES FRATRES. Summam voluptatem percepimus ex vestris suffragiis, quæ tulistis de proposita Canonizatione beati Fidelis a Sigmaringa. Priusquam tamen ultimo deliberemus, ad Deum supplices confugere volumus, & simul hortari Fideles omnes, ut eadem vota concipiant, videlicet ut cœleste lumen in hoc gravissimo negotio Nobis elargiatur, judicium laturis de Canonizatione beati Fidelis a Sigmaringa, atque aliorum quatuor Beatorum, quorum Causæ in quatuor sequentibus Consistoriis Semipublicis in examen adducentur. Porro Cardinalis noster in Urbe Vicarius de more promulgabit jejunia, Ecclesias visitandas, preces & alia pietatis opera præscripta & suscipienda ab illis, qui consequi volunt plenariam Indulgentiam, quam Nos impertiti sumus universis, qui preces effundent eo modo, quem statuimus, ut Deus scilicet Opt. Max. suæ lucis claritate mentem nostram illuminet.

Ubi Summus Pontifex siluit, Procurator Generalis Cameræ Apostolicæ Joannes Philippus Toppi his verbis Protonotarios adstantes rogavit, ut unum, vel plura de Consistorialibus Actis Instrumentum, vel Instrumenta conficerent.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis rogo Vos omnes Protonotarios & Notarios Apostolicos hic præsentes, ut de sententiis, consilio & unanimi consensu Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episco-

& Episcoporum, deque Summi Pontificis Oratione ac deliberatione prehabitis super solenni Canonizatione beati Fidelis a Sigmaringa, unum vel plura publicum, seu publica conficiatis instrumentum, vel instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Tunc R. P. D. Antonius Maria Erba Pro-Decanus Protonotariorum Apostolicorum de numero participantium sui Collegii nomine respondit, *Conficiemus*; deinde Cubicularios & ceteros, qui circa Solium Pontificis stabant, Testes appellans dixit: *Vobis Testibus*; Domumque reversus integram Actionem, prout infra, in suis tabulis adnotavit. Consessus ita solutus est.

Instrumentum a Pro-Decano Protonotariorum rogatum pro primo Semipublico Consistorio.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Cunctis omnibus præsens hoc Instrumentum lecturis pariter & audituris evidenter pateat ubique notumque sit: Quod Sanctissimus Dominus Noster Benedictus Divina providentia Papa XIV. ut inoffenso pede, prout rei gravitas & dignitas postulabant, devenire posset ad solemnem Canonizationem beatorum Fidelis a Sigmaringa Martyris Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, Camilli de Lellis Confessoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatoris, Petri Regalati Confessoris Minorum Observantium S. Francisci, Josephi a Leonissa Confessoris Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, & Catharinæ de Ricciis Sanctimonialis Professæ Ordinis S. Dominici Anno Dominicæ Incarnationis millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, Indictione nona, Pontificatus ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ anno sexto, die verò octava Junii Feriâ quartâ pro explenda causa excipiendisque suffragiis super Canonizatione beati Fidelis a Sigmaringa primum habuit Consistorium semipublicum in Aula, quæ loco Ducalis est, in Quirinali Palatio.

Sanctitas Sua superrecensita die ex Aula Paramentorum Pluviali rubro induta, ac simplici Mitrâ redimita, præeunte Papali Cruce cum solito comitatu, ad eamdem Aulam, quæ pro Ducali habetur, se contulit: Ibique in Sede composita, Consistoriali Actioni brevi dissertaque Allocutione initium dedit, & a Venerabili tam Eminentissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, quàm Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum Pontificio Solio Assistentium, & non Assistentium Consessu super re tanti momenti, consilium & sententias exquisivit.

Facta propterea suffragandi copia Eminentissimus Burghesius Presb. Tit.

Tit. S. Mariæ Transtyberim utpote inter Cardinales, qui intererant, omnibus antiquior, primus Sanctissimo Domino sententiam suam aperuit, eumdemque enixè rogavit, ut beatum Fidelem a Sigmaringa sanctorum Martyrum numero adscribere dignaretur.

Non absimili sanè voto ceteri omnes, qui aderant Eminentissimi Patres, apud Sanctitatem Suam institerunt pro solemni ejusdem beati Fidelis Canonizatione: videlicet.

Antonius Xaverius Tit. S. Stephani in Monte Cœlio S. R. E. Presbyter Cardinalis Gentili.

Fr. Joannes Antonius Tit. SS. Silvestri & Martini in Montibus S. R. E. Presbyter Cardinalis Guadagni.

Trojanus Tit. S. Cæciliæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Aquaviva.

Dominicus Tit. SS. XII. Apostolorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Riviera.

Joannes Baptista Tit. S. Mariæ Angelorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Spinula.

Raynerius Tit. S. Sabinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Dominicus Tit. S. Bernardi S. R. E. Presbyter Cardinalis Passionei.

Silvius Tit. S. Priscæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Valentibus.

Fr. Joachimus Tit. SS. Quatuor Coronatorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Camillus Tit. SS. Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Paulutius.

Carolus Albertus Guidobonus Tit. S. Mariæ de Pace S. R. E. Presbyter Cardinalis Cavalchinus.

Fridericus Tit. S. Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Lantes.

Franciscus Tit. S. Mariæ de Populo S. R. E. Presbyter Cardinalis Riccius.

D. Fortunatus Tit. S. Matthæi in Merulana S. R. E. Presbyter Cardinalis Tamburinus.

D. Joachimus Tit. S. Crucis in Hierusalem S. R. E. Presbyter Cardinalis Besutius.

Carolus S. Mariæ in Via lata Diaconus S. R. E. Cardinalis Marini.

Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus S. R. E. Cardinalis Albanus.

Nerius S. Eustachii Diaconus S. R. E. Cardinalis Corsinus.

Agapitus S. Agathæ in Suburra Diaconus S. R. E. Cardinalis Mosca.

Marius SS. Cosmæ & Damiani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bolognettus.

Prosper S. Georgii in Velabro Diaconus S. R. E. Cardinalis Columna de Sciarra.

Alexander S. Mariæ in Aquiro Diaconus S.R.E. Cardinalis Tanarius.

Hieronymus S. Adriani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bardi.

 Domi-

Dominicus SS. Viti & Modefti Diaconus S. R. E. Cardinalis Urfinus.

Abfolutis Purpuratorum Patrum fuffragiis, Reverendiffimi DD. Patriarchæ, Archiepifcopi, & Epifcopi Pontificio Solio Affiftentes, & non Affiftentes (ftantes dum loquebantur, & initio a primis in Ordine defumpto) fuas quoque fententias in medio protulerunt. Nempe.

Mundillus Urfinus Patriarcha Conftantinopolitanus.
Antonius Maria Pallavicinus Patriarcha Antiochenus.
Thomas Cervini Patriarcha Hierofolymitanus.
Gabriel Eva Archiepifcopus Cypri Syrus, Patriâ priùs, deindè latinâ linguâ fuffragium emifit.
Alexander Borgia Archiepifcopus Firmanus.
Jofeph Maria Ferronus Archiepifcopus Damafcenus.
Michael Palma Archiepifcopus Teatinus.
Stanislaus Poliaftri Archiepifcopus Roffanenfis.
Ferdinandus Maria de Rubeis Archiepifcopus Tarfenfis.
Joannes Andreas Tria Archiepifcopus Tyri.
Michael Maria Vincentini Archiepifcopus Theodofiæ.
Simon Gritti Archiepifcopus Tyanen.
Nicolaus Carafa Archiepifcopus Philippenfis.
D. Ferdinandus Romualdus Guiccioli Archiepifcopus Ravennatenfis.
Felix Solatius Archiepifcopus Thebarum.
Antonius Fonfeca Epifcopus Æfinus.
Fr. Paulus Alpheran de Buffan Epifcopus Meliten.
Alexander de Abbatibus Epifcopus Viterbien. & Tufcanen.
Nicolaus Francifcus de Bonhome Epifcopus Carpafien.
Ludovicus Antonius Valdina olim Cremona Epifcopus Hermopolitanus.
Fabricius Borgia Epifcopus Ferentinus.
D. Paulus Thomas Marana Epifcopus Afculanus in Picenis.
Fr. Silvefter Merani Epifcopus Porphyrienfis.
Antonius Cantoni Epifcopus Faventinus.
Paulus Bonavifa Epifcopus Spoletinus.
Cæfar Bonajuti Epifcopus Pharenfis.
Marius Maffei Epifcopus Fulginatenfis.
Guido Urfellus Epifcopus Cefenæ.
Leo Lucas Vita Epifcopus Oppidenfis.
Ægidius Antonius Ifabelli Epifcopus Alliphan.
Joannes Antonius Bachetoni Epifcopus Anagninus.

Jofeph

Joseph Schirò Archiepiscopus Dyrrhachinus, Patrio prius, deinde latino idiomate suffragium emisit.

Sergius Alessandri Armenus Archiepiscopus Cæsareæ Cappadociæ, Patriâ prius, latinâ deinde linguâ suffragium emisit.

Stephanus Assemanus Archiepiscopus Apameæ.

Thomas Alexius de Rubeis Episcopus Aprutinus.

Bernardinus Vari Episcopus Civitatis Castellanæ & Hortæ.

Joannes Innocentius Episcopus Fagarasiensis, Patrio priùs, deinde in latino idiomate suffragium emisit.

Jacobus Philippus Consoli Episcopus Amerinus.

Joseph Coppola Episcopus Aquilanus.

Hieronymus Lorenzi Episcopus Acernen.

Joannes Franciscus Cavallini Episcopus Alatrinus.

Nicolaus Cioffi Episcopus Soranus.

Joannes Antonius Castelli Episcopus Catharensis.

Nicolaus Maria Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.

Suffragiis itaque non minus Eminentissimorum Cardinalium, quàm Patriarcharum Archiepiscoporum & Episcoporum, qui ut supra aderant, in eundem penitus sensum pro solemni videlicet, & sollicita beati Fidelis Canonizatione unanimiter convenientibus, & ad finem tandem perductis, Sanctissimus Pater Actionem brevi altera Allocutione complevit; & tunc stantibus adhuc Prælatis, & sedentibus Cardinalibus Procurator Generalis R. C. A. rogavit Nos Protonotarios Actioni præsentes, ut de sententiis, consilio & unanimi consensu Eminentissimorum DD. S. R. E. Cardinalium nec non Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, deque Summi Pontificis oratione, ac deliberatione præhabitis super solemni Canonizatione beati Fidelis a Sigmaringa Martyris, unum vel plura, publicum seu publica conficeremus Instrumentum, vel Instrumenta, ad perpetuam rei memoriam.

Ad hujusmodi supradicti Procuratoris Generalis Reverendæ Cameræ instantiam Ego Antonius Maria Protonotarius Erba inter Protonotarios eidem Consistorio præsentes antiquior tam proprio, quàm meorum Collegarum & Collegii nomine respondi: *Conficiemus*: & subinde ad Pontificios Familiares, qui adstabant, conversus, eos in Testes vocatos, adhibui his verbis: *Vobis Testibus*.

Acta sunt hæc in Quirinali Palatio die, mense & anno, quibus supra: Adstantibus DD. Paulo Zani Bononiensi, & Josepho Maria Puoti Neapolitano ab intimo Sanctitatis Suæ cubiculo Testibus ad hoc specialiter adhibitis atque rogatis &c.

In quorum fidem Nos Protonotarii Apostolici de numero Participantium requisiti & rogati præsens hoc Instrumentum subscripsimus, & publicavimus, solitique Collegii nostri Sigilli impressione muniri, & in nostro Archivio, ut futuris temporibus horum omnium semper extet

documentum, Secretario nostro perdiligenter asservari & subscribi mandavimus. Actum ubi supra, præsentibus quibus supra Testibus ad præmissa vocatis habitis atque rogatis.

Antonius Maria Protonotarius Erba Sub-Decanus.

Loco † Signi.

Franciscus Dominicus Clementi ejusdem Collegii Secret.

Quoniam verò verba fecerat Pontifex de jejunio servando, de Ecclesiis adeundis, aliisque pietatis operibus suscipiendis pro adeptione Indulgentiæ, quam Cardinalis Urbis Vicarius Sanctitatis suæ jussu promulgaverat; ut Cardinales Pastoresque animarum omnes injuncta ob id onera perlegere possent & facilius cognoscere, unicuique ab Aula descendenti Cæremoniarum Magistri exemplar Notificationis obtulerunt papyro impressum, cui, cum dabatur Cardinalibus, alia insuper schedula, per quam color vestium in diebus jejuniorum adhibendus significabatur, addita erat: Quæ ut commodiùs asservarentur, serica vitta coloris violacei circumligatæ jam fuerant.

Fr. Gio: Antonio del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

La Santità di Nostro Signore Papa BENEDETTO XIV. concede Indulgenza Plenaria e remissione di tutti li peccati a tutti i Fedeli Cristiani dell' uno e l' altro sesso, i quali digiuneranno Mercoledì Venerdì e Sabbato 15., 17., e 18. del corrente mese di Giugno, e Confessati, e Communicati, visitaranno almeno una volta una delle due Basiliche, di S. Giovanni Laterano, e di S. Pietro in Vaticano, o la Chiesa di S. Maria sopra Minerva in luogo di S. Maria Maggiore (impedita) mentre ne' seguenti descritti giorni vi sarà esposto il Santissimo SAGRAMENTO, e divotamente pregheranno la Divina Maestà, che ispiri Sua Beatitudine, e le assista nella grave deliberazione della Canonizazione de' Beati Fedele *da* Sigmaringa *Martire dell' Ordine de' Capuccini*, Camillo *de* Lellis *Fondatore de' Cherici Regolari Ministri dell' Infermi*, Pietro Regalato *dell' Ordine de' Minori Osservanti*, Giuseppe *da* Leonessa *parimente del suddetto Ordine de' Capuccini, e di* Caterina Ricci *dell' Ordine Domenicano.*

Et a Regolari dell' uno e l' altro sesso, anche chiusi in perpetua Clausura & a tutti gli altri, tanto Laici. quanto Ecclesiastici, Secolari e Regolari, parimente dell' uno e l' altro sesso, esistenti in Carcere, o da qualche infermità corporale oppressi, che non potranno adempire le cose di sopra espresse, possa il Confessore commutarle in altre opere di pietà, & imporgli quelle cose, che i Penitenti potranno fare.

IL

IL SANTISSIMO SARA' ESPOSTO.

Nella Basilica di S. Giovanni Laterano Domenica 19. del corrente mese di Giugno fino a mezzo giorno del Martedì 21. detto.

Nella Basilica di S. Pietro dalla mattina del Martedì 21. detto, fino al mezzo giorno del Giovedì 23. detto.

Nella Chiesa di S. Maria sopra Minerva dalla mattina del detto Giovedì 23. fino al mezzo giorno del Sabbato 25. detto,

Dato in Roma dalla nostra solita Residenza li 8. Giugno 1746.

Fr. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario,

EMINENTISSIMO E REVERENDISSIMO SIGNORE.

Nei tre prescritti giorni di digiuno, cioè: Mercoledì 15., Venerdì 17., e Sabbato 18. del corrente mese di Giugno, a riserba del primo giorno Mercoledì, che per esser entro l' Ottava del Corpus Domini sarà eccettuato, e vestirà degl' abiti Cardinalizj di color rosso, negl' altri due giorni poi parimenti determinati per il digiuno si osservarà la prescritta generale regola del colore intorno agl'abiti Cardinalizj, ed usarà tanto in Casa, che fuori quello di color Pavonazzo.

Qui præpediti ex S. R. E. Cardinalibus, vel Præsulibus Ecclesiarum a Consistorio absuere, licet in Urbe commorarentur, Summi Pontificis jussu sententiam propriam scriptam Sacræ Rituum Congregationis Secretario, ut in ejus Tabulario perpetuò una cum aliis extaret, quisque transmisit; singulæ hìc itidem adjiciuntur ad gestorum complementum.

THOMAS Episcopus Ostien. & Veliternen. Sacri Collegii Decanus Vice-Cancellarius Cardinalis Rufus.

Illustris & gloriosa militia fuit beati Fidelis a Sigmaringa vita super terram. Docente enim Domino, manus ejus ad prælium prætervexit inculpatè florentis ævi annos, devictoque Mundo dedit venerabili Capuccinorum Ordini nomen; in quo ad regulæ nutum sese exactissimè componendo, humilitatis viam terendo, laboriosiora subeundo, ceterasque virtutes exercendo, facem omnibus præferebat. Jamque magis Seraphico igne invalescens, erubescebat sub cruentato capite expertem doloris & sanguinis vitam agere, sitiebatque proinde ad mortem pro Christo cruentari. Nec mora: Vix accedente Summi Pontificis mandato, Fidelis,

lis, indutus virtute ex alto, Rhætiorum fines promptè ingreditur: Hæreses ibi & vitia verbo exemplo, industria primus adoritur; per aspera quæque per abrupta, per nivosa montium juga pedes incedens omnia oculis, animoque lustrat, ut omnes Sanctæ Romanæ Ecclesiæ lucrifaciat: Tandem in catholicæ Doctrinæ odium plurimis vulneribus transfossus, totidem veluti palmis onustus, victor occumbit. Qui igitur vita, morte & miraculis accuratissimè expensis, prodigium factus est multis, fiet omnibus adiutor fortis, si invictum Christi Athletam Fidelem a Sigmaringa cunctis fidelibus pia imitatione colendum, precibusque exorandum SANCTITAS VESTRA solemni ritu proponere dignabitur.

ANNIBAL Episcopus Portuensis Cardinalis Albanus Sancti Clementis nuncupatus.

BEatus Fidelis a Sigmaringa SANCTISSIME PATER, Vir fuit oppidò doctus, nec tantùm exoticarum linguarum peritiâ, verùm etiam utriusque juris scientiâ, itemque Philosophicis ac Theologicis studiis eruditus. Christiana tamen virtute evasit illustrior. Religiosumque Minorum Capuccinorum Institutum professus omnibus numeris & partibus eximiam Sanctitatem præsetulit. Humilitate, abstinentia, corporis afflictatione, sui ipsius contemptu, atque operosa in Deum ac Proximum charitate potissimè præstitit. Ad aliorum procurandam salutem Apostolicæ Missionis addictus ministerio verbo & exemplo multos ad orthodoxam Religionem & veritatis viam, longè verò plures ad bonam frugem adduxit. Dilatandæ catholicæ Fidei studio flagravit quàm maxime, ejusque incrementa non unâ viâ provehens, in Rhætia, invicta ac digna Apostolico pectore fortitudine Martyr occubuit. Multis subinde miraculis Servi sui gloriam Deus ostendit, quæ una cum heroicis ipsius virtutibus, quoniam Beatitudini Tuæ probè explorata atque e ritu comperta sunt, dignus profectò B. Fidelis censetur, qui Sanctorum Catalogum augeat. Hoc BEATISSIME PATER, complures catholici Orbis Populi cum suis Episcopis, hoc viri Principes, hoc sacra Congregatio de Fide Propaganda enixè postulant; hoc item ego demissè flagito.

VINCENTIUS Episcopus Prænestinus Cardinalis Petra Major Pœnitentiarius.

MAgnum profectò ac singulare decus Instituti Minorum Capuccinorum fuit beatus Fidelis a Sigmaringa. Etenim literarum studiis ac pietati in seculo diligenter incubuit, in eum deinde Ordinem cooptatus, nihil potius habuit, quàm ut humilitatem, obedientiam, paupertatem, morum castitatem, Religionem erga Deum Deiparam Virginem Sanctosque studiosissimè coleret. In eo adhuc juvene tanta fuit & ad-

& admirabilis doctrina, virtus, prudentia quoque ac zelus, ut Sacerdotio vix initiatus, confessiones Fidelium audire, & conciones habere coactus fuerit. Incredibile dictu est, quot ille peccatores ad pœnitentiam, quot hæreticos ad veram Religionem colendam induxerit. Dubitandum diu non fuit, quin inter ceteros Religiosos a vigili cura Sacræ Congregationis de Propaganda Fide in Rhætiam mittendos ad animarum culturam & conversionem, Fideli præcipuè in eo munere obeundo partes darentur. Non imbribus, non fame, non siti, non frigore, non aliis denique doloribus & laboribus deterreri ab incœpto potuit, sed fretus Dei auxilio magnum incolarum numerum Ecclesiæ orthodoxæ restituit, qua de re sævissimorum hominum scelere interfectus, martyrii palmam est consequutus. Quare cum primus omnium sanguine suo fœcundaverit agrum Sacræ eidem Congregationi de Propaganda Fide commissum, ac primus corona martyrii fuerit redimitus; nedum dignum reputo, qui Sanctorum Fastis adscribatur, sed ego munus sustinens Præfecti ejusdem Sac. Confessus, suppliciter etiam exoro, ut patronus præcipuus B. Fidelis a Sigmaringa Apostolicis Missionibus apud Deum dignetur adesse.

PETRUS ALOYSIUS Episcopus Albanensis Cardinalis Carafa.

EXplorata res est, quod [a] *Sanguis Martyrum semen est Christianorum:* interest propterea quàm maximè, tum catholicæ Ecclesiæ tum verò Congregationi, quæ Propagandæ Fidei præsidet, cui me glorior adscriptum, ut beatus Fidelis a Sigmaringa vindicatis Martyribus adnumeretur. Ipse siquidem, cum esset omnibus religiosæ vitæ virtutibus insignis, primus fuit ex iis, qui ab ipsa Sacra Congregatione ad fidei damna reparanda, & ad hæreses extirpandas missus totus incubuit, Hæreticis convertendis, hæresibus profligandis, pravis dogmatibus convellendis, & deviis ad fidei unitatem reducendis: Idque Deo adspirante consecutus est, plurium annorum labore Concionibus flagrantissimis, imperterrito animi robore ac tandem proprii sanguinis effusione. Ut itaque sanguis ab ipso effusus possit esse uberrimum Catholicorum semen in iis præsertim Regionibus, in quibus etiamnum hæreses vigent, maximè opportunum existimo, si hujus sanctæ Sedis Oraculo, consummati Martyris gloria beato Fideli vindicetur.

JOSEPHUS Episcopus Tusculanus Cardinalis Accorambonus.

ALtissimum perfectionis culmen, ad quod beatus Fidelis jugiter properavit, & propagandæ catholicæ Religionis zelus, quem magnis sublatis periculis cum præclara animi fortitudine ad martyrium usque servavit, sacrarum paginarum eloquium: *esto fidelis usque ad mortem, & acci-*

a *Tertullianus in fine Apologetici.*

accipies coronam vitæ; exactissimè in eo impletum esse demonstrant. Ut igitur tantis laboribus debitus fructus respondeat, justissimum censeo, si præclarissimo Sancti titulo & cultu a SANCTITATE VESTRA decoretur.

VINCENTIUS Episcopus Sabinensis Cardinalis Bichius.

TRiumphum & martyrium sancti Petri Martyris in seculo decimo tertio patratum, verè renovavit in seculo decimoseptimo beatus Fidelis a Sigmaringa Sacerdos Professus Ordinis Fratrum Minorum sancti Francisci Capuccinorum nuncupati, & Congregationis de Propaganda Fide Missionarius, qui fervens amator Fidei cultor præcipuus & Propugnator ardentior, ut ea quæ de catholica Fide Hæreticis verbo prædicabat, firmaret exemplo, ac de pugna tam strenua specialem Palmam reportaret, non timuit mortem sibi in odium catholicæ Fidei paratam præcognitam atque illatam per cruciatus & vulnera lætanter subire; sic Martyr Christi & Protomartyr Congregationis de Propaganda Fide gloriosè constitutus. Ad hujus Beati memoriam erubescant fallaces Hæretici, & impudentes frontes decidant jam confusæ, cum ille, cujus veracem instructionem & salutaria monita renuebant, cuique mortis intulere supplicium, in Cœlo jam regnet inter agmina Beatorum. Convenit itaque, ut quem Dominus in Cœlo magnificat, Mundus colat.

NICOLAUS Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Lercarius.

CAtholica universalis Ecclesia postulat, ut beatus Fidelis a Sigmaringa, qui non modò opere & sermone, sed sanguine suo in odium orthodoxæ fidei interemptus de ejus veritate constantissimum præbuit testimonium, Sanctorum Fastis adscribatur: Ipse verè fidelis fuit usque ad mortem, & sicuti in Cœlis accepit coronam vitæ, ita sacris Altarium honoribus martyrii palmâ decoratus, ac miraculis clarus universalem catholicæ Ecclesiæ venerationem promeretur.

RAPHAEL Cosimus Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.

BEATISSIME PATER. Redolet Germania fragrantia & virtute signorum, quæ per merita illius beati Viri Fidelis a Sigmaringa quondam Sacerdotis Professi Ordinis Capuccinorum omnipotens Dominus operatur, & universa lætatur fidelium christiana Religio pro eo, quod ille qui est mirabilis & gloriosus in Sanctis, Sanctum suum post mortem clarificavit, cujus vita laudabilis multâ fulsit gloriâ meritorum, & tandem martyrio consummata est glorioso. Quamvis autem de sanctitate ipsius dubitare non possit, qui ejus vitam & laudabilem conversationem attendit,

dit, gloriosamque considerat passionem; voluit tamen Salvator noster ejus sanctitatis insignia magnificis irradiare miraculis, ut qui pro Christo insuperabilis virtutis constantiâ necessitates & pericula pertulit, sui laboris & certaminis in æterna beatitudine cognoscatur ab omnibus percepisse triumphum. Eum itaque si SANCTITAS VESTRA pro Apostolatus sui munere sanctorum Martyrum Fastis adscribere dignabitur, id Ecclesiæ decori futurum arbitror ac incremento.

ANTONIUS Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.

ADimpleo ea, quæ desunt passionum Christi, inquit Apostolus: BEATISSIME PATER adimplevit sanè in omnibus viis suis Jesu Christi Coadiutor B. Fidelis a Sigmaringa; in seculo vivens per illibatam innocentiæ custodiam; in sortem Domini vocatus per exactam suæ religionis disciplinæ observantiam, ut vel provectioribus exemplo præluceret: Apostolicum munus apud Rhætos exercens eximiis charitatis officiis & ardentissimo zelo dilatandæ custodiendæque fidei. Quemadmodum enim super fundamentum, quod Christus est, superædificavit, non lignum, non fœnum, non stipulam, sed argentum aurum lapidesque pretiosos heroicarum virtutum, quas proprio sanguine consecravit & illustravit: Ita æquum est, ut summis Ecclesiæ honoribus decoretur is, qui coronâ aureâ a Christo Domino in Cœlis jam donatus est.

CAROLUS Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Cardinalis Calcagninus.

BEatus Fidelis a Sigmaringa egregius fuit Christi miles, cujus præclara gesta ab omnibus Christifidelibus imitanda sunt. Adolescens mirâ innocentiâ ac pietate ornatus omnibus Christianæ virtutis ac vitæ austerioris exemplis admirabilis fuit. Religionem Minorum Capuccinorum amplexus tantùm inde virtutis incrementum fecit, ut arctioris disciplinæ imaginem referens, ceteris Religiosæ perfectionis cupidis miraculum esset & exemplar: Nihil ei fuit arduum, quia patiens, nihil asperum, quia humilis; in oratione assiduus, in opere sollicitus, durus ad labores, fortis ad pericula, illecebris invictus, charitate flagrans, afflictis & mœrentibus solamen; denique omnia factus, ut omnes Christo lucrifaceret: Verùm ejus virtus intuenda contra hæreticos catholica Religione maximè enituit, tantoque dilatandæ fidei ardore incensus fuit, ut pro ea asperrima quæque magnâ animi alacritate toleraret, ac mortem subire optaret ardenter. Voti tandem compos effectus animam suam pro Christo invictâ constantiâ ponens totum effudit sanguinem, ac nomen Sacræ Congregationis de Propaganda Fide Protomartyris jure meritò est adeptus: Quæ omnia D. O. M. pluribus confirmavit miraculis ab ipso pa-

tratis tam in vita, quàm post mortem, & post publicatum Beatificationis Decretum: Ne igitur tantus Christi Miles diutius sub modio delitescat, tot probitatis insignia, tot corruscantia miracula petunt & exposcunt, ut adnumeretur in Sanctorum numerum, sic decernente SANCTITATE VESTRA in commune Christiani Orbis bonum ac in sanctæ Matris Ecclesiæ lætitiam.

PHILIPPUS MARIA Tit. S. Agnetis extra mœnia Presbyter Cardinalis de Montibus.

BEatum Fidelem a Sigmaringa divinæ beneficentiæ charismatibus emicuisse facilè mihi persuadeo satis constare. Ille enim suscepto sacro æquè ac pauperrimo Instituto ad Evangelicæ perfectionis bravium anhelans, cum a Sacra Congregatione de Propaganda Fide adscitus esset inter primos Operarios suos, Apostolici ministerii partibus obeundis in Rhætia totus intentus plures heterodoxos erutos de potestate tenebrarum transtulit in Regnum filiorum Dei; atque ob sanctissima ad sartam tectamque catholicam Religionem servandam statuta, infractâ animi constantiâ publicis concionibus propugnata ab hæreticis confossus, consummato glorioso pro Christi fide certamine, charitatis victima consecrari promeruit. Hunc itaque invictissimum Christi Athletam in Album SS. Martyrum merito jureque optimo credimus recensendum præcipuè, ut sacris Missionariis per totum Orbem ab eadem Sacra Congregatione de Propaganda Fide adlectis præsidium sit & eximiæ charitatis exemplar.

HIERONYMUS S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.

S*Igna Apostolatus* beati Fidelis a Sigmaringa facta fuisse BEATISSIME PATER, *in omni patientia, in prodigiis & in virtutibus* nemo dubitaverit, qui paulo attentius expenderit sanctissima ejus Gesta, quibus & Dei gloriam & Ecclesiæ fidem mirificè illustravit, spectaculum factus Christo Angelis & hominibus. Omnia sanè *detrimentum fecit propter Christum*, illi inhærens per charitatem, *quæ patiens est, quæ benigna est, quæ omnia suffert & sustinet*. Ac profectò omnia sustinuit, *cum non modo mortificationem Jesu in suo corpore circumferret, in vigiliis ac jejuniis multis*; sed & peccantibus ad purioris vitæ tramitem revocandis, & Hæreticis ad Fidem catholicam traducendis continuò insudaret Apostolicus Concionator in laboribus plurimis, *per arma justitiæ a dextris & a sinistris*, nihil unquam veritus improborum fraudes, minas, contumelias, *neque animam suam faciens pretiosiorem quàm se*, ad heroicarum virtutum normam sua omnia composuit. Sed quoniam B. Hieronymo teste, illud est verum testimonium, quod inimici ore profertur, nihil fuit quod æquè laudaverit Apostolicum Virum, quâm

quàm Hæreticorum furor, qui erroribus suis nimium metuebant, nisi B. Fidelem e vivis nece illata eripientes, tanto hoste hæresim liberarent. Hoc testimonium ut deessent cetera, satis esse debet, ut sanctorum Martyrum Catalogo accenseatur, *cujus fortis fuit ut mors dilectio*, imò supra ipsam mortem, quam victoriâ longè nobilissimâ debellavit.

JOANNES FRANCISCUS Stoppanus Archiepiscopus Corinthi Assistens.

DE sanctitate Servi Dei Fidelis a Sigmaringa, tam virtutibus in gradu heroico clarè perspecta, quàm signis luculenter comprobata satis abundè constat; proindeque ipsi sacro Canonizationis Ritu summos in Ecclesia honores decernendos dignum justumque videtur, attamen, si ab hac Apostolica Sede ita dijudicetur, peculiari providentiæ Dei semper mirabilis in Sanctis suis tribuendum erit, quod de partibus Germaniæ nuperis hisce temporibus, sicuti Joannes Nepomucenus sacramentali silentio, ita confessione veræ fidei Fidelem a Sigmaringa gemini Christi Athletæ in Sanctorum Albo sint relati cum ad augendam firmandamque catholicam fidem, tum ad evincendam ac refellendam hæreticorum proterviam atque ad totius militantis Ecclesiæ decus & præsidium.

JOSEPHUS MARIA Rufus Archiepiscopus Capuanus Assistens.

NIhil in beato Fideli a Sigmaringa reperitur, quod non sit admiratione dignum, non sit commendatione dignius. Hic in Seraphici Patriarchæ Francisci Familiam incunctanter admissus a Novitiorum Magistro, quasi prophetico afflato lumine audire meruit: *Et tu esto fidelis usque ad mortem, & accipies coronam vitæ*; unde veterem expoliatus hominem, novumque cum habitu Religionis indutus exultavit, ut gigas ad currendam Evangelicæ perfectionis viam; statimque tot humilitatis obedientiæ ac ferventissimæ charitatis omniumque virtutum exempla præstitit, ut omnibus emeritæ sanctitatis sociis præluceret. Orationi adeo assiduus, ut nec diu noctuque invictum ab ea spiritum relaxaret; precationum verò suarum vota minimè suus Pater cœlestis frustratus est; nam cum hæc duo semper peteret, scilicet vitam ab omni peccato immunem, fidemque suo sanguine confirmare, utriusque voti compos effectus est, quoniam non angustia, non fames, non nuditas, non periculum, non persecutio, non gladius, non altitudo neque profundum, neque creatura potuerunt ipsum separare a charitate Dei, atque Athleta Christi fortissimus pro amplificanda catholica Religione martyrii palmam meruit obtinere: Quapropter cum SANCTITATIS VESTRÆ ineluctabili Decreto Servum Dei beatum Fidelem Albo Sanctorum rite adscribi posse pronuntiatum sit: Hoc ipsum fieri exopto, expedireque censeo, si SANCTITATIS SUÆ nutus accedat. Et ita &c.

FR. ANTONINUS Camarda Episcopus Reatinus Assistens.

EXultat BEATISSIME PATER & meritò quidam exultat, induitque vestimenta gloriæ suæ Sacra Propagandæ Fidei Congregatio super inclyto suo strenuissimoque Protomartyre B. Fideli a Sigmaringa, quem utpote Servum fidelem etiam in modico, constituit Dominus super multa, similemque ob sanctitatis excellentiam fecit in gloria Sanctorum, & præcipuè in gloria D. Protomartyris Stephani, cum & ipse ad fidelem ejus imitationem plenus gratia & fortitudine fecerit prodigia & signa magna in populo, & charitatem pro armis habuerit, & per ipsam charitatem victoriam ubique feliciter obtinuerit. Per charitatem Dei sævientibus fidei hostibus non cessit. Per charitatem Proximi pro occisoribus intercessit. Unde stolâ immortalitatis indutus meretur, ut a SANCTITATE VESTRA solemni ritu connumeretur inter Agmina Sanctorum dealbatorum, qui laverunt stolas suas, & candidas fecerunt in sanguine Agni.

NICOLAUS Simoni Episcopus Marcianensis Assistens.

VItam plenam laboris omnique virtutum genere ornatissimam catholicæ Religioni amplificandæ, & alienæ saluti procurandæ impendit tandem strenuus Christi Martyr Fidelis a Sigmaringa. Quare e re Religionis esse puto, ut Apostolica auctoritate maximis clarissimisque virtutibus repletum, miraculorum gratiâ illustrem ac beata messe meritorum divitem publicis precibus invocemus.

NICOLAUS Spinelli Episcopus Aversanus Assistens.

COEnobiticæ disciplinæ servandæ ac constabiliendæ studium, & admirabilis rerum divinarum commentatio, id effecere, ut beatus Fidelis a Sigmaringa Tironibus exemplo, Perfectis incitamento esset, ceterisque omnibus admiranda morum integritate, patientia, mansuetudine ac præsertim animi demissione ad veras christianasque virtutes comparandas præluceret; sæpissimè improborum hominum divina humanaque miscentium conatibus compressis, ac furentis hæreseos viribus profligatis. Quibus omnibus rite probatis ac singulatim ad trutinam revocatis censerem, dummodo supremum SANCTITATIS TUÆ judicium accedat, in Sanctorum numerum posse cooptari.

MAR-

MARCUS ANTONIUS Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen. Assistens.

BEATISSIME PATER. Beatus Fidelis a Sigmaringa re & nomine fidelis Dei Servus & prudens fuit; nam sparsis adhuc in hoc spinoso seculo virtutum omnium seminibus, admirabiles deinde in Sacra Capuccinorum Religione protulit fructus charitatis erga Deum & Proximum, patientiæ humilitatis, obedientiæ, mortificationis, pœnitentiæ, paupertatis, ac heroicæ sanctitatis Apostolicum Concionatoris munus sibi commissum tanto Religionis zelo exercuit, ut plures etiam perditissimos homines a peccatis ad pœnitentiam a vitiis ad virtutem revocarit. Fidem in Baptismo susceptam idem Fidelis servavit integram, illiusque propagator & fortis propugnator fuit. Permultos hæreticos ad sinum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ reduxit. Hæresim grassantem jamque alicubi erumpentem summo studio curavit reprimere. In catholica fide promovenda adeo erat impavidus, ejusdemque fidei ardore tanto erat incensus, ut pro ea mortem subire optaret, jamque Hæretici iracundiâ furentes necem, quam ex insidiis paraverant, & paulo ante concionando sibi prædixerat, illi intulerunt. Per quæ omnia & alia innumera virtutum incrementa a Deo miraculis comprobata, sicuti jam prius sanctæ mem. Benedictus XIII. de Fideli Beatorum Fastis ascribendo Decretum emisit, ita ad apicem Canonizationis inter inclytos Martyres, si SANCTITATI VESTRÆ placuerit, venit idem recensendus.

NICOLAUS Mancinforti Episcopus Anconitanus Assistens.

BEatus Fidelis a Sigmaringa in triplici vitæ genere se admirabilem reddidit. In seculo enim doctrinam cum morum integritate conjunxit, in Claustro pietate erga Deum, charitate erga Proximum summopere enituit, in orthodoxæ demum Religionis discrimine *pro lege Dei sui certavit usque ad mortem*; unde eximius Christi Athleta plurimis clarus miraculis dignus videtur, qui in Sanctorum numerum referatur.

D. PLACIDUS Pezzancheri Episcopus Tiburtinus Assistens.

BEatus Fidelis a Sigmaringa piissimè exactis in seculo septem lustris, Institutum Minorum Capuccinorum amplexus, ivit de virtute in virtutem, liliisque virginitatis, quam summo studio coluit, rosas intexens martyrii, quod consumaturus cursum suum & ministerium verbi a Sacra Congregatione de Propaganda Fide ipsi injunctum, primus omnium pugilum ejusdem Sacræ Congregationis invicto alacrique animo subiit duplici redimitus laureolâ. Cœli gaudiis fruitur; ut plura, quibus illustratur

tur, miracula probant, evincunt. Reliquum ergo eſt, ut SANCTITAS VESTRA, pro ſuprema qua pollet ligandi atque ſolvendi poteſtate, illum SS. Martyrum Faſtis adſcribat.

NICOLAUS XAVERIUS Santamaria Epiſcopus Cyrenenſis Aſsiſtens.

INter Operarios qui excolendam atque expurgandam a noxiis hæreſum vepribus vineam Domini in Rhætia, juſſu Sacræ Congregationis de Propaganda Fide ſuſceperant, B. Fidelis a Sigmaringa Sacerdos Capuccinus primus eam proprio ſanguine fœcundavit; enixis ejus precibus exauditis a Deo, quibus aſſiduè poſtulaverat, ut vitam ab omni peccato immunem traduceret, fidemque catholicam ſuo ſanguine confirmaret. Mortem autem quam in odium ejuſdem fidei vicinam præſenſerat, non inermis & nudus, ſed protectione corporis & ſanguinis Chriſti munitus ſubiit; & ad noſtri Salvatoris exemplum non repugnando, immo pro hoſtibus orando, tanquam unus de dominicarum ovium grege laniari ſe ab hæreticis, velut ab irruentibus lupis paſſus eſt. Si Martyrem, ut S. Auguſtinus docuit, non facit pœna, ſed cauſa, B. Fidelis, qui cum cauſa pœnam conjunxit, quare Martyris nomine & honore privabitur. Pium igitur & juſtum videtur B. Fidelem, cujus veri martyrii conſummatio, & gloria in Cœlis adepta quaſi digito manifeſtatur, conteſtante eam Deo ſignis & portentis, inter Martyres vindicatos Apoſtolico Oraculo adſcribere, ut magis magiſque confundatur hæreticorum perverſitas, & divina Catholicorum fides augeatur.

BERNARDUS ANTONIUS Pizzella Epiſcopus Conſtantiæ Aſsiſtens.

QUæ duo præ ceteris ſibi proponit Alma Mater Eccleſia, ut quis de chriſtiana Religione optimè meritus in Sanctorum numerum rite cooptetur, virtutum ſcilicet heroica exercitatio & miraculorum probata veritas, duo hæc ſunt ſatis explorata de beato Fideli a Sigmaringa Ordinis S. Franciſci Capuccinorum Alumno; etenim vitæ integritatem, regularis diſciplinæ obſervantiam aliaſque virtutes, potiſſimùm verò ſingularem in Deum & Proximum charitatem ac fidei zelum coluit mirabiliter, ex quo martyrii palmam meruit obtinere. Virtutibus inſuper miracula compoſuit. Supereſt igitur ut nobilis Chriſti Athleta ſanctorum Martyrum triumpho donetur in terris, qui glorioſus exultat in Cœlis.

HYACINTHUS de Silveſtris Epiſcopus Nepeſinus & Sutrinus Aſsiſtens.

BEATISSIME PATER. Beatum Fidelem a Sigmaringa cum infenſiſſimis chriſtianæ Reipublicæ hoſtibus adeo acriter decertantem olim ſpectavit Rhætia, ut certaminis ſui præmium ab ipſo jamdiu expetitum, mor-

mortem atrocissimam sit consecutus. Gratulabatur profectò sibi S. M. Ecclesia, dum Heroem hunc vetustissimorum Martyrum asseclam atque imitatorem intueretur: At nimium doleret, si ejus martyrio rite jam comprobato debita martyrii merces non responderet. Sentiat igitur Orbis universus lucis hujus contemptoribus animis, Martyribusque fortissimis etiam nunc Ecclesiam catholicam illustrari; debitusque honor ei rependatur, qui tantam laudem vitaque & sanguine bene emi posse arbitratus est.

FRANCISCUS ANTONIUS Spadea Episcopus Aquinas & Fregellanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Tanta in B. Fideli a Sigmaringa Ordinis Capuccinorum Alumno exuberant veræ sanctitatis argumenta, ut etiamsi deficeret causa martyrii, ad illum in Sanctorum Album deferendum abundè sufficerent. Inter seculi curas mirum quàm innocenter justè & piè vitam traduxerit. Regulare Institutum amplexus, statim apparuit perfectionis metam attigisse jampridem, nemoque illo in omnium virtutum genere sui abjectione, corporis afflictatione, obedientia fuit & paupertate præstantior. Ad Apostolici Missionarii munus vocatus, directusque in Rhætiæ Provinciam plurimùm hæresi infectam, quisnam explicare valeat Viri Dei studium dilatandi catholicam fidem, hæreticos ad Ecclesiæ sinum revocandi? Quisnam attingere queat quo zelo, quo fervore, quo spiritu & fortitudine immensos exantlavit labores, tot incommoda & pericula vitæ subierit, ut zizania quæ inimicus superseminaverat homo, convelleret, & vera Christi dogmata complantaret? re & nomine verè fidelis, fidelis servus & prudens; fidelis usque ad mortem, qua bonum certamen certavit, cursumque fideliter consummavit, ideo palmam & coronam tamdiu concupitam meruit obtinere martyrii. Reliquum est BEATISSIME PATER, ut sicut a Deo miraculis rite probatis testatam accepimus Servi sui gloriam perennem in Cœlis, sic dignum & justum est, ut SANCTITAS VESTRA Canonizationis ejus triumphum illi decernat in terris, ut hæresis ipsa, quem impiè prostravit, victorem agnoscat, & quantum gloriæ Fideli illata nece contulerit, & confundatur. Ut Rhætiæ populi ejus intuentes exitum & gloriam imitentur & fidem: Ut inclytus Capuccinorum Ordo tanto excelsi sui filii congaudeat honore: Ut sacri ejusdem apostolici ministerii Consortes ex eo zeli ac fortitudinis exempla desumant; ac tandem ut sacra Propagandæ Fidei purpuratorum Patrum Congregatio hoc suo Protomartyre glorietur.

HIP-

HIPPOLYTUS e Rubeis Sancti Secundi Episcopus Senogalliensis Assistens.

DEi Servi re & nomine Fidelis a Sigmaringa mores planè Angelici, & Apostolici labores: Vis præsertim atque animi ardor in vitiis, luxus superbiæ & luxuriæ insectandis: Zelus inexplebilis animarum adversus helueticam hæresim, imperterrita denique fortitudo atque constantia admirabilis, Chirographo necis sibi paratæ e suggestu conspecto, crebra quoque inter vulnera sibi a nefariis satellitibus in odium orthodoxæ fidei usque ad interitum illata; tot ac tantæ virtutes, quibus insignis gloria miraculorum accedit, maximè suadent ejusmodi Viro, jam Beatorum Fastis adscripto, Sacræ Congregationis de Propaganda Fide strenuo Protomartyri novam sanctitatis coronam per irrefragabile Pontificium Oraculum esse decernendam.

POMPEJUS Compagnoni Episcopus Auximanus & Cingulanus.

QUod ait Joannes Chrysostomus adesse clementissimum Deum, qui desiderantibus suis martyrium præbeat; id ego BEATISSIME PATER in beato Fideli feliciter contigisse video, hoc ipsum scilicet enixis precibus dum viveret, postulare solito, ut catholicam fidem suo sanguine confirmaret. Quum igitur & ipse tanti muneris dignitati per bona opera sese idoneum præstiterit, & Deus Opt. Max. vel in ipsa quodammodo Ecclesiæ pace eum sibi Martyrem designaverit; æquum esse censeo secundum ea quæ proponuntur, ut solenni ritu ab Ecclesia quoque vindicetur.

LUDOVICUS Savageri Episcopus Tempensis.

BEatum Fidelem a Sigmaringa gloria & honore coronatum, in cœlesti Patria versari, certiores Nos faciunt BEATISSIME PATER, quas vel ab ipsa adolescentia excoluit virtutes, jejunia, flagella studiumque illud, quo suscepto Capuccinorum Instituto corpus in spiritus servitutem redegit, quos pro fide tuenda & amplianda suscepit labores, invicta in perferendis cruciatibus patientia, cui Paulo teste *paratæ sunt repromissiones*, & summa illa charitas, qua mirabili quadam animi alacritate pro orthodoxa fide martyrium subiit, atque tot miracula confirmant, quibus eum Deus glorificavit. Itaque non dubito, quin eo cultu ac publica illa veneratione sit dignus, qua Ecclesia reliquos prosequitur Sanctos. Nunc verò ut infallibili auctoritate tua decernatur, expedire omnino videtur: Rogat enim supplex Capuccinorum Familia, petunt fideles, postulant Eminentissimi de Propaganda Fide Cardinales, instant Principes, eget Ecclesia infelici hac nostra ætate novo hocce orthodoxæ fidei vindice ac defensore.

AN-

ANTONIUS Franci Episcopus Crasseti.

BEatus Fidelis a Sigmaringa sacræ Franciscanæ Familiæ Alumnus, in ipso Religionis limine raro humilitatis & obedientiæ exemplo, futuræ sanctitati prælusit. Hinc cœlestis vivendi ratio Tirocinii laudes & merita excepit & longius excessit: Nam charitate fervens, precibus assiduus, asperitatibus invictus, Seraphici candoris æmulator, virtutum omnium cultor eximius Deo propior, quàm homini visus est. Catholicæ demum fidei tutandæ augendæque ardentissimum desiderium cruentus testis & Martyr gloriosus exhibuit. Quapropter cum SANCTITATIS VESTRÆ ineluctabili Decreto Servum Dei beatum Fidelem Albo Sanctorum rite adscribi posse firmatum sit: Hoc ipsum fieri oportere censeo, si SANCTITATIS SUÆ nutus accedat. Et ita &c.

JOSEPH Rossi Episcopus Venafranus.

LEgitimè qui certavit BEATISSIME PATER, fidelis usque ad mortem coronam justitiæ a Domino in Cœlis jam accepit, dignus propterea est, cui & condigni decernantur honores in terris. Fidelis a Sigmaringa Seraphici Capuccinorum Ordinis est Servus ille bonus & fidelis, qui missus in vineam Domini a Sacra Congregatione de Propaganda Fide, illam proprio sanguine fœcundavit: Inter prædicandum namque aggressus, tandiu ensibus serratisque fustibus fuit cæsus, ut felix & pretiosa in conspectu Domini victima fuerit immolatus. Defecerunt porro impiorum iniquitates in verbis, quæ suggesto inscripserant: *Hodie prædicabis & non amplius*: Vox enim tanti Martyris clamavit ad Dominum, & exaudita fuit, dum Austriacis signa conferentibus cum Rebellibus Hæreticis copiis præsto fuit, & divino lumine circumfusus terruit, & in fugam Rebellium Ducem vertit: Gaudeat igitur sancta Mater Ecclesia Sanctum venerari, quem Deus fidei quasi propugnaculum constituit.

INNOCENTIUS Gorgoni Episcopus Pinnensis & Hadriensis.

BEatus Fidelis a Sigmaringa a primis annis christianas virtutes excolere incepit; Capuccinorum deinde suscepto Instituto, severiori vitæ genere & superno quodam ac eximio salvandarum animarum desiderio excelluit, eaque charitate, qua major sub Cœlo dari non potest, succensus pro orthodoxa servanda & propaganda Fide, plurimis exantlatis laboribus, ac vario tormentorum genere ab heterodoxis vexatus Martyr occubuit, eumque cum in vita, tum post mortem multis Deus miraculis condecoravit; quam ob rem Sanctorum Fastis, si SANCTITATI TUÆ videatur, adscribendum esse censeo.

Morem antiquitus traditum, ut hac de causa publico fidelium cultui proponatur in Patriarchalibus Basilicis Eucharisticum Sacramentum, intermitti Pontifex passus non est; sed Ecclesiam S. Mariæ supra Minervam substituit in locum Basilicæ S. Mariæ ad Præsepe operariis cæmentisque quamplurimis impeditæ: Cum enim Sanctissimus Pater decorem domus Dei diligens, meridionali latere ad communes Canonicorum ædes excitato, Porticu & Fronte a fundamentis erecta, & quatuor Sanctorum Prædecessorum suorum Sixti & Gregorii III., Paschalis I. ac Pii V. de Liberiano Templo optimè meritorum, duorum item Archipresbyterorum Cardinalium sancti Caroli Borromæi, & beati Nicolai Albergati signis ornata, ampliato complanatoque Foro, Basilicam hanc tribus ab hinc annis exterius nobilitasset; eamdem modò interius tam mirificè sarcit ac renovat, ut quidquid ceteri contulerunt ad ejus elegantiam & amplitudinem, id unus complexus Benedictus sit, longèque superaverit.

Potiora tanti Principis beneficia hoc duplici inscripto marmore testati hactenus Canonici sunt.

BENEDICTUS XIV. PONT. MAX.
LIBERIANI TEMPLI FRONTEM AC PORTICUM
IN HANC AMPLITUDINEM EXCITAVIT
ANNO MDCCXLIII. PONT. SUI III.

BENEDICTO XIV. PONT. MAX.
QUOD LIBERALITATE OPTIMI PRINCIPIS
LIBERIANÆ BASILICÆ FRONTEM
A FUNDAMENTIS EREXERIT
IMPOSITIS SIGNIS ORNAVERIT
LABENTEM PORTICUM RESTITUERIT
COMMUNES CANONICORUM ÆDES
A SOLO EXCITAVERIT
EXTERIORES GRADUS
AD AVERSAM ABSIDIS PARTEM REPARAVERIT
TECTUM VETUSTATE CORRUPTUM REFECERIT
CAPITULUM ET CANONICI MUNIFICENTISSIMO PRINCIPI
P. P.

Eadem die 8. Junii pomeridianis horis celebratæ sunt ex more primæ Vesperæ solemnitatis Corporis Christi in Sacello Paulino Palatii Apostolici Quirinalis. Adstitit Papa in Solio paramentis albis pretiosis indutus, qui post manus osculum a Cardinalibus acceptum, illas præcinuit: Thure imposito adolevit Aram; orationem recitavit, & Pontificalem Benedictionem impertivit in fine. Eminentissimi Patres cappis purpureis usi sunt; Præsules verò cum Assistentes, tum non Assistentes, quo-

quorum numerus solito frequentior fuit, ceterique locum habentes in Cappella consuetis proprii Ordinis insigniis amicti interfuere.

Apud Vaticanum interea viarum, per quas mane postridie procedendum ritu supplici erat, eam quisque partem, quæ æquabiliter sibi obtigerat, Cardinales Romæ commorantes ornandam curaverunt aulæis picturis & sertis virentibus. Ut tamen inspicerent, parata ne essent omnia, aut quidpiam, quod minus deceret, in Stromatum figuris esset, easdem vias equitando circumivere R. P. D. Marcus Antonius Columna Protonotarius de numero Participantium Patrui loco, dum tali se munere is abdicaverit, designatus Apostolici Palatii Præfectus: Marchio Joannes Patritius, Marchionis Alexandri Capponi Florerii Majoris cum jure successionis Coadiutor, & D. Franciscus Diversini unus ex Cæremoniarum Pontificiarum Moderatoribus; omnes quotidiano habitu amicti, & manu Militum Helvetiorum stipati. Eos pari linea incedentes prosequebantur consuetâ soldanâ laneâ violacei coloris induti Cubicularii ad fores, quas *Bussulam* vocant: Cubicularii extra Cameram, & Scutiferi Papæ bini incedentes inter equitandum. Præibant vero Helvetiæ Cohortis Dux, ac quatuor Inservientes armorum, quos *Mazzieri* appellamus, cum argenteis clavis & ipsi equis insidentes.

Post vesperas Sanctissimus D. N. paucis duntaxat ex suis familiaribus eum comitantibus e Quirinali perrexit ad Palatium in Vaticano, ut ibi ea nocte quiesceret. Postero die per interiorem scalam Apostolico Sacrario contiguam mane descendens, venit in Sixti IV. Sacellum, ubi genuflexus super faldistorium, consuetam antiphonam: *Ne reminiscaris* cum Psalmis, ℣℣. & Orationibus, ut se pararet ad Missam, quam deinde sine cantu celebravit, privatim perlegit. Completo Sacrificio, Sacramentum a se confectum & intra pretiosam custodiam clausum supra Thalamum compositus, & a Parafrenariis sago rubro indutis in altum elatus, detulit per stata Processionis loca usque ad Aram maximam Basilicæ Vaticanæ, ex qua post iteratam Sacramenti thurificationem & post recitatam diei Festi collectam eodem Sanctissimo Sacramento ter Crucem signans Populo benedixit; sacrisque vestibus depositis ad superiora cubicula remeavit.

Compendiaria narratione hæc pauca de summò Ecclesiæ Capite leviter attigimus: Cetera, quæ ejus diei solemnitatem respiciunt, nemo est, qui ignoret, cum facile unicuique sit, singulis annis id ipsum oculis intueri. Supervacuum propterea visum est, aut tot Cleri utriusque turmas referre sub Crucis vexillo gradientes summa gravitate ac modestia, aut multitudinem pene infinitam hominum, qui Vacabilia officia obtinent (Ea verò Tituli quidam sunt, qui cum quibusdam reditibus, unde hi profluunt, ita coemuntur a Camera Apostolica, ut utrique cessent Emptoris morte, nec hæredem sequantur) aut Cancellariæ Datariæque variis muneribus addictorum, qui quaterni cum quadrilibribus singuli

facibus procedebant juxta ordinem & præcedentiam a ſan. mem. Gregorio XIII. jandudum præfinitam.

Omittenda pariter eſt ſedula Cardinalis Proto-Diaconi cura apud Apoſtolici Palatii Portam cum baculo in ſignum juriſdictionis una cum Gubernatore Urbis Vice-Camerario, & ejuſdem Palatii Præfecto ad ſupplicationem inſtruendam aſſidentis: Nec recenſendi hoc loco Scutiferi, Procuratores Ordinum, Cubicularii tam extra Cameram, quam Honorarii & Intimi cum intortitiis procedentes; duobus autem his noviſſimis cœtibus præeuntes Cappellani cum Mitris; quamquam, ut aliqua de his rebus mentio fieret, petere videretur nupera Sanctitatis Suæ Conſtitutio, quæ Conſiſtorialis Aulæ Advocatis præter alia ejus Collegii privilegia vel confirmata, vel aucta, digniorem præterea in Cappella & in Proceſſionibus ſupra ipſoſmet Intimos Cappellanos Pontificis locum aſſignat; ita ut non amplius humi in conſpectu Pontificii Throni, ſed in ſcamnulo poſt Cubicularios Intimos, & Honorarios modò aſſideant, eoſque inter eundum immediatè præcedant. Reliquum eſſet potius de nobiliori ſupplicationis hujus parte, in qua Antiſtites amplius octoginta totque auguſtiſſimi Sacerdotii Senatores eminebant, aliquid dicere: Erat id quidem documentum chriſtianæ magnificentiæ & pietatis ſanè præclarum, & quod nuſquam alibi ſpectari poſſit quam Romæ. Sed ab aliis omnibus, quæ movere eos poterant, averſi, quot aderant in ſummum duntaxat Pontificem Benedictum intenderant oculos, qui Sacerdos Populi ſui a Deo conſtitutus, in tempore precantes manus protendebat ad Sacerdotem in æternum Chriſtum Dominum, quem ſub ſpecie panis velatum genuflexus in Thalamo portabat, eo oris ac totius corporis habitu, ut ambigi meritò ab omnibus poſſet, majeſtatem ne magis optimi Principis, an religionem mirarentur.

Haſtas Umbellæ, quæ ſupra Sacramentum & Papam obtendebatur, mutatis ex condicto vicibus detulerunt primò Referendarii, ſecundò & quartò Equites S. Petri, tertiò Magiſtri viarum, quintò Senenſes, poſtremò ante ingreſſum Baſilicæ, quoniam Senator Urbis aberat, ad quem pertinuiſſet primam haſtam deferre, Conſervatores Urbis, una cum Oratore Bononiæ, & Capitolinæ Curiæ Judicibus: Cui quidem Oratori pridem indulſerat Pontifex, ut Senatoriæ, qua patrio more utitur, veſti antea prorſus nigræ faſcias poſſet aureas ſuperaddere; hac tamen cautione, ut eam adhiberet in ſolemnioribus duntaxat ſunctionibus, & præcisè tunc, quando aureas quoque togas induunt prædicti Romani Populi Conſervatores, ut eo die factum eſt.

Ad quatuor Baldacchini angulos incedebant a latere totidem Clerici Ceroſerarii Cappellæ Pontificiæ ſinguli ſingulas Laternas argenteas haſtis præfixas geſtantes; cum enim quæ deferri ſolent lumina, etſi copioſa, in aperto ſint, eaque non raro, vento aut pluvia ſuperveniente extinguantur; ne quid tale contingeret, quod debitam tanto Sacramento venera-

tionem

tionem aliqua ex parte minueret; visum fuit Benedicto Papæ XIII. perenni memoria dignissimo statuere in Concilio Romano [a], ut in posterum tam in hac, quàm in alia, quæ haberi opus fuerit, Sanctissimi Corporis Christi Processione quatuor saltem hastis præfixæ Laternæ cum candelis intus semper accensis hinc inde portarentur prope Sacerdotem, qui Sacramentum defert: Quam institutionem Pontificia Cappella, ut ceteris esset exemplo, statim amplexa est, & ad hanc diem servat diligenter.

Hac lege lata prædictus Pontifex institit Prædecessorum suorum vestigiis, qui tantopere in Festi hujus diei recolenda memoria semper excelluerunt; ut nihil, quod ad augendum Eucharistici Sacramenti externum cultum conduceret, nihil, quod ad Christiani populi pietatem erga illud promovendam valere posset, unquam neglexerit: Urbanus enim Papa Sextus edixit, ut in locis etiam, ubi interdictum sacris esset, liceret die Festo Corporis Christi, (quam celebritatem Urbanus IV. jampridem instituerat) rem divinam facere apertis janujs. Cum autem per ea tempora nondum tam latè invaluisset consuetudo, quæ ubique recepta modò est, palam deferendæ per vias Eucharistiæ; sed in Ecclesiis duntaxat adoranda proponeretur tempore divinorum Officiorum; Martinus V. centum dies singulis annis de injunctis pœnitentiis benignè iis relaxavit, qui die Festo Corporis Christi, cum vivificum hoc Sacramentum deferretur publicè, Processionem comitarentur. Ac Nicolaus quidem V. omnium primus inter Pontifices Romæ pedibus gradiens publicè per vias Sacramentum detulit in ipsius Festo; ut de eo testatur in suis Diariis Stephanus Infessura anno 1447. die 8. Junii.

„ Lo dì del Corpo di Cristo Papa Niccolò V. fece la Processione in „ San Pietro, e portò lui con le sue mani lo Corpo di Cristo da S. Pietro „ fino a Porta Castello, e andarono tutti li Cardinali, Arcivescovi, e „ Vescovi e tutte le Chiese di Roma, e andone a vedere tutto lo Popolo; „ perchè da quì innanzi mai fu veduta simile cerimonia, che alli dì nostri.

Novum autem Leone X. Apostolicum Clavum tenente, Sacer hic procedendi ritus incrementum accepit; quamplures enim ex eo tempore Pontifices, licet intermissa serie, cum nonnulli pedibus voluerint incedere, Ministrorum humeris subvecti, atque in sublimi sella ad dignitatem supremi Magisterii sui ostendendam compositi, custodiam cum Sacra Hostia, propriis complectentes manibus cœperunt deferri. Quod non sine superno Dei afflatu, instinctuque factum credendum est; ut triumphali isto apparatu inter affusas adorantium turbas per vicos & plateas verum Christi Corpus circumferretur, eo tempore, quo impius Lutherus Vicariam Christi Personam in terris a Romano Pontifice sustineri, realemque item Christi Domini in Eucharistiæ Sacramento præsentiam impudentissimè negabat.

Morem autem ad hæc usque tempora traductum, qui sanè aptior est

a *Tit. xv. de celebrat. miss. cap. 7.*

eſt & laudabilior, ut Papa non ſedens bajuletur, ſed provolutus in genua innixuſque ſcabello, cui Tabernaculum quoque cum Hoſtia eſt impoſitum, quis prior inſtituerit, incertum eſt. Si Mutulo teſti fides danda eſſet; Alexandro VII. oporteret id tribui, qui duplex numiſma cudit argenteum aureumque, in quibus Sacramentum exhibetur ab ipſo Pontifice tali modo delatum cum lemmate: *Procidamus, & adoremus in ſpiritu & veritate.* Verùm ſi diligenter expendantur encomia, quibus Paulum IV. laudat Oldoinus in ſuis Notis ad Ciacconium, huic Pontifici mos hic adſcribendus videbitur; ait enim memoratus Scriptor „ Quo die Sa„ cra Euchariſtica celebrantur, ac publica ſupplicatione defertur a Ro„ mano Pontifice velatum Numen, ut Vaticanam etiam Regionem Ur„ bemque Leoninam, quà pompa circumfertur, oppanſum latè velum „ inumbraret; ne inſtructum agmen læderet ſolis ardor, auctor ipſemet „ fuit, primuſque qui ob defectas ſenio vires, tum ad augendam Myſte„ rii majeſtatem, geſtari cum ea Fruge ſellâ voluit: Quod & conſequen„ tes plerique poſtmodum Pontifices fecere. Ad divini cultus elegantiam „ lampades etiam excogitavit, quæ cera, non oleo concinnarentur, „ eaſque ardere in Pontificio Sacello voluit „ Munus illas parandi pertinet modò ad Clericos ejuſdem Sacelli, qui viciſſim ſingulis menſibus die noctuque ipſas ante Sacramentum ibi cuſtoditum incendere tenentur & accenſas ſervare.

Sanctiſsimus etiam Dominus Noſter BENEDICTUS XIV. cura & ſtudio pari inter quotidianas, quibus diſtinetur, omnium Eccleſiarum ſollicitudines præclarè providit, ne ſupplicationis hujus a Prædeceſſoribus Pontificibus tam aucta celebritas ullo umquam caſu aut tempore minueretur. Cum enim intellexiſſet, Apoſtolica Sede vacante Clerum utrumque ad ſupplicationem habendam in duas partes dividi, ſi dies Feſtus Corporis Chriſti in id tempus incideret, quarum una Lateranenſem Baſilicam peteret; altera Vaticanam; ita imminuto Cleri numero, ſupplicationis quoque utriuſque majeſtatem imminui, Conſtitutione edita ſtatuit, ut ſicuti Sede plenâ unica celebratur eo recurrente die Proceſsio apud Vaticanum, ita eadem Sede Apoſtolica vacante, ubi ſolemnitas prædicta contingat, unica pariter ſupplicatio ibidem habeatur: En Pontificia Sanctio.

BENE-

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

PAstoralis sollicitudinis officium, quantum Nobis ex alto conceditur, omni ex parte implere satagentes, non solum ea, quæ sub oculis nostris geruntur, opportunis legibus aptè ordinare atque dirigere studemus; verùm etiam providentiæ nostræ intuitum ad ea intendere non omittimus, quæ post expletum a Nobis hujusce mortalis vitæ cursum, ubi Omnipotenti Deo qui numeravit dies nostros, ita placuerit, aut fieri necessariò debere, aut evenire posse prospicimus.

Sanè ex quo in hac Romana Urbe a prima fere ætate diversis in gradibus commorati sumus, meminimus, non semel, sed iterum ac tertiò jam contigisse, ut vacante per obitum Romani Pontificis Apostolica Sede solemnitas Corporis Christi recurreret, in qua, ex pia Urbani Papæ IV. Prædecessoris Nostri institutione ac lege, & fructuosâ universæ catholicæ Ecclesiæ consuetudine, post exacta Paschatis & Pentecostes solemnia, vivificum Eucharistiæ Sacramentum, continuatâ per dierum octavam celebritate & publicis supplicationibus a Christifidelibus percolitur. Cumque hujusmodi supplicationibus sive Processionibus, vivente Romano Pontifice, initium det prior illa & solemnior supplicatio, quæ incipiens ab ipso Pontificiarum Ædium Vaticani Sacello, præeuntibus & subsequentibus omnibus tam secularis, quàm Regularis Cleri, Romanæque Curiæ & Pontificiæ Aulæ Officialium Ordinibus, per congruum viarum ambitum, ad Basilicam Principis Apostolorum procedit, ibique terminatur; vacante ut prædiximus, Apostolica Sede, Nobisque post mortem recol. mem. Prædecessorum nostrorum Benedicti Papæ XIII., & Clementis Papæ XII. intra Apostolicorum Comitiorum septa commorantibus, quæstionem hanc non sine sententiarum atque studiorum varietate audivimus agitari; an scilicet in eodem Vaticano, an verò in Lateranensi Patriarchio solemnis illa & generalis, de qua supra dicebamus, supplicatio peragenda esset. Et quidem præmissis in casibus, nostris primùm oculis aspeximus, deinde etiam aliorum relatione audivimus, præfatæ solemnitatis celebritatem duplici supplicatione inchoatam fuisse, quarum altera in Basilica S. Joannis in Laterano, altera verò simul eodem tempore in Basilica S. Petri in Vaticano habita fuit; divisionem autem factam fuisse eorum, qui primæ hujusmodi generali supplicationi interesse tenebantur; nonnullis videlicet ad unam, aliis verò ad alteram ex prædictis Basilicis accedentibus, prout vel ratione, vel imperio, vel etiam propria voluntate atque arbitrio adducti fuerunt.

Quod

Quod quum Nostrâ & aliorum etiam complurium sententiâ, nec Ecclesiasticis regulis ac ritibus, nec piæ Prædecessorum nostrorum menti consentaneum esse judicaverimus; neque verò absque notabili Divini cultus imminutione & populi scandalo reipsa fieri contigerit: Nos, cupientes tantæ solemnitatis initia, communibus omnium ordinum studiis, eoque maximo cultus splendore, quo potissimum fidelium mentes ad debitum erga divinæ bonitatis mysteria venerationis affectum excitantur, omni tempore concelebrari, Motu proprio & ex certa scientia, post maturam deliberationem hac de re habitam, hanc in posterum præcepti nostri formam volumus esse perpetuam, quâ de Apostolicæ potestatis plenitudine statuimus atque mandamus, ut sicuti Sede plena de mane Feriæ V post Festum Sanctissimæ Trinitatis unica supplicatio, sive Processio generalis SS. Corporis Christi in Urbe peragi consuevit, ita eâdem Apostolica Sede vacante, ubi solemnitatem prædictam, anno vertente, celebrandam esse contingat, unica pariter in Urbe generalis Processio habeatur cum interventu omnium & singulorum, qui de cetero hujusmodi supplicationi generali adesse tenentur; quorum nomina & incedendi ordo, aliis Nostris Apostolicis Literis hac ipsa die manu nostra subscriptis distinctiùs expressa reperiuntur.

Dum autem pro hujusmodi generali supplicatione Sede vacante, ut præfertur habenda congruum opportunumque locum deligere, & constituere mente animoque versabamus; illud Nos maximè permovit, quod animadvertimus, in ceteris per christianum Orbem Civitatibus, tempore Episcopalis Sedis vacantis, nihil mutari solere circa locum, aut Ecclesiam, in quo, seu qua Episcopo vivente, quotannis præcipua hujusmodi Processio Corporis Christi celebrari solet. Itaque quemadmodum in Urbe, Sede plena Processio generalis hujusmodi in Vaticano celebratur, quantumvis Pontifex in ejusdem Vaticani Ædibus actu non commoretur, sed in Quirinali Palatio degat, vel etiam eumdem extra Urbem moram trahere contingat; ita nihil obstare censemus, quominus etiam defuncto Pontifice, Processio generalis die Festo Corporis Christi in Vaticano pariter celebretur; quin potius id satis congruum & opportunum fore judicamus, habita ratione tum Vaticani Conclavis, in quo Collegium S. R. E. Cardinalium, ad maximum in terris opus peragendum, tunc temporis permanet, tum frequentiæ populi, qui hac de causa per eos dies ad Vaticanum confluit.

Inchoanda igitur erit prædicta supplicatio generalis a Basilica Vaticana ea hora, quæ a Congregatione Cardinalium in Ordine Priorum indicetur. Et quidem Missæ Sacrificium per eum, a quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum, ut infra deferendum erit, ad Altare Cathedræ S. Petri celebrabitur. At quoniam plures causæ obstant, quominus tempore Sedis vacantis amplior ille ambitus, atque splendidior viarum apparatus servetur, qui vivente Pontifice, sive is præsens sit, sive absens, obser-

observari consuevit; statuimus prædictam supplicationem per brevius illud iter procedere, eodemque apparatu perfici, quo jam aliàs vacante Apostolica Sede, in eodem Vaticano factam fuisse constat: In ejus quoque regressu volumus, omnes & singulos, qui in Processione interfuerint, cum intortitiis accensis intra eamdem Basilicam de more dispositos, usque ad extremum manere: ac demum Sanctissimo Sacramento super Altare majus, Confessionis videlicet Principis Apostolorum, per manus Diaconi Episcopo adstantis collocato, & consuetis precibus devotè decantatis, ab ipso Episcopo celebrante trina benedictione cum eodem Sacramento super Populum data, augustam sanctamque celebritatem absolvi.

Et quia prædicta supplicatio, quæ sic ut præmisimus, Nostræ hujus ordinationis vigore celebranda erit, nequaquam habenda est pro peculiari Processione Basilicæ Vaticanæ; quæ quidem Basilica propriam supplicationem peragit in die Octava Corporis Christi; sed locum tenere debet generalis illius supplicationis, quam Sede plena Romanus Pontifex celebrare solet, & in qua Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum ab ipso Pontifice, vel eo impedito, ab antiquiore ex S. R. E. Cardinalibus defertur, hinc est, quod Sede Apostolica ut præfertur vacante volumus, ut a Collegio prædictæ S. R. E. Cardinalium, hoc est a Congregatione trium Cardinalium in quolibet Ordine Priorum, & a Cardinali ejusdem S. R. E. Camerario, triduo ante solemnitatem Corporis Christi, aliquis eligatur & deputetur, qui præfatum Augustissimum Sacramentum deferat; unus nimirum ex Patriarchis, sive Archiepiscopis, aut Episcopis in Romana Curia præsentibus; cui ministrare debebunt Sacri illi Ministri, qui in Cappellis Cardinalitiis Officio Diaconi & Subdiaconi sunt perpetuò addicti.

Acolythi pariter Cappellæ Pontificiæ, necnon ejusdem Cappellæ Clerici, aliique inferiores Ministri in propriis Officiis rite ministrabunt, sub directione eorum ex Pontificiis Cæremoniarum Magistris supranumerum, qui juxta Constitutionem a san. mem. Decessore Nostro Clemente Papa XII. de rebus Sede vacante peragendis editam, cum aliis ingredi Conclave non permittuntur.

Item Cantores ejusdem Cappellæ Pontificiæ Hymnos & Laudes de more concinentes, & Missæ celebrationi intererunt, & totam supplicationem in suo gradu & ordine prosequentur.

Umbellam verò seu Baldacchinum iidem fere suis respectivè vicibus deferent, qui vivente Pontifice ejusmodi decorantur prærogativâ. Ejusdemque Umbellæ latera, tam Officiales virgæ rubeæ cum intortitiis, quàm Servientes armorum, sive *Mazzerii* Papæ nuncupati, cum Maziis argenteis, & Milites Helvetici cum suis Decurionibus atque Tribunis, militari ritu armati claudent & respectivè custodient.

Nullam verò peculiarem Crucem volumus elevari, sub qua tota supplicatio incedat; sed propriam Crucem a singulis tam Secularis, quàm Re-

 gularis

gularis Cleri, Capitulis, Ordinibus five Corporibus, ex quibus Proceſſio componitur, de more erectam deferri. Curſores etiam Cardinalis pro tempore Urbis Vicarii, quemadmodum Sede plena mos eſt, totum Proceſſionis ordinem dirigere mandamus.

Sacræ autem Veſtes, necnon Oſtenſorium, Thuribulum, Candelabra argentea, Funalia, Umbella, ſeu Baldacchinum & reliqua ſupellex ad ſacram functionem neceſſaria, ab Apoſtolico Sacrario, ſeu reſpectivè a Pontificia Floreria ſubminiſtrari debebit. Cerei quoque quotquot neceſſarii erunt, ſumptibus Cameræ Apoſtolicæ provideri; ac demum Porticuum Vaticani & reliqui ambitus apparatum, Apoſtolicarum Ædium Aulæis, ut vivente Pontifice moris eſt, & in reliquo ejuſdem Cameræ Apoſtolicæ ſumptibus, adornari præcipimus.

Denique Pontificios Milites Urbanos per totum Proceſſionis iter diſpoſitos de more adeſſe, eamdemque ſubſequi & cuſtodire jubemus.

Quapropter omnibus ad quos ſpectat, & ad quos in caſu pro tempore ſpectabit, committimus & mandamus, ut quæcumque ad divini Cultus & Religionis incrementum ac decus hac noſtra Conſtitutione ſtatuimus & ordinavimus, ſinguli pro virili parte reſpectivè impleant, & ab aliis impleri curent. Specialiter autem Venerabilibus Fratribus Noſtris S. R. E. Cardinalibus, iiſque potiſſimùm, qui pro tempore in quolibet Ordine Priores exiſtent, una cum ejuſdem S. R. E. Cardinali Camerario injungimus, ut opportuna mandata atque præcepta pro præmiſſorum omnium executione expediant. Itemque ejuſdem S. R. E. Cardinalibus pro tempore Camerario Vice-Cancellario, & Majori Pœnitentiario, ut omnes ſibi reſpectivè ſubditos Miniſtros & Officiales, eorùmque Collegia ſive Ordines, qui hujuſmodi Proceſſioni generali de more adeſſe debent, ſub conſuetis præceptis & pœnis adeſſe compellant: Ac demum Cardinali, qui pro tempore in Urbe ejuſque diſtrictu, Romani Pontificis Vicarius exiſtet, ut omnes Cleri Secularis & Regularis Ordines, qui vivente Pontifice eidem pariter ſupplicationi intereſſe ſolent Collegia, Capitula, etiam Baſilicarum Patriarchalium, & Collegiatarum etiam inſignium, alioſque omnes etiam neceſſariò exprimendos, ſub conſuetis pariter præceptis ac pœnis auctoritate ſibi a Nobis in perpetuum harum tenore delegata jubeat intereſſe.

Has enim Noſtras literas & in eis contenta quæcumque perpetuò firma, & efficacia exiſtere volumus, ſuoſque plenarios & integros effectus ſortiri & obtinere, atque ab omnibus, ad quos ſpectat & pro tempore quandocumque ſpectabit pleniſſimè obſervari; ſublata omnibus & quibuſcumque etiam S. R. E. Cardinalibus prædictis, eorumque Collegio & Ordinum reſpectivè Prioribus, & S. R. E. Camerario, aliter decernendi & ſtatuendi facultate; & non obſtantibus, ſi quæ in contrarium facientes adeſſe dicantur, Apoſtolicis Conſtitutionibus & Ordinationibus quibuſcumque; necnon quarumcumque Eccleſiarum, Baſilicarum, etiam Patriarchalium,

triarchalium, & Collegiatarum insignium, & quorumvis Ordinum, Congregationum, Institutorum, Collegiorum, Communitatum ipsiusque Cleri Urbis, & Personarum singularium etiam juramento, confirmatione Apostolica & quavis alia firmitate roboratis privilegiis, Statutis, Constitutionibus, usibus, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, etiamsi de iis eorumque respectivè tenoribus expressa & individua mentio habenda foret; quibus omnibus & singulis, aliàs in suo robore permansuris, hac vice duntaxat ad præmissorum effectum plenissimè & amplissimè motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Nulli ergo Hominum liceat paginam hanc nostrarum Constitutionis, Ordinationis, voluntatis, & derogationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei & beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quartodecimo Kalendas Martii Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Schedula Motus proprii, de qua fit mentio in Constitutione.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio &c.

Omnibus & singulis Officialibus Romanæ Curiæ, qui aliàs juxta antiquum ejusdem Curiæ morem & ritum in generali Pontificia Processione Sanctissimi Corporis Christi cum albis intortitiis, Apostolicâ Sede plena, interesse solent ac debent, quoties Processionis celebritatem hujusmodi tempore prædictæ Sedis vacantis occurrere contigerit, quemadmodum illius tunc peragendæ formam Apostolicis nostris literis hac ipsa die sub Plumbo datis in perpetuum præscripsimus, ita præsentis nostri Motus proprii &c. Schedula districtè præcipiendo manda-

 mus,

mus, ut ipsi pro eorum debito & condigna erga tantum Sacramentum veneratione celerique & tranquilla actus hujusmodi expeditione, sub pœna privationis a perceptione emolumentorum ratione suorum respectivè Officiorum per duos continuos menses ex tunc proximè futuros eis obvenientium, aliisque arbitrio tunc existentium Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quibus dictarum literarum nostrarum executionem injunximus, in contrafacientes infligendis in eadem Processione ordine infra assignando, absque ulla contradictione aut replicatione, vel interpellatione incedere debeant. Nos etenim eisdem Officialibus atque omnibus & singulis eorum Ordinibus, ac Collegiis quibuslibet super quæstionibus & controversiis quoad procedendi Ordinem, silentium imponimus, donec aliter a Nobis aut Successoribus nostris Romanis Pontificibus, vel competentibus Judicibus definitum fuerit in Judicio petitorio, quod eis earumdem tenore præsentium reservamus.

Officiales autem Cameræ, Cancellariæ & Pœnitentiariæ Apostolicarum, quibus consuetum in eadem Processione locum præservamus, volumus eodem incedere Ordine, quo descripti reperiuntur in Rotulo a Nobis sub initio, & quolibet Pontificatus Nostri anno subscribi solito, seu in aliis Rotulis a Romanis Pontificibus Successoribus nostris pro tempore subscribendis: Quorum Rotulorum seriem & ordinem, ne vacante Apostolica Sede prædicta de eorum vigore & subsistentia hæsitari contingat, ad præmissorum effectum tantùm ex nunc, prout ex tunc, & e contra confirmamus & approbamus: Ac quandocumque casus obvenerit, hujusmodi Ordinem seu seriem Rotuli ultimo loco a Romano Pontifice tunc proximè defuncto subscripti, illiusque integrum tenorem ante ipsum Processionis prædictæ initium per unum ex Pontificiis Cursoribus de more legi, & recitari præcipimus. Quo verò ad alias personas, de quibus in dictis literis meminimus, earum nomina, Officia, & incedendi Ordinem, ut infra præscribimus, videlicet.

Præcedentibus Alumnis Hospitii Apostolici & Orphanotrophii, tum Ordinibus Regularium, Parochis Ecclesiarum Urbis cum Stolis, Clero, atque Capitulis Ecclesiarum etiam Collegiatarum Insignium, & Basilicarum etiam Patriarchalium ordine suo.

Officiales Cancellariæ Apostolicæ, necnon Cameræ, Pœnitentiariæ, aliique in consueto Rotulo descripti, juxta Ordinem ibi adnotatum.

Cantores Papæ.

Gubernator Conclavis) Simul.
Gubernator Urbis)

Ambo cum Rocchetto & Mantelletta nigra, & cum intortitiis, quæ ab aliquo ex ipsorum Familiaribus Nobilibus deferri poterunt.

Duo Acolythi cum Funalibus argenteis.

Duo alii Acolythi cum Candelabris.

Acolythus cum Navicula.

Aco-

Acolythi duo cum duobus thuribulis.

Duodecim ex Officialibus virgæ rubeæ cum intortitiis a lateribus.

Servientes Armorum a lateribus.

Item a lateribus Milites Helvetici cum suis Tribunis.

Antistes deferens Sanctissimum Sacramentum cum Diacono & Subdiacono sub Baldacchino.

Duo alii Acolythi cum Funalibus argenteis.

Minister de Mitra.

Auditor Cameræ) Simul.
Thesaurarius Generalis)

Patriarchæ.

Archiepiscopi.

Episcopi.

juxta eorum gradum & respectivam antianitatem nulla ratione habita Assistentiæ Solio Papæ.

Protonotarii Apostolici Participantes tam de numero, quàm supranumerum, aliique in eorum scamno locum habentes.

Abbates habentes locum in Cappella.

Generales Ordinum habentes locum ut supra.

Auditores Rotæ, cum Magistro Sacri Palatii.

Clerici Cameræ ejusdemque Præses.

Referendarii Votantes Signaturæ Justitiæ, cum ejusdem Auditore.

Abbreviatores de Parco majori.

Advocati Consistoriales cum Procuratore Fiscali, & Commissario Cameræ.

Procuratores Ordinum.

Referendarii Baldacchinum deferent ab Altari Cathedræ S. Petri usque ad Portam Basilicæ.

Officiales Collegii sancti Petri a Porta Basilicæ usque ad Catenam Palatii.

Magistri Viarum aliique ejusdem Officii Ministri a Catena ad finem Peristylii.

Officiales Collegii sancti Pauli ab una ad alteram extremitatem Peristylii.

Natio Florentinorum per aliud Brachium Peristylii usque ad Portam Ferream.

Natio Senensium a Porta Ferrea usque ad Altare Confessionis sancti Petri.

Servientes Armorum & Cursores Cardinalis Vicarii cum suis Maziis totam Processionem custodiant, & hortentur ad procedendum, & non permittant sub finem aliquos exire cum intortitiis, nec ea extinguere, nisi data per Antistitem Benedictione super Populum cum SS. Sacramento.

Mili-

Militum Urbanorum turmæ Processionem sequantur atque custodiant, & fiant solitæ mortariorum explosiones in consuetis locis.

Quocirca Gubernatori Conclavis, & Gubernatori Urbis ejusdemque Urbis Vicesgerenti tunc & pro tempore existentibus per easdem præsentes committimus & mandamus, ut in consuetis respectivè locis adstantes, necnon illis Cæremoniarum Apostolicarum Magistris Supranumerum, qui etiam tunc & pro tempore extra Conclave existent, ut pro eorum Officii debito præsentis Mandati nostri schedulam & in eis contenta quæcumque singuli pro virili parte exequi & observari faciant: Notariis quoque Cameræ Apostolicæ, ut prædictis Conclavis & Urbis Gubernatori, ac Vicesgerenti assistant, describentes nomina singulorum contumacium & inobedientium, quos præmissis & gravioribus etiam pro excessuum qualitate pœnis puniri & mulctari volumus. Præsentes quoque, & desuper si videbitur expediendas literas semper validas & efficaces fore & esse, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere & ab omnibus, ad quos quomodolibet spectat & spectabit in futurum, inviolabiliter observari; sicque & non aliàs per quoscumque Judices &c. etiam prædictæ S. R. E. Cardinales, sublata &c. judicari &c. debere, irritumque &c. attentari. Non obstan. quatenus opus sit, nostra & Cancellariæ prædictæ regula de jure quæsito non tollendo, & privilegiis ac indultis & literis Apostolicis Collegiis prædictis eorumque singularibus personis, etiam in limine eorumdem Collegiorum erectionis concessis, ceterisque Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ac prædictorum Collegiorum etiam juramento &c. roboratis statutis &c, ceterisque contrariis quibuscumque; cum clausulis opportunis.

Fiat motu proprio P.

ET quod dictæ Regulæ, necnon privilegiorum & Indultorum prædictorum quomodolibet concessorum tenores etiam veriores ac Datæ habeantur pro expressis, seu in toto vel parte exprimi possint in literis etiam per viam de Curia, si videbitur expedien. Et de perpetuis mandato, commissione, derogatione, vel voluntate aliisque præmissis, ut supra in dictis literis latissimè extenden. Volumus autem, quod sola præsentis nostri Motus proprii Schedulæ Signatura sufficiat, & illius quoque exempla, seu transumpta etiam impressa manu alicujus Notarii publici subscripta, & personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ Sigillo munita, ubique fidem faciant in judicio, & extra illud, Regula quacumque contraria non obstante.

Fiat P.

Datum Romæ apud sanctam Mariam Majorem quartodecimo Kalendas Martii Anno Quinto.

Alte-

Altera quæ hic apponitur, ea est, quæ nonnullas Advocatis Consistorialibus prærogativas decernit.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

INter conspicuos Ordines, quibus Romana Curia toto terrarum Orbe celeberrima constat atque conflatur, & quorum aliqui pro gerendo universæ Ecclesiæ Catholicæ regimine per inscrutabilem divini consilii altitudinem humilitati nostræ concredito, alii pro temporali nostro, seu veriùs beatorum Apostolorum Patrimonio administrando, consilium atque operam suam Nobis assiduè præstant; alii verò Ecclesiarum, sive Universitatum, aut privatorum controversiis, quæ ad nostram hanc Urbem & Curiam undique deferuntur, cognoscendis atque dijudicandis; alii denique in concertantium juribus & caussis sustinendis, defendendis, agendis, scientiam suam atque labores impendunt; provida Prædecessorum nostrorum cura a remotissimis usque temporibus extare voluit illustre Advocatorum Consistorialium Collegium, ex præclaris compositum virtute ac doctrina Viris, quibus propter scientiæ præstantiam ac rerum usum atque prudentiam, ex omni Advocatorum cœtu delectis, singulare jus ac privilegium attribuerunt perorandi coram Romano Pontifice, in supremo Justitiæ Solio, adstantibus Venerabilibus Fratribus suis S. R. E. Cardinalibus solemniter considente; in sacro nimirum Consistorio, in quo pleræque olim gravioris momenti causæ, ad Apostolicæ Sedis judicium ex omni parte delatæ, discutiebantur; & plures adhuc vel examinantur, vel si illæ extra Consistorium agitatæ ac discussæ jam fuerint, in ipso tamen Consistorio definiuntur ac terminantur. Quod quidem Advocatorum prædictorum Collegium, singularesque personæ vertentibus annis eidem adscriptæ, industriam atque operam suam præfatis Prædecessoribus nostris ita probarunt, ut & gravissimorum munerum, quæ ad retinendam sanctiorum judiciorum religionem, ad Apostolicæ Sedis jura tuenda & conservanda, ad calamitosorum salutem & defensionem, ac promovendam Juris & bonarum artium scientiam pertinerent, proprium sibi, atque ut vocant, privativum exercitium adjudicari; necnon amplissimis gratiis, privilegiis atque favoribus, plurium Summorum Pontificum beneficentiâ cumulari, & cohonestari meruerint.

Quum autem hujusmodi privilegia, eximiis ipsorum meritis elargita, alia quidem aliis temporibus indulta reperiantur; nonnulla verò, licet longissimi temporis usurâ, optimo jure eisdem acquisita esse dignoscantur, attamen propter remotissimam fortasse concessionum vetustatem,

tem, incertis videantur principiis & originibus innixa, aliorum denique usum & quasi possessionem contrariis nonnunquam actibus interturbari & labefactari contigerit; optandum profectò videbatur, ut unicâ aliquando eorundem collectione peractâ, eademque inviolabili Apostolicæ auctoritatis robore munitâ, & ipsius Collegii splendori ac dignitati, & jurium ex Pontificia liberalitate eidem competentium firmitati ac securitati consuleretur. Nos itaque, qui concessum nobis olim a felic. recordat. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. in eodem Collegio locum multos annos tenuimus, eundemque primum nobis in Romana Curia honoris gradum fuisse, & validum ad studia laboresque nostros in Apostolicæ Sedis obsequia collocandos incitamentum, aptissimamque ad superiora munera & præmia adipiscenda occasionem extitisse, non sine jucunditate & grati animi sensu nobiscum recolimus, & palam profitemur: Cum jam eidem Collegio peculiaria quædam indulta & privilegia per alias nostras literas in forma Brevis sub annulo Piscatoris expeditas benignè concesserimus; ut illustre ac perenne extaret nostræ erga prædictum Collegium existimationis & benevolentiæ argumentum, eadem indulta & privilegia tum a nobis, ut præfertur tributa, quàm alia, quorum concessiones diversis Prædecessorum nostrorum literis consignatæ reperiuntur, vel quæ ex inveterata consuetudine ipsi Collegio competere dignoscuntur, in unum veluti corpus redigere, eaque omnia Apostolica nostra auctoritate firmata & roborata, atque etiam, sicubi opus fuit, declarata & ampliata, præsentibus nostris literis perpetuò valituris comprehendere constituimus. Igitur dilectos filios modernos Aulæ nostræ Consistorialis Advocatos, eorumque Collegium prædictum amplioris gratiæ favore prosequi volentes, & a quibusvis excommunicationis, suspensionis & interdicti, aliisque Ecclesiasticis sententiis & pœnis a jure, vel ab homine quavis occasione vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium tantum consequendum, eorum singulares personas harum serie absolventes & absolutas fore censentes, Motu proprio, non ad Collegii, & Advocatorum prædictorum, vel aliorum pro ipsis nobis super hoc oblatæ petitionis instantiam, sed de nostra mera liberalitate, & ex certa scientia, deque Apostolicæ potestatis plenitudine, omnia infrascripta privilegia, indulta, jura, facultates, honores, munera, præeminentias & prærogativas ipsi Collegio earundem tenore præsentium in perpetuum asserimus, approbamus, confirmamus & innovamus, eaque novo Apostolicæ nostræ auctoritatis robore communimus, simulque, ut infra decernimus, statuimus, declaramus atque sancimus.

Atque in primis duodenarium ipsorum Advocatorum numerum a Prædecessore nostro Sixto Papa IV. in suis hac de re posteriore loco expeditis literis præfinitum, iis modo & forma, quibus ad hæc usque tempora servatum fuit, firmum perpetuò & stabilem esse volumus; ita scilicet, ut septem ex iis, qui juxta admissionis ordinem in Collegio antiquiores

quiores erunt, Seniorum atque Participantium nomine & juribus fruantur; reliqui verò quinque, Juniores & Supranumerum nuncupari & haberi pergant. Si qui verò ex Pontificia dispensatione, justis suadentibus causis, alicui ex duodecim Advocatis Coadjutores cum futura successione deputati fuerint, hi quidem, prout nunc in more habetur, omnia exercere valeant, quæ reliqui de numero possunt; sed durante Coadjutoris munere, & quousque successioni locus factus non fuerit, tam voce, quàm emolumentis in Collegio careant.

Porro in hujusmodi duodenario Advocatorum Consistorialium numero Civitas nostra Bononiensis, immemorabilis possessionis jure obtinuit & gaudet, ut uni semper ex ipsius Civibus locus sit, propter eximiam fortasse celebritatem ipsius Bononien. Civitatis & Universitatis, in qua bonas artes atque scientias omnes, ac genuinam potissimùm solidamque juris prudentiam, seculo duodecimo ex diuturna obscuritate, in qua præcedentium temporum barbarie miserè jacuerat, in lucem tandem feliciter revocatam, proprias veluti fixisse sedes, indeque cum ad reliquas scholas, tum ad Tribunalia dimanasse, omnium consensu perhibetur. Alius verò locus hujusmodi a fel. record. Pio Papa IV. per Apostolicas literas datas anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo sexagesimo, octavo Idus Julii, perpetuò assignatus reperitur uni ex Collegio Doctorum Civitatis Mediolanen., quem Romanus Pontifex pro tempore duxerit eligendum ex tribus, ab ipso Mediolanensium Doctorum Collegio, eidem Romano Pontifici præsentatis, seu nominatis. Item rec. mem. Clemens Papa VIII. & Paulus Papa V. alium locum in prædicto Collegio uni Civi Ferrariensi saltem ex privilegio effecto, seu creato itidem perpetuò assignarunt, ac pro tempore concedi voluerunt; quam sanè concessionem cumulavit piæ mem. Urbanus Papa VIII. per suas etiam in forma Brevis expeditas literas datas die decima septima Decembris anni millesimi sexcentesimi vigesimi quinti, dum Civitati nostræ tunc suæ Ferrariensi per easdem literas indulsit, ut hujusmodi locus nonnisi Civibus Ferrariensibus verè originariis, quorum nominatio ad Magistratum Ferrariæ spectaret, pro tempore concedi & assignari deberet. Aliumque pariter locum in prædicto Collegio ex Apostolica concessione fel. record. Innocentii Papæ XII. Cives Neapolitani obtinere dignoscuntur, quibus prædictus Innocentius per suas literas in simili forma Brevis sub datum die decimaquarta Novembris anni millesimi sexcentesimi nonagesimi septimi desuper expeditas indulsit, ut occurrente pro tempore prædicti loci, sic eis ut præfertur, concessi vacatione, ab Electis illius Civitatis tres Cives Neapolitani Juris utriusque Doctores Romano Pontifici pro tempore existenti nominarentur, ex quibus idem Romanus Pontifex unum ad hujusmodi Advocati Consistorialis munus præeligeret & assumeret, prout in singulis eorundem Pii, Urbani, & Innocentii Romanorum Pontificum Prædecessorum nostrorum memoratis literis latiùs & uberiùs continetur.

Quæ quidem omnia prædictis Civitatibus, Collegiis, seu Universitatibus, vel a Prædecessoribus nostris, ut præfertur, expresse concessa, vel antiquæ consuetudinis jure acquisita, Indulta & Privilegia, ut scilicet ex eisdem unus pro tempore juxta præscriptas respectivè formas electus, in prædictum Advocatorum Consistorialium Collegium cooptetur, atque ad exercenda munera eidem Collegio & Advocatis competentia servatis servandis admittatur, approbamus & confirmamus, & quatenus opus sit, innovamus, & tanquam ex integro præsentium tenore concedimus & indulgemus.

Volentes ut reliqui, ad explendum duodenarium prædictum Advocatorum Consistorialium numerum, ex omni Advocatorum Romanæ Curiæ cœtu eligantur, qui vel Almæ Urbis nostræ, vel alterius Civitatis Apostolicæ Sedis Ditioni in temporalibus subjectæ, Cives existant, ac necessariis probitatis, doctrinæ, experientiæ, natalium, aliisque requisitis dotibus & qualitatibus prædìti sint: Ita tamen, ut quandocumque locus aliquis vacaverit in prædicto Collegio, qui Civibus alicujus ex prædictis Civitatibus addictus non sit, vel cui antea per deputationem Coadjutoris provisum non fuerit, ipsi Advocati Consistoriales collegialiter congregati, pro ipsorum fide, & notitia eorum, qui in Romana Curia laudabilem in Advocati munere operam navant, tres viros ex iis, qui vel Romanæ, ut præfertur, vel alterius Civitatis Ecclesiasticæ Ditionis, Cives existant, quosque in illustre ipsorum Collegium adscribi dignos censuerint, Romano Pontifici pro tempore existenti exhibeant, qui pro suo arbitrio unum ex illis in Aulæ suæ Consistorialis Advocatum eliget ac deputabit; atque ita in posterum servari mandamus, non obstante fel. record. Prædecessoris nostri Clementis Papæ XII. Decreto edito in Consistorio secreto diei vigesimæ secundæ Januarii anno millesimo septingentesimo trigesimo primo, in quo aliam pro hujusmodi Advocatorum delectu formam præscripsit; cujus Decreti tenorem pro præsentibus inserto, ac de verbo ad verbum expresso habentes, eidem in hac parte, motu, scientia & potestatis plenitudine paribus expressè derogamus, illudque, ac si nunquam emanasset, cassamus, irritamus & annullamus, ac pro cassato, irrito & annullato in posterum haberi volumus & jubemus.

Collatum verò semel Advocati Consistorialis Officium, excepto casu spontaneæ dimissionis, aut juridicæ privationis, nullatenus vacare intelligatur, nisi per promotionem ad Auditoratum Causarum sacri Palatii, aut Episcopatum cum residentiæ onere eidem adnexo, aut ad Cardinalatus dignitatem.

Electis autem juxta formam a Nobis supra præscriptam Advocatis Consistorialibus, quamvis minimè liceat propria hujusmodi Officii munera exercere, nisi post expletas omnes functiones, quæ in eorum admissionibus de more peragendæ sunt, quæque fortasse, sicut etiam pro electis causarum sacri Palatii Auditoribus, novam atque meliorem normam,

mam, Deo favente, a Nobis accipient: Antianitatis tamen jura eisdem acquiri ftatuimus ab eo die, quo noftram, feu noftrorum pro tempore Succefforum de eorundem electione fchedulam, Motus proprii nuncupatam, in Collegio præfentaverint. Coadjutores verò eandem antianitatem defument ab eo die, quo poft prædictas omnes functiones expletas, antianitatem prædictam fibi ab ipforum Collegio afsignari petierint & obtinuerint per decretum ejufdem Collegii, Apoftolicis deinde literis in forma Brevis expeditis, fi Nobis & Succefforibus noftris placuerit, approbandum & confirmandum. Quæ omnia in eum finem exprefsè difpofita funt, ut liquidò appareat quibufnam in occurrentibus optionis cafibus debeatur locus inter feptem Seniores feu Participantes, & cui pariter totius Collegii Decanatus pro tempore fit deferendus.

Quod quidem Decanatus officium, Nos inhærendo decretis aliàs ab ipfo Collegio conditis, neque a Junioribus aut Coadjutoribus ullo modo, neque a Senioribus abfentibus obtineri volumus; fed nec ab iis, qui vel Epifcopali charactere infigniti, vel aliàs inter Curiæ noftræ Prælatos adfcripti reperiantur; fed ad eum deferri debere ftatuimus, qui inter Seniores in Romana Curia præfentes, & non Prælatos, antiquior effe dignofcatur. Eveniente autem cafu, quo omnes Advocati Seniores in Romana Curia præfentes, vel Epifcopatu vel Prælatura decorati reperiantur, is qui antiquior inter eos erit, Pro-Decani titulo, muneribufque fruetur; donec in feptenarium Participantium numerum fubingrediatur aliquis non Prælatus, ad quem Decanatus hujufmodi Officium jure deferatur.

Ex privilegiis verò feu prærogativis, quibus hujufmodi Advocatorum Confiftorialium nobilis Ordo, ex conceffione Prædecefforum noftrorum & veteri confuetudine fruitur, noftrâque demum voluntate in pofterum gaudere debebit, alia pertinent ad ipfius Ordinis decora & ornamenta; alia verò ad exercitium non unius generis munerum, quæ eidem Collegio privativè funt demandata. Cum enim prædicti Aulæ noftræ Confiftorialis Advocati veri fint & indubitati noftri, & Romani pro tempore Pontificis Familiares & continui Commenfales, neque porro ad inftar aliorum familiarium hujufmodi, fed pariformiter & æquè principaliter cum aliis Familiaribus & Commenfalibus prædictis habeantur, & haberi debeant; unde etiam panem honoris ex quotidiana noftra & Romani pro tempore Pontificis liberalitate percipiunt; atque in ejufdem Romani Pontificis iter agentis comitatu, quemadmodum in affociandis S. R. E. Cardinalibus Legatis de Pontificio Latere miffis, nec non occafione obviam eundi Imperatoribus, Regibus, & Principibus Viris ad Curiam venientibus, una cum reliquis Pontificiæ Aulæ Prælatis & Familiaribus incedunt; non folùm reliquis omnibus Romanæ vel alterius Curiæ caufarum Advocatis, Patronis, Procuratoribus atque Caufidicis, omnibufque tam Romanæ, quàm alterius cujufcumque Univerfitatis Licentiatis, Doctoribus, Ante-

ceſſoribus, atque Magiſtris, etiam antiquioribus, honoris & dignitatis prærogativâ præcellunt, ſed reliquis etiam tum Clericis tum Laicis, quantumvis ex nobili genere procreatis, & quocumque officio ſeu dignitate præſtantibus, aliorumque Principum Familiaribus antecedunt; & tam in Cappellis, quàm in Conſiſtoriis, & Pontificalibus aliiſque ſupplicationibus ſeu Proceſſionibus, equitatibus ceteriſque publicis functionibus locum habere debent, immediatè poſt Cubicularios noſtros utriuſque Aulæ tam ſecretæ, quàm honoris nuncupatæ, nimirum ſupra ipſos Intimi Sacelli noſtri Cappellanos ſecretos alioſque inferioris Ordinis, prout jam de expreſſo mandato noſtro, omni ſublata dubitandi occaſione, in uſu poſitum eſt; & nihilominus Nos idem perpetuis futuris temporibus obſervari, præſentium tenore mandamus atque ſtatuimus. Eaſdemque Cappellas & Functiones omnes prædicto Advocatorum Conſiſtorialium Collegio, quemadmodum aliis Collegiis in eiſdem locum habentibus, per Curſores intimari; atque in eis Candelas, Palmas, & Ceras benedictas, *Agnus Dei* appellatas, in pari quantitate & qualitate cum reliquis Familiaribus noſtris, ipſis diſtribui; necnon eoſdem ad audiendas prædicationes verbi Dei, quæ ſtatis temporibus in Palatio noſtro habentur, unacum Prælatis Romanæ Curiæ aliiſque Familiaribus noſtris, quemadmodum conſueverunt, admitti volumus & jubemus.

Seſſionis verò locum, quem in Cappellis, quæ in Baſilica noſtra Vaticana celebrantur, hactenus obtinuerunt, nimirum in inferiori Pontificii Solii gradu, infra Almæ Urbis noſtræ Conſervatores, idem in poſterum in prædictis aliiſque Cappellis, quæ pro loci amplitudine eodem ritu diſponi poterunt, eiſdem aſſignari decernimus. Ubi verò Cappellæ in Pontificiis noſtrarum Ædium Sacellis habeantur, ſeu in aliis Eccleſiis & locis eodem ordine diſponantur, quo in prædictis Ædium noſtrarum Sacellis ordinari conſueverunt; firmam eiſdem & ratam eſſe volumus conceſsionem ſedilis ſeu ſcamni ad ipſorum uſum, ante ſcamnum ſeu ſedile pro noſtris ad honorem Cubiculariis apponi ſolitum, de noſtro expreſſo mandato ſemel poſiti & aſsignati, ac deinde per alias noſtras in forma Brevis literas die quinta Martii anni milleſimi ſeptingenteſimi quadrageſimi ſecundi expeditas in perpetuum attributi, itaut ab ejuſdem ſcamni ſeu ſedilis uſu & poſseſsione a nemine quavis auctoritate ullo unquam tempore valeant amoveri. Ubi verò pro deferenda Umbella ſeu Baldacchino in ſupplicationibus Pontificiis, neceſſarius ſortè numerus non adſit dilectorum Filiorum utriuſque Signaturæ noſtræ Referendariorum, quibus hujuſmodi honorem privativè conceſſum eſſe dignoſcitur, hujuſmodi numerum, præſente Pontifice ab ipſius Cubiculariis ſecretis, vel his etiam deficientibus, ab aliis ejuſdem Cubiculariis, honoris nuncupatis; eodem verò Pontifice abſente, ab Advocatis Conſiſtorialibus ſuppleri debere decernimus.

In Conciliis autem tam Generalibus, quàm Provincialibus, aliiſque,

que, in quibus eosdem Aulæ nostræ Consistorialis Advocatos, seu tanquam præsentis fortè Pontificis Familiares Romanam Curiam sequentes, seu tamquam de Legati Apostolicæ Sedis comitatu, vel etiam tamquam Decretorum, aut Juris Civilis Doctores, quemadmodum in more positum esse dignoscitur, locum & sessionem habere contingat; easdem omnino præeminentias ac prærogativas tam respectu Officialium Romanæ Curiæ, quàm aliorum quorumlibet, eisdem competere volumus, quas in Palatio nostro, atque in Romana Curia & Urbe obtinere solent.

Habitus porro formam eisdem usitatam Advocati prædicti in posterum etiam perpetuò retineant, tam in Pontificalibus aliisque solemnioribus functionibus, Cappellis, Consistoriis, Processionibus, Equitationibus, quàm in ipsorum actibus Collegialibus; laneam scilicet talarem Cappam, coloris violacei, rubris undequaque futuris fulcitam, & Holoserico rubro subsutam, cum Capputio ab anteriori parte rotundo, a tergo verò prolixiori, Holoserico pariter rubro intrinsecus, eodem verò etiam extrinsecùs æstivo tempore; hiemali autem armellinis pellibus respectivè subsuto, eoque vel aperto, vel clauso pro functionum diversitate gestando. Habeant etiam Pluvialis usum in die Coronationis Romani Pontificis, & in altera die, qua novus Pontifex Constantinianæ Lateranensis Basilicæ possessionem solemniter capit; ut scilicet, dum ad decantandum laudes faustaque omnia novo Pontifici de Cœlo adprecanda, præcinente supradicta quidem Coronationis die S. R. E. Cardinali Diaconorum Priore, in die verò Possessionis altero ejusdem S. R. E. Cardinali Priore Presbyterorum, una cum Subdiaconis Apostolicis procedunt, Pluvialibus transversis induantur; itaut pars aperta Pluvialis remaneat supra humerum dextrum, circa collum autem supra Pluviale Capputium de more deferant: Extra verò prædictas functiones, usualem gestationem Vestis Talaris nigri coloris, cum simili Mantellono rotundo, ab Alexandro Papa VII. Prædecessore nostro per speciale Decretum sub die vigesima septima Novembris anni millesimi sexcentesimi quinquagesimi quinti eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privativè concessam, approbamus & confirmamus; ita scilicet, ut nemini liceat similibus Vestibus & Insigniis uti, ipsisque electis Auditoribus Causarum sacri Palatii Cappellanis nostris vetitum sit hujusmodi habitum assumere, nisi de licentia Collegii prædicti Advocatorum Consistorialium, juxta antiquam observantiam, ab eodem Collegio per supplicem libellum expressè petenda & respectivè concedenda; quemadmodum Nos omnibus & singulis, & specialiter Auditoribus electis præfatis, non obstante quacumque consuetudine in contrarium forsan inducta, per hæc Apostolica scripta vetamus atque interdicimus.

Utque præterea ex Alma Urbe nostra aliò proficiscentibus prædictis Aulæ nostræ Consistorialis Advocatis debitus honor ab omnibus habeatur; quod jam vivæ vocis oraculo eisdem concessimus, ut scilicet habitu viatorio

torio ad formam habitus per Prælatos & Familiares nostros extra Urbem gestari soliti, servato tamen nigro colore, Advocati prædicti uti possint & valeant, præsentium quoque tenore expressè concedimus & indulgemus.

Præcipua verò & propria eorum Collegii munera ea sunt, quæ circa Consistorium, & actus atque negocia in eo gerenda atque tractanda, versantur: Quæ quidem ita ipsorum Advocatorum Consistorialium propria sunt, ut ad ipsas functiones pro hujusmodi Advocati munere in Consistorio peragendas nequidem admittantur ex eodem Collegio illi, qui inter Romanæ Curiæ Prælatos adscripti reperiuntur, nisi Prælatitio habitu deposito, habitum Advocati Consistorialis in eum finem induere consentiant. Cum igitur aliqua majoris momenti causa in Consistorio secreto veteri more judicialiter agenda erit, non alii, quàm Advocati Consistoriales prædicti ad deducenda Partium jura sunt admittendi. Et quoniam inter majores causas, quæ a Romano Pontifice cum Venerabilium Fratrum suorum consilio definiuntur, Beatificationes Servorum Dei, ac Beatorum Canonizationes meritò recensentur, congruum propterea visum est, ut prærogativa scribendi in Jure in hujusmodi causis Collegio Advocatorum Consistorialium reservaretur; quamvis habita ratione plurium Officiorum, quæ illis incumbunt, opportunè quoque statutum sit, a Congregatione Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium Sacris Ritibus præposita, duodecim alios e celebrioribus Romanæ Curiæ Causarum Advocatis ad hunc effectum approbari & deputari, ad hoc ut Causarum hujusmodi Postulatores earum Patrocinium alicui ex illis, pro ipsorum libitu, servatis servandis valeant demandare.

Ad ipsos tamen Aulæ Consistorialis Advocatos privativè spectat publicas in Consistorio instantias proponere pro Servorum Dei Beatificatione, aut Beatorum Canonizatione, hoc est in Consistoriis publicis, quæ in traditione Pilei Cardinalitii novis Cardinalibus creatis, seu in receptione Legati Sedis Apostolicæ ad Urbem redeuntis, aut alicujus Principum Oratoris ad præstandam Obedientiam Sedi Apostolicæ missi celebrantur, Orationes habere super meritis ac virtutibus prædictorum Servorum Dei & Beatorum, instando apud Summum Pontificem, ut eorum Beatificationis aut Canonizationis Causæ committantur, seu ulterius promoveantur, aut respectivè expediantur; quemadmodum abrogato veteri more minus decenter inducto, declamandi scilicet de rebus profanis, & plerumque de atrocioribus criminibus confictis & imaginariis, per Urbani Papæ VIII. Prædecessoris nostri Decretum sub die vigesima septima Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi editum, subsequutâ deinde circa methodum in hujusmodi Orationibus servandam peculiari institutione firmatum fuit. Pro quibus Orationibus peragendis, quæ in duo aut ad summum in tria Consistoria singulæ dividi consueverunt, quæque non solùm a Senioribus & Participantibus, sed etiam a Junioribus & Coadjutoribus per turnum, servato antianitatis ordine, & a Coadjutoribus

præ-

prædictis tam ex propria, quàm ex Coadjuti persona haberi solent, decem scuta auri in auro Advocato peroranti pro qualibet vice, ex maleficiorum proventibus, expedito Mandato a Notario Charitatis, eoque a Gubernatore Almæ Urbis nostræ subscripto persolvi debent.

In iis pariter publicis Consistoriis, quæ pro alicujus Beati Canonizatione coguntur., ad Advocatum pertinet Consistorialis Aulæ, vitam, virtutes, atque miracula Servi Dei fusè integrèque enarrare, atque instantias Ecclesiarum, Principum, & Populorum pro ejusdem Servi Dei Canonizatione Summo Pontifici repræsentare. Idemque paratus esse debet prædicta omnia, si opus sit, in sequenti Consistorio semipublico strictim referre. Deinde in die solemni Canonizationis in Vaticana Basilica peragendæ, iterum pro definitivæ sententiæ prolatione coram Summo Pontifice publicè instare. Pro quorum omnium implemento is, qui ea gesserit, ex emolumentis, quæ occasione Canonizationis Advocatorum prædictorum Collegio debentur, triginta scuta monetæ percipiet; a Postulatore autem causæ, eidem dono dabitur Imago depicta Servi Dei inter Sanctos relati.

Quotiescumque demum Summo Pontifici in Consistorio sedenti supplicandum fuerit, sive ii, quorum res agitur in Curia præsentes sint, sive absentes, dummodo non sint Imperatoriæ, Regiæ, aut Cardinalitiæ dignitatis, & in ipso Consistorio personaliter constituti; id nonnisi alicujus Advocati Consistorialis voce & opera peragendum erit. Ipsique S. R. E. Cardinales, ubi suæ dignitati renunciare, eamque in manibus Summi Pontificis dimittere voluerint, per Advocatum pariter Consistorialem a Collegio de ipsorum assensu deputandum, præsentibus eorundem Procuratoribus legitimum mandatum habentibus, instantiam suam in Consistorio proponi facere debent: Qua de causa centum Ducati auri de Camera ad Collegii creditum antea depositi, eidem Collegio præstandi sunt, iique inter Participantes æquis portionibus dividendi.

Similiter Patriarchæ, Archiepiscopi, & nonnulli ex Episcopis, qui vel ex Ecclesiarum suarum juribus, vel ex personali concessione honore Pallii decorantur, illud in Consistorio secreto per interpositam Advocati Consistorialis personam postulabunt. Ideoque si Patriarcha, Archiepiscopus, sive Episcopus, ut supra Pallio donandus, in Romana Curia præsens existat, in Consistorio prædicto coram Pontifice se sistet, medius inter Advocatum pro eo perorantem a dextris, & Magistrum Cæremoniarum a sinistris; si verò Prælatus extra Curiam moretur, illius Procurator dextrum, Magister verò Cæremoniarum sinistrum, Advocatus autem Consistorialis medium locum tenebit; atque hic pro supradicti Pallii concessione demissas Pontifici preces exhibebit. Et nisi agatur de Ecclesia in partibus Infidelium existente, vel cui ad instantiam, & juxta Decretum Congregationis S. R. E. Cardinalium negotiis de Propaganda Fide præpositæ de Pastore provisum fuerit, Advocatus prædictus decem Duca-

Ducatos auri de Camera, qui præcedenter depositi esse debent, pro hujusmodi petitione percipiet. Ad has verò petitiones in Consistorio proponendas soli admittentur septem Advocati Seniores seu Participantes, per turnum, exclusis Junioribus & Coadjutoribus, nisi ex persona alicujus ex Senioribus prædictis ad postulandum accesserint.

Alterum verò Officiorum genus, quod eidem Advocatorum Consistorialium Collegio privativè incumbit, ad hujusce Almæ Urbis nostræ Archigymnasii & studii generalis regimen spectat: Cujus Gymnasii Rectoratus cum olim uni ex Prælatis Romanæ Curiæ ad ejus vitam concedi & assignari soleret, a Sixto Papa V. Prædecessore nostro per ejus literas anno Incarnationis Dominicæ millesimo quingentesimo octuagesimo septimo, decimo Kalendas Septembris sub Plumbo datas, pluribus ex causis animum ipsius moventibus, nec non in compensationem certæ pecuniarum summæ a prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio in eum finem persolutæ, eidem Advocatorum Consistorialium Collegio cum omnibus & singulis illius Officii juribus, reditibus & emolumentis, nec non cum quibusvis honoribus, oneribus, jurisdictionibus, facultatibus & privilegiis supradicto Rectori Prælato aliàs competentibus, perpetuò unitum, annexum & incorporatum fuit.

Quam proinde unionem & perpetuam annexionem & incorporationem Officii Rectoratus hujusmodi, una cum facultatibus ipsum Gymnasium ejusque Ecclesiam, Scholas & Bibliothecam regendi, asservandi, & gubernandi, unumque ex proprio Collegio in singulos annos studiorum Rectorem, atque alterum Bibliothecarium, tum etiam Bibliothecæ prædictæ Custodes aliosque Gymnasii prædicti Officiales & Ministros, respectivè eligendi & deputandi; salvo eorum jure, quibus vel oneroso, vel alio legitimo titulo nonnullorum Officialium hujusmodi deputatio competere dignoscatur; necnon ejusdem Bibliothecæ libros permutandi, statuta quoque, ordinationes & provisiones pro Gymnasii prædicti meliori regimine & utilitate condendi, faciendi & publicandi, atque illa seu illas, toties quoties eisdem seu eorum majori parti expedire videbitur, mutandi & innovandi, sicuti per Prædecessores nostros Sixtum V., Clementem VIII. & Alexandrum VII. Romanos Pontifices eisdem aliàs concessæ fuerunt, approbamus & confirmamus, & quatenus opus sit, de novo concedimus & indulgemus.

In eligendis autem per concursum, quoties ita Nobis & Successoribus nostris placuerit, tam Juris Canonici, & Cæsarei in Archigymnasio prædicto Antecessoribus, quàm aliorum Theologiæ, Linguæ sanctæ, aliarumque Linguarum & eloquentiæ, necnon rationalis & experimentalis Philosophiæ Medicinæ, & ceterarum artium & facultatum, quæ in Archigymnasio hujusmodi publicè traduntur, & explicantur, Professoribus atque Lectoribus; volumus, ut concurrentium examini coram Ven. Fratre nostro Annibale Episcopo Portuensi S. R. E. Cardinali Camerario, & ejus-

& ejusdem Archigymnasii atque Universitatis studii generalis Cancellario, S. Clementis nuncupato, ejusque in Officio Camerariatus hujusmodi Successoribus habendo, Advocati prædicti collegialiter semper assistant; & pro eorum, qui examinati fuerint, electione una cum Camerario prædicto, qui tamen duplicis suffragii jure gaudere debeat, iidem Advocati Consistoriales suffragium ferant. Et quidem examen eorum, qui ad obtinendas Cathedras in Decretis, seu in jure civili scientiam & peritiam suam profitentur, ab ipsis Advocatis Consistorialibus peragendum erit. Ad aliarum verò scientiarum, sive facultatum, aut Linguarum Lectores Candidatos experiendos atque probandos, ab Archigymnasii Rectore pro tempore deputato, cum prædicti S. R. E. Cardinalis Camerarii participatione & assensu, alii assumentur Assessores in scientiis, facultatibus, & linguis hujusmodi præstantes, juxta quorum consilium atque sententiam tam Camerarius, quàm Advocati prædicti in suffragiis ferendis super Concurrentium peritiâ judicia sua dirigere valeant. Ac denique totius examinis, sive concursus, & suffragiorum latorum relatio, Nobis seu Romano pro tempore Pontifici fiet; ut vacanti Cathedræ, sive lecturæ, de persona habili & idonea, auctoritate Apostolica provideatur.

Firmamque præterea & ratam perpetuò esse volumus privativam facultatem Candidatos in utroque seu alterutro Jure Canonico & Cæsareo experiendi, probandi, eosdemque Doctores in utroque seu alterutro Jure prædictis in Romana Curia & Urbe creandi, eisque Doctoratus hujusmodi insignia conferendi, supradicto Advocatorum Consistorialium Collegio tum antiquæ consuetudinis & possessionis jure competentem, tum etiam expressis Prædecessorum nostrorum Indultis & privilegiis multoties concessam & attributam, præsertim verò a fel. record. Sixto Papa IV., Julio Papa III., Sixto Papa V., & Clemente Papa VIII., prout in eorum literis decima octava Septembris anni millesimi quadringentesimi octuagesimi tertii, sexta Februarii anni millesimi quingentesimi quinquagesimi secundi, tertia Septembris anni millesimi quingentesimi octuagesimi septimi, & duodecima Septembris anni millesimi sexcentesimi primi, respectivè datis pleniùs disponitur & continetur. Asserta verò privilegia, indulta, licentias & facultates, quorum prætextu aliæ personæ, seu Collegia cujuscumque status, gradus, conditionis & præeminentiæ, id sibi licere contendunt, licèt aliàs a prædictis aliisque Prædecessoribus nostris declarata, moderata, seu respectivè revocata, annullata, & viribus vacuata fuerint: Nos etiam, quacumque auctoritate & potestate, & quibuscumque ex causis, etiam ex titulo oneroso, & sub quibusvis verborum formulis, expressionibus, clausulis & Decretis, etiam per Nos & Prædecessores nostros Sedemque Apostolicam, eadem prædictis concessa forent, & quamtumvis longæ & immemorabilis consuetudinis usu ab eisdem sive personis, sive Collegiis possessa & obtenta fuerint,

præſentium pariter tenore, quatenus opus ſit, revocamus, annullamus & viribus perpetuò vacuamus.

Et nihilominus attendentes, quod inter dilectos Filios Collegium noſtrorum & Sedis Apoſtolicæ Notariorum, Protonotariorum nuncupatorum, de numero Participantium, ex una, prædictumque Collegium noſtræ Conſiſtorialis Aulæ Advocatorum, ex alia parte, lis, & cauſa ſuper facultate promovendi ad gradum Doctoratus in utroque vel altero Jurium, tam in Urbe ejuſque diſtrictu, quàm extra illam & illum, in Cauſarum Palatii noſtri Apoſtolici Auditorio, coram certo illius Auditore introducta, adhuc pendet indeciſa: Nos, qui jura, rationes, & exceptiones utriuſque partis, tàm voce noſtris auribus inſinuata, quàm ſcripto deducta, per Nos ipſos accuratè examinavimus, & matura conſideratione perpendimus: Volentes ab utroque Collegio tam Notariorum, quàm Advocatorum hujuſmodi, quorum ſingulares perſonæ familiares noſtri exiſtunt, omnes & quaſcumque ſuper hac re lites, & controverſias penitus e medio tollere, eorumque reſpectivè jura, facultates & privilegia certis congruiſque limitibus præfinire; Motu, ſcientia, & poteſtatis plenitudine paribus, prædictam ac quamcumque aliam, ſi qua ſit, litem & cauſam, in prædicto Auditorio, vel alio quovis Tribunali coram quocumque Judice, & in quacumque inſtantia, inter utrumque Collegium hujuſmodi ſuper præmiſſis pendentem (illius reſpectivè ſtatum, merita & alia quæcumque etiam de neceſſitate juris vel facti omnino exprimenda, necnon utriuſque Collegii prædicti conceſſiones, indulta, privilegia, & literas Apoſtolicas, eorumque totales & integros tenores ſatis Nobis cognitos & perſpectos, præſentibus pro plenè & ſufficienter expreſſis, ac de verbo ad verbum inſertis habentes), harum ſerie ad Nos avocamus, penituſque & omnino ſupprimimus, & extinguimus, perpetuumque deſuper ſilentium imponimus, atque os occludimus. Eiſdem verò Notariis de numero prædicto nullatenus licuiſſe, aut licere ſtatuimus & declaramus, obtentu & vigore literarum fel. record. Sixti Papæ V. Prædeceſſoris noſtri incipien. *Laudabilis* ſuper eorum privilegiis editarum, ſub datum videlicet nonis Februarii Pontificatus ſui Anno Primo, vel quarumvis aliarum literarum Apoſtolicarum ſub quacumque forma eidem Collegio conceſſarum, examinationem cujuſquam, Doctoratus gradum in altero vel utroque jure ſuſcipere cupientis, ad Partes, & extra Urbem committere, nec ſub aliena fide, & relationibus examinationis hujuſmodi, abſentem quemquam cum clauſula, ac ſi eſſet præſens, prout ſæpius hactenus factum fuiſſe intelligimus, ad hujuſmodi Doctoratus gradum in eadem Urbe promovere; ſed tantummodo Notarios noſtros prædictos, eorumque Collegium quatuor perſonas ſingulis annis, eaſque in Urbe prædicta verè, & realiter præſentes, prævio rigoroſo examine perſonaliter, & collegialiter per ipſoſmet Notarios faciendo, & non

& non aliter, nec alio modo, ad normam Indulti Apostolici a rec. mem. Urbano Papa VIII. etiam Prædecessore nostro eidem Collegio concessi, per suas literas datas sub Annulo Piscatoris die quinta Septembris Anni millesimi sexcentesimi vigesimi noni, ad Doctoratus gradum hujusmodi promovere, liberè & licitè posse præsenti nostræ declarationis oraculo definimus: Decernentes sic, & non alirer intelligendas, & interpretandas fuisse, atque in posterum intelligi, & interpretari debere eorundem Sixti, & Urbani Prædecessorum literas prædictas, quas pro majori cautela, & quatenus opus sit, eatenus limitamus, revocamus & abolemus, quatenus præsentibus nostris literis in aliquo adversentur, easdem in omnibus & per omnia ad viam & terminos earundem præsentium reducentes; ne in re, quæ tanti momenti est pro recto ac felici Sanctæ Ecclesiæ & Reipublicæ gubernio, vel periculum immineat, quod sub aliena fide & relationibus, ad gradus hujusmodi promoveantur indocti, & qui si diligentem examinationem per ipsosmet Notarios personaliter & collegialiter adhibitam subjissent, minus idonei forsan reperti fuissent: Vel id, quod absurdum reputamus, sequatur, ut scilicet prædicto Notariorum nostrorum Collegio, cui de verè & realiter præsenribus in eadem Urbe, nonnisi quatuor singulis annis diligenti præmisso examine, juxta memoratum Urbani Prædecessoris Indultum, ad gradum prædictum promovere concessum fuit; id ipsum in numero indefinito permissum censeatur, quoad eos, qui ab eadem Urbe absentes, & in remotissimis fortasse regionibus constituti permaneant.

Ad consulendum tamen indemnitati eorum, qui hactenus a dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis prædictis extra Urbem, & in absentia contra præsentis nostræ declarationis tenorem, Doctoratus gradum in utroque vel alterutro jure susceperint; omnes & singulas hujusmodi promotiones ad hunc diem peractas auctoritate nostra perpetuò revalidamus; & quascumque promotionum hujusmodi nullitates, ex potestatis duntaxat defectu provenientes, earundem præsentium tenore sanamus: Easdemque promotiones & gradus hactenus ita collatos, & respectivè susceptos, ad omnes effectus, ad quos de cetero valere censebantur, eisdem sic, ut præfertur promotis in posterum etiam suffragari debere statuimus.

Quia verò illustre & perantiquum eorundem Notariorum de numero Participantium Collegium hujusmodi, ob grata devotionis & familiaritatis obsequia, quæ Nobis & Apostolicæ Sedi incessanter impendit, aliaque illius & Notariorum prædictorum merita, speciali benevolentia prosequimur, volentes aliquam propensæ nostræ erga illud voluntatis significationem exhibere, eisdem Notariis de numero prædicto, eorumque Collegio plenam liberamque licentiam, facultatem & potestatem per easdem præsentes tribuimus & impertimur, ut ipsi de cetero in perpetuum singulis annis, non quatuor duntaxat personas, easque familia-

res & pauperes, prout in dictis Urbani Prædecessoris literis præscriptum reperitur, sed vigore præsentium, sex quidem personas, etiamsi non familiares, nec pauperes (dummodo tamen in Urbe præsentes existant, aliaque necessaria requisita illis suffragentur) ad prædictum gradum Doctoratus in altero, vel utroque jure promovere possint & valeant: Ita quod sic per eos pro tempore promoti, & laureati omnibus & singulis favoribus, honoribus, gratiis & privilegiis, quibus similes Doctores in publico Archigymnasio Sapientiæ Urbis laureati de jure, usu, privilegio, consuetudine, aut aliàs quomolibet utuntur, fruuntur & gaudent, pariformiter & æquè principaliter uti, frui, potiri, & gaudere possint & debeant, ac ad omnes & quoscumque effectus, etiam Ecclesias Cathedrales assequendi, ab omnibus ubique censeri, haberi, & reputari, ac si in prædicto Archigymnasio verè promoti & laureati fuissent: Ampliantes & extendentes quoad hæc utrasque Sixti & Urbani Prædecessorum literas prædictas, de cetero in suo robore permansuras.

Volumus autem, quod iidem Notarii eorumque Collegium prædictum in promotione & creatione dictorum sex, alterius, vel utriusque Juris Doctorum, omnia & singula ad præscriptum dictarum Urbani Prædecessoris & nostrarum præsentium servanda & adimplenda, omnino servare & adimplere teneantur: Et quod numerus dictorum sex, & non ultra, quavis de causa uno anno non completus, non possit, nec valeat subsequentibus annis compleri vel reintegrari: Quodque nota rogitus promotionum, cum nominibus & cognominibus ac Patria promotorum, intra mensem ex tunc proximum, a die cujuslibet promotionis computandum, ad Archivium Urbanum, ad instar aliorum rogituum, per Secretarium Collegii hujusmodi, vel per ipsos promotos & laureatos, deferri omnino debeat: Et tunc solùm videlicet, postquam nota prædicta ad Archivium Urbanum delata fuerit, & non antea, talis promotus pro Doctore se gerere, & pro legitimè laureato & promoto ad quoscumque Juris effectus haberi possit; aliàs promotus ipse pro Doctore publicè, vel privatim se gerens, pœnam falsi ipso facto & jure incurrat.

Omnes verò alias promotiones & creationes Doctorum in utroque, seu altero Jurium, atque Insignium Doctoralium traditiones ab aliis, quàm Advocatis Consistorialibus prædictis, etiam per Comites Palatinos, aut per ipsos Notarios de numero Participantium, eorumque Collegium, præter vel contra præscriptam formam, & ultra præfinitum numerum, in Romana Curia & Urbe prædicta in posterum factas vel faciendas cum omnibus inde secutis & sequendis quibuscumque, irritas & inanes nulliusque roboris vel momenti esse & fore, ac pro nullis & infectis haberi & censeri, neminique ad quoscumque effectus ullo unquam tempore suffragari debere, ipsosque ab aliis quàm Advocatis prædictis, etiam per eosdem Notarios de numero prædicto, ultra sex præfatos, ad gradum Doctoratus hujusmodi nulliter & attentatè promotos vel assumptos,

ptos, pro non Doctoribus haberi, eadem Apostolica auctoritate statuimus, atque decernimus.

Præterea supradictos nostræ Consistorialis Aulæ Advocatos, eorumque Collegium amplioribus favoribus & gratiis prosequi, & tam prædicti Archigymnasii Almæ Urbis nostræ splendori & dignitati, quàm feliciori atque utiliori Romanæ Curiæ statui & regimini pleniùs consulere & providere volentes, simulque dignum rationique consonum reputantes, ut quicumque ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus aliaque munia & Officia dictæ Curiæ, quæ in eadem Curia, & in Romana Urbe consistunt, & in ea exercentur, & quæ Doctoratus gradum in utroque vel altero Jurium annexum habent, aut quomodolibet requirunt, pro tempore assumi, & promoveri desiderant, eorum doctrinæ & idoneitatis in prædicto Archigymnasio publicum præbeant experimentum; Apostolica auctoritate prædicta, motuque, scientia, & potestatis plenitudine paribus, statuimus atque sancimus, ut ii quidem, qui ante diem publicationis præsentium ad hujusmodi Doctoratus gradum in quacumque publica & approbata tam Status ecclesiastici, quàm extera Universitate studii generalis, legitimè promoti extiterint, ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas & Dignitates etiam Ecclesiasticas dictæ Urbis, necnon ad facultatem scribendi tam in jure, quàm in facto, & patrocinandi uti Procuratores in causis coram prædicto Rotæ Romanæ Auditorio, dummodo cetera necessaria requisita illis aliàs respectivè suffragentur, admitti, illasque & illos seu illa recipere, retinere, & exercere liberè & licitè possint & valeant, nec ob id eundem Doctoratus gradum in dicto Archigymnasio iteratò suscipere cogantur. Contra verò ii, qui ante diem publicationis earundem præsentium literarum nondum doctoralem gradum, ut præfertur, suscepisse comperti fuerint, ad aliquam ex dignitatibus, vel aliquod ex beneficiis Ecclesiasticis in Basilicis, aut Collegiatis, vel aliis Ecclesiis ejusdem Urbis consistentibus, pro quibus assequendis, obtinendis, vel retinendis ex Sacrorum Canonum, aut Generalium Conciliorum, vel Constitutionum Apostolicarum, seu aliarum Sanctionum dispositione, vel etiam ex lege fundationis, gradus & qualitas Doctoralis requiratur, ac etiam ad Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, etiam alieno nomine exercendas, & Lecturas publicas Urbis & Curiæ prædictarum, nec non ad facultatem patrocinandi tanquam Procuratores in causis coram eodem Rotæ Auditorio, aut respondendi de jure, seu scribendi pro Advocati munere coram quocumque Judice, seu Tribunali; ac demum ad quodcumque munus vel Officium Urbis & Curiæ prædictarum in ipsa Urbe exercendum, quod de jure pariter, vel statuto, aut ex aliqua Apostolica Constitutione & Ordinatione, vel etiam ex longa & inveterata consuetudine gradum & qualitatem Doctoralem hujusmodi exigat, vel requirat, non possint, nec valeant recipi, vel admitti, illasque ac illos & illa respectivè obtinere vel exercere; etiamsi

Præ-

Prælaturæ & Judicaturæ prædictæ ejusdem Rotæ, Cameræ, & Cancellariæ Apostolicæ, Signaturæ nostræ, Populi Romani, vel cujusvis Collegii etiam privilegiati & privilegiatissimi, ac specialem & specialissimam ac specificam & individuam mentionem & expressionem requirentis existant; nisi ante admissionem & receptionem hujusmodi, vel quoad prædicta beneficia & dignitates Ecclesiasticas, infra tempus a jure vel Constitutionibus & Canonicis Sanctionibus prædictis, aut in fundatione respectivè præfixum, Doctoratus gradum in ipso publico Urbis nostræ Archigymnasio susceperint: Decernentes & eadem auctoritate statuentes, quod gradus Doctoratus hujusmodi post earundem præsentium publicationem in alia quavis studii generalis Universitate tam extera, quàm Status nostri Ecclesiastici, quantumvis publica, approbata, celebri & famosa, ac specialissima mentione digna, datus & receptus, ipsis graduatis ad quemcumque alium, non autem unquam ad effectum assequendi supradictas Dignitates, Prælaturas, Judicaturas, Lecturas, Munera & Officia prædicta in Curia & Urbe nostra, suffragari de reliquo valeat; immo pro effectu præmissornm Doctoratus gradus alibi datus & receptus, habeatur & haberi debeat, ac si nullo modo datus ac receptus fuisset.

Ab hac tamen generali lege illos duntaxat exceptos esse volumus, quos in vim Apostolici privilegii seu Indulti alicui Nationi, Civitati, Universitati, seu Collegio ab hac S. Sede concessi, vel ad munus Advocati Consistorialis, ut supra, vel ad Auditoratum Causarum Palatii nostri Apostolici nominari, & Nobis seu Romano Pontifici pro tempore existenti, præsentari, seu aliàs juxta Indultorum hujusmodi tenorem eligi & deputari contingat: Ut scilicet, si illi qui ad prædicta Officia nominati seu electi fuerint, in aliqua conspicua Universitate illius Nationis, aut Civitatis, vel in ea respectivè Universitate aut Collegio, quibus indulta hujusmodi, seu privilegia concessa fuerunt, ad Doctoralem gradum in utroque jure promoti fuisse dignoscantur, hujusmodi gradus ab iis, ut præfertur susceptus, juncto illius seu illorum testimonio, qui eos præsentaverint, necnon Pontificis judicio, qui eosdem ad prædicta Officia elegerit & deputaverit, satis eisdem suffragari censeatur, ad effectum assequendi hujusmodi Officia, eaque servatis servandis exercendi, absque eo quod ad iteratam prædicti gradus susceptionem in dicto Sapientiæ Archigymnasio compelli possint.

Ut igitur ordinatio & statutum nostrum hujusmodi perpetuis futuris temporibus inviolabiliter observetur Ven. Fratribus nostris Thomæ Episcopo Ostien. & Velitern. S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Ruso, & Anibali Episcopo Portuen. ejusdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis; necnon dilecto Filio nostro Nereo S. Eustachii prædictæ S. R. E. Diacono Cardinali Corsino nuncupatis, Signaturæ nostræ Justitiæ Præfecto, eorumque in dictis Officiis Successoribus; & dilectis præterea Filiis, Collegiis Notariorum Apostolicorum, Protonotariorum nuncupatorum de nu-

de numero Participantium, & Cappellanorum nostrorum, Causarum S. Palatii Auditorum, necnon Clericorum Cameræ nostræ Apostolicæ, & Signaturæ Justitiæ Referendariorum Votantium, atque Abbreviatorum de Parco Majori, ipsorumque Aulæ nostræ Consistorialis Advocatorum, & Procuratorum Causarum Sacri Palatii, eorumque respectivè Decanis; Capitulis quoque, seu Collegiis Basilicarum, Collegiatarum, & aliarum Ecclesiarum dictæ Urbis, aliisque Superioribus & Personis præsentibus & futuris, ad quos nunc quomodolibet spectat, & pro tempore spectabit, per hæc eadem scripta committimus & injungimus, quatenus ordinationi & statuto prædictis humiliter intendentes, præmissa observari & adimpleri curent, nec quemquam in posterum ad Dignitates, Prælaturas, Magistratus, Judicaturas, Lecturas, Munera, Officia, & Beneficia prædicta, qui Doctoratus gradum in prædicto Archigymnasio non susceperit, extra casus a Nobis, ut supra exceptos, admittant seu recipiant, neque contra ordinationis & statuti nostri hujusmodi seriem, dispositionem & tenorem a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter attentari ullo unquam tempore permittant.

Quæcumque demum Romanæ Curiæ munera prædicto Advocatorum Consistorialium Collegio tam expressis Prædecessorum nostrorum concessionibus, quàm longæ consuetudinis usu privativè, ut præfertur, attributa esse dignoscuntur, ea omnia & singula ita supradicto Collegio addicta & acquisita esse declaramus, ut perpetuis futuris temporibus neque munus Promotoris Fidei; de quo Decretum adest Urbani Papæ VIII. sub datum die decima tertia Januarii anni millesimi sexcentesimi trigesimi primi, in favorem ipsius Collegii hactenus inviolabiliter observatum; & quo Nos ipsi, dum in minoribus constituti, in eodem Collegio locum obtineremus, plures annos perfuncti fuimus; neque Officium Advocati Pauperum, aut aliud Advocati Fisci & Cameræ nostræ Apostolicæ; quæ olim Seniori de Collegio prædicto pro tempore incumbebant, deinde verò arbitrio Summi Pontificis, in aliquem tamen de ipso Collegio semper conferri consueverunt; nec illud pariter Advocati Fabricæ Basilicæ Apostolorum Principis, aut illud Advocati Senatus & Populi Almæ Urbis nostræ, vel denique munus Commissarii Conclavis Sede vacante, alteri cuiquam personæ, præterquam alicui ex dicto Collegio Advocatorum Aulæ nostræ Consistorialis, quacumque in contrarium consuetudine, si quæ fortè circa aliquod ex præmissis muneribus allegari posset, minimè obstante, concedi debeat aut assignari.

Volumus tamen prædicta Officia Promotoris Fidei & Advocati Fisci, quæ duo olim ab una eademque persona conjunctim obtineri & exerceri consueverant, sed a recol. mem. Prædecessore nostro Clemente Papa XI. justis & rationabilibus de causis ab invicem disjuncta & separata fuerunt, per ejus literas perpetuò valituras die septima Aprilis anni millesimi septingentesimi septimi in forma Brevis expeditas, sic etiam in posterum separatim

paratim conferri, & a duobus respectivè Advocatis Consistorialibus exerceri; quidquid deinceps in praxi servatum fuerit, & obtineat de præsenti in persona dilecti Filii Magistri Ludovici de Valentibus moderni Fidei Promotoris, & Fisci Advocati, per specialem gratiam eidem a fel. record. Prædecessore nostro Clemente Papa XII. concessam, & ultra ipsius personam nullatenus extendendam. Proindeque assignationem portionis panis & vini, necnon scutorum tercentorum monetæ Romanæ, quæ deinde laudatus Clemens Papa XI. per alias suas in simili forma literas datas die trigesima Aprilis anni millesimi septingentesimi decimi quarti, ex salariis & emolumentis Advocati Fisci detracta, una cum hujusmodi portione panis & vini prædicto Fisci Advocato ex Palatio Apostolico antea dari solita, Promotori Fidei pro tempore existenti de cetero persolvi mandavit, auctoritate prædicta & harum serie approbamus, confirmamus & innovamus, atque in posterum, quum casus evenerit demandatæ separationis reipsa iterum exequendæ, perpetuò servari mandamus.

Præterea districtè præcipimus, ut quicumque ex prædictis Advocatis ad munus Advocati Fisci & Cameræ Apostolicæ, itemque ad aliud Advocati Pauperum deputati fuerint, omnino abstineant a suscipiendo Patrocinio aliarum Causarum, quæ ad Officium sibi respectivè commissum minimè pertineant; quacumque pariter in contrarium consuetudine minimè obstante.

Ut autem tot tantisque publicis gravissimisque muneribus assiduam operam impendere Advocati prædicti commodè valeant, & spirituali simul eorundem consolationi per Apostolicæ benignitatis favorem consultum sit, quod jam per alias nostras in forma Brevis literas sub die vigesima octava Februarii anni millesimi septingentesimi quadragesimi secundi expeditas, eisdem elargiti fuimus, id etiam præsentium tenore, & auctoritate prædicta confirmamus & innovamus, ut scilicet eisdem Advocatis Consistorialibus eorumque Coadjutoribus nunc & pro tempore quandocumque existentibus, in privato Domus cujuslibet eorum habitationis, etiam in hac Alma Urbe nostra, Oratorio ad hoc decenter muro extructo & ornato, seu extruendo & ornando, ab omnibus domesticis usibus libero, per dilectum Filium nostrum in eadem Urbe ejusque Districtu Vicarium in spiritualibus Generalem, quoad Oratoria in dicta Urbe, & quoad alia extra eandem Urbem per Ordinarium loci respectivè priùs visitando & approbando, unam Missam pro unoquoque die, dummodo in Domo hujusmodi celebrandi licentia, quæ adhuc duret, alteri concessa non fuerit, per se ipsos, si Sacerdotes fuerint, celebrare, seu per quemcumque Sacerdotem approbatum Secularem, vel de Superiorum suorum licentia Regularem, sine tamen quorumcumque jurium Parochialium præjudicio, ac Paschatis Resurrectionis, Pentecostes, & Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, aliisque solemnioribus anni festis diebus exceptis, in sua ac quatenus conjugati existant, in eorum respectivè

ctivè Uxorum, necnon in eorundem Filiorum, Consanguineorum, & Affinium secum insimul in eadem Domo habitantium, ac cujuslibet eorum Familiæ præsentia, celebrari facere liberè & licitè possint, ita tamen ut Uxores, & nati, ac Consanguinei & Affines supradicti prædictam unicam Missam ipsis quidem Advocatis præsentibus audire tantummodo, nunquam verò celebrari facere valeant, quodque Familiares eorum servitiis non necessarii ibidem Missæ interessentes, ab obligatione audiendi Missam in Ecclesia diebus Festis de præcepto liberi minimè censeantur. Utque hujusmodi gratia ii duntaxat ex Advocatis Consistorialibus fruantur, qui super illa Apostolicas in forma Brevis literas ad uniuscujusque favorem expediendas petierint, atque obtinuerint & non aliàs.

Præterea omnia & singula supra expressa, atque alia Collegio Advocatorum hujusmodi concessa Privilegia & Indulta, necnon ejusdem Collegii laudabiles stylos, usus & consuetudines, ordinationes quoque Constitutiones, atque Statuta pro ipsius Collegii felici regimine & gubernio facta & condita, licita tamen & honesta, ac sacris Canonibus & Concilii Tridentini Decretis, Constitutionibus Apostolicis & præsentium tenori ac dispositioni minimè contraria, Apostolica auctoritate earundem tenore præsentium perpetuò confirmamus & approbamus, illisque plenariæ & inviolabilis Apostolicæ firmitatis robur adjicimus, ac omnes & singulos tam juris, quàm facti, necnon solemnitatum quarumcumque quomodolibet omissarum, aliosque defectus, si qui forsan intervenerint in eisdem, supplemus, illaque omnia auctoritate & tenore prædictis innovamus, & de novo concedimus, ac ab omnibus & singulis personis, ad quas pro tempore spectat & spectabit in futurum, inviolabiliter perpetuò servari volumus & mandamus. Utque supradicta eorum Statuta, Constitutiones, ordinationes, stylos, usus, & consuetudines pro rerum tempore & personarum qualitate, ac quoties eis expedire videbitur, abrogare, cassare, mutare, alterare, & alia illorum loco facere, condere, edere, & servare liberè & licitè valeant, quæ postquam facta, condita & edita fuerint, dummodo, ut præmittitur, licita & honesta, sacrisque Canonibus & Decretis dicti Concilii, Constitutionibus Apostolicis, ac præsentium tenori contraria non existant, eo ipso dicta auctoritate confirmata sint, ac ab omnibus & singulis, quos ea concernunt, in futurum sub pœnis in eis contentis observari debeant: Insuper ut ipsorum Collegii Secretarium, aliosque Officiales & Ministros pro suo arbitrio eligere & deputare, amovere, dimittere, & mutare valeant, quoties id eis expedire videbitur; eisdem auctoritate & tenore præsentium, etiam perpetuò concedimus & indulgemus, plenamque, liberam & omnimodam facultatem & auctoritatem impertimur, quacumque in contrarium consuetudine minimè obstante.

Decernentes easdem præsentes literas, & in eis contenta quæcumque, etiam ex eo, quod quilibet in præmissis, seu eorum aliquo jus, vel

 inte-

intereſſe habentes, ſeu habere quomodolibet prætendentes, cujuſvis ſtatus, gradus, ordinis, præeminentiæ, vel dignitatis exiſtant, ſive aliàs ſpecifica & individua mentione & expreſſione digni, illis non conſenſerint, nec ad ea vocati & auditi, neque Cauſæ, propter quas eædem præſentes emanaverint, adductæ, verificatæ, vel ſufficienter, aut ullo modo juſtificatæ fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica & privilegiata cauſa, colore, prætextu & capite etiam in corpore juris clauſo, nullo unquam tempore de ſubreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, ſeu intentionis noſtræ, aut intereſſe habentium conſenſus aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & ſubſtantiali defectu, notari, impugnari, infringi. retractari, in controverſiam vocari, aut ad terminos juris reduci, ſeu adverſus illas aperitionis oris, reſtitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti, vel gratiæ remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apoſtolicæ poteſtatis plenitudine ſimili conceſſo vel emanato quempiam in judicio, vel extra illud uti, ſeu ſe juvare ullo modo poſſe: Sed ipſas præſentes ſemper firmas, validas & efficaces exiſtere & fore, ac dicto Collegio & Advocatis pro tempore exiſtentibus in omnibus & per omnia, etiam perpetuò ſuffragari, ipſumque Collegium ad verificationem ſeu juſtificationem præmiſſorum, vel partis eorum minimè teneri, aut ullo modo quacumque auctoritate compelli debere; ſed eaſdem, & in eis contenta quæcumque ab omnibus, ad quos ſpectat, & pro tempore quandocumque ſpectabit, inviolabiliter & inconcuſsè ſervari.

Sicque & non aliter in præmiſsis cenſeri, atque ita per quoſcumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditores, ac S. R. E. Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apoſtolicæ Sedis prædictæ Nuntios, alioſve quoslibet quacumque præeminentia ac poteſtate fungentes & functuros, ſublata eis, & eorum cuilibet aliter judicandi & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere, ac irritum & inane, ſi ſecus ſuper his a quoquam quavis auctoritate ſcienter vel ignoranter contigerit attentari.

Quocirca eiſdem Ven. Fratribus noſtris Thomæ Epiſcopo Oſtienſi & Veliterno S. R. E. Cardinali Vice-Cancellario Ruſo, & Annibali Epiſcopo Portuen. ejuſdem S. R. E. Cardinali Camerario S. Clementis reſpectivè nuncupatis; necnon dilecto Filio Magiſtro Flavio Chiſio Cauſarum Curiæ Cameræ noſtræ Apoſtolicæ Auditori Generali, eorumque pro tempore in Officiis hujuſmodi Succeſſoribus, per hæc Apoſtolica ſcripta mandamus, quatenus ipſi, vel duo, aut unus eorum, per ſe, vel alios, ſeu alium, auctoritate noſtra prædictis Aulæ noſtræ Conſiſtorialis Advocatis, eorumque Collegio in præmiſſis omnibus & ſingulis, efficacis defenſionis præſidio aſſiſtant, faciantque eos, & eorum ſingulos, quoties pro ipſorum parte ſuper hoc fuerint requiſiti; omnibus & ſingulis præfatis pacificè frui & gaudere, non permittentes eos, & eorum aliquem, per quoſcumque

cumque desuper quomodolibet indebitè molestari, inquietari, aut impediri. Contradictores quoslibet & rebelles cujuscumque status, gradus, ordinis, dignitatis, vel praeeminentiae fuerint, per Censuras Ecclesiasticas, & pecuniarias poenas, aliaque opportuna juris & facti remedia, appellatione postposita compescendo.

Non obstantibus nostra & Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, necnon praemissis omnibus, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus vel specialibus Constitutionibus & Ordinationibus; necnon quibusvis Almae Urbis nostrae Collegiorum quorumcumque, Tribunalium, Universitatum, necnon praedicti Advocatorum Consistorialium Collegii, & Gymnasii, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis & consuetudinibus etiam immemorabilibus; privilegiis quoque, exemptionibus, & Indultis etiam in corpore juris clausis, aut literis Apostolicis quibusvis personis & eisdem Urbi, nec non dilectis Filiis Populo Romano, aliisque Civitatibus & locis, Collegiis quoque, Tribunalibus, Universitatibus, aliisque quibuslibet specifica & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, ac cum quibusvis etiam clausulis & Decretis, etiam irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolicae potestatis plenitudine, seu Consistorialiter, ac aliàs quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis, eorumque totis tenoribus specialis, specifica & individua mentio, seu quaevis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & exactissimè servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliàs in suo robore permansuris, hac vice duntaxat, ad praemissorum effectum plenissimè & amplissimè motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus insuper, & eadem auctoritate praedicta mandamus, ipsas praesentes, seu earum transumpta in locis solitis Almae Urbis nostrae per aliquem ex Cursoribus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae & notificatae fuissent.

Utque earundem praesentium transumptis, seu exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, ac sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in judicio, quàm extra illud ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae vel ostensae.

Nulli ergo omnino Hominum liceat paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti,

 decre-

decreti, declarationis, ampliationis, & extensionis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, & beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, quarto Kalendas Septembris Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

E Vaticano redeundum modò est ad Quirinalem alterum Conventum in posterum diem a Cursoribus Pontificiis indictum: Tenor Admonitionis erat.

INTIMATIO

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

D*ie* 10. *Junii Feria* 6. hora decima tertia *in enunciata Palatii Quirinalis Aula alterum erit Consistorium semipublicum pro futuris Canonizationis solemniis beati Camilli de Lellis Confessoris Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatoris.*

In suffragiis ferendis eadem servabitur Methodus, quæ pro non absimili Consistorio fuit jam aliàs præscripta.

Ideo intimentur omnes & singuli Eminentissimi & Reverendissimi DD. Cardinales, necnon Reverendissimi DD. Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi in Urbe præsentes, ac Domini Protonotarii Apostolici, duo Antiquiores Rotæ Auditores, Sacrorum Rituum Congregationis Secretarius, Promotor Fidei & Procurator Fiscalis Cameræ Apostolicæ.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Carem. Præf.

Iisdem cæremoniis, quas nudius tertius significavimus, iisdem ferme Personis adstantibus, quæ adfuerant in superiori, hoc quoque Consistorium peractum est. Pontifex præfari ita cœpit.

VENE-

VENERABILES FRATRES. Post causam beati Fidelis a Sigmaringa, quam Vobis in præcedenti Consistorio proposuimus, alteram beati Camilli de Lellis in hoc præsenti Consistorio Vobis exhibemus; & quemadmodum in causa beati Fidelis sacram antiquitatem, & hujus sanctæ Sedis disciplinam ante oculos habuimus, ita profectò mentem eandem idemque Institutum in proponenda causa beati Camilli hodierna die retinemus. Equidem inter Martyres ipse non recensetur, sed inter Confessores, eo quod præclarissimis sanè virtutibus, ac meritis exornatus ex hac mortali vita in Cœlum migraverit, naturali tamen mortis genere; neque in odium christianæ Religionis interfectus vitam amiserit. Quamvis autem Confessorum cultus post Martyrum cultum inductus fuerit, tamen illum pariter antiquum esse, minimè est dubitandum; cum ex seculo quarto hujus rei monumenta certissima suppetant, etiamsi illorum sententiam sequamur, qui sacram antiquitatem magis accuratè diligenterque perscrutantur. Hanc opinionem Nos amplexi sumus in Commentariis nostris DE CANONIZATIONE SANCTORUM, omittentes eam disputationem, quæ viros eruditos in duas partes dividit, utrum cultus sancti Hilarii Pictaviensis, an sancti Martini Turonensis Confessorum antiquior in Ecclesia dicendus videatur.

Hæc quoad sacram antiquitatem: Verum quoad hujus Sanctæ Sedis disciplinam, nemo ignorat,

Mona-

Monachos primos fuisse, qui consilia Evangelica sibi penitus imitanda proposuerint, deinde Mendicantium Ordines hanc viam ingressos esse, ac postremò eos coetus, qui Clerici Regulares appellantur. Illud etiam cognitum est omnibus perspectumque, Sedem hanc Apostolicam semper proclivem fuisse, ut inter Sanctos referret Ordinum Regularium Fundatores, si illi virtutibus heroicis gloriaque miraculorum post obitum, uti necessariò requiritur, maximè excelluerint; non una tamen semper eademque ratione, cum antiquiores ritu antiquiori, tacito videlicet Summorum Pontificum assensu, ceteri recentiori ritu, expresso videlicet assensu, immo prolata a Summis Pontificibus definitiva sententia, fuerint Sanctorum Fastis adscripti, juxta duplicem canonizandi modum, de quo in recensitis nostris Commentariis luculenter egimus, epochas temporum statuendo, quod an feliciter fuerimus assecuti, aliorum esto judicium.

Porro juxta primum Canonizationis morem, cultum publicum in Ecclesia universali obtinuerunt Paulus, Antonius, Basilius coetuum Monachorum Fundatores in Oriente, Augustinus, Benedictus, Columbanus eorumdem coetuum Monachorum Fundatores in Occidente; juxtaque secundum Canonizationis morem, ceteri Ordinum Regularium Institutores Canonizationis honorem sunt assecuti, ut ex Tabulis Ecclesiasticis & monumentis, quæ in Vaticanis Tabulariis asservantur, & a Nobis sæpe perlecta sunt, planè desumitur.

Alexan-

Alexander etenim III. ſolemni ritu Sanctorum numero adſcripſit Bernardum Fundatorem, ac Parentem totius Familiæ Monachorum ClaræVallenſium; Clemens III. Stephanum Fundatorem Ordinis Grandimontenſis in Aquitania; Cœleſtinus III. Joannem Gualbertum Inſtitutorem Congregationis Vallisſombroſæ, ac Giraldum Parentem Monachorum Sylvæ majoris in Gallia Aquitanica; Gregorius IX. Franciſcum Aſſiſinatem, & Dominicum, quorum primus Fratres Minores, alter verò Fratrum Prædicatorum Ordinem inſtituerunt; Clemens V. inter Sanctos adnumeravit Cœleſtinum V. Congregationis Cœleſtinæ Fundatorem; Leo X. Franciſcum de Paula Parentem Fratrum Minimorum; Gregorius XV. Philippum Nerium, ac Ignatium de Loyola, quorum primus Presbyteros Oratorii nuncupatos, alter Societatem Jeſu conſtituerunt. Poſtremò Clemens X. Catalogo Sanctorum addidit Nomen Cajetani Ordinis Regularis Theatinorum Fundatoris; Alexander VIII. nomen Joannis de Deo, qui Fratres ſervientes pauperibus infirmis in ſuis Noſocomiis inſtituit; Clemens XII. nomen Vincentii de Paulis Fundatoris Sacerdotum, qui ſacris Miſſionibus addicuntur.

Cum hæc ita ſint, hodie proponitur Vobis beatus Camillus de Lellis Clericorùm Miniſtrantium Infirmis Parens atque Inſtitutor. Vobis exhibita fuit ante oculos ſeries ipſius vitæ, corporis cruciatus, continuum virtutum ſummè præſtantium exercitium, & cœtus Regularis non ſolum Inſtitutio, ſed etiam pro-

propagatio in varias Orbis terræ partes cum maxima Fidelium spirituali ac temporali utilitate, postremò descripta perpendistis miracula, quæ Deus ob illius intercessionem ac nomen patravit. Quamobrem sententias vestras expectamus, utrum solemnis beati Camilli Canonizatio decernenda videatur, ejusque nomen inter Sanctos cœtuum Regularium Fundatores publico consuetoque ritu sit adscribendum.

Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi hoc ordine Canonizationi B. Camilli suffragantes ejus sic merita extulere.

PETRUS Aloysius Episcopus Albanensis Cardinalis Carafa.

Beatus Camillus de Lellis Christi Domini, tum præcepta, tum consilia secutus ad tam heroicam sublimitatem pervenit, ut dum Se suosque Asseclas ad ministrandum Infirmis in extremo laborantibus devovit, non humanam solum, sed planè Angelicam excellentiam, videatur attigisse; ait enim Apostolus de Angelis loquens [a]: *Omnes sunt Administratorii spiritus propter eos missi, qui hæreditatem capiunt salutis*; non videtur quippe opus hominum, sed Angelorum, ministrum agere alienæ salutis, Infirmosque in extremis periculis constitutos, juvare ad eam hæreditatem capessendam, a qua deturbari facilè possent ab eo Adversario, qui semper [b] *circuit quærens quem devoret, & cui jubemur resistere fortes in fide*. Angelicarum igitur virtutum præstantiam, Cœlo per miracula plaudente, adeptus beatus Camillus ex ministerio Infirmis præstito, jure quodammodo suo exposcit, ut Angelorum Civis & socius Ecclesiæ judicio declaretur.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Burghesius.

Quum tanti intersit, quanti Tu Beatissime Pater pro incredibili sapientia tua probè nosti, catholicæ Religionis viros eos, qui vitæ sanctitate, & optimis Institutis de re christiana præclarè sunt meriti, in Divos referre; non equidem video, quid esse causæ ampliùs possit, quamobrem non eum honorem, Pater Beatissime, nunc tandem attribuas nostro Camillo de Lellis. Quàm benè hic meritus sit de Ecclesia tum rebus aliis, tum longè maximè præcipuâ illâ, qua ipse fuit, suosque discipulos

a *Epist. ad Hebr. cap. 1. v. 14.* b *1. Petri cap. 5. v. 8. & 9.*

pulos esse jussit benignitate atque assiduitate in ægrotos homines, norunt sanè omnes; ut mirum non sit, meam adhuc sententiam cum judicio sententiisque aliorum congruere, qui universi Camillum ipsum hoc honore dignissimum censent.

ANTONIUS XAVERIUS Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Gentili.

EFfudit divitias suas charitas Dei in beatum Camillum Ordinis Ministrantium Infirmis Institutorem; ideo divino igne succensus factus est spectaculum mundo, Angelis & hominibus; Mundo quidem cujus illecebras post pœnitentiam reliquit, sprevit, despexit; Angelis quorum vigilem curam, & assiduum ministerium in animarum salute procuranda anxia animi solicitudine est imitatus; Hominibus demum, quos docuit, & docet adhuc per Alumnos suos inter extremas corporis angustias, superatis infernalis hostis insidiis, pretiosam in Domino mortem obire. Beato itaque Dei Servo tot virtutibus illustri, & adeo de christiana Republica benemerito, communi omnium plausu SANCTITAS VESTRA publicos solemnesque honores decernet.

Fr. JOANNES ANTONIUS Tit. SS. Silvestri & Martini ad Montes Presbyter Cardinalis Guadagni.

QUamquam supernis Servorum Dei charismatibus exornetur Ecclesia, & ædificetur ex lapide pretioso omnis circuitus muri ejus, beati tamen Camilli de Lellis Clericorum Ministrantium Infirmis Fundatoris eo splendidiùs sanctitate decoratur, quo ceteris præluxit ut norma virtutum. Deo siquidem afflante de laxiori perditionis via ad arctam salutis semitam revocatus, tam ardenter esurivit & sitivit justitiam, ut per reliquum vitæ cursum, de proximorum salute sollicitus in adjuvandis potissimùm ægrotis in extremis vitæ periodis constitutis, Apostolici viri rationem retinuerit, ac per ardentem in Deum & Proximum charitatem Evangelicæ legis plenitudinem impleverit. Reliquum igitur est, ut beatum Camillum de Lellis virtutum meritis cumulatum, ac miraculis a Deo post indultam eidem Beatificationem illustratum SANCTITAS VESTRA Vicariam Christi in terris gerens potestatem Sanctorum Fastis adscribat; habeantque ejus Alumni Infirmis ministraturi in hoc pietatis officio splendidius virtutum exemplar, ac Fideles in extremo agone certantes efficacius in Cœlo præsidium.

TROJANUS Tit. S. Cæciliæ Presbyter Cardinalis de Acquaviva

CUm Te jubente BEATISSIME PATER ad trutinam vocata maturoque judicio perpensa fuerint miracula, quæ Auctor bonorum omnium Deus, verè mirabilis in servis suis, ad sanctitatem beati Camilli de Lellis illustrandam patravit;. duoque jam plenis suffragiis sint probata: Instantaneæ scilicet sanationes Luciæ Theresiæ Petti, & Margaritæ Castelli, quæ incurabili prorsus morbo laborantes in ultimo vitæ discrimine versabantur: Quid aliud remanet, nisi illum juxta sapientissimum SANCTITATIS VESTRÆ Decretum in numero Sanctorum describere? Quod ut fiat enixè precamur; & ita fieri absque ulla hæsitatione sentimus.

DOMINICUS Tit. SS. XII. Apostolorum Presbyter Cardinalis Riviera

ADmirabilis planè fuit BEATISSIME PATER, vita beati Camilli de Lellis, qui pluries humana infirmitate in sinistram deflectens, pluries manifesto Dei digito fuit revocatus in dexteram, donec per virtutum omnium gradus, præcipuè verò ardentissimæ erga Deum atque hominis charitatis, ascensiones in corde suo disponens, Ordinis adeo de christiana Republica benemerentis fuerit Institutor & Auctor.

Porro a Deo, qui magnificus est in sanctitate, eo impetrante, tot signa in dies ac prodigia eduntur, ut meo quidem judicio minimè sit dubitandum, quin Ei SANCTITAS VESTRA supremos in terris honores Apostolica Auctoritate decernat.

JOANNES BAPTISTA Tit. S. Mariæ Angelorum
Presbyter Cardinalis Spinula.

BEATISSIME PATER. Mirabilis Deus in iis, quos eligit sibi ad gloriam sui nominis amplificandam, Proximique tum animæ, tum corporis curandam salutem, excelsæ dexteræ suæ mutatione fecit virtutem in B. Camillo de Lellis. Is licèt prius Adolescens errasset in invio ad tantam nihilominus heroicarum virtutum amplitudinem præordinatus fuit, ut nova Ecclesiam prole fœcundaverit, a qua erga Proximum a nemine antea ex tot sacrorum Ordinum Institutoribus excogitatum extremæ charitatis officium opusque exerceretur. Sicuti itaque in hujusmodi insigni virtute Deus ipse legis suæ basim totumque fundamentum constituit: nil mirum, quod illa omnium aliarum heroicarum virtutum genera B. Camillo contulerit, quibus vivens emicuit, ut tamquam lumen in Candelabro positum ceteris luceret. Præstantissimum propterea omnibus dedit exemplum, præsertim verò cum vix Ordine instituto, grassante peste se ipsum Deo, suosque Alumnos pro publica salute devoveret. Æquum porro est, ut a

ut a SANCTITATE VESTRA inter Cœlites adnumeretur, quorum consortio jam gaudet.

RAYNERIUS Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.

QUod in corporum curatione ad cœleste prodigium refertur, cum hæc in instanti contingat, potiori jure de animarum instantanea sanatione asserendum videtur. Hujusmodi Divinæ misericordiæ prodigium expertus est beatus Camillus de Lellis, qui inopinata & extraordinaria de Cœlo luce perfusus de repente in novum hominem mutatus de Belial ad Christum transitum fecit. Ut autem anteactæ vitæ crimina pleniùs expiaret, asperrimum Capuccinorum Institutum amplexus est, sed cum ob valetudinis imbecillitatem in eo permanere non posset, molestissimo & pleno laboris Infirmorum servitio se addixit, in quo maxima charitatis, humilitatis & patientiæ præstitit argumenta, quæ magis ac magis patefacta fuere in dirissimis illorum temporum calamitatibus, quibus Roma affligebatur.

Eandem in obeundis perfectissimæ charitatis muneribus sanctissimè objit, tot ejusdem charitatis hæredes relinquendo, quot instituta ab eo Religio de christiana Republica optimè emerita Sacerdotes & Alumnos enumerat.

Cum autem Beati hujus sanctitatem Deus ipse, qui est mirabilis in in Sanctis suis, innumeris post mortem signis comprobaverit, ut planè testatur frequentissimus ad ejus Aras concursus, sapientissimo Sacræ Generalis Rituum Congregationis judicio, quæ tutò ad ejus Canonizationem procedi posse judicavit, libenti animo adhæreo.

DOMINICUS Tit. S. Bernardi Presbyter Cardinalis Passioneus.

GLoriosa filia Regis Ecclesia, scilicet sponsa Christi, exhibetur nobis in Psalmo Prophetico *Circumdata varietate*, eximiis nempe maximisque virtutibus undequaque ornata atque præcincta. Ne quid verò deesset ad tantæ pulchritudinis dignitatem & speciem, inventus est Camillus de Lellis, qui divino ductus consilio, post tot exhibita ab aliis per omnem ætatem Ecclesiæ & Proximo christianæ charitatis officia, cum animadvertisset Messem multam & Operarios paucos, aptissimum, quem superesse viderat, modum adhibuit, quo in ultimo agone Certantibus faciles aditus ad æternitatem pateret, instituta ad hoc tam arduum & tam salutare opus Societate, quæ dante Domino incrementum longè latèque fuit propagata. Cum igitur præcipui sacrarum Familiarum Institutores a Prædecessoribus tuis in Sanctorum Albo relati sint, æquum est, BEATISSIME PATER, ut auctoritate & doctrina, qua ceteris antecellis, Vi-

 ro adeo

ro adeo insigni & de æterna animarum salute tàm benè promerito, idem deferatur honor, ac eodem amplissimo & immortali præmio donetur.

Fr. JOACHIMUS Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Cardinalis Portocarrero.

INter sanctos Viros, qui nova militantem Ecclesiam prole amplificarunt, meritò locum BEATISSIME PATER petitur beato Camillo de Lellis esse adscribendum. Habet enim ille testimonium in bonis & magnis operibus, ejusque miserationes ascenderunt ante conspectum Domini. Ab errore namque viæ suæ in libertatem vocatus Filiorum Dei, magnas virtutes operatus est, & prodigium factus est multis. Ignorantias verò anteactæ vitæ, ac maculas tanta dilectione operuit & emendavit, ut alterum vas electionis fieri promeruerit. Cumque vera charitas nunquam excidat, Ordinem Religiosorum hominum instituit, in quo perenne illius in Deum immensæ & Proximum charitatis eluceret testimonium. Superest igitur, ut heroicam tanti Viri sanctitatem per signa & prodigia a Cœlo comprobatam, ampliori excolendam cultu universæ SANCTITAS VESTRA enunciet Ecclesiæ.

CAMILLUS Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Cardinalis Paulucci.

AD solemnem beati Camilli de Lellis Canonizationem esse procedendum BEATISSIME PATER, humillimè censeo. Hanc enim exposcit heroicitas illa, qua cum primum ipse cœlesti quadam luce fuit circumfusus, Paulo simillimus veterem statim exuens, novumque indutus hominem, christianarum virtutum exercitio continuò jugiterque vacavit. Ad hanc impellunt miracula ab Altissimo ipsius intercessione patrata.

Eximia verò, quæ singillatim recenseri possent de ejusdem virtutibus, & de æstuanti præsertim in Deum & Proximum charitate argumenta clarè satis elucent in fundatione novæ Religionis, qua spirituali Morientium incolumitati consulere studuit; quæque faciliorem profectò semitam sternit, ut ille qui vitæ sanctitatem Populorum utilitati conjunxit, Sanctorum Fastis adscribatur.

CAROLUS ALBERTUS Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Guidobonus Cavalchini.

BEATISSIME PATER. Miserator & omnipotens Deus, qui patienter agens non vult aliquos perire, sed omnes ad pœnitentiam reverti, magnificavit profectò misericordiam suam in B. Camillo de Lellis. Facta scilicet in commutatione dexteræ Excelsi nihil illi sævum, nihil immane visum est, quod pro Dei gloria sustineret, pro salute hominum operaretur

tur. Præstat igitur BEATISSIME PATER, eximium hunc Virum solenniori, qua licet, pompa Sanctum & Electum Dei in Ecclesia declarare, ut ii præsertim, quos Camillus in arduo Infirmorum ministerio sollicitudinis suæ hæredes voluit, impensius quotidie fervidam ejus charitatem æmulari non desinant [a]: *Armantur enim filiorum animi, dum Patrum recensentur triumphi*.

FRIDERICUS Tit. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lantes.

INfirmi accincti sunt robore, siquidem B. Camillus, qui dum viveret [b] *firmus imbecillitates infirmorum sustinuit*, quique etiam hodie per suos Alumnos, ipso videlicet e Cœlis auspice, haud cessat levamento eis esse ac solatio, inter Sanctos solemniori ritu est referendus. Id censeo jure optimo factum, si facis BEATISSIME PATER, ac more institutoque majorum: Quandoquidem id non flagitat modò testata miraculis beati Viri sanctitas, judicio etiam eoque gravissimo Philippi Nerii, quem honoris causa nomino, comprobata; sed in primis postulant insignia ipsius, quæ nobis reliquit monumenta virtutum.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis Riccius.

BEATISSIME PATER. Quo tempore B. Camillus de Lellis militaribus stipendiis vacabat, cœlesti lumine mirabiliter illustratus, anteactæ vitæ libertatem & secularia desideria illico abhorrens, non propriæ tantùm sed Proximorum salutis, & præcipuè ægrotorum in extremo vitæ discrimine laborantium summopere sollicitus, nihil intentatum reliquit, quod eorum spirituali auxilio opportunum esse crediderit. Opus verò tam pium & laudabile noluit angustissimo suæ vitæ curriculo circumscribi, sed posteritatis bono consulens, novam Familiam instituit ad ejusdem operis firmitatem & complementum, quam sanè nostris oculis conspicimus totis viribus æmulantem virtutes omnes emeritissimi Fundatoris, cujus amplissima merita miraculorum testimonio pluries comprobata, jure optimo postulant, ut ejus præclarissimum nomen SANCTITATIS VESTRÆ Oraculo Sanctorum Albo adscribatur.

ANTONIUS Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.

ÆQuitati consentaneum est BEATISSIME PATER, ut qui pro gloria Dei & Proximorum utilitate in agro militantis Ecclesiæ laboravit, uberrimosque fructus collegit, mercedem recipiat. Sanè si Apostolus pro bono certamine certato & cursu consummato coronam justitiæ sibi a justo Judice præparatam expectabat exoptabatque: Cum B. Camillus de

a *S. Eucher. Lugdunen. in homil. de SS. Petr. & Paul.* b *Paul. ad Rom. cap. 15.*

lus de Lellis pariter bonum certamen certaverit, curſumque feliciter conſummaverit, a Te PATRE BEATISSIMO juſto Judice Chriſti in terris Vicario, Canonizationis coronam expectat.

Quanta enim verò & qualia Beatus iſte cumulaverit merita, ut hujuſcemodi conſequeretur coronam, ex iis quæ hujuſce ſanctæ Sedis judicio comprobata extant, luculentiſſimè conſtat; de profunda videlicet humilitate, de invicta fortitudine, de ardenti in Deum & Proximum charitate. Novit olim Roma, novit Janua, Mediolanum, Buclanicum item & Neapolis noverunt, quanta flagrantis charitatis dederit argumenta, ut Proximum a peſte cum animæ, tum corporis vindicatum cerneret.

Quare ſicut non abs re exiſtimaverim beatum hunc Virum id martyrii genus, quod propriè Confeſſorum eſt, plenè conſummaſſe, de quo præclarè loquitur ſanctus Bernardus: *Horrore quidem mitius, ſed diuturnitate moleſtius*; ita ſpes omnium effulget, ut SANCTITAS TUA eo, quo polles, ſuperno lumine ad ſacras Aras admoveas, ad Fidelium incitamentum & ad S. R. E. præſidium.

D. FORTUNATUS Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Tamburinus.

AB eo, quem malè inſtituerat, vitæ curſu divina ope revocatus Camillus de Lellis, induit novum hominem, qui ſecundum Deum creatus eſt in juſtitia & ſanctitate veritatis (*ad Epheſ.* 4.) Cujus quidem juſtitiæ veræque ſanctitatis Camilli luculentiſſima argumenta fuerunt virtutes, quibus excelluit, ſed præ ceteris ardens amor in Proximos. Quo amore ad æternam eorum ſalutem procurandam, dum in ſupremo vitæ diſcrimine verſantur, adeo exarſit, ut Ordinem Religioſorum hominum inſtituerit pjiſſimo huic operi præſertim addictum. Quo facto maximum ſanè Fidelium animis ad ſalutem impetrandam adjumentum attulit, totamque ſibi Camillus devinxit Eccleſiam; quæ proinde jure abs Te petit BEATISSIME PATER, ut honores ſanctis Viris debitos in eum conferendos exiſtimes, ejuſque memoriam piè ſemper & ſanctè recolendam decernas.

D. JOACHIMUS Tit. S. Crucis in Jeruſalem Presbyter Cardinalis Beſutius.

BEatum Camillum de Lellis, qui ſe cœtumque ſuum publicæ ſaluti devovit: illaque heroicâ charitate, qua majorem nemo habuit, ut animam ſuam poneret pro Fratribus ſuis donatum: cujus ſanctitatem graviſſima ſancti Philippi Nerii auctoritas comprobavit: virtutes in gradu heroico & miracula, poſt mortem quoque, legitimè conſtant: inter Sanctos meo quoque ſuffragio jure annumerandum decerno, quodque ſuo Decre-

Decreto SANCTITAS VESTRA hoc ipſum Eccleſiæ toti pronuntiet, demiſsè humiliterque exoro.

CAROLUS S. Mariæ in Via lata Diaconus Cardinalis Marinus.

CUm (Deo ipſo teſtante) majorem nemo habeat charitatem, quàm qui ſuam animam pro amicis ſuis ponere non recuſet: Quantò excellentior illa erit, qua beatus Camillus de Lellis, non ſe ipſum tantum pro omnibus Noſocomiorum Infirmis, quocumque etiam tabido & diffuſivo morbo laborantibus, aſſiduo ejus vitæ diſcrimine in hoſtiam Deo placentem exhibuit.

Sed meritiſſimum etiam Religioſorum Ordinem, ad hoc idem præcisè munus inſtituit, ut ad quoſcumque privatarum quoque domuum ægrotantes, in mortis agone poſitos, adjuvandos, & in hoc omnium maximo æterni mali diſcrimine in ſalutis viam dirigendos, die noctuque per pluvias, frigora & æſtus, (quocumque poſthabito vitæ periculo) ſtatim occurrerent, & per hoc perpetuum de ſe Proximo ſacrificium renovarent.

Cum verò hunc eximium charitatis apicem, non modò inſigni prodigio, Chriſti Domini effigies, ſermone a ſe promanante illuſtraverit: Verùm etiam inaudito prorſus exemplo tot crebris, aliis inſignibuſque miraculis, intra ſolum modicum quatuor annorum ſpatium, a die privati cultus ab eo obtenti patratis; biniſque ex illis rite approbatis: Manifeſtiùs idem Dominus ſe modò velle explicaverit, ut quemadmodum hic Beatus totius Orbis ſaluti proſpexit; ita ipſe pariter in omnibus Orbis plagis ſolemnioris ritus glorificatione clareſceret.

Hanc adeo perſpicuam SANCTITAS VESTRA vocem Domini non audiret, ſi nunc hujuſmodi meritiſſimam illius triumphi ampliationem diutiùs differre vellet.

ALEXANDER S. Mariæ ad Martyres Diaconus Cardinalis Albanus.

DIvino ſanè conſilio factum puto, quod SANCTITAS VESTRA ad militantis Eccleſiæ præſidium & triumphantis ornamentum, B. Camillum Sanctorum Faſtis meditetur adſcribere. Direxit eum ſiquidem Dominus in vias rectas, ipſoque Jeſu hortante, & S. Philippi Nerii uſus conſilio, aggreſſum iter alacriter proſequens, ut omnes Chriſto lucrifaceret, egenis opem, viduis auxilium, tutelam pupillis, peregrinis hoſpitium, ægrotis, quorum præcipua ei fuit cura, aſſiduum præſtitit miniſterium. Quin & Ordinis, cujus ipſe Auctor fuit, Religioſos aſſeclas Infirmorum Miniſtros eſſe voluit, qui promptum corporibus levamen & cœleſtem animis afferrent medelam. Quare unum hoc supereſt, ut nempe piis fidelium votis indulgens SANCTITAS VESTRA, ſolemnes publici cultus honores illi decernat.

EN-

NERIUS S. Eustachii Diaconus Cardinalis Corsinus.

TAnta fuit charitas, quæ miris modis diffusa est in corde B. Camilli de Lellis, primùm erga Deum, deinde erga Proximos, & præcipue Infirmos, etiam pestilenti morbo laborantes, ut ne ea unquam excideret, Religionem instituerit, quæ perpetuò iis usque ad extremum vitæ præsto foret; ex illa autem charitatis radice, quum omnium etiam virtutum propagines emanaverint, jure ac merito BEATISSIME PATER, ipsum in Sanctorum cœtum cooptandum putarem.

AGAPITUS S. Agathæ Gothorum Diaconus Cardinalis Mosca.

VIdit Granatense Xenodochium Joannem de Deo impavidum inter flammas incedentem, ut ægrotantes e flammis eriperet, & inde sensit christianus Orbis segniorem in eum fuisse ignem, qui foris usserat, quàm qui intus accenderat. Vidit quoque Xenodochium sancti Spiritus Urbis Camillum de Lellis per tres dies impavidum in aquas, ultero etiam crure prosilientem, ut Infirmos eorumque grabatos a succrescentibus tiberinis undis ad tutiora loca, humeros supponendo transveheret, & inde christianus Orbis intellexit, aquas multas non potuisse extinguere charitatem ipsius. Charitas igitur qua in Deum atque in Proximum & corporis & animæ in procuranda omni studio salute flagravit Camillus reliquarum præterea virtutum fastigium, ad quod vitam agens conscendit; Signorum denique splendor, quo ad hanc usque ætatem coruscat, postulant BEATISSIME PATER, ut eundem in Sanctorum Albo recenseas.

CAROLUS MARIA S. Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis Sacripantes.

IN beato Camillo de Lellis admirabilis certè fuit, BEATISSIME PATER dextera Excelsi, quæ post tenebras ejus tantum lumen suæ gratiæ in eo coruscare dignata est, ut vir electus a Deo inextinguibili æstuans charitatis ardore totum Orbem & hanc Urbem præ ceteris accenderit, ac mirabiliter illustraverit, omnibus omnia factus & animis corporibusque sanandis fidelis Servus ab ipso Domino constitutus. Igitur quia multa bona operatus est, dignus mihi sanè videtur, ut consequatur etiam in terris coronam gloriæ, quam ipsi reddidit justus Judex in Cœlis.

MA-

MARIUS SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Bolognettus.

DIu latuit sacrificiorum ignis, & fatiscentibus annis jam in aquam crassam abierat. Verùm ubi [a] tempus affuit, *quo Sol refulsit, qui prius erat in nubilo, accensus est ignis magnus, itaut omnes mirarentur*. Diu quoque latuit Camillus de Lellis. Verùm ubi tempus affuit, quo in bonum Ecclesiæ omen supremam Petri Cathedram BEATISSIME PATER conscendisti, Camillus, qui priùs videbatur in nubilo, protinus heroicarum virtutum memoria atque probatione refloruit, signorumque claritate refulsit. Tibi ergo uni BEATISSIME PATER, qui pro Sanctorum Causis agendis, tot transegisti vigilias, tot impendisti labores, Camilli Causam Divino penè consilio reservatam fuisse intelligimus, ut nimirum eam [b] ad perfectionem *Sanctificationis Suæ expostulantibus* omnium votis perducere dignareris.

PROSPER S. Georgii Diaconus Cardinalis Columna de Sciarra.

MIracula, quæ ad invocationem B. Camilli patrata temporibus nostris penè vidimus, atque audivimus, *habent*, teste Augustino Tract. 24. in Joannem *, linguam suam & quamdam Dei eloquentiam præseferunt*; ideoque certam reddunt SANCTITATEM VESTRAM, Deum velle, ut in Ecclesia militanti colatur B. Camillus, de cujus solemni sanctificatione agitur in præsentiarum, quæ si modò infallibili SANCTITATIS VESTRÆ judicio decernatur, gloriabuntur Fideles imitari illum, quem veluti Heroem in virtutibus, & præcipuè in charitate in Proximum admirati sunt, quemque solemni voto obstrictum Infirmis, & præsertim pestifero morbo afflictis inserviendi, labores plurimos pro Proximorum salute suscepisse, præsentissima mortis pericula adivisse, palam omnibus factum est illo genere probationum, cui fidem detrahere piaculum reputatur.

ALEXANDER S. Mariæ in Aquiro Diaconus Cardinalis Tanarius.

BEATISSIME PATER. Beatus Camillus de Lellis, ut in rectam mandatorum Dei semitam, a qua deflexerat constantissimè ambularet, luce de Cœlo facta, in admirabilem perfectumque misericordiarum virum mutatus est. Quantâ verò deinceps singularis vitæ sanctimoniâ claruerit, & quàm luculenta immensæ charitatis in Proximos & ardentissimi amoris in Deum dederit testimonia: Tum ea, quæ hac in Urbe, alibique locorum pestilentia præsertim grassante, hominesque absumente ipse perfecit: Tum ea, quæ a Sociis novâ etiam pro æterna ægrotantium salute, Religiosorum hominum Congregatione institutâ perficienda curavit, manifestissimè ostendunt. Quamobrem cum omnia diligenter peracta sint, quæ

a *Lib. 2. Machab. 1.* b *Numer. cap. 6. vers. 21.*

quæ ad illius Canonizationem ab hac ſancta Sede poſtulantur; nihil aliud ſupereſſe video, quàm ut Eum veraciſſimo tandem SANCTITATIS TUÆ Oraculo Sanctorum Faſtis adſcriptum veneremur.

HIERONYMUS S. Adriani Diaconus Cardinalis de Bardis.

IN primo quidem ætatis curſu B. Camillus de Lellis de via mandatorum deflexerat; ſed ſatis in tempore [a] miſericordiam ſuam Deus ſuper illum effudit, [b] ut anteactæ vitæ annos in amaritudine animæ recogitaret; jam inde autem tantos in heroicis virtutibus progreſſus fecit, ut [c] veteri homine ſecundum priſtinam converſationem depoſito, novum planè in juſtitia & ſanctitate veritatis indueret.

Ex qua quidem [d] dexteræ Excelſi mutatione, cum multos cepit Eccleſia fructus, hunc in primis, quod eo authore Ordo Clericorum Miniſtrantium Infirmis extiterit. Ad eam ille rem ſanctiſſimi Philippi Nerii Confeſſarii ſui conſiliis uſus plurimùm, immo & Chriſti Domini ipſius [e], facie ad faciem loquentis voce excitatus, ſubſidiarias quaſi copias Religioſorum ſuffecit, qui ad aſſequendam coronam gloriæ Fidelibus ceteris in extremo vitæ certamine periclitantibus præſto eſſent. Quæ quidem præclara facinora cum & Apoſtolicæ iſtius ſanctæ Sedis judicio & clariſſimis de Coelo ſignis comprobata jam fuerint, ut beatum hunc Virum, non ſolum de militante Eccleſia, ſed etiam de triumphante optimè meritum inter ſanctos illos Cives Jeruſalem cœleſtis adſcribat, a SANCTITATE VESTRA precibus omnibus oro atque obſecro.

DOMINICUS SS. Viti & Modeſti Diaconus Cardinalis Urſinus.

BEATISSIME PATER. Præclaro cœleſtis gratiæ lumine Camillus velut alter Saulus in itinere percullus, ex vaſe iræ in vas electionis commutatus eſt, & ad virtutes omnes heroicè excitatus, ardentiſſimo præſertim flagravit amore in Deum & Proximum ſuum, ad cujus perennem perpetuamque utilitatem divino planè conſilio Clericos Regulares Infirmis miniſtrantes inſtituit: Quàm charus Hominibus, Angelis ipſis admirabilis, & dilectus Deo fuerit Camillus, innumera ferme prodigia ab ipſo patrata pleniſſimè obteſtantur: Quare meritò inter Cœlites numerandus eſt ad gloriam triumphantis Eccleſiæ militantiſque præſidium.

MUNDILLUS Urſinus Patriarcha Conſtantinopolitanus Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER. Innumeras eaſque omnes heroicas beati Camilli virtutes, quibus Regnum Dei poſſidere meruit, libenter præteribo. Illud tantùm dicam; neminem fortaſſe reperiri poſſe, qui cum venerit Filius

a *Eccleſ.* 18. b *Iſa.* 38. c *Epheſ.* 4. d *Pſal.* 76. e *Exod.* 33.

Filius hominis in fede majeltatis fuæ, verba illa potiori jure auditur us fit: *Venite Benedicti Patris mei, possidete paratum vobis Regnum a constitutione Mundi; esurivi enim & dedistis mihi manducare; sitivi & dedistis mihi bibere; hospes eram & collegistis me; nudus & cooperuistis me; Infirmus & visitastis me*: Ejus enim vita in hoc potissimùm versata est, ut Fratribus Domini hæc universa præstaret, atque adeo Domino ipsi præstitisse sit meritò existimandus. Quare maximè congruum est, ut supremi Judicis sententiæ, qua beatus Camillus inter Electos extrema die advocabitur, SANCTITAS VESTRA quæ Judicis ejusdem vices meritissimè gerit, sententia sua præire; atque ut ita dicam, præludere jam nunc constituat.

ANTONIUS MARIA Pallavicini Patriarcha Antiochenus Assistens.

BEatus Camillus de Lellis in Nosocomiis sancti Spiritus, & sancti Jacobi Incurabilium insignia præbuit ardentissimæ in Deum & Proximum charitatis exempla: Et ne unquam usque ad consumationem seculi deficerent, Congregationem instituit, quæ assiduò ministrans Infirmis illum quodammodo redivivum, immo in pjissimis Filiis multiplicem redderet. Additis insuper reliquis ejusdem virtutibus a Deo Opt. Max. plurimis signis comprobatis, censerem tutisimè posse SANCTITATEM VESTRAM beatum Camillum sanctorum Confessorum non Pontificum Albo adscribere.

THOMAS Cervini Patriarcha Hierosolymitanus Assistens.

QUoniam Jacobi sententia hæc est: *Qui converti fecerit fratrem suum, salvabit Animam ejus*; ad eximium heroicæ dilectionis splendorem pervenisse dicendus est beatus Camillus de Lellis, qui tanta exarsit in Proximum charitate, ut se suosque Infirmorum ministerio perpetuò dicaret, ad æternam eorumdem salutem, ubi major urget necessitas, spiritualibus subsidiis procurandam.

Hæc autem & alia excelsa beati Camilli merita insignibus miraculis comprobata eumdem Sanctorum gloriâ dignissimum probant.

ܐܝܫܘܥ ܐܠܗܐ ܐܠܡܫܝܚ.

ܠܫܘܪܪܐ ܕܫܘܠܛܢܐ ܕܥܕܬܐ ܩܬܘܠܝܩܝܬܐ ܗܝ ܕܡܥܕܪܐ ܛܒܐ ܩܕܝܫܘܬܗ ܕܐܢܫܐ ܗܠܝܢ ܕܚܝܘ ܒܥܘܒܗ ܡܬܚܘܝܐ ܒܟܬܒܐ ܫܪܝܪܐ. ܡܛܠ ܗܢܐ ܬܘܒ ܐܢܐ ܡܬܚܫܒ ܕܫܦܝܪ ܗܘ ܠܡܬܚܫܒܘ ܐܝܟ ܡܠܝܠܘܬܐ ܕܩܕܝܫܘܬܟ ܕܢܬܟܬܒ ܒܪܝܫ ܫܡܗܐ ܕܩܕܝܫܐ ܛܘܒܢܐ ܩܡܠܠܘܣ ܕܠܠܝܣ. ܕܟܕ ܚܝܐ ܗܘܐ ܡܬܚܙܝܐ ܗܘܬ ܒܗ ܡܝܬܪܘܬܐ ܘܬܕܡܪܬܐ ܒܬܪ ܕܣܠܩ ܠܫܡܝܐ ܐܢ ܢܬܓܠܝܢ ܒܫܘܠܛܢܐ ܕܩܕܝܫܘܬܟ ܢܣܬܟܪܘܢ ܦܘܡܐ ܕܡܡܠܠܝܢ ܥܘܠܐ ܥܠ ܥܕܬܢ ܘܢܚܕܘܢ ܒܡܪܝܐ ܒܢܝܐ ܕܐܡܐ ܗܕܐ ܛܒܬܐ. ܘܐܢܐ ܟܕ ܡܩܪܒ ܐܢܐ ܨܠܘܬܗܘܢ ܒܥܐ ܐܢܐ ܡܢ ܩܕܝܫܘܬܟ ܕܬܬܦܝܣ ܠܗܘܢ ܒܐܝܕܐ ܕܒܘܝܐܐ.

ܓܒܪܐܝܠ ܚܘܐ ܡܛܪܢ ܕܩܘܦܪܘܣ ܣܘܪܝܝܐ ܡܪܘܢܝܐ.

Ejuſdem Verſio latina.

GABRIEL Eva Syrus Maronita Archiepiſcopus Cypri Aſſiſtens,

QUoniam ad ſtabiliendam Eccleſiæ catholicæ auctoritatem maximè conducit eorum, qui in ejuſdem gremio vixerunt ſanctimonia, modò certis documentis eadem conſtiterit. Certus exiſtimo SANCTITATIS VESTRÆ rationibus etiam atque etiam conſentaneum eſſe, beatum Camillum de Lellis in Sanctorum Album referre, cujus ſpectata virtus cum viveret, & miraculorum gloria poſtquam in Cœlum abjit, ſi SANCTITATIS VESTRÆ auctoritate declaratæ fuerint, iniqua de noſtra Eccleſia loquentium ora certè obſtruantur, & optimæ hujus Matris Filii in Domino lætentur, quorum communicata mecum vota dum hìc expono, SANCTITATEM VESTRAM ut iis annuat, humillimis precibus exoro.

ALEXANDER Borgia Archiepiſcopus Firmanus Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER. Camillum de Lellis, quem Aprutium terris genuit, Eccleſia mea Firmana peperit Cœlo. Ipſe enim iterum de militia cogitans, & Venetias tendens amiſſo Patre in Oppido Diœceſis meæ

meæ ad S. Elpidium ad mare, mox cum esset Firmi exemplo Alumnorum divi Francisci, quos Capuccinos dicunt, commotus primitias spiritus sensit, votoque pollicitus est eo in Ordine se Deo famulaturum. Dilata ex adolescentiæ erroribus res, bis deinde tentata cœptumque Institutum, at ex tibiæ vulnere dimittere coactus, novo Clericorum Infirmis ministrantium Ordine Ecclesiam auxit. Nec ægris tantùm corporibus, sed & animis consuluit, cum peculiare sibi suisque esse voluit, periclitantibus Christifidelibus in extremo agone subvenire. Urbs hæc præcipuum olim Camilli stadium, in quo ipse ad justitiæ coronam cucurrit, quæque flagrantem adhuc in Discipulis ejus charitatem erga agentes animam quotidie experitur, meritò gestit Camillum colere Sanctorum Fastis adscriptum; idem postulat Ecclesia mea Firmana, ut illi quem in stadium misit, Coronato plaudat. Utrique censeo annuendum, præsertim cum omnipotens Deus postquam Tu, SANCTISSIME PATER, Virum hunc dixisti ritè Beatum, novis ad invocationem ejus patratis miraculis ratum id acceptumque habuisse demonstret.

JOSEPH MARIA Ferronus Archiepiscopus Damascenus Assistens.

APud Deum notæ sunt & apud homines eximiæ B. Camilli virtutes: Præ cæteris verò longè effulget divina charitas, qua per se suosque Alumnos Infirmis in supremo vitæ agone versantibus, morte ipsa contempta prospexit. Cœlestes itaque honores eidem meritò constituendos existimo: *Si quis enim mihi ministraverit*, Dominus ait, *honorificabit eum Pater meus* [a].

MICHAEL de Palma Archiepiscopus Teatinus Assistens.

M*Aluit Deus* [b] PATER BEATISSIME, *de malis bonos facere, quàm nullos esse malos permittere*; Sicut enim inde humanæ fragilitatis manifestatur conditio, ita misericordiæ divinæ largitas innotescit. Imperscrutabili æterno judicio Dei, id actum esse dubitat nemo, in B. Camillo de Lellis, inclyti Ordinis Ministrantium Infirmis Fundator & Pater. Primæ ætatis semitas incauto pede cucurrit, & inter juveniles laxitates diu hæsit, intemperans Aleator: At aleis ludentem devicit tandem sagaciùs *ludens in Orbe gratia divina*; *& Virum manè per vitia rapientem, ad vesperas de thesauro virtutum effecit spolia dividentem*. Hinc mira fuere, quæ dixit, gessit sive in Ecclesia, sive in Proximis suis. Ecclesiam quippe nova sobole auxit, ornavit. Proximos verò infatigabili charitatis officio refecit, roboravit, adjuvit. Profunda humilitate sui contemptor, Asperrimâ pœnitentiâ sui insecutor: Altissima contemplatione supernarum mentium extitit æmulator: Dignus cui Angeli sancto Philippo Nerio spectante assisterent,

a *Jo. 12. 26.* b *S. August.*

rent, famularenturque; ejusque felicissimam animam corpore tandem exutam, in sempiternam efferrent gloriæ claritatem.

Pretiosam mortem Sancti sui mirabilem etiam reddidit Deus signis atque prodigiis, queis permota SANCTITAS VESTRA eò tandem devenit, ut pronunciaret: *Tutò procedi posse ad solemnem B. Viri Canonizationem.*

Superest nunc PATER SANCTISSIME, ut id ipsum, quod fieri posse non est dubitatum, firmissimo Oraculo compleas & exequaris, beatumque Camillum de Lellis inter sanctos Confessores præcipias esse venerandum. Hoc a Te expectat catholicus Orbis; id fidens implorat Ministrantium Infirmis benemeritus Ordo. Idipsum denique enixiùs efflagitat, qui coram Beatitudine Tua humillimè eloquitur, Archiepiscopus Theatinus, in cujus diœcesis Oppidum Bucclanici clauditur, quod Sanctissimo Heroi natale præstitit solum. Ibique veluti e conspectu deprehendere licuit, religiosum cultum Populorum crebrescentem in dies famam sanctitatis & frequentium gloriam miraculorum. Adeo ut tanquam de re propria sollicitior evaserit animi ardor, ad expetitam solemnis Canonizationis gratiam a SANCTITATE TUA feliciter reportandam.

STANISLAUS Poliastri Archiepiscopus Rossanen. Assistens.

Dum suprema illa & admirabili, qua super omnes auctoritate & eloquentià eminet SANCTITAS VESTRA, divinæ vocis interpres: Et ex sublimiori, quo præsidet Apostolico Solio, beati Camilli de Lellis verba faciebat; dumque tanti Viri heroicas virtutes innumeris a Deo illustratas miraculis, debitis laudibus prosequendas debitisque celebrandas honoribus; mira, qua pollet ingenii sublimitate, dicendi fœcunditate, & raritate prudentiæ nobis ingerebat sectanda vestigia, nosque docebat, tunc demum pro merito congruis ille afficietur honoribus, cum publico Apostolicæ Sedis judicio divinaque auctoritate Sanctorum Lauream feliciter consequetur: In ipsum Beatum, in ipsam Camilli præclarissimis virtutum omnium gestis ornatam, innumerisque cœlitus roboratam miraculis eximiam sanctitatem, mentis & oculorum aciem conjeci; cumque jam cogitare cœpissem, quæ & quanta in uno admirentur charismatum dona, quæ & quanto sensu suo unusquisque fortitus erit gaudere triumpho, statim compertum habui, quàm digna res esset, quàm felix nostra conditio, si in Sanctorum agmine adscriptum haberemus Camillum! Et quidem profectò. Nam si fortiter ea, quæ in Camillo errante, in Camillum pœnitentem, sicuti de Saulo in Paulum inscrutabilis egerat divina Providentia, Errantibus ut in viam possint redire justitiæ & veritatis, Camillus spem tribuit & lumen ostendit [a]: Si ægrotis, ut ad portum sanitatis possint pervenire; Virtus Domini erit in illo ad sanandos eos. Si in mortis articulo constitutis omnimodam eis æternæ salutis fiduciam,

a *Luc. cap.* 5.

ciam, Coadiutoremque fidelem comparare velimus; Camillus egregiæ Religionis Ministrantium Infirmis Institutor sollicitus præsto erit & verbo & auxilio, ut ipso mortis agone in fide inveniantur stabiles, & in opere efficaces. His igitur SANCTITATI VESTRÆ reverenter expositis, cum superna benignitate cautum sit atque dispositum, ut qui in terris positus ut esset exemplo, in Cœlum levatus ut esset Patrocinio; vota excipiat & oret, quamcitiùs pro nostro omniumque præsidio, inter Sanctos relatum liceat, ut veneremur obsequio.

FERDINANDUS MARIA de Rubeis Archiepiscopus Tarsi Assistens.

SUpremus ille omnium arbiter, qui toties [a] *substinuit in multa patientia vasa iræ, apta in interitum, ut ostenderet divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, quæ præparavit in gloriam*; sicut ex Saulo Paulum fecit, ita ex perdito Aleatore Camillum sanctum fecit exemplum bonorum operum. Adeo malè transacti temporis usuram sarcivit, ut quæ reliquit virtutum specimina, jure postulent, sacris dypticis ipsius nomen adscribi. Ita qui prodigium factus est multis, fiet in Cœlis omnibus adiutor fortis.

JOANNES ANDREAS Tria Archiepiscopus Tyri Assistens.

CAmillus de Lellis ex Saule in Paulum conversus illico charitatis theatrum aperuit, & copiosam Christifidelium multitudinem post se trahens, virtutum omnium director evasit. Communicato consilio cum S. Philippo Nerio ejus Confessario Religiosam professionis suæ familiam in Populorum salutem instituit, ac per Provincias propagatam reliquit. Misericors autem Dominus, qui mirabilis est in Operariis suis, multiplicibus donis Camillum illustravit. Inter alia in aere elevatus arcana cœlestia penetrabat, morbos solo tactu curabat, aquam in vinum convertit, exiguo pane multos opiperè saturavit, Angelorumque consortium testante eodem S. Philippo Nerio meruit.

Hinc veteri Instituto servato, SANCTITAS VESTRA Camillum miraculis vivum, & post mortem clarum in Beatorum Catalogum retulit: Cum autem omnia alia fuerint expleta, quæ ad ejus Canonizationem sunt necessaria, tutò ad illam perveniri posse humillimè censeo: Sicque Religiosorum Ministrantium Infirmis Familia hoc perfectionis exemplum, & ducem, ac christiana Respublica contra præsentis temporis nequitias apud Deum invictissimum intercessorem habebit.

MI-

a *Paul. ad Roman. cap. 9.*

MICHAEL MARIA Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ Assistens.

QUis de B. Camilli de Lellis Canonizationis merito ambigerit, cum pensata conversione, inspectis virtutibus, perpenso de adjuvandis Infirmis opere, de Eo inter Confessores adscribendo excogitatum sit a SANCTITATE VESTRA? Confirmant æquissimam sententiam crebra miracula, Cœlumque ipsum ob prodigiorum frequentiam inter cœlestes Cives connumerandum Camillum conclamat.

SIMON Gritti Archiepiscopus Tyanensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Omnipotens Dei nostri, ac a fine usque ad finem fortiter pertingens, suaviter mirabiliterque disponens dextera suæ immensæ virtutis, ubique in dies vel in minimo sinapis grano collucentes prodit effectus, quorum ubertas quem lateat in beato Camillo de Lellis? Qui a primævo aliquandiu digressus innocentiæ tramite, ut Deo excitante cognovit, in veritatis viam ab eo, qui a longè cognoscit, revocatus in maximum exarsit subinde charitatis incendium, quo nedum præteritas purgavit, ac in favillas penitus rédegit maculas suo inustas juventutis flori; verùm etiam eo usque ad consummationem est progressus, ut vitam quoque suam aliorum spirituali potissimùm, necnon temporali posthabuerit tuitioni, ac prorsus vilissima quæque, atque periculis plena cum in finem huc, illuc vel in remotissima accurrendo, amplexus ministeria visus sit profudisse, sui præterea Instituti habere voluerit Alumnos, in quibus adhuc vigere deprehendit? Eximius sanè in Proximos portentus Camilli ardor; in quo quàm maximè sibi complacuerit, tot miraculorum in vita & post obitum ostensione comprobavit Altissimus: proptereaque tutissimum inde SANCTITATI VESTRÆ Camillum Sanctorum Fastis adscribendi promanat judicium, ut det illi de fructu manuum suarum, quem laudant & glorificant in Sion opera ejus.

JOSEPH MARIA Rufus Archiepiscopus Capuanus Assistens.

QUæ ad veræ sanctitatis vestigia premenda, quæque ad Virum sanctum in Ecclesia Dei perficiendum maximopere optanda sunt; beatus Camillus de Lellis ex Bucclanici Oppido Theatinæ diœcesis in Regno Neapolitano Fundator Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis vitæ suæ cursu feliciter præstitit. Tantus enim radiante Dei gratia virtutum pœnitentiæ, orationis charitatis in Deum Proximumque suum, & præcipuè humilitatis cumulus in eo præfulsit, ut tanquam lignum, quod plantatum est in vinea Domini secus decursus aquarum Proximis suis, uberem

rem admirationis, utilitatis, imitationis ac profectus de virtute in virtutem suo tempore fructum dare non destiterit.

Nec Servo Dei defuere hìc etiam in terris cumulatissimæ prophetiæ, curationum, discretionis spirituum gratiæ, ac post ad beatam Patriam transitum probata miracula; quibus Cœlestis Pater humilem ejus spiritum exaltare voluit: Quapropter cum per SANCTITATIS VESTRÆ publicum, ineluctabile Oraculum sub die decima septima Augusti 1745. visum fuerit, beatum Camillum fore canonizandum, ac inter Sanctos referendum, nunc benignè etiam supplicationibus Infirmis Ministrantium Familiæ pro hujus sanctissimi Decreti exequutione fore respondendum, tutò confidimus, ùt novus Christi Servus præsentibus calamitatibus præsidio sit toti Orbi catholico. Et ita &c.

NICOLAUS Carafa Archiepiscopus Philippensis Assistens.

IN nostra sancta Religione non ab initio, neque a medio, sed ex fine, maximum nostræ salutis negotium unicè pendet. Huic singulariter beatus Camillus consuluit in extremo vitæ agone per seipsum, etiam peste laborantibus; utque firma remaneret in toto catholico Orbe tam salubris institutionis regula, hæredes instituit Alumnos suos, a quibus non parvum beneficium christiana Respublica experta est. Ideo Sanctorum numero adscribendum censeo; si SANCTITATIS TUÆ consensus accesserit.

D. FERDINANDUS ROMUALDUS Guiccioli Archiepiscopus Ravennæ Assistens.

BEATISSIME PATER. Si in Dei & Proximi dilectione ex Christi Jesu testimonio, tota lex pendet, & Prophetæ, & si qui hæc fecerit & docuerit, magnus vocabitur in Regno Cœlorum; hinc meridianâ luce clariùs apparet, maximam fuisse beati Camilli de Lellis tum perfectionem sanctitatis, dum viveret, tum coronam gloriæ post consummationem. Charitatis enim ejus in Deum, quæ narrantur argumenta non stupore tantum, sed suavi quodam ardore animos perfundunt, erigunt, inflammant: Quæ verò de charitate in Proximos, fidem omnem humanumque conceptum pene dixerim, superant atque excellunt. Hæc autem cum præcipuis Italiæ urbibus experta & admirata est Roma ipsa, Mundi ac Religionis Caput, atque animo versat adhuc teterrimis pestis ac famis temporibus innumeros cives servatos, quos temporalibus subsidiis morti ereptos, quos spiritualibus pabulis cœlo donatos: Nosocomia etiam digito signat, domos, vias ipsas, sollicitam Camilli adhuc repetentes charitatem.

Verùm ista non fecit solummodo admirabilis Heros, docuit etiam in odorem unguentorum charitatis suæ innumerabiles verbo & exemplo tra-

trahens asseclas, atque Ecclesiam nova prole fœcundans, quæ tanti Patris pietatem, amorem, dilectionem in Proximos & in Deum præsefert in præsens quoque, ejusque viscera amantissimè dilatat. Quare canonizationem tanti Viri a SANCTITATE VESTRA, BEATISSIME PATER, publicis expetitam votis, toti christianæ Reipublicæ felicem faustamque fore arbitror & confido.

FELIX Solatius Archiepiscopus Thebarum Assistens.

INcomprehensibilis Dei misericordia, quæ non permittit desperandum de aliquo, in beato Camillo de Lellis admiratur: Errantem enim illum ad se reduxit, cadentem erexit, stantem sustentavit, & perseverantem in arduo christianæ pœnitentiæ & perfectionis stadio ad gloriam introduxit. Reversus ad semitas salutis, ferventiori spiritu incensus ut ostenderet, quod ubi abundavit iniquitas, superabundavit & gratia, præclaro animarum corporumque profectu ad inserviendum Infirmis, etiam dum atrox pestilentia in Urbe grassaretur, incredibili charitate sese exercuit, relicto aliis præsertim sui Instituti Alumnis, ad præeuntem impigrè sectandum exemplo. Tantum igitur Virum BEATISSIME PATER, virtutum omnium laude ornatissimum & miraculis clarum, ut ex Actis ad majorem Dei miserentis gloriam, & ut nemo etiam vitiorum suorum enormitate desperet, tutò in Fastis Sanctorum collocandum censerem.

ANTONIUS Fonseca Episcopus Æsinus Assistens.

DIvinæ gratiæ largitor BEATISSIME PATER, Camillum de Lellis vocavit, justificavit, glorificavit. Vocavit, ut esset vas electionis, percussum infirmitate humique prostratum: Justificavit ut ecclesiasticæ militiæ adscriptus adscenderet ad Altare, & in tempore iracundiæ fieret reconciliatio: Glorificavit laudibus Pauperum misericordiam illius enarrantes, Infirmorum deprædicantium ejus sollicitudinem, & religiosorum Virorum servantium ipsius Institutiones. Continuò Roma, Genua, Mediolanum, Nolana aliæque Urbes, quæ in præsentissimis pestilentiæ, famisque periculis expertæ sunt maximam illius charitatem, Camilli celebrant merita, invocant nomen, auxilium implorant. Eja tandem exaudiantur Pauperum desideria: Sanctorum consequatur honores, ac tanti Viri laudes universa enuntiet Ecclesia.

NICOLAUS MICHAEL Abbati Episcopus Scyllacii.

EXclusa omni patriotica affectione, ut verbis Cassiodori Scyllacii Civis utar, dignum censeo Catalogo Sanctorum adscribi beatum Camillum de Lellis, de cujus virtutibus in gradu heroico, & signanter de charitate

ritate erga Proximum ac de miraculis ſatis conſtat. Ut ſicut, dum in terris ageret, magno fuit Chriſtifidelibus morti proximis præſidio, ſic in Cœlis cum Chriſto regnans iiſdem opituletur patrocinio.

NICOLAUS XAVERIUS Santamaria Epiſcopus Cyrenenſis Aſſiſtens.

MAndatum [a] Dei novum, *ut qui diligit Deum, diligat & fratrem ſuum*, cumulatiſſimè implevit beatus Camillus. Ipſe enim Mundi vincula blandientis dirumpens, non tantùm ſemetipſum abnegavit, & carnem inedia, nuditate, vigiliis macerando, obtulit Deo in holocauſtum; verùm diffuſa quoque in corde ſuo charitate, viam mandatorum Domini, qua verbo & exemplo, qua ſaluberrimis præceptis & inſtitutis percurrere docuit, admirabilem inſtituens Religionem Miniſtrantium Infirmis, quæ & Eccleſiam ſpiritualium aromatum odore perſunderet, & animarum ſaluti advigilando ægrotis in extremo præſertim agone luctantibus operam omnem diligentiamque præſtaret. Cum itaque ad juſtitiæ coronam & palmam in Cœlis ipſe pervenerit, Deo in diebus noſtris loquente, & Servi ſui heroicas virtutes eximiamque Sanctitatem confirmante ſequentibus ſignis, ſanctorum Confeſſorum cultu & honoribus colendum in terris, ex publico Sedis Apoſtolicæ judicio æquiſſimum videtur, ut chriſtiano populo prodeſſe pergat meritis, precibus adſit, & in tempore tribulationis, in mortis anguſtiis fiat reconciliatio.

BERNARDUS ANTONIUS Pizzella Epiſcopus Conſtantiæ Aſſiſtens.

QUibus virtutibus mirificè præfulſerit, & miraculis claruerit beatus Camillus de Lellis Clericorum Regularium Infirmis Miniſtrantium Fundator, neminem latet, dum in ſortem Domini, veluti Paulus ex Saulo vocatus charitatem, quam Paulus ſupra ceteras virtutes opere & ſermone extulit, præcipuum ſui Inſtituti fundamentum ponere, & mirabili exemplo exercere ſtuduit: Factus enim omnibus omnia, & adiutor in opportunitatibus, in tribulatione, non ſemel Paſtoris ad inſtar, morbis & ærumnis confectos fovit, adjuvit, ſanitati reſtituit. Quod virtutum & laborum in Cœlo mercedem receperit, non ambigitur; ut in Sanctorum Album ſicuti par eſt, Camillus accenſeatur, Tuum eſt perficere BEATISSIME PATER, cui Chriſtus Dominus ſupremam contulit authoritatem.

 Fr. PAU-

a *Joan. 1. 4.*

Fr. PAULUS Alpheran de Bussan Episcopus Melitensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Ardentissima Dei & Proximi charitas diffusa in corde beati Camilli de Lellis Ordinem Ministrantium Infirmis excitavit, erexit, solidavit. Quid nempe sanctius quàm Infirmis præsertim morientibus opem spiritualem afferre momento, unde pendet æternitas? Mirificavit enim Dominus Servum suum multis signis & miraculis; ea propter censeo tam præclarum Fundatorem in Sanctorum Album a SANCTITATE VESTRA esse referendum.

ALEXANDER de Abbatibus Episcopus Viterbiensis & Tuscanensis Assistens.

CHristi Domini exemplo alienos ferebat languores B. Camillus de Lellis factus Infirmus pro Infirmis, ut Infirmos lucrifaceret, illudque assequi studens, ut sua ipsius suorumque Regularium virtus in aliorum vel pestiferis infirmitatibus perficeretur. Nemini non compertum est, quàm indefessa sollicitudine sese ille devoverit Ægrotantium ministerio, eorum cum primis, quorum æterna salus periclitabatur. Ipsi nunc in tuta Cœli statione collocati frequenti corona circumstant suæ felicitatis auctorem, Deumque enixè rogant, ut supremus Ecclesiæ Hierarcha debitos tanto Sospitatori honores decernat. Accedunt Superiorum votis exaudienda vota mortalium adhuc in terris peregrinantium, ut prævio insuper miraculorum suffragio Camillus de Lellis, quem paucis ab hinc annis SANCTITAS VESTRA inter Beatos recensuit, ampliore jam cultu Sanctorum Fastis adscribat.

NICOLAUS FRANCISCUS de Bonhome Episcopus Carpasiensis Assistens.

DE repente, ac prodigiosè conversus B. Camillus de Lellis Fundator Ordinis Ministrantium Infirmis exultavit ut gigas ad currendam viam, & brevi temporis spatio complevit tempora multa, secutusque specialem Christi doctrinam: discite a me quia mitis sum & humilis corde, heroice mitis fuit benefaciendo inimicis suis, & adeo humilis ut frater humilis ab aliis vocaretur, atque super hoc duplici solidissimo fundamento omnes virtutes, ac præcipuè ardentissimam charitatem magnificè superædificavit, cum qua mirificè, & in gradu perfecto exercuit opera misericordiæ, & maximè erga Infirmos, exponendo etiam multoties animam suam, ut eis spiritualiter & corporaliter succurreret, ita ut ipsum retributionem opera misericordiæ exercentibus pollicitam a Christo; venite Benedicti Patris mei possidete paratum vobis regnum a constitutione mundi, adeptum esse non veniat dubitandum, præsertim, quod

quod Dominus Deus multis signis & miraculis illud testari ad conversionem in Peccatoribus & refrigescentem charitatem in cordibus fidelium excitandam dignatus est; hinc cum super ejus Canonizatione acta processuum sint rite peracta, ad ejus executionem tutò posse procedi existimo, & ita a SANCTITATE VESTRA exoro.

LUDOVICUS ANTONIUS Valdina olim Cremonæ Episcopus Hermopolitanus Assistens.

SANCTITAS VESTRA, cui a Christo Domino quodammodo datum est scribere digito Spiritus Sancti, sequetur, arbitror, ejusdem infallibilem ductum, si solemni Canonizatione Fastis Sanctorum adjungat beatum Camillum de Lellis. Hunc antequam nasceretur, præmonstravit Dominus Matri parituræ Cruce insignitum in pectore, & ducem innumeræ turbæ eadem Cruce decoratæ. Ut præsagium non falleret eventus, quem mundi caligo inimicum reddiderat Crucis Christi, lux improvisa de Cœlo ad terram afflixit, & de Saulo erexit in Paulum, ut de vase iræ & contumeliæ vas electionis efficeretur, ex quo per universam Ecclesiam odor diffunderetur agri pleni, religiosæ scilicet Familiæ, in qua virtutum omnium flores redundant ad uberem Populorum utilitatem. Collocet ergo SANCTITAS VESTRA hoc vas in Altari Sanctuarii, ut Fideles omnes currant in odorem unguentorum illius.

FABRICIUS Borgia Episcopus Ferentinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Laudatam in sacris literis Tobiæ pietatem, qui popularibus suis in servitutem adductis, nec alimenta vivis, nec sepulturæ honorem defunctis deficere passus est, in B. Camillo de Lellis accepimus refloruisse, & sanè præstantiùs quod morituris quoque ipse consuluit eo temporis momento, a quo pendet æternitas. Virum hunc a SANCTITATE TUA superioribus annis Beatum rite appellatum, cum novis ad invocationem ejus patratis miraculis Deus illustret, censeo modò sanctis Confessoribus adscribendum, ut sicut ejus Alumni pugnantibus in extremo Agone monita salutis ministrant in terris, ita ille ampliori cultu invocatus, sit e Cœlo fortis adiutor.

NICOLAUS Spinelli Episcopus Aversanus Assistens.

QUoniam in beato Camillo de Lellis præ ceteris id eluxit Fidei Propagandæ animarumque saluti, quod apprime optabat, consulendi studium, ut illum neque asperitas viarum, neque longitudo itineris, neque debacchantis pestilentiæ vis, neque intumescentium aquarum Tiberis impetus, & extrema quæque minitantium retardaverint; imò magis magisque

gisque ad susceptum opus perficiendum inflammaverint, Domino cooperante, & ipsius res præclarissimè gestas signis confirmante; idcirco in id consilii descendo, ut Sanctorum numero adscribatur, ac publicæ Christifidelium venerationi proponatur.

HIPPOLYTUS e Rubeis Sancti Secundi Episcopus Senogalliensis Assistens.

IMpletum habetur in beato Camillo de Lellis evangelicum effatum: Gaudium erit coram Angelis Dei super uno peccatore pœnitentiam agente: Dissipaverat enim ille ad instar prodigi adolescentis omnem substantiam suam indulgendo aleis ceterisque vitiis; at ubi surgens redivit ad Patrem, stolam primam recepit, & cum Angelis Cœli visus est adhuc in terris conversari. Angeli conversari cum illo; quin etiam ab ipso Angelorum Domino confirmari se audivit ad prosequendum eximiæ humilitatis & charitatis opus ministrandi Infirmis jacentibus in Nosocomiis. Modò iterum gaudium Cœlo erit & Mundo, quatenus SANCTITAS VESTRA illi statuat superos honores, quem Angelorum Dominus amplexus est pœnitentem, quem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis dedit Parentem, quem postremò miris in vita & post obitum signis coruscantem suorum Angelorum consortio associavit in gloria.

D. PAULUS THOMAS Marana Episcopus Asculanus in Piceno Assistens.

BEATISSIME PATER. Quod a Divo Ambrosio de S. Apostolorum Principe Petro scriptum est; fidelior factus est Petrus, postquam fidem se perdidisse deflevit, atque ideo majorem gratiam reperit, quàm amisit: De B. Camillo de Lellis prædicari posse arbitror, qui ex juvenilium errorum umbra mediante divinæ gratiæ adjutorio, quæ de tenebris facit lumen splendescere, perspicuam de se pœnitentiæ lucem non sub modio, sed super candelabrum hac in Urbe posuit: Memor insuper doctrinæ Christi Domini, ad quem toto corde & viribus se convertit, Dei scilicet amorem a charitate erga Proximum nunquam esse sejunctum, spirituali corporalique Infirmorum saluti totum se cum aliis sibi charitatis & obedientiæ vinculo conjunctis perpetuò devovit. Quapropter si ipse dum in terris esset, indutus est viscera misericordiæ, benignitatem, humilitatem, patientiam ardentemque charitatem, quæ omnia electionis & sanctitatis signa juxta Apostoli sententiam præseferunt, congruum puto, ut universo christiano Orbi infallibili BEATITUDINIS VESTRÆ Oraculo inposterum clariùs eluceat tam insigne pœnitentiæ & charitatis exemplar.

Fr. SIL-

Fr. SILVESTER Merani Episcopus Porphyrien. Assistens.

AD Ecclesiæ catholicæ decus, ad Ecclesiasticorum exemplum, ad Fidelium ædificationem & utilitatem, & ne Deo tot signorum ac prodigiorum vocibus loquenti videamur aures non præbere, congruum & æquum est, ut quantocius per SANCTITATEM VESTRAM in Sanctorum Canonem referatur B. Camillus de Lellis ægrotantium Pater optimus, morti proximorum singulare solatium, Christi denique in miserorum & languentium omnium cura imitator præcipuus.

NICOLAUS Manciforti Episcopus Anconitanus Assistens.

QUàm inscrutabilia sunt judicia Dei? quid non est ab ejus gratia expectandum! Beatus Camillus de Lellis in adolescentia sua a bono opere quocumque deflectens, de repente ad viam salutis reducitur, & virtutibus omnibus adeo præstat, ut ceteris fiat exemplum & Magister. Charitas autem, quæ virtutum maxima est, ita in eo præfulsit, ut in hac ipsa Urbe peste grassante, pro periclitantibus Civibus *animam suam ponere non dubitaverit*: Quamobrem æquum omnino arbitror, ut SANCTITAS VESTRA Beatum ipsum eximiis miraculis undique circumfultum, benemerentis Ordinis Fundatorem, Fidelium votis inhærendo Sanctorum Fastis adjiciat.

ANTONIUS Cantoni Episcopus Faventinus Assistens.

ÆMulatus est charismata meliora B. Camillus de Lellis, omnes christianas virtutes mirè sectatus, eamque potissimùm, quæ ceteris major est, charitatem. Porro tanti Viri sanctitas, quam nobis suadet Religiosi Ordinis ab eo instituti præstantia, quamque probata miracula rite testantur, alterius quoque Sancti testimonio commendatur, nimirum sancti Philippi Nerii, qui ipsius lateri adstantes vidit angelicos Spiritus, ut quorum ministerio in terris est usus, eorum ope ad cœlestem Patriam deductum esse non dubitemus. Meritò igitur SANCTITATIS VESTRÆ definitiva sententia in memoriam vertatur hominum, qui ad gaudium transiit Angelorum.

PAULUS Bonavisa Episcopus Spoletinus Assistens.

PIissimus Sacerdos Camillus de Lellis per plurima & heroica bona opera sua certam vocationem & electionem suam facere studuit: Nam jugiter in membris suis mortificationem Crucis Christi portavit, inediis vigiliis aliisque austeritatibus corpus suum in servitutem Christi redigendo;

do: Non dubitavit etiam ponere animam suam pro fratribus & amicis suis inserviendo Infirmis peste laborantibus monitisque salutis instruendo: Charitate erga Deum ita efferbuit, ut per admirabiles ascensiones obtinuerit elevari ad intimam unionem divinam pluribusque donis prophetiæ discretionis spirituum aliisque charismatibus cumulari: Quàm fuerit inde pretiosa mors ejus oculis divinæ majestatis plurima prodigia rite probata luculentissimè testantur, quorum luce directus crederem cœlestem hanc lucernam locandam esse in altissimo Ecclesiæ candelabro, ut luceat omnibus, qui in domo Dei sunt, si SANCTITATI VESTRÆ ita placuerit.

CÆSAR BONAVUTI Episcopus Tharensis Assistens.

VIrtutes istæ BEATISSIME PATER, jucundissimæ semper fuere Camilli de Lellis delitiæ: Jacentes recreare, laborantes in extremis ope & fide confirmare, omnium bono consulere, sibi tantùm defuit, se solum neglexit. In spiritu patientiæ & charitatis, Virginibus, Pupillis, Infirmis præcipuè, Peregrinis & Esurientibus præsto semper fuit. Iste verè contra omnes Adversarios scutum timoris Dei tandiu infatigabiliter tenuit, donec ad victoriam, quam ardentissimè optabat, feliciter pervenit. Utilius est enim BEATISSIME PATER hominum magis memoriæ laudem dare, quàm vitæ; Ideo B. Camillus de Lellis in Sanctorum Choris adscribi meretur, ut nomen ejus vivat in generationem & generationem, charitatem suam sectentur Populi, & laudes ejus nunciet Ecclesia.

MARIUS Maffei Episcopus Fulginas Assistens.

N*On est major misericordia* [a] BEATISSIME PATER, *quàm quæ exercetur circa Infirmos. Ibi enim pascitur esuriens, potatur sitiens, vestis nudo paratur, lectus fatigato subvenitur extraneo, visitatur ligatus vinculis infirmitatis .... & sic in hoc opere misericordiæ, omnia opera adimplentur.* Hæc porro omnia charitatis opera mirum in modum Camillus de Lellis perfecit dum viveret; hæc usque modò Filiorum suorum perficit ministerio. Camillus igitur de Lellis ita disposuit sermones suos in judicio, ut quia esurienti cibum, sitienti potum, nudo vestem, peregrino xenodochium, Infirmo nosocomium, cunctis denique opem paraverit, æternâ justorum memoriâ recolatur. Hinc quia misericors Deus dives est in miserationibus suis, Camilli in Proximi charitatem admirandis probatisque signis sibi demonstravit acceptam. Tuum propterea est BEATISSIME PATER, Camillum de Lellis Sanctorum Fastis adscribere, ut quem opitulatorem sensit christianus Orbis in terris, intercessorem experiatur in Cœlis.

GUI-

a *Venerabilis Humbertus de Romanis V. Magister Generalis Ordinis Prædicatorum, expositione in regulam S. Augustini par. 4.*

GUIDO Urfellus Epifcopus Cafenæ Affiftens.

CAmillus de Lellis cum religiofum cœtum Infirmis miniftrantium inftituit, adeo bene de chriftiana pietate, atque hominum falute meritus eft, ut quæ in anteacta vita peccavit, tanto eximiæ charitatis invento fatis fuperque deleverit: Accedit, quod ceteris fummæ hujus charitatis Sociis atque Adminiftris virtutibus, fupra quam dici poffit, ornatus & excultus omnem fanctitatis verticem attigiffe videatur. Qua de re fi talem ac tantum Virum miraculis etiam clariffimum Sanctorum Faftis adfcribat SANCTITAS VESTRA, habebit chriftiana Refpublica univerfa & quod tanti Pontificis fapientiam magis magifque demiretur, & quod beatiffimum Virum quafi divinum aliquod virtutum omnium exemplar fibi ad imitandum proponat,

LEO LUCAS Vita Epifcopus Oppidenfis Affiftens.

BEATISSIME PATER. Prætermiffis virtutibus & miraculis, quibus fatis fuperque ad folemnem beati Camilli de Lellis Canonizationem deveniri poffet, id unum præ ceteris fufficere cenfeo, quod Camillus dum fenfim in vitia declinaverat, & ex caftro Sancti Joannis Manfredoniam revertebatur, velut alter Saulus jumento infidens, infolita luce de Cœlo perfufus, in terram profternitur, atque anteactæ vitæ errores animo reputans, ftatim dolore percitus in Virum alterum transfmutatur, & exinde totum fe Deo, ac in animarum lucra convertit; quapropter præ nimia, qua flagrabat charitate erga Proximum, Congregationem Clericorum Regularium inftituit, quarto addito voto Infirmis omnibus etiam pefte infectis miniftrandi, & extremo agone degentibus, piis precibus & cohortationibus opem ferendi.

ÆGIDIUS ANTONIUS Ifabelli Epifcopus Alliphanus Affiftens.

BEATISSIME PATER. *Quam bonus Ifrael Deus*, qui vocando nos in admirabile lumen fuum, charitatis propriæ vifcera oftendit; præclarum hujufce rei extat exemplum in B. Camillo, qui a viis peccatorum fupremâ abductus providentiâ, tantis charifmatum donis fuit poftea illuftratus, ut amore præfertim erga Deum & Proximum æftuans, veræ charitatis holocauftum evaferit: Cum enim ex toto corde fuo, & ex tota anima fua Deum diligens, atque Proximum fupra feipfum, legem ille cumulatiffimè impleverit; quemadmodum retributionem jam habuit in Cœlis, ita par eft, ut nunc per SANCTITATEM VESTRAM in Sanctorum Albo referatur, ut ita Deus, *qui vera charitas eft*, in eo, ac per eum magis glorificetur.

JOANNES ANTONIUS Bachetoni Episcopus Anagniæ Assistens.

EMicat SANCTISSIME PATER, beati Camilli de Lellis fœcunda ac prolifica charitas ex Institutione eorum Regularium Clericorum, qui in novissima hora exeuntes & undequaque cursitantes, quotquot inveniunt malos & bonos de sero colligunt; & de plateis aliisque latioribus viis, ad arctam & angustam reductos, ad cœnam magni Patrisfamilias intrare compellunt. Erga Deum & Proximum tam mira charitas, aliarum etiam virtutum stipata satellitio cumulatissimè incessit: quibus illustrandis roborandisque non pauca accessere miracula, alia ex instantaneo beati Viri Iconis contactu, alia ex ejusdem Cellæ operosi pulveris haustu, ut egomet, tanquam ex missis Judicibus unus, cognovi, miratus sum, retuli. Hæc eadem & plura, BEATISSIME PATER vidisti, & lætatus es. Ad totam itaque militantem descendat Ecclesiam visibilis capitis sui lætitia hæc tanta, & cujus prolem extremis adesse cupimus, in Sanctorum Fastis nunc gratulemur venerari Parentem.

FRANCISCUS ANTONIUS Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum Assistens.

BEATISSIME PATER. Sicut gaudium magnum fuit in Cœlo coram Angelis Dei super B. Camillo de Lellis pœnitentiam agente, sic ejus vita maxima est in terra Peccatoribus causa lætandi, cum cernant quid cum eo egerit Dei omnipotentis miseratio, discantque quid etiam cum ipsis actura sit, si ut Camillus respondeant. In eo alter apparet Saulus humi prostratus, & Paulus erectus, & e vase ignominiæ in honoris vas immutatus. A plagis animæ, cum se a Christo Domino Samaritano Evangelico curatum agnovit, quasi sibi dictum fuisset: vade, & tu fac similiter: hoc unum sibi imitandum proposuit, ut Proximorum infirmantium animarum & corporum saluti consuleret, accedente sancti Philippi Nerii consilio, qui sibi a Confessionibus erat. Mira porro sunt, quæ iste Vir Dei divina charitate succensus, in Urbis non tantùm Xenodochiis, sed etiam spurcissima peste grassante per vicos, & plateas per domos & compita, etiam in aliis Italiæ Urbibus egit, ut ægros a prima non minus, quàm a secunda morte præriperet; immo ne tam magnum pietatis opus cùm sua vita deficeret, Alumnos collegit, & Crucigerorum Institutum fundavit, quo per futura etiam secula, præcipuè luctantibus cum morte succurreret. Auctus præterea fuit B. Camillus curationum dono, aliisque tam vivens, quàm post obitum adeo refulsit, ut ipsa Roma Urbs fortitudinis nostræ, quæ charitatis ejusdem ac admirabilium operum meruit esse theatrum, summoperè exoptat, & cum ea universus catholicus Orbis VESTRAM SANCTITATEM exorat, ut dignetur B. Vi-

B. Virum summo decorare Canonizationis honore; cujus in dies intercessionis gaudet effectibus, & sui præclari Instituti spiritualibus consovetur auxiliis.

SCIUMÆ ILUMURI AT.

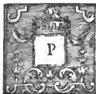

Se tæ ggiȝȝato cassc Ky 'duhenæ præ tæ scietænuanæ tæ lumænæ Camil de Lellis yan bænæ gner tasct fort Miræ me hijr tæ tenæ Ȣoti, e me tæ Maȝenæ urtæsij tænde. Gnæ punæ vetæmæ duhet, saa scnuhet æmbni ithih me tæ tiera scetæna. Kæiò ndeer i tucon me ggiggæ, psè pat scium lævdime, e scium tæ dasciunæ præi tenæ Ȣoti, o prei sciocunæ, e schignanæ. Kæyò edasciunæ duron sod, e ggiȝȝ monæ præ tæ maȝenæ sciokærij, ayò kiæ scær ben ta sæmurturit. Ȣoten caa scium dæstuaræ tæ maȝenæ scietnii etiyiæ me scium scegne. Andai i lumuri At tæ lutemi, e tæ salemi ggiȝȝ saa iemi, eȝe unæ præ psès tæ Arbænit tæ scruasc eȝê kætæ ndæ tæ tieræ scietana.

Josesi Schirò Arçbiscopu i Dursit, e Vicar Apostolicu i Hymarrsæ ndæ Arbænit.

Ejusdem Versio latina.

JOSEPH Schirò Archiepiscopus Dyrrhachinus olim Vicarius Apostolicus Cimarræ in Epiro.

BEATISSIME PATER. Cum quæ ad solemnem Canonizationem B. Camilli de Lellis pertinent, sint ea omnia hactenus peracta rite ac rectè, Deo auspice, ac excelsa sapientia Tua: Unum superest, ut ejus gloriosum nomen aureis notis, si fas erit, tandem aliquando scribatur in sacris dypticis, ubi ceterorum Sanctorum nomina recensentur.

Hocce honoris signum in terris videntur expetere, & quidem jure meritò: Primo, omnes ejusdem B. Viri eximiæ virtutes, præcipuè verò immensa illa charitas, quâ erga Deum & Proximum, & flagrabat quoad vixit, & adhuc operatur, tota plaudente Ecclesia, per amplissimum Ordinem ab ipso institutum, ut Infirmis omnem opem, omnemque operam alacriter impendat; deinde insignia miracula, quibus Deus Optimus Maximus dignatus est comprobare excelsam Servi sui Sanctitatem. Hanc gratiam BEATISSIME PATER jamdiu ingenti desiderio optat & Urbs & tota christiana Respublica; hanc ipsam exoptat augustus iste Senatus; & pro ista ego quoque, licet omnium indignissimus, venerabundus

nerabundus fistens coram Tuo Apoftolico Throno, humillimas fundo preces, etiam nomine totius Epiri, five Albaniæ ex qua originem duco, uti jam benigniffimè excepifti loquentem proprio Idiomate.

Ո՜վ Սրբազնագոյն Ամենագերափառ Հայր գերերանեցեալ.

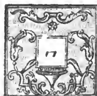

Ո՜վ Սրբազնագոյն Ամենագերափառ Հայր գեր երանելի. Թէ որքան երանելին Քամիլլոս հրաշալեցեալ եղև բազմազան առաքինութեամբ, և լուսափայլեցաւ մեծամեծ սքանչելեօք. բայց առաւելապէս եղականացաւ Ողորմութեամբ, և գթութեամբ առ ընկերս քանզի՝ հիւանդաբերելով 'ըղ կարգն սպասաւորութեան հիւանդաց, յաղագս յորոյ այսու՝ զի նշանն մեր խաչին 'ի կուրծս իւրաքանչիւրոց եղբարց կրեսցի. Ուստի համարիմ թէ՝ նոյն խաչն Ամենաբարերին Ած՝ իւրով Ամենայնով կարգադրութեամբ, պահեալ իցէ զորբացուցանելն սորա՝ վս այսպիսւոյ ժամանակի, յորում աշխարհն կայ 'ի մէջ մեծի աւերածութեան 'ի ձեռն հոգևոր, և մարմնաւոր պատերազմաց, թէ 'ի յարևմուտս, և թէ 'ի յարևելս. Որ զի բարեխօսութեամբ այսորիկ սրբայայտացանելի երանելւոյս, համայնք ազատ ժեռնեցեալք 'ի հոգևոր և 'ի մարմնաւոր պատերազմաց՝ և ախտից, կատարելապէս բժշկեսցին. Եւ. բարձրացեալ պայծառացի նշանն մեր խաչին՝ ոչ 'ի յարևմուտս, նոյնպէս 'ի յարևելս.

Սարգիս Աղեքսանդրեան, Արք եպիսկոպոս Կեսարիոյ Կապադովկեան, Հայոց.

Ejufdem Verfio latina.

SERGIUS ALEXANDRI Armenus Archiepifcopus Cæfareæ Cappadociæ.

MUlta quidem funt, quibus beatus Camillus excelluit virtutum ac miraculorum infignia, quæ in ejus vitæ Compendio recenfentur: Sed illud præ ceteris magis aptum & opportunum videtur, quod in præfenti calamitofo rerum Orientalium, & Occidentalium ftatu commemoretur; quod nimirum & Infirmis ille miniftrare in deliciis habuerit, & Ordinem ampliffimum a fe inftitutum tam pio miniftrandi Infirmis officio diftinguendum voluerit, & Crucis in pectore gerendæ formâ exornandum. Jure igitur poftulamus, ut ipfum SANCTITAS VESTRA inter

ter Sanctos enumerari decernat :[*] Hoc præsertim tempore, quo totus terrarum orbis teterrimo veluti bellorum ac tumultuum morbo languet, & Crucis vexillum in Oriente, ubi augustissimè olim fulgebat, sævissima Infidelium potestate cogitur tamquam sub modio lucerna delitescere. Fore enim confidimus, ut isto in terris auctus Sanctorum honore, cujus inter Sanctos sors est in Cœlis, morbos auferat, bella avertat, & sanctissimæ Crucis signum, sicut in Occidente, sic & in Oriente triumphare faciat.

STEPHANUS Evodius *Assemanus Archiepiscopus Apameæ*.

N*Escit tarda*[a] *molimina Spiritus Sancti gratia*, BEATISSIME PATER, quare autem[b] illum trahat, & non illum trahat, judicare noluit, ne erraret beatus Camillus; at semel accipiens intelligensque se nondum trahi, oravit ut traheretur, & subitò[c] circumfulsit eum lux de Cœlo. Is verò haud moram anceps innectit, suprema Domini verba recolens[d]: *In hoc cognoscent omnes, quia Discipuli mei estis, si dilectionem habueritis*: Et illa[e]: *Majorem hac dilectionem nemo habet. ut animam suam ponat quis pro amicis suis*; quum[f] charitas nunquam excidat; sed amplissimum Clericorum Regularium Infirmis Ministrantium Ordinem, ceu arborem[g] illam magnam, in cujus ramis requiescerent volucres Cœli, saturus ægros omnes colligit, collectorum vulnera alligat[h], infundens oleum & vinum, fovet & recreat[i], curans gentem suam, & liberans eam a perditione: Circa illum autem[k] corona Fratrum, quasi plantatio Cedri in Monte Libano, & quasi rami palmæ ad consummationem Sanctorum[l], in ædificationem Corporis Christi. Divinæ itaque vocis Interpres SANCTITAS VESTRA celeberrimum Patriarcham publico dedat Fidelium cultui, qui se salutis publicæ victimam devovit; æquum enim est, ut cujus heroica gesta, nec non frequentia miracula Ecclesiam illustrarunt. Is ab eadem Ecclesia, supernis repensum custodibus suis, honorem sibi ultro delatum glorietur.

BERNARDINUS Vari Episcopus Civitatis Castellanæ & Hortæ.

BEATISSIME PATER. Quantus & qualis fuerit beatus Camillus de Lellis, licet conjicere ex illis verbis, quibus Christus Dominus in extremo judicio Electos est allocuturus[m]: *Infirmus eram, & visitastis me*: Quod si divinus Judex Infirmos utcumque visitantibus æternum gloriæ præmium est redditurus, quantam cœlestis gloriæ magnitudinem necesse est retribuerit beato Camillo, qui infinitos propemodum Infirmos visitavit,

a *S. Ambr. l. 2. de Sp. Sancto*. b *S. August. Tract. 2. 6. in Jo:* c *Act. 9* d *Joh. 13. 35.* e *Joh. 15. 13.* f *1. Cor. 13.* g *Luc. 13.* h *Luc. 10.* i *Eccl. 50.* k *Ibid.* l *Eph. 4.* m *Matth. 1. 25. v. 36.*

vit, & ut a Suis viſitarentur conſtituit, qui eoſdem orationibus juvit, ſubſidiis ſpiritualibus munivit, & ut æternam ſalutem conſequerentur curavit? Quocirca ſi tam eximia illius merita peculiarem omnino mercedem a Chriſto Domino reportarunt, ut miracula ipſa, etiam in mea Diœceſi patrata teſtantur, neceſſe eſt ut ab Eccleſia quoque peculiarem honorem ſolemni judicio reportent.

Прꙗфернчн́те Пъpннте.

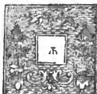

Нтръ чѣ́ле Мнннȣнате, шн̀ фъръ нȣмъръ фапте бȣне, кȣ каре сaȣ ꙟнподобнтъ Фернчнтȣль Камнль Де Лелн̀ ча̀ май̆ таре мн̀ съ паре афн̀ кȣ каре днпь Сфатȣль чель бȣнь аль Сфънтȣлȣн Фнлнпь Нерін̀ адȣнаре де ѡ҆аменн темъторн де Днзȣȣ аȣ ръндȣнть, карін̀ кȣ легътȣръ легъндȣсъ тȣтȣрорь болнавнлѡрь, ꙟнкъ шн̀ чȣма́шнлѡрь съ слȣжа́скъ. Ачастъ адȣнаре ла чннь де събършнтъ Грегоріе аль д҃і. ѡ рѫднкать. Аль ей̆ Тнторь ꙟнь фапте, шн̀ мннȣнн вестн́ть ка ꙟнь времнле нѡастре Бенеднктъ аль д҃і. ꙟнтръ Сфннцн съль нȣмере дн́нь сфатȣль чель Днзъескь афн̀ гъндескь. Па́па чель маре де акърȣ̆ія скрнорн̀ пентрȣ Фернчнрѣ Фернчнцнлѡрь, шн Канонн́заціа Сфннцнлѡрь не мн́ръмь. Сфнн́ціа та̀ Вѡн̀ фаче кȣмь ай̆ ꙟнвъцать.

Іѡа́нь Ін: Клеінь Епнскȣпȣль Дела Фъгърашь.

Ejuſdem Verſio latina.

JOANNES INNOCENTIUS Epiſcopus Fagaraſienſis.

INter admirandas tamque innumeras virtutes, quibus beatus Camillus de Lellis excelluit, illa maxima mihi fuiſſe videtur, qua ex graviſſimo S. Philippi Nerii conſilio Congregationem religioſorum Hominum inſtituit, qui ſolemni voto ad inſerviendum Infirmis omnibus etiam peſte infectis ſeſe obſtringerent. Hanc Congregationem olim in perfectam Religionem Gregorius XIV. erexit. Ejuſdem Fundatorem virtutibus & miraculis inſignem, ut noſtris diebus BENEDICTUS XIV. inter Sanctos referret, divino conſilio diſpoſitum exiſtimo: Summus inquam ille Pontifex, cujus doctiſſima de Servorum Dei Beatificatione & Beatorum Canonizatione ſcripta admiramur. SANCTITAS VESTRA faciet quod ipſa docuit.

POM-

POMPEJUS Compagnoni Episcopus Auximanus & Cingulanus,

QUum charitas, teste Apostolo Paulo, sit vinculum perfectionis, nihil ego non perfectum video in B. Camillo, cujus sanctissima opera uni planè innituntur vinculo charitatis. Quid enim in ægros præsertim languentes ac morti proximos & vivens ipse præstiterit, & per Ordinem a se fundatum perenni beneficio adhuc præstet, partim est nobis luculenter expositum, partim verò experientiâ ipsisque oculis usurpamus. Accedentibus itaque & Miraculis rite probatis, censeo, secundum ea quæ proponuntur, B. Camillum supremis Cœlitum honoribus cumulandum.

JACOBUS PHILIPPUS Consoli Episcopus Amerinus.

ID potissimum in beato Camillo de Lellis cujus Sanctificationis causa agenda est, BEATISSIME PATER evenisse conspicimus, quod in *psalmo* 50. Regius Propheta testatur: *Cor contritum & humiliatum, Deum scilicet non despicere*: Ipse enim adhuc juvenis juvenili ardore ductus eousque a recta via declinaverat, quo interitus ei parabatur æternus, nisi manus Domini facta esset super eum. Hinc culparum suarum mœrore tactus, flevit amarè, & Deus quoque peccatum ejus transtulit, avertitque faciem suam a peccatis illius, & ejus omnes iniquitates delevit; Oh vera mutatio dexteræ Excelsi! ut qui Saulum errantem secutus fuerat, Paulum inde pœnitentem sequeretur. Huic propterea tam mirandæ divinæ miserationi, qua culparum suarum pœnitentia, ut carnem suam in servitutem redigeret, quo zelo, quave charitate, ut omnes lucrifaceret Christo, beatus Camillus responderit, hoc unum recensere sufficiat, quod in se ipso sic sæviit acerrimè, ut in admirabile pœnitentiæ transiret exemplum; sic omnes adjuvit, ut nullos labores, pericula nulla refugerit, eumque instituerit Ordinem, cujus Alumni Infirmis peste quoque infectis inservire solemni voto obligantur, eam indubitanter recepturi mercedem, quam patiens atque benigna repromittit charitas.

Hunc igitur Fundatorem PATER SANCTISSIME, hisce ceterisque in gradu heroico virtutibus clarum, ne Sanctum dubites, tot signa, tot miracula præcesserunt, quod dederit Altissimus vocem suam; ut Sanctum dicas, universa Infirmis Ministrantium Familia humiliter deprecatur; gens tota exoptat, catholicus orbis expectat. Exaudire proinde SANCTITAS VESTRA dignetur tam cumulata vota, & sic gaudium, quod Angelis jam pridem super eo factum est in Cœlo, nobis equidem erit mox hic in terra commune.

JOSEPH Coppola Episcopus Aquilanus.

MOnens Ecclesiasticus[a]: Non te pigeat visitare Infirmum, ex his enim in dilectione firmaberis, ecce quod in plena dilectione, Dei scilicet in charitate & Proximi, beatum Camillum de Lellis excitavit fortiter, constanter firmavit. Quem quidem ardentem dilectionis ignem, aquæ multæ neutiquam extinguere potuerunt. Convenit igitur, ut Roma, sicut D. Philippo Nerio (utpote de se benemerentissimo) gratiorem in dies se exhibet, sic quoque B. Camillum, qui in ordine charitatis post eum abiit, & obsequentissimè consilia secutus est, debitis nunc sanctitati lætetur honoribus decorari.

JOSEPH Rossi Episcopus Venafranus.

BEatus Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, BEATISSIME PATER, est Servus ille fidelis & prudens, quem constituit Dominus super familiam suam, ut det illis cibum in tempore; ipse enim Domino præcipiente & dicente: *inceptum opus prosequere*; sanctum & Christo Domino placitum Institutum summa animi fortitudine ad optatum finem perduxit, ut animabus pretioso Christi sanguine redemptis, & per adoptionem cooptatis inter filios Dei cibum daret in tempore, quo colluctatio est adversus Rectores tenebrarum in extremo mortis agone; cibum fortitudinis & salutis æternæ, quo ad cœlestem patriam perducantur. Servus itaque Dei Camillus, qui in charitate perfecta mansit, in Deo est, & inter Cœlites recensendus, ut Christiani, qui tantum beneficium in ejus Instituto receperunt, Patronum & Adjutorem in mortis agone dignis honoribus prosequantur in terris.

HIERONYMUS Lorenzi Episcopus Acernensis.

BEATISSIME PATER. Præter ceteras B. Camilli virtutes summus ejus erga Deum amor vel ex ea proditur tam insigni erga Proximos charitate, qua motus ita ille se totum animis ægrorum curandis devovit, ut ad tanti operis perennitatem Clericorum etiam Ordinem instituerit. Hæc duo charitatis præcepta, a quibus universa lex pendet, tam sanctè a B. Viro servata, duo illi sunt ex Augustino denarii, quos non ad unius saucii medelam, sed ad plurimorum salutem Evangelicus iste Samaritanus, quoad vixit, ubique protulit. Hujus igitur Viri misericordiæ, cujus in semine permanent bona, ut laudes nunciet Ecclesia, quas tot ad hanc diem miracula celebraverunt, censeo sanctis Confessoribus eumdem meritò esse adnumerandum. JOAN-

a *Eccl. c.* 7.

JOANNES FRANCISCUS Cavallini Episcopus Alatrinus.

Beatus Camillus de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundator, eximia in Deum charitate, maximo in Proximum amore adeo efferbuit, ut totus Deo pro hominibus, totus hominibus pro Deo se præbuerit: Cujus rei virtutum ac miraculorum numero propemodum singulari, in hac præsertim Urbe Roma monumenta omnibus nota reliquit: Quapropter dignissimum reor, ut Sanctorum Fastis adscribatur, quemadmodum etiam atque etiam a SANCTITATE VESTRA supplex exposco.

NICOLAUS Cioffi Episcopus Soranus.

Mutatio equidem fuit BEATISSIME PATER, dexteræ Excelsi, qui Camillum de Lellis de diuturna pravaque vivendi ratione eductum deduxit per vias rectas, ac tam uberi cœlestium charismatum copiâ replevit, ut minimè sit ambigendum, quin illi, post arduum tot christianarum virtutum curriculum, quod a principio alacris ingressus fuerat, ad mortem usque sanctissimè obitum majoribus semper passibus confectum, sempiternæ etiam gloriæ bravium donaverit. Quod & idem ipse bonorum omnium largitor, qui Servum suum glorificavit per frequentia itidem miracula ad beati Camilli deprecantis invocationem patrata contestari dignatus est. Itaque existimo SANCTITATEM TUAM tutò procedere posse ad ipsius Canonizationem.

JOHANNES ANTONIUS Castelli Episcopus Catharensis.

Beatus Camillus de Lellis omnium virtutum laude, & præcipuè maximâ, qua erga Proximos charitate flagrabât, mirum in modum excelluit; novo autem, quem instituit Ordine christianæ Reipublicæ utilis & salutaris fuit. Mitto prodigia, quæ per eum a Deo Optimo Maximo patrata sunt, ærumnas, calamitates, miserias, quas pro nomine Jesu æquo animo pertulit, atque innumerabilia animi ornamenta, quæ illi singularia esse videntur: Quare humillimè censeo, dignum ipsum esse, qui solemni ritu a SANCTITATE VESTRA Sanctorum Fastis adscribatur.

NICOLAUS MARIA Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.

Ex mundi illecebris terrestrique militia vocatus ad Clericalem, atque hujusce seculi contemptum beatus Camillus, cum fuit inopinato ac vehementi omnipotentis Dei lumine circumfusus, & veluti alter Saulus in Apostolum Gentium conversus, anteactum vitæ suæ genus

ferventiori charitatis studio compensavit. Quæ enim pro Infirmorum præsertim salute tum spirituali, tum corporali gesta ab ipso sunt, ardentissimam præseferunt charitatem, qua inflammatus se præsentissimis objecit mortis periculis, ut Christifidelibus præsto esset, etiam pestifera labe infectis, quibus inserviendis peculiari solemni voto se, suosque Alumnos voluit esse obstrictos. Cum autem B. Camillus animam pro amicis suis ponere non dubitaverit, majorem certè charitatem habere non potuit, juxta Divinum Oraculum. Quapropter fidelem hunc Dei Servum ac novi Ordinis auctorem multis decoratum in terris charismatum donis ac prodigiis, inter Sanctos per infallibile SANCTITATIS VESTRÆ Oraculum recensendum censeo, ut hoc duce hominibus ad imitandum proposito, charitas nostris hisce temporibus elanguescens adaugeatur, istiusque exemplo Christifidelium corda ad misericordiæ opera erga Proximum alacriùs exercenda inflammentur.

Subdit Papa post novissimi Episcopi sententiam.

VENERABILES FRATRES. Suffragia Vestra de Canonizatione beati Camilli de Lellis magnam Nobis lætitiam attulerunt: Quam ob causam nihil aliud respondemus, nisi peragendas esse preces, quas jam indiximus, ut Deus elargiatur Nobis opem suam, ac cœleste lumen ad ea rite perficienda, quæ pro futura Beatorum Canonizatione requiruntur.

Procurator Generalis Cameræ ubi Summus Pontifex dicendi finem fecit, iisdem verbis, quæ in primo Consistorio retulimus, nomine Beati duntaxat immutato Protonotarios rogavit, ut publica super his Actis Instrumenta conficerent: videlicet.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri, & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis rogo Vos omnes Protonotarios, & Notarios Apostolicos hic præsentes, ut de sententiis, consilio & unanimi consensu Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum, deque Summi Pontificis oratione & deliberatione præhabitis super solemni Canonizatione beati Camilli de Lellis unum, vel plura, publicum, seu publica conficiatis instrumentum, vel instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Quibus

Quibus auditis R. P. D. Franciscus Maria Riccardi Protonotariorum Participantium Collegii Decanus, ante Sanctitatem Suam genibus flexis Collegarum nomine dixit: *Conficiemus*: Statimque surgens adstantes Solio propiores adhibuit Testes consuetis verbis: *Vobis Testibus*: ita iste quoque Consistorialis Conventus, qui magnæ voluptati Sanctissimo Patri fuit, solutus est.

Instrumenti a Protonotariis in Causa B. Camilli confecti exemplar hìc accipito transcriptum.

Instrumentum a Decano Protonotariorum rogatum pro secundo semipublico Consistorio.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

ANno reparatæ salutis Millesimo Septingentesimo Quadragesimo sexto Indictione nona, Pontificatus autem Sanctissimi Domini Nostri BENEDICTI Divina Providentia PAPÆ XIV. Anno Sexto, die x. Junii Feria sexta. Idem Sanctissimus Dominus pro habendis excipiendisque suffragiis Eminentissimorum S.R.E. Cardinalium, necnon Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum, in Causa peragendæ Canonizationis beati Camilli de Lellis Ordinis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatoris, semipublicum (juxta suorum Prædecessorum morem) Consistorium habuit in Aula, quæ loco Ducalis est in Quirinali Palatio.

Sanctissimus Pater sacris Vestibus indutus, ac simplici Mitra redimitus ex Aula, quæ Paramentorum dicitur, inter duos antiquiores Diaconos Cardinales Carolum nempe Marini, & Alexandrum Albani Papali Cruce solitoque præeunte comitatu prodiit in eandem Ducalem Aulam, ibique congregatis Patribus priùs Papali benedictione de more elargita, Sedem deinde conscendit & Consistorialis Actionis facturus initium, paucis disertisque verbis, ab amplissimo Purpuratorum Senatu, & sacro Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum Consessu, quæ de prælaudato Camillo de Lellis Sanctorum Fastis adscribendo, ut tutiùs ipse tanto operi supremam manum admovere posset, eorum consilia & sententiæ forent, exquisivit.

Tunc Eminentissimus Carafa Episcopus Albanensis inter præsentes Eminentissimos Cardinales antiquior, Sanctitatis Suæ votis obtemperans, primus judicium suum protulit, & Sanctissimum Dominum, ut quàm citiùs eidem beato Camillo, sicuti & eximia ejus merita & Fidelium pietas expostulabant, Sanctorum cultus & honores decernerentur, humiliter exoravit.

In eodem penitus ſenſu ſteterunt ſuis poſthac delatis non minus ſententiis quàm precibus ceteri, qui intererant Eminentiſſimi Cardinales, nempe.

Franciſcus Tituli S. Mariæ Tranſtyberim S. R. E. Presbyter Cardinalis Burgheſius.

Antonius Xaverius Tit. S. Stephani in Monte Cœlio S. R. E. Presbyter Cardinalis de Gentilibus.

Fr. Joannes Antonius Tit. SS. Silveſtri & Martini in Montibus S.R.E. Presbyter Cardinalis Guadagni.

Trojanus Tit. S. Cæciliæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Aquaviva.

Dominicus Tit. SS. XII. Apoſtolorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Riviera.

Joannes Baptiſta Tit. S. Mariæ Angelorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Spinola.

Raynerius Tit. S. Sabinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Dominicus Tit. S. Bernardi S. R. E. Presbyter Cardinalis Paſſionei.

Fr. Joachimus Tit. SS. Quatuor Coronatorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Camillus Tit. SS. Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Paulutius.

Carolus Albertus Guidobonus Tit. S. Mariæ de Pace S. R. E. Presbyter Cardinalis Cavalchinus.

Fridericus Tit. S. Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Lantes.

Franciſcus Tit. S. Mariæ de Populo S. R. E. Presbyter Cardinalis Riccius.

Antonius Tit. S. Silveſtri in Capite S. R. E. Presbyter Cardinalis Rufus.

D. Fortunatus Tit. S. Matthæi in Merulana S. R. E. Presbyter Cardinalis Tamburinus.

D. Joachimus Tit. S. Crucis in Hieruſalem S. R. E. Presbyter Cardinalis Beſutius.

Carolus S. Mariæ in Via Lata Diaconus S. R. E. Cardinalis Marini.

Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus S. R. E. Cardinalis Albanus.

Nereus S. Euſtachii Diaconus S. R. E. Cardinalis Corſinus.

Agapitus S. Agathæ in Suburra Diaconus S. R. E. Cardinalis Moſca.

Carolus Maria S. Mariæ in Porticu Diaconus S. R. E. Cardinalis Sacripantes.

Marius SS. Coſmæ & Damiani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bolognettus.

Proſper S. Georgii in Velabro Diaconus S. R. E. Cardinalis Columna de Sciarra.

Alexander S. Mariæ in Aquiro Diaconus S. R. E. Cardinalis Tanarius.

Hieronymus S. Adriani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bardi.
Dominicus SS. Viti & Modesti Diaconus S. R. E. Cardinalis Ursinus.

Eminentissimorum Cardinalium suffragiis expletis, Sanctissimus Pater Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum, tam Assistentium Pontificio Solio, quàm non Assistentium sententias excepit, quorum omnes (initio a Patriarchis desumpto) unanimi voto, dimisisque precibus Sanctitatem Suam, ut beatum Camillum de Lellis inter Sanctos connumerare dignaretur, enixè rogaverunt. Videlicet.

Mundillus Ursinus Patriarcha Constantinopolitanus.
Antonius Maria Pallavicinus Patriarcha Antiochenus.
Thomas Cervini Patriarcha Hierosolymitanus.
Gabriel Eva Archiepiscopus Cypri Syrus, patria prius, deinde latinâ linguâ suffragium emisit.
Alexander Borgia Archiepiscopus Firmanus.
Joseph Maria Ferronus Archiepiscopus Damascenus.
Michael Palma Archiepiscopus Theatinus.
Stanislaus Poliastri Archiepiscopus Rossanensis.
Ferdinandus Maria de Rubeis Archiepiscopus Tarsensis.
Joannes Andreas Tria Archiepiscopus Tyri.
Michael Maria Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ.
Simon Gritti Archiepiscopus Tyanen.
Josephus Rufus Archiepiscopus Capuanus.
Nicolaus Carafa Archiepiscopus Philippensis.
D. Ferdinandus Romualdus Guiccioli Archiepiscopus Ravennaten.
Felix Solatius Archiepiscopus Thebarum.
Antonius Fonseca Episcopus Æsinus.
Nicolaus Michael Abbati Episcopus Scyllacii.
Nicolaus Xaverius Santamaria Episcopus Cyrenen.
Bernardus Antonius Pizzella Episcopus Constantien.
Fr. Paulus Alpheran de Bussan Episcopus Meliten.
Alexander de Abbatibus Episcopus Viterbien. & Tuscanen.
Nicolaus Franciscus de Bonhome Episcopus Carpasien.
Ludovicus Antonius Valdina, olim Cremona Episcopus Hermopolitanus.
Fabricius Borgia Episcopus Ferentinus.
Nicolaus Spinelli Episcopus Aversanus.
Hippolytus e Rubeis Episcopus Senogallien.
D. Paulus Thomas Marana Episcopus Asculanus.
Fr. Silvester Merani Episcopus Porphyriensis.
Nicolaus Mancinforti Episcopus Anconitanus.
Antonius Cantoni Episcopus Faventinus.

Paulus

Paulus Bonavisa Episcopus Spoletinus.
Cæsar Bonajuti Episcopus Pharen.
Marius Maffei Episcopus Fulginas.
Guido Ursellus Episcopus Cæsenæ.
Leo Lucas Vita Episcopus Oppiden.
Ægidius Antonius Isabelli Episcopus Alliphanus.
Joannes Antonius Bachetoni Episcopus Anagninus.
Franciscus Antonius Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum.
Joseph Schirò Archiepiscopus Dyrrhachinus, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Sergius Alexandri Armenus Archiepiscopus Cæsareæ Cappadociæ, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Stephanus Assemanus Archiepiscopus Apameæ.
Bernardinus Vari Episcopus Civitatis Castellanæ.
Joannes Innocentius Episcopus Fagarasiensis, patrio prius, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Pompejus Compagnoni Episcopus Auximanus & Cingulan.
Jacobus Philippus Consoli Episcopus Amerinus.
Josephus Coppola Episcopus Aquilanus.
Joseph de Rubeis Episcopus Venafranus.
Hieronymus Lorenzi Episcopus Acernen.
Joannes Franciscus Cavallini Episcopus Alatrinus.
Nicolaus Cioffi Episcopus Soranus.
Joannes Antonius Castelli Episcopus Catharensis.
Nicolaus Maria Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.

Verùm cum Summus Pontifex omnium convocatorum Patrum suffragia eò concorditer collimare percepisset quò & vota sua ferebantur, ad solemnem beati Camilli de Lellis Canonizationem quàm primum, & in die ab ipsa opportunè indicenda paucis, & luculenter se deventurum eisdem significavit, & Actioni finem imposuit.

Sed antequam e sede consurgeret, & suffragatorum Patrum Conventum dimitteret; Procurator Generalis Reverendæ Cameræ Apostolicæ Nos Protonotarios Consistorio interessentes rogavit, ut ad perpetuam rei memoriam de omnibus in eodem Consistorio tam a Sanctissimo Patre, quàm ab Eminentissimis Cardinalibus, nec non a Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis præhabitis in Causa Canonizationis beati Camilli de Lellis, unum vel plura, publicum seu publica, Instrumentum vel Instrumenta conficeremus.

Cui propterea Ego Franciscus Maria Protonotarius Riccardi Protonotariorum Collegii Decanus ejusdem Collegii nomine respondi: *Conficiemus*: Et Sanctissimi Domini Nostri Familiares, & præsertim DD. Paulum Zani Bononiensem, & Josephum Mariam Puoti Neapolitanum, ab intimo Sanctitatis Suæ Cubiculo ad hoc specialiter vocatos, habitos atque rogatos, in Testes adhibui his verbis: *Vobis Testibus*. Acta

Acta sunt hæc in Quirinali Palatio, die, mense, & anno, quibus supra.

In quorum omnium fidem Nos Protonotarii Apostolici de numero Participantium requisiti & rogati præsens hoc Instrumentum confecimus, subscripsimus & publicavimus, solitoque Collegii Nostri Sigillo muniri, & in nostro Archivio ad futuram Posterorum memoriam Secretario nostro perdiligenter custodiri & subscribi mandavimus. Actum ubi supra, præsentibus quibus supra Testibus ad præmissa vocatis, habitis atque rogatis.

Ita est Franciscus Maria Protonotarius Riccardi Decanus.

Loco † Signi.

Franciscus Dominicus Clementi ejusdem Collegii Secret.

Sequuntur suffragia eorum, qui aliquo impedimento detenti, sacro huic non adfuere Consessui.

THOMAS Episcopus Ostiensis & Veliternensis Sacri Collegii Decanus, Vice-Cancellarius Cardinalis Rufus.

UBi primùm beatus Camillus de Lellis, dextera Domini faciente virtutem, e fluminibus Babylonis emersit, novus homo omnis justitiæ Fonti constanter adhæsit, prioris ævi lapsus diuturnis cruciamentis lacrymisque vindicavit, & omnium in eo illuxerunt documenta virtutum. Ab ipsius eximia in Deum charitate gliscens altera in animarum salutem flamma, in Xenodochiis robustior evasit. Intra horum tamen septa contineri spiritus ardor non valens, dilatavit Camilli gressus; qui proinde in procurando spirituali potissimùm Proximorum bono jam tarda molimina nesciens, duabus quasi assumptis alis, excelsa nimirum fide & alta humilitate, in aliorum etiam ubicunque decumbentium, pauperum in primis ministeria involavit: Nullibi, aut ullo deterritus labore, aut fœdiore spectaculo, aut quantumvis pestilenti morbo, cessavit aliquandiu; sed præsto miseris semper erat, advigilabatque, tamquam ei, qui dignatur Infirmus in Infirmis esse: Hos propterea Dominos, & Christos suos vocabat, imo ab his ipsis, velut ab offenso a se Numine, peccatorum suorum veniam postulabat. Ne verò tantæ virtuti sui similes victimæ defuturæ aliquando essent, Religiosissimam Familiam instituit, obstrinxitque novo charitatis voto. Hunc profectò misericordiæ Virum, qui fideliter Altissimo reddidit omnia vota sua, viresque omnes, & vitam perenni heroicarum virtutum exercitatione exhausit, assertum Cœlo esse, Cœlum etiam ipsum admirandis editis supra naturam signis demonstravit.

monstravit. Gloriæ igitur Omnipotentis Dei, & universi Fidelium Coetus utilitati censeo apprimè conducere, cœlestes Camillo in terris honores a SANCTITATE VESTRA, jam per Beatificationem indultos, ab eadem per solemnem ipsius Canonizationem definitivè decerni.

ANNIBAL Episcopus Portuensis Cardinalis Albanus S. Clementis nuncupatus.

IN beato Camillo de Lellis Teatinæ Dioecesis & Neapolitani Regni ornamento BEATISSIME PATER, illæ omnes dotes animi atque præclara ornamenta eluxerunt, quæ Deus Optimus Maximus peculiaris suæ providentiæ ac supernæ largitatis beneficio iis impertiri solet, quos ad magna evocat. His Camillus proludens, naviter aversatus vitia, quibus adolescens fœdatus fuerat, viribus totis in christianam perfectionem incubuit. Jam tum a conversionis exordio rudimentum consummatæ virtutis præbuit, quæ adeo in dies est aucta, ut Sanctus ipse aliorum etiam salutem cum magno multorum bono avidissimè ac studiosissimè procuraverit. Ab se instituta utilissima Ecclesiæ toti Religiosorum Clericorum Familia, quæ ægrotantibus & morientibus spiritalia auxilia opemque opportunè præstat, flagrantissimam ipsius charitatem magis magisque commendat. Tot alia eximia opera & egregia facta, quibus dum viveret, Camillus Dei gloriam provexit, longè latèque illustriorem ipsum efficiunt. Quoniam verò pluribus etiam apertis & comprobatis Apostolicæ Sedis judicio miraculis heroicam tanti Viri sanctitatem Deus palam facere dignatus est, æquum justumque censeo, ejus nomine gloriosos Sanctorum Fastos augeri: ut Orthodoxa Ecclesia ampliore cumulata decore, novum apud Deum Patronum habeat, & ritu sacro pro meritis colat.

VINCENTIUS Episcopus Prænestinus Cardinalis Petra Major Pœnitentiarius.

SI heroicarum virtutum ornamenta vehemensque inprimis erga Deum & Proximum amor ac studium præclara sunt sanctitatis eximiæ argumenta, uti sunt revera, non est cur quisquam dubitet, quin beatus Camillus de Lellis meritò Sanctorum Albo sit adscribendus. Nam posteaquam ope *dexteræ Excelsi* e liberiori vitæ Instituto in bonam se frugem recepit, assiduæ orationi, humilitati, singulari patientiæ, Infirmorum saluti procurandæ omnibusque pietatis operibus se consecravit. Sed cum zelo salutis animarum flagraret, videretque ab aliis Patriarchis religiosorum Ordinum vitæ integræ, sanctèque ducendæ satis esse prospectum, novum Institutum, consilio sancti Philippi Nerii, quo præceptore uti solebat, in Ecclesiam introduxit, cujus Alumnis hoc onus incumberet,

ut

ut Infirmis ministrarent, extremoque vitæ discrimine laborantibus præsto essent, curarentque hortatu, consilio continuaque opera, ut ne pereant, sed habeant vitam æternam. Quare Virum optimum sanctimoniæ miraculorumque gloria fulgentem judico decorari iis honoribus oportere, quibus a nobis qui sunt ab Ecclesia declarati, Sancti coluntur.

JOSEPH Episcopus Tusculanus Cardinalis Accorambonus.

EXimia beati Camilli humilitas, qua cum bene de omnibus mereretur, de se duntaxat abiectè sentiebat: Singularisque in Proximos charitas, quam omnibus omnia factus, ut omnes Christo lucrifaceret, cum ferventissimo amore Dei copulavit, amplissimum sanè præbent ejusdem sanctitatis testimonium.

Cum igitur D. O. M. ejusdem, qua in Cœlis fruitur, gloriam multis testari miraculis non destiterit, in divini cultus incrementum, Ecclesiæ decus atque Ordinis Ministrantium Infirmis a B. Camillo instituti profectum versurum fore censeo, si Sanctorum Fastis adscribatur.

VINCENTIUS Episcopus Sabinensis Cardinalis Bichius.

BEatus Camillus de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundator eximio Proximi amore flagrans, nec satis de suo tantùm opere factus in assistendis & serviendis pauperibus infirmis, & moribundis, pestifera etiam lue infectis, cum solus pluribus congruum officium præbere non valeret, cogitavit de nova erigenda Congregatione Virorum ad hæc pia opera explenda, Divinoque fretus auxilio, nec non sanctissimi Crucifixi voce imperatus: *Inceptum opus prosequere!* Novam Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Religionem fundavit, cujus Instituti præcipua promissio & obligatio est: *Perpetuò servire Pauperibus Infirmis, quos etiam pestis incesserit*; qua in nova, & Deo inspirante a se instituta Religione vitam admirabili sanctitate traduxit, & sanctissimo conclusit exitu, pluribus miraculis post mortem ad ejus intercessionem patratis illustratam. Quantum huic eximii amoris erga Proximum Inventori & Propagatori debeant Pauperes, Infirmi & Moribundi oculata testis est Urbs ipsa Roma, quæ primitias, media beatumque finem tanti Servi Dei gloriatur aspexisse, continuaque beneficentia & utilitate fruitur Instituti: Verendum propterea non est per sanctam vitam obtinuisse Camillum Ecclesiæ triumphantis consortium, per miracula exinde patrata tribuendum Illi videtur in Ecclesia militanti sanctitatis honorum fastigium.

NICOLAUS MARIA Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Lercarius.

DIvinæ profectò providentiæ consentaneum est, ut qui pro gloria Dei & hominum utilitate in vinea Domini adeo laboravit, sicuti amplissima in Cœlis præmia recepit, ita in terris debitum cultum adipiscatur. Mirabilis sanè fuit lux illa de Cœlo circumfulsa, qua B. Camillus de Lellis ab anteactæ vitæ ignorantiis ad meliorem frugem vocatus inter Electos designatus fuit; mirabilis ejus vivendi ratio, & mirabilius ejus apud Deum patrocinium, quod non modò pro medendis corporibus, sed pro animabus Fidelium sanandis ut firmiùs permaneat, sacræ Canonizationis honoribus debitus ei cultus augendus erit.

SYLVIUS Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.

BEati Camilli de Lellis Clericorum Infirmis Ministrantium Parentis exemplo discent Populi de mystica eorum salute numquam desperare, magnitudinem miserationum Dei agnoscentes, qui ut olim Paulum in Ecclesiæ primordiis, sic eum nostris temporibus a sæculi fraude abstractum, gratiæ suæ dono ad incolumem vitam revocavit. Sic enim Mundo crucifixus eximium se præbuit Crucis sectatorem, novum refovens gaudium, quo divinus Pastor de inventa ove supra nonagintanovem Evangelica veritate nobis traditur mirum in modum cumulatus. Quàm sapienter igitur SANCTITAS VESTRA Virum pœnitentia conspicuum solemni hac celebritate Christifidelibus, qui a recta vivendi ratione desciverant, Patronum, apud misericordiarum Patrem instituit, ut probè sciant aditum cœlestis gloriæ continenter reserari, quoties eorum corda supernorum beneficiorum virtuti pateant atque incremento.

RAPHAEL COSIMUS Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.

BEATISSIME PATER. Beatus Camillus de Lellis duro admodum initio usus est adolescentiæ, & laxiorem vivendi rationem a principio inivit; at cum primum divina operante virtute aggressus est revocare se & compescere, magnæ profectò sanctitatis exhibere specimen cœpit. Totus igitur ad Deum conversus, & postquam variis pietatis operibus se exercuerat, Clericali insuper militiæ addictus, ac Sacerdotio insignitus, illam præ ceteris vivendi rationem assumsit, qua animarum simul & corporum saluti prospiceret, fidelibusque ægrotantibus usque ad supremum vitæ spiritum spiritualia suppeterent auxilia. Id ipse per se, & alios quos interim ejusdem Instituti Socios assumserat, charitate in dies fer-

ferventiori in Urbe continuavit. Illius merita, & novum ejus Ordinis Institutum, quàm Deus accepto tulerit, signa edocent, quæ dum in carne mortali viveret, & postquam de præsenti seculo est assumtus, omnipotens Dominus ad illius invocationem dignatus est operari. Glorificandum igitur eum censeo a SANCTITATE VESTRA, & debitis præconiis venerandum in terris, sicut Dominus per suam gratiam clarificavit in Cœlis.

CAROLUS Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Cardinalis Calcagninus.

BUclanici quod oppidum est Theatinæ Diœcesis in Regno Neapolitano ortum habuit B. Camillus de Lellis; ejus mater gravida sibi visa est Puerum peperisse gestantem Crucem in pectore, quem ut Ducem sequebatur magna turba Puerorum eadem Cruce condecorata. Quæ visio certè præludium fuit illius immensæ charitatis, quam tempore suæ vitæ erga Infirmos exequi debebat. Quæ charitas ut semper perduratura esset, nova prole Ecclesiam fœcundavit Virorum Infirmis præclaro animarum profectu inservientium; tota Italia ejus amorem experta est, sed præcipuè Roma dum dirissima grassabatur pestis, qua aliquot hominum millia consumpta sunt; ipse eo morbo laborantes continuò invisens, paterno reficiebat affectu, & Ecclesiæ Sacramenta propriis manibus administrans mirum in modum solabatur. Orationis cultor fuit assiduus, humilitatis eximius professor cæterarumque virtutum insignis amator, ut ex Decreto felic. record. Benedicti XIII. constare de Camilli virtutibus in gradu heroico declaratum est: In quarum testimonium adjecit Deus præclara miracula, a quibus permota SANCTITAS VESTRA illum in Beatorum numerum retulit; & quia virtus Divina ejus sanctitatem aliis miraculis confirmavit post Beatificationem, sic jure merito adscribendum arbitror cœtui Sanctorum, & in Cœlo Regnantium colendum proponi cunctis Christifidelibus, ut sit illis in exemplar & patrocinium.

PHILIPPUS MARIA Tit. S. Agnetis extra Mœnia Presbyter Cardinalis de Montibus.

OPus dexteræ Excelsi nobis admirandum proponitur in B. Camillo de Lellis. Hic a laxiori perditionis via revocatus, quam in juvenili ætate calcaverat, arctam mandatorum Dei semitam quæ ducit ad vitam, arripuit, progressus est, ac feliciter consummavit. Nullis unquam laboribus pro sua ac Proximorum salute fatigatus in Nosocomiis, etiam posthabito vitæ mortalis discrimine, ædibus privatis, imo & viis publicis videbatur ægrotantium vel mulcere angores, vel ulcera manibus attrectare, ac in extremo agone constitutos spiritualibus subsidiis adjuva-

re, nova instructa sub salutifero Crucis signo Religiosorum familia, quæ solemni voto mancipata hisce muneribus ad ægrotorum solatium obeundis incumberet. Quamobrem censeo B. Camillum, qui charitate dirigente introivit in potentias Domini, Sanctorum Fastis per SANCTITATEM VESTRAM tandem esse adscribendum, ut laudes ejus nuntiet Ecclesia, sciantque fideles Populi in eo situm esse calamitatum præsidium expressamque ardentissimæ charitatis imaginem.

HIERONYMUS S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.

QUoties mihi beati Camilli de Lellis memoria succurrit, BEATISSIME PATER, toties mecum cogitatione repeto virum illum, qui Davidico testimonio Beatus est appellatus, quod intelligeret *super Egenum & pauperem*. Egeni sanè & Pauperes ii sunt, quos premit ultima imminentis mortis ægritudo, & in *Domum æternitatis* jam jam ituros vexat præteritorum memoria, & futurorum metus anceps, ac dubius exitus. Super hos intellexit Camilli de Lellis charitas, non quærens quæ sua sunt, sed quæ Jesu Christi, incredibiles labores ultro suscipiens, quo & ægrorum corpora subsidiis opportunè recrearet, & animos purgaret a vitiis, dignisque christiano nomine virtutibus informaret. In hac sanctissima charitatis militiâ optimum hunc Virum non militem tantummodo strenuum, sed ut Isaiæ verbis utar, *Ducem* ac *Præceptorem Gentibus* indulsit Deus, ut novo excitato religioso Ordine, insurgeret ad defendendos *Egenos ac Pauperes*, quibus in hora exitus sui colluctatio est adversus *spiritualia nequitiæ Mundi Rectores, ac Tenebrarum Principes*. Exemplo atque Institutis suis B. Camillus perfecit, ne deessent in Dei Ecclesia, qui Christifideles in extremo agone constitutos docerent, *sumere scutum Fidei, in quo possent ignea tela nequissimi extinguere*. Quapropter beatum hunc Virum de universa Dei Ecclesia optimè meritum, charitate ac misericordia insignem, novi Religiosi Ordinis institutione celeberrimum, Sanctorum cultu dignissimum censeo, ut qui Romæ, dum olim pestilentiâ crudelissimâ Urbs hæc Orbis Princeps laboraret, tanta tamque inclyta virtutum omnium documenta præstitit, eadem in Urbe meritos laboribus suis honores assequatur.

Fr. ANTONINUS Camarda Episcopus Reatinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Ostendit Deus divitias gloriæ suæ in vasa misericordiæ, cum B. Camillum de Lellis a via iniquitatis amovit, & per viam justificationum suarum deduxit, atque exercuit in mirabilibus suis, ipsum assumendo ad maximum charitatis opus exercendum in Infirmorum administratione, in qua revera Infirmus cum infirmantibus effe-

ctus,

ctus, valde placuit ei, qui Electos suos vocaturus ad gloriam, dicturus est illis: Infirmus eram, & visitastis me; maximè dignus est igitur, ut a SANCTITATE VESTRA inter illos solemniter connumeretur, qui in die retributionis audient vocem benedictionis Filii Dei: Venite benedicti Patris mei, possidete paratum vobis Regnum a constitutione Mundi.

NICOLAUS Simoni Episcopus Marcianen. Assistens.

CAmillus de Lellis Excelsi dextera mutatus induit loricam fidei & charitatis, quam nunquam deinde exuit ad mortem usque. Pauperum ac languentium turmæ semper immixtus sese demisit ad omne genus officiosæ ac operosæ pietatis. Os suum quod sapientiæ aperuit, inquinamento & sordibus admovere non refugit. Nauseam tamen, quam non horruit, abundè compensatam certò nobis persuademus torrente voluptatis, quæ uti lætificat civitatem Dei regnantem in Cœlis, ita lætificabit militantem in terris, si illi Apostolica auctoritate cœlestes honores decernantur.

Fr. PLACIDUS Pezzancheri Episcopus Tiburtinus Assistens.

BEatus Camillus de Lellis, etsi aliquandiu a recto tramite adhuc Juvenis aberravit; postea tamen vigesimo quinto ætatis suæ anno deductus in semitam mandatorum Domini, emendato quod olim peccaverat, posterioribusque virtutibus abundè compensato, sublimissimum Evangelicæ perfectionis attigit gradum; & factus Sacerdos urgente eum charitate Christi, in curanda omni modo Proximi salute totus fuit, atque Ordinem Religiosum instituit, cujus præcipuum munus est, illis, qui in extrema lucta versantur, opitulari, ut piam christianamque oppetant mortem. Porro cum crebris ante & post mortem hic Beatus claruerit, atque in dies clareat miraculis, jure & meritò in Sanctorum Confessorum numerum referendus videtur.

MARCUS ANTONIUS Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen. Assistens.

BEATISSIME PATER. Admirabilis Deus, qui dives est in misericordia, beatum Camillum de Lellis Fundatorem Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis singulari providentiæ suæ beneficio a laxiori vivendi ratione revocavit, vitæque sanctimoniâ perlucere fecit: Audita enim interiùs voce Domini invitantis, Crucem tollens, abnegavit nedum sua, verùm etiam seipsum, & sequutus est Dominum; sicque ubi abundavit malitia, superabundavit & gratia. In eo charitas erga Deum, quæ est virtutum Regina, principem habuit locum; verùm quia qui

Deum

Deum diligit, & Proximum diligere debet, ut nedum corporis, sed æternam Proximorum salutem permaximè curaret, nullis laboribus nullisque pepercit periculis. Promptus animus ad ardua quæque & abjecta pro utilitate Proximi suscipienda, ac invicta in laboribus patientia. In bello cum humani generis hoste & secum ipso gerendo, fortitudo inexpugnabilis. Admirabili solertia ac tolerantia usus est, ut omnes Christo lucrifaceret; unde speciali Dei instinctu Religiosorum hominum Congregationem instituit, addito tribus votis quarto solemni inserviendi Infirmis omnibus, etiam peste infectis, eisque spiritualem opem ferre, eo præsertim tempore, quo in mortis agone pugnam cum antiquo serpente sustinere debent, quæ omnia ipse mirum in modum raro exemplo explevit. Prophetiæ dono fuit illustris, & in animorum sensibus penetrandis, æquè ac sanctus Philippus Nerius, cujus nutu pendebat, & consilio regebatur, mirificè enituit. Angelici Spiritus ad ipsius obsequia sæpissimè descenderunt, cumque dum in maximo vitæ periculo versaretur, non semel incolumem reddidere. Cumque Deus iis aliisque prodigiis innumeris, ac insignibus beneficiis Servum suum in vita & post obitum mirificaverit, dignus propterea est, ut in Sanctorum Confessorum numero adscribatur, si SANCTITATI VESTRÆ videbitur.

HYACINTHUS de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus Assistens.

BEatus Camillus de Lellis, quem [a] *nox* antea *præcessit*; quum primum *ei dies appropinquavit, abjecit opera tenebrarum, induit arma lucis, & sicut in die honestè ambulavit*. *Signa* [b] ipsius sanctitatis *facta sunt super nos in omni patientia, in signis & prodigiis & virtutibus*. Itaque, quod veteri Romanæ Ecclesiæ more jamdiu receptum, ut eorum qui supra ceteros homines heroicis virtutibus sese extulere, solemni ritu memoria veluti conservaretur; id BEATISSIME PATER ad majorem Dei laudem & ad christianæ perfectionis incitamentum in tali tantoque Viro censeo servandum.

LUDOVICUS Savageri Episcopus Tempensis.

HAbes in B. Camillo de Lellis Virum, qui Dei gratia e mundanis curis ad salutis semitam vocatus, corde contrito & humiliato singulare pœnitentibus evasit exemplum, qui incredibili labore, quo pauperes levare, erigere oppressos, Infirmosque juvare studuit, eximiam misericordiam patefecit, qui demum summo illo, quo Dei tenebatur amore, atque ardentissima in Proximum charitate, Virorum Ordinem instituit, in quibus perpetuò Deo servire, spirituali Infirmorum saluti occurrere, ac contagioso morbo infectis assistere videretur. Eximium hunc Virum,

a *Pauli ad Rom. Cap.* 13. 12. b *Pauli 2. ad Corinthios Cap.* 12. 12.

Virum, BEATISSIME PATER Angelorum quoque in terris consuetudine clarum, atque tot tantisque miraculis condecoratum, suprema auctoritate tua Sanctorum nunc Albo adscribi optant illius amantissimi Filii, instant Principes, expectant Fideles, atque Roma finitimique ei loci volunt & clamant. Horum votis mea sententia est, esse indulgendum.

ANTONIUS Franci Episcopus Crasseti.

BEatus Camillus de Lellis Fundator Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, misericordiam a Deo consecutus, ut in melius emendaret, quæ ignoranter peccaverat, ita ad aratrum manum admovit, ut numquam respexerit retro, ne levia quidem in posterum peccata negligendo, & cum omnem adhibuisset diligentiam, ut perfectus Christi imitator evaderet, brevi se præbuit verum christianæ Religionis & perfectæ charitatis exemplar: Romam tantum testem appello, ubi dirissima grassante peste, plenis languentium Nosocomiis, Compitis, Foris morientium gemitibus resonantibus, Camillus omnibus omnia factus, præsentissimo vitæ discrimine, ægrotos mortis faucibus eripiebat, jacentes recreabat, migrantesque ex hac vita animas sacrificiis precibusque Deo commendabat. Post innumeros tandem pro salute Fidelium susceptos labores, meruit cum Christo regnare in Cœlis, qui pro Christi amore tanta in terra passus fuit: Quapropter cum SANCTITATIS VESTRÆ ineluctabili Decreto Servum Dei beatum Camillum de Lellis Albo Sanctorum rite adscribi posse firmum ratumque sit, hoc ipsum fieri expedire censerem, si SANCTITATIS SUÆ nutus accedat. Et ita &c.

THOMAS ALEXIUS Rossi Episcopus Aprutinus.

CUm una simus in Domino sub Nostri Sanctissimi Patris & Pontificis Maximi auspiciis, omnes non diffiteor, sine mei humillimi Episcopi sententia in beati Camilli de Lellis Canonizationem asserendo concurrere.

Id unum est dicere, integrum esse virtutibus theologicis fidei (scire licet) Religiosissimi Viri, spei, & charitatis: Prodigiis etiam, quibus clarè in Ecclesia fulget. Ut eapropter veneretur in terris, qui ad præsens, & in ævum regnat in Cœlis.

Brevi me expediam. Illam etenim erga se malè habentes mirabilem charitatem, illud laboriosissimum vitæ genus morientium pientissimi Sospitis, & jugi labore singularem sedulitatem amplexatus, sat specimina dedit in vita sancti Spiritus charismata sanctæ animæ affluenter infusa retinuisse.

Dubitare igitur non debemus, quod Sanctissimus Pater Pontifex Maximus, & sanctæ universalis Ecclesiæ Magister jure quoque optimo in Album

Album Sanctorum tantum Virum adscribere pergat, uti fere omnes humillimè deprecamur.

D. INNOCENTIUS Gorgoni Episcopus Pinnensis & Hadriensis.

CUm in Sanctorum Canonizatione heroicas virtutes imitandas, cœlesti æterni Regis stola condecoratos venerandos, ac Dei amicos tanquam utiles apud eum intercessores Fidelibus proponat Ecclesia, beatum Camillum de Lellis jure optimo atque merito in Sanctorum numerum suprema atque infallibili auctoritate tua referendum esse arbitror. In eo enim Fideles omnes eximium habent humilitatis, patientiæ atque mirabilis in pauperes misericordiæ exemplar; in ipsius actis, atque in instituto ab ipso Ordine charitatem illam admirantur, qua factus omnibus omnia, omnes Christo enixè lucrifacere studuit, & Angelorum, qua quondam usus perhibetur in terris, consuetudo, ac miracula, quibus in vita, post mortem, & nostris quoque diebus Romæ finitimisque locis Deus ipsum glorificavit, in Cœlis cum Christo regnare invictè demonstrant.

Paulòpost, Consistorium tertium semipublicum postero die Sabbati habendum Apostolici Cursores denuntiarunt singulis Eminentissimis DD. Cardinalibus ac Præsulibus; relicta in uniuscujusque Domo sequenti Schedula.

INTIMATIO

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

SAbbato die 11. Junii. Sanctissimus Dominus noster tertium habebit semipublicum Consistorium hora decimatertia *in designata Palatii Apostolici Quirinalis Aula pro excipiendis suffragiis ab Eminentissimis DD. Cardinalibus, necnon Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis in Causa futuræ Canonizationis beati Petri Regalati Confessoris Ordinis Minorum Observantium S. Francisci, eadem penitus servando, quæ pro consimilibus duobus aliis Consistoriis jam indicta fuere.*

Certiores itaque reddantur omnes & singuli Eminentissimi & Reverendissimi DD. Cardinales, necnon Reverendissimi DD. Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi in Urbe præsentes, ac Domini Protonotarii Apostolici, duo antiquiores Rotæ Auditores, Sacrorum Rituum Congregationis Secretarius, Promotor Fidei, & Procurator Fiscalis Cameræ Apostolicæ.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Major

Major fuit quàm pridie & nudius quartus eorum frequentia, qui in præparatis Aulæ subselliis assederant: Antistitum enim numerus aliis supervenientibus quotidie augebatur. Ad eos, qui una cum Cardinalibus Sanctissimi adventum præstolabantur, constitutâ horâ prodiit Papa eo vestitu ac comitatu, quo ad superiora Consistoria prius accesserat. Cum sedens aliquantisper quievisset; donec emitterentur ii, quibus locus in Aula non erat, ita dicere exorsus est.

VENERABILES FRATRES. In præcedenti Consistorio vobis expendendam proposuimus Causam beati Camilli de Lellis Fundatoris Ordinis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis. Agendum est hodierna die de Causâ beati Petri Regalati, qui sanè Institutor appellari nequit, sed aut Restaurator, aut præcipuus Minister, cujus opera ac labore Reformatio Ordinis Fratrum Minorum in Hispania statuta est. Equidem Ordines Regulares inter splendidiora Ecclesiæ ornamenta recensentur: Leges autem, quæ illis præscribuntur, Sanctitati maximè accommodatæ & consentaneæ judicantur; qui tamen haud permittuntur, juxta disciplinam ab Alexandro III. Prædecessore nostro constitutam, nisi prius ab hac Sancta Sede Apostolica post accuratissimum examen comprobentur. Cum tamen Regularium Ordines hominum copia, non Angelorum, conflentur, ideo non semel ob frequentes atque inveteratas legum ipsarum violationes factum est, ut Pontifices Prædecessores nostri Ordines aliquos Regularium jampridem fundatos de medio tollendos duxerint, etiamsi Leges Sanctissimas profiterentur; plerumque verò evellere coacti fuerint zizaniam frumento admixtam, opera,

ſtudioque præſtantium Sanctitate Virorum, qui remiſſos Ordines ad priſtinum ſplendorem reſtituerent, & charitatis ardorem pene extinctum rurſum accenderent, Regulares Ordines ad primum inſtitutum ac normam revocantes, quam illorum Profeſſores aliqua ex parte deſeruerant. Itaque, ſicut hæc Sancta Apoſtolica Sedes animum proclivem ſemper oſtendit, ut Fundatores Ordinum Regularium ſolemni ritu Sanctorum Catalogo adſcriberet, quod in præcedenti Conſiſtorio pluribus exemplis declaravimus, ſi tamen cumulus reliquarum virtutum ad hunc titulum ſimul adjungeretur, eandem rationem habuit pro Reſtauratoribus Ordinum Regularium, vel eorum, qui plurimum adjumenti, laboriſque contulerunt ad ſtatuendas Reformationes, non temere, & inconſulto excogitatas, ſed Romanorum Pontificum auctoritate præſcriptas, non ſolum tentatas, ſed executioni demandatas, quas poſtremò ipſi Reſtauratores non modò ſuſcipiendas aliis propoſuerunt, ſed ipſi prius exemplo ſuo integrè ſervarunt, non ulla ducti ſpecie utilitatis aut humanæ gloriæ, ſed unicè pro Dei gloria propaganda. Petrus de Alcantera Ordinis Minorum Reſtaurator fuit, & a Clemente IX. Prædeceſſore noſtro inter Sanctos adnumeratus. Sed antea Gregorius XV. in Canonem Sanctorum retulerat Thereſiam, quæ ſingulari cum gloria reſtauravit Ordinem Carmelitarum, quem tum Viri, tum Mulieres profitebantur. Neque ſanè multum temporis præteriit, ex quo Benedictus XIII., de Nobis optimè meritus, Sancto-

rum

rum Catalogo nomen addidit Joannis a Cruce, qui plurimum adjuvit ſanctam Thereſiam in Reformatione Carmelitani Ordinis, quam ipſa ſuſceperat. Ex ſcriptis documentis, quæ vobis tradita fuerunt, jam clarè deprehendiſtis quantum laboris atque operæ Petrus Regalatus impenderit ad conſtituendam Reformationem Ordinis Minorum, quam Apoſtolica Sedes præceperat; quo ſtudio, qua prudentia, quàm magna Ordinis ſui utilitate graviſſimum hoc negotium adminiſtraverit. Satis etiam cognoviſtis morum innocentiam, quam ab adoleſcentia ad finem uſque vitæ integram conſervavit, virtutum ſummè præſtantium aſſiduam exercitationem, dona ſupernaturalia, quibus a Deo cumulatus fuit, dum inter mortales ageret, pretioſam ipſius mortem, & præclara miracula, quæ ante & poſt illam contigerunt, ut ejus Sanctitas palam omnibus innoteſceret. Quare nihil aliud ſupereſt, quam ut ſententias veſtras de Canonizatione ipſius indicenda Nobis declaretis.

Poſt Sanctitatem Suam DD. Cardinales & Præſules omnes ex ordine de ejuſdem B. Petri Regalati Cauſa ſententiam dixerunt.

PETRUS ALOYSIUS Epiſcopus Albanenſis Cardinalis Carafa.

SI quis unquam in ſe complevit, quod Jeremias dixit [a]: *Bonum eſt Viro, cum portaverit jugum ab adoleſcentia ſua; ſedebit ſolitarius, & tacebit, quia levavit ſuper ſe*; is eſt profectò beatus Petrus Regalatus, qui aſſuetus ab infantia pietatem colere, & ſuaviſſimum divinæ legis jugum ſine ulla contradictione ſubire, *ſolitarius ſedit*, hoc eſt, ab omni rerum terrenarum ſtrepitu ſolutus, in ſeraphicam ſolitudinem ſe abdidit, atque ibidem *tacuit*; quia nempe a ſeculi perturbationibus liber, ac unius cellu-

a *Thren. cap. 3. v. 27. & 28.*

cellulæ contentus angustiis, soli rerum cœlestium contemplationi vacabat, ac sola Paradisi gaudia meditabatur: Quamobrem *levavit super se*; quatenus jugum divinæ legis gestienti lætitia ferens, eamdem legem insigni humilitate, heroica obedientia atque admiranda tolerantia complevit. Qui itaque jugum Domini tam bona voluntate super se tulit, ac tanta alacritate ad sexaginta & amplius annos sustinuit, quod repromissam a Christo requiem [a] sit consecutus, a Christi Vicario, pluribus miraculis id exigentibus, ut decernatur quammaximè convenit.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Burghesius.

PEtrus Regalatus Sacerdos Familiæ Minorum S. Francisci, qui veterem severiorem disciplinam restituit inter suos: quique vitæ sociam virtutem eximiam semper habuit; mortis autem comitem, illustrem gloriam famamque Sanctitatis; cuique dum viveret (ut alia prætercam) datum a Deo sicco pede super aquas incedere; cumque jam mortuus esset reviviscere, apertoque Sepulchro panem porrigere mendico; dignus ipse quidem mea sententia est, quem tu PATER BEATISSIME nunc tandem ornes ex ejus maximis clarissimisque virtutibus riteque consecratum in Divos referas. Atque ita ea de re censeo.

ANTONIUS XAVERIUS Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Gentili.

SI Christianorum moribus in deterius collapsis magnum præsidium sensit Ecclesia Dei in beato Francisco, non modicum certè subsidium habuit in beato Petro Regalato Ordinis ejusdem S. Francisci Restauratore: Nihil enim eorum, quæ miramur in Patre, desideramus in Filio; obtinuit ipse beatissimi Patriarchæ spiritum duplicem, quo & virtutes ejus imitaretur, & regularem disciplinam in suis asseclis primævo splendori restitueret; & si juxta verba scripturæ, gloria Patris est Filius sapiens, duplici prærogativa fulget Petrus, & quod heroicis virtutibus insignitus Francisci Patris sui auxerit gloriam, & quod eamdem Patris gloriam sibi promeruerit in filiis suis, quos verbo & exemplo instituens Deo peperit, & quorum aliqui ab hac Sancta Sede jam diu Sanctorum Fastis sunt adscripti. Quare cum ad ejus Sanctitatem comprobandam miracula etiam accesserint, illum dignissimum censeo, qui a SANCTITATE VESTRA solemni pompa inter Sanctos cooptetur.

Fr. JO-

a *Matth. cap. 11. v. 29.*

Fr. JOANNES ANTONIUS Tit. SS. Silvestri & Martini ad Montes Presbyter Cardinalis Guadagni.

BEatum Petrum Regalatum in Sanctorum Albo meritò adscribendum plura, eaque præclara Sanctitatis argumenta suadent. Ab ineunte enim ætate, ut excelsum Sanctitatis ædificium erigeret, de fundamento prius cogitavit humilitatis, ac avita generis nobilitate contempta, solemnibusque votis Deo nuncupatis in sacra Minorum sancti Francisci Familia, tum Proximorum saluti, tum eorum subsidio, qui vinculis carnis exoluti anhelant ad Regnum filiorum Dei, se totum mancipavit, ut vel Ægrotos in Nosocomiis, carceris squallore confectos, barbarorum captivitate detentos, eleemosynis, consiliis, obtenta libertate sublevaret: vel Defunctorum animas sibi charitate conjunctas orationibus, jugibus lacrymis, jejuniis aliisque proprii corporis cruciatibus a piacularibus flammis expiaret. Hæc & aliæ virtutes miraculis cœlitus illustratæ postulant BEATISSIME PATER, ut qui se humiliavit in terris, in terris quoque per SANCTITATEM VESTRAM exaltetur, & qui tandiu seminavit in lacrymis, metat tandem in exultatione proventum, coronam scilicet auream expressam signo sanctitatis & gloria honoris.

DOMINICUS Tit. SS. XII. Apostolorum Presbyter Cardinalis Riviera.

SIcuti Divina Providentia constitutum arbitror, ut iis, quorum laus esse debet in Ecclesia Sanctorum, post certum quemdam ac præfinitum diem cœlestes in terris honores tribuantur, ita non sine manifesto Dei consilio in tua tempora reservatum puto, BEATISSIME PATER quod tuo Decreto post plura secula de beato Petro Regalato inter Sanctos referendo sit actum. Tales enim tantæque virtutes, quibus arctioris inter Francisci Alumnos observantiæ vindex in Hispaniis emicuit, humilitas in primis, castigatio corporis, abstinentia singularis, altissima rerum divinarum contemplatio, mira in pauperes solicitudo, *quæ fortasse dixerim Petro ab Alcantara ad ejus sectanda vestigia magno postmodum fuisse exemplo*; præterea signa quamplura ac prodigia, præsertim verò nuperrime edita, demonstrare apertè videntur, noluisse Deum hominis sanctitatem diutius latere sub modio, sed quod posita super candelabrum luceat omnibus, qui in domo sunt.

JOAN.

JOANNES BAPTISTA Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Cardinalis Spinula.

BEATISSIME PATER. Beatus Petrus Regalatus puer adhuc decennis se Deo devovit, & in Fratrum Minorum Cœnobium secedens soli Deo famulaturus, ea omnia heroicè fortiter perfectèque aggressus fuit, quibus eam, quam Deus diligentibus se promisit, immarcescibilem coronam promeruit. Ipse enim Deus ascensiones in corde suo dispsuit in valle lacrymarum, in loco quem posuit. Testatus propterea est omnipotentiæ suæ divitiis Servi sui sanctitatem; patratis ab eo insignibus miraculis adhuc vitam agente, simulque post obitum, quibus ejus gloriam omnibus manifestare voluit. Nihil itaque superest nisi, ut meritissimè per supremum SANCTITATIS VESTRÆ judicium Sanctorum Catalogo hic Servus Dei adscribatur.

RAYNERIUS Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.

QUod olim de S. Petro Apostolorum Principe appositè pronunciavit S. Bernardus, id planè de B. Petro Regalato ipse usurpaverim.[a] *Fidelem ille sermonem, & omni acceptione dignum colloquium* appellavit, quo beatus Apostolus Christo Domino dixerat[b]: *Ecce Nos reliquimus omnia, & secuti sumus te.* Fidelem & ipse eam vocem asseruerim, qua B. Petrus Regalatus cum esset decennis Mundo, opibus ac nobili cognationi suæ vale dicere a matre vidua enixè flagitavit, & in patrio Franciscanæ Familiæ Cœnobio puerulus adhuc, & impubes se adscripsit, fremente humani generis hoste, qui ut olim scripsit D. Hieronymus, *cernebat se vinci a puero, & prius ab eo calcatum fuisse, quàm per ætatem calcare potuisset.* In hoc autem susceptæ vitæ Instituto ad summum Evangelicæ perfectionis culmen contendens, humilitate, odio sui, paupertatis amore, orationis Divinæque gloriæ studio, ceterisque vitæ religiosæ virtutibus adeo excelluit, ut Seraphici sui Patriarchæ Francisci, quam simillimam imaginem per omnem ætatem retulerit, & suo exemplo quamplura per Hispaniam Cœnobia ad veterem sanctimoniam & religiosam observantiam revocarit.

Quanta verò & quàm sublimis B. Petri Regalati Sanctitas fuit, miracula, quibus a Deo mirificari obtinuit abundè testantur, quæ tum numero, tum magnitudine a SANCTITATE VESTRA, & a Sacra Rituum Congregatione plusquam satis judicata fuerunt ad supplendam de heroicitate virtutum aliàs necessariam probationem.

Quare in ea prorsus sententia sum, quod indicentur a BEATITUDINE VESTRA publici & universales hujusmodi Beato honores, ut juxta Ecclesiastici

a *Tract. de contempt. Mund. cap. 1.* b *Matth. 19.*

clesiastici monitum, sapientiam ipsius enarrent Populi & laudem ejus nunciet Ecclesia.

DOMINICUS Tit. S. Bernardi Presbyter Cardinalis Passioneus.

NEminem fore arbitror BEATISSIME PATER, qui magnanimos alicujus Reipublicæ conditores debitis laudibus afficiens, pari honore prosequi nollet eos, qui eandem Rempublicam pene cadentem, studio & labore fulcire contenderent. Hinc per omnem ætatem & omnium linguis celebrari fortissimum Esdram accepimus, qui excelsa atque incredibili virtute corruptam legem correxit, & summa animi magnitudine dirutum Templum instauravit: Quamobrem cum Petrus Regalatus sancti Francisci Familiam, cui ab ineunte ætate nomen dederat in Hispaniarum Regnis, hominum & temporum vitio collapsam, ad veterem Institutoris normam, auctoritate & exemplo revocare studuerit, censeo BEATISSIME PATER, adeo invictum Claustralis disciplinæ Restitutorem, veluti Familiæ suæ alterum Esdram, in Cœlitum numero post hæc ingentia facta posse reponi, ut qui pro instauranda Fratrum salute in tot laboribus, vigiliis & lacrymis seminavit, portans nunc ante thronum Dei manipulos suos in Cœlis, metat palmas & agat per Te, BEATISSIME PATER, in terris de tot hostibus devictis cum exultatione triumphum.

SYLVIUS Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.

REligiosa Hominum Instituta, quorum speciosa varietate Romana præfulget Ecclesia, eo præsertim approbatione & admiratione nos provocant, quia a purioribus Evangelici præceptoris consiliis primam atque unicam morum regulam sibi adsciscunt, qua studia & officia adeo supra naturæ vires se extollunt, ut præcox quædam inter terrarum orbem, & Cœlum societas iniri & coalescere videatur.

Vestigiis clarissimorum Virorum de tanta agendi sublimitate emeritorum inhærens beatus Petrus Regalatus, non sine maximis contentionibus & laboribus labefactum jam hoc portenti genus in Hispania instauravit. Dignus sanè BEATISSIME PATER, quod singulari colatur veneratione inter militaris Ecclesiæ pugiles, qui triumphali in Patria donatus est corona.

Fr. JOACHIMUS Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Cardinalis Portocarrero.

EX fœcundissimo Seraphicæ Religionis agro prodit en alterum BEATISSIME PATER, Sanctitatis germen beatus Petrus Regalatus. Ab ineunte hic ætate intelligens se in sortem Domini vocatum, ut se a cupiditatibus

piditatibus seculi immaculatum custodiret, in sanctitate & justitia ad humilem Crucis sequelam animum contulit, & Franciscanæ Familiæ nomine dato, asperrimam vivendi rationem sibi constituens, tanta cordis contentione Evangelicæ perfectionis stadium cucurrit, ut sanctissimos mores, mirabiles virtutes omnes beatissimi Patriarchæ Francisci in se ipso mirificè expresserit, & absolutissimum evaserit exemplar. Congruum est itaque, ut qui Sanctorum merita per virtutes & prodigia, ejus nomine patrata, tam laudabiliter adæquavit, debita a militanti Ecclesia Sanctis præmia, Vestræ vocis Oraculo consequatur.

CAMILLVS Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Cardinalis Paulutius.

BEATISSIME PATER. Perfectam ac undique sanctitate refulgentem vitæ rationem a beato Petro Regalato peractam mihi animo menteque recolenti, tot tantaque ejus heroicæ virtutis sese offerunt argumenta, ut ipsum procul ab omni dubio Sanctorum dignum honoribus justissimè existimem: Verùm quia non vacat ea nunc singillatim referre, ideo omissis vel maxima illa austeritate, qua suum corpus continuè excruciabat, vel assidua cœlestium contemplatione, qua spiritum reficiebat, vel sublimi illa humilitate, qua sui contemptum in deliciis semper habuit, sat est animum convertere ad restitutam Franciscanæ Familiæ suo consilio, opera atque exemplo veteris Instituti observantiam, ex quo sanè ab ipso feliciter absoluto opere ejus enixum in religiosis virtutibus colendis studium, ejusque vitæ sanctitas haud obscurè depromitur. Cumque insuper Altissimo placuerit anteactam ejusdem vitam prodigiis comprobare, lubeat quæso etiam SANCTITATI VESTRÆ huic Beato Sanctorum Heroum cultum in terris decernere.

CAROLVS ALBERTVS Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Guidobonus Cavalchini.

ODorem suavitatis dederunt, BEATISSIME PATER, felices illæ dapum reliquiæ in gratissimos rosarum flores repente conversæ, quibus eximia Petri Regalati in Pauperes charitas fuit ab improvidis ejus obtrectatoribus mirabiliter vindicata. Sed longè melior & suavior Christi odor fuit ipse Petrus, quum Seraphicæ Familiæ hortum a primigenio Evangelicæ perfectionis flore deficientem, tamquam lilium in dumeto fœcundissimè germinans, perenni virtutum omnium fragrantia recreavit roboravitque. Decet jamverò BEATISSIME PATER, strenuum hunc severioris religiosæ disciplinæ Restauratorem communibus universæ Ecclesiæ laudibus celebrari, ut unusquisque Fidelium ejus exemplo atque præsidio fulcitus, tamquam flos terræ fructificantis Deo, vividior semper effloreat in sanctificationem suam.

FRI-

FRIDERICUS Tit. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lantes.

INter tot, quos amplissimum Hispaniarum Regnum, veluti uberem pietatis segetem, omni ævo tulit conspicuos Sanctitate Viros, insignem certè locum jure obtinet B. Petrus Regalatus strictioris ibi disciplinæ in Franciscana Familia Author eximius. Quamquam enim oculatis Testibus, prout moris est, ipsius heroicæ virtutes ob temporis antiquitatem minimè probari queant, floruit enim seculo XV. Ipsius tamen perpetua quidem ac constans fama Sanctitatis longè latèque per Hispaniam universam, tam dum viveret, quàm post ejus obitum omnium sermone hominum pervagata, ac certissimis fide monumentis per manus veluti tradita, longævus insuper in eum Hispanorum cultus, signa etiam ipsius meritis a Deo ac patrata prodigia omnino efflagitare videntur, BEATISSIME PATER illum inter Sanctos rite esse connumerandum.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis Riccius.

BEATISSIME PATER. B. Petrus Regalatus consumatissimæ christianæ perfectionis argumenta in ipso claustralis Ordinis S. Francisci Tirocinio omnibus patefecit. De excelso etenim misit Dominus ignem in ossibus ejus, & erudivit eum. Nil mirum igitur quod ipsius præclarissimas Virtutes, Fidei, Spei & Charitatis cumulaverit Dominus tot insignibus donis & miraculis, ipsa rerum natura famulante fideli ac prudenti Servo, qui ardentissimo amore & puro corde ejus auctorem toto vitæ curriculo intensissimè coluit. Quæ cum ita sint, tuum erit BEATISSIME PATER, Virum istum tantis meritis & prodigiis coruscantem Sanctorum Fastis adscribere, ut novum Christifidelibus sit virtutum exemplar, qui in omnibus se præbuit factorem bonorum operum.

ANTONIUS Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.

BEatus Petrus Regalati viam mandatorum Dei cucurrit, cum Dominus ab adolescentia dilatavit cor ejus. Viam hujusmodi ingressus incepit, perfecit consumavitque innocenter. Impuber adhuc Franciscanæ Familiæ nomen dedit, atque hac nova in semita exultavit ut gigas ad currendam perfectionis viam. Ut enim ostenderet quod viveret ipse, jam non ipse, sed viveret in eo Christus Jesus: Si quod arduum humilitatis, patientiæ, austeritatis, flagrantisve charitatis argumentum est, in se ipso cumulatissimè complevit; hancque Crucifixi imaginem jam in eo efformatam, ut in alios per imitationem transferret, & studium & opera impendit, ut Seraphica regula exactissimè servaretur: Quinimmo sancti Francisci spiritum æmulando, solitudini a florenti ætate se addixit,

atque solitarii recessus jam pridem in Ordine Minorum instituti extitit Promotor insignis. Tam operosis virtutibus ornatus ad culmen perfectionis & charitatis in Deum & Proximum pervenit, ut vel mortuus & jam sepultus nullo mortalium moliente, sepulchrum illico apertum est, & manum suam aperuit inopi petenti, & palmas suas extendit ad pauperem. In votis ergo omnium est BEATISSIME PATER, ut per sacrum & publicum cultum a Te decretum fiat in præsentis seculi calamitatibus omnium adiutor fortis, qui prodigium factus est multis.

D. FORTUNATUS Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Tamburinus.

QUæ christianarum virtutum ornamenta sanctos Regularium Ordinum Institutores clarissimos reddidere, ea ipsa efficiunt, ut pietate insignes homines, qui eorundem Ordinum collapsam disciplinam restituerunt, celebrentur justissimis laudibus. Hos inter maximè elucet Petrus Regalati Sacerdos Professus Ordinis Minorum, novus Regularis observantiæ apud Hispanos Restitutor, qui ejus nominis gloriam cum heroicarum virtutum laude apprime conjunxit. Nam ab ineunte ætate amore Dei usque ad contemptum sui flagrans elegit abjectus esse inter S. Francisci Filios, ut sancti Parentis demissam humilitatem ac pauperrimæ vitæ rationem imitaretur, & sanctissimè retineret. Quarum virtutum præsidio munitus ad eam Sanctitatem pervenit, quam Deus coronâ justitiæ donaret in Cœlis; & quam signis ac prodigiis, quibus Servum suum & vivum & mortuum illustravit, terris illucere voluit. Nihil ergo jam restat aliud, nisi ut Tu BEATISSIME PATER tanti Viri nomen in Sanctorum Catalogo describi jubeas, quo tanquam veræ Sanctitatis imaginem ipsum intueamur, & pio ac debito cultu atque honore prosequamur.

D. JOACHIM Tit. S. Crucis in Jerusalem Presbyter Cardinalis Besutius.

CUm facere & pati fortia Sanctorum sit; idque præstiterit B. Petrus Regalatus non solùm in exercenda, verùm etiam in renovanda veteri illa asperrimaque vivendi norma, quam suis S. Franciscus de Assisio indixerat; illamque ad integritatem splendoremque pristinum innumeris difficultatibus superatis, seu melius dixerim devoratis, revocaverit: Cumque hujus Beati heroicas virtutes Cœlum ipsum miraculis contestatum fuerit, ego volens libensque cœleste per prodigia judicium piè complector, illudque SANCTITATIS VESTRÆ quod Mundus expectat, venerabundus expostulo, atque suscipiam.

CA-

CAROLUS S. Mariæ in Via Lata Diaconus Cardinalis Marinus.

QUemadmodum ardentiſſimæ illæ cœleſtium deſideriorum flammæ in beati Petri Regalati corde ſuccenſæ in adeo magnum charitatis incendium excreverunt, ut perfectiora ſemper in mente habens, indeque uſitatam licet piiſſimam Franciſcanæ Familiæ vivendi methodum parvifaciens, novum in deſerto loco Cœnobium a ſe extructum, ita initialis aſperrimi beatiſſimi Franciſci Inſtituti rigidiſſimis regulis pro ſe & aſſeclis communivit, ut ipſe ibi præ ceteris aſſiduâ hæroicarum omnium virtutum exercitatione ſupremum ſanctimoniæ culmen attigerit.

Dextera Domini in retribuendo non parcior præſto fuit, nedum enim inſigniſſimis illis prodigiis floreſcentiæ panis fragmentorum in roſas, interjecti fluminis (extenſo Pallio cymbam ſupplente) tranſvadationis exanimiſque ejus brachii ad impartiendam egeno ſtipem, non fracto ſepulchri marmore mirabilis extenſionis; tutò altaribus inſeri, & præclaro Beati nomine inſigniri poſſe indicavit.

Sed binis etiam aliis æquè obſtrepentibus poſt hunc cultum miraculis a Sanctitate Vestra (æquè maximo in his rebus Doctore ac Judice) latè approbatis, gratiſſimum ſibi fore ſolemniorem illius cultum, Deus ipſe unicus miraculorum auctor hac ultima ſignorum voce explicavit.

Hæc autem ipſa ſuperni illius beneplaciti certitudo, juxta inconcuſſam hujus Apoſtolicæ Sedis praxim, meritò de ſe ſola cauſare debet, ut eadem Sanctitas Vestra illo eodem obſequenti & libenti animo, quo ſemper illius placita exequitur, hoc etiam modò exequatur.

ALEXANDER S. Mariæ ad Martyres Diaconus Cardinalis Albanus.

INter quamplurimos, quos Cœlo dedit Hiſpania celeberrimos ſanctimonia Viros, e Franciſcanorum Familia fœcunda Sanctorum Matre prodiit beatus Petrus Regalatus adhuc impuber religioſum profeſſus Inſtitutum, paupertatis amantiſſimus & ſeverioris diſciplinæ Inſtaurator. Ejus charitas in ſodales & exteros diffuſa omnem impendit operam ad ſpiritalem cunctorum ſalutem, nec Infirmis, egenis & captivis in gravibus eorum neceſsitatibus deſuit, & non modica, ut Petrus Apoſtolorum Princeps, ſed firmiſsima fretus fide, eximiam virtutem elementis ipſis teſtantibus, ſæpius aquas ſicco pede trajecit. Quam igitur etiam poſt beati Viri obitum Deus ſignis ac miraculis confirmavit Sanctitatem ſolemni Fidelium veneratione cenſeo jure celebrandam.

NERIUS S. Eustachii Diaconus Cardinalis Corsinus.

TAnta fuit virtus & Sanctitas, qua præditus fuerat B. Petrus Regalatus, atque eadem tam perfecta tamque heroica & excellens, ut ejus odor post quatuor ferme seculorum intervallum perseveraverit, ac etiamsi illa in oblivionem venisset, tot miraculis fuerit confirmata, ut sanè credam BEATISSIME PATER, tutò posse procedi ad eum in Sanctorum Fastos adscifcendum.

AGAPITUS S. Agathæ Gothorum Diaconus Cardinalis Mosca.

REpletum est gaudio os nostrum & lingua nostra exultatione, dum aquæ fluiditatem convertit Dominus veluti in petræ soliditatem, ut Petrus Regalatus Durii aquas non semel ad incolumitatem, sed de more ad commoditatem sicco pede trajiceret. Magnificavit sanè Dominus facere nobiscum: Si enim virente Synagoga convertit petram in stagna aquarum, nunc ubi sterilis peperit plurimos, atque ex Gentium vocatione Ecclesia nostra coaluit, aquam ipsam quasi in petram convertit Dominus, ut potentiam suam in Ecclesiæ decus exerendo, Servi sui Sanctitatem contestaretur. Petrus ergo Regalatus, qui membrorum legem rigore pœnitentiæ devicerat, & cuncta sensibila bona paupertatis amore despexerat, ita ivit de virtute in virtutem, & ascensiones in corde suo ita disposuit, ut accedere contenderit ad Deum factorem suum; qui sicuti ponit nubem ascensum suum, & ambulat super pennas ventorum, ita Servo suo dedit sicco vestigio super aquas incedere, aliisque signis coruscare. Hæc porro omnia BEATISSIME PATER expostulant, ut Petrum Regalatum inter Sanctos recensere non dedigneris.

CAROLUS MARIA S. Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis Sacripantes.

BEatus Petrus Regalatus, qui suam animam odit in hoc mundo, ut in vitam æternam custodiret illam, tanto æstuavit charitatis ardore erga Proximos, ut in Pauperibus sublevandis, Infirmis reficiendis, Peccatoribus ad pœnitentiam revocandis manus Dei cum illo esset, per quam miracula non defuere, quæ Viri Sanctitatem & cum Christo consuetudinem testarentur. Humilitatis, pœnitentiæ, ac innocentiæ ceterarumque virtutum omnium eximium exemplar pro severiori sui Ordinis disciplina strenuè decertavit, & totam Ecclesiam suis meritis exornavit. Jure igitur Sanctorum Fastis adscribendum censeo Seraphicum Virum, qui nobis gloriosa vestigia imitanda reliquit.

MA-

MARIUS SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Bolognettus.

SIcut lilium inter ſpinas ſervatur, ita Petrus Regalatus inter anguſta paupertatis confinia & rigidas pœnitentiæ leges innocentiæ candorem cuſtodivit. Dignus propterea factus eſt, ut qui cuncta temporalia bona paupertate deſpexerat, & ſenſuum illecebras pœnitentiâ devicerat, omnia ſub ejus pedibus ſubjicerentur. Hinc ut Servi ſui Sanctitatem Deus admirabili etiam ſigno conteſtaretur [a]: *Convertit aquas in ſiccitatem*, ut Durium fluvium ſicco veſtigio Petrus de more trajiceret. Cum itaque virtutes virtutibus Petrus Regalatus vitam agendo cumulaverit, plurimiſque deinceps ſignis inclaruerit, nihil omnino deſideratur in Petro [b] *quod utile eſt in recipiendo Sanctificationem ejus*, quam enixis votis BEATISSIME PATER præſtolamur.

PROSPER S. Georgii Diaconus Cardinalis Columna de Sciarra.

HEroicas virtutes B. Petri Regalati non aliter probatas ſcimus & veluti confirmatas, quàm teſtimonio Divino quatuor miraculorum per quæ virtutum probationem, Teſtibus oculatis deſtitutam, ſatis ſuperque ſuppleri hæc Sancta Sedes olim autumavit. Hiſce quatuor miraculis nuper acceſſerunt alia duo, quæ poſt indultam B. Petro venerationem facta fuiſſe ferebantur, quæque ad examen revocata approbari meruerunt. Habes ergo BEATISSIME PATER ſatis ſuperque ſufficentia teſtimonia veritatis, quibus ad ſanctarum legum præſcriptum virtutes heroicæ Servi Dei conteſtatæ remanent, & via ſatis tuta aperitur ad decernendam B. Petro ſacram ſolemnemque ſanctificationem. Non aliis legibus Majores tui ſolemnes ſanctificationes Beatis decreverunt; neque aliter Deus Beatorum Sanctorumque virtutes teſtatas voluit. Eja ergo indutus virtute ex alto, & infallibili tuo judicio cultum illum B. Petro decerne, qui mirabili vivendi genere PP. Franciſcanis exemplo fuit, & Fidelibus omnibus admirationem attulit, quique ſic glorificari meruit poſt labores plurimos pro Regulari Diſciplina inſtauranda, pro Dei gloria & pro hominum ſalute fortiter exantlatos.

ALEXANDER S. Mariæ in Aquiro Diaconus Cardinalis Tanarius.

BEATISSIME PATER. Decet maximè, ut præſtantiſſimi Viri, qui heroicis virtutibus dum viverent, excelluerunt, atque poſt mortem inſigni miraculorum ſplendore claruerunt, infallibili Apoſtolicæ Sanctæque Sedis judicio in Sanctorum numerum referantur. Quare cum beatus Petrus Regalatus Evangelicæ perfectionis viam a pueritia ingreſſus, & ſanctiſ-

a *Eccleſiaſt. cap. 39. verſ. 29.* b *Apoſtolus ad Hebræos cap. 12. verſ. 10.*

fanctiffimum divi Francifci Inftitutum diligentiffimè ad mortem ufque profeffus, laudatis virtutibus eminuerit; ardentiffimæque in Deum & Proximum charitatis prodigium in hac mortali vita factus fit cunctis; indeque immortalem adeptus, luculentiffima miraculorum luce ab eo ornatus fuerit, qui facit mirabilia folus: Quid aliud reftat, nifi ut SANCTITATIS TUÆ fententia, Eum folemniùs regnare in Cœlis intelligamus, eumdemque in terra alacriùs imitari & ferventiùs venerari poffimus.

HIERONYMUS S. Adriani Diaconus Cardinalis de Bardis.

TAntùm abfuit ut [a] fafcinatio nugacitatis mentem B. Petri Regalati obfcuraret, & inconftantia concupifcentiæ fenfum tranfverteret, ut a prima ipfa ætate [b] exultavit ficut gigas, & Sanctitatis viam currere vifus fuit. Id autem maximè patuit cum in Seraphicum Ordinem cooptatus partim exemplo, partim opera ac ftudio ad fanctiffimi Patriarchæ Francifci [c] legem vitæ & difciplinæ reftituendam tam diligenter incubuit. Quare cum [d] Jufti hujus femita ufque ad perfectam diem procefferit, & quafi [e] lux fplendens pluribus miraculis luxerit, rem Ecclefiæ perutilem SANCTITATEM VESTRAM facturam effe cenfeo, fi eundem Sanctorum Faftis adfcribat, ut quafi [f] firmamenti fplendor & quafi ftella in perpetuas effulgeat æternitates.

DOMINICUS SS. Viti & Modefti Diaconus Cardinalis Urfinus.

BEATISSIME PATER. Eximia fanctimoniæ luce ufque ab ineunte ætate corufcavit Petrus Regalatus: Majora prætulit poftquàm avitis honoribus Mundique illecebris heroicè peffundatis Religioni nomen dedit: Tunc enim exultans ut gigas ad currendam perfectionis viam, regulari obfervantia inter Hifpanos reftituta virtutes omnes, præfertim humilitatis, abftinentiæ, paupertatis, patientiæ & charitatis, adeo folus ipfe complexus eft, ut vix ceteri fingulas: Quare ficut in diebus fuis placuit Deo, & inventus eft Juftus, ideo magnificavit eum infignium donatione charifmatum: Quibus rite comprobatis, dignum propterea eft, ut cœleftibus ille profequatur honoribus, qui terrenos defpexit, & velut Sanctitatis fpeculum univerfæ Ecclefiæ proponatur.

MUNDILLUS Urfinus Patriarcha Conftantinopolitanus Affiftens.

BEATISSIME PATER. Charitas ut Apoftolus docet, eft vinculum perfectionis, & plenitudo legis eft dilectio. Proinde fi quis eft, qui beati Petri Regalati virtutes inter fe colligatas uno intuitu comprehendere velit, in ejus fingularem erga Deum & Proximos charitatem intueatur. Quan-

a *Sap*, 4. b *Pfal.* 18. c *Ecclef.* 45. d *Prov.* 4. e *Matth.* 5. f *Dan.* 12.

Quanto fervore animi raperetur in Deum ex his perſpici facilè poteſt: Quod pene puer perfectionis iter arripiens contemplatione defigeretur in eum, quem per ætatem noſſe vix poterat: Quod decennis unicum Deum ſitiens paternæ domus honores divitiaſque contempſerit, atque ut pauperrimum ſancti Franciſci Inſtitutum amplecti ſibi liceret flagrantiſſimis precibus a Matre poſtulaverit ac demum obtinuerit: Quod ut Deo conjunctiùs adhæreret, atque in dies placeret magis, ejuſdem Inſtituti diſciplinam ad veterem integritatem revocaverit: Denique quod ceteris ſeveriorem illam vivendi formam profitentibus omni aſperitatum genere omnique virtutum exercitio longè anteceſſerit. Dilectionem verò ejus erga Proximum tria potiſſimùm luculenter teſtantur. Teſtatur pietas in ægrotos eo uſque heroica, ut eorum ulcera lambere non perhorreſceret. Teſtatur indefeſſus in lucrandis animis labor; præſertim verò ſolicitudo ut Proximi diligerent alterutrum, & mutuam in ſemetipſis charitatem haberent. Teſtantur demum immanes illi cruciatus, quibus in ſe ipſum ſæviens animas in Purgatorio detentas ab iis ignibus quàm celerrimè eripere ſatagebat. Æquum igitur eſt, ut talem Virum, qui dum viveret ſemper in charitate manſit, nunc in Deo manere, & Deum in eo, SANCTITAS VESTRA infallibili ſua definitione pronunciet.

ANTONIUS MARIA Pallavicinus Patriarcha Antiochenus Aſſiſtens.

SEraphici Patris imitator egregius Petrus Regalatus antiquam ſui Ordinis diſciplinam reſtituit: Cum aſperrima vivendi ratione ac jugi divinarum rerum contemplatione, pietatis Officia & in Proximum charitatem conjungens perfectiorem utriuſque vitæ formam omnium admirationi exhibuit. Inaudita miraculorum novitate ac magnitudine adeo effulſit, ut inter Sanctos recenſeri & apud homines exaltari mereatur.

THOMAS Cervini Patriarcha Hieroſolymitanus Aſſiſtens.

DIcente Chriſto Domino: *Qui non renuntiat omnibus, quæ poſſidet, non poteſt meus eſſe diſcipulus*; beatus Petrus Regalatus, ut hanc ſibi perfectionem compararet, Matrem a prima ætate deſeruit, generis ſplendorem ac ſeculi divitias contempſit, ut pauperrimum ſancti Franciſci Inſtitutum amplecteretur; quod cum ad priſtinam paupertatem revocaſſet, magniſque virtutibus & ſignis conſpicuus effulſiſſet, ſanctiſſimè objit. Quid igitur amplius ut inter ſpectatiſſimos Chriſti diſcipulos cooptetur?

Ii 2

[illegible]

ܛܘܒܢܐ ܦܛܪܘܣ ܪܓܠܐܛܘܣ: ܐܝܟ ܕܡܬܚܙܝܐ ܠܝ ܠܐ ܒܠܚܘܕ [illegible]

[illegible]

Ejusdem Versio latina.

GABRIEL Eva Syrus Maronita Archiepiscopus Cypri Assistens.

BEatus Petrus Regalatus non modò videtur mihi Regularem Ordinis Minorum inter Hispanos observantiam restituisse; sed etiam sancti Petri Apostolorum Principis super maris undas ad Christum Dominum ambulantis miracula renovasse. Quotiescumque enim flumen Durium superaturo navicula in promptu non esset, pallio super undas extenso trans fluvium gradiebatur. Ita sanctissimi Petri & nomen & virtutem induerat. Quum igitur & vivens Petrum virtutibus retulerit, & post obitum iis miraculis claruerit, quæ a Sacra Rituum Congregatione sunt comprobata; hoc unum superest, ut SANCTITAS VESTRA quæ Petri Cathedræ est heres, Petro in sancta Petri Æde Sanctorum nomen & cultum Apostolica auctoritate decernat.

ALE-

ALEXANDER Borgia Archiepiſcopus Firmanus Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER. Minoritica divi Franciſci Familia in hac luce temporum profert de theſauro ſuo nova & vetera. Siquidem non ſolùm beatos viros Fidelem a Sigmaringa, & Joſephum a Leoniſſa tamquam ſuperioris ſeculi Alumnos ſuos Tibi offert ſupremis Sanctorum titulis decorandos, verùm etiam Petrum Regalatum Hiſpanum a tribus poſt ejus exſceſſum ſeculis perpetuo Regum ac Populorum cultu, accedente etiam Apoſtolicæ Sedis approbatione donatum: Virum ſanè miræ ſanctimoniæ & apud Fratres ſuos priſcæ ac ſeverioris diſciplinæ exemplo magis quàm verbo Inſtauratorem, cujus adhuc vivi imperio omnipotens Deus elementa ſubjecit, a quo defuncto præſtari voluit ea, quæ vivus præſtitit: Quapropter cenſeo tutiſſimum fore judicium, quo illi amplior titulus, ſolemnior cultus a Te SANCTISSIME PATER decernatur; ſi enim in his judiciis Eccleſia conſuevit teſtimonia hominum accipere, nonne teſtimonium trium ſeculorum majus eſt? Rurſus ſi teſtimoniis hominum Eccleſia non acquieſcit, at divini etiam teſtimonii ſigna & prodigia requirit, nonne tranſmiſſa ſicco pede flumina, confectum una tantum hora ad quadraginta millia paſſuum iter, converſa in flores panis & carnis fragmenta, porrectus e ſepulchro mortua manu mendico panis ſanctimoniam & gloriam tanti Viri abundè teſtantur ac prædicant?

MICHAEL de Palma Archiepiſcopus Teatinus Aſſiſtens.

INvicto martyri, ac Fundatori egregio ſuccedit in Ordine, SANCTISSIME PATER B. Petrus Regalatus, cujus inſigne meritum in eo reſplendet, quod inexplicabilibus exantlatis laboribus, ad primævi fervoris gloriam, ſuæ Familiæ obſervantiam revocaverit, auxerit, inſtauraverit, cui proinde, æquè ac aliis, Reformatoris eximii elogium grande haud incongruè adſcriberetur.

De Viri hujus percelebri Sanctitate abundè ſuademur, ex quo itinera vitæ ſuæ duplici greſſu mirè confecerit, innocentia videlicet morum ac ardore pietatis: Seraphico Ordini adhuc impuber adſcriptus alacriter *ivit de virtute in virtutem*, aſsiduoque earum exercitamento cuncto Populo ſeſe conſpicuum reddidit atque mirabilem.

Sanctitati vitæ robur addidere ac teſtimonium ſigna atque prodigia, quibus in Eccleſia Chriſti vivens mortuuſque præfulſit.

Omnia hæc PATER BEATISSIME, ſive virtutes, ſive miracula voces de Cœlo ſunt, quæ in B. Petro Regalato *enarrant gloriam Dei*. Teque ſummum Vicarium ejus excitant in terris, ut tandem aliquando irreformabili Oraculo de Sanctitate ejus (veluti ſupplicamus) pronuncies, ac pro eo pares præcipias honores, queis ceteri Sancti in Eccleſia venerantur.

STANISLAUS Poliastri Archiepiscopus Rossanus Assistens.

EX clarissima Regalatorum Familia, Vallisoleti in Castellæ Hispaniarum Regno celeberrima Urbe, beati Petri venerabile nomen, bis centum ab hinc annis inter cœlites adscribendum: Summa tandem animi alacritate, summa æquè pariter mentis admiratione, ex ore vestro SANCTISSIME PATER, tandem prodire divina indulsit Providentia. Ejusque luculentissima merita & heroicas virtutes assiduis miraculis illustratas, tamdiu oculatis testibus destitutas, nunc demum nimio SANCTITATIS VESTRÆ labore, non minus ac longissima diligentia & laboriosissimo studio exagitatas, ac ea præsertim qua omnes antecellis suavitate dicendi, divinarum rerum peritia & eloquentia, recenseri audit ætas nostra & exultat: Quinimmo inter tot annorum invidiosa certamina, optatissimum Virum atque omni laude dignissimum, divinæ vocis oraculo inter Sanctos relatum, congaudet excipere in gremio. Quid igitur pro ingenii mei paupertate post talem ac tantum laudatorem eximium adjicere possum! Quidnam de tanto Sanctitatis Heroe, de quo memoriæ traditum est, quod inter ceteras christiano nomine dignas animi dotes, adeo effusa in Deum æstuarent divini amoris incendia; adeo exardescens erga genus humanum cœlestis flamma charitatis urgeret; adeo in sanctissimam sui Ordinis disciplinam ex humana fragilitate collapsam, reparandam ardens desiderium commendaret, ut BENEDICTUM Optimum Maximum Pontificem hujus nominis XIV. meruerit habere præconem egregium, tradere valeam! Ni ea tantùm profectò, quæ ad nostram imbecillitatem sublevandam, quæque ad nostram tutò comparandam felicitatem utilia magis ac necessaria videntur! Sanctorum enim exempla & facinora gloriosa ideo nobis proponuntur in terris, ut per ea, quasi per viam tritam ac bene paratam, perarduum salutis iter facili negotio unusquisque arripere, eoque arrepto in perfectionis stadio reddatur alacrior, & in currendo, non quasi in incerto, sed Sanctorum vestigia sectando sic currat ut comprehendere animetur. Relatis igitur pro modulo meo SANCTITATI VESTRÆ gratiarum actionibus, dum Petrum Regalatum Virum rectum, humilem, hospitalem, prudentem, liberalem, fidelem, pœnitentiæ spectaculum, charitatis splendorem, Sanctitatis oraculum, perfectionis vexillum, virtutum omnium Magistrum, auctoritate suprema dictante proponit, totisque conatibus, ut sequamur, inflammare contendit. Dum igitur inter cœlites adscribitur, hoc unum pro mea sententia & voto vehementer etiam atque etiam rogare non desino, ut imitari non pigeat, quem laudare delectat.

FER-

FERDINANDUS MARIA de Rubeis Archiepiscopus Tarsi Assistens.

BEATISSIME PATER. Inter tot tantasque virtutes, quibus B. Petrus emicuit, illa certè eminentior fuit, misericordia in Pauperes, quos (etiam mortuos) juvare non destitit. Videant itaque pauperes & lætentur. Videant beatum Virum, qui intellexit super egenum & pauperem, in Sanctorum Canonem relatum; & quem jam tam eis beneficum experti sunt, præstantissimum habeant in Cœlis patronum.

JOANNES ANDREAS Tria Archiepiscopus Tyri Assistens.

PEtrum Regalatum animam bonam a Domino sortitum fuisse plura habemus testimonia: Hic enim pubertate nondum exacta, ut perfectionis iter arriperet, in Franciscana Familia votis solemnibus Deo se mancipavit, & studio renovandi antiquum vivendi asperum genus, quod suis Patriarcha Franciscus indixerat, facultate ab Ordinarii Præfecto impetrata, una cum Villacretio, Viro ejusdem Ordinis clarissimo, in solitudinem secessit, ibique alii tum ex Minorum Familia, tum Presbyteri seculares suæ virtutis famâ allecti, una cum ipsis convenerunt, & Ordine interposita felicis recordationis Martini V. auctoritate instaurato, quidquid reliquum a domesticis curis temporis erat, id omne in Proximorum salutem impendebat, in eos præsertim, qui vel in Nosocomiis gravi aliquo morbo afflictarentur, vel in Carceribus, vel in Turcarum vinculis inediâ & squalore conficerentur; & misericors Deus Petri Regalati Sanctitatem pluribus donis & miraculis comprobavit: Inter alia iter plurium dierum unius horæ spatio confecit, panis & carnis frusta ex communi mensa collecta, ad occultandum charitatis testimonium in flores convertit, aquas sicco pede trajecit, eo mortuo corpus flexibile redditum, suavissimum odorem redolebat, stipem languenti pauperi sua propria manu, quam e sepulchro exeruit, tradidit.

Quo factum est, ut probato plurium seculorum cultu, Venerabilis Servus Dei Innocentius XI. Officium & Missam in ipsius honorem quotannis celebrari permisit. Superest modò, ut Decretum per SANCTITATEM VESTRAM latum pro ejus Canonizatione executioni demandetur, prout ad id tutò deveniri posse demissè censeo.

MICHAEL MARIA Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ Assistens.

BEATISSIME PATER. Beatum Petrum Regalatum, quem paupertate, jejuniis, vigiliisque conspicuum, in Deum ac Proximum charitate ferventem, ceterisque præstantissimum virtutibus inspexere anteacta secula, tot ac tanta sequuta sunt præter ordinem Sanctitatis opera & pro-

digia, ut divino afflata ſpiritu SANCTITAS VESTRA de veneratione, Ariſque tanto Viro præſtandis ſapientiſſimè excogitaverit.

SIMON Gritti Archiepiſcopus Tyanenſis Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER. Beati Petri Regalati, quam ipſe ab incunabulis ſortitus eſt animam bonam, haud abſimilem enarrarunt per totum vitæ curſum mirabilia producta geſta, arctiori jugiter diſciplinæ, ac aſſiduo de die in diem pœnitentiæ intenta ſtudio, flagrantiſſimam ejus in Deum ac Proximum palam facienti charitatem, ſpiritualis (juxta Auguſtini phraſim) tectum ac culmen ædificii, quod ſibi adhuc vivens præparavit in Cœleſtibus. Id planè illius interceſſione a Deo patrata, atque intimè rigidiſſimo de more diſcuſſa ſcrutinio referant, ac veluti ob oculos ponunt miracula, ut propterea tutiſſimè quidem SANCTITAS VESTRA vicaria Chriſti voce coronam gloriæ, qua Petrus in Cœlis eſt coronatus, univerſæ catholicæ Eccleſiæ de ſuo ubertim geſtienti Athleta, perinfallibile Decretum nunciare queat in terris.

JOSEPH MARIA Rufus Archiepiſcopus Capuanus Aſſiſtens.

SI mortalium quis fuerit, qui amici fortitudine chriſtianas virtutes omnes fuerit ſectatus; ſeculique corruptelas vitare in animo conſtituerit, cordiſque innocentiam cum pœnitentiæ ac abſtinentiæ virtute conjunxerit; id pro virili, radiante Dei gratia, præſtitit Servus Dei beatus Petrus Regalatus: Huic ſiquidem familiares jugiter fuerunt cœleſtium contemplationes, jejunorumque auſteritates: Huic corporis & ſpiritus paupertas: Hic ſanctiſſimam Fratrum Minorum S. Franciſci diſciplinam ex humanæ naturæ imbecillitate collapſam ad priſtinam integritatem ſplendoremque priſtinum revocare ſtuduit, omnemque in id cogitationem, conatus omnes ſedulò impendit: Quo factum eſt, ut paupertatis & humilitatis admirandum imitandumque præbuerit exemplum; laboribus verò & jejuniis fractus poſt Evangelici Stadii curſum, meruit abſcondere vitam in Domino placidiſsima Juſtorum morte: Proinde cum Sanctitas Veſtra edixerit beatum Petrum Regalati Sanctorum Faſtis publicè adſcribi; hoc exequi poſſe cenſeo, ſi BEATITUDINIS TUÆ nutus acceſſerit. Et ita &c.

NICOLAUS Caraſa Archiepiſcopus Philippenſis Aſsiſtens.

OMnipotentia Dei non minùs in rerum creatione quàm conſervatione refulgens altiſsimæ Sanctitatis argumentum æqualiter præbet tam in iis, qui novæ Religionis in Eccleſia ſua Fundatores extitere, quàm ceteris, qui temporum injuria collapſam ad priſtinam obſervantiam revocarunt.

vocarunt. Si ergo divus Franciscus hunc supremum inter Divos gradum meruit obtinere a Gregorio IX. felicis recordationis, utpote Seraphici Ordinis Auctor egregius, sicut in tua sapientissima allocutione, perpetuisque monumentis nos docuisti BEATISSIME PATER, eundem a Te expectat beatus Petrus, qui ipsius non modò Restaurator extitit, sed Parentis sui signa sequutus Crucem Domini a pueritia usque ad extremam senectutem in corde bajulans, in ipsa totam vitæ suæ rationem instituit. Unde meritò omnium judicio, qui ejusdem virtutum senserunt odorem, Sanctus nuncupatus est; quod mirificè Deus post consummationem miraculis comprobavit. Hæc sententia mea est, quam supremo SANCTITATIS TUÆ judicio submitto.

D. FERDINANDUS ROMUALDUS Guiccioli Archiepiscopus Ravennæ Assistens.

RESTITUTAS decimoquarto & decimoquinto Ecclesiæ seculis antiquas Nitriæ ac Thebaidum solitudines legimus & admiramur, SANCTISSIME PATER in actis beati Petri Regalati, & renovata ejus operâ pristino um solitariorum exempla. Beatus enim vir iste austera & sanctissima Patriarchæ sui Francisci vestigia proterens, atque arctissimam vitæ illius rationem in se ipso priùs amplexatus, tot in solitudinibus nova germina Sanctitatis feliciffimè plantavit, quot e mundi sequela ereptos asseclas, eosque innumeros bonis omnibus, parentibus, sibi ipsis vale dicere jussit, atque intra montium nemorumque silentia comite solummodo paupertate ad Christi sequelam deduxit. Ipse autem Sanctitati maturus usque a teneris unguiculis, sui ipsius abjectione, pœnitentia, humilitate, charitate pene incredibili, omnibus exemplar fuit, omnibus omnia factus, ita ut difficillima illa regulæ strictioris ratio, facilis & suavis ejus exemplo Sociis redderetur. Laboribus, jejuniis, angustiis, itineribus pro Domino suo Jesu, pro fratribus & Proximo incessanter etiam provecta ætate susceptis consumptus est, & Deo dilectus & hominibus, qualis vixerat diem objit extremum. Prodigia plurima viventis Sanctitatem, defuncti Gloriam indicarunt. Quare inter cœlites a Sanctitate Vestra, BEATISSIME PATER adnumerari suo ipse jure postulare videtur: Id heroicæ illius virtutes exigunt, Ecclesia petit, vota omnia præstolantur.

FELIX Solatius Archiepiscopus Thebarum Assistens.

HEroicæ virtuti & miraculorum claritati semper in Ecclesia Dei Religiosus Sanctorum cultus præscriptus fuit; in beato autem Petro Regalato fervens charitas ergà Deum & Proximum, profunda humilitas, Evangelica paupertas, sui regularis Instituti exacta observantia, invi-

invicta fortitudo in continuis orationibus, jejuniis, asperrimisque cruciatibus tolerandis adeo emicuit, ut veræ Sanctitatis imago in ipsius vitæ curriculo, in terris expressa inspiceretur. Meritò igitur BEATISSIME PATER Virum tam eximium & admirabilem, primævæ regulæ Seraphici Ordinis Restitutorem, virtutibus omnibus in gradu heroico ornatum & miraculis clarum, ut ex Actis, quacumque hæsitatione remota inter Sanctos recensendum solemni Canonizationis Ritu existimarem.

ANTONIUS Fonseca Episcopus Æsinus Assistens.

INter Pauperes spiritu, quorum est Regnum Cœlorum, BEATISSIME PATER beatus Petrus Regalatus in Seraphico Ordine maximè enituit; pauper ipse vindex paupertatis, pauperum Pater. Contemptus Mundi, rerumque omnium abdicatio pauperem prædicant; rigor disciplinæ, solitarii recessus, nudi rudesque parietes vindicem paupertatis commonstrant; eleemosynarum copia, conversus in flores panis, porrecta cum ipso e tumulo dextera pauperum patrem ostendunt. Hunc propterea Dominus cum principibus populi sui collocavit; per hunc in supplices gratiarum divitias effundit; & huic Sanctorum cultum deferendum firmissimè censeo.

Fr. PLACIDUS Pezzancheri Episcopus Tiburtinus Assistens.

BEatus Petrus Regalato ab ipsa pueritia christianæ austeræque vitæ præjactis fundamentis, adolescens sacræ militiæ in Religiosis Castris Minorum Observantium nomen dedit; ubi tum animi affectionibus, tum corporis sensibus juge ac durius intulit bellum, & Seraphici sui Patris egregius æmulator asperrimam vivendi rationem, quam ne integritatis flos elangueret aut marcesceret, amplexus fuerat, aliquot in Cœnobiis stabilivit. Quia verò omnipotens & misericors Deus hunc Servum suum cœlestibus donis, atque inter cetera illo lacrymarum, quibus præsertim diffluebat, dum operabatur Sacris, ditavit ac prodigiis decoravit, eidem sanctorum Confessorum honores solemni ritu decernendos arbitror.

NICOLAUS XAVERIUS Santamaria Episcopus Cyrenensis Assistens.

BEatus Petrus Regalatus in adolescentia cor gessit senile, fallaces Mundi illecebras & vanitates providè declinando. Vitæ deinde semitam eligens tutiorem Minorum Ordini nomen dedit, in quo se totum divinis obsequiis mancipando de virtute in virtutem profecit, in oratione assiduus, in corporis afflictione austerus, in eleemosynarum largitione ad miraculum usque profusus. Arctiorem Regulæ observantiam apud Hispanos

nos promovit divino fretus auxilio, Pontificia munitus auctoritate, ut apostolicam sui Patris Francisci vitam renovaret; quod severioris disciplinæ studium, seraphicum zelum ceterasque eximias virtutes Deus ipse miris in vita & post mortem prodigiis comprobavit. Hunc igitur tantum Virum de christiana Republica & Franciscana Familia optimè meritum par est glorioso sanctorum Confessorum Canoni adscribere, ne glorificatus a Domino diutiùs humana devotione & cultu privetur.

NICOLAUS MICHAEL Abbati Episcopus Scyllacii Assistens.

ALtissimæ paupertatis ac Fratrum Minorum Regulæ a Seraphico Parente demandatæ verus Reparator beatus Petrus Regalatus, humilitatis ceterarumque virtutum in gradu heroico Cultor eximius, ac miraculorum dono in vita & post mortem a Deo, qui est mirabilis in Sanctis suis, glorificatus, quæ omnia fuerunt rite ac rectè probata, trium seculorum vota postulant BEATISSIME PATER Sanctorum Fastis adscribere, si Sanctitati Vestræ placuerit, ipsum beatum Petrum pro quo enixè & humillimè precor ad majorem Dei gloriam, militantis Ecclesiæ decorem atque regularis disciplinæ observantiam.

BERNARDUS ANTONIUS Pizzella Episcopus Constantiæ Assistens.

PRæclara virtutum merita ac miraculorum insignia solidis innixa argumentis, quæ beatum Petrum Regalatum Ordinis Minorum sancti Francisci Sacerdotem commendant ea sunt, quæ eumdem in Sanctorum censum solemni ritu referri, meritò postulant. Ut enim virtutum Theologicarum potissimùm, ad quas suos mores comparavit, laudabiles exercitationes prætercam, illud nolim omittere, eximio in Religionem, cui nomen dederat, exarsisse studio atque zelo, quibus Religionem eamdem nedum collabentem restituit, sed & novis austerioris vitæ legibus propositis illam nobilitavit: Congruit igitur, ut Operarium Ecclesiæ utilem, suis providum, ea quæ Sanctos decet gloria & honore dignum esse, infallibili SANCTITATIS TUÆ judicio decernatur.

Fr. PAULUS Alpheran de Bussan Episcopus Melitensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Antiquissimam Canonizationis causam beati Petri Regalati, tribus fere elapsis seculis SANCTITAS VESTRA mira & incredibili qua pollet hujusce rei sacræ cognitione instituendam esse pronuntiavit. Petrus Regalatus adhuc puer Evangelicæ perfectionis iter arripuit, & ut Franciscanæ Familiæ nomen dedit, perfectissimum religiosarum virtutum se præbuit exemplar, cogitationem omnem dein contulit, ut sancti Francisci asperrimum vivendi genus renovaret, quod re ipsa

ipsa & exemplo suo ipse perfecit. Incredibile dictu quod in vita & post mortem operatus est! Sed manus Domini erat cum illo; idcirco censeo strenuum regularis observantiæ Restitutorem a SANCTITATE VESTRA Fastis Sanctorum esse adscribendum.

ALEXANDER de Abbatibus Episcopus Viterbiensis & Tuscanensis Assistens.

QUæ super heroicis B. Petri Regalati virtutibus passim circumferebantur, tametsi viderentur oculatis testibus haudquaquam suffulta, Cœlo nihilominus teste sese prodiderunt. Non enim cum eodem jacuit sepulta Sanctitas, quin e recluso ad naturæ stuporem tumulo manum exerceret liberalem in pauperem extrema fame tabescentem. Sic nimirum de loco suo pullularunt ossa, mortuumque prophetavit corpus ejus, in vita sua fecit monstra & in morte mirabilia operatus est. Illud præterea singulare privilegium adjungitur causæ B. Petri, quod primus Bullæ satisfecerit editæ a SANCTITATE VESTRA, dum tot post mortem comprobantur per ipsum patrata miracula, quot eadem requirit Bulla ad supplendum oculatorum de virtutibus testium auctoritatem. Jure itaque meritò supplices efflagitant fideles, ut inconcusso VESTRÆ SANCTITATIS oraculo B. Petrus Regalati numerum augeat Sanctorum Altaribus.

NICOLAUS FRANCISCUS de Bonhome Episcopus Carpasiensis Assistens.

SIcut arbor bona bonos fructus facit, sic boni parentes bonos interdum filios generant, quod verificatur in beato Petro Regalato Sacerdote Professo Ordinis Minorum, Regularis Observantiæ in Hispania Restitutore, qui ab optimis parentibus ortus ac piè & sanctè educatus a pueritia, usque ad ultimum vitæ spiritum Deum mirificè timuit & amavit, virtutesque christianas & religiosas in gradu excellentissimo indesinenter coluit & exercuit, ac inter alias opus summopere arduum & innumeris difficultatibus ac persecutionibus plenum, nempe abusus in Ordine suo introductos tollere, Regularemque observantiam restituere aggressus est impavidè, prosecutus est constantissimè, atque felicissimè perfecit, erudiens multos regulam & justitiam Instituti sui primævam exactè observare & fideliter tueri: Unde mercedem erudientibus multos destinatam, scilicet qnod qui ad justitiam erudierunt multos, fulgebunt quasi stellæ in perpetuas æternitates, esse in Cœlis consecutum & adeptum multis mirabilibus ac singularibus prodigiis benignè revelavit justus & misericors Dominus, ita ut Is jam ab immemorabili veneratus sit uti Sanctus in plurimis Hispaniæ locis, qualis veneratio ut infallibili S. Sedis Apostolicæ oraculo confirmetur, & ad totam Ecclesiam extendatur per solennem Decreti de ejus Canonizatione executionem videtur expedire, ut sic

ut sic præfatus beatus Petrus omnibus fidelibus in exemplum proponatur pro abusibus improbandis & corrigendis, nec non in intercessorem, ut qualescumque abusus tollantur, ac necessarius ordo & debitus primævus status ubicumque restituantur; & ita sub judicio SANCTITATIS VESTRÆ sentio.

LUDOVICUS ANTONIUS Valdina olim Cremona Episcopus Hermopolitanus Assistens.

SAnctorum honoribus dignissimum esse censeo beatum Petrum Regalati; qui enim Sanctorum præclarissimorum virtutes & egregia facta est imitatus, simili quoque cultu ab Ecclesia cum illis est prosequendus. Quam a Christo Domino sanctus Franciscus Evangelicam accepit regulam ad literam, prout ipse Dominus servari edixerat, Petrus servavit semper, & collapsam restauravit in pluribus Hispanorum Cœnobiis ejusdem observantiam, factus forma Gregis ex animo, humilitatis, paupertatis & reliquarum omnium exercitatione virtutum. Singularem Petri in Pauperes liberalitatem & in Deum fiduciam testari dignatus est Dominus, vertendo in flores, quæ ille in facciperio egenis gerebat fercula, & jubendo, ut alter Petrus non modicæ Fidei super aquas ambularet. Egressum ergo de fructibus seculi in æternæ salutis portum proponat SANCTITAS VESTRA toti Ecclesiæ floribus Sanctitatis laureatum.

FABRICIUS Borgia Episcopus Ferentinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Christus Jesus ut in Ecclesiam novum quoddam cœlestis vitæ genus induceret, cœpit facere prius, quàm docere; quod cum probè intelligeret B. Petrus Regalatus, & sanctius illud Patriarchæ Francisci Institutum inter Fratres Ordinis sui renovare cuperet, perfectam illius in se speciem & normam primus exhibuit, ut una ipsius vita lex foret, vividius expressa moribus, quàm literis consignata. Quid ergo exequar congeminatos jejunio dies, indefessum orandi studium, acerrimum sui odium atque contemptum? Imaginem in eo Christi multiplicem adumbratam cerneres; cum modò patientem patiens ac pene moriens; modò resurgentem gaudens & pene gloriæ socius contemplaretur. Charitatem porro erga Proximos satis Deus ipse præclaro illo miraculo commendavit, cum ciborum reliquias Pauperibus destinatas in rosas convertens ratum fecit, quod ille divino afflatus spiritu, interroganti responderat. Erit igitur novum religiosi Ordinis decus & fidelium omnium incitamentum, BEATISSIME PATER si cœlestem hunc Virum veluti Sanctum jusseris invocari.

NICOLAUS Spinellus Episcopus Aversanus Assistens.

SOlidæ christianæque virtutes, quibus beatum Petrum Regalatum admirandum in modum enituisse, severissimo præmisso examine rite rectèque probatum est, & liberalitas in pauperes, quibus sublevandis proprio quodam naturæ & gratiæ munere factus esse videbatur, id apertissimè evincunt, ut haud dubie, si ita SANCTITATI TUÆ visum fuerit, in Sanctorum numerum sit cooptandus, publicæque populi christiani venerationi proponendus, quod & ego sentio.

HIPPOLYTUS e Rubeis Sancti Secundi Episcopus Senogalliensis Assistens.

BEatus Petrus Regalatus parentum quidem nobilitate, eorum autem christiana virtute clarior huc omnia sua retulit consilia, ut ad evangelicam perfectionem sese & alios componeret: Eapropter abnegans semetipsum arctiore professione sub regula S. Patris Francisci Dominum secutus, atque collapsam Ordinis disciplinam unacum Villacretio instauraturus, supellectilem universam, de qua secum asportanda unicè cogitavit, Breviarium fuit atque flagellum. Quis autem illo pauperior, quis sibi vilior, in se crudelior, quis erga Proximum miseratione plenior, quis erga Deum charitate ferventior? Miracula proinde, quibus omnipotens Deus testatam voluit Servi sui Sanctitatem, ea sunt quæ splendidiora esse nequeunt: Quadraginta scilicet millia passuum unius horæ spatio conficere, panis & carnis frusta tempore non suo in rosas conversa, Durii fluminis aquæ extenso super eas Pallio sicco pede trajectæ, supplici & conquerenti ad ejus sepulchrum mendico sponte sua revolui lapidem, Regalatum palam exerere manum, & pane dato retrahere; ne alia prope ejusdem generis æquè illustria & recentiora commemorem; unde ex merito causæ facturam arbitror SANCTITATEM VESTRAM, Beatum hunc Thaumaturgum in Sanctorum Album referendo.

D. PAULUS THOMAS Marana Episcopus Asculanus Assistens.

BEATISSIME PATER, Superna illa dona ab Apostolo enumerata, quæ tamen sine charitate inutilem reddunt possessorem, in beato Petro Regalati cum illâ mirum in modum copulantur: Eâ enim enituit fidei firmitate, ut siccis pedibus flumina trasnadaret, ea indutus misericordiæ viscera, ut in sepulchro degens in pauperem visus est piam manum extendere, eam denique professus abstinentiam & paupertatem, ut Deus suis avidens virtutibus, sui filiorumque necessitati miraculo non semel dignatus est occurrere. Fons autem omnium charitas tanta cor ejus plenitudine

tudine occupavit, ut pluries ejusdem repagula & cubiculi angustias detrectans ignitas suas flammas supra eminentia Cœnobii tecta emiserit. Tot ergo suæ Sanctitatis signis & testibus illucescentibus quid prohibet solemni ritu Sanctum vocari nomen ejus!

Fr. SILVESTER Merani Episcopus Porphyrien. Assistens.

ÆTerna ac planè indefectibilis est illorum Domini Nostri verborum veritas: Qui se humiliat exaltabitur. B. Petrus Regalatus sui Patris Francisci morem per omnia sequutus humiliavit se in rerum mundanarum contemptu, in exquisita corporis mortificatione, in perpetua sui abnegatione, in perfecta Christi sequela. Idque non solum ab humano sed etiam a divino quod majus est, accepimus testimonio, nempe ab illius miraculorum etiam dum viveret, tum magnitudine, tum frequentia. Illud ergo superest & æquitati maximè congruit, ut sententiam illam quæ suam obtinet firmitatem a Petri Cathedra, quam SANCTITATEM VESTRAM omnimodis implet, audiat universa Ecclesia hunc virtute provectum & excelsum Virum humilitatis suæ merito maximi esse loci apud eum, qui in altis habitat & humilia respicit in Cœlo & in terra.

NICOLAUS Mancinforti Episcopus Anconitanus Assistens.

IN beato Petro Regalato Christifideles quod mirentur habent, habent quod imitentur. Miranda quidem prodigia, quibus *Deus se mirabilem reddidit in Sancto suo*: Imitandæ virtutes, quibus ille tamquam *Fidelis Servus & prudens constitutus super Familiam suam*, verbo & exemplo ita se gessit, ut Regularis Observantiæ Restitutoris nomen jure promeruerit, Deo itaque permaximè acceptum, hominibus charum, ac SANCTITATI VESTRÆ gloriosum fore censeo, si ipsa selectissimum Virum, miraculorum serie probatissimum, de Ordine suo, de catholica Religione, de Ecclesia tota benemeritum inter Sanctos statuat recolendum.

ANTONIUS Cantoni Episcopus Faventinus Assistens.

HEroica B. Petri Regalati virtus a propositi sibi operis sublimitate, Regularis nimirum disciplinæ restauratione satis amplè commendatur. Ejus vitæ sanctissima gesta, quamvis ob temporis vetustatem minimè potuerint ad juris rigorem coævorum testium examine probari, satis tamen & a constanti trium ferme seculorum veneratione & ab ipsius laborum fructu & a miraculorum præstantia & numero comprobantur. Quare nil obstare videtur, quominus optatæ Reformationis Auctor a SANCTITATE VESTRA solemni ritu inter Sanctos recenseatur.

PAULUS Bonavisa Episcopus Spoletinus Assistens.

Religiosissimus Sacerdos Petrus Regalati, abjectis omnibus rebus humanis excussoque pulvere mundano, pauperem Christum in summa paupertate sequi voluit, & amore Christi crucifixi succensus toto tempore vitæ suæ crucem ejus bajulavit: In suprema vitæ austeritate mortificationem Crucis Christi in corpore suo semper circumtulit, & in eminenti contemplationis apice ita exarsit in amorem Christi, ut verè dicere poterat, non vivo ego sed vivit in me Christus: Unde illæ admirabiles virtutes christianæ perfectionis, quibus irradiabat, & effusa charitas erga Proximos præsertim pauperes profluxere: Itaque vivens in Christo filius lucis effectus, vocatus ad recipiendam mercedem suam a Jesu in illam lucem inaccessibilem & immensam divinæ majestatis se immersit, ubi consors & particeps divinæ naturæ transmittit in terras radios suæ gloriæ miraculorum signis, quibus instruamur esse ipsum uti Sanctum venerandum in terris, cum jam inter Sanctos a Christo sit adscriptus in Cœlis. Si tamen ita SANCTITATI VESTRÆ visum fuerit.

CÆSAR Bonajuti Episcopus Pharensis Assistens.

Prodest universæ Ecclesiæ BEATISSIME PATER, ut quæ B. Petrus Regalatus præbuit virtutum exempla, publico præconio celebrentur in Mundo. Habent enim in ipso quem imitentur Fideles omnes, & præcipuè Religiosi Viri regularis observantiæ.

Is enim cum pietate erga Deum, cum corporis maceratione, cum observantia erga parentes, cum morum innocentia atque candore, toto vitæ suæ curriculo futuræ sanctitatis specimen exhibuit. Hinc Altissimus sanctam ejus vitam miraculis confirmavit, quibus etiam clarissimam ejus mortem reddidit.

Quamobrem summa perfusus lætitia propter hoc Omnipotentis munus SANCTITATEM VESTRAM enixè deprecor, ut B. Petrum Regalatum virtutibus & miraculis corruscantem Sanctorum numero adscribere non dedignetur.

MARIUS Maffei Episcopus Fulginas Assistens.

Gaude[a] *innocentia & exulta. Gaude inquam, quia in Petro Regalato ubique illæsa es, ubique secura. Si tentaris proficis, si humiliaris erigeris..... Te Potentes honorant, suscipiunt Principes, Magnates exquirunt.* Non aliunde verò tantam innocentiæ securitatem Petrus Regalatus conscivit, quam legem membrorum compescendo, & spiritu facta carnis mor-

a *Smaragdus, vel Ardo Abbas in Diademate Monachorum cap. 89.*

mortificando. Noverat planè Regalatus innocentiam in Eden quàm citissimè periisse, atque in Gethsemani sanguinei sudoris pretio fuisse redemtam. Quamobrem ut quam nascendo amiserat, renascendo recuperaret innocentiam, recuperatamque servaret, jugem adjecit mortificationem, asperum vitæ genus deligendo, quo non in alio gloriaretur, quàm in Cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem illi Mundus crucifixus erat, & ipse Mundo. Hoc porro innocentiæ lilium inter tot spinas pœnitentiæ a Petro Regalato servatum Potentes, Principes Magnatesque magno in pretio habuisse, testantur hinc elegans loculamentum ejus corpori ab Elisabetha Castellæ Regina excitatum, inde Caroli II. Hispaniarum Regis, quampluriumque Episcoporum ad Venerabilem Innocentium XI. pro cultu ipsius amplificando legationes & vota. Ipse demum Cœlorum Dominus plurimorum splendore signorum Petri Regalati innocentiam illustravit. Tuum modò superest Beatissime Pater, atque exoptamus oraculum, quo Sanctorum glorificationem Petro Regalato decernas.

GUIDO Urselli Episcopus Cæsenæ Assistens.

Petrus Regalatus jam tum ab infantia Deum timere ac revereri adeo est visus, ut nullis blandientis fortunæ illecebris detineri potuerit, quominus generis nobilitate contempta in Patrio Fratrum Minorum Cœnobio Religiosam seu potius cœlestem vitam iniret: Sed cum plurimum de pristino illo pietatis fervore in ea familia remissum esse animadverteret, maximopere curavit ut Fratres ad severioris vitæ rationem revocarentur. Quod feliciter assecutus in asperrimum locum secedens, quamplurimis ejus Sanctitatis & miraculorum fama permotis Viris novi quasi gregis forma factus, dici non potest quàm multa quàmque præclara virtutum omnium, sive quæ Deum, sive quæ Proximum spectant exempla præbuerit: Donec plenus meritis maximisque a Deo donis cumulatus, inter uberes Fratrum ac Populorum, quos ad omnem Sanctitatem instituisset, lacrymas est mortuus. Pauperibus tamen atque indigentibus, quos in omni vita filiorum charissimorum loco habuerat, unicèque dilexerat, vivere Petrus non destitit, siquidem iis licet vita functus, manum e sepulchro porrigens in summa rerum desperatione opem præsentissimam tulit. Faxit Deus Beatissime Pater, ut quemadmodum Sanctitas Vestra beato Petro supremos Cœlestium honores meritò deferre constituit, ita christianus orbis a diuturno gravissimoque bello ipsius ope vindicatus, pulcherrimæ tandem pacis & tranquillitatis otio perfruatur.

HYA-

HYACINTHUS de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus Assistens.

BEatus Petrus Regalatus, quamquam ex illustri ortus Familia elegit tamen abjectus esse in domo Dei, magis quàm habitare in tabernaculis peccatorum. Arctioris observantiæ inter Franciscanos Alumnos auctor eximius & acerrimus propugnator, mirum quantum in vinea Domini adlaborarit, & quàm magnis charismatum donis cumulatus Proximum suum juverit. Illum proinde apprime virtutibus & miraculis clarum, id præcipuè tota fere postulante Hispania censeo, BEATISSIME PATER inter Superos rite esse connumerandum more institutoque majorum.

LEO LUCAS Vita Episcopus Oppidensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Eæ sunt virtutes & miracula, quibus beati Petri Regalati vita morsque illustratur, ut jure meritò inter Sanctos referri posse censeam. Eluxit in eo profunda humilitas suique contemptus, ut proprias laudes omnino perhorresceret, & injurias nedum æquanimiter toleraret, sed summa cum voluptate exciperet. Refulsit perfecta charitas erga Pauperes, qua potuit divino afflatus spiritu panis & carnis frusta ex communi mensa collecta, ut eleemosynas celaret, in candidas purpureasque rosas convertere, eo quidem tempore quo flores omnino adesse non poterant; in hoc non absimilis sanctæ Elisabeth Reginæ Lusitaniæ, quæ pecunias Pauperibus distribuendas, ut Regem laterent, hiberno tempore pariter in rosas immutavit. Majorem autem Petrus exercuit charitatem, dum post mortem Pauperi ad ejus sepulchrum genuflexo & necessitatem aperienti panem oratori propria manu porrexit. Præcipuè vèrò enituit Regularis disciplinæ studium jam in suo Ordine collapsæ & magna ex parte obsoletæ, ut eam in pristinum revocaret. Quibus aliisque virtutibus & miraculis clarum BEATISSIME PATER Sanctorum Albo ne dedigneris adscribere.

ÆGIDIUS Isabelli Episcopus Alliphanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Petrus de Regalatis *zelatus legem* Ordinis sui, atque ad Socios conversus proclamans cum Mathathia [a]: *Qui zelum habet legis, exeat post me, & æmulatores estote legis, ac date animas vestras pro testamento Patris vestri*; quantum operibus, virtutibus & exemplo adlaboraverit, ut regularem disciplinam in Seraphico S. Francisci Ordine pene collapsam ac nimium conflictatam reintegraret, suisque jussis primordiis restitueret, & quantum mirabile hoc opus, benedicente Domino,

[a] 1. *Machab.* 2.

mino, feliciter absolutum ei gratum acceptumque fuerit, tam populorum acclamationes, quàm verè obstupenda miracula, quibus illustrari meruit, jam planè demonstrant. Dum ergo *ipse zelans zelum legis receptus est in Cælum*, dignus videtur, qui etiam hic in terris Sanctorum Catalogo per SANCTITATEM VESTRAM recenseatur.

JOANNES ANTONIUS Bachetoni Episcopus Anagniæ Assistens.

VIrtutum beati Petri Regalati ex Parentibus misericordiæ Viris, quorum pietates non defuerunt in semine eorum, fluxere primordia & præsertim charitatis: Hæc etenim Petri viventis erga Pauperes & mirè & verè floruit, corpus effecit agile, fluctusque sub pede duros; mortui verò, sepulchrum ejus fecit gloriosum: Ex quorum probata multitudine & eminentia miraculorum, alia etiam quæ in gradu heroico exercuit, signantur charismata; collapsam videlicet restituendi disciplinam inter suos assiduum studium; & vitia exterminandi inter exteros inexplebilis ardor: Sævus sibi semperque infensus; at patiens & benignus infimæ sortis hominibus, quorum infirmitatibus & inscitiæ opportuno corporis animique medicamine & pabulo providere solemne habuit. Tantarum fulgor virtutum agnitus in se, agnitus ostentione signorum, sapienter admodum fiet BEATISSIME PATER, si christianis populis per solemniorem ritum propiùs admoveatur, ut earum odore persusi cœlestia quærere, terrena fastidire suaviùs addiscant.

FRANCISCUS ANTONIUS Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum Assistens.

BEATISSIME PATER. Sancti Francisci regula utpote ex Evangelico fonte in Dei Ecclesiam derivata, & in Christi Domini vestigiis fundata, tam excelsæ perfectionis est, ut sectatores verè suos deficientibus etiam miraculis ad summum elevet apicem; nam quicumque hanc regulam secuti fuerint, pax Dei super illos & misericordia certissimè requiescit. Quid igitur sentiendum de B. Petro Regalato, qui statuit supra petram pedes suos, & direxit gressus suos, non solùm Institutoris sui premens exactissimè vias, quibus totam legem implevit, sed & collapsam sui Ordinis disciplinam immensis laboribus & solicitudinibus summo zelo ac fervore reparandam suscepit? Non minor profectò in conservandis atque instaurandis, quàm in ordiendis Institutis adhibendus est labor, spiritus consilii & fortitudinis, ac ardens zelus domus Dei & in Proximum charitatis. Hæc in Regalato adeo effulsere charismata, ut plurimis prodigiis testatam voluerit Dominus ejusdem Sanctitatem tam in vita quàm postea, cunctis Hispaniarum Regnis exterisque pariter Regionibus celebrem; quibus rite probatis æquum est, ut SANCTI-

CTI-

ctitas Vestra tantum Virum de divi Francifci regula adeo benignè meritum, fignis per cunctas chriftiani Orbis Provincias gloriofum, Sanctorum Faftis Canonizatione folemni dignetur adfcribere.

Tlumuri Pietr' Regalat caa Spægna,

SCIUM ILUMURI AT

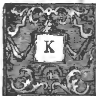

Yænæ caa, eƺe cuur ifc iggyal Kaк imaƺƺ fciet, faa ggiƺƺ bota, egneræʋla riƺƺ, e veyæ teк' ay' ty truhey, e ty luteyæ po fi cuur t'ifctenæ imaƺƺ fciet, e fcium i diitunæ Profet. Ayò vet fratænla e fcietit Frangifк, egneh, eƺe elæv don fod, e ggiƺƺ monæ, fe ay e caa mbæfuanæ, e ndreкyunæ mbæ uƺæ maæ tæ Miræ. Ȝotʋn' i maƺi e caa nderturæ ndæ кtæ yet me fcium, e tæ mbæƺaa fciegne. Præ andai loyas fe mændæ ƺƺomi paa friк, fe præparatʋn Ȝoti ifct gnaæ imaƺƺ fciet.

Jofefi Schirò Arçbifcæpu i Durrfit, e Vicar' Apoftolicu i Hymarrs ndæ Arbænit.

Ejufdem Verfio latina.

JOSEPHUS Schirò Archiepifcopus Dyrrhachini olim Vicarius Apoftolicus Cimarræ in Epiro.

Beatus Petrus Regalatus Hifpanus Beatissime Pater meruit adhuc vivens, ut Hifpanica gens, cui familiaris pietas & fincera Religio, ad ipfum undique conflueret tanquam ad infigne perfectionis exemplar & Sanctitatis oraculum. Francifcana quoque Familia, cui domeftica femper fuit Evangelicæ perfectionis abfolutiffima converfatio, eundem agnofcit & prædicat ut eximium Reparatorem collapfæ Regularis difciplinæ, tunc maximè temporis cum celeberrimus ille Ordo fanctimoniâ florebat. Nonne magna ifta & præclara heroicæ Sanctitatis argumenta? ad hæc accedunt figna & miracula, quibus Deus Optimus Maximus voluit clarificare Servum fuum etiam mortuum. Sentio proinde tutò procedi poffe ad illius folemnem Canonizationem.

Ր

Որ Ամենապատիւ Հայր Սերգոսին, և փոխանորդ-
քի ու մերոյ.

Սքանչելին Աստ՝ որ է սքանչելի 'ի սուրբս իւր, զզանձս ամենակարողութե իւրոյ առատացոյց 'ի վերայ երանելոյն Պետրոսի Ռէկալատօ ին. Ոչ յայտնեաց աշխարհի 'զսրբութիւն նորին 'ի կեն-դանութէ. և զկնի մահուան աղուհացոյց սքան-չելագործութբ՝ յայտնելով 'զփառս նորին 'ի յերկնայութէ. Ոչ սոյն երանեցեալս վն հետևող գոլոյն Սբյն Ֆրանչիսկոսի, եղև հարազատ և հանապազորդ որդի նորին. Քանզի լքեաց զամ ունայնութիւն աշխարհի, և մեռոյց 'զկամս մարմնոյ զնղն ճգնութբ, ըն խստութբ պահոց, աղնութբ գիշերայնով, անդադար աղօթիւք, և մտածութբ. վն որոյ պայծառացաւ ոմ զՍբ Հայրն իւր Ֆրանչիսկոս. Եւ զի այսոքիկ ամենեքեան բազմաւ քննութբ քննեցան 'ի Սբյ ժո-ղովոյն, և հաստատեցան գոլ ճշմարիտ, և անտրկելի. Ցա-ղագս որոյ, ով Հայր սրբազնոյն յաւելու արժանաւոր իմն տեսա-նել այս, զի բարեխօսութեամբ զանուն նորին 'ի յերկինս, որ արհամարհեաց զաշխարհն՝ լցեն հեշտութբ իւրով.

Սարգիս Աղեքսանդրեան. Արք եպիսկոպոս
Կեսարիոյ Կապադովկեան, Հայոց.

Ejuſdem Verſio latina.

SERGIUS ALEXANDRI Armenus Archiepiſcopus Cæſareæ Cappadociæ.

QUI in Sanctis ſuis mirabilis eſt Deus, non modò quum adhuc viveret beatus Petrus Regalatus, ad teſtandam ejus Sanctitatem in terris omnipotentiæ ſuæ divitiis eum abundantiſſimè cumulavit; ſed etiam poſt quàm ex hac luce migravit, ad ejus gloriam manifeſtandam in cœlis miraculis eum mirificare dignatus eſt. Verus ille fuit Franciſci ſectator & filius evangelica rerum omnium terrenarum abdicatione, aſperrimis carnis afflictationibus, jejuniis rigidiſſimis, ac fere perpetuis vigiliis, jugi meditationis ſtudio & aſſiduâ oratione, inſigni denique miraculorum fulgore, quibus eum & viventem & poſt obitum Altiſſimus decoravit. Hæc igitur omnia in ſolitis Congregationibus probè riteque diſcuſſa & comprobata jure poſtulant, ut cœleſtes in terris honores a SAN-

ctitate Vestra ei decernantur, qui mirâ animi demissione terrena contemsit.

STEPHANUS Evodius Assemanus Archiepiscopus Apameæ.

B Eatus Petrus Regalatus [a] *bonam sortitus animam* Beatissime Pater, [b] aperuit os suum & adtraxit spiritum, qui ejus pene collacteam immatura in ætate maturans integritatem, [c] sensu implevit cor illius, consilium & disciplinam direxit. Antecedente autem ista sapientia magnanimus Ordinis Minorum Regularis Observantiæ inter Hispanos Restitutor Confratrum suorum remissum vitæ genus adoritur, [d] opportunè & importunè obtestans quàm turpi lapsu [e] charitatem primam reliquissent, obsecrans ut memores essent unde excidissent; & instans ut prima opera facerent: Ipse verò [f] forma factus Gregis ex animo, [g] in illis quasi unus ex ipsis, veluti [h] Stella matutina in medio nebulæ effulsit in Templo Dei; quasi Oliva pullulans, & Cypressus in altitudinem se extollens dilatavit gloriam Ordinis sui, & lætificavit Ecclesiam Dei in operibus suis. Eum igitur cujus instauratæ sobolis fœcunditate meritò exultat sancta Mater Ecclesia, omnigenaque demiratur charismata, æquum ducat Sanctitas Vestra Sanctorum Fastis adscribere.

BERNARDINUS Vari Episcopus Civitatis Castellanæ & Hortæ.

B Eatissime Pater. Beatus Petrus Regalatus nihil vel a primis annis videtur antiquius habuisse quàm opere complere quod Christus edixit [i]: *Qui vult venire post me abneget semetipsum & tollat Crucem suam & sequatur me*. Quare rigidum S. Francisci Institutum amplexus, ut illud ad primævum rigorem reduceret, ejusque Sectatores ad perfectam sui abnegationem informaret, jejuniis, flagellationibus, vigiliis, orationibus, diurnis nocturnisque contemplationibus perpetuò incubuit; in quibus cum ad septuaginta circiter annos Christi Crucem strenuè tulisset, ad eumdem insignibus virtutibus ornatus migravit; cumque magnis miraculis ejusdem merita fuerint comprobata, congruit quammaximè, ut Sanctæ Sedis quoque judicio comprobentur.

Πρειόσε

a *Sap.* 8. b *Ps.* 116. c *Ecclef.* 17. d 2. *Timoth.* 4. e *Apoc.* 2. f 1. *Petr.* 5. g *Ecclef.* 32. h *Ecclef.* 50. i *Matth. c.* 16. *vers.* 24.

Прео́сфинцйте Пъринте.

НпЪрЪтескꙋль Пр҇ркъ, аль ꙟнпъръ́тескꙋлꙋй Пр҇ркъ фїю, Сфънть, шѝ ферйчить нꙋмеще пе чель че шаꙋ дешкис мъна са сърачꙋлꙋи. Че саꙋ тъмплать алтѡрь Сфинци ꙟнкъ трънинд. Де ачаста не минꙋнъм ꙟнь Пътрꙋ Регалать, шѝ дꙋпъ мо́арте. Къ мъна регъльть динь мормъ́нть шаꙋ ꙟнтинсь, шѝ дꙋпъ че аꙋ дать пъ́нне челꙋи лигꙋнть, ѩръ шиѡ трасъ. Пентрꙋ ачесте, шѝ алте минꙋни, пре ачесть вестить бо́ннйкъ, каре феричнтъ віа́цъ дꙋче ꙟнь черю, чей май денаинте, аѝ Преѡсфинцїи тале демꙋлть ꙟнь Ишпанїа асъ чинстѝ аꙋ ꙟнгъдꙋйть. Дечи пентрꙋ кашѝ пе аи́рѣ ѡ҆рь ꙟнь че локъ ꙟнтръ алци Сфинци ꙟнтра жꙋторю асъ кїема̀ Преѡ́сфинцїа т'а съ порꙋнчещь, нꙋ нꙋмай вреднйкь ꙟль жꙋдекь, че мъ шй рогь.

Іѡа́нь Ін: Клеїнь Єпіскꙋпꙋль Дела Фъгърашь.

Ejuſdem Verſio latina.

JOANNES Innocentius Epiſcopus Fagaraſienſis.

REgius Propheta Regii Vatis filius ſanctum eum beatumque prædicat, qui manum ſuam aperuit inopi. Quod aliis Sanctis dum viverent contigit, hoc miramur in Petro Regalato etiam poſt obitum. Manum enim ſuam Regalatus e ſepulchro exeruit, & pane Supplici dato retraxit. Hoc aliiſque miraculis inſignem Virum, quem divina fruentem in Cœlis beatitudine Anteceſſores Veſtri dudum coli in Hiſpaniis permiſere, ut etiam in toto terrarum orbe SANCTITAS VESTRA inter Sanctos invocandum decernat, non modò dignum cenſeo, ſed etiam ſupplex rogo.

POMPEJUS Compagnoni Epiſcopus Auximanus & Cingulanus.

QUod in ſacris hodie lectionibus dictum audivimus a Spiritu ſancto: *Segregate mihi Paulum & Barnabam in opus, ad quod aſſumpſi eos*; id ſimili quadam ratione in ampliſſima Minorum divi Franciſci Familia ante annos fere trecentos factum videmus. Segregavit enim ſibi Spiritus ſanctus electos Viros, atque in his præcipuum B. Petrum Regalatum, in

 exi-

eximium illius Ordinis Reformandi opus, ad quod assumpsit eos. Porro quisquis de Franciscano Instituto per Ecclesiam universam saluberrimè diffuso æquâ mente judicare voluerit, is facilè animadvertet quanti interesset puram illam & antiquam vivendi regulam, quam Franciscus præscripserat, retinere. Quum itaque & maxima hujusce operis laus Regalato debeatur, & perpetuum vitæ tenorem is gesserit asperrimæ Reformationi consentaneum, & heroicis ejus virtutibus gloria etiam accesserit miraculorum; nihil desiderari video quominus illius nomen, secundum ea quæ proponuntur, Sanctorum Fastis sit adscribendum.

JACOBUS PHILIPPUS Consoli Episcopus Amerinus.

BEatus Petrus Regalatus PATER SANCTISSIME jugum Domini, quod suave & leve esse jam noverat, ab adolescentia sua cum portaverit, mirabiles divina operante gratia ascensiones ad Deum in corde suo dispposuit. Is enim sacræ divi Francisci militiæ vix adscriptus religiosis excolendis virtutibus adeo incubuit & enituit, ut tamquam perfectissimum eorum exemplar admirati sint omnes; corpus suum ne adversus spiritum concupisceret, huc usque castigatum perpetuò exhibuit, ut in laboribus, vigiliis, jejuniis, orationibus, paupertate, frigore & nuditate tantùm Domino deserviverit; charitate erga Deum & Proximum adeo quoque resulsit, ut quoties aliqua de ipso, Christi passione & cœlesti Regno meditaretur, sive languens in terra permanere, sive in Atria domus Dei quodammodo elevari videretur; ceterum difficile dictu, quo studio ac solertia omnibus omnia factus omne hominum genus, vel in Nosocomiis, vel in Carceribus, ac etiam Turcarum vinculis inedia, & squalore confectos singula singulis impertiendo officia pietatis, sublevaverit, quod cunctis, qui adhuc in hoc Mundo peregrinabantur a Patria, opem & operam præstando, ceteros fere omnes Evangelii Operarios æmulatus est.

His adeo virtutibus Deo charus effectus, quot & qualia sint ex Alto ob ejus merita patrata miracula, jam novit Hispania & quidem tu cognovisti BEATISSIME PATER, cum ex ejus miraculorum numero sub legis per te latæ dispositione præsentem hanc Petri Canonizationis causam nequaquam comprehendi amplissimè declaraveris. Talia igitur hæc sunt, ut quemadmodum Cœli enarraverunt gloriam ejus, sic tuo nunc tandem infallibili Decreto, PATER SANCTISSIME beatum hunc Confessorem, virtute insignem, prodigiis illustrem, Regularis observantiæ humanæ naturæ infirmitate collapsæ Restitutorem in terris quoque venerandum inter Sanctos adscribere digneris.

JO-

JOSEPH Coppola Episcopus Aquilanus.

TE Judice tandem, te Præside, quæ ad B. Petri Regalati Sanctitatem fidelibus proponendam legitimo desiderabantur jure, expleta sunt. Cum igitur [a] (juxta Textus sententiam) digna vox sit SANCTITATIS TUÆ legibus alligatum te profiteri; hoc unum restat, ut eidem B. Petro debitos Sanctitatis honores solemniter tribuas, atque ita suarum odores rosarum, quas olim Petrus charitatis prodigio in sinu mirabiliter invenit, in perenne transibunt universalis delectamentum Ecclesiæ.

JOSEPH Rossi Episcopus Venafranus.

BEATISSIME PATER. Ecce nos dimisimus omnia & secuti sumus Te, Christo Domino dixit Princeps Apostolorum Petrus. Hoc & beatus Petrus Regalatus Apostolico zelo & perseverantia secutus est: Sprètis enim Regalatæ Gentis honoribus, relictis Matre ipsa & universis, quæ ex Mundo sunt, Franciscanæ Familiæ amplexus fuit paupertatem, & sanctissimi sui Ordinis disciplinam ex humanæ naturæ infirmitate collapsam, cooperante Villacretio ejusdem Ordinis Viro cum vitæ Sanctitate, tum rerum divinarum cognitione clarissimo ad integritatem & pristinum splendorem revocavit, ac seipsum Fratribus virtutum omnium perfectæ præsertim charitatis exemplar præbuit; quarum virtutum suavissimus odor, ut latè diffunderetur ad manifestandam sui Servi perfectionem Deus Optimus Maximus aliqua panis & carnis frusta, quæ ex communi mensa ille collegerat ad reficiendos pauperes, statim ad interrogationem Vicarii sciscitantis: Quid deferret? in recentissimas rosas convertit. Neque hæc solùm dum Servus suus degebat in terris, operatus est Deus, sed postquam ad æternam gloriam illum vocaverat, aliis illustravit prodigiis, & illud mirabile fuit, quod quidam Mendicus ad Cœnobii janitorem accedens mensæ reliquias accepturus, cum jam in egenos distributas invenisset, statim templum ingressus ad Regalati sepulchrum provolutus clamavit: Si tu viveres Regalate, non ego sanè duriter adeo viverem, nec mihi quo pascerer, nunc deesset. Continuò sua sponte apertum est sepulchrum, & manu Regalatus extensa panem supplici Mendico dedit: Regalatus itaque qui tot prodigiis, testante Domino vitam æternam accepit, colatur ab hominibus in terris, ut eo Protectore Panem, qui de Coelo descendit & dat vitam Mundo, dignè consequantur.

HIE-

a *Theod. & Valent. in l. 4. C. de Legib.*

HIERONYMUS Lorenzi Episcopus Acernensis.

SANCTISSIME PATER. B. Petrus Regalatus tertio decimo ætatis anno S. Francisci sectator factus, mox in Cœnobiis disciplinæ severioris assertor omni austeritatis genere, assidua cœlestium rerum meditatione, ardentissima in Deum & Proximos charitate adeo excelluit, ut in Hispania absolutissimum christianæ perfectionis exemplum haberetur. Placuisse illum Deo in diebus suis, escæ in flores conversæ, aquæ sicco pede transmissæ satis demonstrant: Dedisse illi Deum coronam gloriæ post mortem, lumen oculorum cœco redditum, ulcus insanabile statim curatum aliaque miracula abundè testantur. Superest BEATISSIME PATER, ut quoniam Servi sui Sanctitatem tam apertè Deus ostendit, velis tu quoque, qui Dei vices in terra geris Sanctorum honores, ut enixè precor B. Petro decernere.

JOANNES FRANCISCUS Cavallinus Episcopus Alatrinus.

PRæclaræ atque heroicæ virtutes, ad quas per assiduas orationes, meditationes ac vigilias, perque crebra jejunia & summam proprii corporis castigationem pervenit beatus Petrus Regalatus Ordinis Minorum Observantiæ, tot miraculis roboratæ fuerunt, atque a summo Sanctitatis Vestræ judicio probatæ, ut in Sanctorum numero recensendus omnino videatur. Qua quidem in re non solùm libentissimè adhæreo, verùm etiam SANCTITATI VESTRÆ enixas demissasque preces effundo.

NICOLAUS Cioffi Episcopus Soranus.

DIvina prodigia, quibus omnipotens Deus beatum Petrum Regalatum & adhuc in terris agentem & post obitum illustravit, luculentissima sunt testimonia non minus insignium christianarum religiosarumque virtutum, quibus ille divini honoris cultum, Regularis disciplinæ observantiam & æternam animarum salutem semper curavit, quàm sempiternæ gloriæ, quam eidem in Cœlis donavit bonorum omnium largitor & remunerator Deus. Itaque inter Sanctos per SANCTITATEM TUAM meritò referendum esse existimo.

JOANNES ANTONIUS Castelli, Episcopus Catharensis.

NOn est cur multis beati Petri Regalati singularia in Ecclesiam merita numerem. Testata namque res est, cum jam ab infantia ipsa tanta pietate tantoque erga Deum & Proximos amore inclaruisse, ut ad maxima quæque natus esse videretur. Ubi autem Ordini Franciscano nomen

men dedit, numquam destitit, quin & orationi insisteret, & corpus jejuniis, vigilia, flagellis maceraret, & miseris, ut vires ferebant, opem intenderet. Quin etiam cum angusti ei viderentur esse austeritatis fines, quibus tum Regularis suorum disciplina continebatur, petiit, ut sibi in solitudinem cum paucis secedere liceret. Id ubi obtinuit, vix dici potest, quàm severus in se, quàm in alios misericors fuerit. Postremò paupertate, religione, charitate, meritis, prodigiis clarus in Cœlum migravit. Quare non dubito, quin omnes, quotquot orthodoxam colunt religionem, summa animorum consensione judicent, bene a SANCTITATE VESTRA cum Ecclesia actum esse, quod Virum tantæ integritatis atque virtutis iis honoribus decorare statuerit, qui Sanctis meritò adhibentur.

NICOLAUS MARIA Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.

NOn minori commendatione dignus est, qui opus aliquod Christifidelibus proficuum instituit, quàm qui Institutum restaurat: B. Petrus Regalatus, qui Fratrum Minorum Regulam a S. Francisco Assisiensi in paupertate & humilitate cordis fundatam a primæva institutione longè aberrantem ferèque collapsam in Hispaniis primus omnium ad pristinam integritatem revocavit, restitutamque servavit ipse, atque ut ab Alumnis suis servaretur verbo & exemplo assiduisque laboribus est assecutus; æquali certè ac Seraphicus Institutor honoris & laudis gloriâ commendari posse videtur; qui autem opera virtutis adeo laudabilia fecit & docuit, ac gratiis miraculisque ab omnipotenti Deo condecorari promeruit, dignum sanè existimo, ut SANCTITAS VESTRA solennem proferens Canonizationis sententiam illum in cœlesti gloria Patronum atque in terris virtutum speculum & exemplar mortalibus exhibeat & concedat.

D. INNOCENTIUS Gorgoni Episcopus Pinnensis & Hadriensis.

QUo tempore Bernardinus Senensis, Joannes a Capistrano, & Jacobus Picenus Minoritæ in Italia restaurandæ pristinæque severitati restituendæ apud Sodales suos Monasticæ disciplinæ, atque fidelium moribus verbo & exemplo corrigendis informandisque ad pietatem, egregiam operam navarunt, beatus Petrus Regalatus utrumque in Hispania præstitit, eodem ac illi studio, pari labore, æquali miraculorum gloria & successu, atque eo amoris erga Deum, charitatis in Proximum, corporis afflictationis aliarumque virtutum exemplo, ut Populi in ipso veram Patriarchæ sui Francisci imaginem videre, admirari & venerari viderentur. Quare cum Apostolica Sedes similibus virtutibus æqualibusque meritis pares semper decernere consueverit honores, illis, diversis licet temporibus in Sanctorum numero recensitis, infallibili quæ in Te est, auctoritate beatum Petrum eorumdem nunc Albo adscribi debere existi-

existimarem; cum expediens videatur, difficillima hac nostra ætate Ecclesiam novo præsidio, Franciscanam Familiam novo Regularis Observantiæ stimulo, Fideles omnes novo virtutum omnium exemplari, ac Hispaniam novo Protectore munire.

Pauca hæc verba addidit in fine Sanctitas Sua.

VENERABILES FRATRES. Suffragia Vestra consensu unanimi deposcunt, ut beatum Petrum Regalatum in Catalogum Sanctorum referamus. Nos cum opus fuerit, sententiam quoque nostram declarabimus. Interea magno studio Deum precamini, ut lumen suum Nobis impertiat ad opus hoc maximum pro ipsius voluntate in terris perficiendum.

D. Toppi tamquam Apostolicæ Cameræ Generalis Procurator pro Instrumentorum confectione, ne Actorum series ab hominum memoria dilaberetur, Protonotariis consuetâ formulâ institit.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis rogo Vos omnes Protonotarios & Notarios Apostolicos hic præsentes, ut de sententiis, consilio & unanimi consensu Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum, deque Summi Pontificis oratione & deliberatione præhabitis super solenni Canonizatione beati Petri Regalato unum vel plura, publicum seu publica conficiatis Instrumentum vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Cui annuens R.P.D. Protonotariorum sub-Decanus Collegii sui nomine respondit: *Conficiemus*: Interim de genu Papam salutans atque illico erectus appellavit Testes eos, qui Pontificiæ circumstabant Sedi prolatis verbis: *Vobis Testibus*: Domumque regressus in Tabulas hæc omnia retulit hac methodo.

Instru-

Instrumentum a Sub-Decano Protonotariorum rogatum pro tertio semipublico Consistorio.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

Cum sit, quod Sanctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Divina Providentia Papa XIV. post longam diligentemque Causæ discussionem super virtutibus, meritis & miraculis, quibus beatum Petrum Regalati Ordinis Minorum Observantium sancti Francisci Altissimus illustraverat; ad ejusdem solemnem Canonizationem devenire decrevisset, divino priùs lumine tum publicis, tum privatis precibus implorato: Ne quid in re tanti momenti prætermissum videri posset laudabilibus suorum Prædecessorum Ordinationibus & vestigiis inhærens: Pro exquirendis excipiendisque Eminentissimorum S. R. E. Cardinalium, necnon Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum convocatorum suffragiis super peragenda ejusdem beati Petri Regalati Canonizatione, Semipublicum habuit Consistorium in Aula, quæ loco Ducalis est in Quirinali Palatio Anno a Nativitate Domini Millesimo Septingentesimo Quadragesimosexto Indictione nona, Pontificatus ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ Anno sexto, die verò Sabbato undecima Junii.

Consistorialis hæc Actio, postquam Sanctissimus Pater ex Aula Paramentorum sacris Vestibus & simplici Mitra insignitus, inter duos Eminentissimos antiquiores Diaconos Cardinales Carolum nempe Marini, & Alexandrum Albani ad eandem Ducalem Aulam migraverat, sedemque conscenderat, suum sumpsit exordium a brevi, gravi ornataque Oratione, qua Sanctitas Sua amplissimum Purpuratorum Senatum & venerabilem ceterorum Patrum Consessum est allocutus, eorum consilia & sententias exposcens in maxima hac & omnium profectò longè gravissima ab ipso suscipienda deliberatione.

Statimac Summus Pontifex fecit dicendi finem, Eminentissimus Cardinalis Carafa Episcopus Albanensis, sicuti inter eos qui intererant, Eminentissimos Cardinales antiquior, ita primus omnium non solùm sententiam suam edixit, verùm etiam, ut ne diutiùs Fidelium vota remorarentur, Sanctissimum Dominum pro diu exoptata beati Petri Regalati Canonizatione instantissimè exoravit, eandem prorsus sententiam prosequuti sunt (consueto servato ritu) Sanctitatem suam pariter enixè rogantes reliqui Eminentissimi Patres scilicet.

Franciscus Tituli S. Mariæ Transtyberim S. R. E. Presbyter Cardinalis Burghesius.

Antonius Xaverius Tit. S. Stephani in Monte Cœlio S. R. E. Presbyter Cardinalis de Gentilibus.

Fr. Joannes Antonius Tit. SS. Silveſtri & Martini in Montibus S.R.E. Presbyter Cardinalis Guadagni.

Dominicus Tit. SS. XII. Apoſtolorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Riviera.

Joannes Baptiſta Tit. S. Mariæ Angelorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Spinola.

Raynerius Tit. S. Sabinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Dominicus S. Bernardi S. R. E. Presbyter Cardinalis Paſſionei.

Silvius Tit. S. Priſcæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Valentibus.

Fr. Joachimus Tit. SS. Quatuor Coronatorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Camillus Tit. SS. Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Paulutius.

Carolus Albertus Guidobonus Tit. S. Mariæ de Pace S. R. E. Presbyter Cardinalis Cavalchini.

Fridericus Tit. S. Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Lantes.

Franciſcus Tit. S. Mariæ de Populo S. R. E. Presbyter Cardinalis Riccius.

Antonius Tit. S. Silveſtri in Capite S. R. E. Presbyter Cardinalis Rufus.

D. Fortunatus Tit. S. Matthæi in Merulana S. R. E. Presbyter Cardinalis Tamburinus.

D. Joachimus Tit. S. Crucis in Hieruſalem S. R. E. Presbyter Cardinalis Beſutius.

Carolus S. Mariæ in Via Lata Diaconus S. R. E. Cardinalis Marini.

Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus S. R. E. Cardinalis Albanus.

Nereus S. Euſtachii Diaconus S. R. E. Cardinalis Corſinus.

Agapitus S. Agathæ in Suburra Diaconus S. R. E. Cardinalis Moſca.

Carolus Maria S. Mariæ in Porticu Diaconus S. R. E. Cardinalis Sacripantes.

Marius SS. Coſmæ & Damiani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bolognettus.

Proſper S. Georgii in Velabro Diaconus S. R. E. Cardinalis Columna de Sciarra.

Alexander S. Mariæ in Aquiro Diaconus S. R. E. Cardinalis Tanarius.

Hieronymus S. Adriani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bardi.

Dominicus SS. Viti & Modeſti Diaconus S. R. E. Cardinalis Urſinus.

Silen-

Silentibus Eminentissimis Cardinalibus; protinus proprium laturi judicium surrexerunt Reverendissimi Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi, nimirum.

Mundillus Ursinus Patriarcha Constantinopolitanus.
Antonius Maria Pallavicinus Patriarcha Antiochenus.
Thomas Cervini Patriarcha Hierosolymitanus.
Gabriel Eva Archiepiscopus Cypri Syrus, patria priùs, deinde latinâ linguâ suffragium emisit.
Alexander Borgia Archiepiscopus Firmanus.
Michael Palma Archiepiscopus Theatinus.
Stanislaus Poliastri Archiepiscopus Rossanensis.
Ferdinandus Maria de Rubeis Archiepiscopus Tarsensis.
Joannes Andreas Tria Archiepiscopus Tyri.
Michael Maria Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ.
Simon Gritti Archiepiscopus Tyanen.
Josephus Rufus Archiepiscopus Capuanus.
Nicolaus Carafa Archiepiscopus Philippensis.
D. Ferdinandus Romualdus Guiccioli Archiepiscopus Ravennaten.
Felix Solatius Archiepiscopus Thebarum.
Antonius Fonseca Episcopus Æsinus.
D. Placidus Pezzancheri Episcopus Tyburtinus,
Nicolaus Xaverius Santamaria Episcopus Cyrenen.
Nicolaus Michael Abbati Episcopus Scyllacii.
Bernardus Antonius Pizzella Episcopus Constantien.
Fr. Paulus Alpheran de Bussan Episcopus Meliten.
Alexander de Abbatibus Episcopus Viterbien. & Tuscanen.
Nicolaus Franciscus de Bonhome Episcopus Carpasien.
Ludovicus Antonius Valdina, olim Cremona Episcopus Hermopolitanus.
Fabricius Borgia Episcopus Ferentinus.
Nicolaus Spinelli Episcopus Aversanus.
Hippolytus e Rubeis Episcopus Senogallien.
D. Paulus Thomas Marana Episcopus Asculanus.
Fr. Silvester Merani Episcopus Porphyriensis.
Nicolaus Mancinforti Episcopus Anconitanus.
Antonius Cantoni Episcopus Faventinus.
Paulus Bonavisa Episcopus Spoletinus.
Cæsar Bonajuti Episcopus Faren.
Marius Maffei Episcopus Fulginaten.
Guido Ursellus Episcopus Cæsenæ.
Hyacinthus de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus.

Leo Lucas Vita Episcopus Oppiden.
Ægidius Antonius Isabelli Episcopus Alliphanus.
Joannes Antonius Bachetoni Episcopus Anagninus.
Franciscus Antonius Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum.
Joseph Schirò Archiepiscopus Dyrrhachinus, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Sergius Alexandri Armenus Archiepiscopus Cæsareæ Cappadociæ, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Stephanus Assemanus Archiepiscopus Apameæ.
Bernardinus Vari Episcopus Civitatis Castellanæ.
Joannes Innocentius Episcopus Fagarasiensis, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Pompejus Compagnoni Episcopus Auximanus & Cingulan.
Jacobus Philippus Consoli Episcopus Amerinus.
Josephus Coppola Episcopus Aquilanus.
Joseph de Rubeis Episcopus Venafranus.
Hieronymus Lorenzi Episcopus Acernen.
Joannes Franciscus Cavallini Episcopus Alatrinus.
Nicolaus Cioffi Episcopus Soranus.
Joannes Antonius Castelli Episcopus Catharensis.
Nicolaus Maria Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.
Innocentius Gorgonius Episcopus Pinnen.

Cum autem nullus alius ex sacro convocatorum Patrum Conventu suffragaturus superesset; Sanctissimus Dominus summopere lætatus, quod omnium Suffragatorum sententiæ votis suis concorditer responderent; brevi altera Allocutione non minus animi sui lætitiam, quàm ad beati Petri Canonizationis solemnia quàmprimum deveniendi promptitudinem luculenter ostendit, finemque fecit Actionis.

Priusquam tamen Sanctitas Sua consurgeret, & Patrum Consessus dissolveretur; Procurator Generalis Reverendæ Cameræ Apostolicæ ad nos Protonotarios interessentes conversus, ut de omnibus præhabitis, de Sanctissimi Domini Nostri videlicet Allocutionibus, deque consilio, assensu & concordibus Eminentissimorum Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum suffragiis unum vel plura, publicum seu publica, Instrumentum vel Instrumenta perenni Posterorum memoriæ demandandum vel demandanda conficeremus, de more rogavit.

Quapropter ego Antonius Maria Protonotarius Erba inter Protonotarios qui aderant antiquior; Collegii mei nomine respondi: *Conficiemus*: Sanctissimi Domini Nostri Familiaribus illic adstantibus his verbis in Testes adhibitis: *Vobis Testibus*: Et præsertim Illustrissimis DD. Paulo Zani Bononiensi, & Josepho Maria Puoti Neapolitano Testibus ad hoc specialiter vocatis, habitis atque rogatis.

Acta

Acta ſunt hæc in Quirinali Palatio, die, menſe, & anno, quibus ſupra.

In quorum fidem Nos Protonotarii Apoſtolici de numero Participantium requiſiti & rogati præſens hoc Inſtrumentum confecimus, ſubſcripſimus & publicavimus, ſolitoque Collegii Noſtri Sigillo muniri, & in noſtro Archivio ut futuris temporibus horum omnium perenne ſemper extet documentum Secretario noſtro perdiligenter aſſervari & ſubſcribi mandavimus. Actum ubi ſupra, præſentibus quibus ſupra Teſtibus ad præmiſſa vocatis, habitis atque rogatis.

Antonius Maria Protonotarius Erba Sub-Decanus.

Loco † Signi.

Franciſcus Dominicus Clementi ejuſdem Collegii Secret.

Accenſentur hìc ſuffragia Abſentium a Conſiſtorio, etſi Romæ præſentium.

THOMAS Epiſcopus Oſtienſis & Veliternenſis Sacri Collegii Decanus, Vice-Cancellarius Cardinalis Ruſus.

PRoſeminata in animo beati Petri Regalati e Cœlo virtus cum ipſo flore ætatis ſtatim floruit. Illuxere ſcilicet maturæ in puero pietatis indicia, amor præſertim æternorum & faſtidium eorum, quæ de Mundo ſunt. Vix ingreſſus adoleſcentiæ limen, quanta contentione admitti inter Aſſiſienſis Patriarchæ Alumnos poſtulaverit, & quanta ſui alacritate adſcriptus Familiæ fuerit, ardor ille eximius, quo in præclara ſanctiſſimi Parentis veſtigia illico totus incumbere, hiſque ſubinde conſtanter inſiſtere viſus fuit, liquidò demonſtrat. Arctiſsimæ paupertatis, altæ humilitatis, admirabilis pœnitentiæ, eximii revocandæ Minoriticæ Diſciplinæ, quæ jam a ſua origine deflectere cernebatur, inconcuſsi zeli, invictæ fortitudinis in promovenda Dei gloria & animarum ſalute, atque ceterarum virtutum odore longè latèque diffuſo plurimos ad ſe traxit ſocios, quos erudivit ſicut ſemetipſum. Sed & creviſſe Petrum in Virum uſquequaque perfectum, apertè pariter declarant manifeſta divini in ipſum amoris indicia, quibus Altiſsimus coruſcare hunc Servum ſuum voluit & viventem & ſecum jam feliciter in Cœlis regnantem. Æquum eſt itaque BEATISSIME PATER, & chriſtiano Populo proficuum, ut beatus Petrus Regalatus a Sanctitate Veſtra in Sanctorum Canonem referatur, ut ſit ipſe ſuis Cultoribus in exemplum ſimul & patrocinium.

AN-

ANNIBAL Episcopus Portuensis Cardinalis Albanus S. Clementis nuncupatus.

INter tot Sanctos homines, qui Hispanam Nationem ac Religiosum Minorum Ordinem illustrant, jure meritoque accensendus est Petrus Regalatus. Is a prima ætate pietati studens mirificè christiana virtute profecit. Minorum adscriptus Familiæ tam naviter in perfectionem Religiosam & exactiorem suscepti Instituti disciplinam incubuit, ut brevi absolutissimum Sanctitatis exemplum evaserit: Nec venerationi tantùm esset, verùm etiam admirationi. Propriæ non contentus animæ bono, alios quoque ad christianæ vitæ perfectionem attraxit. Severiores Religiosi Instituti leges præscripsit, & Franciscanæ regulæ disciplinam exemplo & monitis promovit. Heroicarum virtutum merito vivus mortuusque a Populis celebratus & cultus multis etiam miraculis a Deo est illustratus. His autem nominibus non in Hispaniis tantùm, sed & in aliis christiani orbis Regionibus egregiè spectatus & clarus, dignissimus habetur, qui a SANCTITATE VESTRA in Sanctorum numerum referatur, ut uno tempore B. Petri merito divinæ voluntati tot modis patefactæ, nec non Populorum atque virorum Principum piis votis fiat satis.

VINCENTIUS Episcopus Prænestinus Cardinalis Petra Major Pœnitentiarius.

ETsi opes atque hujus vitæ commoda plerisque esse soleant impedimento, quo minus in se rigidi severique esse velint, novit tamen beatus Petrus Regalatus Ordinis Minorum Observantium decus & ornamentum quanti illa essent habenda; quocirca & dum in seculo erat, ea ipsa neglexit cessitque, ut poterat pauperibus, & ubi per ætatem licuit, pauperrimo Instituto nomen dedit, quo corpus suum nuditate, laboribus, vigiliis omnique austeritate in servitutem redigeret. Quin etiam cum his finibus tam angustis, ut ei quidem videbatur, ejus virtus contineri non posset, asperius vitæ genus quæsivit, Superiorumque facultate in solitudinem una cum paucis sociis concessit, ubi antiquam Ordinis S. Francisci disciplinam renovavit & coluit. Vix dici potest, quot ibi virtutum & miraculorum laude inclaruerit. Diutissimis meditationibus, operibus pietatis, saluti animarum diligentissimam navavit operam. Postremò meritis onustus vitam hanc fluxam atque mortalem cum sempiterna eaque beata commutavit. Quamobrem censeo tempus advenisse, quo illi decretos a Sancta Sede honores adhibere oporteat.

JO-

JOSEPH Episcopus Tusculanus Cardinalis Accorambonus.

QUum Evangelicæ perfectionis stadium, quod cum summa animi contentione B. Petrus percurrit, totisque conatibus in aliis excitare non destitit, Deus Optimus Maximus in Sanctis suis verè mirabilis non modò cum adhuc viveret omnipotentiæ suæ divitiis abundantissimè cumulaverit, sed postquam obiit ad ejus gloriam manifestandam in Cœlis, miraculis etiam mirificare dignatus sit: Dignum proinde SANCTITATIS VESTRÆ zelo futurum existimo, si ad augendum Ecclesiæ catholicæ decus & Franciscani Ordinis incrementum Servum Dei ad Divorum cultum solemni pompa promoveat.

VINCENTIUS Episcopus Sabinensis Cardinalis Bichius.

UT Sanctorum adscribantur Albo exigunt merita illorum, qui Religiosas Familias jam virtute florentes ad severiorem revocarunt disciplinam, & ad strictioris studium Instituti ab excelsa virtute commendati invitarunt. Et qui cum in vita, tum post mortem quamplurimis miraculis claruerunt, ut eorum Sanctitatem testaretur Deus. Profectò hæc omnia de beato Petro Regalato Sacerdote Professo Ordinis Minorum sancti Francisci & Regularis Observantiæ in Hispania Restitutore probata ac verificata noscuntur, dum beatus Petrus addictus Religioni sub strictissima paupertate viventi, ita de sua paupertate exultavit continuò, ut videretur renovasse verba *Apostoli ad Timotheum, habentes quibus tegamur, his contenti sumus*. In Regulari Observantia restituenda eaque sub strictiori Instituto confirmanda & stabilienda maximo cum fructu & progressu adlaboravit usque ad obitum. Charitate in Proximum & in Pauperes continuo ardenti studio flagravit: Et inventus Justus coram Deo quamplurimis miraculis etiam usque ad hæc tempora claruit; unde tutus patet aditus ad sacros Sanctitatis honores eidem beato Petro deferendos.

NICOLAUS MARIA Tit. S. Petri ad Vincula
Presbyter Cardinalis Lercarius.

DEus Optimus Maximus, qui in Sanctis mirabilis semper fuit, cum adhuc viveret B. Petrus Regalatus Regularis Observantiæ inter Minores Restaurator, ad testandam ejus Sanctitatem in terris omnipotentiæ suæ signis eum abundantissimè cumulavit; sed magis post obitum ad ejus in Cœlis sublimem gloriam manifestandam in præmium finalis perseverantiæ miraculis ac prodigiis eum decorare dignatus est: Ut itaque universalis Ecclesia ejus opem ac patrocinium promereat, sacro universali

ſali cultu SANCTITATIS VESTRÆ oraculo inter Sanctos adſcriptum eum honoret ac veneretur.

TROJANUS Tit. S. Caciliæ Presbyter Cardinalis de Acquaviva.

MAgnum equidem BEATISSIME PATER, Sanctitatis ſpecimen dedit beatus Petrus Regalatus, qui adhuc impuber ſpretis opibus avitæque ſuæ gentis honoribus in Fratrum Minorum Familiam cooptari voluit; atque per omnium virtutum gradus ad culmen Evangelicæ perfectionis aſcendens, ita fuit omnipotenti Deo fideliter ſerviens, ut ſignis quàm acceptus eſſet, apertiſſimè comprobaretur. Tantum ergo Virum, qui juſtitiam operatus coronam gloriæ immarceſcibilem recipere meruit, in Sanctorum Canonem meritò adſcribi poſſe putamus.

RAPHAEL COSIMUS Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.

BEATISSIME PATER. Divinæ mos eſt Providentiæ juxta locorum & temporum opportunitates ſuos electos mittere Servos ad excolendam Chriſti vineam vepribuſque expurgandam. Plures hujuſmodi & ſtrenuos Operarios continuata ſerie ex Minorum Ordine aſſumpſit, inter quos egregius Dei Servus Petrus Regalatus mirificè claruit, qui ardentiſſima in ipſum Deum & Proximum charitate flagrans, ceteriſque virtutibus coruſcans dignis laudibus meritò ab omnibus celebratur. In eo verò præcipuè præfulſit, quod collapſam in Hiſpaniis primævam Seraphici Ordinis obſervantiam egregiè inſtauravit heroicis virtutibus & exemplo. Signis & portentis ante & poſt mortem Deus teſtatam voluit hujus beati Viri merita glorioſa, quibus accedentibus dignum cenſeo, ut a SANCTITATE VESTRA in ſanctorum Confeſſorum Catalogo adſcribatur; ut qui viderint fragilem hominem eadem generis infirmitate circumdatum in carne ſupra carnem vixiſſe, & per fidem operantem juſtitiam adeptum eſſe repromiſſionem, pari Religionis ardore ad ſimilia excitentur, & nitantur ad coronam.

CAROLUS Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Cardinalis Calcagninus.

BEatus Petrus Regalatus Sacerdos Profeſſus Ordinis Minorum S. Franciſci a primæva ætate exultavit ut gigas ad currendam viam Domini; dum iter chriſtianæ perfectionis arripiens ceteris miraculum eſſet & exemplar. Adſcriptus inter ſodales Seraphici Franciſci, imitator fuit fidelis tanti Patris uſque adeo, ut ſibi Mundum ſeque Mundo reddiderit crucifixum: Cum ſublimem Regularis perfectionis obſervantiam in

ſuo

suo Ordine ex parte obsolevisse animadverteret, omnem diligentiam omneque studium adhibuit, quo eam ad integritatem & splendorem pristinum revocaret. In charitate, in humilitate, in rerum divinarum ferventi meditatione, in innocentiæ candore & in corporis sui assidua afflictatione maximè enituit. Animarum corporumque lucris tam diligenter intentus fuit, ut in revocandis ad pietatem Populis labores, incommoda quamvis gravia patientissimè toleravit: Qua in re illud mirabile quod panes in egenos largiendos, ut Antistitem laterent, in rosas hiberno tempore permutavit. Quæ omnia omnipotens Deus pluribus confirmavit miraculis. Igitur Sanctorum Fastis adscribendum censeo ad Ecclesiæ præsidium & fidelium incitamentum.

PHILIPPUS MARIA Tit. S. Agnetis extra Mœnia Presbyter Cardinalis de Montibus.

BEatus Petrus Regalatus avita generis nobilitate contempta in sacra Ordinis Minorum Familia adeo egregiè versatus est, ut ob expressam in se ipso vivam Evangelicæ perfectionis imaginem & ceteris præstiterit omnigenæ virtutis normam & heroicæ Sanctitatis exemplar. Zelo ductus severioris observantiæ Regularem collapsam sui Ordinis disciplinam ad primævam seraphici Instituti integritatem in Hispania revocavit. Ardore insuper charitatis exæstuans innumeris Proximum complectebatur officiis: Familiare quippe ei erat peregrinos hospitio exceptos reficere, morbo gravatos in Nosocomiis curare, carceris squalore confectos solari, & captivos sub Turcarum jugo detentos stipe sibi a divitibus collata in libertatem asserere; omnibus omnia factus, ut animas Christo lucrifaceret. Reliquum est ut B. Petrus Regalatus qui in Ecclesia tanquam sidus zelo Regularis disciplinæ ac ardore charitatis emicuit, tandem juxta Ritum Sedis Apostolicæ gloriæ coronam inter Sanctos recipiat in terris.

HIERONYMUS S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.

NEminem esse puto BEATISSIME PATER, qui sanctissimi Patriarchæ Francisci virtutes egregias admiretur, sibique temperare possit, ne beatum Petrum Regalatum ex eodem Minorum Ordine magna etiam & admiratione ac veneratione prosequatur. Uterque non *quasi in incertum currens, aut aerem verberans* castigavit corpus suum & in servitutem redegit, non in alio gloriatus nisi in Cruce Domini. Uterque pauper Spiritu, sciens horum esse Regnum Cœlorum, post aurum non abiit; eos uterque Thesauros sapientiæ ac scientiæ Dei unicè amavit, quos in Christo abscondidit Pater non sapientibus ac prudentibus revelans, sed

parvulis. Uterque *factus a Deo Minister novi Testamenti non litera, sed spiritu* Religiosos Viros exemplis sanctissimis informavit, nisi quod charitatis, humilitatis, paupertatis, abnegationis studium in Ordinem Minorum Franciscus invexit, Petrus restituit. Quamquam non iis se angustiis coarctavit Petri virtus, ut sui tantùm Ordinis bono consuleret, sanctissimi Patriarchæ sui vestigiis insistens opere comprobavit *latum nimis esse charitatis mandatum*, quod omnes complectatur, a vitiis quos potest deterrens, ad mores Christiano dignos alliciens, nullos prætereiens sive Nosocomiis detentos, sive Carceribus inclusos, sive Turcarum captivitate pressos, magnis utique laboribus exantlatis, ita tamen ut sicut in eo *abundabant passiones Christi*, ita & per *Christum in eo consolatio abundaret*. Quid est itaque quod ulterius requiramus Beatissime Pater, ut Sanctorum numero accenseatur beatus Petrus? Ita planè fiet ut unus Canonizationis honor non modò B. Petrum sed & sanctissimum Patriarcham Franciscum commendet, cujus imitationi tantopere studuit magnus hic Seraphici Ordinis Alumnus: Verè siquidem testatur Salomon, Gloriam Patris esse filium sapientem.

JOSEPH MARIA Ferroni Archiepiscopus Damascenus Assistens.

ADmirabiles planè ad Deum ascensiones in corde suo disposuit B. Petrus Regalatus [a]. Non solùm ipse per asperum vitæ genus ad Sanctitatis apicem pervenire contendit, sed omnibus omnia factus, tam domesticos quam extraneos Christo lucrifacere studuit. De inclyto igitur Ordine ac de Ecclesia optimè meritus, quia fecit & docuit, magnus in eadem Ecclesia vocetur [b].

Fr. ANTONINUS Camarda Episcopus Reatinus Assistens.

BEatissime Pater. Non hospes nec advena videbatur in terris beatus Petrus Regalatus, sed civis Sanctorum & domesticus Dei, cum nonnisi sapere studeret quæ sursum sunt, non quæ super terram. Hinc infinitos sapientiæ & scientiæ Dei thesauros assidua contemplatione promulgans, totus divino illo æstuabat igne, quem venit mittere in terram Unigenitus Dei Filius, cujus vehementissimam usque ad Ecstasim raptus admirabatur charitatem, qua dilexit nos & lavit nos a peccatis nostris in sanguine suo, factus obediens usque ad mortem, mortem autem Crucis. Ex qua tanti beneficii consideratione, maximo quoque angebatur dolore, cum videret filios hominum post tam copiosam redemptionem, rursus sibimetipsis crucifigere Filium Dei. Placeat igitur Sanctitati Vestræ Cœlorum civibus eum solemniter insertum definire, qui totus in terris visus est homo cœlestis.

NI-

a *Psalm.* 83. 7. b *Matth.* 5. 19.

NICOLAUS Simoni Episcopus Marcianensis Assistens.

PEtrus Regalatus fortis viribus a juventute sua factus est Princeps selectioris militiæ, quæ sanctissimam Ordinis Minorum divi Francisci disciplinam ex humanæ naturæ infirmitate magna ex parte obsoletam, ipso præeunte cum verbo tum exemplo ad integritatem & splendorem pristinum revocavit. Virum igitur qui jugum portavit ab adolescentia, sedit in solitudine, posuitque in pulvere os suum, dignum puto qui tollatur in sublime, ut ejus laudes omnis Ecclesia nunciet ac colat Sanctitatem.

MARCUS ANTONIUS Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen. Assistens.

BEATISSIME PATER. Beatus Petrus Regalatus Sacerdos Professus in Ordine Minorum Regularis Observantiæ singulari gratiæ Dei prærogativa suffultus morum innocentiâ ab incunabulis semper enituit. Tertiodecimo ætatis suæ anno ad Fratrum Minorum habitum admissus, brevi Religiosis virtutibus claruit,ac perfectionis apicem attigit. Eam in aliorum animis altè imprimere contendens, summo studio curavit antiquum illud asperrimumque vivendi genus, quod suis indixerat Seraphicus Patriarcha Franciscus, renovare. Summa fuit in eo abstinentia, cum rarò admodum aut vinum biberet, aut carnem gustaret, imo ut plurimum pane & aqua unicè vescebatur. Orationi addictus somno ita raro brevique utebatur, ut vel insomnes orando sæpe traduceret integras noctes, vel si defatigato ac deficiente corpore paululum decumbere cogeretur, id non aliter faceret quàm humi prostratus, ut non tam conquiescere quàm ipsammet quietem suo corpori molestam facere videretur. Cœlestium contemplationi perpetuò inhærebat Christi Redemptoris mysteria contemplando. Ardentissimo salutis animarum zelo succensus omnem adhibuit operam pro vitiis extirpandis, vel pro virtute in exteras etiam gentes amplificanda. Ut ipsa fraternitatis charitas diligeretur, summopere studuit; unde dissidentes ad pacem & concordiam revocavit: Afflictos in carceribus, vel sub Turcarum captivitate detentos aliosque inopes singulari charitatis exemplo adjuvit. Extra sensus frequenter raptus admirabiles Ecstases passus est. Quæ & alia innumera in ejus vitæ Compendio exposita, cum eum clarum reddant, & sanctis constet de virtutibus in gradu heroico, miraculis tam in vita quàm post mortem patratis, inter Sanctos solemni ritu recensendum fore censeo, si SANCTITATI VESTRÆ placuerit.

LUDOVICUS Savagieri Episcopus Tempensis.

BEatus Petrus Regalatus ſpreto in adoleſcentia nobilitatis faſtu, divitiis omnibus relictis, ſeque Deo in Minoritico Sodalitio devoto, & mortificationis cruce ſuſcepta, Chriſtum ſequutus humilitate, patientia atque eximia in Fratres charitate, evangelicam perfectionem profitentibus factus exemplar, verbo, exemplo magniſque laboribus reſtituta priſtinæ puritati ac ſeveritati Minoritica in Hiſpania Familia, miraculorum gloria clarus veram Patris ſui Franciſci imaginem in ſuis virtutibus admirandam exhibuit, atque illius animam poſt tranſitum æterna cum Chriſto perfrui beatitudine, multis deinceps prodigiis Deus teſtatus eſt. Quare ſi Tibi aliter non videatur BEATISSIME PATER, Eum in Sanctorum numerum referendum eſſe cenſeo.

ANTONIUS Franci Episcopus Craſſeti.

PLures BEATISSIME PATER ut omnibus notum eſt, jam diu ſacris Altaribus veneramur, qui cum beatum Petrum Regalatum ſibi Patrem in Hiſpania ſelegiſſent, & Reformatæ ejuſdem Familiæ dediſſent nomen, per paupertatem, per vigilias, per orationes, per inediam, per patientiam, certam fecerunt in reſtaurato per eumdem Ordine vocationem. Eiſdem igitur condignis honoribus, quos hæc ipſa Apoſtolica Sedes decrevit Filiis, Patrem æquè ſanctiſſimum virtutibus miraculiſque æquè clariſſimum diutiùs privare, in ejuſdem Patris injuriam cedere quodammodo videretur.

THOMAS ALEXIUS de Rubeis Episcopus Aprutinus.

DEerit fortè BEATISSIME PATER, quod dicerem & inani loquutione tædium dare nollem beati Petri Regalati referens merita & prodigia; longior enim eſſet & difficilior provincia virtutes ejus recolere: Non quod lateat quid ſit dicendum, ſed quod neſcio quomodo illa tam admiranda facinora ſint explicanda.

De Viro loquitur qui S. Benedicti & ſancti Patris Franciſci vitam agere cum decreviſſet, ſpiritum ſancti Patriarchæ imitatus in deſertum locum & ſolitarium cum alio Fratre Villacretio ſe contulit.

Hæc arena fuit, in qua Athleta Chriſti curavit virtutes omnes & ſpiritum ſanctiſſimæ & aſperrimæ Religionis ſplendeſcere.

Hæc illi arena fuit. Cum primò dato nomine Obſervantium S. Franciſci Familiæ adhuc ipſo puero, & poſtquam flagellis omnique pœnarum genere ſe cruciavit, alias aſcenſiones adortus priſtinam paupertatem, orationes & pœnas aggreſſus eſt.

In

In pauperes & captivos apprime prospexit, ut etiam defunctus e sepulchro consurgens panem cuidam oranti Mendico mirè porrexerit.

Virtutes omnes cum primis fidei, spei & charitatis in gradu heroico censitæ probatæque fuere, ceteraque miracula cum satis clarè comperta sint, eumdem in Album Sanctorum adscribi humillimè deprecamur.

Seqnenti die utpote Dominica Consistorium habitum non est, quod tamen in Feriam secundam dilatum, omnibus quorum intererat adesse, per impressam schedulam notum Cursores fecerunt.

INTIMATIO

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

D*Ie 13. Junii feria 2. in descripta jam Quirinalis Palatii Aula* hora decimatertia *Sanctissimus Dominus Noster semipublico Consistorio quarto intererit, Eminentissimorum Patrum; necnon Reverendissimorum Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum suffragia in Causa Canonizationis beati Josephi a Leonissa Confessoris Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum excepturus.*

Ideo intimentur omnes & singuli Eminentissimi & Reverendissimi DD. Cardinales, necnon Reverendissimi DD. Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi in Urbe præsentes, ac Domini Protonotarii Apostolici, duo Antiquiores Rotæ Auditores, Sacrorum Rituum Congregationis Secretarius, Promotor Fidei & Procurator Fiscalis Cameræ Apostolicæ.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Dictâ igitur feriâ secundâ Sanctissimus Dominus Noster sacris Vestibus ornatus apud lectum Paramentorum per manus Cardinalium Diaconorum, exivit præcedente Cruce in Aulam, ubi jam congregati aderant ceteri Cardinales Præsulesque Ecclesiarum omnes, & salutari Crucis signo super eos producto sedit assidentibus Cardinalibus, stantibus aliis: Clausis deinde foribus, ne ii redirent qui ab Aula dimittebantur, quartam beati Josephi pro qua conveniebant, Causam sic exposuit.

VENERABILES FRATRES. Non ignoramus exploratum satis esse vestræ eruditioni, juxta veterem Ecclesiæ disciplinam inter Martyres non solùm adnumeratos fuisse illos, qui pro christia-

na Religione vitam amiſerunt, ſed eos pariter, qui ob eandem Religionis cauſam acerbiſſima tormenta pertulerunt, licet poſtea ſuperſtites ab illis evadentes, mortali hac vita in pace perfuncti ſint. In Conciliis, quæ a ſancto Cypriano coacta fuerunt, aliqui Epiſcopi, nomine ac titulo Confeſſoris, alii verò Martyris obſignantur. Tertullianus autem in eo libro, quem in Praxeam conſcripſit, titulum Martyris ipſi minimè tribuendum contendit, ob eam cauſam, quod leviſſimum ac breve tormenti genus tuliſſet, non verò quia vitæ ſpiritum inter cruciatus nequaquam emiſiſſet: *Praxeas*, inquit, *de jactatione martyrii inflatus ob ſolum & ſimplex & breve carceris tædium*. Id etiam S. Joannis Evangeliſtæ celebri exemplo comprobatur, qui in dolium ferventis olei demiſſus, licet incolumis ex illo prodierit, & uſque ad ultimam ſenectutem in pace vitam abſolverit, tamen Martyris titulum a Fidelibus obtinuit. Ob eandem rationem ſancta Thecla Protomartyr a Patribus nuncupatur, eo quod prima inter mulieres martyrii gloriam pro chriſtiana Fide conſecuta eſt: Quippe damnata ad beſtias, quemadmodum ex Annalibus Eccleſiæ deprehendimus, cum nullum ab illis detrimentum accepiſſet, reliquum ſuæ vitæ tempus ſolitudini mandavit, ubi longo ſenio confecta, & vinculis corporis ſoluta in Cœlum placidè evolavit. Ob hæc Theologi inquirunt, utrum etiam nunc Martyris nomen aptè conveniat illis, qui ſuperſtites fuerunt cruciatibus, quorum acerbitate vitam profundere debuiſſent, ſed poſt

mul.

multos annos lectulo ut ajunt suo jacentes postremum diem obierunt, & utrum ritu solemni etiam nunc inter sanctos Martyres recenseri possint. Nonnulli id fieri posse censuerunt; utque obviæ occurrant difficultati, nempe reliquo vitæ spatio inquinari potuisse peccati labe eos, qui post tormenta superstites fuerunt, respondent divinæ bonitati consentaneum videri, quod eos in cœlesti gratia confirmet, qui singulari suo beneficio vim tormentorum certumque mortis discrimen, quod pro Christo subierant superaverunt. Nos de hac ipsa re fusius egimus in nostris Commentariis *de Canonizatione Sanctorum*, ubi Sanctæ Sedis Apostolicæ consuetudini inhærentes planè ostendimus, Martyris titulum minimè hodie tribuendum, nisi mors intercesserit in odium christianæ Fidei, quam Tyrannus intulerit, & Martyr ob eandem causam susceperit, fortique animo pertulerit; nec ut ab hac disciplina recedatur, sufficere exempla a sacra quidem antiquitate desumpta, sed quæ prodierunt, antequam aliæ leges justissimis de causis ab Ecclesia fuerint statutæ; aut argumenta, quæ piis ab hominibus potius, quàm a peritis Theologis excogitata videntur. Quapropter cum adhuc in minoribus Promotoris Fidei munus gereremus, & Causa hæc beati Josephi a Leonissa initio proponi cœpisset, magno studio contendimus atque obtinuimus, ut de illa tanquam de causa Confessoris, non verò Martyris ageretur, etiamsi beatus Joseph unco ferreo per tres continuos dies suspensus a Turcis in odium christianæ Religio-

nis crudeliſſimum tormenti genus pertulerit, uti vos ipſi ex traditis documentis perſpicere potuiſtis. Illud tamen libenter ac meritò probavimus, ut hoc facinus præclariſſimum in hac cauſa pertractanda magni penderetur, & pro decernenda ſolemni Canonizatione etiam plurimum conferret, ſi tamen continua virtutum ſummé præſtantium exercitatio, proprii Inſtituti plena obſervantia, qua cum maxima vitæ auſteritas ac pœnitentia conjungitur, in beato Joſepho apparerent ac liquidó comprobarentur; ſi poſtremó illius mortem ea prodigia ſecuta fuiſſent, quibus juſtorum mors dignóſci conſuevit. Hoc ſanè pacto Cauſa beati Joſephi tanquam Confeſſoris, non veró Martyris in examen adducta fuit. Seriem totius vitæ quam ille duxit, veſtros ante oculos expoſitam habuiſtis. Cognitum Vobis eſt quidquid piè ſanctèque geſſit antequam ſe conferret Conſtantinopolim pro Miſſionibus obeundis; graviſſimum tormenti genus, quod in illa Civitate paſſus eſt, ex quo Divino beneficio fuit ereptus; quanto deinde tempore ſuperſtes extiterit, quám præclara geſſerit, & qua ratione vitam abſolverit. Vobis etiam perſpecta ſunt miracula, quæ ob illius interceſſionem contigerunt. Itaque illud tantùm ſupereſt, ut ſententias veſtras de ſolemni ejus Canonizatione indicenda Nobis explicetis.

Non modò Cardinales, ſed Patriarchæ, Archiepiſcopi & Epiſcopi Pontificio nutui obſecundantes, quid ſentirent expoſuerunt juxta ſeſſionis ac dignitatis ordinem.

PE-

PETRUS ALOYSIUS Episcopus Albanensis Cardinalis Carafa.

IN beatum Joseph a Leonissa mirificè quadrat prophetica illa benedictio, quam super filium suum protulit Jacob Patriarcha, cum ait[a]: *Filius accrescens Joseph, Filius accrescens*; siquidem noster Joseph auxit egregia suæ professionis merita nobilitate fidei, præstantia spei, excellentia charitatis aliarumque virtutum fulgore: Auxit Ecclesiam Infidelium conversione, Peccatorum correctione, errantium emendatione: Auxit populum Christi fervidis prædicationibus, sanctissimis exemplis, insignibus miraculis: Auxit denique Cœlum multorum in viam salutis reductione, aliorum in accepta justitia consolidatione, atque eximio in omnes infimæ præsertim conditionis amore. Igitur si beatus Joseph a Leonissa tam excellenter nomen suum implevit, ut meritò etiam de ipso dici possit: Filius accrescens Joseph, filius accrescens, jure optimo convenit, ut illius quoque honor augeatur per solemnem ejusdem in Sanctorum Canonem cooptationem.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Burghesius.

MAgna sanè BEATISSIME PATER virtus Josephi a Leonissa, vel uti rectiùs dicam magna in illo & admirabilis virtus Dei, qui infirma Mundi eligit, ut fortia quæque confundat. Ipse enim Joseph, ut illustres res ejus gestas alias taceam, ardens studio propagandæ Religionis, arcem ipsam adgressus Turcici imperii, Maumetanæque superstitionis, nullo periculo absterreri potuit, quin irrumpens in medias ædes Tyranni, Crucis ibi vexillum figeret & Christum Regem inclamaret. Non eum labores ulli deterruerunt, non verbera, non denique mors ipsa, quam lætus subibat ex trabe pendens, nisi visibili manu omnipotentis Dei religatus depositusque, liber a furentium barbarorum manibus fuisset dimissus. Qui quoniam vivus, mortuus ingenti opinione virtutis ac multis perpetratis signis, tam longam ætatem Sanctitatis nomen tutatus est; facies Tu quidem PATER BEATISSIME, uti ego censeo, pro insigni tua sapientia, fide, religione, si eum nunc tandem rite de more consecraveris.

a *Genes. cap. 49. vers. 22.*

ANTONIUS XAVERIUS Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Gentili.

GRatulabatur olim sanctus Martyr Cyprianus beato Lucio Papæ post corporis passionem, post gloriosam Christi nominis confessionem ad gregem suum revertenti; æquabat ipsum Danieli, qui leonibus missus ad prædam vixit ad gloriam, & tribus comparabat pueris, in quibus non minor fuit Martyrii dignitas, quod de camino ignis incolumes exierunt; quia non consummata martyria meritum confessionis non minuunt, sed magnalia divinæ Providentiæ magis ostendunt. Simili spiritali gratulatione dignum censeo B. Josephum a Leonissa, qui ob fidei confessionem tormentis expositus Tyranni crudelitati a Domino subtractus & faucibus mortis ereptus est, ut Ecclesiæ reservatus continuato charitatis, humilitatis, pœnitentiæ cursu sese præberet fidei & virtutis exemplum. Quæ cum ita sint, & subsecuta miracula comprobaverint, sum in voto decernendos esse publicos honores beato Josepho in catholicæ Ecclesiæ splendorem & in Familiæ Capuccinorum de eadem Ecclesia benemeritæ decus & ornamentum.

Fr. JOANNES ANTONIUS Tit. SS. Silvestri & Martini ad Montes Presbyter Cardinalis Guadagni.

ÆQuum est BEATISSIME PATER supremis Ecclesiæ honoribus eos augeri, quos juxta Sacræ Congregationis Rituum institutum virtutum Sanctitas & miraculorum gloria commendat. His profectò supernis muneribus decoratum deprehendimus B. Josephum a Leonissa, qui per orationis ac abjectionis studium cor suum tradidit ad vigilandum diluculo ad Dominum qui fecit illum, ac zelo charitatis exæstuans fidei Catholicæ divinæque legis dilatandæ nullis pepercit laboribus, quominus vel ambulantibus in Infidelitatis tenebris Evangelicæ veritatis lumen afferret, ac dignus haberetur, per unci supplicium triduo invictè toleratum, pro nomine Jesu contumeliam pati; vel peccatores ad pœnitentiæ semitam revocaret arguens, obsecrans, increpans in omni patientia & doctrina, non in persuasibilibus tantùm humanæ sapientiæ verbis, sed in ostensione spiritus & virtutis. Hanc itaque Sanctitatis lucernam pauperibus evangelizandis accensam non latere sub modio, sed super Ecclesiæ candelabrum collocandam existimo, ut luceat omnibus qui in domo Dei sunt, ac potissimùm universo Capuccinorum Ordini, cujus laudabilis Instituti observantiam dum viveret, verbo & exemplo promovit, instauravit ac confirmavit.

TRO-

TROJANUS Tit. S. Caciliæ Presbyter Cardinalis de Acquaviva.

QUæ spiritualium charismatum dona Beatissime Pater, fuit Dominus elargitus beato Josepho a Leonissa, ejus vitæ innocentia, humanarum rerum contemptus, pietatis officia & exempla virtutum quæ præstitit, plenissimè ostenderunt. Quamobrem illum miraculis illustrem, qui post longos atque multos labores in portu æternæ felicitatis meritò conquievit, in Sanctorum numerum referendum esse rectè congruenterque existimamus.

DOMINICUS Tit. SS. XII. Apostolorum Presbyter Cardinalis Riviera.

TErtium hodie nobis præbet ferendi suffragii argumentum universus Seraphicus Ordo S. Francisci in suis filiis, Familia quam vocant Capuccinorum secundum; hoc quidem die, quo alium insignem ejusdem Instituti Alumnum jamdiu sacris Aris admotum catholicus Orbis ingenti Populorum frequentia veneratur. Hos porro in terris honores præter cœlestes iis largitur Deus, qui in humilitate & charitate, rerum humanarum contemptu, erga Proximos zelo & in procuranda animarum salute inter ærumnas & labores per Urbes & agros vitam impendunt. In his omnibus virtutibus heroicè excelluit beatus Joseph a Leonissa, quem omnipotens Deus, cujus judicia sunt imperscrutabilia, martyrio a se enixè exoptato, per prodigia etiam subduxit, ut diuturniori christianæ gentis utilitate sanctissimum Confessorem efformaret. Cum verò tantarum virtutum meritis miracula tum antiqua, tum recentia accesserint, minimè dubitandum est meo judicio, Beatissime Pater quin idem unacum aliis Franciscanæ Familiæ Alumnis in Sanctorum Album relatis & proximè referendis adscribatur.

JOANNES BAPTISTA Tit. S. Mariæ Angelorum
Presbyter Cardinalis Spinula.

BEatissime Pater. Decet summopere, quos Deus fecit ob exantlatos pro sui nominis gloria propaganda in terris labores, comparticipes Regni sui, ut cœlestibus, quibus cum ipso fruuntur, etiam in terris decorentur honoribus. Sanè B. Josephus a Leonissa ardentissimo zelo honoris & gloriæ Dei accensus, domi forisque continuò narravit laudes Domini & virtutes ejus & mirabilia ejus quæ fecit. Ut qui præsertim errabant in tenebris, ad lumen catholicæ Fidei ducerentur; omnesque ad meliorem frugem laboribus suis & ad emendationem avocarentur. Maximo æstuavit ardore sanguine suo confirmare catholicam Fidem, ceterisque aliis virtutibus adeo cumulatus emicuit, ut tum in illius

lius vita, tum post obitum Servum suum Deus insignium charismatum donis decoraverit. Remanet igitur, ut ejus nomen aliorum Cœlitum Fastis solemniter adscribatur per supremum SANCTITATIS VESTRÆ judicium & oraculum.

RAYNERIUS Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis De Ilcio.

EXimium paucis retro diebus mirati fuimus Martyrem ex Inclyto Ordine Capuccinorum, Fidelem scilicet a Sigmaringa, præclarum hodie nobis datur contemplari Confessorem ex eodem Ordine, Josephum nempe a Leonissa, qui quamvis martyrii palmâ in morte decoratus non fuit, martyrii tamen cruciatus in vita passus est, nec solùm ab hostibus christianæ Religionis, qui eum pede manuque dexteris unco ferreo trabi applicarunt, sed ab ipsis solo, ut ita dicam, nomine Christifidelibus, qui illum eorum vitia increpantem verberibus & colaphis ceciderunt & stricto ad collum caputio pene suffocarunt. Hæc autem divino quo æstuabat amore, libenti animo ferens, patientiæ, humilitatis, virtutum omnium in gradu heroico præstitit argumenta, quibus si miracula quæ ab eo patrata sunt, jungantur, nil remanet optandum, quin debiti sanctis Confessoribus honores Ei quoque decernantur.

DOMINICUS Tit. S. Bernardi Presbyter Cardinalis Passioneus.

EXpressam profectò & minimè adumbratam beatissimi illius Apostolici seculi imaginem mihi intueri videtur in toto vitæ cursu beati Josephi a Leonissa, qui austeritate vivendi admirandus, pauper, nudus, operans manibus suis, instans orationi & verbo Dei, dignus tandem habitus est pro nomine Jesu contumeliam pati; ad exemplum enim illorum qui steterunt ante Reges & Præsides, bibit partem Calicis Domini, & quemadmodum Paulo gladium decrevit Regia Neronis, ita Josepho uncum impegit Aula Byzantii: Quamquam enim in sanguine Agni stolam suam ibi non laverit, non defuerunt postmodum opprobria & verbera ipsi turpiter inflicta, non a Scithis & Numidis, non a Populis ingenio & natura efferatis, sed ab illis ipsis quos præceptis imbuebat, precibus adjuvabat, charitate complectebatur, & in ipso (o Gentis nostræ æternum dedecus!) in ipso gremio & sinu Italiæ, ubi licet ignominiis lacessitus evangelizare Pauperibus Regnum Dei non destitit, & ad hoc divinum munus sanctè rectèque obeundum, fame, siti, frigore, nuditate corpus suum, immane quantum, affecit. Cum itaque testante Apostolo Christus fuerit heri & hodie, omnibus Christifidelibus & nobis præcipuè qui excelsam Templi partem tenemus, facilè intelligi datur, potentissimam Spiritus sancti virtutem æquè mirabilem fuisse in Ecclesiæ initio quàm in fine seculorum, in quibus tanta miracula corruscare

ſcare videmus: Suſcita ergo a terra BEATISSIME PATER, hunc inopem & pauperem, & Apoſtolicorum temporum tam ſtrenuum æmulatorem inter domeſticos Dei recenſe, ut ille cujus vices geris, conſtituat eum inter Principes ſuper omnem terram.

SYLVIUS Tit. S. Priſcæ Presbyter Cardinalis Valenti.

Dimicationi beati Joſephi a Leoniſſa, cui Tortorum immanitas & minæ, vitæ pericula & metus ſatis ſuperque impendebant, mors defuit tantummodo, qua deficiente, palmam potius dicerem defuiſſe, quàm victoriam. In eo enim præcipuè mirandam ſe præbuit fortiſſimi conſtantiſſimique Viri deliberatio, animam ſuam ponere in obſequium fidei, itaut innumeros oppetendo cruciatus, nihil aliud egiſſe videretur, quàm prolixa diuturnaque delibatione ſe pro humani generis depravatione naturæ Auctori ſupremoque Religionis Sacerdoti holocauſtum offerre. Cujus præclarum exemplum arbitror, magni faciendum eſſe per SANCTITATEM VESTRAM ſolemni ritu, & ſacrâ, quam paras pompâ: Magnopere ſiquidem chriſtianæ Reipublicæ diuturnitatem & excellentiam intereſt hujuſmodi expiationis vota fovere, ut in Eccleſia quæ immortalitatis templo velut atrium problſtat, victimæ numquam abrogentur, quamvis ſingulari Dei bonitate & providentiâ abrogata ſint ſacrificia.

Fr. JOACHIMUS Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Tertium profert Seraphica ſchola, BEATISSIME PATER, Alumnum beatum Joſephum a Leoniſſa, unde infallibili SANCTITATIS VESTRÆ oraculo & gloria augeatur Sanctorum, & novum militanti Eccleſiæ columen accedat & ornamentum. Eximiæ ſiquidem virtutes, quibus grandi & forti ſpiritu ſe exercuit: Prodigia quæ patravit, nobis illum exhibent in Sanctitate magnificum & mirabilia facientem. Tanta & tam illuſtria ſuæ Sanctitatis ubique locorum reliquit monumenta: Talia & adeo conſpicua ad ejus dignitatem comprobandam dedit Cœlum teſtimonia. Nec ſolas egregii Confeſſoris ille partes adimplevit, ſed Martyrum etiam merita in ſe cumulare non prætermiſit. Cum enim neque cauſa, neque paſſio, neque voluntas defuerit, ſed mors duntaxat dignatione divinâ; dilatio & non conſummatio Martyrii, ut ajebat Cyprianus, non meritum confeſſionis imminuit, ſed magnalia divinæ protectionis oſtendit. Duplici quapropter nomine dignus videtur, qui a Veſtri Apoſtolatus judicio poſt forte & glorioſum devictum certamen coronam conſequatur juſtitiæ. Extollat igitur SANCTITAS VESTRA manus in Sancta, & Eccleſia vocem ejus audiens inter Sanctos relatum veneretur & fateatur, qui ſingulari fortitudine Chriſti nomen portare coram

ram Gentibus non erubuit, & ante Reges & Præsides fateri nunquam formidavit.

CAMILLUS Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Cardinalis Paulutius.

EXimiam beati Josephi a Leonissa de Ordine Capuccinorum Sanctitatem testatam nobis uberrimè faciunt BEATISSIME PATER, tot ipsius virtutum præclara gesta, tot ab eo patrata miracula, quot datum profectò non est brevi oratione complecti: Ab iis propterea recensendis abstineam. Verùm silentio præterire non possum admirabilem ejus zelum, quo in evangelica prædicatione Christo animas lucrifacere assiduè curabat, atque heroicam illam fortitudinem invictumque animum, quo acerbissimas injurias, convicia ac tormenta pro Jesu nomine pati gestiebat, quique eo pervenit, ut quamvis pede manuque dexteris unco ferreo ab orthodoxæ Religionis hostibus e sublimi fuerit suspensus, ut crudelissimam mortem oppeteret, attamen nòn solùm triduo hujusmodi crudele supplicium constantissimè toleravit, donec ab Angelo in forma pueri vinculis dissolutus extitit, sed immo dum supplicium illud patiebatur & ab unco pendebat, fidem catholicam elata voce obtestando eorumdemmet Tyrannorum sævitiam ad sui martyrium provocabat. Hæc igitur revera heroica fortitudo tot aliis comitata virtutibus atque innumeris ab Altissimo comprobata miraculis, jure meritoque postulat, PATER BEATISSIME, ut cœlestes in terris B. Josepho per Sanctitatem Vestram decernantur honores.

CAROLUS ALBERTUS Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Guidobonus Cavalchinus.

BEATISSIME PATER. Quò angustiora in paupertate, in jejuniis, in cilicio, in castitate habuit vasa carnis B. Joseph a Leonissa, eò ampliùs ad barbaras usque gentes evangelizans & docens Christum Jesum dilatavit spatia charitatis, cujus impetum frangere non potuerunt ludibria & verbera, non vincula & carceres, non acerbissima suppliciorum genera, nec omnis denique tribulatio, donec excitato ubique pietatis & divini amoris incendio cursum tam bene cœptum plenissimè consummaret. Alterum hunc itaque præclari Capuccinorum Ordinis heroem tantis laboribus pro gloria Altissimi, pro fidelium utilitate perfunctum fas est, BEATISSIME PATER Sanctorum Catalogo adjicere, nedum ut in singulis ejusdem familiæ Alumnis lætitia æquè ac æmulatio geminentur, verùm etiam ut gestiant omnes, Eum sibi devincire patronum, quem Te Authore noverint Deo apprime charum & hominibus assiduè propitium.

FRI-

FRIDERICUS Tit. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lantes.

FRustra tempus loquendo consumerem, nec dies sufficeret, si beati Josephi eximias virtutes præclaraque gesta velim commemorando percensere. Illud duntaxat meminisse juvat facinus egregium, dum ad christianæ Fidei prolatandos fines Turcarum Tyrannum adire tentaret, firmâ immotâque constantiâ, verberibus, sævissimis cruciatibus, omnium denique contumeliarum generibus sese objecisse; quid aliud hoc fuit, quàm pro Christi nomine pati velle ac vitam profundere? Incredibile prope dictu est [& tamen indubia documenta testantur ad memoriam hominum sempiternam] illum Constantinopoli media Urbe, pede manuque dexteris unco ferreo e sublimi suspensum, triduo supplicium invicto animo tolerasse, Fidem catholicam elata voce concionantem. Innumera alia de beato Viro dicenda forent; sed cum jam omnia fuerint authenticis documentis comprobata in Sanctorum Canonem censeo esse referendum.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis Riccius.

BEATISSIME PATER. Beatus Josephus a Leonissa abdicatis Mundi illecebris & in Familiam Capuccinorum allectus, maxima fidei, obedientiæ & charitatis argumenta præsetulit tam erga Deum, quàm erga Proximos & præcipuè eo tempore, quo in Regionibus Infidelium, Captivorum saluti, eorum indigentiis sublevandis, iisque in fide confirmandis etiam cum propriæ vitæ discrimine summopere insudavit. Quapropter ejus Sanctitatis fama in dies ubique augebatur, eamque miraculorum testimonia illustriorem etiam reddiderunt. Superest igitur, ut SANCTITAS VESTRA divina illa auctoritate, cujus vices gerit in Terris, Sanctorum Fastis adscribat Servum istum verè fidelem, qui non sua sed quæ Jesu Christi toto suæ vitæ cursu quæsivit.

ANTONIUS Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.

MIsit Deus de excelso ignem & erudivit beatum Josephum de Leonissa. Adolescens hoc cœlesti igne eruditus tam impensè Deum colere cœpit, ut inversa phrasi divi Ambrosii videatur vitia prorsus nescisse, quàm emendasse. Adultior autem factus & Religiosus jam effectus hoc eodem igne eruditus perlustravit barbara littora, ut Martyr occumberet: Deo tamen mortem prohibente, diu mortis tormenta gaudens sustinuit. Profectò apostolicus hic est ille Vir, cui illud Apocalypsis effatum congruè aptatur: *Ecce missurus est Diabolus aliquos ex vobis in carcerem ut tentemini, & habebitis tribulationem.* Ad oras Italiæ Deo disponente reversus

versus, Spiritu sancto in corde ejus diffuso tarda nescivit molimina, ut heroica charitatis officia Proximo impenderet. Neque enim aliæ virtutes eidem deesse poterant, cum semper in charitate, idcirco in Deo, & Deus in eo manserit. Si charitas patiens est, & ipse patienter tulit injurias, persecutiones & verbera. Si benigna est, & ipse animos sibi infensos christiana mansuetudine demulsit. Si non inflatur, & ipse quantum virtutibus, ceterisque charismatibus assurgeret, tantum humilitate suique ipsius abjectione deprimebatur. Martyrium igitur utrumque *& horroris, & diuturnitatis*, quorum meminit sanctus Bernardus, feliciter consummavit. Hæc omnia ex mirabilium ejus gestorum serie Tibi nota jam sunt Beatissime Pater. Reliquum est, ut ad sacros Altaris honores, ad Fidelium patrocinium & incrementum beatum Josephum elevare digneris.

PHILIPPUS MARIA Tit. S. Agnetis extra Mœnia Presbyter Cardinalis de Montibus.

Publicis ac supremis honoribus eos æquum est ab Apostolica Sede affici, qui vitæ innocentiâ & miraculorum gloriâ coruscarunt. Satis quidem constat B. Josephum a Leonissa hisce divinæ gratiæ charismatibus emicuisse, qui arctissimo suscepto vitæ Instituto & Fidei Propagandæ zelo accensus, Byzantium se conferens vitam strenuè contempsit, mortem non metuit, corpus carnificibus tradidit. Angeli ministerio a suppliciis ereptus, Italiam revisens, totus in Proximorum salutem distentus, vineam Domini vel in rudibus personis instruendis, vel revocandis peccatoribus a via perditionis ad semitam justitiæ indefessus excoluit. Dicerem cum S. Bernardo [a]: *Ignem urentem* [fuisse] *in consumendo criminum vepres, securim & asciam in dejiciendo malas plantationes*. Censeo itaque, ut juxta hujus Sanctæ Sedis ritum in Album Sanctorum tandem referatur, præsertim ut in B. Josepho a Leonissa Evangelicæ Messis Operarii habeant insuper, quem admirentur, quem imitentur & colant.

D. FORTUNATUS Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Tamburinus.

Josephum a Leonissa Sacerdotem Professum Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum toto suæ vitæ cursu summarum virtutum opera nunquam intermisisse, jam tum perspectum habui, cum pro injuncto mihi munere ejus gesta ad examen revocarem. Ejusdem miracula dum de eo & in Beatorum, & in Sanctorum numerum referendo ageretur, accuratissimè discussa quin probari deberent minimè dubitavi. Hæc verò cum ex Sanctæ Romanæ Ecclesiæ more ita sint in conspectu posita,

a *In Vita S. Malach.*

posita, ut in quæstionem cadere omnino non possint, censeo BEATISSIME PATER, talem ac tantum Virum Sanctorum Fastis esse inserendum. Inde habebit Ecclesia novum, quo fulgeat ornamentum: Inde habebunt Fideles novum in Cœlis Patronum, quem invocent: Inde Regularis vitæ sectatores novum Sanctitatis exemplar, quod sibi proponant ad imitandum.

D. JOACHIMUS Tit. S. Crucis in Jerusalem Presbyter Cardinalis Besutius.

BEatum Josephum a Leonissa unum fuisse ex sanctis Operariis, quos Dominus misit in Messem suam, varietas mirabilium rerum piè fortiterque ab ipso gestarum dilucidè satis ostendit. In pagis enim, villis locisque campestribus, ut Turcarum Regiam omittam, Evangelicæ veritatis lumen ambulantibus in Regione umbræ mortis, Rusticis, Pastoribus, Pueris prædicare non destitit, undecies in die quandoque repetitis concionibus, ipse interim innumeris pene austeritatibus jejuniisque consumptus. Quoniam autem in Agro Domini mittentem semina sua, rite probatis miraculis magnificavit Dominus facere cum eo, ut nos omnes lætantes faciat SANCTITAS VESTRA, æquum censeo quod incorrupta sua voce ceteris ipsum Sanctis annumeret, qui cum exultatione portarunt in Cœlis Manipulos suos.

CAROLUS S. Mariæ in Via Lata Diaconus Cardinalis Marinus.

SI de singulis meritissimi Capuccinorum Ordinis Viris omnes eorum Regulæ articulos rigidè & exactè observantibus, celebriorum Asceticæ disciplinæ Magistrorum opinio fuit, statim illos ab obitu posse inter Sanctos enumerari; quid modò ambigendum erit, ut minùs publicus ille cultus, quem jamdiu sublimiores heroicarum omnium virtutum apices in B. Josepho a Leonissa effulgentes insigniaque subsequuta miracula hujus sanctæ Sedis judicio ritè approbata promeruerunt, ad quascumque etiam catholicas Mundi partes solemniori ritu a SANCTITATE VESTRA extendatur? Quando ipse idem Dei Filius, [hunc illi maximum præparando triumphum] illamet eadem illustriora prodigia, quibus in terris positus ventis & mari imperavit; panes in deserto multiplicavit; mortuosque ad prædicationis opportunitatem vitæ restituit; ab hoc etiam beato Viro patrari posse disposuit; ut illa eadem in toto Orbe clarificatione, quam ipse olim a Patre habuit, hic quoque ejus famulus ab eorumdem æqualitate signorum æquè in omnibus Mundi plagis illustraretur.

Nihil ergo nunc remanet, nisi ut eadem Sanctitas Vestra, [quæ ejusdem Christi Domini vices, toto Orbe plaudente gerit] dignetur efficere: Ut quemadmodum hic adeo celebris inclytæ Religionis Alum-

nus remotissimarum Regionum populis; tot ejus laboribus & ærumnis vocem Domini audire fecit; ita nunc iidem Populi ex novo sonitu in omnem terram illius triumphi exeunte, in Cœlis habere sciant, per quem vicissim eorum vota, velut incensum de manu Angeli in conspectu Domini dirigantur.

Unde justissimo SANCTITATIS VESTRÆ Decreto de eo solemni ritu in Sanctorum Albo adscribendo, æquè submisso ac libenti voto subscribo.

ALEXANDER S. Mariæ ad Martyres Diaconus Cardinalis Albanus.

SIcut miro inscrutabilis Providentiæ ordine Deus Optimus Maximus post donata beatitudinis præmio Sanctorum suorum merita, eadem sæpissime Orbi universo miraculorum testimonio significat: Ita quæ Dei vices gerit in terris, summam SANCTITATIS VESTRÆ potestatem decet illos aris imponere, quos omni virtutum genere ornatos & operum prodigiis claros legitimi examinis perquisitione comperit. Hos inter illustrem sibi locum vindicat beatus Josephus a Leonissa e Capuccinorum, ut ajunt Familia, cui etsi mors defuit inter tormenta, a quibus fuit divinitùs ereptus, non defuere tamen & acerbissimi per triduum cruciatus & juge martyrii desiderium, quo æstuans Evangelicum expleturus ministerium in ipsas Turcarum Tyranni Constantinopolitanas ædes se contulit. Quas tamen inter Infideles non potuit, in Italiæ finibus Apostolici muneris partes fuit executus, dum & assiduis concionibus & cœlestibus colloquiis ignaros fidei elementis instruxit; instructos divinis consiliis ac monitis imbuit & confirmavit; atque obedientia, humilitate, patientia & incredibili carnis maceratione, Crucis mortificationem in corpore portans eximium sese omnibus præbuit christianæ perfectionis exemplar.

NERIUS S. Eustachii Diaconus Cardinalis Corsinus.

INfinito zelo Religionisque incitatus studio B. Joseph a Leonissa multis mirisque modis, virtutum agmen quibus præditus erat, ad salutem tum Christianorum, tum Infidelium procurandam intendit, itaut ipsum Turcarum Tyrannum aggredi ausus fuerit, ut eum ab impietate ad pietatem converteret. Hinc factum est, ut unco pedi & manui dextris infixo per triduum suspensus penderet, ac igne fumoque supposito pene enecaretur; in quo immanissimo supplicio Christi Fidem jugiter testatus est. Quod autem in eo mortem non obierit, cœlesti miraculo referri debet acceptum. Quamobrem BEATISSIME PATER tantum Virum, tantisque cruciatibus cum præclarioribus martyribus comparandum, in Sanctorum Album referendum arbitror.

AGA-

AGAPITUS S. Agathæ Gothorum in Suburra Diaconus Cardinalis Mosca.

BEatum Josephum a Leonissa legitimè pro Christi fide certasse, testantur hinc ferventissimus ejus ardor, quo flagrans Turcarum Tyrannum & reliquas Orientis gentes, quæ in tenebris & umbra mortis sedent, ad Evangelicam vocare lucem gestiebat: Inde mira animi constantia, qua licet manu ac pede unco ferreo e sublimi, ad inferendam illi mortem suspensus, gentem illam ad spiritualem vitam Evangelica prædicatione redigere conabatur. Id præterea testantur hinc triumphus ille de Antistite græco relatus, qui ab eo [a] *conversus instauravit....... quæ demolitus fuerat*: Inde tot impensi ab ipso labores, ut hasce nostras italicas oras expurgaret a vitiis, atque effuso virtutum semine fœcundaret. Id postremò testantur tot signa, quibus claruit dùm viveret, & quibus usque modò inclarescit. Jam verò [b] *hæc est hereditas servorum Domini*, ut cum legitimè certaverint, donentur coronâ [c] *expressa signo sanctitatis & gloria honoris*. Tuum propterea est BEATISSIME PATER, hanc Sanctitatis coronam atque hanc honoris gloriam Josepho a Leonissa decernere.

CAROLUS MARIA S. Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis Sacripantes.

BEato Josepho a Leonissa defuit in morte, sed non in vita neque in desiderio martyrium. Charitas abundavit in corde ejus in operè & sermone; invicta patientia in laboribus, in angustiis, in fame, in frigore, in nuditate, in periculis, in persecutione. Multos Filios genuit per Evangelium, innumerabiles a vitiis ad virtutem traduxit; constans magnanimus & fortis a verbis impiorum non timuit; perpetuò humilis Crucemque Christi jugiter in corde portans & corpore, Sanctitatis suæ odorem latissimè diffundens miraculorum copiâ & præstantiâ, a Te BEATISSIME PATER in terris gloriam expectat, quam suis meritis jam coronatus in Cœlis cumulatissimè est assecutus.

MARIUS SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Bolognettus.

CUm omnium [d] BEATISSIME PATER, *summa virtutum, & totius plenitudo justitiæ de illo amore nascatur, quo Deus Proximusque diligitur*: Hanc profectò virtutum tenuit summam, hanc habuit justitiæ plenitudinem Josephus a Leonissa. Enim verò ita Deum dilexit, ut Dei nomen coram Gentibus quæ Deum non noverunt, nec durissimo quidem supplicio victus,

a *Lib. 2. Paralip. cap. 33 vers. 3.* b *Isaiæ cap. 54. vers. 17.* c *Ecclesiast. cap. 45. vers. 14.* d *S. Leo Serm. in S. Laur. cap. 1.*

victus, portare atque nunciare non dubitaverit. Ita Proximum quoque dilexit, ut non modò [a] *vocaverit frumentum & multiplicaverit illud..... ut non portarent ultra opprobrium famis*; sed etiam evangelico pane, nullo unquam fessus labore enutriverit ac recreaverit. Tuum modò est Beatissime Pater, ut Josephus a Leonissa qui tanto in Deum flagravit amore, tanta exarsit in Proximum charitate, totque præclaris signis in dies coruscat, [b] *per universum Mundum honoretur pro sui veneratione & sanctitate.*

PROSPER S. Georgii Diaconus Cardinalis Columna de Sciarra.

PRo decernenda Canonizatione B. Josephi a Leonissa Tibi non desunt modò Beatissime Pater, duo illa necessaria semper ab Ecclesia reputata pro Beatis inter Sanctos adscribendis, virtus nimirum morum & veritas signorum. Quid enim sanctius in medium nunc proferri potest irreprehensibili & pene cœlesti vitâ B. Josephi a Leonissa, in quo inclytus Ordo Capuccinorum, christiana Respublica & barbara Mahumetanorum gens virtutes omnes in gradu heroico, & præsertim in Deum & Proximum eximiam charitatem non sine admiratione novit, præsentiitque? Nolo hìc recensere miracula omnia, quæ ad Servi Dei invocationem patrata fuerunt, cum ad effectum de quo agimus, satis sint illa duo, quæ a Temetipso post indultam B. Josepho venerationem approbari meruerunt. In hisce profectò miraculis tibi Deus testimonium perhibet de Sanctitate vitæ B. Josephi, & Tibi ostendit illius memoriæ venerationem non esse diutiùs in Ecclesia militanti differendam; sed ad solemnem Canonizationem esse potius deveniendum.

ALEXANDER S. Mariæ in Aquiro Diaconus Cardinalis Tanarius.

BEatissime Pater. Cum beatum Josephum a Leonissa intueor, ejusque virtutes ac præclarissima gesta considero, gloriosissimum Christi Athletam, cui nihil ad eminentem desuit Sanctitatem, videre existimo. Si martyrii palmam quam ob Turcarum etiam salutem ardentissimè expetierat, exquisito sævissimoque tormenti genere, quod Constantinopoli invicto animi robore toleravit, gloriosa Martyrum morte reportare non potuit; divinâ id factum Providentiâ puto, ut Italorum quoque saluti Apostolica charitate atque singulari virtutum omnium exercitio consuleret. Quod cum diligentissimè perfecerit, seque ad ultimum usque vitæ exitum studiosissimum Apostolicæ perfectionis imitatorem atque Sacerdotem numeris omnibus absolutum ostenderit; idque Deus miraculorum splendore confirmare voluerit, æquissimum sanè erit si Sanctorum Albo adscribatur, cunctorumque Christifidelium venerationi proponatur. HIE-

a *Ezechiel. cap. 36. vers. 29. & 30.* b *Lib. 2. Machab. cap. 3. vers. 12.*

HIERONYMUS S. Adriani Diaconus Cardinalis de Bardis.

UT suavissimum Christi jugum ab adolescentia sua B. Joseph a Leonissa portaret, asperam vitæ rationem in sacra Capuccinorum Familia susceptam divitiis omnibus ac voluptatibus prætulit, ut in eo fertilissimo agro fructus daret honoris & honestatis. Ibi verò per visum a sodali jam pridem demortuo de divini judicii severitate commonitus, de perfectiori vita cogitans, ad barbaras gentes de testimoniis Dei in conspectu Regum loquuturus adventat. Inter supplicia immanissima pro amicis animam posuisset, nisi Deus potentiam in brachio suo faciens vitam ei mirabiliter conservasset. In Italiam reversus exemplo ac sermone fide servata cursum vitæ feliciter consummavit.

Beatum hunc propterea Virum humillimè deprecor SANCTITATEM VESTRAM, quod Sanctorum Fastis adscribat, ut istius precibus largiatur clementissimus Dominus Populum suum ad se clamantem ab omni adversitate custodiri.

DOMINICUS SS. Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Ursinus.

BEATISSIME PATER. Josephum a Leonissa Ordinis Capuccinorum ab ipsis incunabulis morti divinitùs ereptum in sortem suam vocavit Dominus, omniumque virtutum genere illustravit: Nil autem pro catholicæ Fidei propagatione reliquit intentatum, pro qua licet mors una defuerit, attamen acerbissima quæque tormenta tremendaque supplicia adeo alacriter ipse subivit, ut cunctis miraculo fuerit. Prophetico lumine decoratus, mirabilior factus est gravissimis morbis simplici tactu, prece, aut imperio repulsis, moderatis arbitrio suo elementis, multiplicatis non semel annonis, fluminibusque quà sicco pede, quà pallio transactis: Reliquum ergo ut illius Sanctitatem, quam tot signis Altissimus probavit de Cœlis, SANCTITAS VESTRA publicet in terris.

MUNDILLUS Ursinus Patriarcha Constantinopolitanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Quanta intercesserit inter beatum Fidelem a Sigmaringa, & beatum Josephum similitudo, nemo non videt. Uterque idem Capuccinorum Institutum sanctissimè professus est. Uterque jejuniis, flagellationibus ceterisque virtutibus professionis suæ perfectionem est assecutus. Uterque Evangelium per infideles Nationes incredibili ardore, summis laboribus ac periculis disseminavit. Uterque demum martyrio coronatus meritò dici potest. Quanquam enim beatus Joseph vitam re ipsa non profuderit, ut nec profudit Joannes Evangelista; tamen neque ipse martyrio, neque ipsi martyrium defuit. Nam Constan-

tinopoli

tinopoli in odium christianæ Religionis pede manuque dexteris unco ferreo e sublimi suspensus, ut in eo tormento dolore & fame confectus enecaretur; animam profectò exhalasset, nisi postquam per triduum crudele illud supplicium toleraverat, Angeli beneficio ab unco & vinculis liberatus esset. Hac porro Sanctorum inter se similitudine usus est Venerabilis Dei Servus Cardinalis Bellarminus Clementi Octavo suasurus, ut beato Hyacintho pridem canonizato beatum Raymundum ejusdem Ordinis Prædicatorum adjungeret. Hanc eandem adhibuit SANCTITAS VESTRA, cum Benedictum Tertiumdecimum precaretur, ut beato Jacobo Piceno beatum Franciscum Solanum ejusdem Ordinis Minorum associaret. Fas igitur sit etiam mihi vestigiis tam gloriosis insistere; & preces humillimas Sanctitati Vestræ exhibere, ut Canonizationi jam præsignatæ beati Fidelis a Sigmaringa aliam beati Josephi ejusdem Ordinis superaddat. Decet enim ut biga ista Sanctorum [Chrysostomi verbo utor] quæ Christi jugum pari devotione portavit in terris, & nunc pari felicitate triumphat in Cœlis, ab eodem Summo Pontifice Christique Vicario consecretur.

ANTONIUS MARIA Pallavicini Patriarcha Antiochenus Assistens.

SAnctitatem quam adhuc Puer eximiis beatus Joseph indiciis præferebat, integro vitæ cursu præclaris justitiæ operibus feliciter absolvit. Ampliandæ Religionis zelo pro nomine Jesu contumelias & sævissimos cruciatus gaudens passus est, ut sola mors, non ipsi martyrium defuerit: Vir erga Proximos charitate verè Apostolicus, in corporis castigatione asperrimus, vivens & post obitum clarus miraculis, dignissimus planè censendus est, qui inter Sanctos referatur.

THOMAS Cervini Patriarcha Hierosolymitanus Assistens.

QUi ad Turcas Christi fidem prædicaturus perrexit; qui Turcarum Tyrannum ipsum a Mahometo ad Christum convertere fuit aggressus, quique ob id dira tormenta sustinuit, beatus Joseph a Leonissa non heroicam tantùm fidem, sed & charitatem & fortitudinem, immo & virtutum omnium cumulum ostendit; Quæ cum ab illustribus miraculis firmitatem acceperint, decet profectò ut decus illud accedat, quod heroicis Viris solet Ecclesia decernere.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Ejuſdem Verſio latina.

GABRIEL Eva Archiepiſcopus Cypri Syrus Maronita Aſſiſtens.

QUod ſanctus Cyprianus de ſancto Lucio Papa & Martyre ſcripſit, hoc in beato Joſepho a Leoniſſa repræſentatum videmus. In Confeſſoribus Chriſti (inquit ſanctus Cyprianus) dilata martyria non merita confeſſionis minuunt, ſed magnalia divinæ protectionis oſtendunt. A ſupremo quidem Turcarum Tyranno in beatum Joſephum latâ mortis ſententiâ pede ille manuque dexteris a Satellitibus unco ferreo e ſublimi ſuſpenſus eſt eâ lege, ut tamdiu ex ea trabe penderet, quamdiu dolore & fame

& fame confectus crudelissimo mortis genere animam exhalaret. Verùm tametsi ea mors defuit, quam unam ut dissolveretur & esset cum Christo, ardentissimè cupiebat; non tamen Josephus martyrio, neque martyrium Josepho defuit. Quum ipse paratus esset promptusque omne subire supplicium, Dominus illum pœnæ substraxit & Italiæ reservavit. Rediente illo ex Urbe Byzantina in Italiam, breviata non est in Josepho confessionis suæ dignitas, sed magis crevit assidui fortisque legis Divinæ Præconis auctoritas, ut Christo pararet ad prælium milites non solum sermonis & vocis incitamento, sed fidei & virtutis exemplo. Itaque tantus talisque Christi Confessor, qui Orientem simul & Occidentem illustravit, haud dubito quin tutò in Sanctorum numerum a SANCTITATE VESTRA referri possit.

ALEXANDER Borgia Archiepiscopus Firmanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Cum inter divi Francisci Familias illa quæ Capuccinorum dicitur, priscam Parentis sui disciplinam adamussim repræsentet, & ab austeritate vitæ plurimum commendetur, quid nobis sentiendum est de beato Josepho a Leonissa, qui inter Capuccinos ipsos supra communem modum in jejuniis, in vigiliis, in laboribus, in ærumnis excelluit? Cui verè Mundus crucifixus fuit & ipse Mundo, qui carnem non domuit solum, sed perpetuæ ac durissimæ servituti subjecit, nec aliter corpus habuit quàm vilissimi jumenti loco? His addamus quod dissociatas planè res, contemplativæ scilicet activæque vitæ officia arctissimo erga Deum & Proximum charitatis nexu miscuit simul atque conjunxit. Addamus quæsitum apud Barbaros Martyrium, & citra mortem per sævissima tormenta susceptum, itaut dignus omnino videatur veterum Confessorum præconio. Quod cum ex iis, quæ accepimus, ita sit, profectò beatus Joseph cœlestibus quoque donis ac miris signis a Deo probatus, a Te BEATISSIME PATER summis titulis ornandus & Christifidelibus proponendus est hoc præsertim tempore, quo turbatâ maximis atque atrocissimis bellis christianâ Republicâ, non audimus tantùm, verùm etiam experimur irrumpentia in Ecclesiam & in Rempublicam mala; dum homines ut Apostolus olim prædixit, [a] invicem mordent & comedunt, & nos consumimur. Siquidem spes est quod ille, qui adhuc mortalis non solùm privatas Familias, sed integros pene Populos acerbissimis odiis diu inter se dissidentes ac dimicantes optima fide pacavit, immortalis modò & cœlesti sede receptus fiat pro nobis Intercessor apud Deum, ut audiat tandem gemitus oppressorum, aspiciat lacrymas viduarnm, parcat calamitatibus Reipublicæ, ac sublatis bellis, compositis dissidiis, extinctis contentionibus pacem ponat fines Ecclesiæ.

a *Ad Gal. cap. 5.*

JOSEPH MARIA Ferroni Archiepiscopus Damascenus Assistens.

ARdentissimæ in Deum & Proximum charitatis victima verè fuit beatus Joseph. Pro Dei gloria & animarum salute nec suspendio mori timuit, nec in laboribus vivere recusavit. Quid ergo reliquum est, nisi quod tam magnum Seraphici Ordinis lumen, & ornamentum a super candelabrum in sancta Ecclesia collocetur, ut omnibus qui in domo Dei sunt, elucescat?

JOANNES FRANCISCUS Stoppani Archiepiscopus Corinthi Assistens.

IN sublimi humilitatis fastigio solidiora jacens Sanctitatis fundamenta B. Joseph a Leonissa tanta erga Deum ac Proximos charitate refulsit exarsitque, ut primò Byzantium martyrii avidus contenderit, illudque afferendo & prædicando sustinuerit, licet servatâ per miraculum vitâ non consumaverit; ac postremò in propria Deo sic disponente reversus omnibus omnia factus, & sui ipsius sedulus abnegator pro Fratribus cupiens anathema fieri animam pro iisdem ponere non dubitaverit. Virum proinde & hujusmodi & ceteris charismatum donis exornatum præclaràque præditum Sanctitate multis & ad portentum patratis signis comprobatâ in Sanctorum Album referri ad militantis Ecclesiæ præsidium & decus, dignum justumque videtur, quatenus ita ab Apostolica hac Sancta Sede dijudicetur.

MICHAEL de Palma Archiepiscopus Teatinus Assistens.

MIrabilia sunt nec pervia dictu, quæ operatus est Deus in famulo suo B. Josepho a Leonissa, de cujus Canonizatione instantia proponitur PATER BEATISSIME: *Ab infantia præventus in benedictionibus Sanctorum, crevit postea pietate & gratia coram Deo & hominibus.* In Seraphico Ordine Capuccinorum adscitus, brevi adeo virtutum omnium attigit culmen, ut jure merito heroici hominis gloriam fuerit adeptus. In Regulari Observantia nullus exactior, in rigore pœnitentiæ nullus fortior, in abjectione humilitatis perfectissimus.

Dilatandæ Fidei exscitatus ardore, longissimo itinere ad Turcias peregrinatus Nationes, nihil pavidus ea perpeti, quæ infidelium rabies inferret, vincula, verbera, vulnera, flammas, Cruces, inter quæ mortem invictam opetjisset, nisi inde Angeli Ministerio fuisset ereptus.

Apostolici herois insigne meritum miracula plurima decorarunt, ne post testimonium hominum deesset Sanctitati ejus Testimonium Dei, quod majus est.

a *Matth. cap. 5. 15.*

Benemeritum itaque Virum de Fide, de Ecclesia, de Seraphica Familia Capuccinorum, cumulatum virtutibus, fulgentem signis proficuum est, PATER BEATISSIME in christiana Republica Populorum imitationi & venerationi proponere; prout solemniter fiet, statimac a Te suprema proferatur sententia, per quam beatus Joseph a Leonissa inter sanctos Confessores recenseatur.

STANISLAUS Poliastri Archiepiscopus Rossanus Assistens.

O Altitudo divitiarum sapientiæ & scientiæ Dei, quàm incomprehensibilia sunt judicia ejus & investigabiles viæ ejus. Centum triginta quatuor annorum stadio, beati Josephi a Leonissa non obscuro Aprutii Oppido Minorum S. Francisci Ordinis Capuccinorum Sacerdotis Professi eximia ac præclarissima omnium virtutum merita longo non minus ac injurioso jacuerunt detenta silentio, totidemque annis omnigenæ Sanctitatis ac miraculorum undique percrebrescente rumore ac luculentissimâ famâ, divinæ Majestatis hinc ingentia emittebantur Fidelium suspiria, hinc egenorum flagrantia dirigebantur desideria, hinc obligatorum fervidissimæ effundebantur gratiarum actiones & preces, hinc supplicantium orationes & vota, ut illa tandem elucesceret clarissima dies, ut expectatissimus denique appareret ille Christi Vicarius, qui B. Joseph Venerabile nomen, quod dæmones, morbi & elementa senserunt, ex sublimi Apostolico Solio Numinis potestate coruscans debito cumulabit honore, cum adscribet tandem Sanctorum in Albo! Hoc enim cæcorum turba qui visum acceperant, hoc surdorum agmina qui impetrarunt auditum, hoc infirmorum qui sanitatem receperant, expectabant legiones innumeræ! Hoc paralytici ut sanarentur, leprosi ut mundarentur, nudi ut operirentur, ut satiarentur famelici, ut liberarentur optabant obsessi. Hoc unum profectò exquirebant errantes ut corrigerentur, cogitabant pœnitentes ut justificarentur, præstolabantur justi ut confirmarentur: Hoc demum tota Capuccinorum Familia ut ad integritatem & pristinum fervorem restituta videretur eorum jam demissa & nonnihil collapsa Religiosa Observantia. Cum divinitùs factum est, nostrisque indultum temporibus, ut supremo quo præsidet Throno BENEDICTUS XIV. hujus nominis Pontifex Optimus Maximus, cui tanti momenti negotium ab ipsa æternitate reservatum erat atque dispositum, ad decernendum assurgeret, & infallibili sanctæ Sedis oraculo beatum Josephum Sanctorum Fastis adscriberet, & expectantibus postulata concederet. Plaudant nunc Ecclesiæ triumphantis Cœlicolum chori, exultent militantis Christiadum exercitus, confundantur Principes tenebrarum & contremiscant, & nostra secum Joseph pectora in Cœlum trahat.

FER-

FERDINANDUS MARIA de Rubeis Archiepiscopus Tarsi Assistens.

VIta B. Josephi simillima meo judicio videtur fuisse illi, quam sanctissimè ac laudatissimè egit B. Fidelis a Sigmaringa, neque unam ab altera propemodum discrepare. Idem Ordo, eædem virtutes, idem Apostolatus ministerium, ut dici possit Deum [a] *misisse illos binos ante faciem suam in omnem Civitatem & locum*. Id unum inter illos discrimen intercessit, quod alter morte sua factus est martyr: Alter subductus morti longius martyrium vivendo tulit. Itaque quod suffragium fuit de B. Fideli martyre inter Cœlites recensendo; idipsum ferre de B. Josepho Confessore non dubito,

JOANNES ANDREAS Tria Archiepiscopus Tyri Assistens.

HUnc Christi Athletam B. Josephum a Leonissa singulari Dei beneficio in sortem Domini electum fuisse, non obscura sunt testimonia: Quare adolescens lubricam illam ætatem immaculato calle percurrit: Proprii Instituti Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, cui nomen dedit, exactissimus custos fuit: Tandem sanctimonia ultimum diem clausit, quam misericors Dominus pluribus signis & miraculis, ipso vivente & post ejus obitum comprobavit. Unde ut B. Joseph in Sanctorum Confessorum Album referatur, non est qui non consentiat. Quid ni si ipsum Martyrem appellavero? Equidem nec ipse martyrio, nec martyrium ipsi defuit. Desiderio martyrii Constantinopolim se transtulit; ibique in eum mortis sententiâ latâ, triduo sævissimum supplicium invicto animo toleravit, fidemque catholicam e sublimi suspensus igne fumoque supposito elata voce testatus fuit. Et licet in pace superstes postea quieverit, a fide tamen non tormentorum vi decessit, ut inter negatores nomen obtineret, nec fugam arripuit, ut extorris nuncupari valeret; minusque solutâ pecuniâ a vexatione se redemit, ut Libellaricus dici posset, de quibus tam eruditè in aureis Commentariis [b] de Canonizatione Sanctorum per SANCTITATEM VESTRAM differitur; sed Angeli beneficio vinculis solutus in Italiam rediit; & de similibus Martyribus in sacra Antiquitate plura numerantur exempla, quorum nonnulla modò per Sanctitatem Vestram in hodierna sua eleganti Alloquutione fuerunt allata: Verùm cum secundum præsentem Ecclesiæ disciplinam requiratur consummatum martyrium, ut Sancti inter Martyres ab Ecclesia renuncientur, & in laudata Alloquutione etiam proclamatum extitit, sufficit quod noster B. Joseph sit coronatus in Cœlis, ubi, ut inquit Cyprianus, [c] Deus Martyres probat & coronat.

a *Lucæ cap.* 10. 1. b *Lib.* 1. *cap.* 2. c *Ep.* 54.

NICOLAUS Carafa Archiepiscopus Philippensis Assistens.

CUM Lutherana lues nedum e Germania, verùm etiam e ceteris Septentrionis partibus catholicæ Fidei germen penitus evellere contenderet, moliretur, Romani Pontifices Prædecessores tui summo quo Tu polles, zelo in Fidei puritate tuenda, ut huic tam pernicioso morbo occurrerent, Concilium OEcumenicum Generale Tridentinum uti præ omnibus opportunum ac salutare remedium indixere. Eo ipso tempore Italia nostra, ubi catholica Fides & primam Sedem & Principatum possidet, non sine divini Numinis speciali ope beatum Josephum in Oppido Leonissæ in lucem edidit; cujus altissimæ perfectionis fama vitiorum hæresumque monstra confunderentur, & vera quæ per dilectionem operatur, Romana Fides ex ipsius splendore virtutum novum reciperet munimen & solamen. Et sanè in Viro isto omni laude digno, non minus propriæ quàm alienæ solicito salutis, tam vehemens divini amoris æstus ac catholicæ Religionis propagandæ Fidei studium fuit, ut non modò abdicatis seculi pompis totum se Deo in sacra Capuccinorum Familia manciparet; ubi orationibus, vigiliis, jejuniis ceterisque corporis macerationibus operam dedit: Sed nil omittens pro illius seculi depravatis moribus corrigendis, in omni virtutum genere se exercens, ita divina flagrabat charitate, ut etiam martyrium Christi Athleta pro Infidelium appeteret conversione, ut ejus gesta loquuntur. Itaque si SANCTITATI TUÆ visum fuerit, Beatum istum Sanctorum Catalogo adscribendum censeo.

D. FERDINANDUS ROMUALDUS Guiccioli Archiepiscopus Ravennæ Assistens.

NUllis profectò humanis laudibus æquari possunt, SANCTISSIME PATER merita beati Joseph a Leonissa. Charitas illius in Pauperes, in Peccatores & Infideles flamma ignis fuit, flamma lucens & comburens. Quæ non excogitavit Joseph, quæ non suscepit, quæ non absolvit sanctissima heroica facinora, ut Pauperes levaret, Peccatores ad cor, Infideles ad fidem converteret? Barbarorum Regiones ultro adiit, immanitatis faciem & minas non timuit, ut Captivorum gemitus solaretur, catenas abrumperet & secretiora tremendi Regis penetralia tentavit, ut eo usque insinuata Fides captivitatem tot Infidelium ad Crucifixi pedes captivam duceret. Non illum carceres, non verbera, non plagæ, non immania tormenta a proposito terruerunt; etsi minùs jam martyrem sanguineæ Turcarum cruces tunc consumarunt, consumavit tamen amor & charitas, incessanti laborum, vigiliarum, itinerum, solicitudinum pro salute Proximorum, pro Christi Pauperibus martyrio. Admirabilia

lia hæc omnia, imperceptibilia ac pene divina merita, Beatissime Pater per se ipsa loquuntur, per se ipsa debitum Cœlitibus cultum expetere atque exigere videntur.

FELIX Solatius Archiepiscopus Thebarum Assistens.

QUem in præparato martyrio toleratis priùs per triduum atrocissimis cruciatibus Martyrem noluit omnipotens Deus, eumdem tamen Confessorem admirabilem sub diverso martyrii genere, ut exemplar christianæ perfectionis nobis reliquit: Beatus enim Joseph a Leonissa in Italiam e Constantinopoli redux, ferventiori charitate pro salute Proximi incensus, in pagis & villis, ubi Messis quidem multa & Operarii pauci, errantibus a semita, qua iter ad cœlestem Patriam intenditur, lumen Evangelicæ veritatis attulit: Pueris & Pastoribus maximo cum labore Fidei rudimenta præbuit, flagitiosos homines ad caulam Domini reduxit, & patientia & humilitate excellens, lacessitus injuriis, verberibus & colaphis, invictam sui animi mansuetudinem demonstravit, alteram maxillam, exemplo Salvatoris nostri percutientibus præbens. Tutò igitur, Beatissime Pater Virum tam eximium, virtutibus omnibus heroicis & probatis miraculis clarum, qui in vinea Domini strenuè laboravit, & cui Deus maximum incrementum dedit, in Catalogo Sanctorum adscribendum censerem, ut hoc in terris cultu novæ gloriæ augumento cumuletur in Cœlis.

ANTONIUS Fonseca Episcopus Æsinus Assistens.

SI veritate prædicante qui se humiliat exaltabitur, & qui confitetur Christi nomen coram hominibus, glorificabitur coram Angelis Dei; jure Beatissime Pater ad pedes Sanctitatis Tuæ provolutus enixè oro atque obtestor, ut beatus Joseph a Leonissa Sanctorum Fastis accenseatur. Admirabilis enim illius virtus sub asperrimo Capuccinorum habitu, in abjectissimis Cœnobiorum officiis, in reducendis ad frugem rudioribus populis latere maximè studuit: Nomen autem Christi inter Gentes coram Regibus, & ferreo etiam unco suspensus annuntiare non destitit. Jam verò eximia illius Sanctitas gloriâ miraculorum splendescens, ejusque exuviæ lacteo humore fragrantes, dum illa subjici nequit adversariorum insidiis, & istæ a Barbarorum injuria evaserunt immunes, omnium Fidelium admirationem cultumque promerentur ac postulant.

NICOLAUS MICHAEL Abbati Episcopus Scyllacii.

Filius accrescens Joseph crevit ab infantia misericordiâ & Sanctitate. Grandior perfectior evasit. Continentiæ & pudicitiæ utriusque Josephi imitator, Minorum Capuccinorum Ordinem ingressus crevit de virtute in virtutem in gradu heroico; crevit gloria illustrium miraculorum in vita & post mortem. Crescat ergo SANCTISSIME PATER beati Josephi cultus, & sanctificetur adhuc qui Sanctus est.

Fr. PLACIDUS Pezzancheri Episcopus Tiburtinus Assistens.

Beatus Joseph a Leonissa, quem ab ipsis incunabulis sibi elegisse visus est Deus, integerrimè vixit in seculo. Verùm non ignarus virginitatis lilium inter poenitentiæ spinas magis vigere tutiusque servari, Ordinem Minorum Capuccinorum adolescens ingressus, cunctis quæ Seraphici Instituti Sacerdotem decent, virtutibus animum excoluit, & corporis sensus peculiaribus exquisitisque cruciatibus afficere non intermisit; Immo charitate æstuans Constantinopolim perrexit, ubi pro Christo labores, ludibria, verbera, carceres & triduò immane supplicium, cancri nuncupatum fortiter atque alacriter pertulit, in quo morte acerbissima certò certiùs occubuisset, nisi divinitùs fuisset ereptus; ita ut martyrio non defuerit animus, licet Persequutor totum non fuderit sanguinem. Et cum vicissim Deus a quo bona cuncta procedunt, illum altissimæ contemplationis ac prophetiæ dono pluribusque miraculis nobilitaverit, apertè indicat se velle, ut idem sanctis Confessoribus solemni ritu adnumeretur.

BERNARDUS ANTONIUS Pizzella Episcopus Constantiæ Assistens.

Qui fecerit & docuerit sic, magnus vocabitur in Regno Cœlorum. Utrumque perfecit beatus Joseph a Leonissa Ordinis S. Francisci Capuccinorum Sacerdos, dum in Christi Ecclesia opere & sermone plurimùm potuit. Fecit vel Puerulus jejunio assuetus, fecit ætate grandior, qui & seipsum odisse & Crucis mortificationem jugiter in suo corpore gestare in moribus habuit: Fecit usqueadeo solicitus, ut martyrii desiderio flagraverit: Neque verò aut caussa martyrii aut poena defuit: Defuit tantùm mors, quod multum adhuc viæ conficiendum illi superesset.

Docuit quum in ipsa juventa æquales ad Mundi contemtum fuerit adhortatus: Docuit verbum Dei evangelizando: Docuit insuper Apostoli Andreæ exemplum sequutus, solido triduo quo suspensus pependit; & catholicam Fidem nec labore victus, nec tormentis fractus palam testatus est.

Quis

Quis ergo prohibet, egregium hunc Ecclesiæ filium, miraculis quoque clarum, magnum vocari in Regno Cœlorum, & inter Sanctos referri? Ego sanè nedum ita sentio, sed enixè deprecor, ut tandem de Sion exeat lex & verbum Domini de Jerusalem.

Fr. PAULUS Alpheran de Bussan Episcopus Melitensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Vir Apostolicus Josephus a Leonissa Ordinis Capuccinorum ardentissimo animarum zelo cum esset accensus, ad effundendam Turcis Evangelicam lucem Byzantium advolavit; ubi tot atrocia pro Christi Fide pertulit supplicia, & quamvis mortem non oppetierit gloriosam, ipse tamen martyrii palmæ non defuit. Omni denique virtutum genere, præsertim durissima carnis mortificatione, admiranda humilitate, gloria miraculorum, sicut lampas ignis in Ecclesia Dei resplenduit: Fac supplex oro BEATISSIME PATER, ut cœlestes inter Cives Vir gloriosissimus resplendeat, & ita censeo.

ALEXANDER de Abbatibus Episcopus Viterbiensis & Tuscanensis Assistens.

INter complura beati Josephi a Leonissa miracula, ipsam ejus vitam majus dixerim miraculum. Istiusmodi videbitur adhuc lactentis infantia ab oppressionis periculo divinitùs erepta. Nec prodigio caruit pueritia vixdum septennis, tunc equidem ætate imbecillis, sed jam matura virtuti. Nec sine miraculo florida juventus obsequentes habuit morbos ad tuendum perpetuæ castitatis propositum. Martyrio jamjam proximus mortem non tam mirabiliter evasit quàm superavit; sic tamen ut sibi mortuus Deo viveret & Proximorum saluti. Postremò in admiranda ipsius morte pulchrioris vitæ præseferebant indicia vividus color, flexiles artus & fragrans odor. Hæc sunt vitæ & virtutum miracula, quæ prodigiorum miraculis adjuncta Sanctum in terris proclamant Josephum a Leonissa, si SANCTITAS VESTRA dignetur communibus Fidelium votis annuere.

NICOLAUS FRANCISCUS de Bonhome Episcopus Carpasiensis Assistens.

EA est Bonitas divina, ut quemadmodum in veteri testamento identidem mittebat Prophetas & Viros virtute pollentes, qui Populum Israel a viis suis corruptis se convertere invitarent, ita quoque in novo testamento indesinenter suscitat Viros Sanctitate præcellentes, qui verbo & exemplo præeant Populo sibi acquisito, ovesque vel devias, vel errantes ad Ecclesiam suam & Christi sequendam doctrinam vel aggregent vel

vel revocent; inter hos fuit beatus Joseph a Leonissa Sacerdos Capuccini Ordinis, qui ab incunabulis mirabiliter a Deo conservatus, toto vitæ decursu prodigia fecit in virtutum exercitio, signanter in exercendis humilitate, abstinentiâ, castitate, obedientia, fide, spe, charitate in Deum & Proximum, atque in omni virtute confortatus secundùm potentiam claritatis Dei in omni patientia & longanimitate, cum gaudio omnibus ad omnia factus evangelizavit Evangelium Christi, opprobria & carceres fortiter sustulit, martyrium sanguinis perfectum ardenter desideravit, martyrium quoad pœnas & supplicia hilariter sustinuit, & divinâ potentiâ a morte ereptus martyrium mortificationis jugiter in corpore suo portavit: Sicque cucurrit ut comprehenderit & bravium acceperit, atque dignus factus sit inter filios Dèi computari, & in partem sortis Sanctorum in Cœlis cooptari. Præmissum contestantur miracula in vita ejus & post mortem divinitùs operata per ejus intercessionem: Quapropter si ita placuerit SANCTITATI VESTRÆ, dictum B. Joseph in Catalogum Sanctorum per solennem Canonizationis actum in terris referendum esse existimo & ita supplex oro.

LUDOVICUS ANTONIUS Valdina, olim Cremona Episcopus Hermopolitanus Assistens.

INter Populorum Principes, qui in Cœlis congregati sunt cum Deo Abraham referre meritò potest SANCTITAS VESTRA consuetis Sedis Apostolicæ cæremoniis beatum Joseph a Leonissa, in quo profugus ille justus clarè apparet, quem deduxit Sapientia per vias rectas, donec daret illi claritatem æternam. Profugus a seculo beatus Joseph se recepit in Arcem Religionis Patrùm Capuccinorum, in qua tota vita ambulavit vias rectas omnium virtutum. Ab Italia deduxit illum Sapientia Constantinopolim, ibique vias rectas & maximè difficiles tenuit Fidei christianæ, tendendo pro Christo crudele martyrium, pede manuque dexteris integro triduo, ferreo unco e sublimi suspensus, ignisque suppositi denso fumo suffocandus. Ope Angeli liber a Turcis, & in Italiam redux cucurrit vias omnes charitatis in fame & siti, in itineribus & laboribus, in frigore & nuditate, flagellis & contumeliis, loricâ ferreâ continuò præcinctus, ut Christum Dominum clarificaret super terram. Ostendat nunc ergo illum Vicarius Christi in Civitate sancta Hierusalem habentem claritatem Dei.

FABRICIUS Borgia Episcopus Ferentinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Si in rebus arduis conatus ipse & prompti animi obsequium pro facto est, quemadmodum Abrahami exemplo divinitùs ostensum novimus, profectò B. Josephus a Leonissa qui Christi fidem

fidem coram Regibus & Tyrannis prædicare in animo habuit, ac tropheum Crucis Christi Constantinopolitanis Arcibus impavida intulit manu, atque ea de causa ex unco ferreo per triduum suspensus immane tormenti genus fortiter alacriterque sustinuit; martyrii decus non tam amisisse, quàm novo rerum deinde præclarè gestarum decore cumulasse censendus est. Servatus enim divinitùs fuit, ut asperrimo vitæ genere mortificationem Jesu, cujus mores exprimere & gloriam propagare vehementer studuit, semper in corpore suo circumferret, & ad martyrii palmam Apostolicos labores adjungeret, dum proximorum salutis studio flagrans oppida & villas, ubique virtutum vestigia relinquens, ubique messem animarum colligens circumcursaret. Quocirca Beatissime Pater, tam eximia B. Josephi virtus satis a Deo miraculis comprobata meritò exposcit Sanctorum honores, ex quibus Christifideles ad imitationem & invocationem ejus inflammentur.

HIPPOLYTUS e Rubeis Sancti Secundi Episcopus Senogalliensis Assistens.

Alter iste Seraphici Patriarchæ Francisci filius beatus Joseph a Leonissa, duobus aliis per Sanctitatem Vestram uti confidimus, ad altiorem cultum provehendis beato Fideli a Sigmaringa, & beato Petro Regalato congruum quidem est associari. Non ipse martyrio, neque martyrium ipsi defuit; cum primo non studium orationis, non vis compassiva dolorum ac vulnerum Christi Domini; cum secundo non humilitatis & paupertatis amor, non patientia in adversis, non zelus Sacerdotalis pro domo Dei, non effusa & perfecta charitas; non demum ante & post mortem miraculorum præstantia cum utroque. Quid ultra? nomen illi Joseph: Nomine ipse suo gloriam sibi augeri postulat: Scilicet filius accrescens Joseph.

D. PAULUS THOMAS Marana Episcopus Asculanus in Piceno Assistens.

Beatissime Pater. Ut Beatitudo Tua exaltet in Ecclesia laureâ Sanctitatis B. Josephum de Leonissa a Te petunt virtutes in gradu heroico quibus se ornavit, innocentia nunquam interrupta, virginitas immaculata, paupertas arctissima, obedientia admiranda, pœnitentia sine exemplo, humilitas profunda, abstinentia semper austerior, amor in Deum quotidie intensior, charitas in Proximum undique exæstuans, longum denique martyrium non alleviatum per mortem, a qua miraculosè fuit præservatus; humiliter etiam postulat Asculana Ecclesia, cujus Diœcesim prius sanctis ejus operibus, dein morte verè pretiosa in Domino

mino illustravit. Annue igitur SANCTISSIME PATER, Sanctum legitimè declarando, quem jam in Coelis regnare manifestissimè comprobatur.

Fr. SILVESTER Merani Episcopus Porphyrien. Assistens.

IN B. Josepho a Leonissa habemus Religiosæ perfectionis cultorem eximium, & Virum undequaque Apostolicum, qui non solum fuit illustris gloria confessionis, sed & ipsam martyrii si non lauream, certè laudem abundè promeruit; pœnam siquidem subjit pro Christi nomine, quæ satis fuit ad illius consummationem, & sola Dei virtute ac voluntate factum est ne consummaretur, ut inde jure quæri possit an gloriosior, quia martyrium sustinuit, an quia non perfecit. Itaque non jam precibus & supplicationibus agitur, sed ipsa exigit Dei gloria, ut beatus Petrus Apostolus qui adhuc in SANCTITATE VESTRA & vivit & loquitur, voce sua pronunciet beatum hunc Cœnobitam talem ac tantum fuisse Virum, de cujus præclaris exemplis, meritis ac triumphis Christi Ecclesia jure ubique in Domino glorietur.

NICOLAUS Mancinforti Episcopus Anconitanus Assistens.

BEato Josepho a Leonissa nulla defuit virtus, nec martyrii tormenta defuerunt. Talenta præterea quæ a Deo acceperat, sancto fœnore superlucratus in Apostolico quod ritè exercuit, ministerio dignus fuit, *qui intraret in gaudium Domini sui*; unde Vir Dei tot glorificatus miraculis, dignus quoque videtur, ut a SANCTITATE VESTRA in Sanctorum Albo describatur.

ANTONIUS Cantoni Episcopus Faventinus Assistens.

QUæ Apostolici Viri maximè propriæ sunt virtutes animique dotes, has in heroico perfectionis gradu agnoscere licet in B. Joseph a Leonissa, cujus præclarè Gestis præclariora accedunt usque ab incunabulis patrata miracula. Cumque nec ipse martyrio, nec martyrium ipsi defuerit, meritam quoque gloriæ coronam eidem non defuisse credendum est. Id autem a SANCTITATE VESTRA solemni judicio definiri catholicus Orbis exoptat.

PAULUS Bonavisa Episcopus Spoletinus Assistens.

SAcerdos pjissimus Joseph a Leonissa usque a teneris annis perfectionis iter arripuit, & in sortem Domini vocatus in Capuccinorum Religione, tum alibi, tum præcipuè in mea Diœcesi suæ sanctissimæ vitæ reliquit vestigia. Invisitur adhuc ille fons, ubi aquam sordidam intincto

pane

pane sorbebat: Adsunt etiam illa sacra Rostra in quibus ferventissimo zelo viventes in tenebris ad viam lucis revocabat; & pene dicam audiuntur usque nunc Populorum gemitus peccata, ipso perorante amarissimâ contritione detestantium: Vitæ austeritate perfectissimæ poenitentiæ licet innocens semitam pressit: Integerrimæ puritatis liliis circumdatur: Patientiæ mansuetudine admirabilis, ceterarumque virtutum splendore mirificè irradiavit. Amore tenerrimo dilexit Proximum suum, & inimicos suos singularibus amoris officiis prosequebatur: Charitate in Deum jugiter languebat: Unde evocatus ad gloriam nostri adhuc non obliviscitur, cum per insignia prodigia etiam nunc suæ charitatis viscera diffundit, quibus rite probatis tutò conjicere possumus, benignissimum Deum qui illum glorificavit in Cœlis, velle etiam ut veneretur in terris, si tamen ita SANCTITATI TUÆ visum fuerit.

CÆSAR Bonajuti Episcopus Pharensis Assistens.

VIx puerilis ætatis stadium aggressus fuit B. Joseph a Leonissa, cum incredibili erga inopes misericordiâ & perpetua quadam, sibique semper constanti morum suavitate & gravitate, quasi myrrha electa dedit sanctitatis odorem: Flagrans martyrii ardore Catholicæ legis fuit propugnator & vindex: Æstuabat erga Proximos charitate, dum evangelica prædicatione ipsos adjuvare totis viribus enitebatur, patientia incredibili summaque sui spiritus suavitate, quoties licuit minimè prætermisit, & Christi sectando consilia, percutienti maxillam alteram protinus offerebat. Crudelissimus pro Christo sui corporis carnifex, in gravissimis morbis simplici tactu, prece, imperio expellendis, in rebus abdictissimis penetrandis adeo mirabilem Deus illum fecit, ut numerari in hac temporis angustia, vel recenseri singula non possint.

Cum itaque BEATISSIME PATER, tot tantaque passus sit tormenta dum viveret, æquum est ut & coronam gloriæ consecutus, inter tot alios magni Francisci Patris Filios Albo Sanctorum & ipse connumeretur.

MARIUS Maffei Episcopus Fulginas Assistens.

NOn absque divino factum arbitror consilio BEATISSIME PATER, ut de præclaris gestis signisque Josephi a Leonissa hac potissimum die peragendum occurreret, quæ S. Antonii Patavini festivitate illustris est ac jucunda. Ille enim Africanas cogitavit oras, iste Constantinopolitanas adivit; uterque martyrii desiderio flagravit, utrique defuit martyrium. Ambo hæc nostra Italica arva Evangelico effuso semine fœcundarunt; ambo signis inclaruere dum viverent; ambo illis usque modò inclarescunt. Quos ergo martyrii flamma succendit; quos Evangelii præ-

cones habuit Italia; quos præcipuæ virtutes & signa plura commendant; quos denique Seraphicus Ordo conjunxit, hos BEATISSIME PATER, ad cumulandam hujusce diei venerandam sanctamque lætitiam, hos inquam communi sanctificationis consortio Te copulare exoptamus, ut Tuo quisque nostrum fretus oraculo dicere deinceps valeat: *Vidi conjunctos Viros habentes splendidas vestes. Ambo sunt Viri sancti facti amici Dei.*

GUIDO Ursellus Episcopus Cæsenæ Assistens.

SI Deus admirabili planè providentia beatum Joseph a Leonissa per Angelum suum e Turcarum manibus, atque adeo ex durissimo unci tormento non eripuisset, haberemus in fortissimo Viro, quo gloriosissimum Christi Martyrem coleremus. Verùm cum ut Hieronymus habet, in Martyre voluntas coronetur; ipse verò beatus Joseph quasi strenuus quidam miles denuo in arenam descendens omnem vitam suam in laboribus, periculis, vigiliis, itineribus, angustiis, ut omnes Christo lucrifaceret ex Apostoli Pauli sententia, traduxerit, quod a crudelitate non potuit, id prorsus eximia charitate sua est consecutus; optimo proinde jure atque consilio meditatur SANCTITAS VESTRA, Apostolici Viri memoriam signis quoque & prodigiis toto terrarum Orbe clarissimam amplissimis Sanctorum honoribus consecrare.

HYACINTHUS de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Innocentissimum hominem summo pœnitentiæ amore non modò incensum, sed pene consumptum spectamus, dum B. Joseph a Leonissa nobis spectandus proponitur. Si igitur tantam apud omnes laudem præteritorum criminum dolor pœnitentiaque promeretur, quanti in eo homine facienda est, qui pœnitentiæ stimulum innocentiam tantummodo habuerit? Magnum enim est pœnitere quod peccaveris, maximum sanè pœnitere ne pecces. Lilium hoc igitur spinas inter ac vepres dum viveret enutritum per universam Ecclesiam suavitatis odorem diffundat, ut allecti homines in ejus odorem currant, spinasque & ipsi aliquando innocentiæ tutelam certissimam amplectantur.

LEO LUCAS Vita Episcopus Oppidensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Quæ ad solemnem Sanctorum Canonizationem requiruntur, ea omnia in beato Josepho a Leonissa concurrere videntur. Ab incunabulis enim divina ope protectus, ne a dormiente Matre suffocaretur, ubi primum ad puerilem ætatem pervenit futuræ Sanctitatis specimen dedit, & crescente ætate crevit etiam pietate. Virginitatem Deo vovit, & ad exitum usque vitæ servavit. Grandior factus Capuc-

Capuccinorum Familiæ nomen dedit, in qua Tirocinio expleto martyrii desiderio flagrans Constantinopolim se transtulit, ubi etsi ejus animam gladius persecutoris non abstulerit, martyrii tamen palmam non amisit. Demum in Italiam reversus humilitatem, ut certum suæ Religionis patrimonium semper coluit: Domum verrere, terram fodere & viliora quæque præstare in deliciis habuit. Ab honoribus quoad potuit semper abhorruit. Obedientia fuit admirabili. Corpus ciliciis & flagellis cruentans jugiter Crucis mortificationem in suo corpore portavit. Christi Domini passionem ita contemplabatur, ut ei compati videretur. Ejus precibus panis reliquias adeo Deus multiplicavit, ut omnibus Nautis secum Constantinopolim proficiscentibus suppeterent, & ex perexigua farina quam ex eleemosynis acceperat, tantum panis confici obtinuit, quantum Ocriculi & Borbonii aliisque finitibus Populis ad ejus concionem confluentibus satis esset. His itaque aliisque virtutibus & miraculis rite probatis, dignum puto BEATISSIME PATER, qui Sanctorum honoribus consocietur.

ÆGIDIUS Isabelli Episcopus Alliphanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Gesta B. Joseph a Leonissa talia ac tanta fuere, ut ad efformandum validum Christi Athletam vix relinquant quid desiderari possit ulterius; verus quidem sine dolo Isdraelita adeo super Ordinis sui Fratres eximio emicuit vitæ candore & pergrandi erga Proximum charitate, ut per continuum sui corporis cruciatum virtutum omnium factus exemplar, & in cœlestis *Patris domo filius accrescens*, pluribus portentosis miraculis illustrari meruerit; quamobrem censeo ut Fidelium *omnium benedictiones fiant in capite Joseph*, & dum in tam excelso culmine *veluti separatus Nazareus extollitur inter Fratres*, per SANCTITATEM VESTRAM ei Divorum decernantur honores.

JOANNES ANTONIUS Bacchettoni Episcopus Anagniæ Assistens.

BEatus Joseph a Leonissa eodem fuit seculo datus, eodem ademptus quo beatus Fidelis a Sigmaringa: Ambo a teneris annis orbati parentibus, ambo Capuccinorum Ordinem amplexi. Unus Apostolici muneris fuit utrisque ardor, exactissimæ paupertatis rigidus uterque Professor. In utroque insignis eluxit animi fortitudo & constantia, qua labores, qua probra, qua subiere cruciatus: Etsi Joseph non usque ad ultimum sanguinem quia divinitùs ereptus suppliciis, incruento charitatis suæ martyrio lentiùs quidem, at Proximorum saluti utiliùs consumendus. In hisce heroicarum æmulatoribus virtutum Deus quoque probatis sibique concinnis & convenientibus signis sese ostendit mirabilem. Proportio & concordia hæc tanta rerum perfici compleriquè postulat,

BEA-

BEATISSIME PATER, & unico solemniori ritu, unoque oraculo declarari, ut quorum una mens, unum studium, unus labor fuit in via, unum sit præmium, una quies in patria: Et duo hæc Ecclesiæ luminaria, unius summi Sacerdotis manu unoque actu, Candelabro admoveri.

FRANCISCUS ANTONIUS Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum Assistens.

BEATISSIME PATER. In Martyribus non passionis initium pro Christo toleratum, sed consummatio & finis tantum laudatur; in beato tamen Joseph a Leonissa & initium martyrii se præbet laudandum, & species quædam consummationis ejusdem martyrii, quamvis diutiùs protractæ. Pro Fidei confessione jam pendebat in ligno, & a terra sublimis erat proximus Cœlo; jam palmam manu carpebat, & suo capiti pendentem conspiciebat coronam; at solutus ab Angelo jussus est in patrias Italiæ Regiones reverti, nova prælia pro Dei gloria & ad animarum initurus salutem. Nisi tanto miraculo a morte fuisset ereptus, jam victor laureatus triumphasset Joseph in Cœlo unicâ martyrii palmâ contentus, nec amplius post consummationem potuisset & meriti & gloriæ incrementa referre. Privilegium Viri Dei fuit hoc, ut dilatâ passionis consummatione posset Apostolico suo ministerio in majorem Dei gloriam animarumque profectum fortiter incumbere, nova tormenta tolerare pro Christo, nova improborum probra sufferre, longumque rigidissimæ vitæ voluntarium subire martyrium. Quis igitur enumerare queat & coronas & palmas, quibus suum usque in finem decoravit triumphum? Admiranda quippe sunt prodigia, quibus Deus ipse in ædificationem corporis Ecclesiæ, ac etiam ad confusionem gravium corde filiorum hominum mirificavit sanctum suum ante & post corruptibilis vitæ decessum. Hinc non solùm inclytus Capuccinorum Ordo cujus extitit filius, sed cuncti ejus sanctis operibus & prædicationibus eruditi, accensi, in viam salutis traducti & in hac lacrymarum valle gementes & flentes, tot miseriis quasi inopiâ consumpti, ejus Canonizationem præstolantur solemnem, & a SANCTITATE VESTRA enixè deprecantur, ut majori possint fiducia ire ad Joseph & spiritus alimenta, secus mox perituri, ejus intercessionibus petere.

NA

NA ILUMURI AT.

Næ tietræ tæ skælkiem xompl kæ na dæfton præ tæ adiecuræ fcieta Fratnij e Capuccinet me tæ lumurinæ Jofif caa Leoniffa. Præ tæ vertet fe ggiꝑꝑ ggela etiyh na bie gnæ eeræ fcium tæ miræ ndæ hundæt tona. Pfe ϵotʉnæ caa derꝑuræ mbij tæ me doræ hapt po fi vaggh, ggiꝑꝑ hiret; e ggiꝑꝑ ꝑunetiit fcpiertit fceint. Eꝑe e caa bææꝑa po fi tæmbra e tiih. Unæ nænc e mar me mænd'emia, tæ ꝑꝑom, e tæ nu muroga tafcti ggiꝑꝑ lævdimet. Ktiyæ robbytʉn ϵoti. Vec ecam me aft fe Kyfcia fceinte i caa gnohunæ præ tæ mbæꝑaa, tæ mira, e ꝑe tæ verteta. Afctù ꝑꝑom, e ꝑe præ fcegnet, e mbrecullij, me fe ϵotʉn caa ndertuuæ Ktæ robbin' etiyh. Tafcti duhet vetæmæ. Saa ty fcium ilumuri At. Tæ haps, e tæ deftofc Ktæ tæ bucur', e Ktæ tæ lævduam fceint ne rii, faa te ndekgnæ ggiꝑꝑ bota, e ggiꝑꝑ Krifctærymi.

Jofifi Schirò Arçbifcupu i Durfit, e Vicari Apoftolicu ndæ Arbænit.

Ejufdem Verfio latina:

JOSEPH Schirò Archiepifcopus Dyrrhachinus & olim Vicarius Apoftolicus in Epiro.

ECce BEATISSIME PATER aliud fulgentiffimum exemplar chriftianæ perfectionis, quod nobis exhibet & admirandum & imitandum facra Capuccinorum Familia per beatum Jofephum a Leoniffa. Profectò tota illius vitæ feries ac præclara gefta non aliud undique redolent, nifi quandam fuaviolentem unctionem unguentorum divini fpiritus abundanter defuper effufam fupra Virum planè formatum juxta cor Dei. Non mihi videtur BEATISSIME PATER, nec locus aptus, nec tempus opportunum hìc modò figillatim recenfenda, & quidem mea rudi incorruptaque oratione omnes ejufdem Servi Dei, aut illæ præfertim quæ ad Deum diriguntur, virtutes. Sufficit mihi, quod eædem fint hactenus prout de more & fevera trutina examinatæ, & Apoftolico oraculo jam declaratæ in gradu heroico. Hoc idem enuncio de miraculis, quibus omnipotens Deus voluit hucufque oftendere fibi acceptiffimam animam Servi fui. Reliquum ergo eft BEATISSIME PATER, ut fupremam toti operi manum imponas, & Jofephum a Leoniffa toti quoque militanti Ecclefiæ imitandum folemniter proponas.

Ով Ամենագերապայծառ Հայր Սրբազան, և Տէր.

Հիացման արժանի սքանչելիսն զորս յայտնեաց Քն տէրն մեր 'ի պաղեստինական ծովուն՝ քայլելովն 'ի վերայ սաստկացեալ ալեաց. Նաև 'ի բազմացուցանելն 'զհացն 'ի յանապատին, Զայսոսն սնա վերստին նորոգեաց ներգործութբ 'ի յերկրին իտալիոյ, 'ի ձեռն երանելւոյն Յովսէփի լեոնիսանի. Որ վն մեծութե հաւատոյն իւր 'ի տր՝ Անխնայ 'ի հաց 'ի յայն սակաւ ալեւրէն, և բաւականացոյց 'զնա բազում, և անթուելի ժողովրդոց, որ ընծայեցեալ էր նմա 'ի յողորմութի. Այլև՝ ընդ երկուս գետս էանց ցամաք ոտիւք. սփռելով 'զվերարկուն իւր 'ի վր հոսանաց ջուրցն. Նաև՝ ձևացոյց մեզ 'զմարգարէն մովսէս, որ ցամաքեցոյց 'զգետս, և արար հոսել 'զջուր 'ի յապառաժ վիմէն. Եւս զի և սա բղխեցոյց զաղբիւր իմն 'ի յանջրդէ լեռնէ, որով զովացուցանէ 'զծարաւեցեալ ընկերս. Եւ վն սորա կենաց, և այլոց սքանչելեաց՝ զորս յետ մահուն անիւրոյ գործեաց (բաց 'ի հրաշափառութեցն՝ զորս արար 'ի կենսն իւր), սահմանիմ թէ՝ սոյն երանեցեալս Յովսէփ, Թարց կարծեաց, և երկբայութեց արժանաւոր է, զի ազնուականն անուն սորին սրբացուցանիցի, և գրեսցի 'ի հաշուարանի սրբց, Հրամանաւն սրբութե ձերոյ.

Սերգիոս Աղեքսանդրեան՝ Արք եպիսկոպոս
Կեսարիոյ Կապադովկեան, Հայոց,

Ejuſdem Verſio latina.

SERGIVS ALEXANDRI Armenus Archiepiſcopus Cæſareæ Cappadociæ.

CHriſti Domini ſuper maris undas ambulantis, paneſque in deſerto multiplicantis miracula in Palæſtina edita, beatus Joſephus a Leoniſſa in Italia inſtauravit; nam ſua in Deum fide id obtinuit, ut perexiguâ farinâ quam acceperat ex eleemoſyna, tanta panis copia conficeretur, quanta eſſet ſatis, ut innumeræ hominum multitudini diſtribueretur; expanſo autem ſuper aquas Pallio, Truentum & Marojam flumina ſicco pede calcaret. Sed & Moyſen nobis repræſentavit, qui poſuit flumina in deſertum, & exitus aquarum in ſitim. Nam ex arido monte ad ſocii ſui aliorumque ſitim ſedandam, Joſephus aquæ venam aperuit. Quæ verò fuerint ejuſdem & viventis heroicæ virtutes, & ad cœleſtem gloriam transla-

translati miracula, supervacaneum est hìc recensere. Locum esse proinde censeo, ut tutò Canonizatorum in terris beato Josepho a SANCTITATE VESTRA decernantur honores.

STEPHANUS Evodius Assemanus Archiepiscopus Apameæ.

QUi[a] *inscriptus erat* BEATISSIME PATER, *in judiciis temporum lenire iracundiam Domini, conciliare cor Patris ad Filium*[b], *& testificari Evangelium gratiæ Dei*, beatus Joseph a Leonissa sacri Capuccinorum Ordinis Presbyter Professus, vincula, tribulationes, cruciatus, qui ipsum Constantinopoli manerent, nequicquam moratus[c]: *Nihil horum*, cum Apostolo ajebat, *vereor; nec facio animam meam pretiosiorem quàm me, dummodo consummem cursum meum & ministerium verbi, quod accepi*. Inde verò[d] sedem Satanæ adortum dixisses *ignem urentem in consumendo criminum vepres*, dixisses *securim vel asciam in dejiciendo malas plantationes*. Verberibus immanissimè cæsus omnique contumeliarum genere adfectus trabem ex qua pendebat[e], convertit in Cathedram Magistri docentis[f]. Extinxit impetum ignis, effugit aciem gladii, castra vertit exterorum, & convaluit de infirmitate, [g]quia misit Dominus Angelum suum, & eripuit adamantinum Athletam de manu Herodis & de omni expectatione Infidelium. Quem igitur Dominus [h]*similem fecit in gloria Sanctorum, & magnificavit in timore inimicorum*, SANCTITAS VESTRA eorum Albo decernat cooptandum, quos solemnia Fidelium vota religioso cultu humillimè prosequuntur.

BERNARDINUS Vari Episcopus Civitatis Castellanæ & Hortæ.

BEATISSIME PATER. Beatus Joseph a Leonissa fuit in primis impavidus Fidei Athleta, qui vel ipsum Turcarum Principem aggredi non extimuit: Fuit paupertatis rigidissimus cultor, eximium humilitatis exemplar, obedientiæ sectator egregius. Charitatem ita coluit ut nihil magis haberet in votis, quàm Deum sibi demereri, eumdemque peccatoribus conciliare: Quos propterea in villis, Pagis locisque campestribus adibat, eosque concionibus, monitis ac hortamentis ad peccata detestanda adigebat; quo in munere cum totam ferme vitam cum maximo animarum lucro transegerit, cursum suum sanctissimè consummavit. Dignum idcirco existimo, ut quod etiam miracula probant, SANCTITAS VESTRA decernat, redditam nempe ei fuisse illam justitiæ coronam, quam tot excellentibus meritis sibi comparavit.

a *Eccles.* 48. b *Act.* 20. c *Ibid.* d *Apocal.* 2. *D. Bern. in vit. S. Mal.* e *D. Aug. Hom.* 119. *in Jo:* f *Ad Hebr.* 11. g *Act.* 12. h *Eccles.* 45.

Преѡсфинцителе Пъринте.

Кȣ дн҃зъщй семне не бȣкȣръмь, кънд прѣ Фери-
чинтȣль Іѡсифь чинстимъ, кȣ ачел гънд а фй
кȣџетать ла Цълиградь, ка шй пе чей стреинй
декътръ адевъръ кȣ Бесѣрика ромей сън ѫнпреȣ-
не. шй де ересȣль чель Махометескь ѫнсȣшй пе-
чель май маре аль Тȣрчилѡрь Сȣлтань съль дез-
бáтъ. ѫнсь ачаста Іѡсифь тръинд нaȣ аѫȣнсь, мъкарь къ не-
че ѫнтрȣ кипь асъ ѫнфрънџе аȣ асъ ѫнтѣрзіа нȣсаȣ пȣтȣть, ка-
сънȣ фіе шй Еритичилѡрь, шй Махометанилѡрь спре крединца лȣй
Хс: Повъцȣиторю, шй ѫн іепъторю. Дечи де врѣме че ѫнтрачастъ
ѫнфлъкъритъ кътръ Днзеȣ, шй чель де апрѡапе драгосте саȣ при-
стъвить. Недежде авемь, къ ѫнь черю фїинд ачаста кȣ аль съȣ
патроцинїȣ ва лȣкра, каре пре пъмъйть пентрȣ бинеле крещинескъ
таре єра ѫнчепȣть. Пре ачеста дарь Преѡсфинціа та ѫнтръ Сфинци
нȣмъръндȣль, вей да челѡрь дела Ръсъритъ оунь Мижлочиторю,
принтра кърȣїа рȣгъчюни ѫнблънзъндȣсъ пȣтерникȣль Днзеȣ со-
реле съоу Ръсърйтȣлȣй аль Ръсърй съба милостивй.

Іѡань Ин: Клеїнь Епископȣль дела Фъгъраш.

Ejuſdem Verſio latina.

JOANNES INNOCENTIUS Epiſcopus Fagaraſienſis.

Divinis lætamur auguriis, dum beatum Joſephum a Leoniſſa recolimus eo animo Conſtantinopolim cogitaſſe, ut & alienos a veritate Populos Romanæ Religioni conjungeret, & ad ejurandam Mahometanam ſuperſtitionem ſupremum ipſum Turcarum Tyrannum adduceret. Id quidem Joſephus, dum viveret, non eſt conſecutus; tametſi nullis incommodis, nullis difficultatibus frangi potuit aut retardari, quominus & hæreticis & Mahometanis ad veram Chriſti doctrinam amplectendam dux eſſet & auctor; verùm poſtquam in his ardentiſſimis in Deum & Proximum charitatis officiis migravit e vita, ſpem nobis haud dubiam facit, fore ut in Cœlo conſtitutus id patrocinio ſuo perficiat, quod in terris pro bono chriſtianæ Reipublicæ fortiter aggreſſus fuerat. Hunc igitur SANCTITAS VESTRA inter Sanctos recenſendo addet Orientalibus Tute-

Tutelarem, cujus precibus tandem placatum divinum Numen Solem suum Orienti oriri faciat.

POMPEJUS Compagnoni Episcopus Auximanus & Cingulanus.

EA quæ nobis de beato Josepho Leonissano fuerunt proposita, videntur mihi eximium præseferre zelum honoris Domini, quo Vir sanctissimus non quærens quæ sua sunt sed quæ Jesu Christi, ad ardua quæque, dura ac difficilia tentanda, subeunda, exequenda effervescebat, ut omnes Christo lucrifaceret. Quum itaque Spiritus sanctus dicatur in sacris litteris Spiritus zeli, quod nimirum qui spiritu Dei aguntur, eorum maximè intersit negocia Dei & Religionis curare; nemo sanè ambiget B. Josephum plenum fuisse sanctitate & gratia & Spiritu sancto, utpote quem zelus domus Domini semper comederit ac pene consumpserit. Ad hanc verò purissimam divini amoris & charitatis flammam accedente etiam luce miraculorum, censeo secundum hæc omnia cœlestes illi honores jure optimo deferendos.

JACOBUS PHILIPPUS Consoli Episcopus Amerinus.

BEATISSIME PATER. Ad Canonizationem jam præsignatam beati Fidelis a Sigmaringa altera beati Josephi a Leonissa ejusdem Ordinis Capuccinorum, pro qua tot suffragia mox prodiverunt, equidem mihi peraddenda videtur; oh nobile par Heroum! Ambo etenim sub eodem sacro Instituto virtutis stadium alacriter ingressi brevi metam attigere; par utrique ardor, corpus ciliciis & flagellis cruciandi ac perpetuâ fere a carnibus abstinentiâ macerandi; ambo laborioso itinere, vel ad finitimas, vel longinquas sive ab orthodoxa fide aberrantes, sive catholicæ fidei lumine penitus carentes peregrinati sunt Gentes & Nationes, evangelicam sementem conspersuri; ambo tolerati, tum etsi haud ambo consumati, martyrii gloriâ insignes; ambo denique miraculorum splendore coruscantes.

Verùm enimverò omnibus hæc communia sunt Suffragantibus argumenta virtutum illius & sanctitatis: Illud mihi peculiare est PATER SANCTISSIME, quod anno 1737. ad Corpus beati Josephi (subter tunc terra repositum) recognoscendum, elevandum, publicæque Fidelium venerationi exponendum hujus sanctæ Sedis delegatione honoratus oneratusque, illud ossa ossibus aptando manus istæ contrectaverunt undique; cum autem ad cor ejus intra quamdam capsulam authenticè conservatam pervenerim, tam insitatum incognitumque percepi adhuc in eo permanentem odorem effundere, quod nonnisi cœlestem existimaverim; at nequaquam item admiranda alia defuerunt portenta; cum enim in Ecclesia sanctissimi Salvatoris Leonissæ, quò B. Joseph suæ futuræ sancti-

 tatis

tatis christianis operibus impensiùs incumbendo prima jecerat fundamenta, quamdam ejus sanguinis ampullam non solùm tunc Judicum delegatorum sigillo munitam, verùm quoque intra parietem crate ferrea haud amovibili custoditam a seculo & ultra devotionis gratia Incolæ asservarent, factum est ut cum præ manibus eam indulto cultui consignandam acceperim, sanguinem fluvidum ac rubescentem adinvenirem; quocirca tanto prodigio magnopere perculsus in lacrymas una cum Populo illico erumpere coactus sum, & uno omnium ore conclamare: *Mirabilis Deus in Sanctis suis*.

Tot igitur signis loquente Deo, & amicum suum ut superiùs ascendat invitante, undequaque justum erit & dignum PATER SANCTISSIME, ut quemadmodum beati Fidelis sic beati Josephi Canonizatio decernatur; hæc enim Biga Sanctorum quæ Christi jugum pari devotione portavit, planè decet, ut honore item pari veneretur.

JOSEPH Coppola Episcopus Aquilanus.

MEritò quodam accrescendi jure factum est, ut in B. Joseph a Leonissa non secus ac in B. Camillo de Lellis una eademque Sanctorum Canonizatione Aprutina Regio (in qua nullis oppidò suffragantibus meritis unus ex christiani Gregis custodibus sum designatus) nobile par cœlestium heroum habere glorietur; & licet B. Joseph, secus atque ille, permanens semper in innocentia sua viriliter fecerit, confortatum videns cor suum eo quod Christum crucifixum amaverit; attamen quia ex Augustini sententia: Cor contritum proximum est cordi mundo, jus postulabat ut biga Sanctorum [audeo & ego uti verbis Chrysostomi a Te relati in appendice tom. I. de Canonizat.] Biga inquam Sanctorum, quæ Christi jugum & Crucem ferens ex eadem exivit Regione, ab eodem Summo Pontifice qui Gregis Christi Pastor & Rector existit, in Sanctorum numerum referatur.

JOSEPH Rossi Episcopus Venafranus.

DUo luminaria magna BEATISSIME PATER, præclari Ordinis Capuccinorum istis sacris proposita sunt Comitiis. Alterum Fidelis a Sigmaringa qui martyrio catholicæ illuxit Ecclesiæ. Alterum modò Joseph a Leonissa qui ardenti charitate in Orientem ductus, dum Constantinopoli Turcarum supremum Tyrannum ad ejurandam Mahumetanam superstitionem adducere meditatur, ingressus illius palatium pedemque in intima cubicula inferre tentans, a Satellitibus comprehensus multis cruciatibus afflictus fuit. Latâ deinde in eum mortis sententiâ, pede manuque dextris unco ferreo suspensus est; unde dum pendebat, non destitit in opere Fidei, laboris & charitatis ad erudiendas Gentes infide-

les

les proferre doctrinam salutis, & lucem veritatis effundere. Sed post triduum tantis tormentis pro Jesu nomine toleratis ab Angelo in forma pueri ereptus est, & in Italiam jussus remeare; hic charitatis prosequens opera in Vicis & Castellis miseris hominibus, quibus sacri deficiebant Operarii, doctrina, exemplo & opere quasi lux cœlestis affulsit; & in charitate, patientia & humilitate cursum suum feliciter consummavit, & in gaudium Domini sui intravit. Gaudeat propterea in Occidente sancta universalis Ecclesia alterum in Aris post Christi Patrem putativum venerari Joseph.

HIERONYMUS Lorenzi Episcopus Acernensis.

BEATISSIME PATER. Mirum orandi studium vitæque austeritatem cum assiduis pro salute animarum laboribus conjunctam jure suspicimus in beato Joseph a Leonissa. Eumdem apud Barbaros, quos ad veram Fidem conabatur traducere, triduum unco suspensum e trabe pependisse, mox ab Angelo ereptum novimus; ut Athletæ sanctissimo non martyrium aut martyrii corona, sed mors duntaxat in illo cruciatu obita defuisse videatur. His aliisque virtutibus planè perspectis, tum quod tam multos ad justitiam erudivit, fulgere illum modò tanquam stellam in perpetuas æternitates miraculorum voce docemur a Deo; cum ad ejus tumulum novissimis his temporibus consolidatæ sint bases Pueri & plantæ priùs dissolutæ, & immane Mulieris ulcus ejusdem ope obductum statim sit. Erit igitur providentiæ Tuæ BEATISSIME PATER, quod suppliciter peto, B. Virum inter Sanctos referre, ut amplioribus auctus honoribus magis luceat omnibus, qui sunt in Ecclesia.

JOANNES FRANCISCUS Cavallinus Episcopus Alatrinus.

EXimius profectò zelus, quo beatus Josephus a Leonissa Ordinis Capuccinorum, tum in defendenda augendaque fide orthodoxa, tum in confirmanda propagandaque animarum salute supra ceteros enituit, illud sanè exigit PATER BEATISSIME, ut miraculis rite jam a Sanctitate Vestra probatis in Sanctorum numero cooptetur; quemadmodum & ego ea qua decet reverentia, in obsequium tanti Viri demissè cogor efflagitare.

NICOLAUS Cioffi Episcopus Soranus.

POst vitam summâ innocentiâ in seculo primùm ductam, omnibus deinde Religiosis virtutibus in severiori Capuccinorum Instituto adauctam, incredibili propagandæ catholicæ Religionis & lucrandarum Jesu Christo animarum zelo ardens pœnas quidem martyrii Constantinopoli

poli ſubivit; ſed Martyr non occubuit, ut per divini verbi miniſterium Chriſtifideles in Italia e vitiis ad virtutes, & e terra perduceret ad Cœlum; quò tandem ipſum perveniſſe divina etiam prodigia comprobarunt. Meritò igitur etſi non Martyris, Confeſſoris tamen nomen ipſi cum publico ſolennique cultu tribuendum eſſe ſentio.

JOANNES ANTONIUS Caſtelli Epiſcopus Catharenſis.

NUnquam latere potuit beati Joſephi a Leoniſſa virtus; compertum enim eſt eum ab ineunte pueritiâ, innocentiâ morum, orationis ſtudio, miſericordiâ in Pauperes, ſingulari erga Virginem Dei Genitricem pietate, eximia futuræ Sanctitatis indicia dediſſe; at ubi Capuccinorum Inſtitutum amplexus eſt, & prudentem, & Superiorum dicto obſequentem, & patientem injuriarum, & paupertatis, Religionis charitatiſque maximè ſtudioſum ſe præbuit. Zelo ſalutis animarum inflammatus, dum potuit Conſtantinopolim ſeſe contulit, ut Turcarum Tyrannum ad veram Religionem colendam induceret; ſed ab improbis ſatellitibus, diris, neque unquam aliàs auditis tormentis cruciatus, ab iiſque divina ope, nec ſine ſingulari prodigio liberatus in Italiam rediit, ubi diu cum munus Apoſtolicum objiſſet, plenus meritorum e vita mortali deceſſit, miraculorum laude in vita & poſt mortem illuſtris. Erit proinde BEATISSIME PATER, cur omnes plaudant gratulenturque Eccleſiæ, ſi Virum tanta ſanctitate morum tantoque deſiderio propagandæ Religionis catholicæ flagrantem infallibili Sanctitatis Veſtræ Decreto Sanctorum Albo adſcriptum eſſe intellexerint.

NICOLAUS MARIA Calcagnini Epiſcopus Civitatis Ducalis.

VItam quam ſibi a Deo ſingulari ſervatam beneficio B. Joſeph agnoſcebat, ab ipſa pueritia totam in ſanctis operibus inſtituit atque tranſegit. Ut verò faciliùs finem conſequeretur ſibi propoſitum, ſacræ Capuccinorum Familiæ nomen dedit, ibique Inſtituti ſui aſperitatibus majoribuſque aliis voluntate ſua ſuſceptis cruciatibus Apoſtolici muneris maximos adjunxit labores, quos dum in evangelizandis Pauperibus, Peccatoribus ad ſanam frugem revocandis, Infidelibuſque ad Chriſti Domini fidem convertendis ex obedientia libentiſſimè tolerabat, dignus habitus fuit, ut contumelias atque tormenta pro Jeſu nomine Conſtantinopoli pateretur. Tantum igitur orthodoxæ Fidei Heroem a Deo miraculis illuſtratum dignum planè exiſtimo, qui a SANCTITATE VESTRA conſcriptis in Albo Sanctorum Cœlitibus ſuperaddatur.

D. IN-

D. INNOCENTIUS Gorgoni Episcopus Pinnensis & Hadriensis.

BEatus Josephus a Leonissa adolescens egregium adolescentibus exhibuit christianarum virtutum exemplum, in Capuccinorum Ordine severissimo vitæ suæ genere brevi omnibus factus est evangelicæ perfectionis exemplar; in concionandi quod divino quodam fervore exercuit, munere Apostolicum studium, & in persecutionibus immanibusque quibus ab Infidelibus vexatus fuit, cruciatibus Martyrum constantiam charitatemque ostendit, ac Deus, ut eum glorificaret, e persecutorum manibus visibilis Angeli ministerio eripuit; renovato evangelico prodigio semel atque iterum fecit, ut modico pane hominum multitudinem satiaret; atque tot tantisque miraculis etiam post mortem illustravit, ut non dubitem, quin Te decernente BEATISSIME PATER, Sanctorum coronâ & gloriâ sit condecorandus.

Auditis singulorum suffragiis, preces quoque eorum implorans Sanctitas Sua, ut supernum lumen in re tanti momenti sibi demereretur e Cœlo, subdidit.

VENERABILES FRATRES. Intelleximus suffragia vestra de causa beati Josephi a Leonissa, pro quibus ferendis ad Deum Vos priùs confugisse, idemque facturos etiam non dubitamus, ut cœleste lumen Nobis impetretis. Attamen Vos magnopere hortari non prætermittimus, ut privatim ac publicè easdem preces suscipiatis, cum Vos minimé lateat quantam vim habeant illæ precationes, quæ publicé & Ecclesiæ nomine indicuntur.

Orationi Pontificiæ cum fuisset finis impositus, ut de ea & de Suffragantium sententiis Instrumenta conficerentur, Protonotarios interpellavit ex more D. Toppi Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis his vocibus.

Ego Johannes Philippus Toppi Sanctissimi Domini Nostri & Cameræ Apostolicæ Procurator Generalis rogo Vos omnes Protonotarios & Notarios Apostolicos hic præsentes, ut de sententiis consilio & unanimi consensu Reverendissimorum DD. S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episco-

& Episcoporum, deque Summi Pontificis oratione & deliberatione præhabitis super solemni Canonizatione beati Josephi a Leonissa, unum vel plura, publicum seu publica conficiatis Instrumentum vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam.

Conficiemus Collegii nomine Protonotariorum Decanus respondit, eosque adhibuit testes, qui hinc & inde adstabant Pontifici, dicens: *Vobis Testibus*: Hoc autem postea Instrumentum edidit.

Instrumentum a Decano Protonotariorum rogatum pro quarto Semipublico Consistorio.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

PRæsenti hoc publico Instrumento Nos Protonotarii Apostolici de numero Participantium cunctis lecturis pariter & audituris ubique indubiam plenamque fidem facimus & testamur. Quod Anno ab Incarnato Verbo Millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, Indictione nonâ Pontificatus Sanctissimi Domini Nostri Benedicti Divinâ Providentiâ Papæ XIV. Anno VI. die verò XIII. Junii Feria II. Idem Sanctissimus Dominus peracto priùs maturo & rigoroso examine super virtutibus, meritis & miraculis beati Josephi a Leonissa Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum inter Sanctos conscribendi, ne diuturniori cunctatione prælaudato Dei Servo cultus & Sanctorum decernendi honores protraherentur: In Aulâ quæ in Quirinali Palatio pro Ducali est, habuit Consistorium Semipublicum [quod in re tanti momenti juxta suorum Prædecessorum Ordinationes reliquum erat] ab Eminentissimis S. R. E. Cardinalibus, & a Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis super solemni ejusdem beati Josephi peragenda Canonizatione sententias de more suscepturus.

Congregatis propterea die & horâ designatis in prædicta Aula Ducali Eminentissimis Cardinalibus, Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis suffragaturis, Summus Pontifex consuetis sacris Vestibus & Pluviali rubri coloris indutus ac simplici Mitra exornatus, statimac ad eandem Ducalem Aulam solito Ritu, solitoque comitatu inter Eminentissimos Carolum Marini & Alexandrum Albanum antiquiores Diaconos Cardinales pervenit: Producto priùs super convocatis Patribus Crucis signo, ex eminenti Sede in quam illico se receperat, brevi ornataque Allocutione eorum super habenda beati Josephi a Leonissa Canonizatione sententias efflagitavit, spe certa fretus, quod opem & lumen, quod ab inexhausto divinæ sapientiæ fonte in tanta ab ipso suscipienda

ſcipienda deliberatione præſtolabatur per eorum conſilia & judicia apertiùs Altiſſimus ſibi manifeſtare non dedignaretur.

Vix Sanctiſſimus Pater quid ab ampliſſimo Cardinalium Senatu & ceterorum Patrum Conſeſſu exquireret, luculenter oſtenderat, quod Eminentiſſimus Caraſa Epiſcopus Albanenſis, utpote inter Cardinales qui aderant antiquior, ſummatim recenſitis vitæ auſteritate ac ſanctimonia ceteriſque virtutibus, meritis & miraculis, quibus Sanctum ſuum Altiſſimus mirificavit, primus ſententiam ſuam reverenter expoſuit, & enixis precibus Sanctiſſimum Dominum oravit, ut beato Joſepho qui jampridem coronam gloriæ a Deo meruerat in Cœlis, tandem inter Sanctos relato corona juſtitiæ a ſummo Chriſti Vicario tribueretur in terris.

In eundem ferme ſenſum eaſdemque prorſus in preces iverunt reliqui, qui intererant, & ſuffragati fuerunt Eminentiſſimi Patres. Nimirum.

Franciſcus Tituli S. Mariæ Tranſtyberim S. R. E. Presbyter Cardinalis Burgheſius.

Antonius Xaverius Tit. S. Stephani in Monte Cœlio S. R. E. Presbyter Cardinalis de Gentilibus.

Fr. Joannes Antonius Tit. SS. Silveſtri & Martini in Montibus S.R.E. Presbyter Cardinalis Guadagni.

Trojanus Tit. S. Cæciliæ S.R.E. Presbyter Cardinalis de Acquaviva.

Dominicus Tit. SS. XII. Apoſtolorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Riviera.

Joannes Baptiſta Tit. S. Mariæ Angelorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Spinola.

Raynerius Tit. S. Sabinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Dominicus Tit. S. Bernardi S. R. E. Presbyter Cardinalis Paſſionei.

Silvius Tit. S. Priſcæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Valentibus.

Fr. Joachimus Tit. SS. Quatuor Coronatorum S.R.E. Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Camillus Tit. SS. Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Paulutius.

Carolus Albertus Guidobonus Tit. S. Mariæ de Pace S. R. E. Presbyter Cardinalis Cavalchinus.

Fridericus Tit. S. Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Lantes.

Franciſcus Tit. S. Mariæ de Populo S. R. E. Presbyter Cardinalis Riccius.

Antonius Tit. S. Silveſtri in Capite S. R. E. Presbyter Cardinalis Rufus.

Philippus Maria Tit. S. Agnetis extra Mœnia S. R. E. Presbyter Cardinalis de Montibus.

D. Fortunatus Tit. S. Matthæi in Merulana S. R. E. Presbyter Cardinalis Tamburinus.

D. Joachimus Tit. S. Crucis in Hierusalem S. R. E. Presbyter Cardinalis Besutius.

Carolus S. Mariæ in Via Lata Diaconus S. R. E. Cardinalis Marini.

Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus S. R. E. Cardinalis Albanus.

Nerius S. Eustachii Diaconus S. R. E. Cardinalis Corsinus.

Agapitus S. Agathæ in Suburra Diaconus S. R. E. Cardinalis Mosca.

Carolus Maria S. Mariæ in Porticu Diaconus S. R. E. Cardinalis Sacripantes.

Marius SS. Cosmæ & Damiani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bolognettus.

Prosper S. Georgii in Velabro Diaconus S. R. E. Cardinalis Columna de Sciarra.

Alexander S. Mariæ in Aquiro Diaconus S. R. E. Cardinalis Tanarius.

Hieronymus S. Adriani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bardi.

Dominicus SS. Viti & Modesti Diaconus S. R. E. Cardinalis Ursinus.

Post Eminentissimorum Cardinalium sententias facta fuit Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis, tam Assistentibus Pontificio Solio, quàm non Assistentibus suffragandi facultas, & protinus [initio a Patriarchis desumpto] suffragari cœperunt Reverendissimi DD.

Mundillus Ursinus Patriarcha Constantinopolitanus.

Antonius Maria Pallavicinus Patriarcha Antiochenus.

Thomas Cervini Patriarcha Hierosolymitanus.

Gabriel Eva Archiepiscopus Cypri Syrus, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit suffragium.

Alexander Borgia Archiepiscopus Firmanus.

Joseph Maria Ferroni Archiepiscopus Damascenus.

Joannes Franciscus Stoppani Archiepiscopus Corinthi.

Michael de Palma Archiepiscopus Theatinus.

Stanislaus Poliastri Archiepiscopus Rossanen.

Ferdinandus Maria de Rubeis Archiepiscopus Tarsi.

Joannes Andreas Tria Archiepiscopus Tyri.

Nicolaus Carafa Archiepiscopus Philippensis.

D. Ferdinandus Romualdus Guiccioli Archiepiscopus Ravennaten.

Felix Solatius Archiepiscopus Thebarum.

Antonius Fonseca Episcopus Æsinus.

Nicolaus Michael Abbati Episcopus Scyllacii.

D. Placidus Pezzancheri Episcopus Tiburtinus.

Bernardus Antonius Pizzella Episcopus Constantien.

Fr. Pau-

Fr. Paulus Alpheran de Buſſan Epiſcopus Meliten.
Alexander de Abbatibus Epiſcopus Viterbien. & Tuſcanen.
Nicolaus Franciſcus de Bonhome Epiſcopus Carpaſien.
Ludovicus Antonius Valdina, olim Cremona Epiſcopus Hermopolitanus.
Fabricius Borgia Epiſcopus Ferentinus.
Hippolytus e Rubeis S. Secundi Epiſcopus Senogallien.
D. Paulus Thomas Marana Epiſcopus Aſculanus.
Fr. Silveſter Merani Epiſcopus Porphyrienſis.
Nicolaus Mancinforti Epiſcopus Anconitanus.
Antonius Cantoni Epiſcopus Faventinus.
Paulus Bonaviſa Epiſcopus Spoletinus.
Cæſar Bonajuti Epiſcopus Pharen.
Marius Maffei Epiſcopus Fulginatenſis.
Guido Urſellus Epiſcopus Cæſenatenſis.
Hyacinthus de Silveſtris Epiſcopus Nepeſinus & Sutrinus.
Leo Lucas Vita Epiſcopus Oppiden.
Ægidius Antonius Iſabelli Epiſcopus Alliphanus.
Joannes Antonius Bachetoni Epiſcopus Anagninus.
Franciſcus Antonius Spadea Epiſcopus Aquinas & Fregellarum.
Joſeph Schirò Archiepiſcopus Dyrrhachinus, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit ſuffragium.
Sergius Alexandri Armenus Archiepiſcopus Cæſareæ Cappadociæ, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit ſuffragium.
Stephanus Aſſemanus Archiepiſcopus Apameæ.
Bernardinus Vari Epiſcopus Civitatis Caſtellanæ & Hortæ.
Joannes Innocentius Epiſcopus Fagaraſienſis, patrio priùs, deinde latino idiomate ſuffragium emiſit.
Pompejus Compagnoni Epiſcopus Auximanus & Cingulan.
Jacobus Philippus Conſoli Epiſcopus Amerinus.
Joſephus Coppola Epiſcopus Aquilanus.
Joſeph de Rubeis Epiſcopus Venafranus.
Hieronymus Lorenzi Epiſcopus Acernen.
Joannes Franciſcus Cavallini Epiſcopus Alatrinus.
Nicolaus Cioffi Epiſcopus Soranus.
Joannes Antonius Caſtelli Epiſcopus Catharenſis.
Nicolaus Maria Calcagnini Epiſcopus Civitatis Ducalis.
Innocentius Gorgonius Epiſcopus Pinnen. & Hadrien.

Qui omnes concorditer non ſolum beatum Joſephum a Leoniſſa inter Sanctos meritò cooptandum [ſapienti unuſquiſque ſuo prolato judicio] exiſtimarunt; verùm etiam & apud Sanctitatem Suam reverenter inſtiterunt, ut eidem Dei Servo ſupremis Sanctorum honoribus delatis, novum in eo augeretur Eccleſiæ præſidium & ornamentum, novumque

admirabile & prorsus inauditum pro animarum salute charitatis & propagandæ Religionis ardoris & fortitudinis in vinea Domini laborantibus exhiberetur exemplum.

Summus Pontifex suffragiis omnibus absolutis, cum libenti lætoque animo percepisset Venerabilium Fratrum sententias & preces, idem a se exposcere, quod & ipse jam diu vehementer optaverat, eosdem Venerabiles Fratres iterum allocutus monitos eos esse voluit in sequenti & ultimo Consistorio in Causam Canonizationis beatæ Catharinæ de Ricciis habendo indicturum se diem, qua celebrari deberentur solennia Canonizationis tum prædicti beati Josephi a Leonissa, quàm aliorum beatorum Fidelis nempe a Sigmaringa, Camilli de Lellis & Petri Regalati, quos ipse nuperrimè in præteritis Consistoriis Sanctorum nomine & cultu donandos Aris designaverat.

Sanctissimus Dominus facto loquendi fine, finem quoque Consistorialis fecit Actionis; sed priusquam Sanctitas Sua & Eminentissimi Patres consurgerent, & e Conventu discederent; Procurator Generalis Reverendæ Cameræ Apostolicæ rogavit Nos Protonotarios Consistorio præsentes, ut de præhabitis a Sanctissimo Domino Allocutionibus deque consilio, sententiis unanimique Patrum consensu pro solemni beati Josephi a Leonissa Canonizatione ad perpetuam rei memoriam unum vel plura, publicum seu publica, Instrumentum vel Instrumenta conficeremus.

Ad hujusmodi præfati Procuratoris Generalis R. C. A. instantiam confestim Ego Franciscus Maria Protonotarius Riccardi Protonotariorum Collegii Decanus ejusdem Collegii mei nomine respondi: *Conficiemus*: Et ad Familiares Sanctitatis Suæ conversus eos super omnibus quæ peracta fuerant, his verbis in testes adhibui: *Vobis Testibus*:

Acta sunt hæc in Quirinali Palatio die, mense & Anno quibus supra, præsentibus Illustrissimis DD. Paulo Zani Bononiensi, & Josepho Maria Puoti Neapolitano ab intimo Sanctitatis Suæ cubiculo ad hoc specialiter vocatis, habitis atque rogatis.

In quorum fidem Nos Protonotarii Apostolici de numero Participantium requisiti & rogati præsens hoc Instrumentum confecimus, subscripsimus & publicavimus, solitoque Collegii nostri sigillo muniri, & in nostro Archivio, ut futuris temporibus horum omnium perenne semper extet documentum, Secretario nostro perdiligenter asservari & subscribi mandavimus. Actum ubi supra præsentibus quibus supra Testibus ad præmissa vocatis, habitis atque rogatis.

Ita est Franciscus Maria Protonotarius Riccardi Decanus.

Loco † Signi.

Franciscus Dominicus Clementi ejusdem Collegii Secret.

Absen-

Absentium EE. S. R. E. Cardinalium, Archiepiscoporum, & Episcoporum ab Apostolico Conventu hìc recensentur exaranturque sententiæ, jussu Sanctissimi Patris ad Secretarium Congregationis Sacrorum Rituum, ut in ejus Tabulis perpetuò asservarentur, a quoque transmissæ.

THOMAS Episcopus Ostien. & Veliternensis Sacri Collegii Decanus, Vice-Cancellarius Cardinalis Rufus.

Beatus Josephus a Leonissa virtutem auspicatus ab ubere, ævi exordium peculiari quadam pietate & pueriles annos constanti Religione consecravit. Cum adhuc adolescens in illustri Capuccinorum Ordine Deo se victimam devovisset, præconcepta virtutum ejus semina heroicam in frugem eruperunt. Harum Reginâ Charitate dirigente gressus ejus, Peccatoribus, iis maximè qui perversæ consuetudinis mole pressi in profundum malorum venerant, semetipsum exhibuit sicut Dei Ministrum in laboribus assiduis, in jejuniis plurimis, in multa humilitate, in invicta patientia. In eadem charitate non ficta conversus etiam ad Gentes, quæ ignorabant Deum, atque ipsas opportunè importunè docere conatus verbum veritatis, tribulationes & contumelias, & angustias & vulnera fortissimè sustinuit. Veruntamen cursum illum, quem renuente Numine abrumpere neque Tyranni neque tormenta potuere, in Crucis mortificatione divini amoris flamma feliciter consummavit. Hæc quidem omnia insignium quoque miraculorum fulgore comprobata postulare videntur, ut cœlestis hic Vir a SANCTITATE VESTRA in Sanctorum Album Apostolica auctoritate referatur, ut sit christiano Populo adiutor in præsentibus opportunitatibus & tribulationibus.

ANNIBAL Episcopus Portuensis Cardinalis Albanus S. Clementis nuncupatus.

Beatus Josephus a Leonissa alterum Sanctitatis lumen & ornamentum Aprutinæ Provinciæ in Regno Neapolitano, quàm eximiâ vitæ sanctimoniâ futurus esset illustris, a prima ætate patefecit multiplici christianæ pietatis argumento. Religioso Capuccinorum Ordini adscriptus virtutum omnium fulgore emicuit. Quum martyrii flagraret desiderio in Thraciam profectus, Constantinopoli multa præstitit, quæ propagandæ christianæ Religionis ardorem & alienæ salutis procurandæ studium præcipuum ostendunt. In Italiam reversus Apostolicis laboribus complures a peccatis & vitiis revocavit, tum qua viâ potuit divinæ gloriæ incrementum provexit. Ardentissimæ in Deum & Proximos charitati assiduas corporis afflictationes adjunxit. Orationi ac divinarum rerum contemplationi diu noctuque deditus, cœlestis vitæ genus in terris egisse visus est. Donis pluribus & miraculorum gratiâ a Deo exornatus, tam

exa-

exactè humilitati ſuique deſpicientiæ ſtuduit, ut nihil poſſet eſſe deſpe-ctius. Quum itaque B. Joſephus virtutum omnium præſtantiâ emicuerit, vivenſque & mortuus multis a Deo miraculis ſit illuſtratus, par clarioribus catholicæ Eccleſiæ Viris ſanctis meritò dignus habetur, qui in eorumdem Album a BEATITUDINE VESTRA referatur.

VINCENTIUS Epiſcopus Prœneſtinus Cardinalis Petra, Major Pœnitentiarius.

TAnta virtute tantoque ſtudio propagandæ Religionis excelluit beatus Joſephus a Leoniſſa, ut cum ſanctiſſimis viris, qui ſummâ vitæ innocentiâ munerisque Apoſtolici laude floruerunt, comparari meritò poſſe videatur. Cum enim jamuſque a prima ætate incredibili abſtinentia, caſtitate morum, demiſſione animi, miſericordia erga egenos, obedientia, charitate aliiſque virtutibus inclaruerit, quas longum eſſet recenſere; tum poſteaquam ſacro Capuccinorum Ordini nomen dedit, ubi ei Conſtantinopolim abeundi fidemque prædicandi facultas eſt data, tanto deſiderio Infidelium convertendorum exarſit, ut cum eò appulit, ſingulari Dei auxilio Turcarum Tyrannum adire eumque ad Chriſti doctrinam profitendam inducere conſtituerit. Quodſi regiorum cuſtodum ſcelere, qui illum pugnis, calcibus omnique contumeliarum genere vexaverunt, impetrare non potuit quod optabat, quoniam tamen ſatellitibus traditum ſe extremo ſæviſſimoque ſupplicio cruciandum vidit, ab eoque deinde divinitùs liberatum, etſi angeretur, quod mori pro Chriſto nequiverit, rediit nihilominus in Italiam gaudens, quod dignus eſſet habitus pro nomine Jeſu contumeliam pati. In hiſce autem noſtris Regionibus innumeris laboribus functus plenuſque virtutum in Cœlum evolavit, ubi tot meritorum coronam eſt, ut credimus conſequutus. Quare cenſeo dignum eſſe, qui a SANCTITATE VESTRA in Sanctorum numerum referatur.

JOSEPH Epiſcopus Tuſculanus Cardinalis Accorambonus.

REligio, pietas, ſui ipſius abnegatio & ferventiſſimus præſertim charitatis ardor, quo in Deum & Proximum beatus Joſeph ſemper exarſit, quemadmodum Athletam Chriſti fortiſſimum uberrimâ gloriâ dignum in Cœlis reddiderunt, ita meritiſſimum reddunt, ut ſupremo SANCTITATIS VESTRÆ judicio inter Cœlites referatur.

VIN-

VINCENTIUS Episcopus Sabinensis Cardinalis Bichius.

PAlmam martyrii, quam flagranti desiderio concupiverat beatus Joseph a Leonissa Sacerdos Professus Ordinis Minorum Capuccinorum atque tetigerat, sed Deo disponente integrè non fuerat assecutus, in coronam gloriæ commutavit illi Deus protracto vitæ curriculo, ut sic in longum animabus Proximi sui salutem afferret & merita cumularet, donec ad sui temporis consummationem perventus beatas scanderet sedes. Visibile voluntatis Dei Testimonium habuit beatus Joseph quando Constantinopoli in odium Fidei catholicæ ad mortem damnatus, atque pede manuque dexteris unco ferreo e sublimi suspensus, nedum fuit miraculosè a morte servatus, sed post triduum martyrio lato ab Angelo liberatus ac sanatus remansit, divino ei dato mandato, ut ad Italiam remearet: Divinaque impleta voluntate, unum quod evasit martyrium coactum, in plura martyria commutavit voluntaria usque ad obitum, tempore in beneficium Proximi sui semper insumpto; propter quæ mirabilis Deus glorificavit etiam in vita Sanctum suum, multiplicando præcipuè per binas vices ad ejus supplicationes farinam usque ad satietatem famelicæ multitudinis, primùm Ocricoli, secundò Borbonii. Ad cœlestem tandem Patriam evocatus plurimis aliis miraculis Sanctitatem Servi sui manifestavit Deus, quem si supremi Regis clementia coronâ gloriæ in Cœlis magnificat, devotè a Fidelibus in hac terrestri patria convenit venerari.

NICOLAUS MARIA Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Lercarius.

SANCTITAS VESTRA divino illustrata lumine sacris Altarium honoribus elevatum christiano Orbi venerandum proponet B. Josephum a Leonissa, quem si in sortem Domini electum fuisse singulari ab ipsis incunabulis in eum collato beneficio manifestatum est, idipsum magis confirmarunt tot tantaque vitæ discrimina ac pericula, a quibus superna manu sæpe liberatus fuit, & tot tantaque supplicia, quibus si non mortem martyrii tamen pœnas omnes invictissimo animo non semel expertus est. Nil itaque superest, nisi ut invictus Athleta Christi suo tandem lumine universam illustret Ecclesiam, & suo tueatur patrocinio.

RA-

RAPHAEL COSIMUS Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.

BEATISSIME PATER. Ineffabili ſemper diſpoſitione providit Deus, ut ſuis aptè temporibus exurgerent Viri Sanctitate conſpicui, qui hominibus ſeneſcente Mundo in pejora ruentibus adjutrices manus porrigerent, & gliſcentium vitiorum ſpinas de Eccleſiæ vinea evellerent. Inter hos Joſephi de Leoniſſa Ordinis Capuccinorum Sacerdotis Profeſſi ſpiritum ſuſcitavit, qui æmulatus chariſmata meliora ore ſimul & opere docuit quanta erga Deum charitate æſtuaret, quanta in Proximum dilectione quantoque contra vitia afficeretur odio, factus contra ea declamator acerrimus. Martyrii quoque ei non defuit animus, dum pro Chriſti fide amplianda verè Martyrum tormenta ſuſtinuit. Signa quibus dum vixit, & poſt obitum etiam claruit, æquè teſtantur quàm in eximio hoc Viro bene ſibi complacuerit Deus. Juſtum ergo cenſeo, ut quem coronâ expreſſâ ſigno Sanctitatis Dominus redimivit in Cœlis, Sanctorum etiam laureâ SANCTITAS VESTRA coronet in terris.

CAROLUS Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Cardinalis Calcagninus.

FEcit Dominus mirabilia cum Servo ſuo B. Joſepho a Leoniſſa; dum ab adoleſcentia ita omnium virtutum amator fuit præcipuequè pudicitiæ, ut ad illam tuendam ſpretis domeſticorum blanditiis atque precibus, hujuſque mundi pompis lætus ac victor in Patrum Capuccinorum ſodalitatem adſcitus eſt: Vocatus igitur ad Franciſci ſequelam particeps fuit illius ſpiritus, quo terrena omnia deſpiciens ad inſtar Apoſtoli Pauli in carne extra carnem, in Mundo extra Mundum eſſe videbatur; cœleſtium enim contemplatio fuit illi aſſidua; Fidem cum charitate conjunctam & ſanctè ſervavit, & fideliter reddidit: In multa patientia fuit in ſuavitate, in laboribus, in vigiliis, in jejuniis ſæpe ſolo pane & aquâ contentus. Incenſus martyrii deſiderio nullis laboribus, nullis periculis pepercit; & quamvis neque ipſe martyrio, neque martyrium ipſi defuerit, ſola tamen ea mors defuit, quam unam ut diſſolveretur eſſetque cum Chriſto, cupiebat. Quas egregias virtutes ineffabilis Dominus multis inſignivit miraculis: Unde jure meritò Clemens XII. felic. record. eum inter Beatos recenſuit. Supereſt modò, quia Deus ejus Sanctitatem novis innumeriſque comprobat miraculis, ut a SANCTITATE VESTRA inter Sanctos referatur, quod univerſalis Eccleſia ardentiſſimè exoptat.

HIE-

HIERONYMUS S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.

J*Ustorum animas* Beatissime Pater *in manu Dei esse*, si quis unquam ostendit, id planè testatum nobis facit beatus Joseph a Leonissa, quem in ipsis incunabulis a proximo mortis periculo, non sine prodigio liberatum eum vitæ cursum inivisse accepimus, qui totus non naturæ fuerit, sed *dexteræ Excelsi*: Hæc ego dicens, non illum tantummodo vitæ articulum intelligo, quo per triduum a Barbaris cruciatus cœlesti ope ad pristinam corporis incolumitatem magno prodigio restitutus est. Non inquam hunc solummodo vitæ articulum intelligo. Vita ipsius universa tot laboribus fatigata fuit, supra omnem pene fidem, ut nisi summi Dei Providentia, qui *in opportunitatibus adjutor est*, continuo pene miraculo præsidium tulisset, fieri non poterat, ut ejus vitæ cursus ad longum tempus produceretur: *Adeo in omni pressura supra modum gravatus fuit*, ut Apostolus loquitur, *& supra virtutem, ut sublimitas virtutis ejus planè ex Deo protegente esset, & non ex ipso*. Quì enim fieri poterat, ut sexies, septies, undecies aliquando atque duodecies diversis in locis conciones haberet, non in persuasibilibus humanæ Sapientiæ verbis, sed in ostensione Spiritus & Virtutis, cilicio indutus ac loricâ ferreâ præcinctus sæpe, aut nullo modo, aut mucidi panis fragmentis pastus, sæpe aut imbribus madidus, aut æstu solis exustus, interdum febri etiam ardore cruciatus: Nimirum ex eorum numero erat, qui cum Apostolo dicunt: *In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiamur, persequtionem patimur, sed non derelinquimur, dejicimur, sed non perimus, semper qui vivimus, in mortem tradimur propter Jesum*: Meritò itaque ex Te optamus Sanctissime Pater, ut novis Sanctorum honoribus ornetur B. Joseph: Ex quo illud etiam fiet ut novo argumento ostendatur Justorum animas in manu Dei esse, qui illis non cœlestes tantùm honores, verùm etiam terrenos decernat.

SIMON Gritti Archiepiscopus Tyanensis Assistens.

Beatissime Pater. Beatum Josephum a Leonissa infantia Deo præordinatum, puerilis æquè ac virilis ætas Dei amori per virtutum Religiosarum eximia quidem opera arctissimè intentum; ac magismagisque animarum multimodæ promovendæ saluti ad consummationem usque in immensum addictum; necnon rigidissimis sui corporis excruciatum mortificationibus, jejuniis ac pœnitentiis, licet nihil in illo prope foret pœnitendum, vel in terris Sanctum denunciarunt. Qui autem dat incrementum, Deus haud absimilem imparemque subinde prodigiorum ac miraculorum suam vocem præseferentium, rite idcirco accuratissimaque lege perpensorum multiplici ostensione Servum suum illu-

 stratum

ſtratum voluit ac patefecit; ut eapropter tutiſſima exinde SANCTITATI VESTRÆ Joſephum Sanctorum Albo adſcribendi conſurgat ratio; quod & Eccleſia catholica de glorioſo ſuo milite, qui legitimè certavit, terrena quæque invictè protrivit, ac glorioſiſſimum de triplici communi hoſte triumphum compertus eſt retuliſſe, gaudens atque lætabunda ante ſupremum Majeſtatis tuæ Solium unanimi votorum concordia præſtolatur, ad Filiorum ſuorum incitamentum, ſui ornatum omniumque planè præſidium optatiſſimum.

JOSEPH MARIA Ruſus. Archiepiſcopus Capuanus Aſſiſtens.

QUantus virtutum omnium chorus in Servo Dei beato Joſepho a Leoniſſa Sacerdote Profeſſo Ordinis Minorum ſancti Franciſci Capuccinorum effulſerit, nemo eſt qui ignoret: Nihil quippe in eo fuit, quod Dei amorem Proximique ſui charitatem non redoleret, quod non ædificaret fidem, quod Proximorum ſalutem non operaretur, quod non ſaperet Sanctitatem. Hic eſt ille fortiſſimus Chriſti Athleta, cui bonum fuit portare jugum ab adoleſcentia ſua uſque ad ultimum vitæ ſpiritum, accepturus a Domino coronam juſtitiæ, quam Deus promiſit diligentibus ſe. Quamobrem cum beati Joſephi Sanctitatis famæ miraculorum acceſſerit gloria; executionem decretæ a SANCTITATE VESTRA ejuſdem Beati Canonizationis humillimè expectat tota Fratrum Capuccinorum ſancti Franciſci Familia, ut toti Orbi chriſtiano novum ſydus adſulgeat. Et ita &c.

MICHAEL MARIA Vincentini Archiepiſcopus Theodoſiæ Aſſiſtens.

TAntum Sanctitatis fulgorem emiſit innocens vita B. Joſephi a Leoniſſa, cui Sanctorum honores decrevit oraculo ſapientiſſimo SANCTITAS VESTRA, ut ejus gloriæ addendæ aſſentiri nemo prorſus dubitet; præſertim cum de humilitate & patientia, de vigiliis & oratione, de charitate ac Peccatorum converſione, de ceteris tandem virtutibus copiâque miraculorum maximâ cogitemus.

Fr. ANTONINUS Camarda Epiſcopus Reatinus Aſſiſtens.

BEATISSIME PATER. Quis & qualis homo fuerit B. Joſeph a Leoniſſa, conjiciendum eſt ex appellatióne & ex proprio vocabulo, quod augmentum interpretari non dubitatur. Ab ineuntis ſiquidem ætatis primordiis in omnium virtutum genere crevit proficiendo ſapientiâ & ætate & gratiâ apud Deum & homines. At ubi robuſtioris ætatis plenitudo advenit, miſſurus manus ad fortia egreſſus eſt in ſalutem animarum ut gigas ad currendam viam totius charitatis, nullum timens malum adhuc

huc ambulans in medio umbræ mortis. Nam a Turcico furore e sublimi crudeliter suspensus, tamquam e Cathedra Crucis Christi loquebatur de testimoniis ejus & non confundebatur. Angelica deinde ope post triduum liberatus, in labore & sudore vultus sui plenus gratiâ & fortitudine ambulavit per Oppida & Castella, per Vicos & Plateas, evangelizando verbis & exemplis, signis & prodigiis vitæ viam demonstrando. Meritò igitur Sanctorum Fastis adscribendus a SANCTITATE VESTRA censetur, qui tam invicto zelo pro Fidei dilatatione pugnavit, & pro animarum salute tam indefesso spiritu laboravit.

NICOLAUS XAVERIUS Santamaria Episcopus Cyrenensis Assistens.

Benedictus Deus, qui frigescente in cordibus hominum charitate non finit eam extingui, sed per Electos quosdam veluti novos Apostolos renovat, & accendit, B. Josephum a Leonissa ad hoc ministerium elegit, quem ab incunabulis divinitùs servatum evangelicæ perfectioni ac prædicationi consecravit. Is enim humilitatis, obedientiæ, orationis, pœnitentiæ ceterarumque virtutum cultor assiduus, pro Dei gloria & animarum salute innumeros labores & ærumnas perpessus verbo & exemplo Christianorum depravatos mores ad meliorem frugem passim revocavit, & contumeliis, probris, verberibus appetitus gaudebat, quod talia pati dignus haberetur; nec unquam animam suam pretiosiorem fecit quàm se, immo pro nomine Jesu libentissimè tradidit; & quamvis martyrio mors, non tamen martyrio voluntas, non voluntati martyrium, neque ipsi gloria defuit. Hunc proinde beatum Virum, cujus heroicæ virtutes præclaris miraculis rite probatis confirmatæ fuerunt, dignissimum censeo, qui ab infallibili Apostolatus Tui voce in Sanctorum numerum referatur.

NICOLAUS Simoni Episcopus Marcianensis Assistens.

Divino planè consilio ac beneficio morti ereptus Joseph a Leonissa, ab Infidelibus tutiores se transtulit in Regiones ad Apostolicum exercendum ministerium: Gloriam verò Dei quærens non suam, agrestem gentem & ignobiles pagos selegit, in quibus seminaret verbum Dei, unde fructus uberes retulit in patientia. Decet propterea, ut Viri Dei virtutes resque præclarè gestas in sublimiori Ecclesiæ loco positas admiremur, imitemur, veneremur.

NICOLAUS Spinelli Episcopus Aversanus Assistens.

DOmesticâ vitâ integerrimè traductâ minimè contentus beatus Joseph a Leonissa sibi ex umbra ad solem prodeundum existimavit, remotissimasque petiit Regiones Captivos ex Infidelium tyrannide in libertatem vindicaturus; ubi extrema quæque perpessus, miraculo a periculis dirissimisque suppliciis superstes fuit: Licet omnigena excultus eruditione, tantum villas & agrestium virorum mapalia lustravit verbum Dei deprædicaturus: Omnes virtutes mirificè coluit; præcipuè tamen præstitit in pauperes liberalitate, quos aluit etiam ex ventre defraudato. A miraculis ante & post mortem editis clarissimus fuit. Quæ omnia cum rite probata sint, comite supremo judicio SANCTITATIS TUÆ illum Sanctorum Albo adscribi, ac publico solemnique Christifidelium cultu donari posse existimarem.

MARCUS ANTONIUS Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen. Assistens.

BEATISSIME PATER. Beatus Joseph a Leonissa Sacerdos Professus in Ordine Minorum sancti Francisci Capuccinorum ab ipsa jam pueritia cœlestem vitam ducens futuræ Sanctitatis prætulit indicia. Inter Religiosos præfati Ordinis Capuccinorum adscitus, nedum laboriosam asperrimamque vitam evocavit, rigidissimi Ordinis Instituta exactè servando, sed ad carnis macerationem voluntaria supererogavit pœnitentiæ opera, nempe flagellationes, cilicia, assiduum jejunium & abstinentias. Constanti cura & studio rerum cœlestium contemplationi jugiter se exercuit. Zelo catholicæ Religionis propagandæ inflammatus nihil ei gratiùs poterat evenire, quàm si inter supplicia quælibet acerbissima fidem suo sanguine confirmaret, & jam crudele martyrii genus a Barbaris invicto animo sustinere meruit, etsi mirabiliter ab Angelis ereptus non exhalaverit animam: Ad Italiam postremò Prædicator missus, potens opere & sermone, infatigabilis Evangelii Præco sive in Pagis, sive in Villis locisque campestribus fuit, & cum ingenti animarum fructu charitatis suæ viscera in omnes dilatavit. Meritò hinc nedum inter sanctos Confessores, sed de numero inclytorum Martyrum dici poterit; cum non tam mors, quàm fides & devotio Martyrem faciat: Cumque Deus omnipotens in confirmationem tot insignium virtutum & meritorum clariora signa & miracula peregerit, eisque corruscantibus ejusdem beati Josephi Sanctitas effulgeat; sanè hæc omnia exposcunt, ut SANCTITATE VESTRA annuente in Sanctorum Albo referatur.

LU-

LUDOVICUS Savagieri Episcopus Tempensis.

Nihil est quo magis delectentur Fideles, quàm dum Jesu Christi virtutes ac prodigia renovata admirantur. Divinus enim ille subitò in mentem venit amor, quo Deus Unigenitum dedit, ut nos divinitatis suæ tribueret esse participes. Qui res a B. Josepho de Leonissa gestas expenderit, hanc in se delectationem & lætitiam sentiat necesse est. In eo enim terrenarum rerum omnium contemptum, mortificationem, qua Christi Crucem in suo corpore gessit, patientiam, qua persecutiones immanesque pertulit cruciatus, & prodigia illa admirantur, quibus semel atque iterum modico pane turbas satiavit, Deique Angelum consolatorem atque ab Infidelium manibus liberatorem habere meruit. Igitur cum miraculis post mortem patratis, de ipsius gloria Deum eos certiores fecisse credant Sodales sui, ceterique Fideles eâ spiritus lætitiâ permoti abs Te BEATISSIME PATER Sanctum declarari cupiunt, ut publico cultu ac veneratione præconceptam in ipsum pietatem liberiùs explicare valeant. Decet autem meo judicio atque expedit, ut inter Sanctos recensito, novo hoc virtutum exemplari, novoque apud Deum Intercessore donentur.

ANTONIUS Franci Episcopus Crasseti.

Ea est, BEATISSIME PATER, series vitæ B. Josephi a Leonissa, ut ipsa sola peculiares eas omnes virtutes ac merita, quæ in singulis iis, quos Sanctorum Fastis adscribere intendit SANCTITAS VESTRA, complecti quodammodo videatur. Quis enim in eo B. Fidelis constantiam zelumque fidei singularem, B. Camilli ardentissimam charitatem, B. Petri Regalati summam vitæ austeritatem, B. Catharinæ de Ricciis incontaminatam virginitatem non admiretur? Quàm igitur æquum sit, ut quæ singulis præparantur præclarissima virtutis præmia, B. Josepho a Leonissa conferantur, nemo ut puto, est qui non videat.

THOMAS ALEXIUS de Rubeis Episcopus Aprutinus.

Suffragium præstans BEATISSIME PATER, pro Sanctificatione B. Josephi a Leonissa, quàmbreve dicendi genus invenire cupiebam, quod gravitate, splendore & claritate dignum esset; at mihi antiquissimum putavi admirationem vitæ suæ, non amplitudinem meritorum edicere.

Mirum SANCTISSIME PATER, in sancto Juvene morum suavitas, mira erga pauperes misericors pietas, mira castitas dum oblatas nuptias constanti pectore abhorruit: Mira denique asperis flagellis acerrima pœnitentia.

Dato

Dato nomine sua sponte & spiritu Capuccinorum Familiæ Concionator egregius evasit; Constantinopolim petiit Tyrannum impavido pectore de Religione colloquuturus: At novitate rei calcibus appetitus, pugnis, verberibusque affectus, martyrium subire coactus, unco e trabe per dexterum pedem & brachium appensus spiritum Deo dedisset, nisi Angeli patrocinio ereptus ad uberiorem messem in campo Ecclesiæ fuerit reservatus.

Italiam reversus, lacessitus iniuriis, hilaris patientiæ fuit exemplar; humilitatem sectatus respuit semper honores: Verùm terram effodere, domus verrere, lances detergere, vilia quæque præstare minimè abhorruit. Orationi perenni assiduus insomnes ducebat noctes, & in ecstasim raptus, quandoque itinerans flumen expanso pallio per socium sicco pede transivit.

Eapropter quod BEATISSIMUS PATER & Summus Pontifex inter sanctos Martyres, sanctum Virum, Aprutinorum decus adscribat non diffiteor: Magnum etenim nostri Protectorem Gregorium Sebastæ in Armenia Episcopum non violentiâ tormentorum peremptum, Martyrem etiam veneratur Ecclesia.

Idcirco quod mirus Confessor & nostræ sanctæ Fidei strenuus assertor, mirus in tolerantia uncini [Granchio dicti] pro S. Martyre & Confessore veneretur, inficias Patres non ibunt.

Quintum & ultimum in Causa beatæ Catharinæ de Ricciis supererat Consistorium, quod ex Sanctitatis Suæ placito in sequentem Feriam tertiam indixere per hanc impressam schedulam Cursores.

INTIMATIO

Per Cursores facienda etiam Domi dimissâ copiâ.

EX semipublicis Consistoriis a Sanctitate Sua super futura quinque Beatorum in Sanctorum Album allectione decretis quintum & ultimum habebitur Feria tertia die 14. Junii in sæpedicta jam Aula Quirinalis Palatii hora decimatertia *pro beata Catharina de Ricciis Virgine Sanctimoniali Professa Ordinis S. Dominici: Eminentissimis Patribus ac Reverendissimis Patriarchis, Archiepiscopis & Episcopis suffragia ex more ferentibus.*

Intimentur itaque omnes & singuli Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales, necnon Reverendissimi DD. Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi in Urbe præsentes, ac Domini Protonotarii Apostolici, duo Antiquiores Rotæ Auditores, Sacrorum Rituum Congregationis Secretarius, Promotor Fidei & Procurator Fiscalis Cameræ Apostolicæ.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

Eodem

Eodem etiam tempore Pontificii Cursores oretenus ut moris est, Eminentissimos DD. Cardinales admonuerunt de Consistorio secreto ante semipublicum habendo:

Manè ejus diei cum Sanctissimus Dominus noster sacris vestibus indutus in designata Consistorii Aula consedisset, ceteris statim exclusis, solus cum Cardinalibus de rebus Consistorialibus egit. His expeditis, potestatem dedit ingrediendi Patriarchis ceterisque aliis, quibus concessum erat in semipublicis Consistoriis adesse, iterum tamen inculcans, ne qui supervenirent foribus clausis, ullo modo intromitterentur; quoniam facilè potuissent inopportuno accessu, adstantium attentum animum ab iis quæ dicebantur, avertere. Ingredientibus propterea solummodo iis, qui expectabant ad fores; alii quamplures, qui in remotiori Palatii parte substiterant, vel serò advenerant, fortè confisi secretum Consistorium longiùs protractum iri, sua spe frustrati introire prohibiti sunt: Hac de causa cum abessent a Consistorio tam Protonotarii, quàm Advocatus Fiscalis Cameræ Apostolicæ quorum postremus instare pro confectione Instrumenti rerum omnium, quæ ibi gererentur, primi verò easdem literis mandare debuissent; defectum hunc supplevit Pontifex jubendo, ut infra dicetur. Itaque Præsules ingressi cum consueta scamna occupassent; suffragia de B. Catharinæ Causa excepturus eos stantes, & Cardinales sedentes his verbis allocutus est Pontifex.

VENERABILES FRATRES. In Apostolicis Actis capite vigesimo primo, in quo describitur iter, quod sanctus Paulus suscepit a Tyro Ptolemaidem, & ex eo loco ad urbem Cæsareæ, illud memoriæ traditur, eundem S. Paulum una cum Sociis ingressum fuisse domum Philippi Evangelistæ, seu Concionatoris Evangelii, qui sanè Philippus, is facili conjectura judicatur, qui Eunuchum Candacis Reginæ Æthiopum sancto Lavacro expiaverat. Moram aliquam duxerunt illi in ædibus Philippi, cui erant quatuor Filiæ virgines ac prophetantes; quod si virginitatem illæ non profitebantur voti ullius ratione, quo se Judæi obstringere minimè consueverunt, tamen Religionis causa eas virgines fuisse non est dubitandum, quæ prophetantes

etiam nuncupantur, vel quod in concinendis divinis laudibus assiduò versarentur, vel quia futura prænunciarent: *Venimus Cæsaream*, (ita scriptum est in sacris literis) *& intrantes domum Philippi Evangelistæ, qui erat unus de septem, mansimus apud eum. Huic autem erant quatuor filiæ virgines prophetantes*. Quod in itinere S. Pauli contigisse memoravimus, id Nobis etiam evenit in gravissimo hoc negotio, quod hodierna die ad finem sumus perducturi. Postquam septa aliorum Cœtuum Regularium percurrimus, uti Vos ipsi ex præcedentibus Consistoriis perspicere potuistis, nunc ingredimur Claustra S. Dominici, qui non modò, sicut Philippus Evangelii Concionator fuit, sed etiam Ordinis Fratrum Prædicatorum primus Parens atque Institutor; & quemadmodum in ædibus Philippi quatuor ipsius Filias virgines prophetantes sanctus Paulus deprehendit, ita Nos in Claustris sancti Dominici quatuor etiam illius Filias invenimus, quæ prophetantes appellari meritó possunt, vel quia a divinis laudibus celebrandis nunquam cessarunt, vel quia futuros eventus antea denuntiarunt. Porro illæ nominantur, Catharina Senensis, Rosa Limana, Agnes Montispolitiani, & Catharina de Ricciis. Pius II. Prædecessor noster Sanctorum Catalogo nomen Catharinæ Senensis adjunxit. Clemens X. Prædecessor quoque noster Rosam Limanam: Benedictus XIII. de nobis optime meritus Agnetem Montispolitiani inter Sanctos solemniter retulerunt. Itaque ut quatuor istæ Filiæ prophetan-

tes Sancti Dominici pari honore cumulentur, illud tantum supereſt, ut beatam Catharinam de Ricciis numero Sanctorum adnumeremus. Supervacaneum ducimus hoc loco referre ipſius Familiæ præſtantiam, optimam pueritiæ inſtitutionem, atque innocentiam, virtutis propoſitum, quo Cœtui Regulari nomen dedit, & in quo conſtanter permanſit, eximiam charitatem, qua Deum, & Proximum ſemper proſequuta eſt, ſingularem prudentiam, qua præfuit ceteris Monialibus longo temporis ſpatio, profundam humilitatem, incredibilem patientiam in pluribus ferendis incommodis, cumulum cœleſtium donorum, quæ in ipſam Deus liberaliter contulit, pretioſam ejus mortem in conſpectu Domini, Sanctitatis famam, quæ conſtans fuit, cum adhuc in terris ageret, & poſtquam diem ſupremum obiit, ac tandem miracula, quæ ob illius interceſſionem obtigerunt. Cum hæc omnia veſtris oculis ſubjecta jam fuerint, illud reliquum eſt, ut mentem veſtram de ſolemni ipſius Canonizatione decernenda Nobis declaretis.

Abſoluta oratione primùm Cardinales, mox Patriarchæ ceterique circumſtantes Archiepiſcopi, Epiſcopi Aſſiſtentes & non Aſſiſtentes ſuffragium ſuum hoc ordine tulerunt.

PETRUS ALOYSIUS Epiſcopus Albanenſis Cardinalis Caraſa.

BEata Catharina de Ricciis ac ſi uni ſibi dictum fuiſſet, quod habetur in Pſalmo [a]: *Audi filia & vide & inclina aurem tuam, & obliviſcere populum tuum & domum Patris tui, & concupiſcet Rex decorem tuum*; ut æterno Regi obtemperaret, ſeque illi formaret in ſponſam, vix tredecim annos nata Patriam, Domum paternam, Patrem ipſum ac omnia, quæ Mun-

 di ſunt

a *Pſal.* 44. v. 11. & 12.

di ſunt averſata, virginitatem ſuam, ſeque totam Deo dicavit inter ſacras Virgines, quas toto vitæ ſuæ tempore in ſuarum virtutum odorem pertraxit. Quibus allectus cœleſtis Sponſus, ut eamdem ſibi ſimiliorem redderet, ſpinoſo diademate illi caput transfixit, Crucis veſtigia ejus tergo impreſſit, Stigmata denique illius corpori inſculpſit. Hiſce porro tam ſplendidis ſignis ac characteribus ornatam, inter concinentium Angelorum choros, eamdem ad cœleſtes nuptias evocavit: Tantique honoris teſtes; etiam in terris eſſe voluit ſanctum Philippum Nerium, & ſanctam Mariam Magdalenam de Pazzis, multaque præterea, quæ poſt ejus mortem patrata ſunt, miracula. Hanc autem ſacram Virginem, cujus decorem Rex æternus tantopere concupivit, ejuſdem Nuptiis in Cœlo perfrui, tam æquum cenſeo a SANCTITATE VESTRA definiri, quàm quod maximè.

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ Tranſtyberim Presbyter Cardinalis Burgheſius.

BEatam Catharinam de Ricciis Virginem Florentinam ita commendant ingentes theſauri, quos in eam effudit Deus infinitæ bonitatis ſuæ, ut mirum non ſit tot viros principes, tot populos ipſamque adeo parentem ejus inclytam Prædicatorum Familiam, collatis ſtudiis ejuſdem abs Te BEATISSIME PATER conſecrationem poſtulare; neque hoc tam frequenti Senatu extare adhuc aliquem, qui non jure meritoque hunc illi honorem putet tribuendum. Quod idem cum & ego cenſeam, cenſurique etiam ſint uti ſpero, qui poſt me ſententiam dicent; nihilque ſit reliquum quod cauſa deſideret, illud modò reſtat BEATISSIME PATER, ut parias nunc tandem quod jam diu parturis; ipſamque beatam Catharinam rite per Te dedicatam in Cœleſtium numerum referas.

ANTONIUS XAVERIUS Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Cardinalis Gentili.

VIdit beatus Joannes Apoſtolus Civitatem novam Jeruſalem deſcendentem de Cœlo; Videbimus & nos paucos poſt dies Te Auctore BEATISSIME PATER, Te e ſupremo Eccleſiæ Solio decernente, beatos Dei Servos in Sanctorum numerum referendos, de cœleſti Jeruſalem quodammodo deſcendentes, ut gloriam jam diu adeptam in cœlis conſequantur in terris, quos inter non deerit flos & decus virginitatis, qua potiſſimùm prærogativa effulget beata Catharina de Ricciis, quæ ceterarum omnium virtutum ornamentis inſignita in triumphali pompa nobilem locum obtinebit. De hujus Ancillæ Dei ſanctitate & eximiarum virtutum præſtantia longiùs verba facere ſuperfluum eſt, cum præter ceteras probationes & argumenta in ſacra Rituum Congregatione de more exhi-

exhibita, accedant & testimonia luculentissima SS. Philippi Nerii, & Mariæ Magdalenæ de Pazzis, & subsecuta divinæ omnipotentiæ miracula; quare id unum reliquum est, ut SANCTITAS VESTRA, totâ Ecclesiâ plaudente beatam Virginem cum aliis in anteactis Consistoriis omnium consensu approbatis Sanctorum Fastis adscribat.

Fr. JOANNES ANTONIUS Tit. SS. Silvestri & Martini ad Montes Presbyter Cardinalis Guadagni.

BEnedicente Domino BEATISSIME PATER, Florentiæ Civitas Sanctorum fœcunda Parens dedit fructum suum, fructum quidem honoris & honestatis ad militantis Ecclesiæ præsidium, ad inclyti Prædicatorum Ordinis decus & ornamentum; cogitans enim B. Catharina de Ricciis ut esset sancta corpore & spiritu, per integrum vitæ cursum in multa patientia, in tribulationibus, in laboribus, in castitate, in fide & charitate non ficta ardentem lampadem paravit cœlesti Sponso, ut introiret cum eo ad nuptias: Quamobrem inter Seraphici amoris delicias supernæque contemplationis dulcedines Infantem Jesum, in quem desiderant Angeli respicere, velut divinæ futuræ visionis arrham in ulnas suas obtinere promeruit, ac cœlesti annulo desponsari. Hanc itaque Heroinam vinculis carnis exolutam, & ad æterni Sponsi thalamum translatam, miraculis etiam a sacrorum Rituum Congregatione probatis coruscantem sanctarum Virginum choro infallibili SANCTITATIS VESTRÆ oraculo aggregandam existimo, ut Sanctitatem ejus narrent Populi, & laudem ejus nunciet Ecclesia.

TROJANUS Tit. S. Cæciliæ Presbyter Cardinalis de Acquaviva.

VIrginem verè sapientem BEATISSIME PATER, fuisse beatam Catharinam de Ricciis, quæ cum cœlesti Sponso ad nuptias intravit, mirabilibus signis Deus, ut ex monumentis patet, luculentissimè demonstravit. Nostra igitur sententia est, ut per SANCTITATEM VESTRAM illius illustre nomen Sanctarum Virginum Fastis adscribatur.

DOMINICUS Tit. SS. XII. Apostolorum Presbyter Cardinalis Riviera.

EAS omnes virtutes, quibus potitæ sunt sapientes Virgines & de numero prudentum, ab ipsis pueritiæ annis beata Catharina de Ricciis complexa est. Antequam Monialibus S. Dominici nomen daret, purissimus in ea enituit mentis ac morum candor, cum assidua divinarum rerum contemplatione conjunctus. Ubi sacro habitu induta fuit, arctissimam paupertatem, singularem obedientiam & ferventem in Sorores charitatem præsetulit; ubi illis contigit præfici, humilitatis & pruden-

tiæ præclarum ſpecimen exhibuit: Ubi demum evulgata admirabilis hujus Mulieris fama nedum Florentiæ, ſed per totam fere Italiam Principes Viros in magnis dignitatibus conſtitutos ad eam inviſendam evocavit, quam ſedulo pietatis & pœnitentiæ ſtudio, & quàm demiſsè de ſe ſentiret, quis non admiratus eſt? Tot tantiſque virtutibus acceſſere S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis, & S. Philippi Nerj de illius Sanctitate teſtimonia, & demum patrata in obitu & poſt obitum miracula, ante Beatificationem, & poſt illam rite comprobata, adeout Beatissime Pater, ſanctis Virginibus, quas cœleſtis Sponſus vigilantes invenit, jure cenſeam adnumerandam.

JOANNES BAPTISTA Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Cardinalis Spinula.

Beatissime Pater. Beata Catharina de Ricciis inſignis Ordinis Prædicatorum Alumna, treſdecim vix annos nata tam fortiter arduum perfectionis iter arripuit, tantaque animi conſtantia & alacritate eſt proſecuta, ut Deus vivam ſui ipſius imaginem in illam contulerit, dataque dextera pretioſiſſimo cœleſti annulo, adſtante Deipara Virgine deſponſaverit. Mirum autem fuit, quas quantaſque res fuerit aggreſſa, quibus aucto inſignium & heroicarum virtutum cumulo Sponſo ſuo placeret. Eximia itaque Virgo, quæ Sponſo Divino fidem conſtanter ſervavit, curſumque ſuum optimè fortiterque conſumavit, indubiè digniſſima eſt, ut inter alias ſanctas in Cœlo triumphantes Virgines cooptetur. Et quæ tam exactè tam luculenter ſanctam Catharinam Senenſem ejuſque maximas & præcipuas virtutes eſt imitata, ejuſdem etiam in terris referat honores & cultum.

RAYNERIUS Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Sanctorum fœcunda Parens Hetruria novam eamque ſanctiſſimam Beatitudini Vestræ exhibet hodie ſobolem B. Catharinam nempe ex nobili & primaria Civitatis Florentiæ Familia de Ricciis Dominicanæ Religionis lumen & ornamentum.

Paternæ illa domus divitias ac commoda, ceteraſque ſeculi illecebras, *nobili quadam*, ut cum Petro Bleſenſi loquar, *ſuperbia deſpexit*, & voluntariæ paupertatis, Religioſæ obedientiæ, perfectiſſimæque caſtitatis vota in Aſceterio S. Vincentii de Prato ſolemni profeſſione emiſit. Terrenis ibi curis abdicatis tam arcto atque indiſſolubili nexu, cum Virginum Sponſo ſe conjunxit, ut meritò clamare potuerit: *Dilectus meus mihi, & ego illi*. Quanto verò amore cœleſtis Sponſus Catharinam proſequeretur, frequentes & admirabiles Ecſtaſes, in quibus cum ea etiam in terris familiariter converſari dignatus eſt, & ipſum ſacrorum Stigmatum inæſtimabile donum clarè teſtantur. Pla-

Placeat igitur SANCTITATI VESTRÆ infallibili qua pollet auctoritate, declarare, B. Catharinam de Ricciis uti verè sanctam Virginem venerari posse & invocari.

DOMINICUS Tit. S. Bernardi Presbyter Cardinalis Passioneus.

BEata Catharina de Ricciis BEATISSIME PATER, fuit verè Virgo sapiens, & una de numero prudentum; non enim ab ipsa exerceri potuit sapientia major, quàm cum tot cœlestibus deliciis & prope singularibus donis, quibus adeo largiter affluebat, acerrimum atque diuturnum odium sui & maximam animi demissionem conjungere; quantum verò prudentia & rerum usu, in retinendo severioris vitæ Instituto præstiterit, ut divina & immortalia beneficia copiosissimè sibi collata, contra callidissimi Hostis tueretur insidias, & arduum christianæ perfectionis negotium dies, noctesque strenuè urgeret, satis superque rem planè certam & testatam faciunt exiles cibi, breves somni, longa jejunia, arcta silentia, assiduæ preces, uberes lacrymæ, duri cruciatus, quibus fragilem corporis sexum in servitutem redigere, & fortiter coercere fategit: Hinc factum est, ut Dominus præveniens eam in benedictionibus dulcedinis, suavissimis atque efficacissimis gratiæ suæ radiis undequaque illustraverit, & jugiter operi intentam & vigilantem invenerit. Cum itaque teste Cypriano Martyre, Virginum cœtus sit *illustrior portio Gregis Christi*, consequens est BEATISSIME PATER, ut excelsa primi Pastoris manus tantæ Virgini imponat coronam in terris, quam ipsi in Cœlis jam Dominus præparavit in æternum.

SYLVIUS Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.

NOvo a SANCTITATE VESTRA Religioni decreto triumpho, triumphalem æquè sapienter instituis pompam BEATISSIME PATER, propter quam frequenti Christifidelium conspectu, totaque Urbe plaudente Vaticanum Templum superaddito ornamento rursus refulgeat. Debellatis siquidem vitiorum monstris, tamquam devicti hostis spolia, & ad instar subactarum Provinciarum prædæ, tot præclara virtutis genera præseferat Sacer solemnisque apparatus. Quæ omnia cum in sublimi quadam parte, consilio ac prudentiâ SANCTITATIS VESTRÆ collocata fuerint, Civium animum de parta victoria deque christianæ Reipublicæ acquisitis præsidiis & merito gratulari, & in Patriam ardentiori studio inflammari continget. Tot igitur tantisque præclarissimorum facinorum, martyrii, pœnitentiæ, regularis observantiæ, vehementis usque ad sanguinis effusionem charitatis, stipantibus undique trophæis alterum accedere posse, quod innocentia, integritate, puritate & morum suavitate beata Catharina de Ricciis Ordinis Prædicatorum Monialis, si SANCTITATI

CTITATI VESTRÆ visum fuerit profectò censerem, ut Ecclesiæ Fastus tam variâ tamque eximiâ gestorum copiâ uberiores facti, interrupta ac toties renovata divinæ gratiæ argumenta posteritati tradant, atque commendent.

Fr. JOACHIMUS Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Cardinalis Portocarrero.

VIrginem castam exhibemus BEATISSIME PATER, beatam Catharinam de Ricciis lætitiam & honorificentiam Dominicani Ordinis, mira virtutum & miraculorum varietate circumdatam. Oblita hæc Populum suum & domum Patris sui, mirabiles in suo corde dispoſuit ascensiones, & in meditatione exardescens hausit flammas in gaudio de Fontibus Salvatoris manumque misit ad fortia: Tantumque inde illius virtuti accessit decoris & incrementi, ut Virgo sapiens effecta fuerit & digna, quæ plena lampade obviam ire cœlesti Sponso potuerit; eique illibatam, quam vivens servaverat, reddere moriens continentiæ dignitatem, nequaquam sterilem, ut verbis utar Augustini, sed heroicarum fœcundam matrem virtutum. Meritò igitur tantæ Mulieris nomen pluribus a Cœlo signis commendatum, sanctarum Virginum Albo SANCTITAS VESTRA decernet inserendum.

CAMILLUS Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Cardinalis Paulutius.

NEmini sanè dubium esse potest PATER BEATISSIME, quin ad celsissimum Sanctitatis fastigium beata Catharina de Ricciis felici properoque cursu pervenerit. Ipsa siquidem a teneris usque annis probè cognoscens, plenitudinem legis, Apostolo teste dilectionem esse præter alias virtutes, tanta in Deum charitate æstuabat, ut dies noctesque in contemplandis Dominicæ vitæ mysteriis absumeret, ut sui omnino oblita ac solius Dei memor, nihil vel cogitaret, vel loqueretur, vel ageret, nisi quod ad majorem Dei gloriam pertineret, adeout de ea prædicari meritò posset illa Pauli sententia: *Vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus*. Mirum proinde non est, quod divinus Sponsus cum ea alloquens mutui sui amoris eximia argumenta præstiterit, quodque amplissimis eam charismatibus cumulaverit, & sacris humanæ Redemptionis Stigmatibus insigniverit. Quare æquissimum censeo, ut quam Virginem virtutes omnibus numeris absolutæ, atque præclarissima miracula decorarunt, eam SANCTITAS VESTRA in Sanctorum Album referre non dedignetur.

CA-

CAROLUS ALBERTUS Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis. Guidobonus Cavalchini.

BEATISSIME PATER. Catharinam de Ricciis Virginem Deo acceptissimam & planè electam ex millibus, cum qua cœlestis Sponsus ineffabili comitate deliciaretur, quis non dijudicet meritissimè sanctarum Virginum numero adjungendam? Gloria virtutum ejus quum Te præcinente ac imperante prædicata fuerit omni creaturæ, recreabuntur summopere quotquot illecebris mundi abdicatis, loci mentisque recessu, tamquam columbæ in foraminibus petræ, ceu in Christi latere absconditæ meditantur tota die magnalia Dei. Lætabitur verò præsertim & exultabit vehementer universa a S. Dominico instituta Familia ob illustriorem ex altera Catharina redditam virgineæ prolis suæ fœcunditatem [a]. Quantò enim (ut verbis Cypriani utar) plus copiosa virginitas numero suo addit, tantò plus gaudium matris augescit.

FRIDERICUS Tit. S. Pancratii Presbyter Cardinalis Lantes.

CUm virtutes B. Catharinæ in eminentiori gradu, ac præclara miracula rite ac ordine probata sint, nullam profectò moram interponendam esse arbitror, quominus Virgo sapiens & una de numero prudentum sacris Altaribus propiùs admoveatur. Virginis Sanctitatem enarrarunt gentes & laudem ejus annunciavit Ecclesia. Paulus III. Pont. Max. Catharinæ viventis adhuc famâ permotus, post sedulum ejus vitæ examen, Roberto nempe Puccio Cardinali in id curâ demandatâ, Sanctimonialis Fœminæ virtutem est demiratus. S. R. E. Cardinales amplissimi Cervinius, Medices, Aldobrandinus, qui omnes deinde ad Apostolatus apicem evecti sunt, alii insuper Italiæ ac Germaniæ Proceres, inter quos Hetruriæ, Bavariæ, ac Mantuæ Principes, qui ad eam invisendam Pratum se contulere, de mira Catharinæ Sanctitate gravissima testimonia reliquere. Illam quod instar omnium sit, S. Philippus Nerius in primis coluit, & licet absens in spiritu quandoque est allocutus. Illam S. Maria Magdalena de Pazzis ad Superos evolantem conspexit. Tot igitur documentis confirmata sanctitate Virginis, quæ in terris angelicam prope vitam duxit, & cujus odor meritorum sicut odor agri pleni cui benedixit Dominus, æquum censeo BEATISSIME PATER, haud diutiùs in sacris ei decernendis honoribus immorandum.

FRAN-

a *Lib. de Discipl. & habitu Virg. cap. 2.*

FRANCISCUS Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Cardinalis Riccius.

BEATISSIME PATER. B. Catharina de Ricciis morum integritate atque innocentiâ usque a pueritia clarissima Patriam, & paternam nobilissimam Domum relinquens, in Cœnobio Pratensi reliquum suæ vitæ cursum transegit; ubi ad altissimum humilitatis, obedientiæ & charitatis fastigium ita celeriter pervenit, ut mereri potuerit ab ejus cœlesti Sponso tantis ac tam specialibus charismatum donis cumulari, ut vix unum aut alterum similia amoris indicia habuisse compertum sit.

Decet igitur PATER BEATISSIME, quod huic mulieri virtutibus & miraculis adeo illustri tuæ vocis oraculo novi cultus honores decernantur, ceterarumque sanctarum Virginum choro ejus etiam nomine adscripto.

ANTONIUS Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.

FEcit Dominus magna in corde B. Catharinæ de Ricciis. Magna quidem fecit qui potens est, dum innocentiam cum pœnitentia mirabiliter conjunxit, dum fide quæ per dilectionem operatur, ad superna jugiter transferret, cœlestia semper contemplaretur, Deiparam oculis visibiliter conspiceret, Puerum Jesum tenerrimè complecteretur. Quinimmo annulo fidei ab ipso Redemptore, datâ dexterâ desponsaretur, eidemque semper adhærens, unus spiritus fieret cum eo, ascensiones in corde suo disposuit Dominus, cum tamen superba non sapiit, profunda humilitate profecit, sibique ipsi perpetuò viluit. Respexit Dominus humilitatem Ancillæ suæ, cum precibus & lacrymis ejus liberaliter concessit, quod exteriora Sanctitatis signa in eâ nulla apparerent, quod ad manus humilis Virginis perveniret volumen, in quo Moniales ejusdem virtutes & dona diligenter collecta exaraverant, statimque flammis addixit. Profectò BEATISSIME PATER, hæc est Virgo sapiens, quam Dominus vigilantem invenit, quæque obviam ivit Sponso lampade non vacua, Restat ut non sub modio sed supra Ecclesiæ candelabrum statuas lucernam, ut luceat omnibus qui in domo sunt.

PHILIPPUS MARIA Tit. S. Agnetis extra Mœnia Presbyter Cardinalis de Montibus.

MAturo examine satis comprobatum deprehendimus, beatam Catharinam de Ricciis Monialem Ordinis Prædicatorum non solum vitæ sanctitate, sed etiam signis ac prodigiis divinis & dum viveret & post obitum claruisse. Eluxit in ea a teneris annis morum innocentia, illibata virginitas ac ardentissima in Deum & Proximum charitas, eamque adeo

adeo supernis divinæ gratiæ muneribus locupletaverat Dominus, ut cum Seraphicis ardoribus ageretur, vel cœlesti annulo subharrata, vel spinea Corona redimita, vel Stigmatibus insignita non per martyrium carnis, sed per incendium mentis totam in Christi similitudinem se transformandam agnoverit. Quamobrem Apostolatus Vestri BEATISSIME PATER, dignitas exposcit, ut Virgo hæc verè de numero prudentum non ampliùs lateat sub modio, sed super Ecclesiæ candelabrum collocetur.

D. FORTUNATUS Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Cardinalis Tamburinus.

QUinque prudentes Virgines Catharinæ nomine vocatas referunt Ecclesiæ Tabulæ. Catharinam nempe Virginem & Martyrem Alexandrinam, Catharinam Suecorum S. Birgittæ filiam, Catharinam Senensem, & quæ nostris temporibus sanctarum Virginum Canoni inscriptæ sunt, Catharinam Bononiensem, & Catharinam Adurnam. Hæ jam cum Sponso ad nuptias intraverunt. At verò janua clausa non est. Etenim Catharina de Ricciis earum heroicas planè virtutes æmulata, easdemque assecuta, nuptiarum particeps intrare digna est; ac digna propterea, quam ad illas aggreges BEATISSIME PATER, ut quæ consors extitit earundem virtutum, & par meritorum gloria, parem item cum eisdem sanctis Virginibus in Ecclesia cultum obtineat.

D. JOACHIMUS Tit. S. Crucis in Jerusalem Presbyter Cardinalis Besutius.

OPtimos Virginitatis flores non tantùm in memoriam redigere hominum, verùm etiam in exemplum proponere atque in Tutelares destinare, tui summi Pontificii muneris est BEATISSIME PATER, modò rite probatæ fuerint ceteræ virtutes heroicæ, quibus lampades suas ornaverint sapientes Virgines. Cum autem luculentis Testibus expensæ illæ fuerint, quibus beata Catharina de Ricciis adornatur, easdemque Deus Optimus Maximus veras fuisse miraculis perspicuum fecerit, nihil esse quod impediat existimo: Quin ipsam SANCTITAS VESTRA unam ex Virginibus de numero prudentum, quarum in evangelica Parabola fit mentio, fuisse decernat. Ut quæ vivens olim a cœlesti Sponso beneficii loco petierat atque impetraverat, ut universis privaretur externis Sanctitatis indiciis & argumentis, modò in Cœlis posita Virgo hæc humilissima Apostolicæ Sedis Oraculo gloriâ & honore in Ecclesia coronetur ac exaltetur.

CAROLUS S. Mariæ in Via Lata Diaconus Cardinalis Marinus.

BEata Catharina de Ricciis quæ ultimo hìc loco ratione ſexus SANCTITATI VESTRÆ proponitur, tantum abeſt, ut pro ultima haberi debeat, quod potius in heroicis virtutibus cœleſtiumque donorum chariſmatibus, vel præ ceteris effulgere, vel eos ſaltem æqua ſorte æmulari comperta fuerit.

Licet enim frequentibus ſui Angeli, ſanctiſſimæque Deiparæ Puerum Jeſum in ſinu geſtantis & ſibi ſponſæ annulum imponentis apparitionibus inſigniri meruerit; adeo tamen humilis in tam ſublimi gratiarum elargitione permanſit, ut nihil ardentiùs quàm in his pro viribus occultandis Sacramenta Regis abſcondere concupierit.

Et adeo quoque fortis & patiens, ut non modò tot in corpore ægritudines & in ſpiritu ariditates alacriter ſuſtinuerit, ſed ſuaviora quoque in iiſdem oblectamenta repererit.

Cum verò ob hæc eadem perfectiſſimæ charitatis opera & argumenta pluribus etiam miraculis aucta, nedum aliàs conſueto minori ritu Beatæ nomen adepta fuerit, ſed duo alia poſt hunc cultum noviter ſubſequuta miracula ita efficaciter piiſſimis SANCTITATIS VESTRÆ auribus inſonuerint, ut illis rite diſcuſſis & approbatis infallibili ejus judicio declaraverit, adeo inſignem ejuſdem Beatæ ſanctimoniam eſſe ubique terrarum ſolemni veneratione colendam.

Nulli dubium eſſe poteſt, quin hunc maximum Apoſtolicæ poteſtatis uſum, quem ipſa eadem SANCTITAS VESTRA Deo aſpirante faciendum eſſe decrevit, illo adjuvante non exequatur.

ALEXANDER S. Mariæ ad Martyres Diaconus Cardinalis Albanus.

AD probandam B. Catharinæ de Ricciis Monialis ex Ordine S. Dominici excelſam Sanctitatem nullum majus haberi poteſt teſtimonium quàm ipſemet Servator noſter Chriſtus Dominus, qui eam datâ dexterâ & annulo Sponſæ nomine appellavit, disjunctis a Cruce brachiis fuit amplexatus, & acerbiſſimæ Paſſionis ſuæ Stigmatibus inſignivit. Tantis motus argumentis digniſſimum duco, ut præclaræ Virgini, quæ jam plaudentibus Angelorum Choris ad Sponſum evolavit, modò SANCTITATIS VESTRÆ Decreto univerſa plaudat Eccleſia.

NERIUS S. Euſtachii Diaconus Cardinalis Corſinus.

BEata Catharina de Ricciis Civis mea tantâ Sanctitate præfulſit, ut etiam dum viveret ea fuerit a Pontificibus Maximis, ab illuſtrioribus Sacri noſtri Collegii Patribus, a Principibus totius Europæ Viris, &

quod caput est a sanctis hominibus spiritu cœlesti adflatis, non solùm oculato testimonio adprobata, verùm etiam summa admiratione celebrata: Quapropter BEATISSIME PATER, eam in Sanctarum Fastis describendam esse non dubitanter existimo.

AGAPITUS S. Agathæ Gothorum in Suburra Diaconus Cardinalis Mosca.

CAtharina de Ricciis nondum idonea pugnæ, sed jam matura victoriæ ostendit cursum ætatis vincendum in se fuisse festinatione virtutis. Hinc perfectionis fastigium quàm citissimè conscendens, unguentorum suorum ita longè latèque diffudit odorem, ut sanctum Philippum Nerium ex Urbe, quin Urbem desereret, ad se traxerit, dulcesque secum sermones instruxerit. Ubi verò dulci Angelorum concentu, superventuræ jam mortis prænuncio, facta est Civis Sanctorum & domestica Dei, vidit sancta Maria Magdalena de Pazzis qua celebritatis pompa, quove gaudiorum imbre perfusa in perpetuas introjerit æternitates. Quæ igitur Sanctorum testimonio probata fuit dum viveret; quæque plurimis effulget signis post mortem, hanc BEATISSIME PATER, inter sanctas Virgines oraculo Tuo recensere exoptamus.

CAROLUS MARIA S. Mariæ in Porticu Diaconus Cardinalis Sacripantes.

BEatæ Catharinæ de Ricciis satis equidem est habere heroicæ suæ Sanctitatis in terris, & gloriæ in Cœlis Assertores & testes luculentissimos sanctum Philippum Nerium, & sanctam Magdalenam de Pazzis, necnon Te ipsum BEATISSIME PATER, qui divino prorsus consilio judicium certum daturus es, quod ab unoquoque nostrum est expectandum. Itaque non intexo præconium splendidissimæ vitæ, neque recenseo præclarissima miracula, sed Tibi gratulor BEATISSIME PATER, qui tam ardentem lampadem inter ceteras in Domo Domini collocabis: Gratulor Dominicanæ Familiæ & Genti de Ricciis tanto decoratis ornamento: Gratulor denique toti Orbi christiano, cui licebit venerari in terris præclarissimam Virginem, quam viventem Jesus elegerat sibi Sponsam & annulo suo subharraverat.

MARIUS SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Cardinalis Bolognettus.

ID unum BEATISSIME PATER, pro tantæ solemnitatis corona, pro amplificanda Ecclesiæ gloria superesse videbatur, ut unàcum Martyris Confessorumque celebritate, aliqua sacra Virgo afferretur in lætitia & exultatione, & adduceretur in templum Regis Fidelium cultu excipienda.

da. Occurrit propterea ſacra Virgo Catharina de Ricciis, quam ſancti Philippi Nerii, & S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis probatam fuiſſe teſtimoniis, Signorumque coruſcare gloriâ dixiſſe ſat eſt, ut eam inter ſanctas Virgines meritò recenſendam eſſe intelligamus [a]: *O verè igitur beata Mater Eccleſia .... quam vincentium glorioſus Martyrum ſanguis exornat, quam inviolatæ confeſſionis candida induit virginitas! Floribus ejus nec roſæ, nec lilia deſunt, ennumerat coronas vel de virginitate candidas, vel de paſſione purpureas.* Tibi demum Beatissime Pater gratulandum quàm maximè, cujus miniſterio Eccleſia tantâ circumamicta varietate reſulget.

PROSPER S. Georgii Diaconus Cardinalis Columna de Sciarra.

Decreto ſolemni a Te jam pronunciato de tuto ad Canonizationem progreſſu B. Catharinæ de Ricciis, poſt exactam diſcuſſionem virtutum & miraculorum patratorum etiam poſt indultam laudatæ Beatæ venerationem, reſtat Beatissime Pater, ut annuere non dedigneris precibus inclyti Prædicatorum Ordinis, qui petit, poſtulat, flagitat adſcribi inter Sanctas, ac in ſanctarum Virginum Albo collocari B. Catharinam de Ricciis; & quamquam preces hujuſmodi verſari noſcantur in arduo ac difficili negotio, cujuſmodi eſt Sanctorum Canonizatio; attamen meritò jureque optimo crederem tutò a Te ad dictæ Beatæ Canonizationem deveniri poſſe. Equidem B. Catharina de Ricciis, quam conſtat non ſolùm vitæ ſanctitate, ſed etiam ſignis & prodigiis divinis claruiſſe, ſi inter Sanctas accenſeatur, erit veluti ſax clariſſima, quæ in edito loco poſita Mortàlibus omnibus ad perfectionem ſacem prælucebit: In beata enim Catharina habebunt potiſſimùm Virgines quod imitentur ad caſtitatem ſartam tectamque ſervandam: Habebunt ceteri omnes quod ſequantur, qui ſi dictæ Beatæ veſtigia ſequi non detrectabunt, brevi culmen heroicarum virtutum attingent, *ibuntque mox*, ut Propheta inquit, *de virtute in virtutem quouſque videatur Deus Deorum in Sion.*

ALEXANDER S. Mariæ in Aquiro Diaconus Cardinalis Tanarius.

Beata Catharina de Ricciis magnæ fidei magnæque ſpei & charitatis Virgo ab Angelo viſibiliter erudita, ab Angelorum Regina frequenter adiuta, a Chriſto peramanter deſponſata, innumeris cœleſti Sponſo ornata chariſmatibus, innumeriſque omnium virtutum meritis locupletata, cum Chriſto conſtanter vixit, ut perenniter cum ipſo regnaret. Jam verò ſapientem hanc Virginem feliciter ad Deum vivum perveniſſe, in quem cum Regio Pſalte cor ejus & caro ejus exultaverunt, & cœleſtibus Agni Nuptiis quas ardenter concupiverat, tranquillè frui, clara & approbata miracula manifeſtant. Quam ergo ſancti Martyres & Con-

a *Beda Serm. 18. de Sanctis.*

Confeſſores in triumphanti Eccleſia immortalitatis æternæque gloriæ ſociam habent ; eam quoque in militanti Eccleſia , pari qua ipſi fruuntur Sanctorum gloria & veneratione gaudere, nobiſcum videant & lætentur.

HIERONYMUS S. Adriani Diaconus Cardinalis de Bardis.

Coronam quinque Sanctorum quam Altiſſimi Solio SANCTITAS VESTRA divino afflata ſpiritu proximâ ac præclariſſimâ celebritate formabit, claudit B. Catharina de Ricciis, pretioſa illa Margarita non procul & de ultimis finibus quæſita, ſed in propinqua & Sanctorum fœcundiſſima Matre, Florentina Civitate inventa. Iſtam virginitate decoram & omnium genere perfectionum longo vitæ curriculo claram Deus inſignibus illuſtravit miraculis, quæ vivens etiam in conſpectu omnium Populorum & Principum ita patravit, ut Eccleſia uſque tunc certò ſciverit, quod Dominus Sanctam ſuam mirificavit.

Beatam hanc igitur Civem meam lætitiam & honorificentiam Populi noſtri, ſuper qua Dominus dedit benedictionem, & terra noſtra dedit fructum ſuum, humillimè deprecor Sanctorum Faſtis adſcribi, ut quæ triumphantis Eccleſiæ gloriam novis titulis augebit, ita militanti patrocinium adaugeat & columen.

DOMINICUS SS. Viti & Modeſti Diaconus Cardinalis Urſinus.

BEATISSIME PATER. Infallibili Sanctitatis Veſtræ judicio divarum Virginum Faſtis adſcribenda meritò eſt beata Catharina de Ricciis: Iſta enim verè Virgo ſapiens & una de numero prudentum uſque ab adoleſcentia ſua oculos avertens, ne reſpicerent in vanitates & inſanias falſas, aſſidua heroicarum virtutum exercitatione perennem dedit ſuavitatis odorem: Hinc Angeli Cuſtodis aſpectu & ſermonibus frequentiſſimè recreari promeruit, Deiparam Chriſtumque Dominum vel colloqui, vel amplecti, in admirabiles Ecſtaſes rapi, ſacris Stigmatibus imprimi.... Quid plura? Si ejus Sanctitas ex ipſo divi Philippi Nerii, ac S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis teſtimonio jam ſatis abundè eſt comprobata? Accipiat igitur de manu tua BEATISSIME PATER, in terris coronam gloriæ, quæ jam de manu Domini recepit in Cœlis Regnum decoris & vitæ.

ANTONIUS MARIA Pallavicini Patriarcha Antiochenus Aſſiſtens.

Sanctiores Virgines alacriori virtutum ſtudio æmulata Catharina de Ricciis a divino Sponſo eiſdem meruit chariſmatum donis locupletari. Ab ipſo etenim deſponſata, Redemptionis ſignis transfixa, Puerumque Jeſum a Deipara in ſinum excipiens, Dilectum ſuum ad ſe converſum, ac ſua inter ubera commorantem lætanter gloriata eſt. Admirabilis

lis insuper ejus Sanctitas divi Philippi Nerii, & S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis testimonio comprobata, plurimis illustrata prodigiis jure expostulat, ut solemniori ritu novum beatæ Catharinæ decus accedat.

THOMAS Cervini Patriarcha Hierosolymitanus Assistens.

BEata Catharina de Ricciis, quæ Virginitatem perpetuò illibatam servavit; quæ Deum semper in corde habuit, semper in ore, semper in opere; quæque Christo ita semper adhæsit, ut illius Passionis ac sacrorum Stigmatum particeps fieri meruerit; verè dici potest Sponsa Christi: Cumque id ipsum plura testentur miracula, æquum est, ut inter prudentes Virgines Christi Sponsas ritu solemni adnumeretur.

ALEXANDER Borgia Archiepiscopus Firmanus Assistens.

BEATISSIME PATER. Inter electas Virgines quas Deus prædestinavit conformes fieri imagini Filii sui, beata Catharina de Ricciis Florentina Ordinis Prædicatorum adeo enituit, ut hujusmodi conformitatem conceperit mente, concupierit corde, retinuerit animo, exhibuerit corpore, donata a cœlesti Sponso qui eam sibi maturè delegit in hujus perfectæ conformitatis argumentum, exterioribus signis mirum in modum carni ejus impressis. Quod si amoris magnitudinem ex acceptis donis metiri licet, profectò fateamur oportet Catharinam summo amore flagrasse erga Dominum nostrum Jesum Christum, cujus effigiem non in tabulis accepit manu figuratam Artificis, sed in membris carnis suæ descriptam digito Dei vivi. Grande quidem privilegium & paucis admodum concessum. Fructum hunc illa tulit ex dominicæ Passionis meditatione assidua, qua non solùm summopere studuit se illi conformare, cui ex charitate nimia crucifigi complacuit, sed insuper in illum non per martyrium carnis, verùm per incendium mentis ex ardentissimæ charitatis vi transformari promeruit. Hæc igitur Virgo a Clemente XII. Prædecessore Tuo Beatorum titulis ornata, novis (ut accepimus) a Deo illustrata miraculis a Te BEATISSIME PATER, supremo judicio sanctis Virginibus adscribenda videtur, ac ubique gentium prædicanda & colenda, ut Christifideles ejus exemplo excitati, ejus precibus ac patrocinio adjuti Passionem Domini jugiter meditentur.

FELIX Solatius Archiepiscopus Thebarum Assistens.

VIrtutes omnes, quibus vera Sanctitas comprobatur in beata Catharina de Ricciis in gradu heroico floruisse, ex ejusdem Actis satis evidenter apparet. Ipsa namque ab ineunte ætate igne divini amoris accensa, Mundi illecebras invicta fortitudine respuens, in profunda Passionis

fionis Christi contemplatione jugiter defixa, sacra Redemptionis Stigmata & Crucifixi imaginem corpori suo impressam meruit obtinere, dulcissimo Sponsæ nomine a Crucifixo condecorari, & in divinos ejus amplexus admitti. Admirabili etiam charitate, humilitate, patientia, obedientia, Regularis Instituti exactâ observantiâ excellens, continuisque orationibus, jejuniis & pœnitentiis intenta, effecta est clarissimum christianæ perfectionis exemplar. Hanc igitur Virginem virtutibus omnibus ornatam & dono miraculorum, Prophetiæ, & cordium Abscondita penetrandi eximiam, summis Populorum, Magnatum, Principum laudibus exaltatam, & testimoniis sancti Philippi Nerii, ac S. Mariæ Magdalenæ de Pazzis pro Sancta habitam, in Fastis pariter sanctarum Virginum supremo & infallibili Tuo judicio recensendam existimarem.

ܐܒܐ ܩܕܝܫܐ ܒܟܠ.

ܛܘܒܢܝܬܐ ܡܐܪܝܐ ܕܦܐܨܝܣ ܦܠܘܪܢܛܝܢܝܬܐ ܕܝܪܝܬܐ ܒܥܘܡܪܐ
ܘܩܕܝܫܬܐ ܕܟܪܡܠܝܛܘܣ ܐܝܬܝܗ̇. ܡܢ ܛܠܝܘܬܗ̇ ܢܦܫܗ̇ ܒܚܫܒܘܬܐ
ܙܘܘܚܐ ܘܚܫܘܗܝ ܕܡܫܝܚܐ ܟܕ ܙܩܝܦܐ ܩܒܝܥܐܝܬ. ܐܬܚܫܒܬ ܠܫܘܡܠܝ
ܚܘܒܐ ܕܐܠܗܐ ܘܥܡ ܗܠܝܢ ܐܬܬܚܫܚܬ ܘܥܡ ܡܠܟܐ ܡܠܐܟܐ ܡܬܚܙܝܐ
ܛܘܒܢܝܬܐ ܘܐܬܚܙܝܬ ܒܣܘܓܐܐ ܕܢܦܫܗ̇ ܒܣܘܓܐܐ ܕܐܠܗܐ. ܘܥܒܕܬ
ܒܦܓܪܗ̇ ܡܢܟܦܘܬܐ ܘܡܣܟܢܘܬܐ ܘܡܟܝܟܘܬܐ ܩܘܕܫܐ ܟܢܘܫܝܗ̇ ܘܨܘܡܐ
ܘܬܠܡܝܕܘܬܐ ܒܬܫܒܘܚܬܗ̇. ܘܐܘܪܚܗ̇ ܒܛܘܒܐ ܡܫܬܘܕܥܐ ܩܕܝܫܬܐ ܡܠܟܘܬܗ̇
ܢܬܢܛܪ ܘܩܕܝܫܬܐ ܡܬܚܙܝܐ ܡܢ ܩܕܡܝܬܐ ܕܝܢ ܡܫܡܫܢܐ. ܘܐܬܝܕܥܬ
ܠܥܠܡܐ ܡܫܒܚܬܐ ܘܡܢܗ̇ ܕܡܠܟܘܬܐ ܘܥܡܗ̇ ܢܦܫܗ̇. ܡܛܠ ܗܢܐ ܟܠ ܩܘܕܫܐ
ܢܦܫܐ ܘܠܐܠܗܐ ܡܢ ܡܫܡܫܢܘܬܐ: ܐܒܐ ܩܕܝܫܐ ܒܟܠ : ܠܐܠܗܐ
ܕܡܠܟܐ ܘܩܕܝܫܐ ܕܢܗܘܐ ܡܢܗ ܡܠܟܐ ܒܟܠܗ ܠܟܠܟܐ ܘܒܟܠܗܘܢ ܢܣܒܠ
ܠܗ ܕܢܬܚܙܐ ܒܬܘܕܝܬܐ ܕܥܕܬܐ.

ܒܚܕܝܘܬܐ ܗܘܐ ܡܢ ܩܕܡܬܢܝܬܐ ܕܩܘܕܫܝܗ
ܡܬܘܕܝܐ ܡܬܘܕܝܬܐ.

Ejusdem

Ejusdem Versio latina.

GABRIEL Eva Archiepiscopus Cypri Syrus Maronita Assistens.

BEata Catharina de Ricciis Florentina Monialis Ordinis sancti Dominici, tam amplis & planè singularibus dum viveret, illustrata a Deo fuit & cumulata charismatibus, ut ex iis certissima admirandæ ipsius Sanctitatis argumenta evincantur. Memoriæ siquidem proditum est, non modò illam Angeli sui Custodis aspectu frui consuevisse, sed etiam Angelorum Reginam seipsam sæpe conspiciendam contemplandamque ei præbuisse, & Puerum Jesum in quem desiderant Angeli prospicere, in ejus sinu amantissimè collocasse. Ut verò perfectam quantum hominibus fas est in se gereret Christi Domini imaginem, sacra Redemptionis Stigmata sinistro ipsius lateri, manibus, pedibusque, sanguineis quibusdam rutilisque notis fuisse insculpta; Spinoso diademate caput ejus transfixum; Crucis denique vestigia tergo ipsius profundè impressa. Tantarum autem Catharinæ virtutum famæ summam adjungunt auctoritatem sanctus Philippus Nerius, & sancta Maria Magdalena de Pazzis, qui tam admirabilem illius Sanctitatem non tam celebritate nominis, quàm Deo auctore perspectam habuerunt. Itaque quam in terris Sancti suspexerunt, quam in Cœlis Angeli, Deipara, & Christus ipse Sanctam prædicavit; eam sanctarum Virginum catalogo adscribi tutò posse sine ulla dubitatione pronuntio.

JOANNES ANDREAS Tria Archiepiscopus Tyri Assistens.

ANte diem legi Compendium vitæ B. Catharinæ de Ricciis huic, Te Præside, Te Judice, augusto Cœtui mihique ceteroquin opportunè communicatum. Legi, inquam, & obstupui admirans quibus virtutibus a puerili ætate fuerit ornata, quibusque donis miserator Dominus ipsam illustraverit. Eo inter alia quod Angeli sui Custodis, & B. Virginis Mariæ colloquiis non perrarò frueretur, passim in Deum rapta mirabiles ecstases pateretur, in quibus arcana cœlestia penetrabat; talisque inter Ipsam & Deum erat unio, ut Deus & Catharina foret quasi unus & idem spiritus, & cum Paulo dicere poterat: *Vivo non equidem amplius ego, vivit autem in me Christus*. Hinc miro quodam splendore micabat, ubi præsertim Redemptionis recolebat mysteria, cujus Stigmatum signa sculpta, & spinoso diademate caput suum largiente Domino transfixum habere promeruit, nec ab acerbissimis Passionis Domini tormentis per duodecim annos fuit immunis. Mirabile est, quod Deipara pronuba ab ipso Redemptore datâ dexterâ cœlesti annulo Catharina fuerit desponsata.

Interea

Interea ita de se demissè sentiebat, ut indignam se appellaret, & omni pœnarum genere per annos quadraginta & octo se cruciari nunquam prætermisit. Unde fama Sanctitatis Catharinæ, ac Deo auctore commoti S. Philippus Nerius, & S. Maria Magdalena de Pazzis literarum commercium cum ea inire voluerunt. Idem S. Philippus Romæ commorans illius aspectum præsentem cum ea pios sermones habuit, & eadem S. Maria Magdalena, cum Catharina ad Sponsi sui amplexus evolasset, Angelorum gaudio, quo in illa Cœlesti patria fuit excepta, se interfuisse narravit.

Tot itaque stantibus, aliisque quampluribus prætermissis Catharinæ Sanctitatis testimoniis, miraculis tam ante quàm post ejus obitum comprobatis, dignum censeo, ut præsignata ejus Canonizatio ulteriùs non protrahatur.

SIMON Gritti Archiepiscopus Tyanensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Beata Catharina de Ricciis divina charitate, qua mirabiliter ab ipso propemodum rationis usu æstuabat, vulnerata, puerilibus amandatis longissimè oblectamentis tumulata quodammodo viva, quod de sancta Melania Romana perhibetur, Mundo vixit tumulata; Angeli sui Tutelaris dignata vel in terris aspectu: Christum quoque Dominum in Cruce pendentem ex Icone a se adoratâ clarè sibi colloquentem meruit audire, & auctioribus deinde cumulari de die in diem cœlestibus donis, quibus in religioso avidissimè suscepto, ac sanctissimè consummato uberrimè coruscavit ditata Instituto. Hujusmodi Angelicam in terris vitam Altissimus multifariè signis & prodigiis testatam voluit ac miraculis comprobavit, ut idcirco tutissimum supernæ gloriæ, qua copiosè Catharinam frui haudquaquam superest ambigendum, SANCTITATIS VESTRÆ Decretum universa peroptet Ecclesia, tantæ Virginis adornata fulgoribus, in qua sibi ornamentum statuit ac præsidium.

JOSEPH MARIA Ferronus Archiepiscopus Damascenus Assistens.

IN speculum sine macula, auctorem fidei, & consummatorem Jesum jugiter aspexit [a] B. Catharina, posuitque eum, ut signaculum super cor suum & super brachium suum [b], ac fecit secundum exemplar [c]. Semper enim mortificationem Jesu in corpore suo circumferens [d], tum interiùs per nimiam dilectionem, tum exteriùs per actiones quascumque, veluti totidem lineamenta conformis facta est Sponsi cœlestis imagini, unde non solum decorata fuit coronâ, sed etiam Redemptionis Stigmatibus mirabiliter obsignata ab eo, qui facit mirabilia magna solus: Eximiam itaque tantæ Virginis Sanctitatem Apostolicæ hujus Cathedræ te-

a *Heb.* 12. 2. b *Cant.* 8. c *Exod.* 25. d 2. *Cor.* 4.

ſtimonio cenſeo rite comprobandam. Juſtum eſt enim, ut quæ vitæ ac Dominicæ Paſſionis fuit imitatrix aſſidua, exaltationis & gloriæ particeps quoque efficiatur.

JOANNES FRANCISCUS Stoppani Archiepiſcopus Corinthi Aſſiſtens.

FElix & verè beata Virgo Catharina de Ricciis, quæ ab ineunte ætate guſtavit & vidit quàm ſuave ac leve ſit onus Crucis; Seculi namque ſpretis illecebris totam ſe cœleſtium rerum contemplationi, Angelo Cuſtode ac Duce addixit devovitque, adeoque profecit, ut diſpendium putaverit, ſi vel temporis momento ab iiſdem divelleretur. Quapropter corpore quamvis circa plurima Marthæ exemplo ſæpe ſæpius diſtenta in obeundis explendiſque ſui Ordinis officiis, mente quidem & affectu tanquam altera Magdalena, nonniſi ſuum Jeſum & hunc crucifixum effuſâ mentis & cordis charitate fovebat, complectebatur. Hinc eſt quod cœleſtis ille Sponſus, qui adhærentibus ſibi dat gratiam affluenter, nedum ſibi conformem ſacris impreſſis Stigmatibus reddiderit, verùm etiam dato annulo ſubarrhaverit; Quodque longè latèque diffuſa tot heroicarum virtutum germina uberes quotidie referant honeſtatis & honoris fructus, quorum merces ut in dies augeatur, utque in terris ea, quæ Ancillæ Dei meritis æquè ac ſignis illuſtri debetur, reponatur corona juſtitiæ, expedire cenſerem, B. Catharinæ de Ricciis ab SANCTITATE VESTRA ſupremos Canonizationis honores eſſe decernendos.

MICHAEL de Palma Archiepiſcopus Teatinus Aſſiſtens.

IN beata Virgine Catharina de Ricciis ſuaveolet Myſticus Hortus ſacri Ordinis Prædicatorum, & lætabundus niteſcit Ager Dominicus, qui eſt Eccleſia, dum coram Te PATER BEATISSIME, pro ejus Canonizatione demiſſiſſimè inſtamus. Agitur de Virgine in cujus *lampade oleum nunquam defecit*, tot heroicarum virtutum ornata fulgoribus, tot chariſmatum cumulata muneribus, tot miraculorum fulgida ſignis tum comitantibus vitam ejus mirabilem, tum pretioſam mortem ſubſequentibus.

Alterius inclytæ Catharinæ (Senenſis videlicet) in ea habes imaginem, ſive virtutum cumulum ſpectes, ſive cœleſtia dona demireris. Utraque enim *Stigmata Chriſti portavit in corpore, ut vitam Jeſu in carne mortali manifeſtaret*. Philippus Nerius Catharinam de Ricciis corpore abſentem alloquitur: Quid ni Sanctus cum Sancta loqueretur? Magdalena de Pazzis cum gaudio exceptam in Cœlis, Deo revelante conſpexit; quid ni Sanctam Cœlorum curia læta ſuſciperet? Hinc ſplendent undique in mirabili hac Virgine argumenta & notæ Sanctitatis.

Age igitur PATER BEATISSIME, & opus ex praxi veteri ab Auditoribus Rotæ inchoatum, quodque Prædeceſſores Tui Clemens XI. Benedictus

ctus XIII., Clemens XII. prosequuti sunt, fausto fine digneris perficere, beatamque Catharinam de Ricciis ceterarum sanctarum Virginum Catalogo adscribe.

STANISLAUS Poliastri Archiepiscopus Rossanensis Assistens.

QUod reliquum tandem SANCTISSIME PATER, quid demum ultra deerat, ut sanctarum Virginum adscriberetur in Albo meritissima illa, nobilitate non minus quàm Sanctitate clarissima, Catharina de Ricciis Florentiæ in Hetruria præstantissima Urbe in lucem edita; quàm ut Sanctitas Vestra Spiritus sancti magisterio instructa atque munita, non solum sermone prædicando, sed ad posterorum saluberrimam instructionem scriptis tuis inditam, Sanctorum numero adscriberet atque referret! Et sanè quidem nam sicuti de perantiqua ac præclarissima illa Catharina sanguine purpurata rutilat Alexandria splendore; & de sua Cathatina virtutum omnium Magistrâ congaudet universa Senensis Familia, ac lætabunda postmodum sanctarum Virginum Choris, suam quam genuit appellatione sanctam, jactat se reddidisse Catharinam, illa numquam satis laudata, & a SANCTITATE VESTRA litteris & dignitate illustrata, inclyta simul ac famosa Bononia; æquum erat SANCTISSIME PATER, ut de sua demum, quam Deo potius, quàm Mundo peperit, Catharinâ mereatur Florentia habere suffragia & gaudere triumpho! Et quidem profectò, nam sicuti ceteræ hujus nominis inter Æthereos Virginum Choros, & unaquæque pro modulo suo Sanctitatis laureâ insignita rutilat atque coruscat; Florentina Virgo nemini illarum secunda, & ejusdem nominis decorata vocabulo, quæque ab infantia Angelicæ perfectionis rore perfusa Custodis Angeli meruit gaudere consortio! Quæque tantæ ac tam eximiæ puritatis signaculo, cum pari obedientia & paupertate ac humilitate conjuncta, non modò Deiparam ipsam conspiciendam, contemplandam, colloquendamque, sed Puerum Jesum ab ipsa Deipara in sinu ejus amantissimè collocatum meruit confidenter habere, familiariter alloqui, & pretioso cœlestique annulo datâ dexterâ digna fuit desponsari! Quæque privilegio amoris præcipui ceteris altiùs Crucifixi dulcissimos & sub nomine Sponsæ obtinuit amplexus, & sacræ Redemptionis Stigmata, aliaque Passionis vestigia in corpore impressa, cum suimet ipsius Redemptionis imagine in suo vultu depicta & repræsentata gestare! Jure dixerim quod tot charismatum dotibus tot Sanctitatis clarissimis argumentis testibusque oculatis, cum miraculorum quibus catholica fides roboratur, & Sanctorum merita comprobantur auctoritate; Catharinæ admirabile nomen Sanctarum adscribatur in agmine, & Virginum excipiatur in gremio.

FERDINANDUS MARIA de Rubeis Archiepiscopus Tarsi Assistens.

BEATISSIME PATER. Pluries de virtutibus & miraculis B. Catharinæ instaurato judicio, pronunciatum. Rursus mandato SANCTITATIS TUÆ redintegrato examine, prolata sententia est. Ita eximiam Catharinæ sanctitatem, sicut aurum in fornace probatum, Deus voluit; & sicut argentum igne examinatum purgatum septuplum. Opus igitur plurimorum Pontificum studio antea inchoatum, pro summa qua polles Apostolica auctoritate, solemni tandem Canonizationis Decreto video absolvendum.

MICHAEL MARIA Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ Assistens.

PRæclarissimam sanè intuebimur B. Virginem Catharinam de Ricciis, si fortem ultra sexus imbecillitatem omni in virtutum genere æqua lance perpendamus. Verùm inspecta qua mirificè æstuabat in Deum charitate, ac impressis Passionis Christi vestigiis virgineo in corpore, nec non frequentibus cum Sponso Jesu ac Deipara colloquiis, haud mirum est, si addendi Virginem præstantissimam glorioso Sanctarum Cœtui, SANCTITATI VESTRÆ incesserit animus.

NICOLAUS Carafa Archiepiscopus Philippensis Assistens.

GEsta beatæ Catharinæ ita egregia ac in gradu heroico plena virtutum: Ita singularia & cumulata prodigiis: Ita a seculis inaudita, quod unumquodque magnum theatrum orationi meæ præberet, si eam exornandam atque laudandam aggrederer. Super hanc sacram Heroinam adhuc a teneris annis Spiritus sanctus cœlestium donorum, quæ ceteris per partes, ita abundè divitias effudit, ut speciali privilegio Angeli Custodis ab infantia in conspectu ejus visibiliter adstantis, cujus colloquiis fruebatur, decoravit. Quod sanè non obscurum ipsius præclaræ & excelsæ futuræ vitæ fuit indicium, quatenus ipsa in terris degens conversationem suam habitura esset in Cœlis. Ne autem illius innocentiam mundiali contubernio consortioque expositam callidus Aspis aliquomodo humana contagione attingere auderet, a divo Dominico e seculo in suum Prædicatorum Ordinem non sine divini Numinis singulari vocatione est sublata. Ibi altissimæ perfectionis fundamenta a gratia sanctificante in anima ipsius jam recondita statim incrementum accepere, ut ad Cœlum pertingere totus christianus Orbis aspiciendo admiraretur. Cetera omitto, unum dicam. Illud præclarum vitæ genus, quod sacris Virginibus est commune, contemplationi, orationi, ceterisque piis exercitationibus deditis; tanquam unum necessarium ex Dominico oraculo,

non

non modò ut optimam partem elegit; sed nihil alienæ salutis omittens, divina charitate in Deum & Proximum flagrans, non minus Mariæ quàm Marthæ partes ita explevit, ut Sponsi sui dilecti sacra Stigmata, non in tabulis depicta, sed in proprio suo immaculato corpore deferre mereretur. Hæc cum ceteris amplissimum argumentum mihi præbent sanctarum Virginum Cœtui adscribendam esse; dummodo SANCTITATIS TUÆ supremum judicium accesserit.

ANTONIUS Fonseca Episcopus Æsinus Assistens.

NON tantum BEATISSIME PATER, Hetruriæ Urbes, inclyta Prædicatorum Familia, & universus christianus Orbis, verùm etiam sanctarum Virginum Cœtus, superni Angelorum Chori, necnon gloriæ Dominus B. Catharinæ de Ricciis sublimiores honores flagitant. Sanctæ enim Virgines Catharinam adhuc in terris degentem, ob illibatum candorem, ob singularem prudentiam, ob flagrantissimam charitatem duxere secum ad Agni nuptias; Angeli tradiderunt illi precandi formam, præcepta virtutum, mysteriorum intelligentiam, ac Dominus amore languentem dulcissimis recreavit amplexibus, sacris Stigmatibus insignivit, & tanquam Sponsam annulo suo subarrhavit. Æquum est igitur ut communia terrenæ & cœlestis Jerusalem vota, mortalibus ac superis plaudentibus impleantur.

NICOLAUS XAVERIUS Santamaria Episcopus Cyrenensis Assistens.

INeffabilis Dei sapientia, quæ miro consilio suis opportunè temporibus cuncta disponit, quo tempore Lutherus ejusque detestabiles Asseclæ castitati maximè detrahebant, inter ceteras Virgines mulierem verè fortem suscitavit in Ecclesia sua B. Catharinam de Ricciis, quæ accincta robore & in spiritu ambulans mirabili victoria carnem perpetua virginitate, Mundum profunda humilitate, Dæmonem eximiis virtutibus superavit. Digna profectò Virgo quam Christus Dominus supernis donis, splendidioribus charismatibus ornatam, Deipara pronuba, cœlesti annulo desponsaret, eamque de Cruce amplexando Sponsæ nomine compellaret. Insignem ejus sanctitatem quam in mentis excessu intellexerunt, & vulgaverunt S. Philippus Nerius, & S. Maria Magdalena de Pazzis, testatam nobis abundè faciunt miracula accuratè discussa & plenè probata. Rationi propterea consentaneum videtur, ut præclaram hanc Virginem in Ecclesia colendam Apostolica auctoritate decernas, eamque Christifidelibus Protectricem apud Deum & Advocatam concedas, cujus preces sibi acceptissimas esse Deus ipse affirmavit.

BER-

BERNARDUS ANTONIUS Pizzella Episcopus Constantiæ Assistens.

HAbemus sanctarum Virginum ornamentum; habemus Virginem divinis charismatibus illustratam, beatam scilicet Catharinam de Ricciis Ordinis Prædicatorum Sanctimonialem, quæ præcipui amoris privilegio a Deo cumulata, singulari pietate ac solicitudine Deum ipsum diligere semper in deliciis habuit. Sicuti verò elegit Deus ac sibi prælegit in Catharina Sponsam, Columbam, Dilectam, sic Catharinam vicissim Sponsæ fidem, Columbæ innocentiam, Dilectæ pios affectus in eum omni studio atque curâ servasse, monumenta testantur. Habemus Virginem Christo Domino accensis lampadibus occurrentem, sacrorum Stigmatum honore nobilitatam: Sponsam Christo sociatam: Matri Virgini alloquutam: Habemus denique Virginem miraculis clarificatam, quæ decet demum, ut sanctarum Virginum Syllabo solemni ritu adscribatur.

LUDOVICUS ANTONIUS Valdina olim Cremonæ Episcopus Hermopolitanus Assistens.

ECclesiæ militantis veneratione dignissimam, & Senensi Catharinæ adjungendam esse in Sanctorum Catalogo Florentinam Catharinam de Ricciis, nullo modo dubito. Id apertè comprobant Sancti ejusdem Concives Maria Magdalena de Pazzis, & Philippus Nerius; ambo enim Deo inspirante sanctam animorum consensionem cum illa habuerunt, & litterarum spirituale commercium. Maria Magdalena præterea præsens in spiritu adfuit, quando Catharina triumphans supernam Hierusalem est ingressa, & Philippus Romæ degens, Prati in Hetruria fuit divina virtute quodammodo præsens, ut longo Catharinæ colloquio frueretur. Divinum quoque Sponsum dici potest Catharinam in Sunamitide invitasse, ut de Libano veniret in Cœlum ad coronam: Nam etiam hæc mystica Christi Sponsa in horto concluso sancti Dominici tota pulchra fuit candore puritatis omniumque virtutum, suavis cœlestium rerum contemplatione, decora rubore pœnitentiæ & Dominicæ Passionis, cujus dolores & Stigmata pertulit in corpore suo, ut olim Senensis Catharina. Illam etiam Christus Dominus dato annulo sibi desponsavit in terris, revulsis e Cruce brachiis amplexatus est, & coronavit in Cœlis. Sic ergo coronatam splendoribus Sanctorum jubeat SANCTITAS VESTRA venerari.

FABRICIUS Borgia Episcopus Ferentinus Assistens.

BEATISSIME PATER. Opportunius nihil contingere poterat quamquod quatuor sanctitati Virorum publicis decretis honoribus, triumphalis gloriæ comes accedat & fœmina, ut dum in omne hominum genus tam uber

uber divinæ gratiæ largitio ſpectanda proponitur, habeat etiam fragilis ſexus, unde & incendatur ad pugnam & alliciatur ad palmam. Jure optimo idcirco honores in præſtantioris Sanctitatis teſtimonium inſtitutos B. Virgini Catharinæ deferendos exiſtimo: Illa enim virili pluſquam animo, ſpretis opibus, Mundique blanditiis ac ſeculi illecebris, ſe Deo perjucundam hoſtiam in ſacrificium præbuit ſub ſeveriori Dominicanæ Familiæ diſciplina. Corpus ſuum in aſſiduam ſervitutem redegit, humilitatem cum charitate admirabili cœleſtium chariſmatum nexu conjunxit; tantâque demum ſpiritualis perfectionis excellentiâ enituit, ut aliis etiam ad eam comparandam dux data, æquè & Magiſtra divinitùs videretur. Poſtulant igitur eximiæ hujus Virginis virtutes, poſtulant ſuperna quibus enituit, dona, poſtulant edita poſt Beatificationem ſigna, ut ejus nominis memoria a Te BEATISSIME PATER, ad ampliorem cultum promoveatur.

NICOLAUS Spinelli Epiſcopus Averſanus Aſſiſtens.

ADmirabilis vitæ ſanctimonia ac incomparabilis morum probitas beatæ Catharinæ de Ricciis Hetruriæ fines prætergreſſæ, ita per Italiam omnem, Galliam ac Germaniam longè latèque vulgatæ percrebuerunt, ut omnes in ſui admirationem rapti, undique ad eam frequentiſſimi confluxerint, vel difficillima quæque in rebus omnibus ſive corpus, ſive animam ſpectantibus conſecuturi: Nec ſegnis in ejus integerrimam vitam Summorum Pontificum diligentia fuit, de quorum imperio omnia ad ſeveriſſimum revocata examen, nullum dubitandi locum reliquerunt: Quibus ſi ſupremum SANCTITATIS TUÆ judicium acceſſerit, exiſtimarem poſſe huic eum honorem decerni in terris, quem jam piè credimus conſecutam in Cœlis.

HIPPOLYTUS e Rubeis Sancti Secundi Epiſcopus Senogallienſis Aſſiſtens.

PUlchra permixtio virginitatis & humilitatis in B. Catharina de Ricciis! Porro nil mirum, tot ac tantis divinitùs illam effulſiſſe chariſmatibus: Stigmatum Redemptionis, præcipuè & ſpineæ Coronæ inſignibus donatam fuiſſe Chriſto Domino, cujus & vivam quamdam ſimilitudinem exteriori ſpecie expreſſit atque repræſentavit, cujus colloquiis, amplexibus, oſculis, nuptiis tandem pronubâ eademmet Deipara Virgine dignata fuit: nil mirum, inquam, nempe (divo Bernardo teſte) non mediocriter placet Deo illa anima, in qua & humilitas commendat virginitatem, & virginitas exornat humilitatem. Quantum verò in utrâque Catharina præſtiterit, ejus vitæ Acta, ejus animi ſenſus, honorum & laudum contemptus, voluntariæ atque aſperrimæ corporis afflictiones,

nes, illibatus integritatis candor ad mortem usque servatus, reliquæ item virtutes, quarum omnium humilitas parens est, decor virginitas, gratiarum quoque & prodigiorum splendor atque frequentia luculentè declarant, suoque veluti jure præclarissimam hanc Mulierem Apostolica auctoritate sanctarum Virginum Choro adjungi proclamant.

D. PAULUS THOMAS Marana Episcopus Asculanus in Piceno Assistens.

MIrum non est BEATISSIME PATER, B. Catharinam de Ricciis humana adhuc corporis contagione gravatam quæsivisse semper ea, quæ sursum sunt, nullo ad terrena depressam desiderio, utpote quæ affectuum nostrorum fontem cor cœlesti temperie constitutum divinitùs accepisset. Inde etiam fuit ut Christus Dominus, quem ardentissimè semper adamavit, in ejus Sponsam annulo subarrhaverit, sanguineis ejus signaverit Stigmatibus, ac in extremo vitæ confine tanquam Sponsam electam ad cœlestem coronam angelicis vocibus advocaverit. Congruum itaque existimarem, ut sicuti speciali Dei providentia cum S. Catharina Senensi eodem charismatum genere insignita tam parem in terris habuit vivendi rationem, ita per SANCTITATEM VESTRAM habeat post mortem similem cultum.

Fr. SILVESTER Merani Episcopus Porphyrien. Assistens.

BEata Catharina de Ricciis jam inde ab ipsa pueritia cogitavit quæ Domini sunt, fuit enim in cœlestium rerum, præsertim in Dominicæ Passionis contemplatione per altissimas mentis elevationes, perque admirabiles Ecstases fere semper defixa. Solicita indesinenter fuit quomodo placeret Deo per assiduum humilitatis & orationis studium, per juges carnis afflictationes, per serventissimam in Deum & Proximum charitatem. Quare non est dubitandum quin per magnam excellentiam sancta fuerit, uti loquitur Apostolus, corpore & spiritu. Et sanè arbitror non sine divino consilio solemnem illius Canonizationem ad hoc usque tempus fuisse dilatam, ut nimirum præstantissimæ Virginis virtutes, quæ omnes implent numeros, SANCTITATIS VESTRÆ par judicium exornaret,

MARCUS ANTONIUS Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen. Assistens.

BEATISSIME PATER. Inter alias stellas innumeras, quæ sacri Ordinis Prædicatorum Cœlum exornant, una profectò est B. Catharina de Ricciis, quæ virginitatis lilium illibato semper candore custodiens, charitatis erga Deum & Proximum, humilitatis, obedientiæ virtutumque

quæ omnium fudit odorem. Hæc Virgo illam, quam hausit a lustrali fonte innocentiam, moribus usque ad ultimum vitæ spiritum retinuit. Seraphicæ Catharinæ Senensis Sectatrix & gratiarum Socia, nedum Angeli Custodis familiaritate & colloquiis, sed Christi Jesu in quem desiderant Angeli prospicere, promeruit aspectum. Hunc cœlestem Sponsum quem ab infantia dilexit, anima illius charitate perfectâ tenuit, nec unquam dimisit. Ipsa dilecto suo & dilectus illi, qui faciem suam ei ostendere, sæpius illam alloqui atque amplexari: Datâ dexterâ ac cœlesti annulo eam desponsare: Sacra Redemptionis Stigmata & Crucis vestigia in ejus virgineo corpore imprimere: Spinosum Diadema capiti transfigere, aliaque divini amoris signa præclara ostendere dignatus est. Sublimibus charismatibus cumulata prophetico lumine meruit illustrari, cordium secreta funditus penetrare, nec defuere admirabiles Ecstases, quibus per dies integros sensibus destituta, & in aera quandoque sublata unicè cum Deo conversabatur. Sacræ hujus Virginis heroicas virtutes & admirabilem sanctitatem incomparabiles Viri dignitate conspicui probarunt, ac supra omnes divus Philippus Nerius, & sancta Maria Magdalena de Pazzis tunc coævi intellexerunt & admirati fuere. Æquum igitur erit, SANCTITATEM VESTRAM exorare, ut discussis & approbatis virtutibus, ac discussis pariter & approbatis miraculis, eam in Catalogo Sanctarum Virginum dignetur adscribere.

ANTONIUS Cantoni Episcopus Faventinus Assistens.

DIvitias misericordiæ & bonitatis suæ in B. Catharina de Ricciis ostendit Deus, qui complexam ineffabili charitate & sublimioribus charismatibus cumulatam, quasi Sponsam ornatam coronâ, & decoratam monilibus suis annulo suo subarrhavit. Quam porro dum viveret in deliciis habuit, nunc in gloria miraculorum manifestare dignatus est, ut tuum sit BEATISSIME PATER, induta virtute ex alto, hanc ponere in lucem & lætitiam Plebis suæ, quam exemplis provocet, & foveat auxiliis.

CÆSAR Bonajuti Episcopus Pharensis Assistens.

SPeciosa est inter filias Jerusalem Catharina de Ricciis, quæ maximum semper Sanctitatis præbuit argumentum. Hæc verè virginitatis florem a Deo traditum intactum servavit, nullam unquam habuit maculam, neque rugam, sed semper in fide, in spe, in charitate incorrupta permansit. Habuit Sponsum non terrenum, sed eum qui in Cœlis est, eum qui super omnem Principatum & Potestatem, qui super Cherubim sedet, non solum Sponsum sed amatorem omnium hominum ardentissimum & speciosum præ filiis hominum.

Meretur igitur BEATISSIME PATER, hæc Virgo sapiens & una de

numero prudentum, ut in Altare aureo ante oculos Domini collocetur, atque in cœlesti Sanctuario & ipsa ad ornamentum omnium Sanctorum, in quibus Dominus requiescit, recenseatur.

PAULUS Bonavisa Episcopus Spoletinus Assistens.

BEata Catharina de Ricciis est illa Virgo sapiens & una de numero prudentum, quæ meruit intrare ad nuptias Domini sui: Oleum namque devotionis semper conservavit in lampade sua, & solicitè quæsivit Sponsum suum attentèque ambulavit in viis ejus: Etiam in viis asperis secuta est illum, cum paupertate, vigiliis, inedia aliisque pœnis se conformari Cruci Christi ferventissimè sategit: Unde meruit mirabiliter portare crucem Domini sui, & coronâ ejus spineâ coronari, pluribusque aliis donis cœlestibus cumulari, quibus mirificè ornata fervidè aspiravit intrare ad gaudium Domini sui jugi amore languens. Exaudivit Dominus preces dilectæ suæ, posuitque in ea thronum suum, & in habitaculo cœlesti facit illam habitare, signisque miraculorum nobis ostendit in choro sanctarum Virginum adscriptam, ut ejus memoria etiam recolatur in terris.

MARIUS Maffei Episcopus Fulginas Assistens.

AD Christum Dominum in Cœlis, cujus vices tanta pietate geris in terris BEATISSIME PATER, hodierna luce conversus non immeritò dixeris, *Domine dilexi decorem Domus tuæ*: Ubi namque militantem Ecclesiam & Martyris sanguine & Confessorum virtutibus illustrasti; ne quid postremò deesset quod posset decorem ejus augere, hodie in Catharina de Ricciis virginitatis etiam honore eandem amplificabis. Per Te igitur BEATISSIME PATER, aderit Regina a dextris divini Sponsi in vestitu sanguine Martyris deaurato, & circumdata varietate virtutum atque concupiscet decorem ipsius, quoniam post tot præclaros sanctitate Viros adducetur hodie Catharina in Templum Regis [a], *cum angelica virginitate, altissima humilitate, sublimissima charitate*. Talium unguentorum odore Catharina ad se traxit Philippum Nerium dum viveret. Talium virtutum copiâ tantam sibi gloriam comparavit in Cœlis, quantam Magdalena de Pazzis enarrare vix potuit in terris. Eâ demum signorum claritate Catharina de Ricciis coruscat, quæ ut in sanctarum Virginum Albo recenseatur, tuum modò Oraculum BEATISSIME PATER, præstolatur.

GUI-

a *S. Petrus Cluniacensis Epist. 39.*

GUIDO Ursellus Episcopus Casenæ Assistens.

EA est Catharinæ de Ricciis Florentinæ, lectissimæ Virginis, atque sanctissimæ cum Senensi illa morum vitæque similitudo, ut nisi Temporum, Patriæ atque cognominis per quàm diligens ratio habeatur, una eademque videri possit. Utraque enim ex sacra Prædicatorum Familia, jam tum ab infantia castissimo Virginum Sponso conjuncta, dici non potest quanto divini amoris igne æstuaverit. Ceteris verò virtutibus sic abundarunt, ut hortulus ille conclusus meritò dicendæ sint, non floribus modò, sed fructibus quoque dulcissimis refertissimus honoris & honestatis. Dignæ propterea quas cœlestis idem Sponsus divinorum charismatum, prophetiæ nimirum, discretionis spirituum, ecstasum fonte largissimo rigaret, rutilisque sacrorum Stigmatum insculptis notis in maximi amoris argumentum quodam quasi signo suo communiret. Utramque tandem ad æthereum thalamum in quo Rex Regum stellato sedet Solio, evectam esse, miracula ipsarum mortem consecuta satis apertè demonstrant. Reliquum igitur est unum BEATISSIME PATER, ut quod de Catharina Senensi gravissimo Pij Secundi judicio declaratum est, id de Florentina quemadmodum universa christiana Respublica vehementer exoptat, infallibili testimonio a SANCTITATE VESTRA declaretur.

HYACINTHUS de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus Assistens.

INcœptum jamdiu opus per plures Romanos Pontifices de B. Catharina inter Cœlites recensenda, credo divinitùs factum, ut perficiendum tandem in hoc tempus recideret, quo Tu catholicæ Ecclesiæ praees BEATISSIME PATER, cujus in hisce pertractandis rebus diu noctuque versati, pro ea qua polles scientia pene incredibili, exploratissimum est judicium. Siquidem in hac causa minimè ambigendum puto: Tot enim virtutum omnium, quæ in eminentiori gradu adornandam illustrandamque Virginem inter sese veluti conspirarunt, tamque præclara nobis monumenta, tot insuper Virorum Principum de admirabili ejus vita testimonia supersunt, & quod plus est Philippi Nerii & Mariæ Magdalenæ de Pazzis, quorum memoria in benedictione est, quosque proinde commemorare decet; ut æquum omnino appareat, illam, veluti unam de numero prudentum, in sanctarum Virginum Tabulas publicè venerandam referri.

ÆGIDIUS Isabelli Episcopus Alliphanus Assistens.

BEATISSIME PATER. *Scit omnis Populus, qui habitat intra portas Urbis*, idest militantis Hierusalem, Catharinam de Ricciis fuisse virtutis tam eximiæ, ut Mulierem fortem sciscitanti obviam sit Fœmina illustris, cujus heroicæ virtutes plurimæ animique dotes excelsæ adeo placuerunt cœlesti Sponso, ut eam in propriam agnoscens atque Crucis & plagarum suarum Stigmatibus obsignatam, innumeris propemodum cumulaverit donis, atque stupendis miraculis sat reddiderit præclaram: Oportet ergo, ut per medium SANCTITATIS VESTRÆ supremi Ecclesiæ Vigilis & Pastoris, idem Populus nunc sciat pergrandes ei cum Sanctis decretos fuisse honores, ut quam tot meritis undique onustam, divinisque charismatibus tam liberaliter locupletatam, jam semper fuit admiratus, humillimis jugiter frequentet obsequiis, quæ ad calcandas arctissimas virtutum semitas universum aliarum Virginum Cœtum fortiter & suaviter excitent.

JOANNES ANTONIUS Bachetoni Episcopus Anagniæ Assistens.

IN lucernis Tuis PATER BEATISSIME, mystica hæc Jerusalem jam scrutata est: Beatæ etenim Catharinæ de Ricciis nobilis Virginis Florentinæ, vix natæ & a Deo præordinatæ, Constitutiva Sanctitatis juxta eas, quas de Canonizatione Sanctorum inoffenso decurrendas pede, maximi nominis Doctor jamdiu absolutissimas dedisti Regulas, ita probata manent, ut nil supersit quominus ea, quæ hactenus Te Auctore & tam claram præbente facem, peracta sunt, Te etiam Pontifice Summo definiente & declarante impleantur. Agnosce ergo BEATISSIME PATER, hanc Ovem: Ovem hanc tuam, jam divi Philippi Nerii, jam divæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, jam virtutum & miraculorum testimonio comprobatam; quin imò ab ipsomet cujus geris vices, supremo Pastore vocatam & electam; electam sibi in Sponsam, electam in deliciis, suisque Stigmatibus signatam: Agnosce, inquam, hoc vas electionis charismatibus omnibus abundans & superfluens; & divino illo qui semper Pontificiæ Cathedræ præsto est, spiritu afflatus hac tam prudenti, tam Deo & Proximo solicitâ, & lampadibus tam plenis paratâ de quinque Virginibus Virgine, quintum Divum Canonizationis solemniis, quæ tanto studio tantaque assiduitate disponis, adde & comple: Novum Hetruriæ opportuno tempore mitte præsidium: Obsecranti Prædicatorum Ordini novum decus: Et Pontificatus Tui augustissima & intemerata monumenta auge, atque æternitati commenda BEATISSIME PATER.

FRAN-

FRANCISCUS ANTONIUS Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum Assistens.

BEATISSIME PATER. Non splendet tot stellis Coelum sicut inclytus Prædicatorum Ordo tot syderibus fulgentissimis Sanctorum utriusque sexus ornatur. Horum duo inter cetera nobis contemplanda se offerunt. Unum scilicet Catharina Senensis jamdudum Sanctorum Fastis adscripta, alterum Catharina de Ricciis Florentina a diuturno domicilio Pratensis postremò inter Beatas adjuncta. Duo hæc luminaria ita æqualiter inter se lineata, & a divinâ gratiâ elaborata noscuntur, ut unum potiùs, quàm duo sint dicenda. Utraque enim a teneris usque annis præventa fuit in benedictionibus dulcedinis, atque ad summæ Sanctitatis apicem elevata, & utraque eodem charitatis igne succensa divinis charismatibus apparuit repleta. Quid enim virtutis in una præluxit, quod in altera desiderari queat? Non humilitas totius sanctimoniæ fundamentum, non patientia in adversis, non poenitentiæ rigor, non altissimæ contemplationis munus, non prophetiæ spiritus, non discretio spirituum, non scrutatio cordium, non miraculorum multitudo: Ambæ æquali sorte ab eodem Sponso Jesu Corona Virginum, pronubâ ipsâ Deiparâ pretiosissimo coelesti annulo desponsatæ, ambæ sacris Stigmatibus insignitæ ac spineo redimitæ diademate, ut vivæ essent Sponsi patientis imagines, & cum Apostolo dicere possent: Christo confixa sum Cruci & Stigmata Domini Jesu in corpore meo porto. In hoc tantum differre videntur, quod Senensis ætatem Sponsi tantum æquaverit: Pratensis verò dupliciter vixerit, sed hoc in augumentum meritorum illius cessit, ut ejus virtus tamquam aurum in fornace diu probaretur, & ejusdem Sanctitas inter morbos & voluntarias corporis afflictationes tam longè protractas plus nimio augeretur. Restat igitur BEATISSIME PATER, ut sicut Catharina Senensis Canonizationis honore decorata fuit, ita & altera Catharina de Ricciis Florentina Pratensis a Sanctitate Vestra in Album describatur Sanctorum, ut hoc lucis orto sydere magis resplendeat catholica Ecclesia, & sacratissimus Prædicatorum Ordo mirabiliter illustretur.

LEO LUCAS Vita Episcopus Oppidensis Assistens.

BEATISSIME PATER. Inter cetera precipua dona, quibus Altissimus cumulavit B. Catharinam de Ricciis, illud memoriæ proditum est, quod cum ferventiùs oraret, Deipara Virgo se conspiciendam præbuerit, Puerum Jesum in ejus sinu amantissimè collocaverit, & ab ipso Redemptore annulo suo fuerit desponsata, quod sufficit ad ejus solemnem Canonizationem. Cum enim desponsaverit eam Christus Dominus, etiam coro-

coronam gloriæ recepit ab eo, quæ cum sit corona justitiæ, necesse est, ut bonum opus præcesserit, & quod fuerit ex quinque prudentibus Virginibus, quæ sumpserunt secum oleum cum lampadibus. Equidem bonum opus operata est B. Catharina de Ricciis, virtutum omnium, scilicet profundissimæ humilitatis, charitatis eximiæ, obedientiæ aliarumque, præcipuè verò virginalis integritatis, qua fidem Sponso ad mortem usque illibatam servavit. Cum igitur Christus Dominus sibi Sponsam elegerit, eique dederit coronam gloriæ in Cœlis, SANCTITAS VESTRA solemni ritu declarare dignetur in terris. Hæc autem omnia supremo ac infallibili judicio tuo BEATISSIME PATER, libenter submitto, qui Petri Cathedræ insides quique scientiarum omnium, præcipuè verò in historiis Servorum Dei & Canonizatione Sanctorum principem locum tenes.

SCIUM ILUMURI AT.

Lumura Caterinæ tæ Riccevet Eberȥ 2asc e Kalogree e sceitit Domenikæ, gnera saa roi mbaiti fert, fakienæ, e scemæliynæ ætѫn Ȣoti Kyè Kriivoi, me paltriminæ esaayæ. Pashisi, eumændua saa mænbi tæ scæmæteneg ede Ȣotit Chriſctæ Kyæ na scpræblei me vet mundimet etiy. Ma pte me fukiynæ esay nænc mundi tæ Kisсktæ te Maȥe hiir. Yia ȥuroi vet Chrisсti Ȣotѫn me scegnet e mundimevet kyæ itiposi mbæ tæ kriominæ Kusomæ tæ asay Aȥà gnæ vasc asсtù ekriuræ, asсtù e munduaræ, eȥe kakœ scium edæsciuræ caa Ȣotѫn, eȥe asсti e nderturœ me scium scegne tæ sceitæ riis. Isсt e ggiiggsæ tæ ndeersc eȥe ti scium Ilumuri At. E tæ scruasc embrin esaay me tæ tierat scietæra vascia. Asсtù se tæ yeet, embri e sæ maȥes sciet Katerinæ kaa Siena, eȥe ay i asay, kiæ isсt caa Fiorenza.

Josesi Schirò Arçbiscupu i Durrsit, eȥe Vicar Apostolycu i Hymarrs ndæ Arbænit.

Ejusdem Versio latina.

JOSEPH Schirò Archiepiscopus Dyrrachinus olim Vicarius Apostolicus Cimarræ in Epiro.

BEATISSIME PATER. B. Catharina de Ricciis candidissima Virgo & Monialis Ordinis Prædicatorum, per admirabilem totius vitæ suæ innocentiam summi Dei Creatoris imaginem & similitudinem ad mortem usque perfectissimam servavit. Egit quoque omni conatu omnique adhi-

adhibita induſtria, uti decebat dilectiſſimam Sponſam, ut ſeſe etiam Deo Redemptori & in carne paſſo ſimillimam redderet; ſed quod illa tentavit per auſteriſſimam diuturnamque pœnitentiam & non eſt aſſequuta, non ſine ſtupendo dilectionis artificio divinus ipſe Sponſus perfecit, imprimendo ſcilicet in ejus virgineo corpore ſingula pretioſæ Redemptionis noſtræ ſigna ac veſtigia. Virgini igitur innocenti & pœnitenti, tantiſque miraculis & eximiæ Sanctitatis ornamentis condecoratæ, æquum cenſeo, ut etiam ſancta Mater Eccleſia coronidem addat. Ac per os tuum loquente divino Numine BEATISSIME PATER, magnæ in ſanctarum Virginum Tabulis, ubi Catharinæ Senenſis nomen, etiam Florentinæ adſcribatur.

Alia ejuſdem Archiepiſcopi Verſio Græca.

ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΕ ΠΑΤΕΡ.

Ὁσία καὶ πανάμωμος παρθένος Αἰκατερίνα ἡ Ῥίκκις, ἡ ἀσκητικῶς μονάζουσα ὑπὸ τὸν κανόνα τῶν Ἱερωνυμικῶν κοινῶς λεγομένων τάξεως, τῇ μὲν θαυμαστῇ τοῦ βίου καθαρότητι τελειοτάτην ἐτήρησε τὴν τοῦ εἰκόνα, καὶ ὁμοίωσιν τοῦ ὑπερτάτου Θεοῦ καὶ Κτίστου μέχρι θανάτου, πάσῃ δὲ σπουδῇ τε καὶ ἐπιμελείᾳ, ὡς ἔοικε φιλτάτῃ Νύμφῃ, ἠγωνίζατο ἑαυτὴν καταστεῖναι ὁμοιοτάτην τῷ Λυτρωτῇ, ὡσαύτως καὶ ἐν σαρκὶ παθόντι Θεῷ. Ἀλλ' οὔ τινος, κἂν αὐτὴ μὲν λίαν ἐσπεύδετο, διὰ δυσπεστάτης διώξεως τε σκληραγωγίας τοῦ σώματος, ἐπιτυχεῖν δὲ οὐκ ἠδυνάτο, τοῦτο διέπραξεν αὐτὸς ὁ ἐπουράνιος Νυμφίος Θεός, καὶ δὴ οὐ χωρὶς ἐκστατικῆς, καὶ παραδόξου τῆς ἀγάπης εὐτεχνίας ἐγχαράξας δηλαδὴ εἰς τὸ ταύτης παρθενικὸν σῶμα πάντα καθ' ἕκαστον, τὰ τῆς ἡμῶν σωτηρίου ἀπολυτρώσεως στίγματα καὶ σημεῖα.

Παρθένῳ γοῦν ἀκάκῳ καὶ ἐν δεινῇ ἀσκήσει διαγαγούσῃ, ἔτι δὲ καὶ τηλικούτοις τῆς ἄκρας ἁγιωσύνης τεράστι καὶ σημείοις κοσμουμένῃ, δίκαιον οἶμαι καὶ τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν Μητέρα ἐπιτιθέναι τὴν κορωνίδα· καὶ διὰ στόματός σου τοῦ Θεοῦ λαλοῦντος, Μακαριώτατε Πάτερ, εἰς τα τῶν ἄλλων ἁγίων Παρθένων ἱερὰ δίπτυχα, ἔνθα τὸ τῆς ἐκ τῶν Σενῶν χώρας Αἰκατερίνης μέγα ὄνομα, καὶ τὸ τῆς ἐκ τῆς Φλωρεντίας ὁμοῦ ἐγγραφθῆναι.

Ἰωσὴφ Ἰσχυρὸς Ἀρχιεπίσκοπος Δυρραχίου, καὶ Παλαι
Ἀποστολικὸς Ἐπίτροπος τῆς ἐπαρχίας τῆς Χειμάρρας τῆς ἐν τῇ Ἠπείρῳ.

Ո՛վ Գերապատուական Հայր Երանեցեալ․

Յորժամ մտածեմ զ'բազմութի առաքինութեց ․
և Սքանչելագործութեց՝ որք են 'ի կերպարան 'զգո_
վութի, որովք զարդարեալ Սբն մեր՝ զ'Կոյսն
Կատարինէ Րիչչի Փլորէնտացին․ առժամայն
մտաբերեմ զ'Գերահռչակ Սբ ժողովն այն՝ որ
համագումարեցել եղև 'ի քաղաքն Փլորենցիա,
որով և միաբանեցաւ Արևելեան Եկեղեցին, և
մանաւանդ Ազգն Հայոց՝ ընդ Արեւմտեան Եկեղեցւոյ․ Յորում
ժամանակի սբ Կոյսն Կատարինէ՝ վառեցեալէր բորբոքմամբ Ջե_
ռանդութե 'ի փրկութի կենդանի մեղաւորաց, հերետիկոսաց,
և անհաւատից, և ես ննջեցեալ հոգւոցն՝ հրով քաւարանի,
և էր պատրաստ յօժարակամ կրել 'զամ տանջանս առ ի փրկութե
նոցին․ Վասն որոյ՝ ով գերերանելի Հայր Սբ զն ես կարծեմ
համանկատական կարծեօք, Ոի մինչ գրեցեր 'ի հաշուէ արանն սբց
զանունն երանելւոյ Կուսիս այսորիկ Փլորէնտացւոյ՝ 'զօգուտ
մեծամեծս ընկալաւ Արևելեան ժողովրդոց․ Քանզի յուսամ թէ
զի չարժեցցեն ընդունակ աղօթիւք սորին առ 'ի հաւանութեանն զայն
ամ, զոր հրամայէ այս սբ ժողովս․ Եւ զկացողքն զոլյս քաւա_
րանին՝ դառնացին 'ի կամակոր կարծեաց իւրեանց՝ առ 'ի հնա_
զանդականն ստորադրել Կիմաութե․

Սարգիս Աղեքսանդրեան Արք եպիսկոպոս
Կեսարիոյ Կապադովկեան, Հայոց․

Ejuſdem Verſio latina.

SERGIUS ALEXANDRI Armenus Archiepiſcopus Caſareæ Cappadociæ.

DUM Florentinam Virginem Catharinam de Ricciis cogito tot tantiſque virtutum & miraculorum donis a Deo inſignitam, in mentem mihi venit celeberrimum illud Concilium in Florentina Urbe celebratum, in quo Orientalis Eccleſia & præſertim Armena Romanam fidem profeſſa eſt. Catharinæ charitas tam erga viventes Peccatores, Hæreticos & Infideles, quàm erga ſolutas corporibus animas in Purgatorii pœnis exiſtentes, tanta erat tamque eximia, ut ſe ad quælibet pro illorum ſalute tormenta libentiſſimè Deo offerret, & voluntarios proprii corporis animique cruciatus pro eorumdem beneficio dicaret. Itaque e re

e re Orientalium meorum fore censeo, ut hanc Virginem Florentinam Sanctorum Fastis SANCTITAS VESTRA adscribat; quo fiet ut ejus precibus & sacra illa Synodus animis Orientalium insideat, & qui fuerat ibi damnatus, negantium Purgatorium error radicitùs exstirpetur.

STEPHANUS Evodius Assemanus Archiepiscopus Apameæ.

SIbi [a] uni viro BEATISSIME PATER, despondit Christus Virginem castam B. Catharinam de Ricciis Monialem Professam perillustris Prædicatorum Ordinis. Hæc verò [b] cogitavit quæ Domini essent, ut esset Sancta corpore & spiritu [c], vas suum possideret in sanctificatione & honore [d], sibique abesset gloriari, nisi in Cruce Domini Jesu Christi, per quem sibi mundus crucifixus erat, & ipsa mundo [e]. Christo confixa Cruci vivebat, jam non ipsa, vivebat verò in ea Christus, cujus [f] Stigmata in corpore suo portabat, quia [g] *fortis est ut mors dilectio*. Ubi autem dilectum suum invenit Virgo prudens [h], tenuit nec dimisit, donec ipsam introduceret in æthereum thalamum. Cui itaque Miraculorum claritas cum omni virtutum laude consonans testis adsulsit, id unum superest ut eam BEATITUDO VESTRA sanctarum Virginum Sponsarum [i], Episcopo animarum nostrarum Christo charissimarum Catalogo accenseri decernat, atque præcipiat.

Пресѽсфинцн́те Пъринте.

Прнвнлегїȣмȣль че Сфънтȣль Францнскь аȣ авȣть, де Семнеле Дм̃нȣлȣ́н І҃с: ꙟнь трȣ́пȣль зȣ аȣ пȣ́ртать: ачестъ Дм̃нзъȣ̀ а̀ доѡ Катарн́н, днь Ꙋ́ннȣль Сфънтȣлȣн̀ Домнннкь фечоаре деѽбщ: аȣ фъкȣть. Ꙋн̀ днь Снна, шн̀ чен̀ днь Флоренцїа, къ амъндоаѡ ла мъннн, ла пнчоаре, шн ла ннмъ сфннтеле ране ал Мънтȣнторюлȣн̀ ностpȣ де дȣмнезъна:ка пȣтере съпате аȣ пȣ́ртать. Ꙋе ча̀ д.ль Флоренцїа кȣ ачаста аȣ ꙟнтрекȣть, ка спнноаса Кȣнȣнъ ꙟнъ капь шн̀ оурма крȣчн ꙟнь спат. тнпърнте съле пѡарте. Мннȣнатъ ачастъ ачелȣн ръ.тнгннть н́коанъ, ашѧ̀ внне ꙟнь трȣпь шн̀ ꙟнь сȣфлеть нзводнтъ, чнне .ъва̀ ꙟндо̀н, къ ꙟнтръ Сфннтеле Фечѡаре Сфнн̈цїа та̀ аѡ нȣмъра̀ нан̀ пȣтѣсѡ? ꙟнтра кърїа ла ꙟнпърьцїа черюлȣн̀ лȣатъ, шн̀ кнпȣлȣн Фїюлȣн̀ лȣн̀ Дм̃нзъȣ а.ъмънатъ, внрȣнре, шн̀ Сфънта Марїа Магдалн̀на

 дела

a 2. Cor. 11. b 1. Cor. 7. c 1. Thess. 4. d Gal. 6. e Gal. 2. f Gal. 6. g Cant. 8. h Cant. 3. i 1. Petr. 2.

дела Паце ѫнкъ ѫнь бїацъ фїиндъ, дӑнзъ ашѝ ръндꙋиндь, де фацъ афѝ фость съ мъртꙋри.еще.

Ішáнь Ін: Клеїн Єпи:копь Фъгърашꙋн҃.

Ejuſdem Verſio latina.

JOANNES Innocentius Epiſcopus Fagaraſienſis.

QUod ſancti Franciſci privilegium fuerat, ut Stigmata Domini Jeſu in corpore ſuo portaret, hoc Deus duabus Catharinis Ordinis S. Dominici Virginibus commune fecit, Senenſi nimirum & Florentinæ, utraque enim ad manus, pedes & cor ſacras Redemptoris cicatrices divina virtute inſculptas geſſit. Sed Florentina Virgo id præ ceteris ſingulare habuit, ut ſpinoſum diadema in capite & Crucis veſtigia in tergo impreſſa portaret. Admirabilis hæc Crucifixi imago tam vivis coloribus in corpore & animâ expreſſa, quis dubitet quin inter ſanctas Virgines a SANCTITATE VESTRA recenſeri poſſit? Cujus in cœleſti Patria exceptæ, & conformis imaginis filii Dei factæ triumpho, etiam ſancta Maria Magdalena de Pazzis, dum adhuc in vivis eſſet, Deo adeo illi favente interfuiſſe perhibetur.

BERNARDINUS Vari Epiſcopus Civitatis Caſtellanæ & Hortæ.

BEATISSIME PATER. Beata Catharina de Ricciis dum virginitatem ſuam Deo dicavit, eamdemque uſque ad mortem exactiſſimè cuſtodivit, proculdubio ſe omnibus virtutibus ornatam oſtendit. Virginitas enim paritur abſtinentiâ, pœnitentiâ, humilitate: alitur prudentiâ, fortitudine, obedientiâ: perficitur ſolitudine, ſilentio, charitate, oratione aliiſque virtutibus; omnes quippe virtutes circa virginitatem excubant, ut eam tueantur, ſervent & ornent. Quod ſi virginitas ut docet Ambroſius [a], de Cœlo venit, neceſſe eſt, ut beata Catharina excellenti virginitate, imò tot virtutibus prædita in Cœlis reſplendeat: Cumque hoc ipſum plura miracula prædicent, par eſt, ut per Eccleſiæ judicium id totus Mundus agnoſcat.

JACOBUS PHILIPPUS Conſoli Epiſcopus Amerinus.

BEATISSIME PATER. Beata Catharina de Ricciis Parentibus pietate & nobilitate conſpicuis Florentiæ nata, eo Agro relicto, quo non niſi vepres & cardui Patrisfamilias ſementem ſuffocantes abundant, alium

a *De virginib. lib. 1. c. 3. & 5.*

lium sibi excolendum suscepit, ubi cultus utilior, ubi fructus uberior esset: Sacro igitur in Pratensi sancti Vincentii Monasterio Ordinis Prædicatorum habitu Religionis induto, nunquam satis explicari potest, quanta animi contentione gloriosas illas, quibus idem Ordo illustratus est, Virgines æmulari niteretur, ut opus nempe suum magno præmio destinatum consummaret, & Domino a quo mercedem expromissæ virginitatis expectabat, placeret, crescens ætate crescebat ibi sapientiâ atque prudentiâ, & ambulans de virtute in virtutem, ut Deum Deorum videret in Sion, virtutum omnium demississimæ præcipuè humilitatis atque ardentissimæ charitatis exemplar effecta est; vitam propemodum cœlestem agens in terris crebrò supernæ suavitatis dulcedinem prægustavit, & de illo Torrente voluptatis quo nunc potatur in Patria, etiam in via bibit, atque eo tunc demum inebriata est, cum vel Deiparæ, vel Pueri Jesus in quem desiderant Angeli prospicere, aspectu amplexibusque frueretur.

Odoratus autem Dominus tantarum virtutum odorem, quibus in gradu heroico ab ortu fere sui usque ad occasum Catharina refulsit, non his tantùm cœlestibus beneficiis suæ Sponsæ Sanctitatem comprobavit, sed & miracula adjecit, quibus rite legitimèque probatis Decretum de ejus peragenda Canonizatione jam pridem PATER SANCTISSIME pronunciare dignatus es: Quibus propterea stantibus hanc Virginem, quam semper Dominus vigilantem invenit, veramque Christi Sponsam sacris ab eo Stigmatibus condecoratam, & Coronâ spineâ transfixam, annulo desponsatam, dulcissimoque amplexu delectam, atque hinc in Cœlis per amœna virentia sequentem Agnum quocumque ierit, ne ultra PATER BEATISSIME, inter sanctas Virgines adscribere protrahas, humillimè deprecor.

JOSEPH Coppola Episcopus Aquilanus.

CAnonizatio B. Catharinæ de Ricciis ad hæc usque tempora tamdiu protracta, jure quidem & meritò Tibi utpote in hoc maximè omnium, quotquot fuerunt, Romanorum Pontificum scientissimo reservata est. Opus igitur ab Urbano VIII. rite inchoatum quodque Clemens XI. Benedictus XIII., & Clemens XII. prosecuti sunt, feliciter absolve, & sapientem Virginem Catharinam, quam Dominus semper vigilantem invenit, Sanctarum Dipthycis decorans, ad veram tutamque pacis viam per quam divum Philippum Nerium popularem suum ascendentem vidit in Cœlum, omnes in Christo credentes manuducere, illius imitatione dignetur.

JOSEPH Rossi Episcopus Venafranus.

BEata Catharina de Ricciis Monialis inclyti Prædicatorum Ordinis una est de numero prudentum Virgo, cui oleum non defuit, quin lampade accensa cœlesti æterno Sponso obviamiret; solicita enim BEATISSIME PATER, semper fuit, ne ignis ille divini amoris quo ardebat, extingueretur vel tepesceret, imò magis magisque augeretur; quapropter Christus Dominus cœlestis Sponsus Redemptionis Stigmata Catharinæ corpori impressit, & in acerbissimæ Passionis suæ tormentis corpori extrinsecùs, & cordi intrinsecùs communicatis, Catharinæ erga divinum Sponsum charitatem, & Sponsi divini erga illam amorem perfectissimum testatus est; & insuper ipsa Beatissima Deipara Virgo Maria se conspiciendam cum Puero suo præbuit, & Puerum ipsum Jesum in ejus sinu amantissimè collocavit, atque eademmet Deiparâ pronubâ, datâ dexterâ, pretioso cœlestique annulo fuit desponsata. Hæc & multa plura charitatis argumenta inter plaudentes Angelorum Choros in cœlestem Patriam immenso suscepta fuit cum gaudio, & coronam accepit, quam cœlestis Sponsus sibi præparaverat. Virginis igitur, quæ nos in virtute præcessit, diligenter sequamur exempla, & sedula devotione colamus in Aris.

JOANNES FRANCISCUS Cavallini Episcopus Alatrinus.

INsigne heroicarum virtutum ac præsertlm maximæ erga Redemptorem nostrum charitatis, quibus enituit beata Catharina de Ricciis, exhibent testimonium sacra Stigmata ejus corpori altè profundèque insculpta, atque acerbissimi Dominicæ Passionis dolores singulis hebdomadis per longum duodecim annorum cursum renovati. Quod quidem divini amoris argumentum in suam Sponsam expressum tot subinde miraculis meruit comprobari, ut iis de more a Sanctitate Vestra admissis, id unum superesse videatur, quod dignissima Virgo inter Cœlites referri omnino debeat, sicuti & ipse censeo supremo SANCTITATIS VESTRÆ Judicio me ipsum humillimè submittens.

NICOLAUS Cioffi Episcopus Soranus.

QUæcumque de beata Catharina de Ricciis comprobata referuntur, ea manifestissimè ostendunt, beatam Catharinam non solùm in terris angelicam egisse vitam, verùm etiam sempiterna in Cœlis beatitudine gaudere. Innocentiæ candor, frequentia cum Angelis, cum beata Virgine Maria, cum Jesu Christo, qui sibi eam Sponsam elegerat, colloquia, eximiæ virtutes, res præclarè gestæ, tot miracula testimonia equidem

sunt

sunt locupletissima. Sed auctoritas ipsa sancti Philippi Nerii in ejusdem Canonizationis Bulla confirmata, & attestatio sanctæ Mariæ Magdalenæ de Pazzis, cui a Deo ut triumpho ad ingressum beatæ Catharinæ in Cœlis celebrato interesset, impertitum fuit, postulant ut Catharinæ eadem, qua Philippus & Maria Magdalena recoluntur, veneratio per SANCTITATEM TUAM decernatur.

JOANNES ANTONIUS Castelli Episcopus Catharensis.

ET vita B. Catharinæ de Ricciis & res ab ea sanctè præclarèque gestæ id tandem a BEATITUDINE VESTRA postulant, ut in sanctarum Virginum numerum referatur. Etenim jamusque ab ineunte infantia castissimis integerrimisque moribus fuit; obedientiam, paupertatem, humilitatem maximè coluit consequutaque est, ut & Stigmatibus Christi Servatoris Cruci affixi insignita, & donis aucta, & prodigiis clara ex ærumnis hujusce Mundi ad Beatorum patriam migraret. Quamobrem votis Ecclesiæ universæ mea quoque adjungo, atque a SANCTITATE VESTRA humillimè postulo, ut ei cultus exhibeatur is, qui ceteris sanctis Virginibus meritò exhibetur.

NICOLAUS MARIA Calcagninus Episcopus Civitatis Ducalis.

ELecta Christi Sponsa B. Catharina de Ricciis inclyti Ordinis S. Dominici lilium, alterius Catharinæ Senensis æmula arduum perfectionis iter, quod a teneris annis arripuit, Deo postea consecrata tantâ animi contentione prosequuta est, ut virtutum omnium exercitio, & quidem in gradu heroico Monialibus ceteris præluxerit. Maxima illius in pauperes liberalitas, humilitas profunda, exacta obedientia, invicta in laboribus fortitudo sunt virtutes illæ, quibus veluti monilibus ornatam Sponsam suam Dominus concupivit. Præcipuum verò quod in hac Virgine admiramur spirituale ornamentum, est ardor supernæ contemplationis, cujus dulcedine perfusa æstuque voluptatis abrepta gratiis cumulari, atque impressione sacrorum Stigmatum imagini Redemptoris nostri Jesu Christi meruit fieri conformis. Hanc igitur prudentem Virginem tot ac tantis præclarissimis charismatibus, dum viveret a cœlesti Sponso condecoratam, signisque post obitum illustratam, in sanctarum Virginum Fastis jure meritò a SANCTITATE VESTRA describendam esse affirmo.

D. INNOCENTIUS Gorgoni Episcopus Pinnensis & Hadriensis.

BEata Catharina de Ricciis eximia puritate ac divinarum rerum contemplatione ab ipsa infantia celebris, Sanctimonialium Ordinis Prædicatorum Institutum professa, ita in Dei amore ac supernis virtutibus profecit, ut & digna Christo Sponsa habita ac cœlestibus favoribus declarata, & singularis ipsius Sanctitas a sanctis Philippo Nerio, ac Maria Magdalena de Pazzis divinitùs agnita, palam prædicata, ac multis a Deo miraculis in vita & post mortem confirmata fuerit; quamobrem dignam ipsam censeo, quæ supremâ qua Tu polles auctoritate, in Sanctorum Censum referatur.

Sententiis omnium auditis, hæc subjecit Pontifex novas preces indicens, & celebrandæ quinque Beatorum Canonizationi diem designans vigesimum nonum currentis Junii, qui SS. Petri & Pauli Apostolorum martyrio erat consecratus.

VENERABILES FRATRES. Maximam sanè voluptatem percepimus ex suffragiis vestris, quæ solemnem beatæ Catharinæ de Ricciis Canonizationem deposcunt. Eandem prorsus lætitiam sensimus in quatuor præcedentibus Consistoriis, in quibus suffragia tulistis de Causis aliorum quatuor Beatorum, de quorum Canonizatione pariter agebatur. Itaque, Deo juvante, diem vigesimum nonum hujus mensis Junii, qui Sanctorum Petri & Pauli Apostolorum Festo celebrando consecratur; illum, inquam, diem constituimus, ut ritu solemni, numero Sanctorum adscribamus quinque Beatos, nempe Fidelem a Sigmaringa, Camillum de Lellis, Petrum Regalatum, Josephum a Lionissa, ac Catharinam de Ricciis. Interea preces vestras ad Deum convertite, ac vehementer ab ipso exposcite, ut ope sua potentissima cœlestique inspi-

ratione

ratione Nobis adsit propitius, suumque lumen impertiat, ut hanc rem gravissimam perficiamus ad gloriam Divini Nominis augendam, catholicam Fidem magis efferendam, & christianam Religionem propagandam.

Cognitæ Patribus jam inde a principio Consistorii Protonotariorum & Procuratoris Fiscalis absentiæ pro re nata & potestate sua consuluit Pontifex; novissimi hujus enim sibi vindicavit munus; quod verò ad primos spectabat, id Cæremoniarum Præfecto commisit, & ne novitas perturbaret animos, accomodatâ oratione, licet ex tempore suadere studuit, hoc ab Cæremoniariorum Apostolicorum officio alienum non esse censendum; quippe qui de actu omnium præcellentissimo, de Canonica scilicet novi Summi Pontificis electione ejusque dignitatis acceptatione semper & quandocumque contingat, sese rogare solent; quapropter satis consonum videri & æquum, si Protonotario Magistrum Cæremoniarum in hoc munere sufficeret. Hic itaque Pontificiis obtemperans Mandatis, unum aut plura Instrumenta se confecturum promisit appellatis testibus, qui aderant Pontificis Familiaribus, & consuetis usus verbis: *Conficiam. Vobis Testibus*: Ita utriusque Consistorii Actio absoluta Cœtusque prope meridiem dimissus.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

PAteat in perpetuum cunctis omnibus ubique ac evidenter notum sit singulis præsens hoc publicum Instrumentum Sanctissimi Domini Nostri Benedicti Divina Providentia Papæ XIV. jussu editum lecturis pariter vel audituris, quod anno a Dominica Incarnatione millesimo septingentesimo quadragesimo sexto Indictione nona: Die vero 14. mensis Junii feria tertia: Pontificatus autem ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ anno sexto: Cum idem Sanctissimus Pater in Consistorio semipublico, ultimo quidem ex quinque, quæ pro absolvendis Causis beatorum, Fidelis nempe a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, Josephi a Leonissa, & Catharinæ de Ricciis jam indixerat, assideret, in eoque ex ordine Causa B. Catharinæ foret pertractanda, animadversum est Protonotarios Apostolicos de numero Participantium, quorum interest Acta omnia colligere, & super his publicum vel publica, unum aut plura conficere Instrumentum vel Instrumenta, etsi specialiter admonitos, a præfato Consistorio abesse, unaque simul cum ipsis Procuratorem Fiscalem Reverendæ Cameræ Apostolicæ, cujus est apud eosdem Protonotarios Pontificis nomine instare, ut ea quæ pertractantur in pu-

in publicis referant Tabulis: Ne ab hominum memoria abſcederet integra hujus Conſiſtorii ſeries, deque iſto pariter prout de aliis per ipſoſmet Protonotarios actum jam fuerat, perenne ad Poſteros promanaret documentum tam diſertiſſimæ Allocutionis, qua Summus idem Pontifex Actionem Conſiſtorialem incepit, quàm ſuffragiorum, quibus Eminentiſſimi ac Reverendiſſimi Domini Cardinales, necnon Reverendiſſimi Patriarchæ, Archiepiſcopi, & Epiſcopi omnes in Urbe degentes, & ad hoc ſpeciatim etiam Sanctitatis Suæ nomine per literas Secretarii Congregationis ſacri Concilii Tridentini acciti, apud eumdem Sanctiſſimum pro complemento ſolemnis Canonizationis indictæ ſuppliciter inſteterunt: Mihi infraſcripto Primo Apoſtolicarum Cæremoniarum Magiſtro, ac Apoſtolicæ Sedis Notario, Protonotario nuncupato ſtupentibus ac admirantibus omnibus promptitudinem animi, ingenii felicitatem ac providam Sanctitatis Suæ curam, qua inopinatis etiam caſibus extemporaneè conſulit, formaliter injunxit, mandando ut unum vel plura eorumdem Protonotariorum de numero Participantium, ut dictum eſt, abſentium loco publicum Inſtrumentum, vel Inſtrumenta conficerem ſuper ſententiis, conſilio & unanimi conſenſu tum Reverendiſſimorum DD. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiſcoporum, Epiſcoporum, deque Summi Pontificis oratione & deliberatione ſuper ſolemni Canonizatione B. Catharinæ de Ricciis unacum aliis quatuor ſuprarecenſitis Beatis habenda in Baſilica Vaticana die 29. præſentis menſis Junii Sanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli hujus Almæ Urbis Patronorum Principalium Martyrio conſecrata, Cujus ſuprema mandata venerabundus excepi, atque in genua provolutus reſpondi: *Conficiam*: & ad Familiares Pontificios converſus advocando eos in Teſtes, dixi: *Vobis Teſtibus*:

Quare ut injuncto mihi muneri faciam ſatis, Actorum omnium ſeriem hìc referendo teſtor, quod hodie idem Sanctiſſimus Dominus Noſter Benedictus Divina Providentia Papa XIV. hora 13. de ſuis intimis Cubiculis Palatii Apoſtolici Quirinalis in Aula Paramentorum jam Faldâ præcinctus proceſſit, ibique per Eminentiſſimos de Marinis, & Albanum Diaconos Cardinales antiquiores fuit ſacris indutus veſtibus una cum Pluviali rubro & Mitra ſimplici redimitus: Tum præeunte Papali Cruce ab Auditore Rotæ ex more delatâ exjit in illam Aulam, quæ loco Ducalis ſubſtituta fuerat, pro Conſiſtorio paratam: Statimac fuit in ſede compoſitus; ſacræ Conſiſtorialis Aulæ Cuſtos per conſueta verba: *Extra omnes*: Cunctos admonuit, ut foras exirent: Clauſiſque ſubinde januis Papa cum Cardinalibus ſecretum habuit Conſiſtorium, a cujus negotiis expeditus mandavit, ut Patriarchæ, Archiepiſcopi & Epiſcopi ſuffragaturi intromitterentur; ſicque executioni cum fuerit demandatum, injunxit, ut nemo ampliùs intus accederet, etſi ex poſtea adventaret, ne inceptam actionem ſuo deturbaret ingreſſu: Cum itaque acci-

diſſet,

diſſet, quod Protonotarii & Procurator Fiſcalis ducti forſan ſpe, ut ſecretum Conſiſtorium longiori tempore eſſet duraturum, tardiùs quàm opus erat, Quirinale petjiſſent præ foribus remanere coacti ſunt. Confidentibus igitur Eminentiſſimis DD. Cardinalibus, ceteriſque aliis ſtantibus præfatam habuit Papa Allocutionem; eaque expletâ qui ſtabant, aſſiderunt: Tunc Eminentiſſimus Carafa Epiſcopus Albanenſis, utpote inter præſentes Cardinales omnibus antiquior primus protulit ſententiam ſuam, & inſtetit apud Sanctitatem Suam, ut beatam Catharinam de Ricciis inter ſanctas Virgines allegeret: Non abſimili voto eumdem Sanctiſſimum Patrem rogarunt præſentes alii Eminentiſſimi Cardinales nempe.

Franciſcus Tituli S. Mariæ Tranſtyberim S. R. E. Presbyter Cardinalis Burgheſius.

Antonius Xaverius Tit. S. Stephani in Monte Cœlio S. R. E. Presbyter Cardinalis de Gentilibus.

Fr. Joannes Antonius Tit. SS. Silveſtri & Martini in Montibus S.R.E. Presbyter Cardinalis Guadagni.

Trojanus Tit. S. Cæciliæ S.R.E. Presbyter Cardinalis de Acquaviva.

Dominicus Tit. SS. XII. Apoſtolorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Riviera.

Joannes Baptiſta Tit. S. Mariæ Angelorum S. R. E. Presbyter Cardinalis Spinola.

Raynerius Tit. S. Sabinæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Ilcio.

Dominicus Tit. S. Bernardi S. R. E. Presbyter Cardinalis Paſſionei.

Silvius Tit. S. Priſcæ S. R. E. Presbyter Cardinalis de Valentibus.

Fr. Joachimus Tit. SS. Quatuor Coronatorum S.R.E. Presbyter Cardinalis Portocarrero.

Camillus Tit. SS. Joannis & Pauli S. R. E. Presbyter Cardinalis Paulutius.

Carolus Albertus Guidobonus Tit. S. Mariæ de Pace S. R. E. Presbyter Cardinalis Cavalchinus.

Fridericus Tit. S. Pancratii S. R. E. Presbyter Cardinalis Lantes.

Franciſcus Tit. S. Mariæ de Populo S. R. E. Presbyter Cardinalis Riccius.

Antonius Tit. S. Silveſtri in Capite S. R. E. Presbyter Cardinalis Rufus.

Philippus Maria Tit. S. Agnetis extra Mœnia S. R. E. Presbyter Cardinalis de Montibus.

D. Fortunatus Tit. S. Matthæi in Merulana S. R. E. Presbyter Cardinalis Tamburinus.

D. Joachimus Tit. S. Crucis in Hieruſalem S. R. E. Presbyter Cardinalis Beſutius.

Carolus S. Mariæ in Via Lata Diaconus S. R. E. Cardinalis Marini.

Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus S. R. E. Cardinalis Albanus.
Nerius S. Eustachii Diaconus S. R. E. Cardinalis Corsinus.
Agapitus S. Agathæ in Suburra Diaconus S. R. E. Cardinalis Mosca.
Carolus Maria S. Mariæ in Porticu Diaconus S. R. E. Cardinalis Sacripantes.
Marius SS. Cosmæ & Damiani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bolognettus.
Prosper S. Georgii in Velabro Diaconus S. R. E. Cardinalis Columna de Sciarra.
Alexander S. Mariæ in Aquiro Diaconus S. R. E. Cardinalis Tanarius.
Hieronymus S. Adriani Diaconus S. R. E. Cardinalis Bardi.
Dominicus SS. Viti & Modesti Diaconus S. R. E. Cardinalis Ursinus.

Postquam DD. Cardinales a suffragiis se expedivere, adstantes Patriarchæ, Archiepiscopi & Episcopi supplices & ipsi apud Sanctissimum Dominum Nostrum sigillatim assurgendo dum loquebantur, pro ejusdem Beatæ Canonizatione insteterunt. Erant hi RR.PP. DD.

Antonius Maria Pallavicinus Patriarcha Antiochenus.
Thomas Cervini Patriarcha Hierosolymitanus.
Alexander Borgia Archiepiscopus Firmanus.
Felix Solatius Archiepiscopus Thebarum.
Gabriel Eva Archiepiscopus Cypri Syrus, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit suffragium.
Joannes Andreas Tria Archiepiscopus Tyri.
Simon Gritti Archiepiscopus Tyanen.
Joseph Maria Ferroni Archiepiscopus Damascenus.
Joannes Franciscus Stoppani Archiepiscopus Corinthi.
Michael de Palma Archiepiscopus Theatinus.
Stanislaus Poliastri Archiepiscopus Rossanen.
Ferdinandus Maria de Rubeis Archiepiscopus Tarsi.
Michael Maria Vincentini Archiepiscopus Theodosiæ.
Nicolaus Carafa Archiepiscopus Philippensis.
Antonius Fonseca Episcopus Æsinus.
Antonius Xaverius Santamaria Episcopus Cyrenen.
Bernardus Antonius Pizzella Episcopus Constantien.
Ludovicus Antonius Valdina, olim Cremona Episcopus Hermopolitanus.
Fabricius Borgia Episcopus Ferentinus.
Nicolaus Spinelli Episcopus Aversanus.
Hippolytus e Rubeis S. Secundi Episcopus Senogallien.

D. Pau-

D. Paulus Thomas Marana Episcopus Asculanus in Piceno.
Fr. Silvester Merani Episcopus Porphyriensis.
Antonius Amalphitanus Episcopus Ortonen. & Camplen.
Antonius Cantoni Episcopus Faventinus.
Cæsar Bonajuti Episcopus Pharensis.
Paulus Bonavisa Episcopus Spoletinus.
Marius Maffei Episcopus Fulginatensis.
Guido Ursellus Episcopus Cæsenæ.
Hyacinthus de Silvestris Episcopus Nepesinus & Sutrinus.
Ægidius Antonius Isabelli Episcopus Alliphanus.
Joannes Antonius Bachetoni Episcopus Anagninus.
Franciscus Antonius Spadea Episcopus Aquinas & Fregellarum.
Leo Lucas Vita Episcopus Oppiden.

Omnes Pontificio Solio Assistentes, quibus pari ritu & unanimi sententia Episcopi non Assistentes in emittendis pro Canonizatione suffragiis accesserunt. Videlicet RR. PP. DD.

Joseph Schirò Archiepiscopus Dyrrhachinus, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit suffragium.
Sergius Alexandri Armenus Archiepiscopus Cæsareæ Cappadociæ, qui patrio priùs, deinde latino idiomate tulit suffragium.
Stephanus Assemanus Archiepiscopus Apameæ.
Joannes Innocentius Episcopus Fagarasiensis, patrio priùs, deinde latino idiomate suffragium emisit.
Bernardinus Vari Episcopus Civitatis Castellanæ & Hortæ.
Jacobus Philippus Consoli Episcopus Amerinus.
Joseph Coppola Episcopus Aquilanus.
Joseph de Rubeis Episcopus Venafranus.
Joannes Franciscus Cavallini Episcopus Alatrinus.
Nicolaus Cioffi Episcopus Soranus.
Joannes Antonius Castelli Episcopus Catharensis.
Nicolaus Maria Calcagnini Episcopus Civitatis Ducalis.
Innocentius Gorgonius Episcopus Pinnen. & Hadrien.

Consistoriali Actioni finem tandem imposuit altera brevis Sanctissimi Allocutio, a qua cum esset expeditus, stante Procuratoris Fiscalis & Protonotariorum Participantium absentia, demandavit mihi ut supra relatum est, quod præsens hoc prout exequor, conficerem Instrumentum.

Acta sunt hæc in Quirinali Palatio die, mense & anno, quibus supra adstantibus DD. Paulo Zani Bononiensi, & Josepho Maria Puoti Nea-

Neapolitano ab intimo Sanctitatis Suæ Cubiculo Testibus ad hoc specialiter adhibitis, atque rogatis.

Ita est &c.

Ignatius Reali Apostolicis Caremoniis Præfectus.

Loco † Signi.

Consistorialibus Actionibus coronidem imponant etiam nunc, quæ adnectuntur, suffragia DD. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum & Episcoporum absentium ab illis.

THOMAS Episcopus Ostiensis & Veliternensis Sacri Collegii Decanus, Vice-Cancellarius Cardinalis Rufus.

NOn absque peculiari divinæ Providentiæ consilio contingere arbitror, ut SANCTITAS VESTRA quatuor Viris ex fortibus Israel ad bella Domini doctissimis simulque B. Catharinæ de Ricciis Religiosissimæ Dominicanæ Disciplinæ Sectatricis Sanctorum cultum solemniter decernere cogitet. Hæc namque ab ipso ætatis diluculo agere incipiens, & pati fortia omnium humani generis hostium superavit insidias, viresque protrivit. Assidua ac pene ad miraculum jejunia; corporis a flagris, a ciliciis, a ferreis catenis afflictationes, transmissæ inter orandum aliaque pia opera integræ fere noctes, vulgaria hæc erant virtutum ejus exercitia; virtutibus quidem omnibus sed divinæ præsertim charitati litabat: Eratque ipsamet ejus sacrificii victima, quam incendebat ac veluti decinerabat, quæ fortis est ut mors dilectio. Hinc ejus oratio sine intermissione, & perpetuus ille in Christi Domini passionem, doloresque affectus, atque ejusdem e Cruce pendentis contemplatio amoris plena. Hinc quoque Proximi dilectio nunquam non ignea in Catharina fuit, illius tamen corporis opportunitatibus ita aderat, ut ardentiùs curaret animas & spiritualia commoda. Ita verò commiserabatur peccantium statum, ut impensè non semel a Domino petierit, ut tela quæ in illos elimaverat, in eamdem ipsam jaceret, atque exaudita gratulabatur magnopere ab aliorum traducta ad suum caput supplicia. Jure itaque optimo Mulierem hanc fortem, heroicarum virtutum meritis adeo illustrem, omnium charismatum donis prælucentem, & plurium miraculorum luce coruscantem, Sanctam esse & debito Sanctis cultu esse honorandam, SANCTITAS VESTRA suprema qua pollet auctoritate, pronunciabit.

AN-

ANNIBAL Episcopus Portuensis Cardinalis Albanus S. Clementis nuncupatus.

Beata Catharina de Ricciis Monialis Virgo ex Ordine Prædicatorum tam eximia morum sanctitate claruit, ut nulla vitæ ejus pars fuerit, quæ christiana virtute non maximè spectetur & habeatur illustris. Aucta in dies ætas perfectionem addidit, protractumque tempus admirabiliora exhibuit spectatæ sanctitatis incrementa. Illa Virgines Deo sacras, inter quas fuit adscripta & vixit; illa seculares homines variæ conditionis & ordinis ad virtutem inflammavit, illa compluribus saluti fuit, illa denique a Civibus perinde ac Exteris, quibus innotuit, celebrata est. Multi etiam Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinales amplissimi, quorum tres nimirum Cervinus, Mediceus & Aldobrandinus Summi Pontifices evasere, aliique Viri Principes supremo Urbium ac Regionum imperio clari, præsentes sunt ipsam venerati. Admirabilem Catharinæ sanctitatem divinitùs cognitam S. Philippus Nerius, & S. Maria Magdalena de Pazzis suspexerunt. Venerando religiosæ vitæ exemplo, donisque cœlestibus longè præcipuis, quibus a Deo affluenter ditata fuit, altera S. Catharina Senensis est habita. Neque id mirum. Ita enim Catharina de Ricciis in terris egit, ut planè animo, corde, spiritu tota in Deum rapta videretur; sibique penitùs mortua uni Deo ejusque gloriæ viveret. Digna proinde illo honore est, qui ceteris sanctis hominibus ex Apostolicæ Sedis præscripto tribui solet: Quum illis nullâ parte Catharina sit inferior.

VINCENTIUS Episcopus Prænestinus Cardinalis Petra Major Pœnitentiarius.

Non est, cur B. Catharinæ de Ricciis Virginis Ordinis Prædicatorum sanctitatem pluribus prædicem, quam cum viveret multi Episcopi & Cardinales, qui spiritum ejus probarant, dignam esse dixerunt, quæ in Album sanctarum Virginum referretur. Ea namque cum spretis amplissimæ domus divitiis, relictaque Patria in Monasterio sancti Vincentii Civitatis Prati in Etruria Institutum sancti Dominici fuisset amplexa, nihil antiquius habuit, quàm ut mortificationem Jesu semper in suo corpore circumferret. Pertulit ea quidem acerbissimos cruciatus ob Jesu Servatoris amorem, quo maximopere flagrabat, obtinuitque, ut Coronâ spineâ suum caput transfigeretur, & Stigmata Domini Jesu in corpore suo portaret. Humilitate, obedientia, virginitate, paupertate, charitate, misericordia, omnibus denique virtutibus clara, insignisque dono miraculorum a cœlesti Sponso in Cœlum evecta est, ubi gloria sempiterna frueretur. Quare nemo Catholicorum est, qui non desideret, ut ei novum decus per solemnem Canonizationem accedat.

JOSEPH Episcopus Tusculanus Cardinalis Accorambonus.

QUoniam Deo Optimo Maximo, cujus sermocinatio est cum simplicibus, nedum placuit præclara beatæ Catharinæ merita supernis charismatibus, cum viveret, liberaliter cumulare, verùm etiam uberrimam qua nunc in Cœlis fruitur, gloriam singularibus miraculis testatam facere: Jure proinde meritoque SANCTITAS VESTRA eam Divorum Fastis adscribet.

VINCENTIUS Episcopus Sabinensis Cardinalis Bichius.

PRofectò Virgo sapiens fuit beata Catharina de Ricciis Monialis professa in Monasterio Pratensi Ordinis Prædicatorum, quæ in diebus peregrinationis suæ divini spiritus infusione Apostolicum consilium secuta cogitavit quæ sunt Domini, ut esset sancta corpore & spiritu, atque cum cœlesti Sponso in beata regnaret æternitate. Nec in præconcepto desiderio defuit Catharinæ divina gratia, quæ illam specialibus prosequuta beneficiis, ea omnia mirabilia ipsi concessit, quæ de sanctis Virginibus Rosa Limana, & Agnete a Monte Politiano in earum Canonizationum Apostolicis literis continentur. Impletum vidit Catharina Oraculum divinum: *Sponsabo Te mihi in fide*; & factâ Sponsâ Christi, illius experta fuit Passionem, ut cum ipso esset in cœlesti gloria. Hujus B. Catharinæ magnum fuit sanctitatis indicium, quod ipsa Prati commorans S. Philippi Nerii Romæ degentis præsentem habuerit aspectum, ipsumque fuerit allocuta, ut testatur Bulla Canonizationis ejusdem S. Philippi; cumque plena meritis beata Catharina ad Cœlum evolasset, tanta sunt ejus miraculorum post mortem patratorum testimonia, ut de illius sanctitate non sit relictus ambigendi locus; & ideo mereatur inter sanctas Virgines adscribi.

NICOLAUS MARIA Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Lercari.

GLoriosas Ordinis Prædicatorum Virgines æmulata beata Catharina de Ricciis, oratione, humilitate, altissima rerum cœlestium contemplatione, ac divini amoris ardore adeo fuit eis simillima, ut parem cum eis cœlestium donorum partem in terris vivens receperit, eadem in corpore suo patentia signa portaverit, eandemque in Cœlis coronam vitæ inde promeruerit: Quod cum testatum faciant miracula ac prodigia ejus intercessione divinitùs patrata, meritò catholicæ Ecclesiæ Fastos ejus nomine augeri enixè postulamus.

RA-

RAPHAEL COSIMUS Tit. S. Marcelli Presbyter Cardinalis de Hieronymis.

BEATISSIME PATER. Sponsus divinus qui pascitur inter lilia, pulcherrimos in sacris hortis excolere consuevit flores, quorum cœlesti odore ad Angelicam Virginitatis virtutem suaviter capta B. Virgo Catharina de Ricciis, tanto divini amoris æstu in mediis Virginitatis nivibus arsit, tantaque ejus fuit cœlestium virtutum fragrantia, ut cœlestem Sponsum allexerit ad illam annulo subarrhandam. Illam igitur quam Deus ante & post mortem miraculis quoque dignatus est illustrare, Sanctarum numero adscribendam a SANCTITATE VESTRA dignam existimo ad solatium non minus quàm ad exemplum ceterorum Fidelium, qui eamdem Angelicam sectantur virtutem.

CAROLUS Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Cardinalis Calcagninus.

OMnipotens Dominus; quia in sanctitate nullam vult inter utrumque sexum meritorum disparitatem, eligit infirma Mundi, ut fortia confundat; sicuti ostendit in beata Virgine Catharina de Ricciis Florentina, quæ ab ipsa fere infantia ita omnium virtutum rudimenta præsetulit, ut Angeli sui Custodis aspectu frui ejusque colloquiis recreari frequentissimè mereretur. Crescente verò ætate, abdicatis hujus Mundi pompis, spretisque Parentum blanditiis inter S. Dominici filias adnumerari voluit. Ibi orationi jugiter intenta inter Cœlites potiùs quàm inter homines versari visa fuit. Amplexus dulcissimos Christi Jesu in Cruce pendentis sibi acceptissimam Sponsam esse dicentis meruit obtinere. Cœlestium visionum & prophetici spiritus particeps fuit; tamen abjectissimam toto corde se reputabat; tandem cœlestis Sponsus, ut Sponsæ suæ argumenta præcipuæ charitatis exhiberet, sacra Redemptionis Stigmata ejus sinistro lateri manibus pedibusque impressit, ut in omnibus sibi similis appareret; quæ maturè considerans Clemens XII. ei primos Religiosi cultus concessit honores; quibus novis deinde adiectis signis & probationibus, ardentissimè deprecor SANCTITATEM VESTRAM, ut beata Catharina sanctarum Virginum Catalogo adscribatur, sic ejusdem præclaris meritis exposcentibus.

HIE-

HIERONYMUS S. Angeli in Foro Piſcium Diaconus Cardinalis Columna.

QUÆ laus eſſe ſolet communis omnibus cum Chriſto Regnantibus, ut eos ex *maſſa perditionis electos prædeſtinaverit cœleſtis Pater conformes fieri imagini Filii ſui*, eamdem præcipua quadam ac planè ſingulari ratione propriam eſſe B. Catharinæ de Ricciis ſæpe mecum cogitavi Beatissime Pater. Illam ſiquidem in *benedictionibus dulcedinis ita prævenit miſerator ac miſericors Dominus*, ut ſanguinea Redemptionis Stigmata ipſius ſiniſtro lateri, manibus præterea ac pedibus inſculpſerit, ſpineâ Coronâ Sponſæ ſuæ caput transfixerit, neſcias utrum majori honoris an doloris prærogativa, tergo profundè impreſſerit veſtigia ſalutaris Crucis, *quæ facta fuerat principatus ſuper humerum Redemptoris*, per annos duodecim horis viginti octo in hebdomadas ſingulas communicaverit acerbiſſimos ſacræ Paſſionis cruciatus, quibus *olim Dei Filius peccata noſtra pertulit in corpore ſuo ſuper lignum*, denique ne quid ad abſolutiſſimam, quæ haberi poſſet, imaginis perfectionem deeſſet, exteriorem Chriſti Domini ſpeciem exprimi ac repræſentari aliquando voluit Catharinæ vultu, ut quemadmodum olim æternus Pater in *Dilecto Filio* ita ſimili quadantenus ratione in ſancta hac Virgine *ſibi bene complacuiſſe teſtaretur*; Nemini autem ſas eſt ſuſpicari, quin tanta tamque prodigioſa corporis cum Chriſto ſimilitudo ſejuncta fuerit ab interiori ejuſdem imitatione, qua pjiſſima hæc Virgo omnium virtutum exercitatione *carnem ſuam crucifixerit cum vitiis & concupiſcentiis*. Æquum proinde cenſeo Beatissime Pater, ut quæ *cum Chriſto compaſſa eſt*, *cum Chriſto etiam in Eccleſia regnet* ſanctarum Virginum Catalogo inſcripta, & quæ Chriſti dolorum particeps fuit, conſortium aliquod habeat in publicis honoribus, quibus Deus Filium ſuum exaltans *magnificè cum eo fecit, annuntiari jubens nomen ejus in univerſa terra*.

MUNDILLUS Urſinus Patriarcha Conſtantinopolitanus Aſſiſtens.

HAbes in beata Catharina Beatissime Pater, Mulierem fortem non procul & de ultimis finibus, ſed in proximis Regionibus natam, quæ ab ipſis pene incunabulis manum ſuam mittens ad fortia oblectamentis omnibus bellum indixit; & glorioſiſſimas de inferno Hoſte victorias reportavit. Habes prudentem Virginem, quæ ſumpto ſecum divini amoris oleo præclariſsimarum virtutum lampadem accenſam ſemper præſetulit; quamque Dominus in omni patientia, in profunda humilitate, in contemplatione ſublimi, in intenſiſsima charitate aſsiduè vigilantem invenit. Habes demum dilectiſsimam Sponſam, quam Chriſtus ſubarrhavit annulo ſuo; cui Stigmata Redemptionis impreſsit; in cujus

cujus ſinu ſæpe thronum ſuum poſuit; & quam revulſis e Cruce brachiis amplexatus eſt. Digniſsimam propterea cenſeo, quæ ſanctarum gloriâ ſublimetur; ut in ejus odorem currentes æterno Regi plurimæ Virgines poſt eam adducantur.

JOSEPH MARIA Rufus Archiepiſcopus Capuanus Aſſiſtens.

IN concluſo cœleſtis Sponſi horto virentes ſemper apparuere flores: Beatæ verò Catharinæ de Ricciis virginitatis, humilitatis ac charitatis lilium micavit, velut inter ſtellas luna minores: Hæc enim ætatem, ſexum, naturam prætergreſſa Angelicam in terris vitam peregit, hinc tot ſplendidiora chariſmatum dona in cor ejus fuerunt a ſancti Spiritus liberalitate effuſa, ut vix aliqua imitanda ſed Poſteris admiranda potiùs collata eſſe viderentur.

Nec mirum videri debet, quod Deus talia ac tanta in beata Catharina congeſta eſſe voluerit dona cœleſtia, ſiquidem cum priùs de fundamento cogitaſſet humilitatis, ideo miſericorditer ac copiosè reſpexit humilitatem Ancillæ ſuæ: Quapropter cum jure emanatum ſit Decretum de publicè peragenda Virginis Canonizatione. ut executioni mandetur, enixè poſtulat tota Ordinis Prædicatorum Familia, cui annuendum cenſeo, ſi SANCTITATIS VESTRÆ accedat Oraculum. Et ita &c.

D. FERDINANDUS ROMUALDUS Guiccioli Archiepiſcopus Ravennæ Aſſiſtens.

BEatæ Catharinæ de Ricciis Acta legenti SANCTISSIME PATER, occurrit ſtatim ipſiſſima imago Catharinæ alterius, Senenſis videlicet, occurrit Thereſiæ & Magdalenæ de Pazzis imago. Idem in ea illibatæ virginitatis flos; idem humilitatis, pœnitentiæ omniſque virtutum generis miraculum; idem verò & præcipuè admirabilis, ſuaviſſimus, prodigioſus in Deum amor. Occupant legentem chariſmatum dona, ineffabilia divinæ in amantiſſimam Sponſam dilectionis argumenta: Occupant cœleſtia ſponſalia, Crucifixi Stigmata, compaſſivus Sponſi in Cruce morientis dolor, mutuique tenerrimi amoris incomprehenſibilis communicatio. Quis ergo talia recogitans non obſtupeſcat, mirabilemque Deum in hac Sancta ſua non fateatur & prædicet? Innumerabilia demum, quæ viventem comitata ſunt prodigia, & innumerabilia, quæ ſeculo defunctam ſecuta leguntur, totidem ſunt ineluctabilia ſigna, totidem voces, quibus eam in altiſſimis Paradiſi ſedibus inter ſanctas Virgines collocatam, in terris etiam cum ſanctis Virginibus venerandam eſſe, ipſi Cœli apertiſſimè demonſtrarunt ac demonſtrant.

Fr. ANTONINUS Camarda Episcopus Reatinus Assistens.

BEatissime Pater. Beata Catharina de Ricciis Florentiæ nata, postquam perplurimos fructus honoris & honestatis edidit, inæstimabilem illam gloriam obtinuit, ut ejus Sponsa mereretur esse, in quem desiderant Angeli prospicere, & cujus pulchritudinem Sol & Luna mirantur. Unigenitus namque Filius Dei revelatâ ei facie festivus in sinu Matris occurrit, tenensque manum dexteram ejus, & in voluntate sua deducens eam, ac cum gloria suscipiens, annulum in signum perennis amoris sui ei præbuit, desponsavitque in fide. Et ut Vir dolorum ac Sponsus sanguinis eam visibilibus Redemptionis nostræ signis, quinque scilicet vulneribus suis condecoravit, ut quæ Socia esset in passione, Socia quoque foret in ejus glorificatione; ideoque connumeranda censetur Oraculo Sanctitatis Vestræ inter sanctas Virgines, quæ regnant cum Deo, & Agnus Dei cum illis.

Fr. PAULUS Alpheran de Bussan Episcopus Melitensis Assistens.

BEatissime Pater. Quatuor Beatorum triumphos beata Catharina de Ricciis Monialis Ordinis Prædicatorum, eximiis & excelsis virtutibus quæ Virginibus imitandæ proponuntur, decorat ac perficit, & sic utriusque sexus Christifidelibus vestigia sanctitatis sectanda exhibentur. Enim verò gloriosa Virgo per quadraginta duos annos Monasterii Pratensis regimini præfuit, in quo humilitate, patientiâ, prudentiâ, vitæ austeritate præluxit. Divino amore jugiter accensa sublimibus charismatibus a cœlesti Sponso insigniri meruit. Perfice Beatissime Pater, divinum tam præclaræ Virginis Canonizationis opus, & fac illam auctoritate suprema qua omnibus in Domo Domini emines, cum sanctis Virginibus connumerari, & esse triumphalis gaudii participem.

D. PLACIDUS Pezzancheri Episcopus Tiburtinus Assistens.

BEata Catharina de Ricciis adhuc pene infans non obscura futuræ sanctitatis præbuit indicia; siquidem ab eo tempore pueriles lusus exosa pietatis exercitationes in deliciis habuit; rationemque orandi ab Angelo suo tutelari, qui se illi conspiciendum dabat, edocta precibus ac rerum divinarum contemplationi assiduè vacavit. Ætatis anno tertio decimo, ægrè impetrata a Patre veniâ, convolans ad Cœnobium Pratense Tertii Ordinis S. Dominici ante & post Professionem vitam vixit Angelicam. Et sicut sanctam illam Virginem Senensem ejusdem Instituti sectatricem, cujus nomen sortita fuerat, æmulata Virgineum corpusculum inediâ, vigiliis, flagellationibus jugiter afflictavit; ita iisdem ac

illa

illa donis supernaturalibus meruit cumulari. Sæpissimè enim extra se rapiebatur; interdum etiam corpore elevata Christi Domini, ejus sanctissimæ Matris Mariæ aliorumque Cœlitum aspectu & colloquio fruebatur, cogitationes cordium videbat, prævidebat futura: Cor sibi commutari sensit ab eodem Christo Domino, a quo etiam mysticum annulum, velut castissimarum nuptiarum arrham, seu potiùs tesseram accepit, sacrisque Stigmatibus & spineâ Coronâ decorata fuit. Et quia ad hæc accessere miracula, quibus cœlestis Sponsus eam illustravit, in sanctarum Virginum numerum solemniter cooptandam existimo.

ALEXANDER de Abbatibus Episcopus Viterbiensis & Tuscanensis Assistens.

FAmiliaris qua cum Tutelari Angelo utebatur consuetudo; Angelici concentus quibus in Domino placidè obdormivit; frequentia cum Deipara Virgine colloquia, initæ cum Agno cœlesti nuptiæ, insculpta in carne divinæ Passionis signa satis superque attestantur heroicis B. Catharinæ de Ricciis virtutibus; iis inquam virtutibus, quibus illa in Cœlum evecta est ad castissima Divini amoris oscula, quibus etiam fruebatur in terris, dum refixis e Cruce brachiis Christus Dominus in ejusdem ruit amplexus. Quæ quidem omnia cum B. Catharinæ conciliaverint apud omnes meritam sanctitatis famam miraculis corroboratam, æquum sanè videbitur, ut SANCTITAS VESTRA humillimis indulgeat eorum precibus, qui ob publicam tantæ Virginis venerationem novum adsciscì vellent Ecclesiæ decus & præsidium.

NICOLAUS FRANCISCUS de Bonhome Episcopus Carpasiensis Assistens.

IN beata Catharina de Ricciis Moniali Ordinis Prædicatorum verificatur illud ab Ecclesiastico deprædicatum: Initium sapientiæ timor Domini, & cum fidelibus in vulva creatus est, & cum electis fœminis graditur, & cum justis agnoscitur; ab infantia enim timuit Deum, & mandata ejus custodivit, virginitatem inviolabiliter semper conservavit, atque omnium virtutum mirabile fuit complexum, ab Angelo edocta egregiam ac sanctissimam devotionem erga Deiparam Matrem amabilissimam & Jesum ejus Divinum Filium patientem & morientem in Cruce amplexa est in perpetuum, speciali favore desponsata cum Christo carnem jugiter crucifixit, & Stigmata Jesu crucifixi ac hujus Passionis signa in corpore indelebiter portavit; spiritu vixit, spiritu ambulavit, conversatioque ejus fuit in Cœlis, atque per heroicam humilitatem, ardentemque & perfectam charitatem quam mirari faciliùs est, quàm exprimere, ad se in terris attraxit e Cœlo Deum, qui eam tanquam

THOMAS ALEXIUS de Rubeis Episcopus Aprutinus.

NIhil habeo SANCTISSIME PATER, quod pro Sanctificatione B. Catharinæ de Ricciis; nihil habeo quod possim afferre, nisi quæ Patrum diligentia de illius sanctitate comperta sunt, si quid de mea sententia dicere ampliùs voluissem, superfluum censeo.

Solummodo afferam: florem recentem inclyti Prædicatorum viridarii, qua doctrina, qua sanctitate jam a seculis florescentis, dignum esse in æternæ illius mansionis amœnissimo campo repositum declarari.

Virtutes ejus exposcunt, miracula clamant: Pœnitentia etenim cum primis cilicio afflixit, flagellis, frigore, nuditate atque omnium pœnarum genere sese cruciavit.

In altissimam contemplationem rerum cœlestium addicta Angeli sui colloquium & præsentiam, quin & quandoque Sponsi cœlestis dulcissimos sermones promeruit audire: Corporis infirmitates, animi ariditatem: Quid plura? Maledicta in se jactata, ac etiam obtrectationes stultorum hominum æquo semper animo tulit.

Nihil habuit antiquius, quàm sui voluntatem a consilio Directoris non abhorrere.

Hæc in vita & post ejus felicem obitum mira suis orationibus patrasse facinora solerti diligentia probatum est.

Idcirco Sanctam declarari Sanctissimum Patrem Nostrum & Pontificem Maximum in præsentiarum humillimè deprecamur demisèque obtestamur. Amen.

HIERONYMUS Lorenzi Episcopus Acernensis.

BEATISSIME PATER. Quod in Canticis est: *Ego dilecto meo & ad me conversio ejus*; verè de se dicere B. Catharina de Ricciis potuit. Cœlestem enim Sponsum per omnes virtutum gradus sequuta ipsa est, & unicè dilexit: Ille spinoso diademate sacrisque Stigmatibus cum ea communicatis Passionis etiam suæ cruciatibus per duodecim annos singulis hebdomadis in eam transfusis tam conformem imagini effecit suæ, ut sua etiam ipsius externa oris specie a Catharinæ vultu aliquando repræsentata in eadem vivere videretur. Tam egregiam virtutum Magistram, quam cœlestibus tot donis viventem, tot post mortem miraculis Ecclesiæ suæ Deus commendavit, ut inter sanctas Virgines referre velis, BEATISSIME PATER, oro Te & obtestor.

AN-

ANTONIUS Franci Episcopus Crasseti.

AB ipso pene vitæ suæ exordio Catharina de Ricciis lampadem suam aptavit, sumptoque oleo ardentissimæ charitatis Virgo sapiens & prudens inextinguibilem fecit. Hinc est, quod veniente Domino cum eo ad nuptias introivit, & intendens prosperèque procedens specie suâ, & pulchritudine suâ digna habita est, quam inhabitare Dominus faceret in tabernaculo suo; quam datâ dexterâ cœlesti annulo sibi desponsaret; quam singulari sanctitatis diademate coronaret. Decet igitur BEATISSIME PATER, ut quam Dominus elegit & praelegit, quam se dignam invenit, quam tot charismatibus locupletavit, a Vicario ejusdem Domini honore & gloria qua potest maximâ, hæc etiam in terris coronetur.

Diebus Jejuniorum elapsis, cum solemnes essent preces sæpiùs iterandæ; prima autem pro iis statio apud Lateranum, ubi publicæ venerationi proponendum erat Augustissimum Sacramentum, indicta, ut supra memoratum est, in Dominicam diem 19. Junii jam immineret, significavit Pontifex se prædictam Basilicam, ut & Rem divinam ibi faceret & Deum precaretur impensiùs, eo die petiturum frequentiori non tantùm suorum Familiarium, sed Præsulum etiam & Procerum comitatu: Quare per hanc privatam schedulam admoniti fuere Eminentissimi Domini Cardinales, ut si & ipsi accedere illuc voluissent præsertim acquirendæ Indulgentiæ gratiâ, rubri coloris vestibus uterentur.

EMINENTISSIMO E REVERENDISSIMO SIGNORE.

Domenica prossima 19. del cadente Mese di Giugno la Santità di Nostro Signore all' ore dodici e mezza *partirà dal Palazzo Quirinale per portarsi alla Basilica di San Giovanni in Laterano, ove dopo venerato il SANTISSIMO SAGRAMENTO esposto, celebrarà Messa per implorare la divina Assistenza nella grave deliberazione della prossima Canonizazione de' Beati* FEDELE DA SIGMARINGA, CAMILLO DE LELLIS, PIETRO REGALATO, GIUSEPPE DA LEONESSA, *e* CATARINA RICCI: *Li Signori Cardinali che vorranno intervenirvi, anche ad oggetto di conseguire l' Indulgenza a tal' effetto dalla Santità Sua concessa, si troveranno vestiti di Rocchetto, Mantelletto, e Mozzetta di colore rosso.*

Porro viginti fermè Eminentissimi Patres voluptati Pontificiæ obsecundantes statâ horâ ad Lateranensem Basilicam venere, quam Romani Populi multitudine, ut peccatorum suorum Indulgentiam a Deo peterent, pene completam invenerunt: Tanta virtus est boni operis & exempli. Haud ita multò post advenientem Sanctitatem Suam solemni pom-

pompa obviam facti Cardinales cum salutassent, descendentem de sella exceperunt; & quia ratione comitatus Sacri Collegii collegialiter Pontifex accedere dicebatur, ideo antequam Basilicam ingrederetur, ex Subdiaconis Apostolicis Romanæ Rotæ Auditoribus junior Rocchetto & Mantelletto indutus R. P. D. Alphonsus Clemens de Aroztequi Hispanus medius inter duos Magistros *de Virga Rubra* nuncupatos Crucem gestavit intra dictæ Basilicæ ambitum, ab ipso statim accessu Pontificis usque ad recessum. Ac Papam quidem Clavigeris Pontificiis hinc & inde incedentibus progredientem, ut Sanctissimum Sacramentum adoraret, Cardinales comitati fuerunt: Hostiam verò immolanti in Ara Principe adfuerunt ante parata scabella flexis genibus; Sacro demum & precibus peractis eum iterum ad sellam deduxere.

Postridie alterâ schedulâ hujus exempli nunciatum est iisdem DD. Cardinalibus, Sanctissimum Patrem proximâ quartâ feriâ iturum ad Basilicam Vaticanam, ut quemadmodum fecerat in Laterano, ibi etiam Eucharisticum Sacramentum publicè expositum veneraretur, & Sacrificium conficeret.

EMINENTISSIMO E REVERENDISSIMO SIGNORE.

Volendo la Santità di Nostro Signore BENEDETTO *Papa XIV. con reiterate preghiere ricorrere all' Altissimo, perchè si degni assisterlo coll' abbondanza de' suoi lumi nell' importantissimo affare della futura Canonizatione, si porterà Mercoledì prossimo* 22. *del cadente mese di Giugno, partendo dal suo Palazzo del Quirinale* all' ore dodici e mezza *alla Basilica Vaticana per ivi adorare il Santissimo SAGRAMENTO a tale effetto alla pubblica venerazione esposto, e susseguentemente celebrare ancora la Messa: Si rende pertanto consapevole Vostra Eminenza, a fine volendosi ritrovare presente alle sopraddette sagre funzioni, si vesta in detta mattina dell' abito Cardinalizio rosso con il Rocchetto.*

Concursus idem Populi, idem Cardinalium numerus: Similes quoque ritus, similes Cæremoniæ cum descensus comitatusque, tum assistentiæ & deductionis a Cardinalibus erga Pontificem exhibitæ. Quare inutile foret in iisdem describendis diutiùs immorari.

Ecclesiam verò Sanctæ Mariæ supra Minervam, quam in Liberianæ locum suffecerat, statuit Pontifex adire post meridiem sequentis feriæ sextæ, qui dies erat Natalis Præcursoris Domini; ne si mane id faceret, Eminentissimi Patres avocarentur a Lateranensi Basilica, in qua Sacrificio Missæ in honorem S. Joannis Baptistæ solemni ritu decantatæ solent adesse. Quod autem ex eo Festo die non minor futurus conjici poterat ad Ecclesiam Sanctæ Mariæ Populi concursus, quàm ad Basilicas antea fuisset; congruum videbatur, ut non sine Cardinalibus Pontifex ad eam accederet: Quamobrem & hac vice, ut per schedulam iidem admonerentur, tempestivè curatum est. EMI-

EMINENTISSIMO E REVERENDISSIMO SIGNORE.

La Santità di Nostro Signore Benedetto Papa XIV. *perche incessanti siano le sue suppliche all'Altissimo, approssimandosi il giorno destinato a determinarsi per la Canonizatione de' Beati* Fedele *da* Sigmaringa, Camillo *de* Lellis, Pietro Regalato, Giuseppe *da* Leonessa, *e* Catarina Ricci, *vuole anche Venerdì il giorno* 24. *del mese di Giugno, partendo alle* 22. ore *in circa dal Quirinale, portarsi alla Chiesa di S. Maria sopra Minerva per ivi venerare l'Augustissimo* Sagramento *esposto, come ha parimente eseguito in questi passati giorni nelle due Basiliche per il mentionato effetto. Del tutto se ne da notizia a V. E., acciò volendo intervenire, possa trovarsi in detta Chiesa in abito Cardinalizio rosso, e Rocchetto, conforme nelle altre due consimili occasioni si è praticato.*

Qua igitur die & horâ constituerat, adivit prædictum Templum Sanctissimus Pater; & licet tres supra viginti eò convenissent Cardinales, vix uni aut alteri eorum etiam Militum Helvetiorum præsidio licuit Sanctitatem suam propiùs comitari. Tanta enim hominum multitudo confluxerat, ut eam Templum ipsum, quamvis amplum sit, capere non posset. Qua re cognitâ illacrymavit præ gaudio supremus Gregis Christi Custos creditarum sibi ovium religione commotus, quæ tanti Pastoris exemplo ita sibi propitiare Deum precibus studebant eo tempore; ut ei quem [a] constitutum super se speculatorem a Deo noverant [b], spiritum sapientiæ & intellectus, spiritum consilii & scientiæ peterent dari, qui eidem adesset, cum jam novellos [c] Agnos aureâ Coronâ signo Sanctitatis expresŝâ redimitos quamprimum ostendere toti parabat Ecclesiæ.

Ac Pontifex quidem post fusas preces redux in Quirinale Palatium, eadem de causa sacros Ecclesiæ thesauros iis iterum aperuit, qui Canonizationis Actioni vel Supplicationi interfuissent, aut si qui essent, qui impedirentur quominus id facerent, certas quasdam hi preces recitassent; dummodo priùs, aut saltem inter Octiduum futurum confessionis Sacramento expiati Eucharisticæ mensæ omnes accumberent; quod Pontificis Edictum, ut in locis Urbis frequentioribus proponeretur impressum, curavit Eminentissimus Cardinalis Guadagni Sanctissimi Domini Nostri Papæ Vicarius, aliis præterea mandatis ad omnes urbis Ecclesias transmissis juxta instructionem, quam Sanctitatis Suæ imperio ab Apostolico Cæremoniario acceperat.

Emi-

a Ezechiel. cap. 33. v. 2. b Isai. cap. 11. v. 2. c Eccli. cap. 45. v. 14.

Eminentissimus & Reverendissimus D. Cardinalis Vicarius mandet affigi per Urbem schedulam publicationis Indulgentiæ plenariæ, quam Sanctissimus elargitur omnibus interessentibus solemni Canonizationi beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, Josephi a Leonissa, & Catharinæ de Ricciis, Deo inspirante peragendæ die Natali SS. Apostolorum Petri & Pauli feria quarta 29. Junii.

Mandet insuper Mandatariis, ut utrumque Clerum Secularem & Regularem, nec exceptis Capitulis trium Basilicarum Urbis, & duarum Collegiatarum Insignium, necnon Monachis quantumvis exemptis, admoneant, etiam dimissa copia typis imprimenda, ut summo mane hora scilicet nona dictæ diei feriæ quartæ 29. Junii cum eorum Crucibus, sicuti solent in festo Corporis Christi, ad Vaticanum contendant, & in Atrium magnum Palatii Pontificii simul conveniant, inde supplicabundi consueto ordine discessuri, & a Porta majori Palatii ad Obeliscum; indeque ad Portam Basilicæ hinc inde dispositi Pueri Hospitii Apostolici S. Michaelis & Orphani, necnon Clerus Regularis & Secularis, exclusivè ad Capitula dictarum Collegiatarum insignium stationes agentes Sanctissimi adventum expectent. Capitulum S. Petri in suo ordine procedat, & sub Porticu hinc inde dispositum Sanctissimo pariter adventuro assistentiam consuetam præstet. Capitula verò Collegiatarum Insignium, necnon Basilicarum Liberianæ & Lateranensis, Basilicam ipsam Vaticanam ingrediantur, ibique disposita per alas adventum Sanctissimi similiter expectent.

Mandet etiam intimari, Domi quoque dimissa copia ut supra imprimenda, omnibus & singulis Rectoribus, Sacristis, Cappellanis, seu quovis alio nomine nuncupatis Ecclesiarum & Oratoriorum omnium Custodibus, necnon Monialibus Urbis, ut die prædicta 29. Junii, cum primùm audierint bombardarum strepitum ex Arce S. Angeli, seu pulsum Campanæ Capitolinæ inter duodecimam, & decimam tertiam horam circiter pulsent, seu pulsari faciant Campanas omnes hilariter per integram saltem horam,

Fr. Gio: Antonio del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

L*A Santità di Nostro Signore Papa* Benedetto *XIV. concede Indulgenza Plenaria, e remissione de' Peccati a tutti li Fedeli Cristiani dell' uno, e l' altro sesso, che confessati, e comunicati, overo con fermo proposito di comunicarsi dentro la ventura settimana interverranno alla Processione, o alla solenne Canonizazione delli beati* Fedele da Sigmaringa *Martire dell' Ordine de' Cappuccini*, Camillo de Lellis *Fondatore de' Cherici Regolari Ministri degl' Infermi*, Pietro Regalato *dell' Ordine de' Minori Osservanti*, Giuseppe da Leonessa *parimente del sudetto Ordine de' Cappuccini, e di* Catarina Ricci *dell' Ordine Domenicano; che coll' ajuto Divino si farà dal-*

la Santità Sua Mercoledì prossimo 29. *del corrente mese di Giugno Festa de' gloriosi SS. Apostoli* Pietro, *e* Paolo *principali Protettori di Roma, nella Basilica Vaticana, & a quelli che ritenuti in Casa o in Carcere, & alle Monache, ed altri esistenti in Clausura, & ad ogni altro in qualunque modo legitimamente impedito, che allo sparo di Castello, o al suono delle Campane in detta mattina genuflessi, o altrimenti come potranno, diranno trè* Pater Noster, *e trè* Ave Maria, *e renderanno grazie a Dio della solenne Canonizazione de' sudetti Beati, per la gloria che in essa si aggiunge alla Religione Cattolica.*

Premendo però sommamente alla Santità Sua, che tutti quei Fedeli parimente dell' uno, e dell' altro sesso, di qualsisia grado o condizione siano, che vorranno intervenire alla sudetta Processione, o Canonizazione, vi assistino con quella maggior modestia, e divoto raccoglimento, con cui tanto interiormente, quanto esteriormente merita di essere accompagnata una sì sagra azione: D' ordine espresso della Santità Sua se ne dà loro questo speciale ricordo, col quale strettamente s' incarica a ciascheduno di essi di praticare in tale occasione tutta quella pietà e divozione, che conviene alla santità della funzione che si fa; onde non solo abbia ad essere rimossa ogni occasione di scandalo, che si darebbe da chi facesse diversamente, ma per lo contrario abbia a darsi motivo a chiunque vedrà l' istessa funzione, di ritrarne edificazione e profitto. Avverta percio ogn' uno di confermarsi colla dovuta obedienza alla giustissima mente di Nostro Signore per non incontrare l' indignazione della Santità Sua, e molto più per non incorrere quella di Dio, che con severi castighi suol punire le irriverenze, che si commettono nelle azioni ordinate all' accrescimento del suo culto, e alla maggior propagazione della sua gloria, quale appunto è la solenne Canonizazione de' Santi. Dato in Roma li 24. *Giugno* 1746.

Fr. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario.

Fr. Gio: Antonio del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

L*A Santità di Nostro Signore comanda a tutti li Canonici delle Patriarcali, e Collegiate anche insigni, Curati Secolari e Regolari, Monaci, Frati, & altri tutti del Clero Secolare, e Regolare di Roma soliti ad intervenire alla Processione del* Corpus Domini, *che Mercoledì* 29. *del presente Mese di Giugno, festa delli gloriosi Apostoli e principali Protettori di Roma SS. Pietro, e Paolo debbano ritrovarsi ad* ore nove *nel Cortile superiore del Palazzo Apostolico Vaticano per intervenire alla generale e solenne Processione della Canonizazione da farsi con l' ajuto Divino nella Basilica di S. Pietro, delli beati* Fedele da

Sig-

SIGMARINGA *Martire dell' Ordine de' Cappuccini*, CAMILLO *de* LELLIS *Fondatore de' Cherici Regolari Ministri degl' Infermi*, PIETRO REGALATO *dell'Ordine de' Minori Osservanti*, GIUSEPPE *da* LEONESSA *parimente del sudetto Ordine de'Cappuccini*, *e* CATARINA RICCI *dell' Ordine Domenicano*, *sotto pena a nostro arbitrio*. *Dato in Roma li* 24. *Giugno* 1746.

La Processione comincierà dalla Porta maggiore del Palazzo, e d' indi alla Basilica di S. Pietro, nella quale ciascun Corpo che la compone, resterà disposto secondo gli verrà ingiunto, e aspetteranno l' arrivo di Sua Santità.

Si ricorda d' ordine espresso e speciale della Santità Sua a tutti quelli, che interverranno alla sudetta Processione di praticare in tale occasione tutta quella modestia, pietà, e divozione, con cui tanto interiormente, quanto esteriormente merita di essere accompagnata un' azione sì santa.

Fr. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario.

Fr. GIO: ANTONIO del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

D*' Ordine espresso di Nostro Signore si comanda a tutti i Superiori tanto Secolari, quanto Regolari, Rettori, Sagrestani, Cappellani, Custodi: & a qualunque altro Ministro di tutte le Patriarcali, Basiliche, Collegiate, Chiese, Oratorj, e Monasteri di Roma, che Mercoledì prossimo* 29. *del corrente Mese di Giugno Festa de' gloriosi SS. Apostoli Pietro, e Paolo principali Protettori di Roma, nel qual giorno si farà dalla Santità Sua, mediante l' ajuto Divino la solenne Canonizazione delli beati* FEDELE *da* SIGMARINGA *Martire dell' Ordine de' Cappuccini*, CAMILLO *de* LELLIS *Fondatore de' Cherici Regolari Ministri degl' Infermi*, PIETRO REGALATO *dell' Ordine de' Minori Osservanti*, GIUSEPPE *da* LEONESSA *parimente del sudetto Ordine de' Cappuccini*, *e* CATARINA RICCI *dell' Ordine Domenicano*, *subito che udiranno le Bombarde di Castel Sant' Angelo, o sonare la Campana di Campidoglio nella mattina sudetta faccino sonare tutte e singole Campane delle loro Patriarcali, Basiliche, Collegiate, ed altre Chiese, anche di Monache, ed Oratorj per lo spazio di un' ora sotto pena a nostro arbitrio*. *Dato in Roma li* 24. *Giugno* 1746.

Fr. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario.

Interea ut omnia, quæ ad tantam celebritatem spectabant, rite fie-

fierent atque ordine, non destitit idem Cæremoniarum Præfectus præmonere de scripto utrosque Duces Custodiarum Pontificiarum equestrium, tam levis armaturæ, quàm Cataphractorum, eosque docere, quo indumento Milites ornati, quo modo in acie dispositi, quâve horâ insidentes equis consisterent in Platea sancti Petri ipso Sanctorum Apostolorum festo die, quo peragenda erant Canonizationis solemnia.

Præsulem quoque Generalem armorum monuit, ut Peditum copiis ita custodiri mandaret præscriptum iter Supplicationis ex utroque viarum latere, ut necui liceret ex confluenti Populo, aut eas transgredi, aut in iisdem subsistere; ita enim consultum iri significavit, ne progredientium Ecclesiasticorum & Ministrorum turmæ aut tramite nimis angusto, aut turbatis ordinibus cogerentur incedere: Curaret propterea, ut Pedites contis armati in duplices oblongos ordines instruerentur hinc & inde ab Principe Basilicæ Janua usque ad prima Theatri Canonizationis repagula; quò liber expeditiorque pateret transitus ad ipsum Theatrum tum Sanctissimi Patris, tum ceterorum Ordinum, qui ipsum comitabantur. Helvetiæ Custodiæ Ducem & Arcis sancti Angeli Pro-Præfectum edocuit, ut per Libratores suos alter in Area Vaticana, statimac Excellentissimi D. Ducis de Comitibus Magistri S. Hospitii concinuissent tubæ, quæ prope Æneum B. Petri simulacrum consistent, & cum alteris Romani Populi simul tympana concrepuissent; alter in ipsa Adriani Mole, primo bombardarum strepitu audito, minora omnia & majora tormenta bellica in publicæ lætitiæ significationem exploderent: Ut Helvetii Milites ferreo thorace & galea induti partim relinquerentur ad custodiendum de more Pontificem Maximum descendentem in Basilicam, partim tuerentur Cancellos, ex quibus aditus est in Theatri caveam, & ducunt ad pegmata superiora; qui tamen Cancelli Nobilibus tantùm Advenis, Dinastis, ac præfinito Religiosorum numero ex Beatorum Canonizandorum Familiis recluderentur solo præfati Excellentissimi D. Ducis de Comitibus imperio, a cujus proinde nutibus ipsi Milites omnino pendere debebant; de quo seorsim idem Excellentissimus Dux est etiam admonitus: Actum etiam est cum D. Fiscali Fori Capitolini; ut Tympanistæ & Tubicines Senatus Populique Romani omnes prædicto festo die sanctorum Apostolorum Petri & Pauli primo diluculo contenderent cum suis tympanis ac tubis ad Vaticanam Basilicam; ibique prope majus Templi ostium expectantes, statimac cepisset cani hymnus: *Te Deum laudamus*; & Excellentissimi Ducis de Comitibus tubæ signum dedissent, confestim & ipsi clangerent tubis, ac tympana pulsarent saltem per horæ quadrantem; præterea ad primum bombardarum strepitum Æs campanum Turris Capitolinæ, per horam integram assiduo pulsu quateretur, ut completæ quinque Beatorum Canonizationis signum omnibus innotesceret.

His itaque per schedulas peractis, idem Cæremoniarum Præfectus adi-

1. Solium Pontificium.
2. Aliud parvum ad Horam Terti
3. Suggestus ad prospiciendum pro
III. Magnæ Britanniæ Rege.
4. Scamna ad Sacri Senatus Sessio
5. Subsellia pro Archiepiscopis, et Epi
sistentibus; aliisque Prælatis.
6. Alia ad Pœnitentiariorum Sessionem
7. Scamnus pro Oratore Bononiæ.

8. Quinque Oblationum Mensæ .CCCCLXX.
9. Parvi Cubiculi ad opportunum Suæ Sanctitatis Secessum.
10. Contignatio pro Orat. Franciæ } ... publicè inceden
11. Alia pro Oratore Venetiarum }
12. Contignatio pro Columnensium Familia.
13. Alia pro Urbis Senatore.
14.
15. 16. Aliæ Contignationes pro Principissis Urbanis exterisque Matronis.

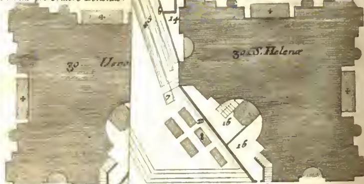

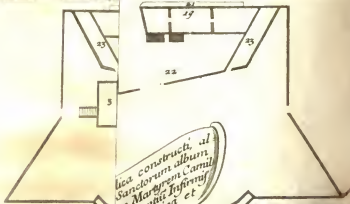

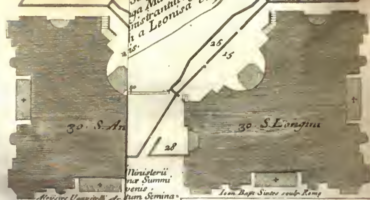

17. Odæum pro Cantoribus.
18. Contignationes velis intus obdu
19. Confinia pro Religiosis Familiis
que Beatorum inter Repagul
20. Scamna pro Sacræ Congre
Consultoribus.

lo.
ri Hospitii.
ulieribus.
ssus

28. Ænea B. Petri Statua.
29. Ara maxima Vaticanæ Basilicæ.
30. Loculamenta quatuor inter magni Toli pilas, nempè Veronicæ, S. Helenæ, S. Andreæ, ac S. Longini.

adivit Eminentissimum D. Fr. Joachim Tit. SS. Quatuor Coronatorum S. R. E. Presbyterum Cardinalem Portocarrero, S. Joannis Jerosolymitani Hospitalariorum Equitum Baijulivum, priùs Antiochenum Patriarcham a sanctæ memoriæ Clemente XII. renunciatum, postea a Sanctissimo Domino Nostro inter Cardinales adlectum, ut eum certiorem facere a Sanctitate Sua Procuratorem futuræ Canonizationis designatum fuisse: Quod quidem munus ut plurimùm consuevere Romani Pontifices Nepotibus suis deferre, ut a fel. record. Clemente XI. hac nostra ætate factum est, qui anno millesimo septingentesimo duodecimo adjecturus Sanctorum Catalogo beatos Pium V., Andream Avellino, Felicem a Cantalicio, & Catharinam de Bononia, hujusmodi Provinciam demandavit Cardinali Annibali Albano tunc Diacono, nunc Episcopo Portuensi Nepoti suo præstantissimo. Cum annuisset libenti animo Eminentissimus Portocarrero, summamque erga se Pontificis benignitatem commendasset, de iis quæ ab eo fieri oporteret, a Cæremoniario admonitus est.

Tantæ fama celebritatis, quæ jam imminebat, latiùs percrebrescente, augebatur in dies magis Nobilium Advenarum & Populorum finitimis ex oppidis concursus: Quo proximior verò dies is erat; eò acriùs satagebant Postulatores efficere, ut ad constitutum tempus parata essent omnia & bene provisa; quæ ut coram inspiceret Eminentissimus & Reverendissimus D. Cardinalis Hieronymus Columna Pontificiæ Domui Pro-Præfectus triduo ante pervigilium diei festi ad Vaticanam Basilicam perrexit, quò cum jussu præfati Eminentissimi Cardinalis præmoniti convenissent Excellentissimus Dux Stephanus de Comitibus Magister Sacri Hospitii, R.P.D. Melchior Maggius Pro-Commissarius Armorum, R.P.D. Boccapaduli nuper a Sanctissimo D. N. Rocchetti usu, & loco in sua Pontificia Cappella post Protonotarios decoratus, D. Marchio Joannes Chisius Montorius Patritius Sanctissimi Domini Nostri Papæ Florerius Major, D. Ludovicus Manfroni Dux Militum Generalis, una cum D. Laurentio de Molaria Militum Tribuno, D. Ludovico Phiffer Duce Custodiæ Militum Helvetiorum, duobus præterea ex Apostolicarum Cæremoniarum Magistris, & Ludovico Vanvitelli totius ornatus Opifice, & R. Fabricæ sancti Petri Architecto, postulavit a singulis idem Pontificii Palatii Pro-Præfectus, & summo studio contendit, ut spectarent diligenter omnia, & solerter animadverterent, si quid esset, quod aut oporteret perfici, aut pro loco & tempore minus opportunum videretur. Cum omnia probassent; ventum deinde est ad spatii totius, & locorum partitionem. Oratoribus Regiis, Gallo & Veneto, (quia adhuc in publica pompa Sanctissimum Dominum Nostrum non inviserant) Senatori Urbis, Magnatibus, atque Matronis supernæ Pegmatum contignationes attributæ: Locus iis qui Oblationes portarent, datus: Odæum Cantoribus destinatum: Abacorum ac Mensarum situs designatus: Hinc Nobilium,

inter

inter quos, ita mandante Pontifice, seorsim ab aliis interfuere utriusque Collegii, Romani nempe & Clementini, Convictores, & Religiosorum admittendorum discreta confinia: Hinc sedilium partitiones; Custodiarum & Excubiarum statuta discrimina; munera distributa; Sermo autem Jacobo III., ob posthabitum religionis causa avitum Britannicum Regnum invictissimæ pietatis, & constantissimæ virtutis exemplo, eminens & multo amplior eo, qui aliàs erigi eidem consuevit, suggestus remoto ab aliis loco comparatus; ubi Majestas sua, una cum Serenissimo Duce Eboracensi Regio filio suo præsens, maximæ hujus celebritatis dignitatem & ornamentum auxit.

Hæc ita disposita, quæ Sanctitas Sua pridie ejus diei, quo peragenda Canonizatio erat, cum Vaticanum adisset, inspectare coram voluit; hæc inquam ut faciliùs intelligantur, hoc loco apponitur Ichnographia numeris suis distincta.

Ut Eminentissimi Patres non ignorarent, quæ scitu ipsis necessaria erant hoc tempore; ad proprias uniuscujusque ædes jussu Pontificis missa a Cæremoniarum Præfecto per Cursores Instructio est typis impressa; cui & altera adjecta erat vernacula lingua & hoc exemplo, pro iis duntaxat Cardinalibus, qui Sacrorum Rituum Congregationi adscripti Oblationes inter Missarum solemnia erant Sanctitati Suæ porrecturi.

I N T I M A T I O

Per Cursores facienda, Domi quoque dimissâ copiâ.

D*Ie 29. Junii feria quarta, Festo SS. Apostolorum* PETRI, *&* PAULI *hujus Almæ Urbis Patronorum Principalium*, hora undecima cum dimidio *Sanctissimus Dominus Noster* BENEDICTUS PP. XIV. *in Aulam Apostolici Sacrarii descendet, & inde sacris indutus ad Sacellum Sixtinum perget.*

Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales per Viam Burgi Pii Palatium Vaticanum petent, & per Scalam Atrii, vulgò di Belvedere, *superiùs ascendent.*

Cappas rubeas consueto in loco accipient, quibus in Aula Regia dimissis, Vestes sacras de more induent: nempè Cardinales Episcopi Pluvialia, Presbyteri Planetas, & Diaconi Dalmaticas rubri coloris; sicque amicti in supradicta Cappella Sixtina adventum Sanctitatis Suæ præstolabuntur.

Summus Pontifex, postquam Hymnum Ave Maris Stella *ante Aram prædictæ Cappellæ intonaverit, sedemque Gestatoriam conscenderit, ac tres Cereos e manibus Eminentissimi Domini Cardinalis Portocarrero Canonizationis Procuratoris acceperit, supplicabundo ritu, præeuntibus Eminentissimis Patribus dextera manu accensum Cereum gestantibus, ex eodem Sacello in Basilicam Vaticanam deferetur.*

Emi-

Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales, omni alio comitatu penitus exclusi, Cubiculi Præfecto, & Caudatario tantùm utentur.

In Basilica ante Augustissimum SACRAMENTUM *publicæ venerationi expositum, & ante Principem Aram preces effundent. Mox ubi Sanctissimus Pater in Solio se composuerit, ei Obedientiam unacum aliis ex more præstabunt; sacræque actioni sollemnis Canonizationis Beatorum* FIDELIS *a* SIGMARINGA, CAMILLI *de* LELLIS, PETRI REGALATI, JOSEPHI *a* LEONISSA, *&* CATHARINÆ *de* RICCIIS, *Deo inspirante, per Sanctitatem Suam persolvendæ, ac Missæ per eamdem subinde celebrandæ simul intererunt.*

Expleta Papali Missa, indumenta sacra omnes deponent, Cappas resument, & postquam Pontifex in Tentorio ad hoc præparato Pontificales Vestes dimiserit, & a Basilica discesserit, ipsi ad propria pariter remigrabunt.

Quindecim Eminentissimi DD. Cardinales Congregationi Sacrorum Rituum præpositi, antiquiores in unoquoque ordine, si fas erit, tripartito assumendi, Oblationes a duobus Nobilibus eorum respectivè Familiaribus talari Veste indutis delatas reverenter de more Sanctitati Suæ præsentabunt.

Prima hac nocte, & pariter sequentis diei signa lætitiæ fieri mandabunt cum luminaribus, & festis ignibus.

Ideo intimentur omnes, & singuli Eminentissimi, & Reverendissimi DD. Cardinales, Reverendissimi Patriarchæ, Archiepiscopi, & Episcopi in Urbe præsentes tam Assistentes, quàm non Assistentes, Abbates Generales locum in Pontificia Cappella habentes, ac Pœnitentiarii Basilicæ Vaticanæ.

Intimentur etiam Gubernator Urbis *Vice-Camerarius, Principes Solii, Protonotarii Apostolici, Generales Ordinum Mendicantium, Conservatores* Urbis, *Oratores Civitatum Subditarum, Auditores Rotæ, Clerici Cameræ Apostolicæ, Votantes Signaturæ Justitiæ, Abbreviatores, utriusque Signaturæ Referendarii, & Advocati Consistoriales, ut omnes sub eamdem horam in prædictum Sixti Sacellum expeditè conveniant.*

Episcopi Assistentes, & non Assistentes, ac Abbates Generales cum Pluvialibus rubeis, & Mitra simplici ex lino.

Pœnitentiarii cum Planetis rubeis, & biretis.

Protonotarii Apostolici cum Cappis.

Reliqui Prælati, nempe Auditores Rotæ, Clerici Cameræ, Votantes Signaturæ Justitiæ, Abbreviatores, & Referendarii cum Rocchettis, & Superpelliceis.

Advocati Consistoriales cum Vestibus violaceis, atque Caputiis.

De Mandato Sanctissimi Domini Nostri Papæ.

Ignatius Reali Apost. Cærem. Præf.

EMI-

EMINENTISSIMO, E REVERENDISSIMO SIGNORE.

Mercoledi 29. del cadente mese di Giugno festa de gloriosi Santi Appostoli Pietro, e Paolo si degnarà l' Eminenza Vostra mandare due Gentiluomini con abito talare la mattina della Canonizatione de' Santi FEDELE *da* SIGMARINGA, CAMILLO *de* LELLIS, PIETRO REGALATO, GIUSEPPE *da* LEONESSA, *e* CATARINA RICCI, *per tempo nella Basilica Vaticana; con trasmettere anche due giorni prima i nomi dei medesimi al Sig. Duca di Guadagnoli Maestro del Sagro Ospizio per poterli introdurre nel luogo destinato, perche siano pronti ad assistere a Vostra Eminenza nell' Oblazioni.*

Modo huic non absimili mandatum etiam est Rituum Congregationis Consultoribus, ut insignibus, ac indumentis ipsorum muneribus, & Ordinibus congruentibus Supplicationem utriusque Cleri tendentem in Beati Petri Basilicam ex præscripto Summi Pontificis, quocumque suorum sociorum comitatu excluso, prosequi non detrectarent.

REVERENDISSIMO PADRE.

Dovendo per ordine della Santità di Nostro Signore V. P. Reverendissima intervenire con gl' altri Consultori della Sagra Congregazione de' Riti alla solenne Canonizatione de' Beati FEDELE *da* SIGMARINGA, CAMILLO *de* LELLIS, PIETRO REGALATI, GIUSEPPE *da* LEONESSA, *e* CATARINA RICCI; *Si troverà la mattina dei 29. di Giugno Festa de' SS. Appostoli Pietro, e Paolo, alle ore* dieci e mezza in punto, *fuori de' Cancelli della Cappella Sistina del Palazzo Appostolico Vaticano, di dove sarà avvisato per portarsi, escluso il proprio Compagno, in Processione, secondo il metodo dalla Santità Sua prescritto, alla Basilica Vaticana, nella quale frà gl'altri Ordini della Cappella Pontificia da uno de' Maestri di Cerimonie della Santità Sua le verrà assegnato il luogo per assistere alla detta Sagra Funzione.*

Porro diei Festi Apostolorum Principum Pervigilium, in quo modò versamur, opportunitatem præbet ejusmodi; ut quemadmodum ea celebritas incrementum acceperit, prætereundum non videatur. Etsi enim persuasum haberet Summus Ecclesiasticæ Disciplinæ Moderator, [a] *omnium Sanctorum solemnitatum, totum Mundum participem esse, & unius Fidei pietatem exigere; ut quidquid pro salute universorum gestum recolitur, communibus ubique gaudiis celebrandum sit;* tamen quod Petri & Pauli Festivitas *præter illam reverentiam, quam toto terrarum orbe promeruit, speciali ac propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est; ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus; ibi in die Martirii eorum sit lætitiæ Principatus.* Per-

a *S. Leo Serm. I. in Natali Apost.*

perpetuis futuris temporibus valitura sua Constitutione, quæ inferiùs dabitur, præter Festum diem, eorumdem Apostolorum cultum ad octiduum protraxit præcipiens, ut unoquoque die infra prædictam octavam in designata Ecclesia insigni aliquo ipsorum Apostolorum monumento celebri Pontificalis Missa mane cantaretur adstantibus per dies singulos singulis Romanæ Curiæ Prælatorum Ordinibus juxta gradum & dignitatem, ac præcipuè juxta locum, quem obtinent in Pontificiis Cappellis, & habitu eodem, quo utuntur, cum collegialiter iisdem intersunt. Quia verò exorta controversia erat inter Prælatos Votantes Justitiæ & Gratiæ, uter nimirum ex his duobus Ordinibus alteri deberet præcedere, composuit litem Sanctissimus Pater datis Apostolicis literis, quas non injucundum erit hìc inserere: Vicaria enim qua pollet, Jesu Christi potestate BENEDICTUS non destitit, dum nova Sanctorum accessione triumphanti Ecclesiæ decorem augere satageret, & Militanti consulere, Gerarchicum Ordinem Prælatorum constituendo; Sanctionis tenor.

ORDINATIO, SEU STATUTUM,

Quo præscribitur Ordo præcedentiæ per Votantes Signaturæ Justitiæ & Gratiæ tum in Sedendo, tum in Votum ferendo servandus.

BENEDICTUS PP. XIV.

Ad futuram rei memoriam.

MIlitanti Ecclesiæ, quæ est sicut Castrorum acies ordinata, per ineffabilem Divinæ Bonitatis abundantiam, quamvis nullis nostris meritis præsidentes, illud præcipuè inter cetera per magna & ampla Apostolicæ procurationis nostræ munera studiosiùs curare debemus, ut eas providentissimè tradamus, statuamusque regulas, quibus ab ipsis ejusdem Ecclesiæ Prælatis in hac Romana Curia ad laboriosa & difficillima totius catholici Orbis expedienda sive Gratiæ, sive Justitiæ negotia Nobiscum adlaborantibus rite sanctèque servatis, nulla potissimùm quoad præcedentiam inter eos confusio & inordinatio inducatur, quemadmodum, iisdem regulis nondum apprime constitutis, experientia constat, maximam inductam fuisse confusionem inordinationemque. Duo in hac ipsa Romanâ Curiâ nostrâ sunt Tribunalia antiquissima sanè, & aliis interdum, quàm de præsenti, nominibus celeberrima, alterum quidem Signaturæ Justitiæ dictum, in quo duodecim tantùm numerantur Prælati Votantes nuncupati, alterum verò Signaturæ Gratiæ appellatum, in quo totidem Prælati Votantes habentur. In horum sanè numero Nos pariter olim, dum in Minoribus essemus, fuisse gloriamur. Porro nunquam utrique Votantes tamquam in sive Corporis, sive Tribunalis speciem conve-

niunt; ea propter nulla quidem hac in parte necessaria est Apostolicæ nostræ providentiæ ratio; sed hoc præsertim præcipimus & mandamus; ut quotiescumque tam ipsi Signaturæ Justitiæ, quàm Signaturæ Gratiæ Votantes pro suis respectu proprii Tribunalis seorsim obeundis adimplendisque muneribus invicem convenire debent, idem inter ipsos tum in sedendo, tum in votum, sive suffragium ferendo præcedentiæ Ordo servetur, qui ad hanc usque diem retentus servatusque est. Quoniam ut plurimùm accidere potest, ut sive unus, sive plures ex utroque Signaturæ Justitiæ & Gratiæ Tribunali Votantes quacumque ex causa sive Prælatitio, sive quocumque alio habitu induti quomodolibet & ubicumque insimul reperiri possint: Hinc est, quod Nos motu proprio, ac ex certa scientia, & matura deliberatione nostris, deque Apostolicæ potestatis plenitudine volumus & mandamus, ut in hujusmodi conventu ille Votans, qui in suo Tribunali antiquior, & prior constitutus fuerit, hoc modo præcedat, videlicet: Ut Votans prior in Signaturæ Justitiæ Tribunali adlectus, quàm Signaturæ Gratiæ Votans in suo admissus fuerit, huic secundo dicto Signaturæ Gratiæ Votanti præcedat ille Signaturæ Justitiæ Votans; ita pariter huic Signaturæ Justitiæ Votanti præcedere debeat ille Signaturæ Gratiæ Votans, qui antequam Signaturæ Justitiæ in suum Tribunal admitteretur, jam in proprium itidem Tribunal receptus fuerat: Quod si contigerit ambo alterius Signaturæ Votantes eodem die quemque Tribunali constitutos fuisse, tunc præcedentia illi detur, qui in Prælatura quacumque antiquior & prior reperitur. Traditam itaque statutamque regulam in præmissis, dummodo nullus alius præcedentiæ titulus intercedat, omnino servandam custodiendamque esse volumus & mandamus. Verùm cum aliquis Votans alterius Tribunalis hujusmodi sive Episcopali charactere insignitus, sive Protonotarii Apostolici dignitate ornatus, sive quocumque alio ejusdem Romanæ Curiæ munere, vel officio decoratus reperiatur, præcipimus insuper & mandamus, ut nulla habita Signaturæ Justitiæ, aut Gratiæ Votantis ratione, sed ea duntaxat præcedentia illæsa remaneat, quæ Votanti respectu sive characteris Episcopalis, sive Dignitatis Protonotarii Apostolici, sive cujusvis alterius muneris præcedentiam hac in re requirentis competit & debetur. Denique statuimus & decernimus hujusmodi præcedentiam, cum quivis Votans in utroque Signaturæ Justitiæ & Gratiæ Tribunali adscriptus fuerit, a primæva ipsius Votantis in altero utriusque Signaturæ Tribunali receptione & admissione, & non aliter esse repetendam & definiendam. Decernentes ipsas præsentes Literas semper firmas validas & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & pro tempore quandocumque spectabit, plenissimè suffragari, & ab eis respectivè inviolabiliter observari; sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos etiam Causarum Palatii Apostolici Auditores judicari & definiri debere, ac irritum

tum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, ceterisque contrariis quibuscumque. Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die vij. Junii MDCCXLVI. Pontificatus nostri Anno Sexto.

D. Card. Passioneus.

Toto autem eo octiduo voluit Pontifex, ut Vespere aliquæ Laicorum Confraternitates ab Eminentissimo Cardinali Urbis Vicario eligendæ supplici ritu adirent eam Ecclesiam; ubi preces habitæ mane fuerant; ultimo tandem solemnitatis die ad Lateranensem Basilicam, non solùm composita supplicantium agmina procederent, sed Eminentissimi Patres, qui vellent, iterum vestibus, & quod peculiare est, etiam Cappis rubris, mane adessent Pontificali Missæ. Post meridiem Senator, Conscripti, & Centuriati e Romano Populo homines, frequentiori quo possent, comitatu, Capita Apostolorum veneraturi eo progrederentur: quod jam quater religiosè servatum est.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ADmirabilis Sapientiæ Dei sublimitas, cujus providâ dispositione mundana Regna constituuntur, ut Ecclesiæ Fidelium, quæ divino comitata adjutorio peregrinatur in terris, vel amplificandæ, vel exercendæ, vel custodiendæ, alternantibus miro ordine vicibus, inserviant, voluntariam humani Generis cæcitatem, & proclivem in deteriora nequitiam secretiori consilio, & altiori pietate commiserans, cum adveniente temporum plenitudine, sedentibus in tenebris, & ambulantibus in umbra mortis Evangelicæ Fidei lucem effundere decrevisset, Romanum præparavit Imperium, ut promptiores ad omnes Populos prædicatio veritatis haberet accessus, quos unius Civitatis dominatio sociaret. Imbuendi autem Evangelio mundi partibus, accepta per Spiritum Sanctum omnium locutione linguarum, duodecim Apostolis distributis, beatissimus Petrus Princeps Apostolici Ordinis ad Arcem Romani destinatur Imperii, ut ea capta, & in obsequium Fidei subjugata, faciliùs universus Orbis humilitati Crucis superba colla submitteret. Ad hanc postea Coapostolus ejus Paulus, aliis peragratis provinciis, adveniens, labore & meritis illi consociatus est, ut Roma tantorum Apostolorum edocta Magisterio, quæ superstitionis studio profa-

nos omnium gentium cultus atque errores receperat, veritatis amore sanctæ atque immaculatæ unius Dei Religionis Sedes evaderet. Isti enim sunt Romanæ Urbis Patres verique Conditores, qui eam Regnis cœlestibus adscribendam melioribus auspiciis & fortunatioribus initiis condiderunt; non illi, quorum manibus cognato sanguine pollutis prima mœnium fundamenta locata sunt, e quibus is, qui ei nomen dedit, fraterna cæde fœdatam facinorosis hominibus, scelerum impunitate promissa, habitandam concessit. At verò isti e tenebris Idololatriæ ad Fidei lumen evocatam, Evangelica veritate imbutam, christianis ornatam virtutibus, & ad Cœli sublimitatem erectam pretioso sanguine suo consecrarunt, & sacris Corporum suorum Sepulchris adversus furentium hæresum insidias, & frementis infernalis hostis impetus, tanquam duobus firmissimis munivere propugnaculis. Beatus autem Apostolus Petrus, Sacerdotali Sede Romam translata, cum privilegium potestatis a Christo Domino acceptæ ad omnes suos transmittat hæredes, supremi culminis prærogativam quodammodo cum ea communicavit, adeo ut per beati Petri Cathedram Princeps ac Caput Orbis fieret, & in immensum Religione Divinâ ejus cresceret dignitas, cujus latiùs quàm dominatione terrena per totum Orbem protendebatur auctoritas. Quare etsi in Sanctorum solemnitatibus commune universorum Fidelium deceat esse gaudium, cum ob fidei unitatem in acceptis a Deo per Servos suos beneficiis indiscreta sit omnium utilitas; [a] tamen Natalis Apostolorum Petri & Pauli festivitas præter illam reverentiam, quam toto Terrarum Orbe promeruit, speciali & propria Romanæ Urbis exultatione veneranda est, ut ubi præcipuorum Apostolorum glorificatus est exitus, ibi in die martyrii eorum sit lætitiæ Principatus.

Vivit adhuc in mente hominum, & nulla unquam delebit oblivio, vetus memoria & recordatio, quammeritò & quanto per totum Orbem, sed præcipuè in hac Alma Urbe nostra fuerit a primis Ecclesiæ seculis celebri cultu, & splendida solemnitate Natalis dies beatorum Apostolorum celebratus. Siquidem ea die traditum est, Romanos Pontifices Prædecessores Nostros primùm in Basilica beati Petri in Vaticano, deinde in altera Apostoli Pauli Via Ostiensi Sacrum immortali Deo in honorem Principum Apostolorum fecisse, & Romanum Populum frequentissimo cœtu, & celebri concursu utramque Basilicam sacras Apostolorum Reliquias veneraturum invisere solitum; imò ad eamdem solemnem diem ex diversis Orbis partibus innumerabilem populi multitudinem linguis, moribus, & regionibus discretam, venerationis tamen erga beatos Apostolorum cineres, & triumphalem Natalis eorum memoriam concordi obsequio sociatum confluere consuevisse; Episcopos etiam aliosque sacros

a *S. Leo Serm. in Nat. Ap. Petr. & Paul.*

sacros Antistites, sublimes Regiasque personas ad eamdem solemnitatem convenire solitos fuisse, supplicesque se, suasque coronas ad pedes Piscatoris, & ad Scenofactoris monumentum, adstantibus Ducibus, & Præfectis militum, prosternere. Hæc igitur & alia hujusmodi diligenti animi consideratione nobiscum reputantes vehementer soliciti sumus, ne Nos, qui in tantis periculis & adversitatibus constituti sanctorum Apostolorum valido indigemus auxilio, degeneres a Majorum pietate, & devii a sanctis eorum Institutis simus, & quibus in accipiendis a Deo per beatos Apostolos beneficiis & donis pares sumus, impares & ingrati in sacra eorum recolenda memoria, & gratiis immortali Deo agendis reperiamur, meritòque illorum destituamur præsidio, quorum negligimus solemnitatem.

Volentes itaque cupientesque, Romani Populi erga BB. Apostolos devotionem, de quorum præsidio hanc Urbem nostram eorum decoratam Corporibus, cœlestibus illustratam doctrinis, & potenti apud Deum patrocinio semper adjutam maximè confidere decet, quantum in Nobis est, augere, atque amplificare, hac nostra in perpetuum valitura Sanctione statuimus ac decernimus, ut recurrente per ordinem Natali die eorumdem Apostolorum, non solùm in Basilica Vaticana, ut nunc moris est, in pervigilio ejusdem Festi Vesperæ solemnes celebrentur, quibus interesse solet Romanus Pontifex cum S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, Episcopis aliisque Romanæ Curiæ Prælatis, qui locum in Cappella Pontificia obtinent, & mane in eadem Basilica solemne Sacrum ab ipso Romano Pontifice peragatur, & secundæ Vesperæ ejusdem Venerabilis diei Ecclesiastico Cantu, ac Ritu a Capitulo & Clero, præsente etiam S. R. E. Cardinali præfatæ Basilicæ Archipresbytero aliisque Cardinalibus ad eamdem Vesperarum solemnitatem devotionis causa accedentibus, persolvantur; sed ulteriùs per totam octavam singulis diebus in diversis Ecclesiis a Nobis, tanquam aliqua Apostolorum memoria aut prærogativa insignitis, electis & inferiùs nominandis Missa in Pontificalibus, concinente ac psallente schola Cantorum, aliorumque Pontificiæ nostræ Cappellæ Ministris inservientibus, ordine ac modo infradicendo rite peragatur, recolaturque memoria illustris triumphi eorum martyrii, quod toto Terrarum Orbi, sed præcipuè Romanæ Urbi decus contulit & dignitatem.

Secunda igitur intra octavam die Missarum solemnia in Pontificalibus celebrentur, præsentibus Ven. Fratribus Episcopis Pontificio Throno Assistentibus, in Basilica B. Apostoli Pauli Via Ostiensi, in qua celebris est utriusque Apostoli memoria, sacræque Reliquiæ servantur, & veteri instituto solemnis eadem die B. Apostoli Pauli commemoratio recolitur, qui, si adhuc vivens in Terris, adeo Romanos diligebat, ut sine intermissione memoriam eorum in suis orationibus faceret, vehementerque cuperet eos videre, & ad eos confirmandos aliquid spiritualis gratiæ impertiri;

pertiri; quantò magis ſperandum eſt, quod modò Beatus in Cœlis pro Alumnis ſuis Deum orare non ceſſet, ſuamque opem humiliter poſtulantibus, afferre non recuſet, ut in illa cœleſti confirmentur doctrina, in qua eos ore ſuo, per quod Chriſtus loquebatur, erudivit.

Tertia die in Eccleſia S. Pudentianæ fiet ſolemne in Pontificalibus Sacrum, intervenientibus dilectis filiis Protonotariis Apoſtolicæ Sedis ex numero Participantium. Nam perhibent hoc loco fuiſſe domum Pudentis Senatoris, apud quem, cum primùm Romam advenit, hoſpitatus eſt Princeps Apoſtolorum Petrus, qui in eadem domo Verbum Dei Gentibus annunciavit, ſacras habuit Synaxes, Sacrum pluries fecit, & Sacramenta Chriſti adminiſtravit; adeo ut in ea jacta ſint quodammodo prima Romanæ Eccleſiæ fundamenta omnium aliarum Eccleſiarum Matris & Magiſtræ, quam ſuperbæ inferorum portæ non vincunt.

Quarta die in Eccleſia S. Mariæ in Via-Lata Miſſarum perſolvantur ſolemnia, intervenientibus dilectis filiis Cauſarum Palatii noſtri Auditoribus. Locus enim iſte antiqua eſt Religione celeberrimus; ibi primum, ut fertur, hoſpitio exceptus eſt Apoſtolus, & Magiſter Gentium Paulus, qui, ut Acta Apoſtolorum teſtantur, [a] *manſit biennio toto in ſuo conducto, & ſuſcipiebat omnes, qui ingrediebantur ad eum, prædicans Regnum Dei, & docens quæ ſunt de Domino Jeſu Chriſto, cum omni fiducia ſine prohibitione.*

Quinta die ad Miſſarum ſolemnia in Pontificalibus celebranda convenient dilecti filii Cameræ Apoſtolicæ Clerici in Eccleſia S. Petri ad Vincula ſeu Titulo Eudoxiæ. Hæc enim prima Eccleſia eſſe traditur, quæ a Principe Apoſtolorum fuit Romæ immortali Deo dedicata; in hac ejuſdem beati Apoſtoli ſacra Vincula ſervantur, quæ ſemper ſummo in honore ac veneratione apud Fideles omnes fuerunt, pluraque benigniſſimus Deus miracula per ea efficere ad laudem & gloriam Servi ſui dignatus eſt. [b] Hæc enim ſunt felices illi nexus, qui de manicis & compedibus in coronam mutandi Apoſtolum contingentes martyrem reddiderunt: Felices catenæ, quæ nudatis pene oſſibus inhærentes vivas reliquias de ſanguinis ſudore jam attrita carne rapuerunt: Felicia Vincula, quæ reum ſuum uſque ad Chriſti Crucem non tam condemnatura, quàm conſecratura miſerunt.

Sexta autem die in Eccleſia S. Petri in Carcere, quo, ut ferunt, BB. Apoſtoli Petrus, & Paulus per plures menſes arctiſſima cuſtodia ad mortem uſque detenti ſunt, eorumque Cuſtodes Proceſſus, & Martinianus ad fidem converſi, ſubito ex proxima petra Divina virtute fonte enato, fuerunt a Petro ſacro Baptiſmo abluti; & ubi in vinculis, & teterrimi carceris fœditate inviſentibus ſe Evangelium Dei prædicare, curare infirmos, ſanare ægrotos, & multa alia patrare miracula non deſierunt. Miſſa autem in Pontificalibus in Eccleſia ſuperiori, ob inferioris anguſtiam,

a *Act. Apoſt. cap. 28. v. 30. 31.* b *S. Aug. ſerm. 29. de Sanctis.*

ſtiam, adſtantibus dilectis filiis Referendariis Votantibus Signaturæ Juſtitiæ, celebrabitur.

Septima die Miſſa in Pontificalibus, aſſiſtentibus dilectis filiis Abbreviatoribus de Parco Majori, celebrabitur in Eccleſia S. Petri in Monte Aureo, ubi, ut pia traditione fertur, beatus Apoſtolus Petrus Cruci affixus martyrio coronatus eſt capite ad terram verſo, & in ſublime pedibus elevatis, aſſerens, ſe indignum, quod ſic crucifigeretur, ut Dominus ſuus; ſed ita e terra Cœlum, quo iter parabat, ſuſpiciens, admirandæ humilitatis virtutem, novique myſterii diſciplinam & inter tormenta ſervavit.

Demum octava die feſtiva BB. Petri, & Pauli Apoſtolorum Principum ſolemnitas in ſancta Lateranenſi Baſilica abſolvatur. Ibi enim ſupra Altare Majus in argenteis Imaginibus margaritis lapidibuſque pretioſis ornatis ſacra Apoſtolorum Capita, quæ olim in Eccleſia S. Laurentii ad Sancta Sanctorum ſervabantur, a fel. rec. Urbano Papa V. Prædeceſſore Noſtro repoſita fuerunt. Beata capita, quæ Sanctarum illarum animarum ſedes nihil humile, aut mundanum, ſed cœleſtia ſolùm ac Divina cogitarunt; quæ non terrenum pulverem, aut humanas ſordes, ſed Divinas revelationes, & cœleſtia Arcana recipere meruerunt; quæ in noviſſima omnium mortuorum reſurrectione æternis ornanda ſertis corporibus ac animabus ſuis ſupernæ Patriæ beatitudine fruitura conjungentur. Mane Miſſarum ſolemnia in Pontificalibus, præſente Ven. Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, eo majori ritu & ſolemnitate, qua ſacri hujuſmodi Cardinalium conventus peragi unquam ſolent, celebrentur. Veſpere autem ſacras Apoſtolorum Reliquias veneraturi ſolemni cultu & pari animi devotione ad eamdem Baſilicam pergant dilecti Filii Nobiles Viri Senator Urbis, & Romanorum Civium, & Cameræ Urbis Conſervatores, quorum pietatis exemplo commotus ad debitas immortali Deo gratias reddendas pro ineffabili munere ei collato in beatorum Apoſtolorum Petri, & Pauli patrocinio univerſus Romanus Populus celebri frequentia & æmula feſtinatione accedere contendat.

Pomeridiano autem tempore aliorum dierum omnes Confraternitates hujus Almæ Urbis, per Venerabilem Fratrem noſtrum S. R. E. Cardinalem Vicarium pro tempore publico Edicto intimandæ, ſtatis ſuis quæque diebus ad eam Eccleſiam, ubi mane Miſſa in honorem Apoſtolorum celebrata fuerit, piè ac devotè procedant. Singulis autem Confratribus proceſſionaliter accedentibus ſeptem annos & totidem quadragenas, & aliis omnibus utriuſque ſexus Chriſtifidelibus verè pœnitentibus & confeſſis, qui eamdem Eccleſiam, ubi Statio erit, religiosè viſitaverint, de omnipotentis Dei miſericordia confiſi centum dies de injunctis eis, aut aliàs quomodolibet debitis pœnitentiis miſericorditer in Domino relaxamus.

Mo-

Monemus autem in Domino, & instantiùs rogamus, omnes Christifideles in hac Alma Urbe natos & commorantes, ut pia Majorum exempla in veneratione erga beatos Apostolos laudabili studio æmulantes in Ecclesiis a Nobis constitutis devota celebritate conveniant, & spirituali lætitia exultantes laudantesque Deum, qui glorificatur in Sanctis suis, tantam Natalis diei Apostolorum celebrent solemnitatem. Siquidem de præsidio Divinitùs Nobis ad exemplum patientiæ, & confirmationem fidei præparato in horum excellentia Patrum meritò est exultantius gloriandum, quos gratia Dei in tantam altitudinem provexit, ut horum alteri magnum & mirabile consortium potentiæ suæ tribuerit Divina dignatio; alter verò Vas electionis, & specialis Doctor Gentium superno oraculo & cœlesti sententiâ fuerit designatus. Præterea meminerint sæpe hanc Urbem potenti Apostolorum protectione a Barbarorum incursibus, a cæde, a depopulatione, ab incendiis, a terræmotibus aliisque innumeris periculis & calamitatibus liberatam. In mentem revocent innumera illa prodigia & gratias, quas ad gloriam Servorum suorum Brandeorum, vel Catenarum contactu, vel sola oratione, aut nominis invocatione antiquorum Fidelium pietas ac devotio ab omnipotenti Deo obtinuit. Demum in memoria habeant verba illa B. Leonis Prædecessoris Nostri ad Romanum Populum ex beati Petri Cathedra clamantis & dicentis: [a] *Licet omnem Ecclesiam, quæ in toto est Orbe Terrarum, cunctis oporteat florere virtutibus; vos tamen præcipuè inter ceteros populos decet meritis pietatis excellere, quos in ipsa Apostolicæ petræ arce fundatos, & Dominus Noster Jesus Christus cum omnibus redemit, & beatus Apostolus Petrus præ omnibus erudivit.*

Caveant igitur, ne sanctis suorum Pastorum monitis inobsequentes, ne immemores beneficiorum Dei, ne irreligiosi erga Servos ejus BB. Apostolos, & absimiles Majorum pietati inveniantur. Magnum enim periculum est, esse homines per oblivionem beneficiorum ingratos Deo, & Servis ejus, nec correptione corrigi, nec de gratiis recordari. Sciant denique, quod beatos Apostolos, qui apud Deum intercessores sibi esse non curat, suarum culparum severos Judices habebit, & quos conciliatores supernæ miserationis habere contemnit, offensæ majestatis sentiet ultores.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam nostræ Constitutionis, decreti, statuti, definitionis, monitionis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. Datum Romæ apud S. Mariam Majorem anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo

a *S. Leo Serm. 11. in die Assumpt.*

tesimo quadragesimo tertio Calendis Aprilis Pontificatus Nostri anno tertio.

P. Card. Prodatarius. D. Card. Passioneus.

VISA DE CURIA.
N. Antonellus.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Anno a Nativitate D. N. JESU CHRISTI millesimo septingentesimo quadragesimo tertio Indictione quinta die verò 13. Aprilis, Pontificatus autem Sanctissimi in Christo Patris, & D. N. D. Benedicti *Divina Providentia PP. XIV. Anno Tertio, supradicta Constitutio affixa & publicata fuit ad valvas Basilicæ Lateranensis, & Principis Apostolorum, & Cancellariæ Apostolicæ, Curiæ Generalis in Monte Citatorio, & in Acie Campi Floræ, ac in aliis locis solitis & consuetis Urbis per me Nicolaum Cappelli Apost. Curs.*

Antonius Pelliccia Mag. Curs.

Fr. Gio: Antonio del Titolo de' SS. Silvestro e Martino a' Monti della S. R. C. Prete Card. Guadagni della Santità di Nostro Signore Vicario Generale &c.

Inerendo noi alla Costituzione della Santità di Nostro Signore Benedetto *XIV. pubblicata il primo Aprile 1743., in cui per accrescere maggiormente, e dilatare la divozione del Popolo Romano verso li Santi Appostoli Pietro, e Paolo Protettori di quest' Alma Città, si è degnata determinare, che non solo nel giorno Festivo del glorioso Martirio de' medesimi Santi Appostoli si celebrino ogn' anno secondo il solito i Vesperi, e Messa solenne nella Basilica Vaticana, ma anche in tutti i giorni dell' Ottava; cioè, il secondo giorno nella Basilica di S. Paolo: il terzo nella Chiesa di S. Pudenziana: il quarto in S. Maria in Vialata: il quinto in S. Pietro in Vincoli: il sesto in S. Pietro in Carcere: il settimo in S. Pietro Montorio: e l' ottavo, ed ultimo giorno nella Basilica Lateranense, e che in oltre le Compagnie di Roma debbano processionalmente portarsi alla visita respettivamente delle suddette Chiese ne' giorni da intimarseli da Noi: Si ordina perciò, e comanda all' infrascritte Compagnie, che ne i giorni quì sotto stabiliti, nel dopo pranzo (eccettuato però il giorno della Festa de' medesimi SS. Appostoli, atteso il concorso, ed affluenza del Popolo alla suddetta Basilica) si portino ciascheduna alla Chiesa assegnatali, cantando per la strada le Litanie de' Santi, con duplicare l' invocazione di S. Pietro, e con riassumere le medesime*

desime Litanie subito che saranno terminate. Nel ritorno poi dalla visita, che fatta avranno prima dell' ore 24., dovranno cantare le Litanie della beatissima Vergine, con riassumere come sopra le medesime, terminate che saranno, concedendo la Santità sua a ciascheduno de' Fratelli dieci anni d' Indulgenza, ed altretante Quarantene; ed a tutti gl' altri Fedeli dell' uno e l' altro sesso, che veramente pentiti, e confessati visitaranno quella Chiesa, dove sarà la Stazione, concede parimente sette anni, ed altretante Quarantene d' Indulgenza.

Si esortano pertanto tutti, e particolarmente le Compagnie, che cercando di emulare la pietà de' Maggiori nella venerazione dovuta a i gloriosi Appostoli, divotamente col solo Crocefisso, e senza confusione si portino nelle Chiese destinateli, e con dare manifesti contrasegni della loro spirituale allegrezza, e lodare Iddio, che ne' Santi suoi viene glorificato, non manchino di celebrare la Solennità così grande di quel giorno, in cui meritarono i detti Appostoli ricevere da Dio la Palma del glorioso Martirio, e di pregare il Signore per l' estirpazione dell' Eresia, esaltazione della Santa Madre Chiesa, e per la pace e concordia fra Principi cristiani. Dato in Roma dalla nostra solita Residenza li 19. Giugno 1746.

Fr. G. A. Card. Vicario.

Gasparo Arciprete Ori Segretario.

Ripartimento delle Compagnie, che dovranno portarsi alla Visita delle suddette Chiese nell' anno corrente.

Giovedì 30. Giugno, secondo giorno dell' Ottava delli suddetti SS. Appostoli, dovranno portarsi alla Basilica di S. Paolo.

Compagnia di S. Maria della Quercia de' Macellari.
Compagnia di S. Leonardo de' Scarpellini.
Compagnia di S. Giovanni della Malva in Trastevere.
Compagnia di S. Barbara de' Librari.
Compagnia de' SS. Crispino e Crispiniano de' Calzolari.

Venerdì terzo giorno si porteranno alla Chiesa di S. Pudenziana.

Compagnia de' Cocchieri in S. Maria in Cacabarijs.
Compagnia de' Regattieri.
Compagnia del Santissimo Nome di Maria.
Compagnia de' Lavoranti Falegnami.
Compagnia de' Fornari in S. Maria di Loreto.

Sab-

Sabbato quarto giorno si porteranno alla Chiesa di S. Maria in Vialata.

Compagnia di S. Petronio de' Bolognesi.
Compagnia, o sia Università de' Matarazzari.
Compagnia di Gesù e Maria in S. Simone Profeta.
Compagnia di S. Catarina di Siena a Strada Giulia.
Compagnia del Santissimo Rosario e Sagramento in S. Niccola de' Prefetti.

Domenica quinto giorno si porteranno alla Chiesa di S. Pietro in Vincoli.

Compagnia del SS. Crocefisso in S. Marcello.
Università de' Pizzicaroli.
Compagnia o sia Università degl' Osti in S. Biagio della Fossa.
Compagnia de' Tessitori in S. Maria degl' Angioli.
Compagnia de' Bergamaschi.

Lunedì sesto giorno si porteranno alla Chiesa di S. Pietro in Carcere.

Compagnia del Santissimo Sagramento in S. Lorenzo e Damaso.
Compagnia di S. Giovanni de' Genovesi.
Compagnia de' Cuochi in SS. Vincenzo ed Anastasio alla Regola.
Compagnia di S. Niccola in Arcione.
Compagnia di S. Ivo.

Martedì settimo giorno si porteranno alla Chiesa di S. Pietro Montorio.

Compagnia di S. Spirito in Sassia.
Compagnia di Campo Santo.
Compagnia di S. Giacomo in Borgo.
Compagnia di S. Anna de' Parafrenieri.
Compagnia del Confalone.

Mercoledì ottavo ed ultimo giorno si porteranno alla Basilica Lateranense.

Compagnia de' Lucchesi in S. Bonaventura.
Compagnia del Santissimo Cuore di Gesù.
Compagnia del Santissimo Sagramento in S. Angelo in Pescaria.
Compagnia della Beata Rita da Cascia.
Compagnia delle Sagre Stimmate.

Primæ Sanctorum Apostolorum Vesperæ non in Vaticana Basilica, quip-

quippe quæ ab Operariis nondum erat expedita, sed in Sixti IV. Sacello cantatæ fuerunt a Summo Pontifice adstantibus Cardinalibus & Prælatis juxta proprii Ordinis gradum sacro pretioso indumento distinctis, prout decet, cum Papa est in crastinum celebraturus; ad quod Sacellum ab Aula Paramentorum exiens, cum deferretur Sanctissimus Pater, coram ipso in sella composito, adstante Advocato Fiscali R. C. A. citavit Præco maxima voce, qui annuo solvendo tributo erant obnoxii. Cum verò in Regiam Aulam delatus esset, in qua Eminentissimus Albanus S. R. E. Camerarius Cappâ rubrâ indutus, & omnes Cameræ Apostolicæ Clerici & Camerales collegialiter uniti ejus transitum præstolabantur, Fisci & ejusdem Cameræ nomine D. Joannes Philippus Advocatus Toppi pro Parmensi & Placentino Ducatu interpellans protestatus est.

Substiterat Sanctitas Sua protestationem exceptura: qua audita, responsum dedit de more.

Supererat vectigal, quod pro Regno utriusque Siciliæ cis, ultràque Pharum positæ, [directum enim earumdem Dominium pertinet ad Apostolicam Sedem] Pontifici penditur quotannis a Rege per Legatum extra Ordinem, qui magno Aulicorum & Nobilium equitatu album eidem repræsentat Equum, & certam pecuniæ vim, quibus vectigal continetur. Solet id fieri in ipso sanctorum Apostolorum pervigilio, & intra Vaticanæ Basilicæ vestibulum, cum post Vesperas redit Pontifex in Aulam Paramentorum: Quamquam nec status iste dies servatur aliquando, nec locus; si aliter ferat temporum conditio, & Pontificis voluntas. Ita anno millesimo septingentesimo quadragesimo, cum Festus beati Petri dies in Pontificiorum Comitiorum tempus incidisset; (vacavit enim Sedes a Februario Mense ad diem XVI. Kalen. Septembris, quo die Clementi XII. suffectus est BENEDICTUS XIV.), Excellentissimus D. Fabritius Columna Magnus Comestabilis Regni Neapolitani, & Legatus extraordinarius Serenissimi Caroli Sebastiani Borbonii Hispaniarum Infantis, & utriusque Siciliæ Regis nomine vectigal pependit VI. Idus Septembris in Templo beatæ Mariæ de Populo, in quo solemni de Nativitate Virginis Sacro primùm post electionem suam BENEDICTUS adstiterat. Hoc ipso anno non in Basilica Vaticana, quæ proximæ celebritatis causâ impediebatur, sed in Aula Regia Palatii Vaticani vectigal persolvit Beatissimo Patri idem Regis Legatus, quem quidem cum Roma magno equitatu ad Vaticanum euntem eo die videret, non potuit quin & Caroli Regis, a quo ille mittebatur, statim meminisset; ejusque Religionem & pietatem miraretur, cum tribus annis ante non Urbis visendæ studio Romam accessit, sed ut sacras beatorum Apostolorum Petri & Pauli reliquias veneraretur, & in genua provolutus BENEDICTO Jesu Christi in terris Vicario, quem [a] Caput omnis Principatus & Potestatis agnoscebat, addictum benevolum & obsequentem animum suum coram ostenderet. Ergo

[a] *Ad Colos. c. 2. v. 10.*

Vaticanum Incet

ani.

Ergo Excellentiſſimus D. Legatus e magnifico Palatio Farneſiorum, unde genus ex materno ſanguine ducit Rex Carolus, velut a Regali Domo diſceſſit, cum Veſpertinæ preces cani cepiſſent coram Pontifice in memorato Sixti IV. Sacello. Præibant pedites Senatus Populique Romani Tympanotribæ,aliique nonnulli Tubicines: Duo ſequebantur ex gregariis Legati famulis, & familiari ejuſdem veſte, multo tamen argento variegatâ induti, equis inſidentes. Tympana Tubæque, quæ ſubinde pulſabantur inflabanturque, velo ſerico, in quo Columnenſium & Salviatæ Gentis ſtemma pictum erat, circumveſtiebantur. Poſt hos equitabant Deſignatores duo, [*Flererios* vocitant], ad quos onus incubuerat, comitatum omnem inſtruere, & ſuum unicuique locum attribuere. Nobiles deinde Aulici tam Eminentiſſimorum Cardinalium, quàm Oratorum & Procerum & aliorum quoque, qui ipſi Regi vel clientela, vel beneficio ſunt obnoxii: Tum intimi familiares Legati, Proceres, & Equites quamplures, vel ex utraque Sicilia, vel Hiſpani. Succedebat Helvetiæ Cuſtodiæ Dux, quatuor peditibus ſtipatus famulis: Principes poſt hunc, & Optimates, Regis Vectigales: Tum duo Turmarum levis armaturæ Pontificii Duces. Phaleratus poſtea & ornatus ſtragulo rubro villoſo, quod opere phrygio intextum argento totum erat, manuducebatur a duobus Pediſſequis urbana nigri coloris veſte indutis *Equus albus*, nullo Seſſore, ſed Inſignibus Sanctitatis Suæ ſolido ex argento conflatis, quæ ſupra ephippium a duobus famulis ſuſtentabantur, magnificè onuſtus. Sequebatur inde Præfectus Equili Columnenſium, cui pendebat e collo nummorum crumena, pariter equitans, poſt quem incedebat Eques D. Legatus nobili circumpedum Epheborum, Procœtonumque corona interiùs circumſeptus, exteriùs verò forti Militum Helvetiorum manu ſecuribus Palatinis armata, & a duobus eorumdem Centurionibus ducta, quæ in duos Ordines ita protendebatur, ut & vectigalem equum, & qui poſt eum gradiebantur, utrinque medios concluderent. Proximè Legatum mulis præclarè inſtructis vecti non pauci incedebant Epiſcopi, nemine præſertim abſente ex iis, quos e Campania Summus Pontifex juſſerat Romam evocari, ut Beatis inter Sanctos referendis ſuffragari poſſent, & eorum Canonizationi intereſſe: Subſequebantur utriuſque Pontificiæ Cohortis Milites levis armaturæ, qui de more ſagati, ſed ſine lanceis, e Papæ Cuſtodia, deducendi Legati gratiâ, uſque ad memoratum Farneſianum Palatium priùs acceſſerant.

Claudebant agmen Currus duodecim, multo auro & cælatura ſpectabiles, quorum quatuor ſenis equis, reliqui bijugis agebantur. At verò, per confertas Populi multitudine vias cum e Sancti Angeli Ponte in regionem Urbis, quam Burgum vocant, tranſgrederetur Legatus, bellicis tormentis ex Hadriani mole diſploſis ſalutatus perrexit equitans ſub Porticu ad marmoream Conſtantini Statuam, prope quam deſcendens,

dens, & alienorum comitatu dimisso Papam adivit, ut ei Tolutarium equum de more offerret, qui per gradus Regiæ, uti dicunt, Scalæ in Aulam ascenderat.

Ceterum ut magis appareat, quod brevi narratione explicatum est; formam rei totius, prout gesta est, magno studio delineatæ, & æri affabre incisæ non alienum visum est hìc apponere.

Ignes festi facesque tota Urbe in viis & fenestris lucentes noctem exceperunt. Præcipuè verò omnium in se oculos convertit celeberrimus, idemque unicus, si moles immensa & artificium spectetur, Templi Vaticani Tholus, qui curâ R. P. D. Joannis Francisci de Abbatibus Oliverii Fabricæ OEconomi, cujus multa sunt memoratu digna ad ornandum Principis Apostolorum sepulchrum, ejusque æneum vetustissimum Signum Donaria, tam multis facibus & lampadibus mirificè dispositis, totus collucebat, ut noctem vincere videretur. Hujus Ichnographiam inter Imagines & delineamenta ad calcem Operis sub *numero primo* appositam invenies.

Nec minori fuerunt voluptati, licet quater in anno iterentur, præter alia nitrati pulveris ope spectacula in eadem Hadriani mole, aut missilium ignium genera varia, aut eorumdem uno tempore erumpentium tantâ copiâ, ut Arx ipsa montis instar igniuomi Cœlum flammis operiret tonantibus. Biduo hæc spectari quotannis solent, cum recolitur triumphalis passionis gloriosorum Principum terræ memoria: tertius hoc anno dies est additus novorum Sanctorum causa. Reliquum quod erat ejus noctis, non desuerunt Religiosi præsertim viri, qui traducerent in orationibus, [a] cor suum tradentes, ut vigilarent ad Dominum, & de futura Beatorum gloriâ maturiùs lætarentur.

Summo mane quotquot ex utroque Clero erant, ut præsto essent futuræ Supplicationi, ad constituta in Vaticanis ædibus Atria contenderunt; præceperat autem Sanctissimus Dominus Noster, ut Clerus non, quemadmodum priùs factum erat, compositus hinc inde a Palatii porta, quam *ferream* vocant, usque ad Obeliscum, & ab eo per Forum usque ad primarium Basilicæ Ostium duas inflexas continuasque formaret lineas, & ita consisteret, descensum & transitum suæ Sanctitatis per earum medium præstolaturus; sed ut compositè graviterque incedens, canens prætereca hymnum *Ave Maris Stella* rectà introiret in divi Petri Templum. Quo verò Populi Clerique totius preces ac vota ad exorandam Canonizationis peragendæ deliberationem ultimam publicè accederent; mandaverat, ut post Sacræ Congregationis Rituum Consultores, qui omnium postremi in hac Supplicatione futuri erant, Vexilla quoque quinque Beatorum Sanctis adscribendorum comportarentur, & in-

[a] *Eccli. 39. v. 6. & seq.*

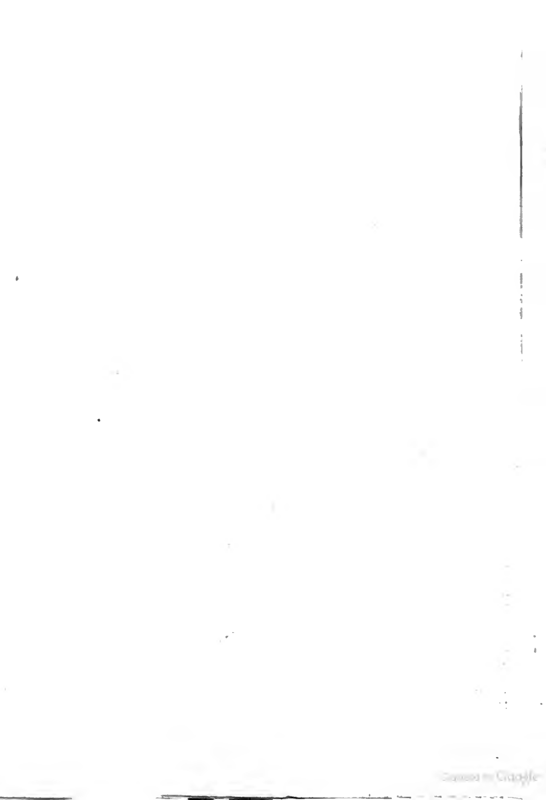

& intra Basilicam transeunti Pontifici humiliter exhiberentur. At viam quoque solito longiorem, quæ ab universo procedentium ordine tenenda erat, in ea parte, quæ a fronte ad frontem quadrigemini peristylii aperta est, & sub dio, Postulatores præaltis trabibus in terra defixis, textilique serico rubro ab imo ad summum convestitis, supraque telis ex cannabe extensis, ne solaribus radiis esset pervia, tegendam curaverunt. Onus verò Cereorum distribuendorum singulis agminibus, qui Supplicationem componerent, ita duo ex Cæremoniarum Magistris, selectique aliquot Patres ex iis Ordinibus Regularibus, qui sumptus in Canonizationem faciebant, inter se partiti fuerant, ut primi ope Acolythorum Cappellæ Pontificiæ Clericorum quadrilibres Cereos Cardinalibus, Patriarchis, & quibusdam aliis; trilibres ceteris e Pontificiæ Cappellæ corpore traderent, dum successivè in ipsum Sacellum intrarent; alteri autem singulis ex utroque Clero, qui Supplicationi intererant, dum bini transirent ante ligneum suggestum, quod comparatum ad hoc fuerat in loculamento sub porticu a læva exeuntium per supradictam portam ferream in peristylium. Dabantur verò ab his Cerei ardentes in Supplicatione deferendi non omnibus æquales, sed bilibres aut librales, vel selibræ pondere, aut quatuor unciarum, prout uniuscujusque coetus, aut personæ dignitas postularet.

Congregatis itaque Regularium, Monachorumque Familiis, Ecclesiarum Rectoribus & Clericis, Collegiatarum & Basilicarum Canonicis, confertoque jam ferme majoribus Ecclesiasticæ dignitatis Ordinibus Sixti IV, licet peramplo Sacello; viis quoque, quà suppliciter procedendum erat, per Milites circumseptis; interiori præterea Basilicæ parte quaternis armatorum hominum Ordinibus munitâ; submotâque e medio spectatorum turbâ undique jam irruente, coepta est dirigi a Cæremoniarum Magistris Supplicatio.

Prima procedentium acies complectebatur Pueros Hospitii Apostolici sancti Michaelis, ac Orphanos; Patres Tertii Ordinis sancti Francisci Recollectorum Gallos ex Conventu S. Mariæ Miraculorum; Eremitanos excalceatos Ordinis S. Augustini; Capuccinos; Mercenarios Ordinis beatæ Mariæ Redemptionis Captivorum e Domo apud sanctum Adrianum; Patres S. Honuphrii Ordinis Eremitarum S. Hieronymi Congregationis B. Petri de Pisis; Minimos sancti Francisci de Paula; Patres Tertii Ordinis sancti Francisci; Minores Conventuales, De Observantia, & eos, quos Reformatos appellant; Patres sanctæ Mariæ de Populo Ordinis sancti Augustini Congregationis Observantiæ Longobardiæ; Eremitanos ejusdem Ordinis, ex Coenobio sancti Augustini; Carmelitas Congregationis Mantuanæ apud Ecclesiam sancti Chrysogoni in Regione Transtyberina; Alios prædicti Ordinis B. Mariæ Virginis de Monte Carmelo ex Monasteriis sancti Martini in Montibus, sanctæ Mariæ Transpontinæ in Regione Burgi, & sancti Juliani in Exquiliis; Eremitas Montis Se-

tis Senarii Ordinis Servorum beatæ Mariæ Virginis e Cœnobiis sancti Marcelli, sanctæ Mariæ in Via, & sancti Nicolai vulgò de Arcionibus, olim in Archemoniis, ita nuncupati ab hujus cognominis familia, cujus Ecclesia san.me. Benedicti Papæ XIII. beneficentiâ est Patribus istis restituta post annum secularem millesimum septingentesimum vigesimum quintum: Patres Ordinis Prædicatorum sanctæ Mariæ supra Minervam & aliorum Cœnobiorum. Hujus primæ aciei corpora, quemadmodum & cetera alia, quæ in altera acie subsequebantur, unum ab altero Crux prælata tamquam regale Christi Domini vexillum & triumphale signum, discriminabat.

Secundam aciem Monasticæ vitæ Professores constituebant, videlicet, sancti Hieronymi Longobardiæ ad divi Alexii ædem in Colle Aventino; Canonici Regulares Sanctissimi Salvatoris Ordinis sancti Augustini ad divi Petri ad Vincula in Colle Exquilino; Monachi Congregationis Montis Oliveti Ordinis sancti Benedicti apud sanctam Mariam Novam, quam olim *minorem* nuncupabant, in Foro Boario; Monachi Congregationis Cœlestinorum e sancti Eusebii Monasterio ad Cimbrum, seu ad Marii Trophæa in Monte Exquilino; Monachi Ordinis Cisterciensis in unum corpus collecti, & unica sub Cruce incedentes, tam Congregationis Reformatæ sancti Bernardi ad Thermas, & sanctæ Pudentianæ ad radices Montis Viminalis, quàm Congregationis Etruriæ e Monasterio SS. Vincentii, & Anastasii ad aquas salvias, & Congregationis Longobardiæ ad sanctæ Crucis in Jerusalem; Monachi Congregationis Vallis Umbrosæ Ordinis sancti Benedicti apud sanctam Praxedem in capite Suburræ; Camaldulenses Ordinis ejusdem S. Benedicti apud sancti Gregorii maternam olim domum, mox ab ipso in Monasterium conversam, ad *Clivum Scauri*; Cassinenses Ordinis item sancti Benedicti e Basilica sancti Pauli extra Urbis mœnia in via Ostiensi; Canonici tandem Regulares sanctæ Mariæ de Pace Ordinis sancti Augustini Congregationis Lateranensis.

Præibat tertiam aciem Crux Cleri Secularis delata sicut aliæ Ordinum inter duos Acolythos ceroftata portantes: Subsequebantur Alumni Seminarii Romani; Rectores Ecclesiarum Parochialium Urbis, ac Vicarii perpetui, quibus, ut a ceteris de Clero discernerentur, Sanctissimus Dominus Noster nuper indulserat, ut circumpositam collo Sacerdotalem stolam in publicis Processionibus in posterum deferrent. Parochis succedebant Canonici Collegiatarum, idest sancti Hieronymi Illyricorum, sanctæ Anastasiæ, sanctorum Celsi & Juliani, sancti Angeli in Foro piscium, sancti Eustachii, sanctæ Mariæ in Vialata, sancti Nicolai in Carcere Tulliano, sancti Marci; & sanctæ Mariæ ad Martyres. Horum postremus erat Cleri Camerarius superpelliceo ac Sacerdotali stola redimitus. Canonici demum insignis Collegiatæ sanctæ Mariæ in Cosmedin, vulgo *Bocca della verità*; quæ ad hunc dignitatis gradum evecta est a san. mem. Benedicto XIII., qui Canonicis ejusdem Cappâ magnâ, atque

Quinque Canonizandorum Vexilla per utrumque Clerum, et S.R.C. Consultore.
Supplicatione e Vaticani Palatij Porticu in Principis Apostolorum Basilicam ded

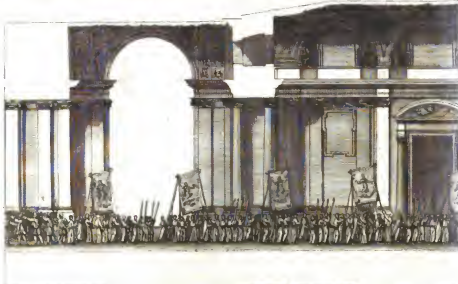

Io Bapta Sintes Sculp Romæ.

que Rocchetto insignitis facultatem præterea fecit præferendi Papilionis, & æreæ manualis ante ipsum campanulæ comportandæ ad instar aliarum Collegiatarum Insignium, & Basilicarum Urbis, Papilionibus & Campanulis utentium in signum Matricitatis: [a] Substitutæ eæ quippe sunt tubis illis argenteis veteris Testamenti, quæ adhibebantur ad congregandum Populum, dandumque profectionis signum, quoties castra movenda essent. Nec absimili quidem forma nostræ Campanulæ conflatæ sunt, si attendatur illarum tubarum descriptio apud Josephum libro 3. Antiquitatum cap. 11.: Pulsantur autem in Processionibus, ut sono vocis suæ ad Fidem & Ecclesiæ Congregationem quoslibet obvios vocent, & ad supplicandum simul cum aliis invitent. Antiquitatem ritus seculum octavum demonstrat. In secundo Concilio Nicæno, quod anno septingentesimo octogesimo septimo celebratum est, ubi agitur de celebri illa translatione reliquiarum sancti Anastasii Martyris, memoratur signa fuisse pulsata non ærea, sed lignea, quæ idcirco appellantur ibi: *Ligna sacra*: Cujusmodi sunt ea, quibus etiamnum utimur in diebus Tenebrarum; & perseverare usus eorum dicitur in Ecclesia Græca, Teste Amalario, qui libro 4. de Ecclesiast. off. cap. 21. ait: *Adhuc junior Roma, quæ antiquis temporibus sub uno domino cum antiqua Roma regebatur, usum lignorum tenet, non propter æris penuriam, sed propter vetustatem*: At reditus fiat ad Supplicationis ordinem. Post insignem sanctæ Mariæ in Cosmedin Collegiatam, aliæ antiquiores duæ subsequebantur, sanctæ Mariæ Transtyberim, & sancti Laurentii in Damaso, unà incedentes juxta pactam inter se quotannis alternationem. Tum Cleri, & Collegia trium Patriarchalium Basilicarum, unumquodque sub Cruce sua cum Papilione & Tintinnabulo, nempe sanctæ Mariæ Majoris, sancti Petri in Vaticano, & sancti Joannis in Laterano. Tribunal Ecclesiasticum & Civile Eminentissimi Romæ Urbis Vicarii, sive Jusdicentes pro eo, qui Præside R. P. D. Ferdinando Maria de Rubeis Archiepiscopo Tarsi Urbis Vicesgerente, Supplicatione transeunte consederant in comparatis sedibus extra gradus Portæ ferreæ sub Peristylio ad sinistram exeuntium, instructo agmine Lateranense Capitulum consectati statim sunt, ut si quæ fortè in via exorirentur contentiones & jurgia, sua auctoritate compescerent. Bini deinde procedebant Congregationis Sacrorum Rituum in Causis Sanctorum Consultores, Regulares quidem juxta admissionis duntaxat prioritatem; reliqui verò juxta dignitatis gradum, quem obtinebant; ita ut ultimò incederent, qui Episcopali charactere fulgebant: ceteris Præsulibus cederent in utraque Signatura simplices Referendarii. Post Consultores comportabantur magna quinque Beatorum inter Sanctos recensendorum Vexilla hastis auro undecumque illitis innixa, & laciniatâ coronâ ex textili serico phrygioque opere ornata: Unumquodque affabrè pictam unius Beati ad æternam in Cœlis gloriam evecti præferebat

[a] *Numeror. cap. 10.*

imaginem ; in altera verò parte mirum aliquod ab eo cum viveret, factum repræsentabat. Ex primariis singulorum Instituti Patribus octo quidem superpelliceis induti intortitia accensa usque ad pectus elata deferentes proprium Vexillum præibant : Quatuor verò alii oblongos sericos funes ex superiori Vexilli transversa hasta pendentes quotidiano suæ Religionis habitu non immutato sustinebant.

Primum omnium portabatur Vexillum beatæ Catharinæ de Ricciis Ordinis sancti Dominici a Confratribus Archiconfraternitatis sub titulo Nativitatis Domini Nostri Jesu Christi, quæ cum inter alia pietatis opera id sibi præcipuum sumpserit, ut divinam clementiam exoret pro Constitutis in ultimo mortis agone : *Degli Agonizanti*: passim appellatur. Duodecim verò Patres inclyti Ordinis Prædicatorum in deferendis intortitiis & funibus occupabantur.

Subsequebatur Vexillum beati Josephi a Leonissa, cujus hastas regebant Confratres Societatis Stigmatum sancti Francisci : Nec deerant qui sustinerent supradicto ordine & formâ intortitia & funes duo supra decem Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum Patres.

Confratres Archiconfraternitatis Confalonis ferebant tertium Vexillum beati Petri Regalati, cui aderant famulantes totidem, quot supra dictum est, Patres Ordinis Minoris sancti Francisci de Observantia, & Reformatorum.

Quartum erat Vexillum beati Camilli de Lellis, qui post fundatam a se Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Congregationem, ut numquam destitit, dum vixit, Ægrotantibus inservire, præsertim in Nosocomio sancti Spiritus; ita hujus Societatis Confratres summo sibi honori futurum ducebant, si illud deferrent. Voti compotes effecti illud portarunt. Patres illius Instituti funes & Intortitia tulerunt.

Ultimum dignioremque locum tenebat Vexillum beati Martyris Fidelis a Sigmaringa, cujus hastas alii Confratres præfatæ Societatis Sacrorum Stigmatum; funes verò & collucentia ante illud funalia, dignitatis gradu spectabiles alii Patres laudati Ordinis Capuccinorum gestabant.

Dum incœptum in Basilicam iter a Supplicantibus ita perficitur, Sanctissimus Dominus Noster tempus jam esse, quo & ipse procederet, commonitus, e superiori Palatii mansione venit per secretioris scalæ gradus in Aulam Apostolico Sacrario proximam ; ubi congregati Sanctitatis Suæ adventum præstolabantur R. P. D. Raynerius Simonetti Archiepiscopus Nicosiæ almæ Urbis Gubernator Vice-Camerarius vestitus cappâ, Conservatores Romani Populi Comes Joseph Zinanni, Comes Philippus Rocchi, Joannes Baptista Sampieri, & Marchio Marcus Correa Caput Regionum aureis togis induti, ac Orator Bononiæ Comes Fulvius Bentivolus Senatoriâ togâ patrio more formatâ, sed textili auro consutâ ex nuperrima Summi Pontificis concessione amictus; & quia nullus ex Prin-

Principibus Solii aderat, senior Conservatorum pro sublevando inter incedendum aptato utriusque Pontificiæ vestis oblongo syrmate substituitur. Intererant unà cum Ministris Acolythis Signaturæ Justitiæ Votantibus & Abbreviatoribus Diaconi Cardinales duo antiquiores, de Marinis scilicet, & Alexander Albanus sacris jam Levitici Ordinis indumentis ornati. Horum ministerio usus Pontifex, postquam in intimo cubiculo ejusdem Sacrarii paululum substitisset ut *Faldam* acciperet, apud Mensam in antedicta Aula præparatam, & instar lecti Paramentorum extructam induitur Amictu, Albâ, Cingulo, & Stolâ rubrâ, quæ omnia Postulatorum sumptibus confecta ad hanc solemnitatem fuerant, æquè ac indumenta alia sacra Pontificis, tum aliorum, qui in ministerio Altaris Sanctitati Suæ erant famulaturi: Cardinali Burghesio antiquioris Presbyteri vices supplente, & acerram porrigente thus de more injecit in thuribulum, sumptoque deinde magno ac peramplo Pluviali [quod *Mantum* appellant], & super ejus fibulam Formalio [Pectorale etiam dicitur, quod antiquum summi Sacerdotis Rationale repræsentat] gemmis & auri cælaturâ pretiosissimo; tandem sacrâ redimitus Tiarâ est, quæ, cum triplici coronâ componatur, Regnum communiùs vocitatur: [a] *In signum enim imperii Summus Pontifex utitur Regno; & in signum Pontificalis dignitatis utitur Mitra*; & præcedente Cruce elatâ inter candelabra septem ab Auditore Rotæ Subdiacono Apostolico Tunicellâ induto pedes exivit in proximum Sixti IV. Sacellum. Flos illuc & splendor Ecclesiastici Ordinis omnis convenerat, qui tot distinctus dignitatum & munerum gradibus Sponsam Christi, sanctam videlicet Ecclesiam varietate circumdatam objiciebat intuentium oculis: Aderant enim Cardinales, quos juxta cujusque sacri Ordinis gradum speciosa vestis discriminabat: Aderant Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates non minùs dignitate, quàm doctrinâ conspicui, qui rubrum omnes sine discrimine gerebant Pluviale: Aderant Prælati Romanæ Curiæ & genere & muneribus illustres, inter eos verò aliqui Cappam, aliqui Superpelliceum supra Rocchettum induerant: Ceteri autem de more Pontificiæ Cappellæ consueto amiciebantur habitu. In eorum conspectum cum se dedisset Pontifex, assurrexerunt omnes: Papa autem producto super eos Crucis signo venit ad Faldistorium paratum ante Altare, ubi deposito Regno procubuit, & aliquantisper oravit; mox surgens, ex libro quem coadjuvantibus duobus ex Assistentibus Præsulibus sustinebat Eminentissimus Carafa, præcinuit Hymnum: *Ave Maris Stella*; ad cujus tres subsequentes versiculos, quos Cantores Cappellæ prosequuti sunt, iterum genuflexus permansit. Denuo surgens accepit Mitram, & in sella gestatoria se composuit, in qua sedens duos magnos cereos, aliumque minorem arabicè pictos recepit ab Eminentissimo D. Cardinali Portocarrero, quem supra innuimus ad postulandam Canonizationem Procura-

a *Innoc. III. serm. de S. Silvestro.*

curatorem electum. Cerei grandes, nullo adstante ex Principibus Solii, quorum alicui Summus Pontifex honorem, ut illos ante Se accensos deferat, solet concedere, nemini traditi sunt; parvus autem velo ad excipiendas liquantis ceræ guttas, ne supra manum fluerent, aptè composito circumligatoque, ardens a Sanctitate Sua delatus est in hac Supplicatione, quæ multo breviori itinere, quàm altera illa prima, completa est; itum quippe fuit a Regia Aula per gradus magnæ scalæ usque ad marmoreum Constantini Simulacrum: hinc flectendo illico in dexteram sub amplum Vaticanum Xystum; ex eo intra Templum ingressus est factus. Utriusque hujus Supplicationis delineamentum inter cetera in calce hujus Operis sub *numero tertio* positum conspicere licebit. Procedebant autem bini, ac bini accensos cereos portantes, primò Scutiferi Papæ laneâ togâ rubri coloris cum Capitio item laneo, non circa collum aptato, sed inverso super scapulas, atque uncinulo ante pectus colligato Caudatariorum more induti, juxta novissimam Sanctissimi Domini Nostri Papæ concessionem: Procuratores Generales Ordinum locum habentium in Cappella singuli habitu Regularis Instituti sui: Cubicularii extra Cameram, qui laxam & ipsi togam Scutiferorum togæ non absimilem gerebant; Capitium verò non inflexum, sed circa collum aptatum & æquè per humeros fluens in parte superiori tenuissimo serico rubro coopertum ad normam enunciati Indulti Pontificii.

Eodem prorsus modo amicti erant Cappellani communes & intimi, quorum sex primi Pontificias Mitras atque Tiaras gemmis margaritisque pretiosissimis ornatas gestabant, & qui succedebant post Procuratorem Fiscalem Cameræ: Commissàrius enim tamquam Referendarius locum inter ipsos acceperat: Sequebantur Advocati Consistoriales lanea veste violacei coloris, quam in aliis publicis actionibus adhibere solent, cum suo capitio: Succedebant Cubicularii honoris & intimi Papæ consuetâ togâ, & rubro sine pellibus capitio ornati: Post hos Chorus seu Schola Cappellanorum Cantorum Pontificiorum cum superpelliceis psallens Virgini, quæ Regina Sanctorum est, reliquum Hymni: *Ave Maris Stella*, quem Papa præcinuerat. Proximi erant his Rocchetto, & superpelliceo induti RR. PP. DD. in utraque Signatura Referendarii; Canonici ii trium Patriarchalium, qui, Subdiaconi, Diaconi, & Presbyteri Assistentis munia obeuntes in Cappellis Pontificiis, ad præscriptum literarum Apostolicarum Alexandri Papæ VII. sub annulo Piscatoris die x. Junii MDCLVII. expeditarum inter præfatæ Signaturæ Referendarios connumerantur, nisi alterius muneris causâ, vel specialis prærogativæ altiorem digsioremque locum occupent, ut modò contigit R. P. D. Theodoro Boccapadulio Canonico Liberiano, Subdiaconatus officio fungenti, quem dignis favoribus prosequutus Sanctissimus Pater quotidiano Rocchetti usu & loco in Protonotariorum scamno decoravit, sine præjudicio jam eisdem Adjunctorum: Tum subibant Abbreviatores de Parco

co majori; in Signatura Justitiæ Votantes ab eodem Alexandro Acolythi constituti; Clerici Cameræ, & Sacræ Romanæ Rotæ Auditores, quorum junior ad lævam habebat tamquam comitem R. P. Magistrum Aloysium Nicolaum Ridolphi Ordinis Prædicatorum proprii Instituti vestibus amictum Sacri Palatii Magistrum. Sequebantur Auditores, duo postea ex intimis Cappellanis Sanctitatis Suæ cum Regno & Mitra levioribus ad frequentiorem usum Pontificis; Acolythus Apostolicus motans Thymiamaterium ante Crucem, quam R. P. D. Alphonsus Clemens de Aroztequi in Romana Rota pro Castellæ Regno Auditor, sacris subdiaconalibus vestibus indutus, ac a duobus Magistris Ostiariis stipatus, continuò efferebat in medio septem Candelabrorum aureorum a totidem aliis Acolythis delatorum. Post Crucem gradiebantur R. P. D. Claudius Franciscus de Canilliac alter sacræ Rotæ Auditor Gallus, qui Subdiaconi munus obire debebat in Missa, & ob id Ministerii sui vestibus pretiosis pro hac solemnissima actione, ut dictum est, comparatis insignitus erat; exceptus inter Diaconum & Subdiaconum Alumnos Collegii Græci, suffectos Monachis ex Monasterio Cryptæ ferratæ aliàs evocari solitis ad decantandam Epistolam & Evangelium Linguâ Græcâ; deinde Patres Societatis Jesu in Vaticana Basilica Pœnitentiarii Sacerdotali amictu decori, & a duobus præeuntibus sibi puerulis ferulas, seu oblongas virgas inter florum manipulos gestantibus præsignati: Abbates Generales Canonicorum Regularium Lateranensium, & sancti Basilii locum obtinentes in Cappella Pontificia: Ecclesiarum Antistites non Assistentes Pontificio Solio, eidemque Assistentes juxta propriæ dignitatis & ordinationis gradum, sive Episcopatus, sive Metropolis vel Patriarchatus inter se invicem deferentes sibi locum & honorem; omnes rubro Pluviali amicti & Mitrâ textili lino confectâ, vel peculiari suæ Nationis & ritus sacro tegumento. Incedebat post hos Sacer Apostolicus Senatus, Diaconi nempe Cardinales cum Dalmaticis, Presbyteri cum Casulis, Episcopi cum superpelliceo præter Rocchettum, Pluviali & Formalio ex unionibus tres veluti pineas efformantibus, singuli tamen uniformes Mitras ex textili damasceno coloris albi insigniti, addito etiam supra Rocchettum compositoque circa collum amictu, cujus usum olim Cardinalibus tantùm reservatum, Benedictus Papa XIII. ad Episcopos etiam extendit, dum sacris vestibus ornati interessent in Pontificio Sacello, vel alibi, nactus occasionem Concilii Romani, quod ipso Præside celebratum est in Lateranensi Basilica anno seculari millesimo septingentesimo decimo quinto. Progrediebantur demum Orator Bononiæ, Conservatores Populi Romani, & Almæ Urbis Gubernator Vice-Camerarius, ac prope Pontificem alta sede subvectum tres alii Diaconi Cardinales, duo scilicet antiquiores tamquam Assistentes, tertius verò Carolus Maria Sacripantes sanctæ Mariæ in Porticu inter eos medius, Alba, Orario, & Dalmatica Postulatorum ære comparatis indutus, ut Evangelii

gelii ac Rei Divinæ Minister; nec aberant pro fimbriis anterioribus vestis Pontificiæ elevandis, cum e Sellari descenderet Papa, duo Auditores Rotæ.

Speciosissimam hanc & summæ religionis pompam postremò concludebat Beatissimus Ecclesiæ totius Moderator, ac Pastor Populorum omnium, quem non jam honor commendabat vestium, sed splendor virtutum eximiæque doctrinæ.

Hunc sublimi in sella, ut dictum est, compositum, accensumque cereum sinistrâ sustinentem, dexterâ acclamantes versus ad benedicendum expeditâ circumpedes rubro sago induti super humeros portabant; ejus latera custodientes hinc inde erant Procœtones, & Dynastæ, selectaque Helvetiorum manus armata præter binos intimos Cubicularios, qui ad majestatem potiùs quàm ad tutelam duo Pavonica Flabella ab una & altera sedis parte erecta sustulere, statimac Papa extra ferreos Sacelli Syxtini cancellos delatus sub pensili umbella exceptus fuit; hujus autem umbellæ hastas argento illitas octo Referendarii per vices mutandi deportarunt. Post Pontificem ibat medius inter duos Assistentes intimos ejus Cubicularios R. P. D. Marius Millini Sacræ Rotæ Auditorii Decanus pari Collegarum suorum habitu indutus, cum linea vitta e collo pendente ad suscipiendam Mitram, cum eam Pontifex deponeret, opportunè destinatus: Claudebant extremam Supplicationis partem Protonotarii aliique nonnulli Prælati, qui ex privilegio eorum scamno fuerant adjuncti; utrosque tamen Cappa magna, ut erant vestiti, antecedebant RR. PP. DD. Flavius Chisius, & Joannes Baptista Mesmer, primus Auditor, alter Thesaurarius Cameræ Generalis. Protonotarios subsequebantur Mendicantium Ordinum Magistri Generales, quilibet habitu Instituti sui; & postremò a tergo conferta Militum Helvetiorum manus, quæ turbam cohiberet.

Ubi Pontifex venit in Porticum ante Basilicam, Capitulo Vaticano eidem occurrente, Musicisque concentu gravi concinentibus laudem Romano Pontifice dignam antiphonâ illâ: *Tu es Petrus*: statim introivit in Templum, quod & si mole ipsa & opere magnificentissimum sit, nec ulli quotquot in terris sunt, comparandum; tamen omni ornamentorum genere, quæ excogitari possunt ingenio, tantum ei dignitatis ac majestatis eo tempore accesserat, ut Sanctissimus Pater testatus sit, cum inter stragulas vestes, quibus parietes contegebantur, omnia auro collucerent & facibus, ita se animo commotum fuisse, ut in tam speciosa Militantis Ecclesiæ forma [a] Civitas sancta Hierusalem descendens de Cœlo & habens claritatem Dei, qui illuminavit eam, sibi videretur ostendi. Immaculato quoque Agno, qui lucerna [b] est Civitatis illius non indigentis sole neque luna, ut cum Senioribus phialas aureas plenas odoramentorum, orationes scilicet offerret, ad Sacellum Sanctissimæ Tri-

a *Apoc. 21.* b *Apoc. ibid.*

Trinitatis, ubi ille in medio Throni ſuper Altare ſtans tamquam occiſus, quia ſpecie panis & vini velatus, palam erat expoſitus, deſcendens de ſella Pontifex contendit, ac in genua provolutus coram oravit; receptis mox, quas ante precandum reliquerat, Mitrâ & candelâ iterum elatus ſubvectus eſt ſupplici eodem ritu in caveam Theatri. Novas Deo preces ante Aram principem, ſub qua corpora Apoſtolorum Urbis Patronorum condita ſunt, porrecturus, depoſito iterum cereo, qui ſervandus deinceps erat a ſuo Pincerna D. Paulo Zani accenſus uſque ad finem Actus ſolemnis Canonizationis, deſcendit e ſede, & infulâ circumdatus procubuit ſuper faldiſtorium, a quo cum poſt orationem ſurrexiſſet, producto ſuper adſtantes Cardinales, ceteroſque alios hinc & inde diſpoſitos Crucis ſigno, eminens Solium petivit, ſeditque in digniſſima illa Petri Cathedra, unde tantam accipit auctoritatem, ut unus ligandi atque ſolvendi, acceptis Regni cœleſtis clavibus habeat: Debitam proinde reverentiæ ſignificationem eidem exhibituri omnium primi Eminentiſſimi Patres, per anticos Solii gradus aſcendentes, ſalutatâ priùs, dum per medium ſuperioris areæ tranſirent, profunda capitis ac humerorum inclinatione Crucifixi imagine ſuper altare poſitâ, manum dexteram ſedentis Pontificis ſub auriphrygio Pluvialis detentam oſculati ſunt. Cardinalibus ſucceſſere Epiſcopi Aſſiſtentes & non Aſſiſtentes, Abbates & Pœnitentiarii ſacris veſtibus ornati; qui hac uſi ſunt methodo, ut ſinguli quidem de genu Crucem & Papam pari ritu adorarent; in planitie verò Solii flexo poplite dextero, qui delibuti Chriſmate erant, dexterum ſuæ Sanctitatis genu; ceteri pedem deoſcularentur.

Officio hoc ita præſtito ad priſtina loca omnes ordine regrediebantur. Qui ſcire velit, quem quiſque locum occuparet, adeat delineatam Theatri Tabulam, vel Ornatus deſcriptionem inferiùs apponendam. Conſidentibus omnibus deductus primò eſt a D. Venantio Philippo Pierſanti Cæremoniarum Magiſtro de numero Participantium, ut aſſideret ſuper nudum faldiſtorium in ſumma planitie Solii dextrorſum poſitum, Eminentiſſimus Cardinalis Caraſa Epiſcopus Aſſiſtens, loco Eminentiſſimi Thomæ Ruſo Decani, qui etſi præſens, præpeditus tamen ſenio ab hoc ſe munere optavit eximere. Tum D. Nuntius Sperandio alter Cæremoniarius, ad ejuſdem ſolii anteriores gradus adduxit Cardinalem Portocarrero Procuratorem ad poſtulandam Canonizationem, ut ſupra diximus, electum, cui ad lævam comes incedebat Virgilius Montecatinus Conſiſtorialis Aulæ Advocatus caputio & veſte, ut moris eſt, indutus ad inſtandum ſpecialiter a SS. D. N. ſelectus: Ambo, monente Cæremoniario & aliquantulum præeunte, Altare & Papam honore merito coluerunt; Cardinalis quidem profundè caput inclinans; Advocatus verò genu uſque ad terram demittens. Ante imum Solii gradum cum perveniſſent, ſtantis Eminentiæ ſuæ nomine, ſic Sanctitatem Suam D. Advocatus

tus genuflexus rogavit, instanter petens, ut beatos Fidelem, Camillum, Petrum, Josephum, & Catharinam inter Sanctos referret.

BEATISSIME PATER.

Reverendissimus D. Cardinalis Joachim Portocarrero hic præsens instanter petit per Sanctitatem Vestram Catalogo Sanctorum Domini Nostri Jesu Christi adscribi, & tanquam Sanctos ab omnibus Christifidelibus pronunciari venerandos, beatum Fidelem a Sigmaringa Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, beatum Camillum de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatorem, beatum Petrum Regalatum ejusdem Ordinis Minoris de Observantia, beatum Josephum a Leonissa recensiti Ordinis Minorum Capuccinorum, & beatam Catharinam de Ricciis Ordinis S. Dominici.

Dum hæc circa Solium peraguntur, ii tantum qui in illo locum obtinent, stant; ceteri in suis locis sedent, candelis nequaquam extinctis. Non sine Beatorum laudibus huic postulato respondit D. Cajetanus Amato ab Epistolis ad Principes, rubro amictu circumdatus de more intimorum Cubiculariorum, & stans in planitie Solii ad sinistram Papæ, quem flexo genu coluit in principio, & quoties inter dicendum nominavit.

AD PRIMAM INSTANTIAM.

Maximam omnium in hac Alma Urbe sacratissimi hujus diei celebritatem sanctis Apostolorum Principibus Petro & Paulo, quorum sacra pignora coram veneramur, consecratam mirificè ornant & augent oblatæ preces, quibus tot Christifidelium omnium Ordinum nomine instanter petitur, ut publicus solennisque cultus a supremo Sanctissimi Patris ac Domini Nostri judicio decernatur beatis Fideli a Sigmaringa laudatissimi Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, Camillo de Lellis Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatori, Petro Regalato ejusdem Ordinis Minorum de Observantia, Josepho a Leonissa dicti itidem Ordinis Capuccinorum, ac beatæ Catharinæ de Ricciis Virgini Moniali ex inclyta S. Dominici Religione. In cœlesti autem hac sempiterni triumphi causa nihil sane prætermisit Sanctissimus Pater, quod juxta sapientissima Antecessorum suorum Romanorum Pontificum instituta aut disquirere potuerit debita in rebus accuratè agendis prudentia; aut impetrare possit christiana pietas cum assiduis obsecrationum suffragiis, jejuniis & eleemosynis conjuncta. Itaque persuasum habet fore nimirum, ut singulares eorumdem Beatorum virtutes, res præclarè gestæ, illustria exempla atque insignia merita, tot etiam ab omnipotenti Deo ad ipsorum invocationem patratis miraculis comprobata in sacri cultus incrementum divinique nominis gloriam cedant; in catholicæ Religionis christianæque disciplinæ utilitatem & ornamentum redun-

redundent; ad imitandas virtutes, æmulandaque charismata ejusmodi studium & incitamentum afferant, & opportunum denique ac salutare nobis in tribulationibus & calamitatibus undique irruentibus levamen ac præsidium de Cælis promereantur. Eapropter hodiernum diem, qui omnibus lætitiis verisque gaudiis celebrari quotannis consuevit, splendidiorem solito veluti illuxisse putat, quo pia & ardentia christianorum Populorum, inclytarum Nationum ac potissimum Italiæ, & Religiosorum Ordinum vota tandem rata faciat & cumulatissimè lætificet. Verum cum hujusmodi gravissimum, quod Deo auctore suscepit, negotium commune sit cælestium atque mortalium Civium; ut eodem superno Numine adspirante, rite sancteque perficiat, sapientissimè censet, inde invocandum esse lumen, unde Beatis istis tanta data est sapientia ac virtus, ut vincerent & immortalem sibi in Cœlis gloriam compararent. Jubet proinde, omnes, quotquot hic frequentes adsunt, Christifideles ac præsertim Venerabiles Fratres suos S.R.E. Cardinales, ceterosque insignes Ordines ad hanc principem Aram in genua provolutos misericordiarum Patrem & Deum totius consolationis una secum obsecrare, ut beatissima inprimis Dei Genitrice semper Virgine Maria deprecante, atque iisdem Apostolorum Principibus sanctisque omnibus suffragantibus ac bene faventibus, per Apostolicam sententiam arcanum voluntatis suæ mysterium pandere non dedignetur.

Audita responsione, Cardinalis Portocarrero cum salutasset Pontificem, redjit iisdem comitantibus ad locum, unde discesserat, inter alios Cardinales sui Ordinis; Papa verò relictâ eminenti sede, non autem Mitrâ quam semper retinuit, venit ad faldistorium in ipsam Solii aream a Clericis Cappellæ tunc delatum, & super illud procubuit, ceteris quoque in suis locis genuflectentibus. Tum duo Cantores habentes ante se Litaniarum librum positum super ligneum scabellum in Theatri cavea ad cornu Epistolæ Altaris, ita genuflexi ut cornu Evangelii prospicerent, Litanias Sanctorum cecinere usque ad ultimum versiculum *Agnus Dei* inclusivè: Choro alternis respondente. Omnibus post Litanias surgentibus D. Cardinalis Portocarrero, eodem ac prius ritu & comitatu ante infimum Solii gradum iterum deductus pro Canonizatione instantiùs oravit: Advocato ejus nomine Sanctitatem Suam in sublimi Cathedra jam sedentem ita compellante.

BEATISSIME PATER.

Reverendissimus D. Cardinalis Joachim Portocarrero hic præsens instanter & instantiùs petit per Sanctitatem Vestram Catalogo Sanctorum Domini Nostri Jesu Christi adscribi, & tanquam Sanctos ab omnibus Christifidelibus pronunciari venerandos, beatum Fidelem a Sigmaringa Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, beatum Camillum de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatorem, beatum Petrum Regalatum ejusdem Ordi-

nis Minorum de Observantia, beatum Josephum à Leonissa recensiti Ordinis Minorum Capuccinorum, & beatam Catharinam de Ricciis Ordinis S. Dominici.

Huic item instantiæ laudatus idem Brevium ad Principes a Secretis responsum dedit his verbis.

AD SECUNDAM INSTANTIAM.

QUò instantiùs petitur eò ferventiùs obsecrationibus insistendum, atque opem etiam & gratiam Spiritus sancti implorandam esse censet ac præcipit Sanctissimus Pater. ut ille Paraclytus catholicæ Ecclesiæ Sanctificator & Custos Spiritus, veniens cœlitùs, emittat lucis suæ radium, utque in tanto judicio doceat omnem veritatem.

Regreditur ergo Cardinalis, comite Advocato Cæremoniarumque Magistro ductore, ad suum pristinum locum. Papa verò surgens descendit ad faldistorium a Solii area non remotum; Diacono Cardinali de Marinis, qui ad Sanctitatis Suæ dexteram assistebat, omnes monente alta voce, ut orarent, hoc tantum verbo prolato: *Orate*; Sanctissimus Pater, ceterique omnes depositis Mitris, submississque genibus perseveraverunt orantes silentio, donec alter Diaconus Cardinalis Alexander Albanus Assistens a sinistris, cunctorum primus stans clara pariter & alta voce dixit: *Levate*: quo audito surrexerunt omnes; & Sanctitas Sua ibidem subsistens, ministrantibus candelam & librum Episcopis Assistentibus, manumque ad eum sustinendum admovente Cardinali Carafa, præcinuit Hymnum: *Veni Creator Spiritus*; quem statim prosequuti sunt Cappellæ Cantores. Sanctissimus autem postquam in genua provolutus unacum aliis expectasset, dum absolveretur cantus trium subsequentium versuum, Mitrâ redimitus adscendit ad sedem, ubi eam iterum deponens stetit: Completo Hymno duo Cantores cecinere ℣. *Emitte Spiritum tuum & creabuntur*, respondentibus aliis: *Et renovabis faciem terræ*. Interim viam monstrante Cæremoniario, Cerostata ex abaco accepta cum candelis accensis portarunt Acolythi duo Signaturæ Votantes ante Solii gradus, ibi consistentes usque ad finem Orationis, quam illico Papa cecinit ex libro sibi ut supra dictum est, allato.

OREMUS.

DEus, qui corda Fidelium Sancti Spiritus illustratione docuisti: da nobis in eodem Spiritu recta sapere, & de ejus semper consolatione gaudere. Per Christum Dominum nostrum. ℟. Amen.

Post collectam sedit Pontifex, & Mitrâ ornatus D. Advocatum tertiò

tiò postulantem Eminentissimi Procuratoris nomine, ut quinque Beati inter Sanctos recenserentur, audivit. Accesserant quippe ambo, ut priùs a Magistro Cæremoniarum deducti: Alloquentis verò, hæc fuere verba.

BEATISSIME PATER.

REverendiss. D.Cardinalis Joachim Portocarrero hîc præsens instanter, instantiùs, & instantissimè petit per Sanctitatem Vestram Catalogo Sanctorum Domini Nostri Jesu Christi adscribi, & tanquam Sanctos ab omnibus Christifidelibus pronunciari venerandos, beatum Fidelem a Sigmaringa Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, B. Camillum de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatorem, B. Petrum Regalatum ejusdem Ordinis Minorum de Observantia, B. Josephum a Leonissa recensiti Ordinis minorum Capuccinorum, & beatam Catharinam de Ricciis Ordinis S. Dominici.

Tertiæ huic instantissimæ postulationi hoc modo respondit idem D. Cajetanus Amatus ab Epistolis.

AD TERTIAM INSTANTIAM.

OMnipotenti Deo triumphalis hujusce actionis auctori, auspici ac ductori tandem obsequendum esse intelligens Sanctissimus Pater, nihil obstare putat, quod christianæ plebis lætitiam jamdiu conceptam expectatamque diutius differre, & debitum hisce Beatis Sancti nomen cum publica sollennique veneratione recolendum ampliùs morari possit. Itaque Apostolico Decreto, quod suo ipse ore mox prolaturus est, referet inter Sanctos quidem Martyres Fidelem a Sigmaringa, inter Sanctos verò Confessores non Pontifices Camillum de Lellis, Petrum Regalatum, & Josephum a Leonissa, ac demum inter Sanctas Virgines non Martyres Catharinam de Ricciis; ut omnes Christifideles & luculentissima virtutum in terris, quæ imitentur, exempla, & potentissimos novosque in Cœlis habeant patronos; quorum patrocinio tuti Deum mirabilem in Sanctis suis magnificantes, non solùm mundanas vices & adversas tempestates fortiter sustinere ac superare valeant; verùm æterna etiam cum ipsis jam Sanctorum Civibus & Domesticis Dei in cœlesti Hierusalem societate conjuncti, Angelorum choris interesse, cum beatissimis Spiritibus gloriæ Conditoris adsistere, præsentemque Dei vultum cernere mereantur.

Recedente post hæc memorato Secretario inter alios intimos Cubicularios, surgentibusque cum Sacro Apostolico Senatu, quotquot ex multis, & variæ dignitatis membris unum Christi Corpus visibili ejus capiti unitum eo tempore repræsentabant; unicus veritatis Interpres, & Religionis Antistes in Petri Cathedra sedens Mitrâ redimitus ex oblato per

Assistentes Episcopos libro, legens hanc de Sanctitate Servorum Dei Fidelis a Sigmaringa Martyris, Camilli, Petri, ac Josephi Confessorum, & Catharinæ de Ricciis Virginis sententiam protulit.

AD honorem Sanctæ & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Christianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Nostri Jesu Christi, beatorum Apostolorum Petri, & Pauli, ac Nostrâ; maturâ deliberatione præhabitâ, & Divinâ ope sæpiùs imploratâ, ac de Venerabilium Fratrum nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Urbe existentium consilio, beatos Fidelem a Sigmaringa Martyrem, Camillum de Lellis, Petrum Regalatum, Josephum a Leonissa, Confessores, ac Catharinam de Ricciis Virginem, Sanctos, ac Sanctam esse decernimus & definimus, ac Sanctorum Catalogo adscribimus: Statuentes ab Ecclesia universali illorum memoriam quolibet anno, die eorum natali, nempè Fidelis die vigesima quarta Aprilis inter Sanctos Martyres, Camilli decima quintâ Julii, Petri decimatertiâ Maii, Josephi quartâ Februarii, inter Sanctos Confessores non Pontifices, & Catharinæ decimatertiâ ejusdem mensis Februarii inter Sanctas Virgines non Martyres, piâ devotione recoli debere: In nomine Pa✠tris, & Fi✠lii, & Spiritus✠Sancti. Amen.

Tunc D. Advocatus Montecatinus, Sententiam ita prolatam, a Cardinale Portocarrero libentissimè excipi acceptarique, & ab eodem maximas ob id Pontifici gratias agi, eique supplicare, ut Apostolicæ lite-

literæ de more ſuper ea darentur, Eminentiſſimi Principis nomine Sanctiſſimo Domino Noſtro expoſuit videlicet.

BEATISSIME PATER.

IDem Reverendiſſimus D. Cardinalis Joachim Portocarrero hic præſens acceptat pronunciationem a Sanctitate Veſtra factam, eidemque gratias immortales agit, ac enixè ſupplicat; ut Sanctitas Veſtra ſuper Canonizatione eadem Literas Apoſtolicas dignetur decernere.

Aſſentiens petitioni Papa ſimplex hoc verbum protulit: *Decernimus:* ſtatim verò Eminentiſſimus Procurator Solii gradus aſcendens, cum genu & manum Sanctitati ſuæ deoſculatus fuiſſet, ad Cardinalium ſubſellia ſuo loco ſeſſurus remeavit. Tunc prædictus D. Advocatus Montecatinus poſt genuflexionem ſtans, ita Protonotarios, & Notarios appellavit ad eos converſus.

ROgantur omnes Protonotarii, & Notarii hic præſentes, ut ſuper hujuſmodi ſolemnis Canonizationis actu unum vel plura, publicum ſeu publica, Inſtrumentum vel Inſtrumenta conficiant ad perpetuam rei memoriam.

Protonotariorum præſentium antiquior pro omnibus ſpopondit dicens: *Conficiemus:* & advocatis Teſtibus, qui circa Solii aream adſtabant, familiaribus Papæ, ſubdidit: *Vobis Teſtibus:* ſuoque loco, & tempore rem totam, ut infra referetur, ex officio tranſcripſit in Tabulas.

Debitas poſt hæc laudes & gratias Deo Optimo Maximo Sanctitas Sua redditura ſurrexit depoſitâ Mitrâ, omnibus pariter conſurgentibus; & manum admovente Epiſcopo Cardinali Caraſa ad librum per ſeniores Aſſiſtentes Præſules ſuſtentatum, ex eo alta voce concinuit hymnum *Te Deum &c.* quem Chorus Muſicorum integrè uſque ad finem proſequutus eſt.

Inchoante Pontifice prædictum hymnum, datoque per Cæremoniarium ſigno, illico auditus eſt Tubarum clangor Tympanorumque pulſus, æneorum tormentorum ſtrepitus, & totius Eccleſiarum Urbis æris campani ſonitus; nec minor omnium tota urbe plauſus ac lætitia fuit; cum fortiſſimum ſibi præſidium contra tela nequiſſimi hoſtis omnes ad promitterent meritis horum Sanctorum, [a] qui de ſua felicitate ſecuri de noſtra ſunt adhuc incolumitate ſoliciti; longam proinde adprecabantur annorum ſeriem vigilantiſſimo Dominici Agri Cultori, a quo tantum ad æternam ſalutem adipiſcendam adiumentum accepiſſent.

Completo a Cantoribus hymno, Diaconus Cardinalis Marinus ad dexteram Papæ Aſſiſtens, ibidem cantavit ℣. *Orate pro nobis ſancti Fidelis, Camille, Petre, Joſeph, & Catharina*, & Cantores ſubdidere ℟. *Ut digni efficiamur promiſſionibus Chriſti.* Tunc

a *Ex lib. S. Cypriani Ep. & M. de Mortalit.*

Tunc accedentibus Acolythis ante imum Solii gradum cum candelabris accenſis; Præſulibuſque Papæ candelam miniſtrantibus, & librum quem etiam de more Cardinalis Epiſcopus ſuſtinebat, Sanctitas Sua omnium vota in unum collecta, interpoſito novorum Sanctorum patrocinio confidenter obtulit Deo, per hanc a ſe cantu feriali recitatam orationem.

O R E M U S.

OMnipotens & mirabilis Deus in Sanctis tuis, qui beatorum Fidelis Martyris, Camilli, Petri, Joſephi Confeſſorum, & Catharinæ Virginis merita ſolemni glorificatione clareſcere voluiſti: concede propitius, ut quæ ſunt triumphantis Eccleſiæ ornamenta, nova ſint militantis præſidia. Per Dominum &c.

Poſt orationem Acolythi Candelabra ad Abacum reportaverunt. Pontifex verò adhuc ſine Mitra apud ſuam ſedem conſtitit; etenim Cardinalis Sacripantes Diaconi munus expleturus in Miſſa, digreſſus e ſupremo Altaris gradu, quem locum poſt Obedientiæ obſequium cum aliis Pontifici præſtitum Canonizationis actione nondum incœptâ occupaverat, comitante Cæremoniarum Magiſtro in Aream Throni Pontificii conſcendit, ibique ſiſtens ad ſiniſtram Sanctiſſimi Patris, paululum erga illum converſus inclinatuſque, pro expiatione Populi conſuetam cecinit Confeſſionem, additis novorum Sanctorum nominibus poſt nomina ſanctorum Apoſtolorum ut infra &c.

COnfiteor Deo omnipotenti, beatæ Mariæ ſemper Virgini, beato Michaeli Archangelo, beato Joanni Baptiſtæ, ſanctis Apoſtolis Petro & Paulo, beatis Fideli, Camillo, Petro, Joſepho, & Catharinæ, omnibus Sanctis & Tibi Pater: *quia peccavi nimis cogitatione, verbo & opere, mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa: Ideo precor beatam Mariam ſemper Virginem, beatum Michaelem Archangelum, beatum Joannem Baptiſtam, ſanctos Apoſtolos Petrum & Paulum, beatos Fidelem, Camillum, Petrum, Joſephum, & Catharinam, omnes Sanctos &* Te Pater *orare pro me ad Dominum Deum noſtrum.*

Qua finita, cum jam præmonitus detuliſſet R. P. D. Clemens de Aroztequi Papalem Crucem ante ejuſdem Solii gradus, eamque genuflexus ſuſtineret elatam, Pontifex ſuper adſtantes abſolutionem fecit de more, cantando ex libro.

PRecibus & meritis beatæ Mariæ ſemper Virginis, beati Michaelis Archangeli, beati Joannis Baptiſtæ, ſanctorum Apoſtolorum Petri & Pauli, beatorum Fidelis, Camilli, Petri, Joſephi, & Catharinæ & omnium Sanctorum, miſereatur veſtri omnipotens Deus, & dimiſſis peccatis veſtris perducat vos ad vitam æternam. ℟. *Amen.*

Indul-

Indulgentiam, absolutionem & remissionem peccatorum vestrorum tribuat vobis omnipotens & misericors Dominus. ℟. *Amen.*

Benedictionem quoque solemnem impertiendo addidit.

Et benedictio Dei omnipotentis Pa † tris, & Fi † lii, & Spiritus † Sancti descendat super vos, & maneat semper. ℟. *Amen.*

Extinctis deinde cereis, finis imponitur integræ actioni cooptandi in Sanctorum Cœtum Dei Servos, virtutibus & signis præstantes; solemne enim Sacrum, de quo modò dicetur, tali tempore olim factum non fuisse, testatur in sua eruditissima dissertatione Franciscus Maria Phæbeus Archiepiscopus Tarsi, & Cæremoniarum Moderator eximius. Vulgata ea est a Dominico Cappello altero Cæremoniarum Magistro una cum Actis Canonizationis sanctorum Petri de Alcantara, Mariæ Magdalenæ de Pazzis a san. mem. Clemente IX., adstante in sublimi Thalamo Serenissima Suecorum Regina Christina Alexandra celebratæ die XXVIII. Aprilis, in quem anno millesimo sexcentesimo sexagesimo inciderat Dominica in Albis. Ceterum posse aliquem Sanctum dici, aut sine Missæ Sacrificio, utpote Actione ab ipsis solemniis prorsus separata, aut eodem Sacro in sequentem diem etiam translato, nec semper facto per Summum Pontificem, vel ipso præsente vetustis monumentis omissis, recentior comprobat celebritas, qua decem ab hinc annis fel. rec. Clemens XII. Sanctissimi Domini Nostri Prædecessor Divorum numero inseruit Vincentium a Paulo, Joannem Franciscum Regis, Julianam de Falconeriis, & Catharinam Fliscam Adurnam. Etenim octogenario Major cum esset; timeretque, ne nimiâ morâ & labore gravaretur, prolata de eorum Sanctitate Sententia, receptisque, dum Chorus decantabat hymnum: *Te Deum &c.* a se inchoatum, de Postulantium manibus oblationibus, aliisque, quos supra recensuimus, Ritibus & Cæremoniis expletis; non dimisso Apostolico Senatu solus remeavit ad propria, sinens ut post suum discessum eadem celeberrima pompa ab Eminentissimo Ruso tunc Episcopo Prænestino conficeretur Sacrum; ac si ipse præsens adesset.

Attamen Sanctissimus Dominus Noster Benedictus XIV. nullo umquam fractus labore, nec pressus obrepentis senectutis pondere, geminatam hodiernæ festivitatis lætitiam, quæ de beatorum Apostolorum Martyrio, & de nova quinque Sanctorum glorificatione procedebat, Summo Sacerdote dignum putavit, ita augere, ut Deo Hostiam laudis solemni ritu immolaret, & Altissimo vota sua per se ipsum redderet; solemniis itaque Canonizationis memorato ordine jam completis, ab eminenti Sede descendens, & ad aliam humiliorem paratam introrsum in ipso Theatri aditu ex parte sinistra Altaris se transtulit, solo Diaconorum

rum Assistentium & nonnullorum paucorum tunc ei ministrantium comitatu. Cum in ea paululum sedisset, stans sine Mitra & ad Altare conversus recitavit submissa voce *Pater*, & *Ave*; mox manu dextera signum Crucis formans a fronte ad pectus cecinit pro inchoatione horæ Tertiæ: *Deus in adjutorium*, *&c.* Cantoribus prosequentibus Hymnum, & Psalmos usque ad finem. Post Responsorii cantum, completis jam precibus præparatoriis ad Missam, inter quas sedens sandalia & caligas induerat de more, iterum stans sine Mitra, & delatis ut aliàs per Acolythos duobus candelabris ante Solioli infimum gradum Orationem diei Festi SS. Apostolorum: *Deus qui hodiernam diem &c.* præcinuit. Lotis deinde manibus, aquam consuetis cæremoniis præbente Sacri Hospitii Magistro Guadaneoli Duce, vestes ad Sacrificium faciendum paratas induit ministerio Diaconi Cardinalis Evangelium cantaturi Caroli Mariæ Sacripantis, & annulo Pontificali per Card. Episcopum Assistentem subarhatus, ita ornatus thure in Thuribulum immisso, ac præcedente Cruce inter candelabra septem processit ad Altare, instructo duntaxat a sibi Ministrantibus supplicationis agmine & exceptis intereundum occurrentibus sibi tribus in ordine Presbyterali ultimis Cardinalibus ad oris & pectoris osculum. Confessione, & ad Apostolorum Aram thurificatione peractâ sublime Solium repetivit, prosequendo Missam cum cæremoniis, quæ servari celebrante Summo Pontifice solent: Nihil autem in hoc Sacro peculiare atque notatu dignum accidit, præter Orationes Collectæ diei unâ sub conclusione conjunctas, Homiliam post Evangelium a Sanctitate Sua recitatam, & solemnes Oblationes a Postulantibus præsentatas.

Orationes autem Collectæ, Secretæ, & post Communionem hæ fuerunt.

OREMUS.

Omnipotens & mirabilis Deus in Sanctis tuis, qui beatorum Fidelis Martyris, Camilli, Petri, Josephi Confessorum, & Catharinæ Virginis merita sollemni glorificatione clarescere voluisti: concede propitius; ut quæ sunt triumphantis Ecclesiæ ornamenta, nova sint militantis præsidia. Per &c.

SECRETA.

Celebritatis hodiernæ munera in honorem Sanctorum Fidelis Martyris, Camilli, Petri, Josephi Confessorum, & Catharinæ Virginis tibi Domine offerentes humiliter petimus; ut quorum exultamus triumphis, proficiamus exemplis. Per &c.

POST-

POSTCOMMUNIO.

Sacro pignore immortalitatis suscepto, fac nos, quæsumus Domine, Sanctorum Fidelis Martyris, Camilli, Petri, Josephi Confessorum, & Catharinæ Virginis æternæ felicitatis consortes, quorum temporalis exaltationis voluisti participes. Per Dominum nostrum &c.

Homilia verò, quam sedens habuit ad circumfusam multitudinem Sanctitas Sua, luculenter exprimit, & ob oculos ponit utriusque solemnitatis memoriam, ut legenti patebit.

SANCTISSIMI DOMINI NOSTRI

BENEDICTI PAPÆ XIV.

HOMILIA

DIE NATALI SS. APOSTOLORUM PETRI ET PAULI

Communem Cœlo terræque lætitiam ex glorioso beatorum Apostolorum Petri & Pauli triumpho, quem pro Christo morientes uno die eodemque loco reportarunt, ad Nos maximè, & ad hanc Urbem, Venerabiles Fratres ac Dilecti Filii, pertinere, certum est. Quamquam enim ad universam spectet Ecclesiam de gemina Principis Apostolorum, & Doctoris gentium corona lætari, quod sancita eorum sanguine Fides in omnes gentes sese feliciter propagaverit, Roma tamen debet præ ceteris efferri gaudio, & cumulatiùs exultare, quod quæ antea fuerat errorum magistra, Apostolorum eorumdem operâ facta sit discipula veritatis, Civitas Sacerdotalis & Regia, Arx Religionis, & Caput Orbis, cujus imperium divinæ Fidei gloria la-

tiùs, quàm olim terreno principatu dilatatum, portæ Inferi metuunt, ac contremiſcunt.

A vetuſtiſſimis uſque temporibus Romano Pontifici ſolemne fuit ſumma religione ac ſingulari celebritate diem hunc agere, in quo duplex Sacrum, alterum in hac Vaticana Baſilica, alterum via Oſtienſi in Baſilica ſancti Pauli facere conſuevit, ut pius ſeculi quarti vates Prudentius teſtatur. Id quoque temporis complures ex variis partibus Epiſcopi ad Urbem commigrabant, feſtum hunc lætiſſimum diem una cum Romano Pontifice celebraturi, uti ex Paulino, qui ſequentis ætatis ſcriptor extitit, colligimus.

Nos quoque, quos non una cauſa ad Principis Apoſtolorum memoriam honore cumulandam adducit, quod nempe in ejus locum & dignitatis amplitudinem, licet immerentes, ſucceſſimus, ſed aliæ quoque rationes urgent ad illius & Apoſtoli Pauli cultum promovendum, quos una ſimul colere ac venerari conſuevit Eccleſia, quod nimirum inter ſacræ hujus Baſilicæ Canonicos decem & quatuor annos fuimus, quodque ejuſdem Petri honori Metropolitana Bononienſis Eccleſia dedicata ſit, quam decennio gubernavimus, & quam adhuc detinemus; Prædeceſſorum noſtrorum veſtigiis etiam in hac parte pro viribus inſiſtere cupientes, non ſolùm quotannis in pervigilio hujus Feſti ſolemnibus Veſperis in hac Baſilica intereſſe, & manè Pontificali ritu Miſſam celebrare conſuevimus, ſed etiam in perpetuum valitura ſanctione decrevimus, ut per

totam

totam Octavam singulis diebus in diversis sacræ hujus Urbis Ecclesiis aliquâ eorumdem Apostolorum memoriâ insignitis solemne Sacrum peragatur, præsente aliquo Prælatorum Apostolicæ Sedis officiis addictorum Collegio; utque pomeridiano tempore alii piorum hominum Cœtus, statis quisque diebus, ad easdem Ecclesias piè religiosèque procedant. Ad hæc mandavimus, ut Calendariis & divinorum Officiorum Libris iidem duo beatissimi Apostoli, tanquam primarii augustæ hujus Urbis Patroni, inscribantur: quod quidem Nobis a sanctissimis Viris Leone Pontifice, Maximo Taurinensi, & Venantio Fortunato ex veteri disciplina traditum est.

Opportuné quoque & meritò hunc ipsum diem festum beatorum Apostolorum Petri & Pauli hodiernæ Sanctorum Canonizationi selegimus: nedum ut saltem semel vitæ nostræ tempore felicissimum hujusmodi diem ingenti populorum concursu, multâque Fratrum nostrorum Episcoporum frequentiâ, pristino more celebrari videamus, sed præsertim etiam, quod Sententiam illam definitivam, qua quinque Beatos nuper in Sanctorum Album retulimus, pronunciavimus, ut audivistis, in honorem Sanctæ & Individuæ Trinitatis, ad Catholicæ Fidei præsidium, & Christianæ Religionis incrementum auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, beatorum Apostolorum Petri & Pauli, & nostrâ; & demum, quod in unoquoque eorumdem quinque Beatorum imago quædam & nonnulla San-

ctorum Apostolorum Petri & Pauli similitudo inesse videtur. Hoc autem non ita dicimus, ut par meritum, aut æqualitatem virtutum horum cum illis inferamus, cum temeritas sit amplitudinem Apostolorum cum aliorum Sanctorum meritis comparare; sed ut ostendamus, hæc nova Sanctitatis lumina ad clarissimas beatorum Apostolorum Petri & Pauli virtutes accedere pro viribus curavisse, & hac ratione ad Sanctorum gloriam in terris meruisse exaltari, qua jamdudum in Cœlis inter beatissimos Cives fruebantur.

Venit Petrus Antiochiâ ad hanc Urbem, hìc primam Sedem constituit, hìc nequissimum debellavit Simonem, hìc Jesu Christi Evangelium disseminavit. Venit huc quoque Paulus post navalem, ut Joannes Chrysostomus ait, pugnam; atque hìc in Judæis & Gentibus in Christi Fide erudiendis dies noctesque laboravit. Ambo vitam & sanguinem pro Christi nomine effundere cupientes, ambo Romæ, eodemque die gloriosam Martyrii coronam adepti sunt: Petrus quidem inverso capite cruci affixus, Paulus gladio capite obtruncatus; ex quorum sanguine, veluti ex semine, tot beatorum Martyrum millia germinarunt, ut exuberante copià virtutis & fidei, ut Cyprianus inquit, singuli Martyres numerari non possent. In his modò Fidelem de Sigmaringa numeravimus, qui ad prædicandum verbum Dei & Catholicam Religionem ab hæreticis vindicandam, ab hac Apostolica Sede in Rhætiam missus, invicto animo morti occurrens,

currens, ab hæreticis interfectus est & gloriosam sibi martyrii coronam comparavit.

Negavit ter Petrus, ab ancilla & Judæis interrogatus, Divinum suum Magistrum. Persecutus est Paulus discipulos Christi, quos ad internecionem usque delere statuerat. At suam Petrus perfidiam flevit amarè; & Paulus divinæ vocis terrore correptus, humi stratus, factus est vas electionis, & ad Apostolicam dignitatem unà cum Barnaba a Spiritu Sancto vocatus est. Quot ad pœnitentiam ex præclaro horum exemplo excitati, ex improbis & impuris facti sunt egregiæ virtutis & sanctitatis lumina? Quot assiduis lacrymis sua deflentes scelera uberrimos pœnitentiæ fructus fecerunt, quibus immortali deinde gloria in Cœlis gaudere, & apud nos solemni ritu inter Sanctos recenseri meruerunt? His profectò Camillus de Lellis annumerandus est, qui eadem vestigia persequens, non modò juvenilis suæ ætatis errores detestatus est, sed etiam reliquo vitæ tempore, tum animæ, tum corporis Proximorum saluti impensè addictus, heroicis, quibus Cœlum promeruit, virtutibus maximè inclaruit. O quàm bene sese ad Pauli doctrinam conformavit! qui in prima ad Timotheum se blasphemum, & persecutorem, & contumeliosum, & primum peccatorem vocans: FIDELIS, inquit, SERMO ET OMNI ACCEPTIONE DIGNUS, QUOD CHRISTUS JESUS VENIT IN HUNC MUNDUM PECCATORES SALVOS FACERE, QUORUM PRIMUS EGO SUM: addiditque: SED IDEO MISERICORDIAM

CONSE-

CONSEQUUTUS SUM, UT IN ME PRIMO OSTENDERET CHRISTUS JESUS OMNEM PATIENTIAM AD INFORMATIONEM EORUM, QUI CREDITURI SUNT ILLI IN VITAM ÆTERNAM. Ita plane Camillus misericordiam Dei consecutus, a scelere & flagitiis ad bonam frugem revocatus, inde meritis & virtutibus plenus ad gloriam Sanctorum meruit extolli.

Minimè contentus fuit Petrus in Pontum, Galatiam, Cappadociam, Asiam, & Bithyniam Jesu Christi Fidem intulisse, sed, ne quis in ea hæsitaret, aut ne quid ab ea alienum in Ecclesiam induceretur, epistolas binas canonicas scripsit, in quibus sanctissimæ Leges ad reprimendos vitiorum impetus, ad resistendum nequitiæ diaboli, & ad æternæ vitæ hæreditatem assequendam opportunè traduntur. Hoc ipsum amplissimè fecit Paulus decem & quatuor epistolis canonicis conscriptis, quarum sapientiam, & cœlestis doctrinæ copiam quis satis posset oratione complecti? Quænam eloquentia pro dignitate explicaret epistolam ad Romanos, sive binas ad Corinthios, sive ad Hebræos alteram, in quibus de fide, de bonis operibus, de virtutibus theologicis, de vitiis atque erroribus extirpandis, divina planè sapientia, & admirabili zelo fideles docet, cohortatur, inflammat? Atque hinc Episcoporum ad populos sibi commissos pastoralium epistolarum dimanavit consuetudo, per quas illi zizania in medio tritici exorta eradicare conantur, &, si qui mali usus, aut depravati mores irrepserint, corrigere ac reformare student. Hæc

exem-

exempla quoque piis quibusdam in Ecclesia hominibus ansam dederunt identidem religiosorum virorum Cœtus, hujus Sanctæ Sedis auctoritate intercedente, reformandi, qui paulatim neglecta evangelicorum consiliorum observantia a pristinæ virtutis gradu defecerant. Iter hujusmodi summa cum laude confecit Petrus Regalatus a Nobis nuper numero Sanctorum adscriptus; qui tot annos ingenti labore, incredibili austeritate vitæ, miraque humilitate ac singulari prudentia Ordini suo Franciscano, qui quibusdam in locis a veteri splendore desciverat, reformando totus incubuit; & assiduo heroicarum virtutum studio eam assecutus est Sanctitatis laudem, quæ & Seraphico Ordini esset exemplum, nec minus universæ Ecclesiæ ornamentum.

Hierosolymis Petrus una cum Joanne in vincula conjectus est, & ab Angelo bis solutus a vinculis, quibus hominum improbissimorum perfidia illum obstrinxerat. Quid verò loquar vincula, flagella, lapides, naufragia, immissiones bestiarum, atque alia plurima, quæ passus est Paulus, quæque ipse ad Corinthios scribens enumerat, quamquam, ut Joannes Chrysostomus advertit, plura fuerint ab eo prætermissa, quam numerata? Adeo ut, etiamsi ei gladio mortem oppetere non contigisset, tot nihilominus acerba passus, quæ illi vitam omnino eripere debuissent, nisi superstes divinitùs extitisset, profectò inter Martyres computaretur. Hinc porro geminæ Cœlo januæ patefactæ sunt: altera iis, qui

effuſo ſanguine pro Chriſto cæſi ſunt, & inter Martyres recenſentur; altera verò iis, qui ſuppliciis, quæ pro Fide fortiter paſſi ſunt, ſuperſtites, jam olim Martyres vocabantur, nunc autem illuſtri Confeſſorum titulo decorantur. Hac alterà viâ inceſſit Joſephus a Leoniſſa, quem modo in Sanctorum Confeſſorum Albo retulimus. Hic per plures dies ſupplicium immane & exquiſitum pro Chriſti nomine a Barbaris invicto animo toleravit, atque inter cruciatus acerbiſſimos Evangelium prædicare non deſtitit. Quibus expeditus nihil habuit antiquius, quàm animas Chriſto evangelicà prædicatione lucrari, ſuamque excelſarum omnium virtutum, quas heroicas dicimus, ſublimitate ſanctiorem in dies facere uſque ad mortem, quam coram Deo pretioſam in pace obtinuit.

Commendavit Paulus in prima ad Corinthios virginitatis dignitatem, in cujus laude poſuit multa, quæ ab eo ſtatu derivantur, emolumenta. Nullum tamen de virginitate præceptum a Domino ſeſe accepiſſe affirmavit, ſed de illa tantummodo conſilium ſe dare: DE VIRGINIBUS PRÆCEPTUM DOMINI NON HABEO, CONSILIUM AUTEM DO. Hæc autem Paulum Coapoſtolum ſecundùm datam ſibi ſapientiam literis tradidiſſe, Petrus in epiſtola ſecunda conteſtatur. Conſilium quoque Pauli fuit, præter continentiam, orationem, jejunia, paupertatem, & obedientiam colere: quibus in rebus potiſſimùm ſita eſt vitæ monaſticæ ratio, a primis uſque Eccleſiæ ſeculis tam in viris, quam in fœminis feliciter propa-

propagata. Recentiori verò memoria ad monasticam alia insuper accessit religiosorum hominum vita, eorum præsertim Ordinum, qui Mendicantes nuncupantur, in quibus non minùs doctrina, quàm sanctitate complures ex utroque sexu Ecclesiam mirè illustrarunt. Tres jam inclytæ fœminæ, Catharina Senensis, Rosa de Lima, & Agnes de Monte Politiano ex Ordine B. Dominici solemni ritu sanctarum Virginum numero adscriptæ sunt; ad quas & Nos Catharinam de Ricciis modò aggregavimus, claustrali vita tam illustrem, tam humilem, tam poenitentiæ addictam, & a Deo maximè locupletatam iis coelestibus donis, quibus ipse animas sibi acceptas in terris quoque cumulare consuevit.

Tandem Apostolorum Actus pleni sunt novis & inusitatis miraculis, quæ Deus ad manifestandam gentibus beatorum Apostolorum Petri & Pauli tum doctrinam, tum sanctitatem operari sibi complacuit. Enimverò nolumus illa conferre cum iis, quæ Dominus agere dignatus est ad intercessionem & preces quinque Beatorum, quos modò solemniter inter Coelites recensuimus. Non ignoramus, varia esse miraculorum genera, varios gradus. Verùm si hæc ad illa minus æquiparari valent, nihilominus hæc quoque ita naturæ vires excedunt, ut dubitari nullo modo possit, quin sint sanctitatis eorum, ad quorum merita facta sunt, luculentum expressumque Dei testimonium.

Ex iis, quæ hactenus dicta sunt, satis apparet, quàm aptè in hoc ipso SS. Apostolorum Petri & Pauli lætissimo die hodiernæ Canonizationis solemnia celebrentur. Nunc autem, quoniam prope Aram consistimus, sub qua eorumdem beatorum Apostolorum cineres & ossa jacent, quid aliud restat, nisi ut ad vos, gloriosi Apostolorum Principes, orationem nostram & preces humiliter convertamus? Tu quidem, beatissime Petre, Venerabilem hunc Clerum de Coelo respice, qui abs te originem ducit, quique nomini tuo devotus te perpetuó colit: Respice & Nos, qui in hanc principem omnium Cathedram a te institutam, & quæ Ecclesiarum omnium unitatis est centrum, impares licet meritis, successimus. Tu verò, beatissime Doctor Gentium Paule, populum hunc, quem te præ ceteris diligere, tuoque cordi inhærere, literis tuis significabas, peramanter respice. Ad vos enim, Parentes optimi, & amantissimi Urbis hujus Patroni, in tanta hujus diei celebritate, fiduciâ pleni confugimus, ut, vestris intervenientibus meritis, a Deo impetremus catholicæ Fidei propagationem, Romanæ Ecclesiæ, quæ sanguinis vestri pretio fundata est, exaltationem & sartam tectam Apostolicæ hujus Sedis dignitatem, cujus vindices & propugnatores vos semper extitistis. Ad vos deinde convertimur, Fidelis, Camille, Petre, Joseph, & Catharina, quos modò nostros apud Deum intercessores fore solemni ritu declaravimus, quosque fidelibus populis tanquam

præcla-

præclara virtutum exempla proposuimus: Vos quoque humili corde obtestamur, ut christianam Religionem, ut Fidem, ut denique Apostolicam Sedem apud Deum orationibus vestris tegere ac tueri dignemini; Nobis præsertim in ærumnis, quibus in diem conflictamur, & quibus Petri navicula jactatur, opem auxiliumque divinum implorantes. Spe magna nitimur, Deum, Vobis intercedentibus, Nos in medio mari periclitantes non relicturum. Habemus enim perpetuò ante oculos Petrum in mediis fluctibus super aquas maris a Domino ambulare jussum, & naufragio perire metuentem: Quem Augustinus advertens: IN UNDA, inquit, EXCLAMET TITUBANS PETRUS, ET DICAT: DOMINE, SALVA ME. PORRIGIT ENIM DOMINUS MANUM; ET QUAMVIS INCREPET DICENS: MODICÆ FIDEI, UT QUID DUBITASTI? TAMEN A FLUCTIBUS RAPIT, ET CONFITENTEM INFIRMITATEM SUAM, ATQUE ILLIUS AUXILIUM POSTULANTEM, PERIRE NON SINIT. Demum gloriosi Principes Apostolorum, Beatique nuper in Sanctorum Catalogum relati lenite iram Dei in furore suo terras arguentis: exorate omnipotentem Principem pacis, in cujus manibus sunt corda Regum, & sub quo curvantur, qui portant Orbem, ut christianos Principes diuturnis nimium dissidiis inter se decertantes in pristinæ charitatis compagem restituat.

Statimac Papa institutæ Orationi finem imposuit; Cardinalis Diaconus Evangelii in Solii planitie, quò perrexerat ex Altari, Magistro Cæremoniarum Duce, eodem ac antea modo ad excitandam compun-

ctionem cecinit: *Confiteor*, quo recedente Episcopus Cardinalis Assistens a Sanctitate Sua Indulgentias petjit his verbis: *Indulgentias Beatissime Pater*, acceptoque responso: *Consuetas hujus Actionis*; illico conversus ad Populum eas promulgavit alta voce legendo sequentem formulam.

Sanctissimus in Christo Pater & Dominus Noster, Dominus BENEDICTUS *Divina Providentia Papa Decimusquartus dat, & concedit omnibus hic præsentibus Indulgentiam Plenariam: Visitantibus autem quotannis Sepulchra Sanctorum* FIDELIS, CAMILLI, PETRI, JOSEPHI, *&* CATHARINÆ, *die eorum natalitio septem annorum, & totidem quadragenarum in forma Ecclesiæ consueta: Rogate igitur Deum pro felici statu Sanctitatis Suæ & sanctæ Matris Ecclesiæ.*

Post Indulgentiarum promulgationem Sanctissimus Dominus Noster sine Mitrâ stans Populo solemniter benedixit pronuntiatâ ex libro, quem sibi obtulerunt consueti Assistentes Ministri, generali absolutione: Tum Symbolum præcinuit, illudque cum Diaconibus sibi hinc inde Assistentibus voce submissa recitavit, quod cum Psaltæ Palatini prosequerentur, sedit, eoque expleto surrexit iterum capite detecto, ut ℣. *Dominus Vobiscum*: caneret, ac Offertorium legeret. Postea consedit denuo pretiosa Mitrâ redimitus excepturus Postulantium oblationes.

Fuerant hæ a Magistris Cæremoniarum inter Symboli cantum hoc ordine dispositæ. Tres ad singulas oblationes Sacrorum Rituum Congregationis Cardinales adhibiti sunt ex unoquoque ordine, incipiendo ab Antiquioribus, ne iis quidem exceptis, qui adsistebant Pontifici: idcirco tempestivè evocati novissimi duo Diaconi in eadem Congregatione non adscripti, primis in Adsistentiæ munere substituuntur.

Singuli Cardinales juxta monitum eisdem transmissum duos secum habebant nobiles Familiares talari indutos veste pro cereis prægrandibus, aut panibus, vel doliolis comportandis; hi suo quique hero præibant; eos verò antecedebant quatuor Servientes armorum argenteis clavis instructi. Unumquemque Cardinalem subsequebantur primores duo Patres ex Regulari illa Familia, cujus vel Alumnus fuerat Sanctus, vel Institutor. Uterque parvum cereum gestabat canistri loco, quem alter eorum aliàs portasset cum binis vel turturibus, vel columbis, vel aviculis versicoloribus; ab hac enim solemnitate hoc genus oblationis omnino tolli Sanctissimus Pater imperaverat. Quam ob causam id vetuerit; investigator cupidus facilè assequetur lectione laudatissimi ejus operis de Servorum Dei Beatificatione, & Beatorum Canonizatione. Singulæ oblationes in singulis separatis mensis sive Abacis compositæ erant, candidis obductæ velis, ex quibus tollebantur ministerio Custodis earumdem a Moderatore Cæremoniarum de more destinati. Qui portaturi eas erant, supposita mappula linea ipsas deferentes, transeundo per mediam Thea-

Theatri caveam ante Confessionem rectâ usque ad Papam contendebant, cui exhibitæ cum fuissent, eas ad mensam iterum reportabant Acolythi Signaturæ Justitiæ Votantes cum Abbreviatoribus. Procurator Canonizationis Cardinalis Portocarrero, qui inter eundum incesserat ad sinistram Cardinalis Episcopi primæ oblationi assignati, consistens in planitie Solii dextrorsum sex cereos parvos arabicè pictos in unaquaque oblatione a Religiosis Patribus delatos Sanctitati Suæ offerebat: Quilibet verò Cardinalis Episcopus duos tantùm prægrandes arabicè item pictos & præterea effigie Sancti, gentilitiis insignibus Summi Pontificis, ac stemmate Religionis ornatos; Presbyteri autem Cardinales magnos panes duos, unum auro, alterum argento illitos, & supereminenti cælatura Pontificii ejusdem stemmatis ornatos; Cardinales tandem Diaconi doliola duo affabre sculpta pari ornatu, auro argentoque splendida. Quilibet Cardinalis accepta de Familiarium suorum manibus dona Sanctissimo exhibebat, deosculando peracta oblatione ejus genu & manum; cum pedis tantùm osculum reliquis permitteretur.

Ad primam igitur oblationem pro sancto Fideli a Sigmaringa directam a D. Francisco Diversini Cæremoniario, & ab intimo Suæ Sanctitatis Sacello, selecti fuere Eminentissimi Cardinales Annibal Albanus sancti Clementis nuncupatus Episcopus Portuensis ac sanctæ Rufinæ, Dominicus Passioneus Tituli sancti Bernardi Presbyter, & Carolus de Marinis Diaconus sanctæ Mariæ in Vialata; Fr. Joseph Maria ab Interamna Minister Generalis Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum, Fr. Sigismundus a Ferraria Procurator & Commissarius Generalis, Fr. Maximilianus a Wanghena Definitor Generalis Causæque Postulator, Fr. Benedictus a Masafra, Fr. Joannes Maria a Parma, & Fr. Cherubinus a Noves, & ipsi Definitores Generales prædicti Ordinis.

Alteram pro sancto Camillo, præeunte D. Joanne Lucca altero ex Cæremoniariis, peregerunt Eminentissimi Cardinales Nicolaus Maria Lercarius Tituli sancti Petri ad Vincula gerens Episcopi vices, Silvius Valenti Tituli sanctæ Priscæ, & Alexander Albanus Diaconus sanctæ Mariæ ad Martyres; RR. PP. Joannes Dominicus Constantini totius Ordinis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Præfectus Generalis, Vincentius Micciulla Procurator Generalis, P. Franciscus Stolfini, & P. Thomas Sanchez ambo Consultores, P. Jacobus Maria Fabiani Arbiter & Secretarius Generalis, ac Pater Camillus de Romanis Provincialis.

Tertiam sancti Petri Regalati, ad quam assistebat D. Joannes Baptista Valeriani Cæremoniarius Supranumerum, attulerunt Eminentissimi DD. Cardinales Franciscus Burghesius Tituli sanctæ Mariæ Transtyberim pro Episcopo, Camillus Paulutius Tituli sanctorum Joannis & Pauli, & Nerius Corsinus sancti Eustachii Diaconus, RR. PP. Fr. Raphael a Lucagnano Ordinis Minorum sancti Francisci Minister Generalis, Fr. Felix a Ro-

a Roma ex Vice-Commissarius Generalis Reformatorum, Fr. Benedictus Maria Galli Procurator Generalis Observantium, Fr. Alexius a Roma Procurator Generalis Reformatorum, Fr. Petrus Joannes Molina Procurator Generalis Recollectorum, & Fr. Vincentius Antonius a Capranola Definitor Generalis.

In quarta pro sancto Josepho a Leonissa, viam demonstrante D. Joanne Baptista Lizzani Supranumerum secundo Cæremoniarum Magistro, adfuerunt præter Eminentissimos Cardinales Antonium Xaverium de Gentilibus Presbyterum sancti Stephani in Cœlio Monte vices Episcopi Cardinalis supplentem, Carolum Albertum Guidobonum Cavalchini Tituli sanctæ Mariæ de Pace, & Marium Bolognetti sanctorum Cosmæ & Damiani Diaconum, sex alii Ordinis Capuccinorum Patres dignitatis gradu præstantes, nempe Fr. Philippus ab Ameria Provinciæ Romanæ Minister Provincialis, Fr. Bonifacius Romanus, Fr. Joannes a Collepardo, Fr. Franciscus Antonius a Fivizzano, Fr. Carolus Antonius a Vultrio Definitores Provinciales, & Fr. Gregorius Romanus Ex-Definitor, Causæque Canonizationis beati Josephi Postulator.

Quintam demum sanctæ Catharinæ de Ricciis, ductore D. Francisco Manganoni tertio sacrarum Cæremoniarum Magistro supra numerum, detulerunt pro Episcopo Eminentissimus Fr. Joannes Antonius Guadagni Cardinalis Tituli sanctorum Silvestri & Martini ad Montes, ac Eminentissimi Cardinales D. Fortunatus Tamburini Tituli sancti Matthæi in Merulana, & Prosper Columna de Sciarra sancti Georgii ad Velum aureum Diaconus: absente Reverendissimo P. Fr. Thoma Ripoll Magistro Generali Ordinis Prædicatorum, qui annos excesserat nonaginta, cereum primum detulit Reverendissimus P. Fr. Nicolaus Ridolfi Sacri Palatii Magister, alios verò RR. PP. Magistri Fr. Vincentius Maria Ferretti Procurator Generalis totius Ordinis, Fr. Josephus Augustinus Orsi Sacræ Congregationis Indicis a Secretis, Fr. Alexander Pius Sauli supremæ Inquisitionis contra hæreticam pravitatem, sive Sancti Officii Congregationis Commissarius, Fr. Antonius Bremond Provincialis Daciæ, & Fr. Joannes Thomas de Boxardos Provincialis Aragoniæ, Reverendissimo Patri Magistro Generali hoc in munere substitutus.

Summus Pontifex perceptis oblationibus lavit ex more manus, (ad cujus munus selectos Nobiles Laicos deduxere alternatim & D. Lucas Verdiani & D. Alexander Mariani novissimi Cæremoniarum Magistri) perrexit ad Altare, ex quo data Pace iterum discedens Solium repetivit, in eo Communionem sub utraque specie ritu supremi Ecclesiæ Hierarchæ statuto sumpturus; quam quidem consuetudinem non esse mysterio vacuam, ex allatis a præcitato Justiniano Chiapponi Apostolicarum Cæremoniarum Magistro rationibus evidentissimè constat.

Absoluta deinde Missa in Altari, & Pontificali Benedictione Populo impertita, deposito præterea supra principem Aram Pallio descendit

Papa

Papa ad sellam gestatoriam, quæ ante Altare, nec longe ab eodem parata tunc fuerat. In ea compositus, tiara tectus chyrothecisque & annulo Pontificali denuo sumptis consuetum Presbyterium accepit ab Eminentissimo Archipresbytero Basilicæ Annibale Cardinali Albano una cum duobus Canonicis Sacrario Præfectis; nempe RR. PP. Jacobo Vittori, & Joanne Francisco de Abbatibus Oliverio; eis verò ipse suismet sanctissimis manibus tradidit aureum Calicem & Patenam, non solùm materia, sed opere conspicuam, quibus eo die Deo libaverat, ut essent perenne tam eximiæ solemnitatis, suæque pietatis erga divum Petrum Apostolorum Principem argumentum. Ac Presbyterio quidem, quod acceperat, in Clericos erogato, eoque multo splendidiùs repenso, rei tantæ memoriam alio quoque monumenti genere testatam voluit, largitione nimirum novi Numismatis, quod novorum quinque Sanctorum repræsentabat imagines cum Epigraphe: *Univit, palmamque dedit*.

Posthæc EE. Cardinalium Senatu dimisso, divertit Sanctitas Sua in Tentorium extra Theatri ambitum de industria comparatum, ubi sacras vestes exuit.

Superest [a], ut agamus gratias Deo nostro super omnibus dispositionibus suis, quod infirmos nos novis hisce Ecclesiæ suæ voluit fulcire columnis; congratulemur & Sanctis, quibus magna fecit Dominus introducens eos in gloriam suam, ut Festivitas quæ merito eorum virtutum hodie votiva impenditur, ipsorum nobis efficiatur meritis, & precibus salutaris.

Quod sponsum est supra, Protonotariorum Instrumentum hìc accipito.

IN NOMINE DOMINI AMEN.

SAnctissimus Dominus Noster BENEDICTUS Divina Providentia Papa XIV. omnibus iis, quæ super solemnibus Sanctorum Canonizationibus peragenda a Summis Pontificibus Prædecessoribus suis in eorum Constitutionibus sancita sunt, rite peractis; tandem anno ab Incarnato Verbo millesimo septingentesimo quadragesimo sexto, Indictione nona, Pontificatus ejusdem Sanctissimi Domini Nostri Papæ Anno sexto: Die vero 29. Junii Feria quarta, Festo SS. Apostolorum Petri & Pauli hujus Almæ Urbis Patronorum Principalium, in Basilica Vaticana, splendida ingentique pompa exornata, devenit ad solemnem Canonizationem beatorum Fidelis a Sigmaringa Ordinis Min. S. Francisci Capuccinorum, Camilli de Lellis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis Fundatoris, Petri Regalati Min. Observan. S. Francisci, Josephi a Leo-

a *S. Bernardus Serm. de S. Malach.*

a Leonissa Ordinis Minorum sancti Francisci Capuccinorum, & Catharinæ de Ricciis Sanctimonialis Professæ Ordinis S. Dominici.

Ad implorandum a Patre luminum lumen & consilium, necnon beatissimæ semperque Virginis Mariæ patrocinium, & aliorum Sanctorum & Sanctarum opem & auxilium in re tanti ponderis, quæ profectò gravior, dignior & major est, quæ peragi possit a Summis Pontificibus, cum in ea potissimùm Vicaria Christi potestas, quam gerunt in Terris, elucescat, juxta consuetum Ordinem solemnemque Ritum præhabita fuit solemnis Supplicatio.

Sanctissimus Pontifex sacris Vestibus indutus ex Aula Paramentorum inter Eminentissimos DD. Cardinales Carolum de Marinis, & Alexandrum Albanum S. R. E. Diaconos antiquiores, ad Cappellam Sixtinam processit, & intonato Hymno: *Ave Maris Stella*: Primisque ejusdem Hymni versibus per Cantores Pontificios absolutis, Sedem Gestatoriam conscendit.

Præeuntibus utroque Clero, Prælatorum Romanæ Curiæ Collegiis, Basilicæ Vaticanæ Pœnitentiariis, Abbatibus, & Generalibus in Cappella Pontificia locum habentibus, Episcopis, Archiepiscopis Pontificio Solio Assistentibus, & non-Assistentibus, & inter Sacrorum Rituum Consultores Patriarchis, & Eminentissimis denique S. R. E. Cardinalibus, omnibus juxta eorum Ordines sacris Vestibus indutis, & dextera manu accensum cereum gestantibus, Summus Pontifex Vaticanum Templum ingressus, & ea, qua par erat, reverentia, a Reverendissimo ejusdem Basilicæ Capitulo exceptus, Cantoribus Capituli Antiphonam: *Tu es Petrus*: modulantibus, ante Altare Sanctissimæ Trinitatis, ubi erat Augustissimum Sacramentum publicæ Venerationi expositum, constitit, & e Sede Gestatoria descendens paulisper oravit; mox ad eandem Sedem reversus, delatus fuit (semper tamen supplicabundo ritu) usque ad principem Apostolorum Aram, brevibusque ibi precibus effusis, in Solio se recepit, & Eminentissimos Cardinales, Reverendissimos Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos Pontificio Solio Assistentes, & non Assistentes, necnon Pœnitentiarios Vaticanæ Basilicæ ad Obedientiam admisit.

Obedientia expleta, Eminentissimus Dominus Joachimus Ferdinandus Presbyter Cardinalis Portocarrero a Sanctissimo Domino ad postulandam Canonizationem Procurator specialiter deputatus, necnon Illustrissimus Dominus Comes Virgilius Montecatinus Sacræ Consistorialis Aulæ Advocatus ab eodem Sanctissimo Domino ad hoc pariter specialiter electus (uno ex Cæremoniarum Magistris eos admonente, & ducente) ante imum Pontificii Solii gradum constiterunt, & Dominus Advocatus Montecatinus in genua provolutus, ejusdem Eminentissimi D. Cardinalis Portocarrero Procuratoris nomine, ut Beatis Fideli a Sigmaringa, Camillo de Lellis, Petro Regalati, Josepho a Leonissa, & Catharinæ

næ de Ricciis cultus & Sanctorum honores decernerentur, Sanctitatem Suam instanter exoravit.

Illustrissimus Dominus Cajetanus Amatus Literarum Apostolicarum ad Principes a Secretis stans e sinistro Solii latere hujusmodi Postulationi, Sanctitatis Suæ nomine respondit. Quod cum Sanctissimus Pater in tam gravi deliberatione lumen priùs & auxilium de Sancto sibi implorandum censeret, ideo jubebat, quod omnes Ordines, totusque qui adstabat Populus cum Apostolico Senatu, Deum Optimum Maximum humillimè deprecarentur, ut cor mentemque suam cœlesti luce illustrare, & imperscrutabilis voluntatis suæ beneplacitum aperire dignaretur.

Ad hæc Summus Pontifex descendens e Solio flexis genibus ante Faldistorium procubuit, similiterque Cardinales, Patriarchæ, Archiepiscopi, Episcopi ceterique omnes genua submiserunt ad orandum, & statim duo Cantores ante gradus Altaris Apostolorum, litanias Sanctorum cecinere, eisque absolutis, & Sanctissimo Domino Nostro ad Solium reverso, ibidemque composito:

Eminentissimus Cardinalis Portocarrero Procurator, & Dominus Advocatus Montecatinus ad imum Solii gradum, ut antea, Sanctitati Suæ denuo sese obtulerunt, & Dominus Advocatus pariter Eminentissimi D. Procuratoris nomine pro eorumdem Beatorum Canonizatione rursus & instantiùs postulavit.

Sed a Domino Literarum Apostolicarum Secretario denuo Sanctitatis Suæ nomine accepto responso: Quod Sanctissimus Pater antequam tanto operi supremam manum imponeret, pro majori animi sui illustratione mandabat, ut ferventiùs ad Deum preces iterarentur, statim novis precibus per Eminentissimum Dominum Cardinalem Diaconum indictis, hoc verbo: *Orate*; Sanctissimus Dominus iterum ad Faldistorium oraturus perrexit, universo quoque Venerabili Consessu in genua provoluto; & subinde Sanctitas Sua intonato Hymno: *Veni Creator Spiritus*; eoque a Cantoribus absoluto cum suo Versiculo: *Emitte Spiritum tuum*: cecinit orationem Spiritus sancti.

Sanctitas Sua ad Solium reversa tertiam demum & ultimam instantiam excepit a prædicto Domino Advocato Montecatino, qui Eminentissimi D. Cardinalis Portocarrero Procuratoris nomine, ut supra, Beatorum sæpiùs prælaudatorum Canonizationem instantissimè postulavit.

Et tertiò pariter idem Dominus Literarum Apostolicarum ad Principes Secretarius, Sanctissimi Domini Nostri nomine respondens, eidem Eminentissimo Domino Cardinali Portocarrero Procuratori, & Domino Advocato Montecatino Eminentiæ Suæ nomine postulanti, propensam paratamque Sanctitatis Suæ ad solemnem Beatorum Canonizationem deveniendi voluntatem significavit, palamque fecit.

Tunc Sanctissimus Dominus, consurgentibus Eminentissimis Patribus,

bus, erectis ad Cœlum oculis nova quadam cœlesti luce refulgentibus ex infallibili veritatis Cathedra, in qua Mitrâ adhuc insignitus considebat, prout & suprema Judicantis Vicarii Christi majestas, & rei quæ peragebatur, gravitas pro dignitate postulabant, super formali eorundem Beatorum Canonizatione, alta, clara plenaque Dei Spiritu voce ultimam suam definitivam Sententiam edidit & pronunciavit, & beatum Fidelem a Sigmaringa sanctorum Martyrum numero cooptavit, & beatos Camillum de Lellis, Petrum Regalati, & Josephum a Leonissa inter Confessores non Pontifices connumeravit, & beatam denique Catharinam de Ricciis Albo sanctarum Virginum, & non Martyrum adscripsit.

Incredibili sanè universi Cœtus lætitiâ, totiusque adstantis Populi exultatione receptâ, & a Domino Advocato Montecatino acceptatâ Sententiâ a Sanctissimo Domino rite prolatâ, præfatus Dominus Advocatus Sanctitati Suæ gratias agens immortales, ut super eadem Sententia solitæ Apostolicæ literæ in forma Bullæ expedirentur apud Sanctitatem Suam humiliter institit; ad cujus preces Sanctitas Sua clementer indulgens respondit: *Decernimus*: Et statim Eminentissimus Portocarrero Procurator gratias acturus Solium conscendit, & in signum gratiarum, quas humiliter Sanctissimo Patri referebat, ejusdem manum & genu exosculatus, suis se Ordini & loco restituit.

Conversus interim Dominus Advocatus Montecatinus ad Nos Protonotarios Actioni præsentes rogavit, ut super præhabitis unum vel plura, publicum seu publica, Instrumentum vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam conficeremus; ad cujus instantiam ego Franciscus Maria Protonotarius Riccardi uti Protonotariorum Collegii Decanus, tum proprio, tum meorum Collegarum præsentium, & Collegii nomine respondi: *Conficiemus*: Et Sanctissimi Domini Nostri Papæ Familiares & specialiter Illustrissimos DD. Paulum Zani Bononiensem, & Josephum Mariam Puoti Neapolitanum ab intimo Sanctitatis Suæ Cubiculo, in hujus rei Testes vocatos adhibui his verbis: *Vobis Testibus*:

In tanti perfecti Operis gratiarum actionem Summus Pontifex depositâ Mitrâ surrexit, & vix prima Hymni: *Te Deum*, verba cum cantu protulerat (reliqua Cappellæ Cantoribus concinentibus), quod statim excitatis illic prius, & subinde ex Arce sancti Angeli obstrepentibus, & undequaque resonantibus per Urbem lætitiæ signis, audivit, & nova hæc lætata est Sion, benedicens Domino, quod eos, quos jamdudum in partem hæreditatis suæ vocaverat & admiserat in Cœlis, colendos, invocandos imitandosque nobis nunc exhiberet in terris.

Emissa posthac ab Eminentissimo Cardinali Diacono Evangelium cantaturo Confessione, additis in ea nominibus Sanctorum nuperrimè canonizatorum, Eminentissimus Carafa Episcopus Cardinalis Assistens Indulgentiam evulgavit: Plenariam videlicet pro omnibus illic præsentibus, & annorum septem & totidem Quadragenarum quotannis, eorundem Sanctorum sepulchra visitantibus. Tri-

Trina tandem Papali Benedictione solenniis Canonizationis absolutis, Sanctissimus Pater ad parvum Solium contendit, & dum Hora Tertia decantabatur, Pontificalibus indumentis & Insignibus de more exornatus, iterum, Sacris operaturus, ad Aram Apostolorum se contulit & Missam cecinit, servato in omnibus sacro solemni solito Ritu præterquam ad Evangelium & ad Offertorium, quorum primo latinè priùs, ac deinde græcè de more decantato, Sanctitas Sua singulari, qua pollet cum eximia pietate conjunctâ doctrinâ luculentissimam Homiliam habuit, qua & de festo, qui sanctorum Apostolorum Petri & Pauli martyrio consecratus agebatur die, & de solemni Beatorum superiùs relatorum ab ipsa præhabita Canonizatione miro ordine, incredibili sermonis venustate, gravi sententiarum pondere, & ea quæ summum Antistitem decet, dicendi majestate verba fecit, cunctis Venerabilis Consessus Ordinibus plaudentibus simul & admirantibus.

Secundo autem (Offertorio nempe) perlecto eadem Sanctitas Sua a quindecim Eminentissimis Cardinalibus Sacrorum Rituum Congregationi præpositis Oblationes per eorum nobiles Ecclesiasticos Familiares delatas excepit, necnon ab Eminentissimo Cardinali Portocarrero Canonizationis Procuratore Oblationes aliàs minores quas Religiosi Viri Causarum eorundem Sanctorum Postulatores deferebant.

Hæc omnia peracta fuerunt in Basilica Vaticana, die, mense & anno quibus supra; & quia his omnibus dum peragerentur, Nos Protonotarii de numero Participantium interfuimus; ideo requisiti & rogati ut de illis unum vel plura, publicum seu publica, Instrumentum vel Instrumenta ad perpetuam rei memoriam conficeremus; præsens hoc publicum Instrumentum confecimus, subscripsimus & publicavimus, solitoque Collegii Nostri Sigillo muniri, & in nostro Archivio, ut perenne semper extet documentum, Secretario nostro perdiligenter asservari, & subscribi mandavimus. Actum ubi supra præsentibus, quibus supra Testibus ad præmissa vocatis, habitis, atque rogatis.

Ita est F. M. Protonotarius Riccardi Collegii Decanus.

Loco † Signi.

Franciscus Dominicus Clementi ejusdem Collegii Secret.

Literæ Decretales de uniuscujusque Beati Canonizatione sub plumbo datæ recensentur.

LITERÆ DECRETALES CANONIZATIONIS

B. FIDELIS A SIGMARINGA MARTYRIS.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

A VInea electa, quam plantavit dextera Domini, cujus unica vitis Christus, tot autem palmites, quotquot in Christo radicati Fideles interiori gaudent ipsius vivificæ nutritionis illapsu, providam circa se cœlestis Agricolæ curam & solicitudinem in eo potissimùm experitur, quod omnes palmites non ferentes fructum, justo judicii rigore succidi & tolli; fructiferos verò atque feraces, ut fructum plus afferant, salubri ac pia severitate purgari, nunc quidem occultè persentit, nunc autem apertiùs atque evidentiùs agnoscit. Hanc sanè æquabilem Divinæ simul justitiæ bonitatisque rationem manifestè agnoscimus in præclaro beati Martyris Fidelis certamine; in quo & detestantes miramur eorum duritiam cordis, obcœcatam sævitiam, qui a felici, qua portabantur radice, suâ culpâ semel excisi, oblatam sibi a Domino pacem & gratiam pervicaciter repulerunt; Angelum verò pacis evangelizantem sibi bona, apprehensum & cæsum occiderunt; & illius triumpho plaudentes gratulamur, qui in Dei & Ecclesiæ charitate fundatus, post multos bonorum operum fructus, animam demum ac vitam suam, oblationem acceptam Domino meruit exhibere. Sicut enim illi vesano erroris spiritu in furorem acti, & sanguinem justi per summum scelus effundentes satis declararunt, nequaquam se ad Regnum dilectionis Filii Dei pertinere; ita dum gloriosus Martyr pro catholicorum Dogmatum integritate, & errantium Proximorum salute perpetuos labores, ærumnas, pericula, mortem denique ipsam fortiter subjit, profectò vitam suam non tam inimicorum ferro præcisam amisisse, quàm veluti maturum cœlestibus horreis fructum, in manus Dei deposuisse dicendus est.

Hunc itaque beatum Virum, catholicæ Fidei præconem, adfertorem, Martyrem, solemni judicio nostro, cum Venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, plurimorumque Archiepiscoporum, & Episcoporum Romæ congregatorum consilio & assen-

A Exordium.

& assensu, agnitum atque probatum, Apostolica Auctoritate humilitati Nostræ divinitùs concessa, universæ Ecclesiæ Dei colendum & venerandum proponimus: Qui Sigmaringæ Constantiensis Diœcesis in Svevia Oppido, honesta Rojorum stirpe, catholicis pjisque Parentibus ortus A anno Domini MDLXXVII., & salutari lavacro tempestivè regeneratus, innocenter exactâ pueritiâ, & sequenti ætate in honestissimarum disciplinarum & scientiarum studiis cum laude transactâ, nobilibus deinde Adolescentibus Italiam Galliamque peragrantibus comes & gubernator datus, sex ferme annorum spatio, tum eorum, tum propriæ eruditioni & virtuti promovendæ sedulam navavit operam. Mox utriusque Juris lauream Friburgi adeptus, Advocati munus Ensishemii in Alsatia professus est. Verùm quum ipsius animus desideriis secularibus neutiquam inhærens, ad christianæ perfectionis studium interiori Dei voce traheretur; turbulentas Fori controversias, atque suspecta negotia citò dimisit, seque Divinis obsequiis plenissimè dedicaturus, sacris simul Ordinibus initiari, & in Religiosam Familiam Fratrum Minorum S. Fran- B cisci Capuccinorum admitti postulavit. Utriusque voti compos effectus, post primum Missæ Sacrificium die festo ejusdem S. Francisci religiosissimè peractum, arctioris Instituti habitum atque rationem novumque Fidelis nomen (quum antea Marcus vocaretur) velut in auspicium præclaræ Fidei, quam Deo & Ecclesiæ usque ad mortem præstiturus erat, assumpsit.

Evangelicæ paupertatis, continentiæ, obedientiæque vota, ad quæ toto constituti Tirocinii decursu, omnium virtutum exercitatione se comparaverat, eo spiritu emisit, ut semper hoc ipsum inter maxima erga se Divinæ largitatis beneficia commemoraverit, quod ad ea profitenda vocatus fuerit & admissus. Quare de ipsorum implemento omni ex parte solicitus, & quum privatam in Cœnobio vitam ageret, Regularis vitæ disciplinam summo studio atque humilitate servavit; & quum C deinceps, ex obedientia, Conventus Veldkirchiensis regimini diu præfuit, consummatum se perfectionis Magistrum aliis etiam exhibuit; pro Dei gloria & animarum salute zelo flagrans, in exhortandis ad pietàtem & concordiam Fratribus alacer, in corripiendis cum mansuetudine potens, in obeundis pro subditorum cura & levamine abjectis quibuscumque ministeriis laboriosus & humilis. De sua verò perfectione & salute super omnia solicitus, assiduus fuit in rerum Divinarum meditatione; ideoque ceteris, post nocturna precum & laudationum officia e Choro discedentibus, ipse in Ecclesia flexis genibus coram Sanctissimo Sacramento ad auroram usque in oratione Dei perseverare consuevit; insuper, præscripta Horarum Canonicarum psalmodia minimè contentus, duo alia Officia, nimirum de beatissima Virgine Maria, & de S. Fran-

A *Sancti Fidelis ortus, & vita ante ingressum in Religionem.* B *Capuccinorum Religionem ingreditur.* C *Ipsius virtutes.*

S. Francisco Patriarcha suo quotidie recitabat. Quod autem sæpe a Domino flagitabat, ut sibi daretur vitam ab omni peccati labe immunem traducere, id, ut securiùs obtinere mereretur, corpus suum ciliciis aliisque voluntariis castigationibus afflictum perpetuâ ferè inediâ extenuabat, non ea tantum jejunia exactissimè observans, quæ ex legibus sui Ordinis maximam anni partem comprehendere dignoscuntur, sed iis etiam id ultro adjiciens, ut solemnibus Adventus & Quadragesimæ jejuniis, & Sanctorum quorundam pervigiliis a quocumque obsonio abstineret, tum reliquis omnibus per annum Secundis, Quartis & Sextis Feriis solis leguminibus victitaret: In Deiparæ verò & Sanctorum Ordinis S. Francisci pervigiliis, pane tantummodo & aquâ vesceretur; nec nisi sub vesperam pleruinque cibo sese reficeret. Somno tandem ita parco utebatur, ut tribus, aut quatuor ad summum horis dormiendo transactis, reliquam noctis partem orationi, lectioni scribendisque concionibus tribueret.

Quæ quidem, atque alia plura interiorum virtutum exercitia quum A Fideli Dei Servo assidua & perpetua fuisse, probatum fuerit; mirari satis non potuimus, quomodo idem, dilatatis charitatis suæ spatiis, adeo se totum Proximorum saluti promovendæ tradiderit, ut quasi nil aliud egisse, nil aliud cogitasse toto vitæ suæ tempore videatur. Quum enim a primis usque Religiosæ professionis annis, exacto Theologiæ curriculo, Sacramentalibus Fidelium Confessionibus excipiendis, & Prædicationi verbi Dei operam dare jussus fuerit, difficile dictu est, qua diligentia & labore, qua libertate ac zelo, qua contentione, quo fructu, eximias hasce Sacerdotalis officii partes omni tempore impleverit. Omnia vitiorum genera, pravas omnes consuetudines immaculatis christianæ sanctimoniæ legibus adversantes, quà fidelibus exhortationibus, quà liberiori voce, & mirabili quadam eloquentiæ vi insectatus, novos populo mores induxisse visus est. Præcipuam verò curam studiumque adhibuit in investigandis Hæreticorum impietatibus ac fallaciis, si quem fortè aditum in Catholicorum animos, vel per seductorum fraudes & artificia, vel per Diaboli suggestionem, & ultroneam præsumptionis temeritatem, iis patefieri posse dubitaret; eisdemque profligandis, nec suâ tantum operâ, sed Magistratuum quoque ac Principum auctoritate, undequaque eliminandis fugandisque feliciter adlaboravit.

Denique charitatis suæ plenitudinem ad externum quoque Proximorum levamen & auxilium extendens, omnes calamitosos paterno sinu complexus, Pauperum numerosos greges collectis undique eleemosynis sustentabat; Pupillorum ac Viduarum solitudinem, comparata eisdem Potentiorum ac Principum ope, sublevabat; Carceribus inclusos, omnibus, quibus poterat, spiritualibus & corporalibus solatiis juvare; ægrotos quoslibet sedulò invisere, recreare, ac Deo conciliatos ad extremam

A *Charitas erga Proximum singularis.*

mam subeundam luctam armare non desistebat. Quo quidem in genere nullam habuit uberiorem meritorum segetem, quàm quum Austriacus exercitus in iis Regionibus stationes habens, epidemico morbo universim ferè correptus, miserandum de se pabulum languoribus & morti præbebat. Tunc enim videre licuit, qua charitatis flammâ succensus Fidelis esset, dum horrendas morborum & funerum species minimè refugiens, ægrotos Milites singulatim invisere, solari, eorum ulcera contrectare, tabem & pædorem abstergere, cibos ac medicamenta ipsis suppeditare, denique Ecclesiæ Sacramenta indefesso studio ministrare, in deliciis habuit.

Quum itaque sanctissimis Salvatoris Nostri exemplis atque præceptis tam accuratè insistens, duplici dilectionis spiritu se plenum ostenderet, id optimo jure assequutus est Fidelis, ut ad Apostolici muneris consortium, Divino consilio, Superiorum judicio, Romanæ Sedis auctoritate adlegeretur; quò tandem eximiæ suæ charitatis, cujus illustria diu dederat specimina, heroicum illum actum expleret, quo sanè majorem nemo præstat, ut animam suam poneret pro Dei gloria & Proximorum salute. Quum etenim fel. recordat. Prædecessores Nostri Romani Pontifices Paulus V. & Gregorius XV. decrevissent, grassanti per conterminam Italiæ Rhætiam Hæreticorum dogmatum contagioni, per Orthodoxæ doctrinæ prædicationem, salutaria admovere remedia, & validum simul aggerem, ne latiùs error propagaretur, objicere; visum est ex Capuccinorum potissimùm Familia delectos Viros, ipso præside ac duce Fideli, in hujusmodi opus designare, qui animas diabolica fraude deceptas ad Ecclesiæ gremium revocare; eas verò, quæ Dei beneficio a pestifera labe adhuc servabantur intactæ, in sanctæ Religionis Fide conservare niterentur. A

Hìc verò excelsa Fidelis virtus, quæ antea velut angustiis conclusa limitibus se continuerat, tamquam latissimo sibi aperto ad currendum stadio, totam se exseruit & plenissimè manifestavit. Nec enim assequi dicendo possumus, quo animi fervore ac zelo, quàm invictâ patientiâ atque constantiâ, quàm assiduis durisque laboribus impositum sibi munus fuerit executus; nunc stantes in fide confirmans, nunc nutantibus opportunè succurrens; hìc lapsos ad pœnitentiam revocans, illic obfirmatos in impietate cum omni fiducia increpans & impugnans; non modò in Catholicorum Ecclesiis, sed in ipsis quoque Hæreticorum Ædibus, per vicos præterea atque plateas, per domos & rusticana tuguria, per aspera & invia montium, in sudore & angore, in fame & frigore & nuditate, in periculis & vitæ discrimine; itaut admirabilis zeli, sanctitatis, atque doctrinæ testimonium ab ipsis etiam stupentibus Hæreticis extorqueret.

Excitabat eum ad præclaros exantlandos labores, non modò susce-

A *Missionibus in Rhætia præficitur.*

pti officii ſublimitas, & uberrimus animarum fructus, quem in multis quotidie Hæreticis ex omni ordine atque ætate ad Eccleſiæ ſinum redeuntibus apertè cernebat; verùm etiam occulta quædam & blanda ſpes illius obtinendi finis, quem multò ante ſibi propoſitum, & votis ardentibus expetitum, vix tamen ſe aliquando aſſecuturum fore putaverat, ut ſcilicet dignus efficeretur pro nomine Chriſti ſanguinem & vitam profundere.

Et quidem non diu tulit humani generis hoſtis, hunc ſibi Virum tot prædas è faucibus eripere, dumque fiduciam conceperat, novas in dies Nationes, nova Regna in ſuam poteſtatem ſe redacturum, jam ferè ſibi ab acquiſitis imperio ſuo terris migrandum eſſe. Videns ergo Fidelem A plura quotidie ad deſtructionem erroris, & Catholicæ veritatis propagationem utiliter conſtituere, ejuſque conſilia incredibili populi voluntate, auctoritate quoque Principis in tota Regione conſtabiliri, nonnullos ex pervicaciſſimis impietatis ſectatoribus diabolico furore complevit; miſitque in cor eorum, ut Virum Dei, profanorum dogmatum rituumque deſtructorem, Apoſtolicæ Miſſionis ducem de medio tollerent. Qui quum noviſſent eum in quodam Oppido, Luceyn nomine, B commorari, miſerunt ad ipſum aliquos ex vicino Sevienſi Pago, qui pietatem verbo ſimulantes rogarent eum, ut proximo die Dominico, ad eorum Eccleſiam concionaturus ſe ſe conferret; oſtendentes haud inutilem apud ipſos fore ſalutaris doctrinæ prædicationem. Quamvis autem multa eſſent, quæ inſidiarum ſuſpicionem Fideli meritò facerent; ne tamen Apoſtolico muneri aliqua ex parte deeſſe videretur, quum præſertim martyrii certamen ſibi nequaquam declinandum putaret, conſtituta die, quæ fuit VII. kalend. Majas anno ſalutis MDCXXII., eorum ſalutis cupidior quàm vitæ ſuæ, ad præſatum Sevienſem Pagum tempeſtivè perrexit: Cumque in primis omnipotenti Deo immaculatam Hoſtiam obtuliſſet, ſeque Euchariſtici Panis alimento roboraſſet, Divini ardoris incendia ſpirans, ſuâque voluntate jam Martyr, ſuggeſtum conſcendit: In quo quum inſtantis mortis præſagium inveniſſet in hæc verba conſcriptum: *Hodie prædicabis, & non amplius*: ; non ideo tamen formidine fractus, nec de concepto zeli fervore quidquam remittens, cœpit frequentiſſimo populo libera voce, ut ſolebat, veritatem annunciare, hortarique errantes, ut redirent ad Eccleſiam intemeratæ Fidei alumnam, nutricem beatæ ſpei. Cum ſubitò armatis hominibus Templum completur, qui impetu facto, inſaniſque clamoribus elatis, Concionem perturbant, cumque omnes in unum Fidelem arma, fuſtes, tela dirigerent, quidam ex ipſis ignito globulo exploſo, irrito quamvis ictu, eundem trajicere conatur. Tum demum Fidelis extremam ſibi vitæ horam adventaſſe conſpiciens, e cathedra deſcendit, & ante majorem Aram in genua provolutus, quum ſe, vitam, & ſanguinem ſuum in holocauſtum Deo lubens obtu-

A *Perſecutio in eum excitatur.* B *Ipſius Martyrii narratio.*

obtulisset, suumque agonem, Ecclesiæ pacem, ipsos demum persecutores suos, crudelia corda, cruentos animos Domino commendasset, scuto Fidei & loricâ spei armatus, per ostium e latere Ecclesiæ patens, ad non dubiam mortem impavidus properavit. Qua in re non minor apparuit illius magnanimitas & fortitudo, quàm si atrocissimos cruciatus, atque diuturnos dolores corpori suo inustos fortiter patienterque tolerasset. Quis enim putet minorem vim adhibitam esse homini, cujus animo præsentis mortis aspectus, perspicuum cædis periculum, non sine tumultu horrendisque minis objectum est; quàm si ipsius corpus afflictum fuisset tormentis atque vulneribus, quæ fortes sæpe viri naturali quadam virtute constanter tulisse memorantur? Veruntamen hanc fortitudinem Militi suo donavit is, qui pro illo prior in Cruce sanguinem fudit.

Vix itaque Fidelis e Templi foribus modico spatio processerat, quum impiorum manus cum gladiis, hastis ferratisque fustibus eum circumsistunt, ac furentium belluarum more in ipsum irruentes, vulneribus supra viginti confodiunt, atque immanissimè contundunt. Ille autem sereno vultu horrendos ictus excepit, sublatisque quantum poterat in Cœlum oculis, lætus & hilaris, quod sibi datum esset pro Ecclesiæ Fide gloriosam mortem occumbere, in manus Dei, cui omnia vivunt, spiritum exhalavit.

Invicta Fidelis in perferenda morte constantia, christianaque A animi magnitudo, cujus non suspecti testes facti sunt ipsi Sicarii, Hæreticos quoque in admirationem traxit, & alicujus ex ipsis mentem ita illustravit, ut paulò post ex magistro erroris discipulus fieret veritatis. Catholici verò, quibus & illius vitæ sanctitas, & prædicationis veritas, & pretiosæ mortis causa perspectæ erant, minimè dubitarunt, Fidelem ipsum Martyris loco habere, ejusque opem apud Deum in angustiis & necessitatibus implorare. Itaque septimo post mense concisas Fidelis exuvias ex eo loco, ubi primùm humatæ fuerant, ad Ecclesiam Curiensem triumphali veluti pompa, Austriacis comitantibus copiis, atque universo Clero & Populo obviam prodeuntibus, detulerunt. Neque verò distulit Altissimus, editis signis atque prodigiis, ostendere quàm accepta sibi essent præstita Martyri suo obsequia, & vota fidelium ipsius interventioni commendata. Etenim ille idem Archiducis Austriæ Exercitus haud ita multò post contra rebellantes illius Regionis Hæreticos arma ferens, non occulto dumtaxat Fidelis præsidio, sed & ipsius visibili ductu, quem & complures Milites, & ipsemet Hæreticorum Dux clarissima in luce strictoque gladio sibi minitantem conspexerunt, insignem de perduellibus victoriam reportavit. Cumque innumeri quotidie fideles, qui se Martyris precibus commendabant, in rebus etiam naturæ vires prætergredientibus, votorum compotes fieri se testificarentur;

A *De fama Sanctitatis, & Miraculorum S. Fidelis.*

eaque fama per universam Ecclesiam in dies magis augeretur; visum est Apostolicæ Sedi, instante potissimùm Venerabili Cœtu S. R. E. Cardinalium negociis Propagandæ Fidei præpositorum, (qui, post eam Congregationem constitutam, primum hunc ex Missionariis a se ablegatis pro Christo mortem oppetiisse gloriabantur), legitimas Inquisitiones atque Processus auctoritate Apostolica confici; ut, si de Fidelis martyrio pro catholicæ Fidei causa perpesso, & juxta tutissimam Ecclesiæ Romanæ disciplinam de miraculis præterea ipsius intercessione a Deo patratis rite constitisset; debitus ipsi cultus in terris cum Sanctis Martyribus, quorum consortium in Cœlis obtinuerat, ab Ecclesia exhiberi posset.

A Cœpta sunt igitur usque a temporibus fel. record. Prædecessoris Nostri Urbani Papæ VIII., eoque annuente & jubente, hujusmodi Inquisitionum Acta, quæ per integrum ferè seculum continuata, tandem instantibus clar. memor. Carolo VI. Hispaniarum Catholico & Romanorum Rege in Imperatorem electo, & Charissima in Christo Filia Nostra Elisabetha Christina earundem Hispaniarum Catholica ac Romanorum Regina Illustri, nunc ipsius Caroli Vidua, aliisque supremis Principibus, nec non prædicta Congregatione S. R. E. Cardinalium de Propaganda Fide, magnoque numero Antistitum & Procerum Germaniæ, totoque præfato Ordine Fratrum Minorum S. Francisci Capuccinorum, sub piæ memoriæ Benedicto Papa XIII. similiter Prædecessore Nostro ad examen deducta, & primò quidem pro validis agnita, mox ad eruendas Martyrii & Miraculorum prædictorum probationes, totius Congregationis Sacrorum Rituum judicio subjecta fuerunt. Cumque Nos ipsi tunc in minori statu Promotoris Fidei munus gerentes, pro officii nostri debito, quæcumque super duplici hujusmodi judicii capite animadverti aut objici poterant, diligentissimè adnotare, & tam voce, quàm scripto deducere non omiserimus; triplici ipsius causæ examine, ut moris est, in prædicta Congregatione Sacrorum Rituum
B præmisso, idem Benedictus Prædecessor, audito ejusdem Congregationis consilio, causâque cognitâ, die XXIV. Februarii anni MDCCXXIX. pronunciavit, constare de Martyrio in odium Fidei catholicæ a FIDELI perpesso, ac de veritate quatuor potissimùm Miraculorum ad invo-
C cationem ipsius beati Viri a Deo editorum; quorum primum fuit, quod exorto in Arce Majenfeldensi maximo incendio, eoque inter aptissima ignis alimenta, ligna nimirum & pyrii pulveris cumulos increbrescente, invocata apud Deum Fidelis ope, statim restinctum fuit. Secundum, quod Monialis quædam, nomine Cæcilia Munsingerin, horribili inflammatione mamillæ cum suspicione cancri plures jam dies excruciata, admotis gloriosi Martyris Reliquiis, perfectam sanitatem illico

A *Actorum series.* B *Decretum de martyrio, & causa martyrii.*
C *Miracula pro Beatificatione approbata.*

lico recuperavit. Tertium, quod oculus Infantis Pauli Francisci Papuffin a primis ipsius vitæ diebus humore diffluens, apertoque foramine, & pellicula superinducta, excipiendæ luci jamjam ineptus, quum a medica facultate auxilium frustra quæreretur, concepto a Matre voto in honorem ipsius Fidelis, naturali integritati restitutus fuit. Quartum denique, quod Gaspar Stigher ob quinquennales dorsi dolores ad omnem ferè corporis motum impotens factus, quum se Fidelis patrocinio commendasset, ad tactum mucronis, quo Dei Servus confossus fuerat, momento temporis convalescens, non itineri modò, sed & rusticis quibusque laboribus ipsa die se dedit, integris viribus exinde utens. Quare audito iterum præfatæ Congregationis consilio super tuto progressu ad formalem ipsius Servi Dei Beatificationem, idem Benedictus Prædecessor per suas Literas in forma Brevis datas die XXI. Martii ejusdem anni ipsum Fidelem in Beatorum Martyrum numero recenseri, ejusque memoriam, imagines, atque reliquias religiosè coli, Divina quoque Officia, & Missas in ipsius honorem a Fratribus Minoribus prædicti Ordinis Capuccinorum, universoque Clero nonnullarum Civitatum & Oppidorum celebrari permisit. A

Cum autem Beati gloria novorum prodigiorum famâ, & impensiori fidelium cultu in dies amplificaretur, & præfati Supremi Principes, & S. R. E. Cardinales, aliique per Orbem Antistites & Proceres, idemque Capuccinorum Ordo pias super eo instantias iterarent, placuit fel. record. Decessori Nostro Clementi Papæ XII., non solùm Lectiones proprias de ipsius beati Fidelis vita & martyrio a prædicta Sacrorum Rituum Congregatione recognitas in ejusdem Officio recitari, ejusque nomen in Martyrologio Romano describi; sed etiam reassumptâ causâ, novos auctoritate Apostolica Processus instrui concessit super Miraculis, quæ post indultam ipsi venerationem accidisse dicebantur: Cumque hujusmodi Processus ante omnia rite & validè confectos esse constiterit; ex quatuor Miraculis inibi recensitis, & in prædicta Congregatione Sacrorum Rituum semel, bis, tertiò, audito semper oretenus & in scriptis dilecto Filio Promotore Fidei, examinatis, duo præcipuè reperta sunt plenissimis probationibus testata, & omnem naturæ vim excedentia; quæ quum deinde Nos ipsi privatis studiis accuratissimè discusserimus, ea tandem, invocato sæpe Divini Luminis auxilio, solemni Decreto nostro, die XVIII. Januarii anni MDCCXLIV. in Festivitate Cathedræ beati Petri Apostoli edito approbavimus & publicavimus. Unum eorum accidit dilecto Filio Fr. Candido a Mediolano Sacerdoti professo præfati Ordinis Minorum Capuccinorum, qui epileptico morbo per decennium laborans, postremo infirmitatis suæ anno nullam ferè diem, nullam noctem, B C

A *Solemnis Beatificatio.* B *Causa reassumitur pro Canonizatione.*

C *Nova Miracula pro Canonizatione approbata.*

ctem ab iteratis gravibusque ejusdem morbi accessibus liberam habuerat; & stomachi temperie labefactatâ cibum retinere non valens, corporis viribus adeo destitutus remanserat, ut in lectulo projectus ne cibum quidem manibus suis ori admovere posset. Hic post inutilem plurium medicamentorum usum beati Fidelis opem implorans, ejusque Imaginem a Confessario sibi benedicente oblatam devoto mentis affectu veneratus, perfectam sanitatem corporisque vires ac robur, nullâ interiectâ convalescentiæ morâ, recuperavit; itaut ipsa die communis Instituti observantiam resumere, & plurium milliarium iter peragere non dubitaverit, deindeque laboriosis quibusque officiis obeundis idoneus, & a quocumque prædicti morbi incursu exemptus extiterit. Alterum evenit in puero Josepho Kirner, qui antequam per ætatem pedibus suis incedere posset, dira rachitide in inferioribus corporis partibus correptus, eaque jam per triennium perseverante, nullo modo poterat cruribus pedibusque se substentare; Cum autem ipsius Mater ad beati Fidelis Aram supplex eum detulisset, ab omnipotenti Deo obtinuit, ut statim consolidatis ipsius basibus, relictisque fulcris, quibus corpus regere consueverat, per se ambulans & exiliens Domum redierit, ac deinceps libero pedum & crurium usu gavisus fuerit.

A His itaque novis miraculis, ut prædiximus, cognitis & approbatis, quum jam beati Martyris glorificatio ipsius Dei voce manifestè declarari videretur, accepto priùs consilio Ven. Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium, aliorumque in prædicta Sacrorum Rituum Congregatione suffragium habentium, Spiritus sancti lumine nostris aliorumque precibus implorato, tandem die XXIV. mensis Aprilis ejusdem anni MDCCXLIV. ipsius gloriosi Martyrii anniversariâ, post sanctum Sacrificium Deo oblatum in Ecclesia Fratrum Capuccinorum ad Altare, in quo expositæ erant ejusdem beati Fidelis Reliquiæ, publicum Decretum edidimus, quo causam hanc in præfata Congregatione absolutam denunciantes, ad solemnem ipsius Beati Canonizationem servatis servandis quandocumque procedi posse declaravimus.

Pro cujus Decreti exequutione, quum præter superius enunciatos, Charissima quoque in Christo Filia Nostra Maria Theresia Hungariæ & Bohemiæ Regina Illustris, in Romanorum Imperatricem electa, aliique catholici Principes & Populi, Ecclesiarumque Pastores demissas Nobis preces obtulissent, Nos, ut in tanto negotio nihil contra Sanctionum & Constitutionum Apostolicarum statuta, & tutissimum Prædecessorum nostrorum morem ageremus, primùm quidem congregatis coram No-
B bis die XVIII. elapsi mensis Aprilis in Consistorio secreto universis Ven. Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, de præclaris beati Viri meritis verba fecimus, & adhibitis in hujus causæ discussione, ad normam De-

creto-

A *Decretum de tuto processu ad Canonizationem.*

B *Consistorium Secretum.*

cretorum Apoſtolicæ Sedis, exactiſſimas diligentias, prolataque tum a Nobis, tum a Prædeceſſoribus noſtris; ut præfertur, matura judicia Nos ipſi diſtinctè expoſuimus: Cumque eorum unanimis ſententia fuerit, ut ſupremam graviſſimo judicio manum, ſervata tamen conſueta in hujuſmodi cauſis tractandis Eccleſiæ Romanæ praxi, tandem imponeremus; Ideo accitis ad Urbem compluribus Ven. Fratribus Archiepiſcopis, & Epiſcopis per Eccleſias conſtitutis, uberem primò Relationem de ipſius Beati vita, virtutibus martyrio, ac miraculis in publico Conſiſtorio coram Nobis univerſoque Eccleſiaſticorum Ordinum conſeſſu, per dilectum Filium Virgilium Montecatinum noſtræ Conſiſtorialis Aulæ Advocatum oretenus exponi; mox aliam ex authenticis monumentis prædictæ Congregationis Sacrorum Rituum collectam ſcriptoque traditam, omnibus & ſingulis, quorum ſuffragia exquirebantur, exhiberi mandavimus. Deinde die VIII. currentis Junii, coactis iterum coram Nobis in Conſiſtorio ſemipublico prædictis S. R. E. Cardinalibus, tum etiam Patriarchis, Archiepiſcopis & Epiſcopis in Romana Curia præſentibus, adſtantibus quoque Apoſtolicæ Sedis Notariis, & Cauſarum Palatii Apoſtolici Auditoribus, prædictorum conſulentium ſuffragia, & quidem omnia in unum ſenſum pro Beati Canonizatione convenientia lætantes audivimus; quorum etiam exempla a ſingulis ſubſcripta in Tabulariis Romanæ Eccleſiæ juſſimus aſſervari. Nos autem infirmitatis noſtræ conſcii, ut ſpiritum conſilii de Cœlo noſtris atque fidelis populi precibus obtinere mereremur, generalibus indictis jejuniis, publicas in deſignatis per Urbem Eccleſiis obſecrationes plurium dierum ſpatio, conceſſâ etiam in eum finem orantibus Indulgentiâ, fieri præcepimus. Tum adveniente hac die Apoſtolorum Petri & Pauli natalitio dicata, ſolemni ſupplicationis ritu ad Eccleſiam beati Petri in Vaticano procedentes unà cum omnibus prædictis Ven. Fratribus Noſtris ceteriſque Romanæ Curiæ & noſtræ Aulæ Prælatis, Officialibus & Familiaribus, univerſoque Clero Seculari & Regulari, & devotiſſimo Populo divinam opem advocantibus; auditis iterum enixis chriſtianorum Principum, Eccleſiarum & Populorum poſtulationibus, quas Nobis repræſentavit dilectus Filius Noſter Joachimus Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum ejuſdem S.R.E. Presbyter Cardinalis Portocarrero nuncupatus; poſt ſacros Hymnos, Litanias aliaſque preces de more decantatas, ad laudem & gloriam ſanctæ & individuæ Trinitatis, ad Fidei catholicæ exaltationem, & chriſtianæ Religionis augmentum auctoritate Domini Noſtri Jeſu Chriſti, beatorum Apoſtolorum Petri & Pauli, ac Noſtra, & de præmiſſorum omnium Ven. Fratrum Noſtrorum conſilio & aſſenſu, prædictum Fidelem a Sigmaringa Sacerdotem Ordinis Fratrum Minorum S. Franciſci Capuccinorum, de cujus vita

A *Conſiſtorium Publicum*. B *Cardinalium & Epiſcoporum ſuffragia in Conſiſtorio emipublico*. C *Solemnis Canonizatio*.

vita sanctè traducta, & morte pro catholicæ Fidei propagatione perpessa, deque miraculis ipsius intercessione patratis plenissimè constabat & constat, Sanctum Christi Martyrem esse pronunciavimus, & sanctorum Martyrum Catalogo adscriptum ab universa catholica Ecclesia honorari & coli decrevimus, definivimus, & respectivè mandavimus; In Nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti: Omnibus quoque Christi-
A fidelibus, qui singulis annis die XXIV. Aprilis verè pœnitentes & confessi Ecclesiam Cathedralem Curiensem, in qua sacrum Martyris Corpus asservatur, devotè visitaverint, septem annos & totidem Quadragenas de injunctis eis, seu aliàs debitis pœnitentiis, eadem auctoritate misericorditer in Domino relaxantes.

Mox omnipotenti Deo cum Angelis & Sanctis ejus humillimam gratiarum actionem, demissasque preces per ipsius Sancti merita offerentes ad sacram beati Petri Apostoli Confessionem sacrosanctum Missæ Sacrificium cum commemoratione ejusdem sancti Fidelis martyris, nec non sanctorum Camilli, Petri, & Joseph Confessorum, sanctæque Catharinæ Virginis a Nobis pariter Sanctorum Albo rite adscriptorum solemniter celebravimus, ac denique humiliatis in conspectu Domini Fidelibus cunctis ibi præsentibus plenariam omnium peccatorum Indulgentiam largiti fuimus.

Gratulemur igitur invicto orthodoxæ Religionis Præconi, cui donatum est pro Christo non solum ut crederet in eum, sed etiam ut pateretur pro eo, atque ita per momentaneum tribulationis certamen ad æternum Beatitudinis triumphum perveniret in Cælis, ubi eum pro catholicæ Fidei dilatatione, & pro temporum nostrorum tranquillitate, apud Auctorem pacis nostræ, & consummatorem Fidei suæ, deprecatorem fore confidimus.

Ut autem præmissa omnia perpetuæ futurorum temporum memoriæ commendentur, Nos ea præsentium Literarum Apostolicarum tenore in omnium per universum Orbem notitiam deduci volumus; man-
B dantes, ut earumdem præsentium transumptis, sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem ab omnibus fides habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.
C Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum

A *Indulgentiæ.* B *Præsentium transumptis auctoritas tribuitur.* C *Sanctio.*

Datum Romæ apud sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri anno VI. A

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† *Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*
† *Ego A. Episcopus Portuensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
† *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Pœnitentiarius.*
† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
†
† *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*
†
†
†
†
†
†
† *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*

† *Ego*

A *Dat. Pontificatus Anno* VI. *die* 29. *Junii* 1746.

† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*
† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
† *Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Acquaviva.*
† *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
† *Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.*
†
†
†
†
† *Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.*
†
†
† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
† *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.*
†
† *Ego J. F. Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*
† *Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulutius.*
†
† *Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.*
† *Ego A. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.*
† *Ego C. Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Card. Calcagnini.*
† *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
† *Ego F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego Carolus S. Mariæ in Via-Lata Diaconus Card. de Marinis.*
† *Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*

† *Ego*

† *Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Card. Mosca.*
†
†
† *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Fgo A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LITERÆ DECRETALES CANONIZATIONIS

B. CAMILLI DE LELLIS CONFESSORIS.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

Misericordiæ studium, cœlestis Patris exemplo, inculcatoque sæpiùs Salvatoris nostri præcepto commendatum, Discipulos Christi Ecclesiæque Filios ab omnibus humanarum Societatum Sectatoribus ita discernit, ut qui dilectionem habuerint ad invicem, ii demum supereminentem omni scientiæ disciplinam percepisse, ii verè ad Regnum Filii Dei pertinere dignoscantur. Hæc charitatis lex non lapideis Israelitarum cordibus insculpta, non Levitico generi hære- A

A *Exordium.*

ditate transmissa, non Aaronis stirpi cum Sacerdotii prærogativa tributa fuit, sed in Fidelium cordibus per Spiritum sanctum suaviter copiosèque diffusa, sicut alienigenam Samaritanum languenti Judæo proximum fecit, ita universas Orbis Terræ Nationes Fraternitatis vinculo inter se copulavit. Per hunc dilectionis spiritum verè renovata est facies Terræ; dum genus humanum, peccatorum & consequentium pœnarum vulneribus sauciatum, non ampliùs hanc lacrymarum vallem pro exilii atque supplicii loco, sed pro charitatis exercitatione, ac beatæ peregrinationis diversorio habere cœpit; humanæque infirmitates jam inter unius Corporis membra communes redditæ, patientibus quidem factæ sunt in expiationem delictorum, & causam salutis æternæ; compatientibus verò meritorum augmentum, & obtinendæ sibi, quam aliis præstitissent, misericordiæ fiduciam attulerunt. Hoc spiritu de Cœlo repletus superiori seculo beatus Camillus de Lellis piam calamitosorum omnium, præcipuè verò ægrotantium curam in se suscepit, quosque nec patriæ, nec sanguinis conjunctione ullo modo attingebat, urgente charitate Christi, plusquam paternis fraternisque officiis complecti & sublevare, proprium sibi munus assumpsit. Quin etiam quum se videret, nec ad omnes ubique in tribulatione constitutos, nec ultra præfinitum sibi vitæ cursum, ad futuras ætates operam studiumque suum extendere posse; propagato in alios ejusdem spiritus sui fervore, iisque perenni charitatis nexu, & Religiosi voti proposito obligatis, spiritualem ac temporalem Infirmorum curam ipsis perpetuò commisit & commendavit. Cujus quidem beati Viri virtutes, quum ad illud perfectionis fastigium, quod humana ratio, & naturæ vires assequi nequeunt, Dei gratiâ pertigisse constiterit; ejusque Sanctitatem omnipotens Deus, illustribus editis miraculis, in conspectu filiorum hominum magnificare dignatus fuerit, Nos eum meritò ex hac veritatis Cathedra, de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia frequenti numero congregatorum assensu & consilio, Ecclesiæ universæ colendum & venerandum, Populis invocandum, Fidelibus cunctis imitandum proponimus, & præsentium literarum tenore denunciamus.

A Natus est is Buclanici Theatinæ Diœcesis Oppido in Marrucinis Anno Domini MDL. non sine futuræ Sanctitatis præsagiis, quum Mater, quæ ipsum provectâ jam ætate conceperat, visa sibi in somnis fuerit Puerum peperisse, Crucem in pectore gestantem, & Chorum ducentem aliorum complurium Cruce similiter signatorum. Quibus tamen auspiciis minimè respondit Camilli adolescentia, ab eo in vitiis, maximèque in effuso alearum lusu traducta, cum valetudinis, fortunarum, & famæ dispendio; ut etiam probrosâ paupertate adactus, abjectissimis primùm ministeriis a natalium suorum conditione alienissimis, in Nosocomio Incura-

A *S. Camilli ortus, & adolescentia.*

curabiliu m de Urbe, mox laboriosæ Militiæ in Venetorum Castris, denique in Sipontino Fratrum Capuccinorum Conventu famulatui se addicere compulsus fuerit; ubique inconstans, ubique sibi aliisque gravis, nunquam tamen a miserentis Dei longanimitate desertus, qui & eum semper a profundiore abysso, a blasphemiarum scilicet impietate, aleatoribus adeo familiari arcere dignatus fuerat; & tandem ostensurus in eum divitias misericordiæ suæ excitavit ipsum aliquando a somno mortis, & in manu potenti & brachio extento a perditionis via ad salutis tramitem revocavit. Cum enim quadam die iter agens Camillus, accepta quondam fastidientibus auribus piarum exhortationum verba solus secum recoleret & quasi ruminans animo volutaret, interiori luce subitò perculsus, ac peccatorum suorum conscientiâ, divinorumque judiciorum timore perterrefactus humi se prostravit; nec inde priùs surrexit, quàm anteactæ vitæ crimina vehementissimo doloris actu detestatus, de custodiendis in posterum justificationibus Domini immutabiliter constituerit. Ex eo tempore novus homo factus Camillus, non modò ab omni vitiorum genere deinceps abstinuit, sed ad sublimiorem christianæ perfectionis metam contendere cœpit. Sancti Francisci habitum in Ordine Fratrum Capuccinorum Siponti induit. Sed veteri ulcere, quod olim in tibia contraxerat, identidem recrudescente, bis a dolentibus Superioribus dolens dimissus, ab hac sibi charissima arctioris vitæ semitâ deflectere coactus est. A

Romam reversus, vetus Hospitium suum, S. Jacobi scilicet Domum, Incurabilium nuncupatam repetiit, ac Deo sic disponente, ejusdem bonorum administrationi præfectus fuit. Quo in munere quum se Camillus non tam hominibus quàm Deo servire cogitaret, maximâ sedulitate ac diligentiâ, Infirmorum necessitatibus sublevandis se totum dicavit. Sed quum ea in re non satis sibi obsecundare videret eos, qui temporali mercede conducti in ipsius Nosocomii ministeriis adhibebantur, secum cogitare cœpit quomodo ferventiores Operarios præstantioribus propositis spiritualium meritorum præmiis compararet. Communicavit consilium hac de re suum cum S. Philippo Nerio tunc in humanis agente, a cujus præceptis nutuque pendebat; quo approbante atque hortante, cum paucis primò ejusdem Nosocomii Ministris, mox cum ampliori piorum Fidelium numero, Sodalitatem quandam instituit Laicorum hominum, B qui se Divinis obsequiis, & ægrotantium curæ, in ipsa primùm S. Jacobi Domo, pro Dei amore & futuræ vitæ mercede manciparunt, & contempta propriorum commodorum ratione, superatisque Divino præsidio invidorum calumniis, in Instituto constanter perseverantes, brevi tempore extra prædictam quoque Domum charitatem suam dilatarunt; cumque proprium sibi domicilium in Urbe constituissent, inde ad omnium pau-

A *Ipsius ad Deum conversio, & sanctioris vitæ initia.*

B *Societatem instituit Ministrantium Infirmis.*

pauperum ægrotantium levamen tam in Nosocomiis, quàm in privatis Domibus accurrentes, incredibilem Urbi universæ utilitatem attulerunt. Hæc autem utilitas tunc major evasit, quum multis Ecclesiasticis Viris Camillo se se adjungentibus, ipsoque Camillo de prædicti S. Philippi directoris sui consilio, post exacta in Scholis Collegii Romani singulari humilitatis exemplo Literarum studia, ad sacrum Presbyteratus Ordinem promoto, spiritualis non minùs quàm temporalis vitæ subsidia ægrotis quibusque præstare cœperunt. Ea re permotus sapientissimus Pontifex
A Sixtus Papa V. Prædecessor noster per suas Literas Apostolicas datas apud S. Petrum sub Annulo Piscatoris die xviij. Martii anni MDLXXXVI. hujusmodi Institutum, omnipotentis Dei atque ejus pauperum ægrotorum famulatui dicatum, ac voluntariæ paupertatis, castitatis, & obedientiæ proposito, nulla tamen voti sponsione adstrictum, collaudans atque commendans perpetuò approbavit & confirmavit sub denominatione *Congregationis Ministrantium Infirmis*, eidemque complura Indulta & Privilegia tam in spiritualibus, quàm in temporalibus benignè concessit; inter quæ illud specialibus Literis die xxvj. Junii ejusdem anni datis indulsit, ut illius Sodales pro habitus proprii distinctione Crucem fulvi coloris ad latus dextrum vestium suarum assutam deferrent.

Sed quum hujusmodi Congregatio paucorum annorum decursu, Camillo præside & promotore, non solùm fructuosior evaderet, sed & spectabilium Virorum numero aucta, ad ampliorem Domum S. Mariæ Magdalenæ de Urbe in Regione Columnæ translata fuisset, omniumque eidem adscriptorum jam sensus esset, ut sub prudentissimis Legibus & Regulis ab eodem Camillo præscriptis, ac solemni paupertatis, castitatis, & obedientiæ professione, in perenni ministerio ægrotantium, ne excepto quidem pestiferæ contagionis casu, Religiosam vitam degere optarent;
B exhibitis felicis recordationis Prædecessori pariter nostro Gregorio Papæ XIV. hujusmodi Regulis, iisque examinatis & approbatis, placuit eidem Gregorio præfatam Congregationem in Ordinem Regularem erigere sub nomine & nuncupatione *Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis*; ejusque Professores in quibuscumque locis tunc & deinceps commorantes, sub immediata & speciali sua & Apostolicæ Sedis protectione perpetuò susceptos, amplissimis gratiis & privilegiis de Apostolica liberalitate ditare; prout in ipsius Gregorii Prædecessoris Literis, datis apud S. Marcum Anno Incarnationis Dominicæ MDXCI. Kalen. Octobris pleniùs atque distinctiùs continetur.

C Ex hac nova charitatis schola, mirum quanta in omnium ordinum homines, tum corporum tum animarum præcipuè utilitas dimanavit. Non jam ægrotantes ad morborum ærumnas, solitudinis ac derelictionis mœro-

A *Societas plurimum aucta, a Sixto V. confirmatur & privilegiis ditatur.*

B *Eadem in Congregationem Regularem erigitur a Gregorio XIV.*

C *Ejus Congregationis utilitas, & fructus.*

mœrorem accessisse doluerunt: Non jam transactæ vitæ reatibus gravati imminentis mortis discrimen absque peccatorum expiatione subire timuerunt: Non jam humani generis adversarius miseros mortales in extremis laborantes infestâ rabie circumsistens, eos a susceptorum Sacramentorum robore imparatos, aut Fidelium exhortationum solatio & subsidio destitutos invenit. Reddita Nosocomiis mundities, allevati Ministrorum labores, animarum Pastores ubique adjuti, in anxietatibus, curis & solicitudinibus sublevati; ut minimè sit mirandum, tot hujus Instituti Domos, & tunc modico temporis intervallo per Italiam universam, per Siciliam aliasque remotiores Provincias, & deinceps per Europæ totius Regiones, plaudentibus Civibus, Episcopis adnitentibus, erectas esse; in quibus cum magno populorum fructu & emolumento viget eximiæ charitatis spiritus per Camillum in ipsius Filios atque Discipulos diffusus & propagatus.

Ipse verò saluberrimi operis institutor atque promotor, cum omnes A quas aliis tradiderat, christianæ perfectionis Leges exactissimè implevit; tum eam præcipuè, quæ plenitudo Legis est, Dilectionem: Cujus profectò Nobis datum est, ex collectis de ipsius vitâ & rebus gestis, certissimis monumentis, tam sublimitatem atque profundum, quàm latitudinem longitudinemque dignoscere.

Sublimis profectò charitas, quæ a Deo procedens, & in Deum ip- B sum se referens, creata omnia, quæ aliis inordinatæ cupiditatis fomenta esse solent, vel tamquam pietatis in Deum argumenta, vel tamquam occasiones misericordiæ in Proximos exercendæ unicè intuebatur. Hinc, quum ex omnibus rebus, quæcumque ipsius sensibus obversabantur, nova quotidie amandi laudandique Creatoris incitamenta sumeret, novas charitatis flammas conciperet; in assiduos de Deo sermones, in flagrantissimos Divini Amoris actus, non sine lacrymis identidem erumpebat; tantoque cor ejus æstuabat ardore, ut sensibilem aliquando lucem e vultu suo radiantem emitteret; & nihilominus ingemiscens, quod se infinitæ bonitati pro merito diligendæ imparem agnosceret, infinitas sibi animas dari voluisset, quas in Dei amore totas impenderet. Hoc desiderio incensus, ad operosa ministeria Proximis præstanda eo spiritu accedebat, ut omnipotenti Deo, quem in pauperibus intuebatur, obsequium aliquod pro viribus exhiberet; ab eaque cogitatione nunquam mentem animumque avertebat. Itaque cœlestem ferè vitam in Terris ducens, nonnumquam visus est per mirabiles ecstases a sensibus omnino alienatus, totoque corpore in aere elevato ac suspenso, beatorum spirituum consortio sese miscere: Unde & eorum ope ac præsidio complura vitæ discrimina mirabiliter evasit; & S. Philippi Nerii testimonio compertum est, Angelos ipsius Sociorum lateribus, dum Infirmis ministrarent, adstantes apparuisse. Sed & aliis supernaturalibus donis a Deo cumulatus, spiritu prophetiæ, gratiâ curationum, & mirabili in naturæ leges imperio, adhuc vi-

A *S. Camilli Fundatoris Virtutes*. B *Pietas in Deum*.

vivens, innumera cœlestis favoris, quo fruebatur, argumenta dedit.

A Ab ea tamen virtutum suarum, & supernorum charismatum sublimitate oculos declinans Camillus, eosque in propriæ humilitatis profunditate libentiùs defigens, nec unquam oblivione captus purgationis veterum suorum delictorum, sæpe se inter omnes peccatores pessimum appellabat, seque indignum qui inter homines viveret, ac destinatum æternis ignibus titionem intimo animi sensu profitebatur; ex quo sanè humilitatis fonte prodierunt assidua, quibus corpus affictabat, pœnitentiæ ac mortificationis exercitia; præcipuè verò demissus ille mentis habitus, quo pauperibus & ægrotis, quos sibi in Dominos adsciverat, in abjectis & laboriosis quibusque officiis sine requie ministrabat atque inserviebat. Neque verò ob præclaram, Deoque & hominibus acceptissimam Religionem a se fundatam, sapientissimè administratam, latissimèque propagatam, ullo modo efferebatur; quinimò delatum sibi fortè Fundatoris nomen refugiens, ipsam quoque Ordinis Præfecturam, quam per xxvij. annos in omni patientia & solicitudine gesserat, tandem, firmato jam ipsius statu & regimine, humiliter a se abdicavit & sponte dimisit; ut ita cum eo, a quo didicerat mitis esse & humilis corde, fratribus suis jam dicere posset: *Ego autem in medio vestri sum, tamquam qui ministrat*. Qua tamen ex re iidem novam utilitatem sunt consequuti; dum ab ipso Ordinis moderatore, a quo sapientissimas leges atque vivendi Regulas ad eum diem acceperant, deinceps etiam perfectæ subjectionis & obedientiæ formam ipsius exempla intuentes desumere potuerunt.

B Sed jam videamus, qua latitudine dilatatum sit cor ejus, ut charitatis suæ fructus ad omnes Proximos in tribulatione & angustiâ positos derivaret. Quo in genere non hîc omnia recensenda ducimus, quæ Camillus assiduè pro Pauperibus sustentandis, alendis, hospitio accipiendis, pro Virginibus tuendis & collocandis, pro Viduis ac Pupillis defensandis sublevandisque gerebat. Unum pro cunctis opus, quod sibi suisque Alumnis proprium & præcipuum sumpserat, ut ægrotantium animabus corporibusque succurreret, immensam prope illius charitatis amplitudinem satis demonstrat. Quis enim tota Urbe infirmabatur, cum quo commiserationis affectu non infirmaretur Camillus? Ad quem non accurreret, ac vel ipse præsens inserviendo & consolando usque ad extremum adesset, vel subrogatis Sociis, desideratam opem afferret? Quem reperit inopiâ pressum, ægritudine prostratum, aut nimio mortis metu perterritum, cui non opportuna corporis animique subsidia contulerit, eumque in æternæ salutis fiduciam erexerit? Quem vitiis atque peccatis irretitum, vel Religionis mysteria & dogmata ignorantem, quin eum ad melioris vitæ propositum, ad Divinæ bonitatis sinum reducere studuerit, vel in doctrina Fidei & in lege Domini erudierit? Quin etiam constat, aliquos Hæreticos in Urbe morbo correptos, Camilli charitate & comitate de-

A *Humilitatis & pœnitentiæ studium.* B *Charitas erga Proximos, maximè infirmos.*

devinctos, ejusque instructionibus atque hortationibus illustratos, adjuvante Divinâ gratiâ, Ecclesiæ catholicæ restitutos fuisse.

Quibus in rebus quum per omnes Urbis Regiones ac Domos magni ipsius fuerint & quotidiani labores; tum verò in publicis Xenodochiis, & potissimùm in Hospitali Domo Sancti Spiritus in Saxia illius opera adeo assidua fuit, ut ibi cogitationum atque studiorum omnium scopum, ibi veluti perpetuam vitæ suæ sedem collocasse videretur. Ibi non solùm Famuli & Inservientes, sed ipsi quoque Præpositi viderunt eum in omnis officii ministerio sibimetipsis præeuntem, quæque inter plures dispertita sunt munera, eumdem unum omnia amplectentem, ac mirâ sedulitate obeuntem. In eo habuerunt ægroti quidquid homines ferè ab amicis, propinquis, parentibus desiderare consueverunt: Nec major est amantissimæ Matris solicitudo erga unicum languentem filium, eâ quam Camillus singulis quibusque ægrotantibus præstabat; eorum desideria prævertens, eorum solatium, commodum, munditiem, ac potissimùm animæ expiationem, rectamque Sacramentorum perceptionem procurans; In eos verò peculiariter intentus, a quibus ceteri vel contagionis metu, vel morborum nauseâ & horrore refugiebant, eos ipse ulnis amplexari, fovere sinu, suisque vestibus tegere non recusabat. Ibi sæpe laboriosas noctes laboriosissimis diebus continuavit, nec ulcerati cruris, nec gravis herniæ incommodo & dolore detentus, nec cibi, nec somni, nec requietis memor, non semel ob extremam corporis defatigationem, spirituum deliquio captus in terram semianimis corruit.

Reliquum erat, ut præsenti experimento proposito, videretur, an A Camilli charitas ad illum quem cum Sociis professus fuerat, gradum revera pertingeret, ut nimirum ægrotis Fidelibus, quos etiam pestis incessisset, opem & ministerium præstaret. Et quidem quatuor vix annis post indultam novo Ordini Apostolicam confirmationem invasit Urbem contagiosa lues, cum extremâ Annonæ caritate conjuncta, ut duplici clade perculsa Civitas, funeribus, luctu, vastitate completa fuerit. Alios morbi vis, alios inopia & fames, plurimos desperatio & horror ad mortem ducebant; omnes verò metus, ac præsens vitæ periculum, ad salutem & securitatem alibi conquirendam, vel saltem discrimini non objiciendam adigebant. At verò Camillus propriâ incolumitate vitâque contemptâ, minimè dubitavit cum suis Alumnis pro salute publica se devovere. Itaque visus est, non modò publicis omnibus Nosocomiis sine intermissione adesse, ac miseris ægrotantibus operâ, consilio, exhortationibus opem ferre; verùm etiam incredibili solicitudine privatas quaslibet Domos ingredi, quandoque etiam, si occlusæ essent fores, adhibitis scalis per fenestras penetrare; remotissima quæque loca, obscuras cryptas, immunda stabula anxiè circumire; languentes, afflictos, inediâ dejectos conquirere, atque omnes quibuscumque poterat, subsidiis juvare, ac refice-

A *Grassante peste in Urbe, quid præstiterit Camillus.*

ficere; eorum plagas curare, tabem abstergere, sordes eluere, lectos purgare: Præterea novum aperuit Xenodochium in ipsa Religionis suæ Domo; alterum in Regione Cælimontana ad sanctum Sixtum; alterum quoque ad Clivum Capitolii in via Rhedarum nuncupatâ constituit; illùcque ægrotos undique comportari curavit, complures etiam propriis sublatos humeris ipse detulit; per omnes denique Urbis vastissimæ Regiones alacer operâ, voce, animo præsto fuit, ut non sine causa judicatum fuerit, clementissimum Dominum, qui etiam in ira sua misericordiæ recordatur, deliberato in Urbem flagello opportunum levamen per Càmillum, ejusque propositi Sectatores opponere voluisse.

A Ea tempestate sedata, ecce biennio post, novum calamitatis genus novam Camillo præbuit occasionem ardentissimæ charitatis suæ erga periclitantes Proximos ostendendæ: Quum scilicet Tiberis aquarum copiâ plus nimio auctus magnam Urbis partem inundasset, jamque adjacentes sancti Spiritus Ædes invadens inferiora ipsius cubicula occupasset; commotus tanto Infirmorum periculo Camillus, in medias aquas prosiliens cœpit ægrotos ipsos, eorumque grabatos humeris suis aliò transferre, nec priùs ab opere cessavit, quàm immenso trium dierum labore in tuto omnia collocata conspexerit.

Quod si, veritatis æternæ testimonio, majorem hac dilectionem nemo habet, quàm ut animam suam ponat quis pro amicis suis; quid ni heroicam agnoscamus fuisse charitatem Camilli, qui minimè detrectavit pro Pauperibus Christi vitam sæpe suam in manifestum discrimen adducere, nec unquam animam suam pretiosiorem fecit eâ cujus desiderio flagrabat, Proximorum salute?

B Neque verò unius Romanæ Urbis ambitu se continuit ipsius dilectionis amplitudo, sed alias quoque Regiones ac Civitates complexa est, ad quas Instituti sui fructum utilitatemque propagavit; Italiam verò universam ferè benefaciendo peragravit, mirifica charitatis opera ubique exercens, omniumque necessitatibus opportunè succurrens. Mediolanum, & Nolam Urbes, pestifera contagione grassante, quo tempore alii earum Urbium commercia omni ratione vitabant, quin etiam earum Cives aliò evolare posse cupiebant, ultro ingressus est Camillus, dilectionis ignem in sinu portans, atque utrobique admiranda illa virtutis exempla, quæ Roma olim conspexerat, pari omnium ordinum admiratione renovavit. Buclanicum Patrium Oppidum, ut audivit Annonæ difficultate graviter afflictum, illico Româ eò se contulit, suosque Cives impensis providentiæ & charitatis officiis, illustribus quoque impetratis a Deo prodigiis, mirificè recreavit.

C Denique inextinctam charitatis suæ flammam usque ad exitum vitæ, usque ad metam præclari cursus feliciter perduxit; cumque diuturno triginta

A *Quid exundante Flumine.* B *Quid aliis in Civitatibus & Oppidis.*
C *Ipsius sancta mors.*

ginta trium mensium languore, lentàque & molestâ febri probatus fuisset, prænunciatum sibi cœlitùs mortis diem animo concupiscenti præstolando, nil aliud præter Dei & Proximi dilectionem in corde & in ore habens, nil aliud Sociis ac Discipulis suis commendans, tandem Ecclesiæ Sacramentis piè & religiosè susceptis, die XIV. Julii anno salutis MDCXIV., ætatis suæ LXV. ad regnum perfectæ charitatis migravit.

Nec dubitarunt quicumque ipsius laborum agnovere certamina, quin ipsi coronam justitiæ reddidisset justus Judex; qui etiam, editis potentiæ suæ signis, devota frequentis populi ad ejus funus confluentis officia sibi accepta esse monstravit. Cumque de hujusmodi Miraculis, ac potissimùm de perspecta Servi Dei sanctitate, universalis fama & constans hominum judicium esset, citò deventum est ad legitimorum Processuum constructionem, quibus Ordinariâ primùm, mox etiam Apostolicâ auctoritate confectis, eorumque validitate approbatâ, post maturum omnium examen iteratis vicibus resumptum, Nobismetipsis olim pro munere Promotoris Fidei, quod gerebamus, minutissima quæque dubitationis capita proponentibus, tandem a felic. recor. Prædecessore Nostro Benedicto Papa XIII. cum consilio Congregationis Sacrorum Rituum judicatum est, constare de Camilli Virtutibus in gradu heroico; ut patet ex Decreto ab eo edito die XXIV. Julii Anni MDCCXXVIII. A

Mox examinatis in eadem Congregatione Miraculis, quæ post Camilli obitum, ejusdemque intercessione evenisse dicebantur; hujusque examinis summâ ad Nos ipsos in Petri Cathedra jam sedentes delatâ, post invocatam Divini luminis opem ac reiteratam collectarum probationum considerationem visum est Nobis, duo potissimùm ex novem propositis indubitanter approbanda esse; unum nimirum de enormi Polypo in naribus cujusdam Puellæ Viterbiensis suborto, & plures jam menses pervicaciter permanente, qui ex solo contactu fili subuculæ Servi Dei penitus evanuit. Alterum de lethali morborum congerie, maligna scilicet febri, pulmonum & pleuræ inflammatione, gutturis etiam ulcere, quibus Catharina Dondula sexto jam mense uterum ferens, correpta & ad extremum vitæ Medicorum etiam judicio deducta fuerat, sed omnia solo haustu aquæ, in qua comminutus fuerat pulvis e cubiculo Servi Dei collectus, illico depulsa fuerunt, itaut ægra non modò sanitatem, sed pristinas etiam vires momento temporis recuperaverit. Quæ quidem Miracula quum Nos Decreto edito die XXVI. Septembris Anni MDCCXLI. approbata publicaverimus, mox præfatæ Congregationis consilium audierimus super Beatificationis honoribus eidem Dei Servo tutò deferendis, die demum secundâ Februarii Anni MDCCXLII. in Festivitate Purificationis beatissimæ Virginis Mariæ, quo die olim Camillus superni luminis radio illustratus ad bonam frugem conversus fuisse perhibetur, aliud

(B in margin beside "examinis summâ ad Nos ipsos … post")

A *Heroicæ Camilli Virtutes juridicè approbantur.*

B *Miracula pro Beatificatione approbata.*

aliud Decretum protulimus de ejusdem formali Beatificatione peragenda; A cujus solemnia deinde in Basilica Principis Apostolorum de Urbe rite celebrata fuerunt vigore Literarum Nostrarum Apostolicarum die VII. ejusdem mensis & anni sub Annulo Piscatoris editarum.

Indultam beato Viro venerationem, ac summo Fidelium studio eidem exhibitam nova subsequuta sunt Miracula, quæ manifestam Dei voluntatem de ipsius glorificatione in Terris augendâ ostendere videban-B tur. Tribus itaque Episcopis ad inquirendum super hujusmodi Miraculis auctoritate Nostra Apostolica de more delegatis, cognitâque Processuum ab ipsis confectorum validitate, ex tribus Miraculis in prædicta Sacrorum Rituum Congregatione accuratissimè discussis, audito ut par erat, Peritorum judicio, novisque inquisitionibus super sanationum obtentarum perseverantiâ legitimè peractis, duo potissimùm tamquam approbatione nostrâ digna Nobis proposita fuerunt, quæ quum revera privatis nostris studiis adhibitis, & invocato lumine Spiritus sancti, clarissima in luce posita esse judicaverimus, die prima Maji superioris anni MDCCXLV. Decreto nostro approbavimus & publicavimus.

C Primum est sanatio Luciæ Theresiæ Petti Puellæ ex Oppido Caprarolæ, quæ quum ab ipsa nativitate ob pravam Thoracis structuram magnâ respirandi difficultate laborasset, & procedentibus annis, ingravescente Asthmate, accedentibus purulentis & sanguineis excretionibus, ac summâ virium prostratione, externo quoque contracto gibbo, gravem sibi aliisque vitam haud longè protrahere posse ostenderet; in maxima morborum hujusmodi intensione, quum invocatâ beati Camilli ope, aquam bibisset præfato pulveri admixtam, unius noctis spatio a morbis omnibus expedita, & perfectâ valetudinis firmitate donata fuit.

Alterum est instantanea sanatio Margaritæ Castelli duodeviginti annorum Puellæ ex Oppido Marini, quæ ob vitium sanguinis ab utero Matris contractum malignis pustulis sæpe afflicta, tandem earum numero in immensum aucto, itaut universum ipsius corpus unicâ crustâ, sanie taboque manante coopertum appareret, acutâ quoque febri superveniente, omnique amissâ motus & sensuum facultate jamjam expiratura judicabatur; quum subitò imposita ipsi Imagine beati Camilli, ac brevi prece ab ipsius Sorore & Matre emissâ, velut a somno mortis excitata perfectè convaluit; corpus repente detumuit, crustæ deciderunt, reliquit eam febris; itaut e lecto statim surgens, integerrimis viribus incedere & operari potuerit, neque deinceps inveteratæ hujusmodi affectionis incommoda ampliùs perpessa fuerit.

D Consulta deinde fuit eadem Sacrorum Rituum Congregatio, an rebus ita se habentibus, ad solemnem beati Camilli Canonizationem tutò procedi posse censeret; omnibusque Venerabilibus Fratribus Nostris S.R.E.

A *Solemnis Beatificatio*. B *Causa reassumitur*. C *Miracula pro Canonizatione approbata*. D *Decretum de tuto processu ad Canonizationem*.

S. R. E. Cardinalibus eandem Congregationem constituentibus, necnon dilectis Filiis ejusdem Congregationis Consultoribus in partem affirmativam consentientibus, Nos deinde maturâ ponderatione præmissâ, ac ferventibus Deo oblatis precibus, tandem anno superiore die XVII. Augusti, illius diei anniversaria, quo inscrutabilis Divini consilii altitudo Nos immerentes ad Summi Pontificatus apicem evexit, publico Decreto edito hujusmodi Congregationis sententiæ Nos quoque adhærere declaravimus.

Urgebant verò pro hujus Decreti implemento non solùm communia fidelium Populorum, ac in primis dilectæ Urbis nostræ vota, sed & enixæ preces ac supplicationes antedictæ Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, quibus, & olim clar. mem. Philippus III., & Philippus IV. Hispaniarum Reges Catholici, plurimique Ecclesiastici & Secularis Ordinis Proceres apud Prædecessores nostros Romanos Pontifices suas preces adjunxerant, & suas nuper postulationes Nobis humiliter exhiberi mandaverant Carissimus in Christo Filius noster Carolus utriusque Siciliæ Rex Illustris, ejusque Conjux Carissima in Christo Filia nostra Maria Amalia utriusque pariter Siciliæ Regina Illustris, & cum aliis pluribus Antistitibus & Principibus, dilecti Filii Nobiles Viri Neapolitanæ Civitatis Electi. Quapropter communicato consilio cum universo Collegio Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XVIII. elapsi mensis Aprilis coram Nobis habito, hisque similiter, audito a Nobismetipsis Causæ statu ac meritis, ad ulteriora, servatis servandis, progrediendum esse suadentibus; Nos demum convocatis per Literas compluribus Ven. Fratribus Archiepiscopis & Episcopis per Ecclesias constitutis, eorum quoque suffragia, ut in tanti momenti judicio fieri consuevit & decet, audire deliberavimus. A

Itaque expositis primùm in plenario publicoque prædictorum S. R. E. Cardinalium, Antistitum omniumque Ordinum Romanæ Curiæ Consessu, per dilectum Filium Julium Cæsarem Fagnanum nostræ Consistorialis Aulæ Advocatum, ejusdem B. Camilli gestis, Virtutibus & Miraculis; iisdemque præterea in summaria Relatione ex monumentis prædictæ Sacrorum Rituum Congregationis fideliter desumptâ una cum Actorum serie, prædictorum omnium judicio subjectis; die decima currentis Junii eosdem S. R. E. Cardinales, & Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos universos coram Nobis in Consistorio semipublico congregatos, adstantibus de more dilectis Filiis Sedis Apostolicæ Notariis & Causarum Palatii nostri Auditoribus requisivimus, an ad solemnem ipsius Beati Canonizationem deveniri posse censerent; cumque omnes unanimi sensu id a Nobis præstandum esse suaderent, exhibitis quoque in scriptis per singulos suffragiis, quæ in Romanæ Ecclesiæ Tabularium inferri jussimus; B C

A *Consistorium Secretum.* B *Consistorium Publicum.*

C *Cardinalium & Episcoporum suffragia in Consistorio Semipublico.*

mus; Nos quidem tunc eos omnes hortati sumus, ut pro impetrando Nobis superni luminis adjutorio, suas Deo preces offerrent; mox generalia per Urbem jejunia indiximus, designatisque Ecclesiis cum Indulgentia ab omnibus Christifidelibus Nobiscum orantibus consequendâ, iteratis etiam Sacrificiis, Deum omnipotentem precati sumus, ut sedium suarum assistricem sapientiam ad illuminandas mentis nostræ tenebras emittere dignaretur.

A Demum adveniente hac die beatorum Apostolorum Petri & Pauli Martyrio consecratâ, in splendidissimo Ecclesiæ Romanæ jubilo, præcedentibus cum prece omnibus Cleri Secularis & Regularis Ordinibus, & subsequentibus Aulæ nostræ, & Curiæ Officialibus atque Ministris, frequentissimâ Consacerdotum coronâ stipati, ad sacram beatissimi Apostolorum Principis memoriam in Vaticano solemnis supplicationis ritu processimus: Ubi exhibitis Nobis iterum a dilecto Filio nostro Joachimo Tituli Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbytero Cardinali Portocarrero nuncupato, prædictorum supremorum Principum & Procerum, Ecclesiarumque, & Congregationis Clericorum Regularium precibus & obsecrationibus, Dei nomine cum gemitibus invocato, ad laudem sanctæ & individuæ Trinitatis, ad Triumphantis Ecclesiæ gloriam, & Militantis consolationem atque præsidium auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, sanctorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra, ac de congregatæ Fraternitatis, ut supra diximus, assensu & consilio prædictum Camillum de Lellis Diœcesis Theatinæ Sacerdotem, Fundatorem Congregationis Clericorum Regularium Ministrantium Infirmis, de cujus præcellenti Fide & charitate ceterisque Virtutibus in gradu heroico, necnon de Miraculis ipsius intercessione a Deo patratis plenissimè constabat & constat, Sanctum esse definiendo pronunciavimus, & pro Sancto ab omnibus habendum atque colendum ediximus, in nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti; omnibusque Christifidelibus, qui singulis
B annis die XIV. Julii verè pœnitentes & confessi Ecclesiam S. Mariæ Magdalenæ de Urbe Congregationis præfatæ Clericorum Regularium, in qua ipsius Sancti Corpus religiosè asservatur, devotè visitaverint, septem annos & totidem quadragenas de injunctis eis, seu aliàs debitis pœnitentiis, eadem auctoritate in perpetuum misericorditer relaxavimus. Denique in obsequium omnipotentis Dei decantato Laudis & Confessionis Hymno, incruentam salutis nostræ Hostiam ad Altare Confessionis beatissimi Petri Apostoli in spiritu humilitatis obtulimus cum commemoratione etiam ipsius S. Camilli Confessoris, necnon Sanctorum Fidelis Martyris, Petri, & Josephi Confessorum, & Catharinæ Virginis, quos pariter Sanctorum Albo rite adscripsimus, omnibusque ibi præsentibus plenariam peccatorum Indulgentiam largiti fuimus.

Exultet igitur Ecclesia sancta Dei, & jucundetur in Domino, qui secun-

A *Solemnis Canonizatio.* B *Indulgentiæ.*

fecundùm promiſſiones ſuas ſanctitatis & dilectionis ſpiritum in ea conſervat & fovet. Excitentur Fideles ad præclara Sancti hujus perſequenda veſtigia, ut ipſius mereantur ſuffragiis adjuvari; qui quum in illo Regno Beatitudinis in quod neque luctus neque dolor ingreditur, non habeat, cui aſſueta miſericordiæ ſuæ exhibeat officia, nos hìc in tantis anguſtiis & calamitatibus conſtitutos ſuâ interceſſione ſublevare, & flagella Divinæ iracundiæ a nobis lubens ſtudebit avertere.

Ut autem præmiſſa omnia ad conſolationem & eruditionem Chri- A
ſtianæ plebis ubique innoteſcant, Nos ea præſentium Literarum Apoſtolicarum tenore & auctoritate, publicanda atque edicenda eſſe cenſuimus; mandantes, ut earumdem præſentium tranſumptis, ſive exemplis etiam impreſſis, manu alicujus Notarii publici ſubſcriptis, & ſigillo perſonæ in Eccleſiaſtica dignitate conſtitutæ munitis, eadem prorſus fides ab omnibus habeatur, quæ ipſis præſentibus adhiberetur, ſi forent exhibitæ vel oſtenſæ.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc noſtræ definitio- B
nis, decreti, adſcriptionis, mandati, ſtatuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei auſu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præſumpſerit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apoſtolorum ejus ſe noverit incurſurum.

Datum Romæ apud ſanctum Petrum anno Incarnationis Domini- C
cæ MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Noſtri anno VI.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Eccleſiæ Epiſcopus

† *Ego T. Epiſcopus Oſtien. & Veliternen. Card. Ruffus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.* † *Ego*

A *Præſentium Literarum exemplis auctoritas tribuitur.* B *Sanctio.*
C *Dat. Pontificatus Anno* VI. *die* 29. *Junii* 1746.

† *Ego A. Episcopus Portuensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
† *Ego V. Episcopus Praenestinus Card. Petra, Major Pœnitentiarius.*
† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
†
† *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*
†
†
†
†
†
†
† *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*
† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card Gentili.*
† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
† *Ego T. Tit. S. Ceciliæ Presbyter Card. de Acquaviva.*
† *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
† *Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.*
†
†
†
†
† *Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.*
†
†
† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
† *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.*
†
† *Ego J. F. Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*
† *Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulutius.*
†
† *Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.*
†
†
†
†
†
†
†

† *Ego*

† *Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.*
† *Ego A. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.*
† *Ego C. Tit. S. Mariæ de Ara-Cœli Presbyter Card. Calcagnini.*
† *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
† *Ego F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego Carolus S. Mariæ in Via-Lata Diaconus Card. de Marinis.*
† *Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
† *Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Card. Mosca.*
†
†
† *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LI-

LITERÆ DECRETALES CANONIZATIONIS

B. PETRI REGALATI CONFESSORIS

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

A NEgotiatores Cœli, qui fidelibus Redemptoris nostri promissionibus innixi, quæcumque Mundus appetit, quæ caro concupiscit, quæ Dœmon pollicetur, omnia relinquunt, ut Christum bajulantem sibi Crucem per asperam angustamque viam prosequantur, non modò inæstimabilem bonæ negotiationis fructum in æternæ vitæ possessione percipiunt, sed etiam in terris centuplum pro omnibus quæ dimiserunt, utilissimâ commutatione lucrantur. Dum enim vitæ hujus oblectamentis per mortificationis & continentiæ studium renunciant, puris tranquillisque voluptatibus, de conscientiæ serenitate ac Divini favoris suavitate replentur; dum anxias Mundi divitias, Evangelicam paupertatem amplexi, a se abdicant, supernorum charismatum thesauris abundè ditantur; & pro vanis fluxisque honoribus quos contemnunt, veram solidamque gloriam non solùm coram Angelis Dei, sed etiam coram hominibus adipiscuntur. Vidit hæc cœlesti lumine edoctus beatus Petrus Regalatus Ordinis Minorum Alumnus, ejusque disciplinæ quam sanctus Patriarcha Franciscus discipulis suis tradiderat, perfectissimus ipse Sectator & in aliis quoque Restitutor gustavit, quàm suave ac bonum esset, abnegatis secularibus desideriis, uni Deo adhærere; reliquit quæ sua erant, ut Christum lucrifaceret: Verùm in ipsis etiam voluntariæ paupertatis angustiis dilatatum est cor ejus, ut quarum rerum nec possessione nec affectu tenebatur, in eas mirum sæpe jus & imperium, supra id quod naturæ leges ferunt, Deo concedente exerceret. Nunc denique ad immensum Gloriæ pondus, qua is jamdudum in Cœlis potitur, non exiguus in Terris accessit honoris cumulus, decreto eidem cultu universæ per Orbem Ecclesiæ, cui nos licet indigni, Divina voluntate præsidentes, ipsum beatum Virum, christianarum virtutum perfectione & miraculorum claritate illustrem, inter sanctos Confessores a Nobis cum consilio Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in

A *Exordium.*

in Romana Curia frequenti numero congregatorum rite ac solemniter adscriptum, religiosa veneratione prosequendum, & proficua devotione invocandum proponimus, ac præsentium Literarum tenore denunciamus.

Vallisoleti nobili Hispaniæ Urbe, natus est Petrus anno salutis MCCCXC. ex Nobilibus piisque parentibus, quorum disciplinâ & exemplis eruditus, ac Divinâ præsertim gratiâ præventus cœpit a puero ad christianæ perfectionis leges vitam moresque suos componere & conformare; quin etiam vix decimo ætatis anno transacto, domesticis facultatibus honoribusque contemptis, Franciscani Instituti habitum ac professionem expetere. Restitit quidem ab initio amantissima Mater, & piis Filii desideriis obsecundare triennio toto recusavit; verùm is in sancto proposito firmiter perseverans, eumque præferens Matri, quem præferre jubemur & animæ nostræ, instando & obsecrando tandem obtinuit, ut ad Religiosæ vitæ Tirocinium, mox etiam ad solemnia emittenda vota in patriæ Civitatis Cœnobio admitteretur. Ex eo tempore quum in suscepto perfectionis curriculo per internæ humilitatis externæque mortificationis studium, per assidua Orationis & contemplationis exercitia, per solicitam puri cordis & sensuum custodiam novos semper progressus faceret, numquam respiciens retro, sed ad perfectiora & sublimiora extendens se ipsum; ad illud brevi pervenit virtutis fastigium, ut & in omnibus religiosi Viri officiis toti Sodalitio exemplis suis præluceret; & sanctioris disciplinæ in Minorum Familia non nihil tunc temporis laxatæ, in pristinum splendorem restituendæ, inspirante Deo, consilium caperet, eodemque adjuvante ad effectum mirè perduceret. A B

Etenim occasionem nactus, qua Vir pius ac prudens Frater Petrus Villacretius ejusdem Ordinis Professor, potestate a Superioribus sibi factâ Hispaniæ Cœnobia peragrabat, ut ex iis qui a subinducta libertate ad perfectiorem vivendi rationem transire cuperent, peculiarem veluti gregem conflaret, in quo pristina Franciscanæ Regulæ puritas & austeritas revivisceret, nihil cunctatus Petrus se illi socium adjunxit, & in solitariam Domum prope Aquileriam Oxomensis Diœcesis Oppidum permissu Episcopi extructam lubens cum eo secessit. Ibi in perpetuis pietatis & pœnitentiæ exercitationibus ambo viventes, non solùm cœlestium gratiarum copiam, sed etiam hominum admirationem sibi conciliarunt; ut eâ permoti quamplurimi, tum ex ipso Fratrum Minorum Ordine, tum e seculari Clero & e Populo in eorum Societatem admitti certarint, eorumque disciplinæ se instituendos tradiderint. Quare cum nova Reformatorum Familia ad eum numerum aucta fuisset, ut jam Aquileriensibus Ædibus contineri minimè posset, alterum ejusdem Instituti C

A *S. Petri Regalati ortus & initia.* B *Ordinem Minorum ingreditur.* C *Ejusque Reformationem una cum Petro Villacretio promovet.*

tuti Cœnobium de Abroxo nuncupatum in Agro Tribulano ad Ripam Durii Fluminis construi opus fuit.

A In horum Conventuum regimine, quoties nascentis Reformationis negotia Villacretium aliò vocabant, Petrus Regalatus ipsius vices sustinere consuevit. Cum verò idem Villacretius, post obtenta a felicis recordationis Martino Papa V. Prædecessore nostro quem præsens adierat, quæcumque ad ipsius Reformationis firmitatem atque dilatationem maximè optaverat, ex hac vita piè migrasset, communi Religiosorum voto in ipsius locum suffectus est Petrus, qui sicut eum viventem in prælaudati operis constitutione & administratione, consilio suo atque operâ maximè juverat, ita deinceps non modò Aquileriense Cœnobium, in quo præcipuum fixit domicilium, sed Tribulanum etiam, quod modò per se ipsum, modò per Vicarios a se delegatos regebat, ad perfectioris disciplinæ normam sanctissimè gubernavit.

B Fuit in eo ad Socios Subditosque in via Mandatorum Dei dirigendos non solùm eximius zelus & assidua vigilantia, verùm etiam in omni virtutum genere præclari exempli lux & auctoritas. Quorum enim jejuniorum observantiam ad mentem Sancti Fundatoris in usum reduxerat; ea ipse & exactè servabat, & voluntariis abstinentiæ rigoribus cumulabat, quum nullum ferè obsonii genus ad panem & aquam plerumque adjiceret, & præter dies Dominicos, nihil omnino ad vesperam sumeret; quinimmo totos sæpe dies absque ullo cibo transigeret in laboribus aut orationibus, quarum etiam amore nonnunquam integras noctes insomnes ducebat, vel humi cubando curabat, ut ne quid somni caperet præter id, quod ineluctabilis naturæ necessitas postulabat. Duris præterea flagellis, asperrimis ciliciis corpus affligere & in servitutem redigere non desinebat. Paupertatis verò adeo amator fuit, ut quæ præ ceteris attritæ & laceræ vestes essent, eas ipse sibi deligeret, nec unquam ferè sandaliis aliove calceamenti genere uteretur, sed nudis plerumque pedibus ad humilitatis & pœnitentiæ exercitium incederet.

C Quare cum sibi ac Mundo crucifixus omnino esset, minimè est mirandum, si totum cor ejus sibi vindicavit cœlestium amor, cujus virtute fortiter tractus, ac dulcedine suaviter illectus, ineffabilia divinitatis attributa & Redemptionis nostræ mysteria præsentissimo animi sensu assiduè contemplabatur; adeoque in piis meditationibus affectibusque inardebat, ut sæpe clarissimus lucis splendor ex ipsius corpore diffusus, non solùm ad cubiculi ambitum, sed longè latèque supra Cœnobii tectum emicaret; cujus rei causa a finitimis cognita, *Domus Dei* nomen Cœnobio inditum fuit, quo etiam usque in præsentem diem appellatur. Ex frequentibus verò mentis excessibus, quibus ad interiora cum Deo colloquia admittebatur, quum cœlestium virtutum formam in se referret,

A *Reformatorum Cœnobia gubernat.* B *Ipsius religiosæ virtutes.* C *Pietas in Deum.*

ret, earum quoque exemplar aliorum animis imprimere vehementer optabat. Hinc ortum habuit zelus ille ardentissimus, quo ad animarum salutem opportunissimis rationibus procurandam accendebatur; neque solùm Religiosos Viros curæ suæ peculiariter commendatos exemplis præceptisque suis ad perfectionis culmen ducere satagebat; sed ceteris etiam omnibus operâ, consilio, sermone, ac potissimùm impensis misericordiæ & charitatis officiis tutissimam ad Cœlum viam commonstrare & complanare curabat. Hic erat præcipuus ipsius scopus, & cum pauperes Christi ægritudine afflictos, eosque maximè, quos propter horrificam morborum speciem, aut contagionis periculum ab aliis derelictos conspiciebat, per se ipse adjuvare, hospitio recipere, laboriosâ curatione sublevare gestiebat; & cum, corrogata a divitioribus stipe, calamitosis omnibus opem ferre, potissimùm verò Christifidelibus apud Barbaros in captivitate detentis libertatem impetrare studebat; cum demum inimicitias omnes & simultates inter Fideles componere omni studio nitebatur: ut scilicet peccata & vitia eliminaret, pericula occasionesque peccandi omnibus subtraheret, & Proximos a se adjutos, non sibi sed Christo lucrifaceret, atque ad divinæ Bonitatis amorem, ad Evangelicæ legis observantiam adduceret. Denique purgantium Defunctorum cruciatus pio commiserationis affectu respiciens, oblatis Deo precibus, Sacrificiis, jejuniis aliisque voluntariis sui corporis castigationibus prolatam ipsis æternæ Beatitudinis possessionem accelerare curabat. A

His aliisque virtutibus apud suos exterosque clarus, miraculorum quoque gratiâ aliisque supernaturalibus donis illustris, cum ad sexagesimum sextum ætatis annum pervenisset, jamque prospiceret, haud procul esse depositionem Tabernaculi sui, de apto idoneoque Rectore gregi suo post se relinquendo solicitus, longum asperumque iter ingressus est, ut Lupum Salazarium antiqui Instituti cultorem ac vindicem ad id muneris suscipiendum suaderet. Eâ re impetratâ, quum Tribulanum Cœnobium in reditu visitasset, inde ad Aquileriense se contulit, ubi lethali morbo correptus decubuit, exactoque inter acerbos cruciatus atque languores integro Quadragesimæ cursu, tandem die sancto Paschæ Eucharistici Panis viatico munitus, & sequenti die ab Episcopo Palentiæ Oleo sancto unctus in nomine Domini, quum dilectissimos Fratres ad severioris disciplinæ custodiam, ad paupertatis studium, ad imitationem Christi etiam atque etiam hortatus esset, animam suam in manus Dei fidenter amanterque commendans justorum somno obdormivit tertio Kalendas Aprilis Anno salutis MCCCCLVI. B

Petri corpus, ut piis Fidelium turbis ad Cœnobium undique concurrentibus satisfieret, per aliquot dies inhumatum remansit; cumque nullas interim mortalitatis injurias pateretur, tandem in communi Fra-

A *Charitas in Proximos*. B *Extrema vitæ & obitus*.

trum Sepulchro conditum fuit; unde tamen post triginta sex annos translatum fuit ad prænobile loculamentum, quod ipsi clar. mem. Elisabetha Castellæ Regina ex alabastrite marmore extrui curavit.

Ibi & propter constans hominum judicium de Servi Dei Sanctitate, & propter miraculorum frequentiam, assidua venerationis & cultus obsequia a piis Fidelibus ipsi delata fuerunt.

A Et sanè de generali ipsius Sanctitatis, virtutum & miraculorum famâ Testes sunt antiqui Processus auctoritate ordinariâ super eo confecti, qui cum ante hos centum viginti annos ad hanc Sanctam Sedem delati fuissent, & pro legitimo cultu eidem Servo Dei asserendo Apostolicæ definitionis oracula, instantibus etiam Catholicis Hispaniarum Regibus universoque Ordine Fratrum Minorum S. Francisci vehementer expeterentur; visum est fel. record. Urbano Papæ VIII. Prædecessori nostro, signatâ Chirographo suo Commissione, ad discutiendam in specie ipsius Beatificationis & Canonizationis Causam, novorum Processuum constructionem demandare. Quibus deinde ad Urbem allatis, & trium antiquiorum tunc temporis Causarum Palatii Apostolici Auditorum examini subjectis, quum hi pro sua integritate & prudentiâ eorum validitatem & relevantiam plenissimè approbantes, in luculenta Relatione eidem Urbano Prædecessori exhibita, tam præclaras Servi Dei virtutes in gradu heroico, quàm illustria in vita & post mortem ejus intercessione patrata miracula satis demonstrata esse censuissent; idem Urbanus Prædecessor ipsius Causæ judicium remisit Congregationi Sacrorum Rituum: Quæ post approbatam eorundem Processuum validitatem & examinis for-
B mam, quum decrevisset una cum dubio de Regalati virtutibus, alterum quoque de miraculis ipsius intercessione sequutis proponi & expendi; quatuor infrascripta miracula ad trutinam vocavit. Primum, quod olim in visitatione Conventuum Aquileriæ & Tribuli, quam Dei Servus pedes peragebat, intermedium spatium quadraginta millium passuum unius horæ intervallo confecisset. Alterum, quod quum collectas e communi mensa reliquias aliquando deferret ad pauperes, ob idque a Vicario sibi occurrente objurgaretur, quod supra modum in exteros se liberalem præberet, quumque is nil aliud quàm flores deferre se asseverasset, flores revera in sacculo reperti sunt, quos neque anni tempus, neque Regionis natura suppeditare potuerant. Tertium, quod Durii Fluminis aquas, quoties increbuissent, & navicula deesset ad transfretandum, extento super eas pallio, non semel sicco pede transierit. Quartum denique, quod pauperi post ipsius obitum assuetâ eleemosynâ pro Cœnobii foribus fraudato, eâque de re ad ipsius Petri sepulchrum conquerenti, exerto e sepulchro brachio, panem porrexerit. Hisque admirabilibus sanè prodigiis, quæ etiam a vetustissimis temporibus marmoreo Servi Dei sarcophago insculpta cernebantur, maturè discussis & approbatis, peracto quo-

A *Acta sub Urbano VIII.* B *Virtutum & miraculorum approbatio.*

quoque virtutum examine; eadem Congregatio Decretum edidit die XVI. Novembris anni MDCXXX., quo tam virtutes ejusdem Servi Dei, quàm ipsa prædicta miracula comprobata fuerunt.

Quum verò paulo post, super hujusmodi judiciorum ordine & methodo, nova & consultissima ejusdem Urbani Papæ VIII. Decreta prodiissent, proindeque inducta fuisset necessitas ostendendi, quod iis paritum esset; antequam ad ulteriora in hac Causa procederetur, opus fuit planum facere, quod per centum annos, immo veriùs per duo ferè secula ante eorundem Decretorum editionem publicus cultus ipsi Dei Servo præstitus fuerat. Quare post aliquot annorum silentium, percrebrescentibus religiosis catholicorum Principum & Populorum votis, instantibus quoque quamplurimis Episcopis universoque prædicto Ordine Fratrum Minorum sancti Francisci, Anno Domini MDCLXXV. a fel. A
recordat. Prædecessore pariter nostro Clemente Papa X. de consilio præfatæ Congregationis Sacrorum Rituum signata fuit Commissio pro reassumptione Causæ in statu & terminis, cum facultate in primis & ante omnia conficiendi Processum particularem super paritione Decretis Urbani Papæ VIII. de non cultu editis, seu super casu ab eisdem excepto; & consequenter ab Episcopo Oxomensi vigore Literarum a prædicta Congregatione ipsi directarum confectus fuit hujusmodi Processus, ac sententiâ rite prolatâ super cultu eidem beato Viro a centenario tempore & ultra publicè exhibito, ac proinde de casu a præfatis Urbani VIII. Decretis excepto: Quam porro sententiam in prædicta Congregatione Sacrorum Rituum revisam & approbatam san. mem. Prædecessor pariter noster Innocentius Papa XI. Apostolicâ auctoritate confirmavit & roboravit, Decreto edito die XVII. Augusti Anni MDCLXXXIII.

Itaque non solùm ipsius beati Petri cultus impensioribus Fidelium B
studiis per totam Hispaniam aliasque Regiones frequentari cœpit, verùm etiam subsequutis Apostolicæ Sedis Indultis magnopere auctus fuit; concessâ primùm in ipsius honorem Officii Divini ac Missarum celebratione per Ordinem Fratrum Minorum de Observantia, & per aliquas Hispaniæ Diœceses; mox extenso per gradus hujusmodi Indulto ad universam Franciscanorum Familiam & ad omnes Hispaniarum Civitates atque Diœceses cum Oratione etiam & Lectionibus propriis, ab eadem Congregatione Sacrorum Rituum examinatis & approbatis; demum permissa ab eodem Innocentio Translatione Corporis ipsius beati Petri ad novum atque splendidius Sacellum piorum sumptibus in ipsius honorem excitatum.

Quoniam verò, juxta Apostolicarum sanctionum Decreta, ad so- C
lemnem Beati Canonizationem minimè procedi poterat, nisi demon-
stratum

A *Approbatio cultus.* B *Ejusdem cultus amplificatio.* C *Judicium* [illegible] *miraculis institutum.*

ſtratum fuiſſet, nova poſt indultam ipſi venerationem miracula ſuperveniſſe; ideo quum delatum fuerit ad fel. record. Prædeceſſorem noſtrum Benedictum Papam XIII. nonnulla miracula ab omnipotenti Deo ad invocationem ejuſdem beati Petri recens patrata fuiſſe, placuit ipſi Apoſtolica auctoritate neceſſarias facultates delegare Epiſcopis Oxomenſi, & Palentino, ut juxta inſtructiones iis tranſmittendas ſuper hujuſmodi aſſertis miraculis Teſtes examinarent, aliaſque legitimas probationes colligerent. Hinc delatis ad Urbem Proceſſibus ab iis confectis, eorumque validitate, necnon examinis formâ in Congregatione Sacrorum Rituum recognitâ, & juxta ipſius Congregationis conſilium a fel. pariter recordat. Clemente Papa XII. Deceſſore noſtro approbatâ; mox etiam alio Proceſſu ejuſdem Clementis auctoritate conſtructo ſuper noviſſimo miraculo, ut ferebatur in Diœceſi Palentina edito, cujus pariter Proceſſus validitas approbata fuit; de hujuſmodi miraculorum relevantia ſecundùm collectas probationes a dilecto Filio Magiſtro Ludovico de Valentibus Promotore Fidei diligenter excuſſas, actum primò fuit inter præfatæ Congregationis Conſultores coram dilecto Filio noſtro Antonio Xaverio Tituli S. Stephani in Monte Cœlio Presbytero S. R. E. Cardinali Gentili nuncupato, hujus Cauſæ Ponente a Nobis deputato. Deinde, novis animadverſionibus ab eodem Fidei Promotore exaratis, iterum iidem Conſultores coram univerſis Venerabilibus Fratribus noſtris S. R. E. Cardinalibus præfatæ Sacrorum Rituum Congregationi præpoſitis, in Quirinali Palatio noſtro congregatis, ſententias ſuas dixerunt: Atque ita demum Cauſa plenè diſcuſſa, & per noviſſimas prædicti Promotoris animadverſiones accuratiſſimè cribrata, ad noſtrum judicium delata fuit. Nos verò omnibus geſtorum probationibus examinatis, & tam facti & juris allegationibus, quàm Peritorum judiciis & conſultationibus perlectis; auditis etiam oretenus tum Cauſæ Poſtulatoribus & Patronis, tum etiam præfato Promotore Fidei; Congregationem generalem prædictorum omnium tam Cardinalium, quàm Conſultorum die ſecundâ Junii Anni MDCCXLIV. coram Nobis coegimus.

Et quamvis ex tam exquiſita rerum omnium diſcuſſione, ex Conſultorum ſuffragiis, quæ Nobis antea in ſcriptis oblata perpendimus, quin etiam in Summarium redacta eidem Cardinalium Congregationi per noſmetipſos expoſuimus, ac denique ex conſiliis prædictorum Ven. Fratrum noſtrorum in eadem Congregatione a Nobis auditis, jam ſatis omnia videri potuiſſent clariſſimâ in luce collocata; nihilominus ut uberiorem cœleſtis luminis gratiam perſeveranti oratione impetrare mereremur, noſtram adhuc ſententiam proferre diſtulimus uſque ad diem feſtum S. Bonaventuræ ejuſdem Ordinis Fratrum Minorum ſancti Franciſci; quo die celebratâ Miſsâ in Eccleſia S. Mariæ Ara Cœli nuncupata, ſolemni Decreto edito, duo infraſcripta miracula ipſius beati Petri interceſſione a Deo obtenta approbavimus & publicavimus.

Pri-

Primum est de Cæco illuminato, Didaco nimirum Sacerdote, cognomento Plasentia, qui cum epileptico paroxismo correptus in domesticum focum prunis ardentibus refertum corruisset, eoque casu plenam ferventis aquæ ollam subvertisset, ustulatâ facie, crematis palpebris, & oculorum acie labefactatâ, omnem videndi facultatem penitus amisit, nec eam quatuor circiter mensium spatio, pluribus etiam remediis adhibitis, ulla in parte recuperavit. Verùm quod neque a natura, neque a Medicorum arte obtinere jam ampliùs sperabat, id ei ab omnipotenti Deo mirabiliter concessum fuit per merita B. Petri Regalati, cujus Cucullum oculis suis admoveri curavit; dum ad illius Reliquiæ contactum, illico perfectissimum oculorum usum recepit, quem ad mortem usque haud imminutum retinuit. A

Alterum recentius miraculum experta fuit Birgitta Ortega in sanatione horrendi ulceris, quod ipsi ex prævio tumore & interclusa sanie in sinistra lumborum regione obortum, cum integumenta omnia, quibus renes continebantur, & duas quoque costas maligna corruptione depascendo absumpsisset, contracto demum callo, & acerbissimis doloribus cum febri accedentibus, jam prope erat, ut ipsam Mulieris vitam præcideret. Cum tamen illa ad Beati sepulchrum adduci se postulasset, ibique ipsius opem apud Deum cum lacrymis implorasset, iter ingressa ut domum rediret, sensit se repente sanatam, atque ulceris locum inspiciens invenit amplissimam fistulam coaluisse, & cicatrice inducta, nullas alias morbi reliquias jam superesse; quin etiam auctis sibi corporis viribus, optimâ deinceps usa est valetudine, dum vita fuit.

His itaque duobus miraculis cognitis & approbatis, illud definiendum supererat, an res eò adducta videretur, ut ad solemnem Beati Canonizationem tutò procedi posset: Qua in re quum jampridem dubitatum fuisset, an obstaret Decretum a Nobis editum die XXIII. Aprilis Anni MDCCXLI., quo scilicet inter alia statuimus, in Caufis Servorum Dei per viam Cultus immemorabilis, sive Indulti procedentibus, & in quibus virtutes ex Testibus duntaxat de auditu, sive ex coævorum Scriptorum testimoniis probatæ fuissent, quum post approbationem Cultus immemorabilis ad solemnem Canonizationem transitus fieri vellet, non duo solum, ut olim obtinuerat, sed quatuor in posterum miracula rite probari debere: Hujusmodi dubitatio a Nobis sublata fuerat per aliud Decretum die secunda Augusti ejusdem anni prolatum, quo declaravimus, hanc Causam ab ea lege exceptam esse & censeri debere; ob eam nimirum justissimam rationem, quod quum jam usque a temporibus Urbani Papæ VIII., ut supra diximus una cum heroicis beati Petri virtutibus, quatuor simul miracula approbata fuerint, jure dici poterat prædicto generali Decreto nostro antecedenter paritum fuisse, proindeque ad B

A *Miracula pro Canonizatione approbata*.

B *De tuto progressu ad Canonizationem*.

ad ipsius Beati Canonizationem non quatuor sed duo tantum miracula approbanda superesse. Itaque prædicta quæstione proposita in Congregatione generali Sacrorum Rituum coram Nobis habita die XXII. Septembris Anni MDCCXLIV., unanimis omnium sensus fuit, ut ad solemnem beati Petri Canonizationem servatis servandis quandocumque procedi posset; Nosque ipsi deinde solemne Decretum in eandem sententiam edidimus die VI. Octobris ejusdem Anni.

Cumque charissimi in Christo Filii nostri Philippus V., & Elisabetha ejus Coniux Hispaniarum Reges Catholici, cum reliquis ipsorum Regiæ Familiæ Principibus, oblatas jam pridem a Prædecessoribus suis Apostolicæ Sedi preces & postulationes pro hujus beati Viri Canonizatione omni studio soverent, accederentque in eum finem complurium Ven. Fratrum Hispaniæ Antistitum, totiusque religiosissimi Ordinis Fratrum Minorum S. Francisci vota & obsecrationes; Nos ut in hoc gravissimo negotio juxta præscriptam servatamque a Prædecessoribus nostris agendi normam
A procederemus, universi primùm Collegii Ven. Fratrum nostrorum S.R.E. Cardinalium in Consistorio secreto VI. Idus Aprilis coram Nobis congregatorum sententiam atque consilium exquisivimus. Quibus post auditam a Nobis gestorum seriem, & beati Viri præclara merita, ad legitimam Causæ hujus absolutionem unanimi voce Nos adhortantibus; non viciniores modò, sed etiam remotiores per Italiam Episcopos & Archiepiscopos moneri curavimus, ut circiter Kalendas Junias, quibus commodum esset, ad Urbem sese conferrent; quò & instantem Natalem diem beatorum Apostolorum Petri & Pauli, veteri more nobiscum una celebrarent, & Nobis de sæpedicti B. Petri Regalati, necnon BB. Fidelis a Sigmaringa Martyris, Camilli de Lellis & Josephi a Leonissa Confessorum, & Catharinæ de Ricciis Virginis, solemni Canonizatione deliberantibus, consiliorum suorum suffragia, prout Spiritus sanctus ipsis suggessisset, exponerent.

B Ut autem præclaræ ipsius B. Petri virtutes ejusque insignia miracula, necnon adhibitæ cautiones in totius Causæ discussione neminem laterent, indicto priùs coram Nobis plenario consessu omnium Ecclesiasticorum Ordinum & Collegiorum ac Magistratuum Romanæ Curiæ, mandavimus a dilecto Filio Joseph Ascevolino nostræ Consistorialis Aulæ Advocato de præmissis omnibus verba fieri; mox etiam exactam eorundem narrationem ex authenticis documentis religiosè collectam, ac typis impressam omnibus suffragium laturis exhiberi curavimus. Demum convocatos in Consistorio semipublico die XI. currentis Junii universos Ven. Fratres nostros S. R. E. Cardinales, necnon Patriarchas, Archiepiscopos & Episcopos, qui jam frequentes undique in Urbem convenerant, conceptis verbis requisivimus, an ad ipsius B. Petri Canoniza-
C tio-

A *Consistorium secretum.* B *Consistorium publicum.* C *Cardinalium & Episcoporum consilia in Consistorio semipublico.*

zationem deveniendum nobis esse censerent. Ipsi verò summo animorum consensu gravibusque rationibus omnes in affirmativam sententiam ire comperti sunt. Qua de re a dilectis Filiis Apostolicæ Sedis Notariis ibi præsentibus publica Instrumenta confici, ac præter ea suffragiorum ipsorum exempla a singulis prædictis subscripta in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus.

Nos autem priusquam de summa rei definiendo pronunciaremus, ut quid placitum esset coram Deo, ab ipso Patre luminum edoceri mereremur; indictis per Urbem jejuniis designatisque Ecclesiis cum Indulgentia ab iis consequenda, qui Nobiscum cœlestem opem implorarent, orationibus & obsecrationibus instare non prætermisimus; donec hac die coruscante SS. Apostolorum Petri & Pauli Natalitio dicatâ magnam venerandæ solemnitatis lætitiam, novo Ecclesiæ gaudio, per definitivæ hujusmodi Sententiæ prolationem cumulare decrevimus. Quare præeuntibus supplicationis generalis ritu, omnibus primùm Cleri Regularis Ordinibus, tum Ecclesiarum Collegiatarum & Basilicarum etiam Patriarchalium Cleris atque Capitulis, necnon præfatæ Congregationis Sacrorum Rituum Consultoribus, Nos ipsi demum cum dilectis Filiis Aulæ nostræ Officialibus & Familiaribus, cum Schola Cantorum cunctisque Romanæ Curiæ Prælatorum Collegiis, Presbyteris quoque Pœnitentiariis Sacerdotali veste indutis, denique cum Ven. Fratribus Episcopis, Archiepiscopis, & Patriarchis, qui ad octoginta ferè adfuerunt, universoque Ven. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium Collegio, ex Apostolicis Ædibus prodeuntes, frequenti Procerum & Magistratuum numero stipati, & subsequentibus Apostolicæ Sedis Notariis, ac Regularium Ordinum Generalibus Superioribus, ad Basilicam beatissimi Apostolorum Principis in Vaticano cœlestis Sponsæ ornatu fulgentem Nos læti contulimus; quò Nos vocabat & ipsa memorabilis diei festivitas & antiquissima Prædecessorum nostrorum consuetudo, quibus solemne fuit præclaros hujuscemodi Sanctorum triumphos non alibi, quàm apud memoriam ejusdem B. Petri Apostoli celebrare.

Ibi quum dilectus Filius noster Joachimus Tit. Sanctorum Quatuor Coronatorum Presbyter S. R. E. Cardinalis Portocarrero nuncupatus, perorante dilecto Filio Virgilio Montecatino nostræ Consistorialis Aulæ Advocato, enixas quas supra innuimus, supremorum Principum, Ecclesiarum & Ordinum preces atque postulationes pro B. Petri Regalati, aliasque pro BB. Fidelis, Camilli, Joseph, & Catharinæ Canonizatione Nobis instanter repræsentasset; Nos quidem ad gravissimi Judicii definitionem absque iteratâ cœlestis auxilii invocatione procedere non audentes, decantatis cum venerabili Consacerdotum Coetu & devotissimo Populo sanctorum Litaniis, Deum Optimum Maximum per omnium electorum suorum merita precati sumus, ut Sedium suarum assistricem

A *Solemnia Canonizationis.* B *Instantiæ.*

sistricem sapientiam in cor nostrum immittere dignaretur. Cumque ad-
huc instantiùs pro exoptatæ Sententiæ prolatione ab eodem Cardinali
Promotore urgeremur; Nos iterum in genua provoluti Paraclitum
Spiritum sanctum Hymno & Oratione solemni rogavimus, ut lucis suæ
radium emittens mentis nostræ tenebras discuteret, & trepidantem
adhuc fragilitatem nostram virtutis suæ robore confirmaret. Denique
ad reiteratas & instantissimas præmissorum obsecrationes, quin potiùs
ad manifesta universæ catholicæ Ecclesiæ vota, ad maturas deliberatio-
A nes rite præhabitas, & declaratum jampridem Ecclesiastici Senatus con-
silium respicientes, eaque auctoritate suffulti, quam Dominus Noster
Jesus Christus beatissimis Apostolis Petro & Paulo Nobisque licet im-
merentibus tribuit, in honorem sanctæ & individuæ Trinitatis, Fidei
catholicæ exaltationem & christianæ Religionis augmentum, definitivo
pronunciato Decreto, prædictum Petrum Regalatum Ordinis Mino-
rum S. Francisci Sacerdotem expressè Professum, Regularis disciplinæ
adsertorem & vindicem, christianarum virtutum præstantiâ & mira-
culorum gloriâ fulgentem, una cum supradictis Fideli, Camillo, Jo-
seph, & Catharina Sanctum esse declaravimus, & Sanctorum Cata-
logo adscripsimus; statuentes ipsius Petri memoriam inter sanctos Con-
fessores non Pontifices ab Ecclesia universali quotannis die XIII. Maji pia
devotione recoli debere; in Nomine Patris & Filii & Spiritus Sancti.

Mox decantato pro debita gratiarum actione consueto Laudis &
Confessionis Hymno, Nostrisque & Ecclesiæ precibus prædictorum San-
ctorum interventioni commendatis ad Aram Basilicæ maximam supra
sacratissimam Confessionem B. Petri Apostoli incruentam salutis nostræ
Hostiam oblaturi reverenter accessimus. Porro post Evangelicam lectio-
nem a Diaconibus utrâque linguâ recitatam continere labia nostra non
potuimus, quin in tam justa sanctaque lætitia, Sacerdotalibus vocibus
ex abundantia gaudii nostri erumpentibus, splendidissimam alloquere-
mur Ven. Fratrum dilectorumque Filiorum Coronam; ut quos devota
Religio, & Apostolicæ Sedis reverentia, non ex Urbe modò, aut ex
finitimis locis, sed ex longinquis etiam & ultramarinis Regionibus ad
Sepulchra Apostolorum frequentes attraxerat, antiquis beatorum Prin-
cipum victoriis lætantes, & recenti Sanctorum triumpho plaudentes, ad
eorum virtutes pro viribus imitandas, ad eorundem Patrocinia studiosè
demerenda, atque in præsentibus potissimùm calamitatibus quibus Ec-
clesia Dei jamdiu conflictatur, enixè imploranda, Paterno affectu & ser-
mone accenderemus. Denique concessâ omnibus adstantibus plenariâ
peccatorum Indulgentiâ, his verò qui singulis annis prædicta die XIII.
B Maji, ejusdem sancti Petri Regalati exuvias, aliisque statutis diebus
aliorum Sanctorum prædictorum Sepulchra devotè visitaverint, septem
annis & totidem Quadragenis de injunctis eis, seu aliàs debitis pœniten-
tiis,

A *Decretum*. B *Indulgentiæ*.

tiis, auctoritate prædicta in perpetuum relaxatis; omnipotenti Deo vota nostra reddentes, sacrosancta Mysteria pro totius Mundi salute, pro Ecclesiæ pace, pro sanctæ Plebis incolumitate solemni ritu peregimus. A

Quoniam verò post prolatam a Nobis, ut præfertur, hujusmodi Canonizationis & Adscriptionis Sententiam, ab eodem Cardinali Promotore Nobis humiliter supplicatum fuit, ut super præmissis omnibus Apostolicas literas perpetuò valituras decernere, atque edere dignaremur; ideo Nos justissimæ petitioni annuentes, præsentium literarum tenore, atque ex certa scientia & Apostolicæ auctoritatis nostræ plenitudine omnia & singula prædicta confirmamus, roboramus atque iterum statuimus, decernimus, universæque catholicæ Ecclesiæ denunciamus; mandantes, ut earundem præsentium transumptis sive exemplis etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. B

Si quis verò paginam hanc nostræ Definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, & Voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei & beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. C

Datum Romæ apud sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri anno VI. D

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† *Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.* Aaaa 2 † *Ego*

A *Literæ decernuntur.* B *Eorumque exemplis fides tribuitur.* C *Sanctio.* D *Dat. Pontific. An. 6. die 29. Junii 1746.*

† *Ego A. Episcopus Portuensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

† *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra. Major Pœnitentiarius.*

† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*

†

† *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*

†

†

†

†

†

†

† *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*

†

†

†

† *Ego F. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*

† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*

† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.*

† *Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Acquaviva.*

† *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*

† *Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.*

†

†

†

†

† *Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.*

†

†

† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*

† *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.*

†

† *Ego J. F. Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*

† *Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulutius.*

†

† *Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.*

†

†

†

†

†

†

†

† *Ego*

† *Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card de Ricciis.*
† *Ego A. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.*
†
† *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
† *Ego F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego Carolus S. Mariæ in Via-Lata Diaconus Card. de Marinis.*
† *Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
† *Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Card. Mosca.*
†
†
† *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LITERÆ DECRETALES

CANONIZATIONIS

B. JOSEPHI A LEONISSA CONFESSORIS.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

A HUmani generis Redemptor Dei Filius, Sapientia Patris, ita mentes hominum defiecti veteri, qua operiebantur caligine, novo doctrinæ cœlestis splendore illustravit, ut simul ad ejus lumen ductumque sequendum maximis & pretiosis promissis languentia corda erexerit & excitaverit. Ita porro dum Nos edocuit, abjectâ de perituris divitiis solicitudine, Thesaurum non deficientem in Cœlo nobis parare, in eoque cogitationes & corda nostra desigere; simul etiam certissimam hujusmodi Thesauri adipiscendi spem nobis ostendit in Dei & Patris nostri benignitate fundatam, cui placuit humilitati nostræ Regnum æternum disponere & destinare. Quod si terreni Regni, quantumvis caduci, fastigium, vilioribus mercibus, aut parvo agello, luteisve casis nemo non anteferret; si momentaneam oblectationis voluptatem nemo præ Imperii gloriâ amplissimaque dominatione non aspernaretur; quis erit profectò, qui mundanas, quantivis pretii, opes, potentiam, honores, comparare audeat cum ineffabili cœlestis Regni beatitudine, quam Christus Dominus pusillo Electorum suorum gregi promisit? Cujus gloria non in opinione hominum, sed in divinæ gloriæ communione sita est; in qua bonum quod possidetur, desideriorum mensuram excedit; ubi denique in visione ac fruitione Dei, atque in beata Sanctorum societate plena est felicitas, perpetua jucunditas & secura tranquillitas.

Ad hanc cœlestis Regni promissionem advigilans, hunc veræ felicitatis fontem sitiens beatus Joseph a Leonissa Religiosum Institutum Fratrum Minorum sancti Francisci, quos Capuccinos appellant, plenâ voluntate & constanti devotione professus, desertam a vitiis, inviam adversariis potestatibus, & aridam a deliciis secularibus terram incolere statuit, ut sic tandem in sancto apparere Deo mereretur, atque ad illius Beatitudinis & gloriæ consortium feliciter pervenire. Quam sanè præclaram mercedem ipsius sanctæ conversationis, diuturnæ pœnitentiæ strenuorumque laborum, quos pro Dei honore & Proximorum salute ad mor-

A *Exordium.*

mortem usque toleravit, eidem beato Viro in cœlesti Patria a Deo retributam fuisse, eumque propterea inter sanctos Confessores cum Christo regnantes ab Ecclesia universa colendum & venerandum esse, inspectis heroicis ipsius virtutibus, necnon miraculis ejus intercessione a Deo editis, apud Nos & Apostolicam Sedem rite probatis, cum consilio & assensu Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, & Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum, deque attributæ Nobis potestatis plenitudine, nuper definiendo pronunciavimus, ac præsentium literarum tenore edicimus, statuimus, atque decernimus.

Leonissæ Aprutii Oppido ex Joanne de Desideriis & Francisca de Paulinis in Spoletana Diœcesi anno MDLVI. natus est Joseph, in Baptismate Euphranius dictus, & primò quidem apud Parentes piè ac liberaliter educatus fuit; postea verò iis defunctis, Viterbii ubi Patruus publicè docebat, adolescentiæ ætatem castè integrèque transegit. Cum autem soli Deo perseveranter adhærere statuisset, oblatas sibi a Patruo honestissimas nuptias, perpetuo virginitatis proposito se obstringens constanti animo recusavit; seque tandem ab omnibus Mundi periculis, insidiis, fallaciis, terroribus, in perfectam Filiorum Dei libertatem vindicaturus ad Religiosa Capuccinorum Claustra apud Assisium confugit, ubi frustra obnitentibus consanguineis, & minas etiam adhibentibus, quò eum a sancto proposito avocarent, arctiorem sancti Francisci Regulam professus est. A

Quo autem mentis ardore suave Christi jugum Joseph amplexus esset, facilè apparuit ex incredibili studio, quo & statim ad capessendum virtutum omnium culmen totus incubuit, & nunquam deinceps a suscepto perfectionis cursu deflexit. Religiosæ paupertatis & spiritu & reipsa eximius cultor, in summa rerum inopiâ, in qua hujusmodi Instituti sectatores vitam degunt, complura invenit, quæ suis usibus voluntariè detraheret. B

Mitis animo & humilis corde, se totum suasque actiones & voluntates arbitrio Superiorum, quorum mandata aperto capite & flexis genibus excipere solebat, penitus permisit; ut quum sine eorum jussu cuicumque rei ineptum se esse duceret, eorum accedente nutu, difficilia quæque aggredi non dubitaret: Quum verò nihil de se suisque viribus præsumeret, & ne suas quidem preces apud Deum quidquam valere putaret, aliorum orationibus assiduè se commendabat: Denique in vilissimis quibusque exercendis ministeriis, in ferendis contemptibus & ludibriis lætus & alacer, tunc solùm tristari videbatur, quum aut munus honorificum suscipere cogeretur, aut meritæ ipsius virtuti laudes tribuerentur. C

At

A *S. Josephi ortus & initia.* B *Joseph pauper spiritu.* C *Mitis & humilis.*

A At verò seipsum pro abjecta, quam de se fovebat, opinione, sic asperè duriterque tractabat, ut difficile sit alium reperire, qui novissimis hisce seculis pœnitentiæ ac mortificationi magis addictus fuerit. Quum etenim perpetuum ferè jejunium sibi indixisset, non alio plerumque pane, quàm duro ac mucido, non alio obsonio, quàm putridis ac semiustis leguminibus, aut crudis oleribus, non alio potu, quàm corruptis aquis, aut vino cineribus conserto vitam sustentabat; & nihilominus crucifigendæ carnis suæ cupidior in dies, inusitatis flagellorum generibus suas in se ipsum manus armabat, quibus corpus suum acerrimè dilaniaret; & quia non semper id ipsi licitum erat, horrida cilicia, ferreas catenas, ferreos circulos, ferream loricam, ad continuum sui cruciatum adhibebat: Et tamen hilari fronte ac læto vultu Apostolicæ prædicationis ministerium adimplens tanto spiritus fervore afflicta membra regebat, ut nec æstus, nec frigora, nec soles, nec imbres, nec famem, nec sitim, neque labores sentire videretur; dummodo aliquod faceret animarum lucrum, ac Dei cultum & gloriam propagaret.

B Justitiam enim esuriens & sitiens, nec de propria solùm perfectione solicitus, sed ad aliorum quoque salutem procurandam ardentissimo studio intentus, quum prædicandi & evangelizandi munus ex obedientia gereret, incredibili labore ac zelo, nec minore animarum fructu, toto vitæ suæ cursu illud obivit. Frequens illi erat uno eodemque die pluries diversis populis, diversis argumentis, diversis in locis sacras conciones habere; nec tamen ideo restinctâ ardoris sui flammâ, gaudebat privatis exhortationibus homines a vitiis avocare, ad virtutem inflammare, pueros & rudes Fidei elementis christianâque doctrinâ imbuere. Quin etiam ad Infidelium terras, ad ipsam Mahumetanæ impietatis arcem quum accessisset, non modò Fidelibus in Babylonis captivitate degentibus opportuna attulit conservandæ Religioni præsidia, sed plures Infideles ad christianæ veritatis lucem quum adduxisset, exterminandæ impietatis cupidissimus non dubitavit ipsum Imperii Tyrannum in Palatii sui penetralibus intrepidâ charitate adoriri, ut ei Evangelium Christi annunciaret. Quod sanè magnanimum facinus, quum inscrutabili Dei judicio in irritum cessisset, regressus Joseph in Italiam, reliquum vitæ spatium in Dominicæ Vineæ cultura per Aprutii potissimùm & Umbriæ Provincias impendit.

C In eas porro geminum Doctrinæ & Misericordiæ suæ thesaurum effudit; & sicuti, impositum sibi Apostolicum ministerium adimplens pro æterna animarum salute utilissimè semper adlaboravit; ita ad sublevandos omnes in hujus vitæ angustiis & afflictionibus constitutos admirabilis charitatis opera indesinenter exercuit. Quos enim ad Cœlestis beatitudinis sedem veluti manuducere conabatur, eos in mundi hujus calamita-

A *Pœnitentiæ deditus.* B *Justitiæ cupidus, & divini cultus amplificator.*
C *Misericors in Proximos.*

tatibus oppressos jacere, quantum in ipso erat, minimè patiebatur. Itaque parum est, quod pauperes omnes ad se confugientes, immò veriùs studiosissimè a se conquisitos omni ratione juvabat, quod iis non solùm mensæ reliquias, sed ipsum paratum sibi cibum, atque etiam labores manuum suarum largiebatur; quod ægrotos quoslibet invisere, eosque piis hortationibus assiduisque officiis ac ministeriis reficere nunquam prætermittebat; quod carceribus inclusos solari, pascere, atque iis vel Judicum clementiam, vel Creditorum benignitatem conciliare curabat; Sed extant ad hunc usque diem eximiæ ipsius charitatis perennia monumenta in publicis Hospitiis pro infirmorum, aut peregrinorum perfugio, in Montibus Pietatis pro pauperum subsidio, per earum Regionum Civitates & Oppida, ipso potissimùm hortante, promovente, accurante, erectis, dotatis, instructis.

Cum autem in assiduis hujusmodi prædicationis & beneficentiæ operibus immensi essent ipsius labores, æquum profectò erat, ut congruam vicissim corpori animoque suo quietem & relaxationem non invideret. Hanc Joseph in religiosa divinarum precum recitatione, ac potissimùm in solitaria oratione, atque in rerum cœlestium meditatione capiebat; quarum amore integras sæpe noctes ante Crucifixi Domini sui effigiem insomnes ducebat; atque in ejus bonitatis sinu acquiescens, in immensæ illius charitatis profundum se immergens, ipsi suam, ipsi Ecclesiæ caussam, ipsi laborum suorum fructum impensè amanterque commendabat. Ad quem porro divinæ amicitiæ gradum Joseph evectus fuerit, tutò conjicere licet ex singularibus donis, quibus glorificavit eum Deus in conspectu hominum; utnimirum secreta cordium introspiceret, absentia tamquam videns enunciaret, futura prædiceret, naturæ atque elementis mirabiliter imperaret. Quis autem valeat enarrare beatas illas communicationes ac spirituales delicias, quibus omnipotens Deus fidelem Servum suum cumulare solebat? Satis hæc manifestè apparebant ex frequentibus adspirationibus affectibusque ardentissimis, quibus, in mediis etiam ministerii sui occupationibus, prægustatæ suavitatis memor totus in Deum ferebatur; satis intimam illius animæ unionem cum Deo testabatur imperturbabilis illa pax, quam secum & cum Proximo in omni rerum vicissitudine constanter servabat. A

Hanc pacem, quam Salvator Noster sua morte nobis acquisitam, exemplis præceptisque suis commendatam, veluti paternam hæreditatem discipulis suis reliquit, hanc Joseph in omnium Fidelium cordibus sedulò plantare curavit, in eâque potissimùm evangelizandâ prosperos atque mirabiles successus obtinuit. Ardebant eo seculo inter finitimas prædictarum Regionum Civitates inimicitiæ, inter Familias discordiæ & simultates, inter plerosque Cives dissensiones & odia; indeque tumultus & rixæ, frequentesque cædes & homicidia, cum populorum excidio Dei- B

A *Orationi, ac divinorum contemplationi deditus.* B *Pacificus.*

que offensâ in dies oriebantur. Hanc ergo veluti furentium leonum silvam ingressus Joseph, succinctus pectora baltheo charitatis, & calceatus pedes in præparatione Evangelii pacis, fidei scutum galeamque salutis assumens, & gladio spiritus, quod est Verbum Dei, instructus; tumentes undique iras compressit, odia restinxit, atque efferata dudum corda christianæ pacis suavitate demulsit; ut nova prorsus Regionis facies, novi populorum mores brevi tempore apparuerint; ipsi verò tamquam restitutori pacis, & fundatori publicæ quietis, maxima apud homines parta gloria, majus autem præmium pacificis a Deo promissum in Cœlis assertum fuerit.

A Verùm quò majorem adipiscendi Cœlorum Regni securitatem Servo suo faceret Deus, permisit eum in tentationes varias incidere, gravissimasque persecutiones pro justitia perpeti; ut ipsius virtus per tribulationum ignem probata inveniretur in laudem & gloriam in die Domini nostri Jesu Christi. Nam præter immane supplicium eidem Constantinopoli ab Infidelibus irrogatum, quum intra Palatii septa deprehensum, quò ad annunciandum Christi fidem penetraverat, sublimi e trabe ferreis uncis suspenderunt, atque igne fumoque supposito pene suffocarunt; innumeras etiam ab improbis Christianis injurias atque molestias sæpe sustinuit, dum pro suscepto sanctæ prædicationis officio, hominum vitia viriliter oppugnans, atque ita pervicacium offensionem incurrens; verberibus sæpe, & colaphis, & contumeliis impetitus, aliquando etiam in vitæ discrimen adductus fuit. Quæ tamen omnia, quum nec ipsius mansuetudinem neque constantiam loco demovere valuerint, totidem Josepho gradus facta sunt ad cœlestem triumphum, quem ipsi tandem a justo Judice tributum fuisse non est dubitandum.

B Id enim evincit ipsius pretiosa mors, quam apud Oppidum Amatricis Reatinæ Diœcesis, post diuturnam infirmitatem in pietatis & patientiæ exercitationibus transactam, anno ætatis suæ quinquagesimo septimo, ab Incarnatione Domini MDCXII., placidè obiit in osculo Domini; & manifestè ostendunt illustria signa atque miracula, quæ ab omnipotenti Deo, tum sæpe Josepho vivente, tum etiam in ipsa ejus morte & post illam edita fuerunt; inter quæ id sanè mirabile fuit, quod defuncti corpus assidua maceratione, ac morbi vi antea squallidum, inusitatâ coloris & speciei venustate repente florere, & suavissimum odorem exhalare cœpit; intima verò ipsius viscera medico cultro dissecta, nulla imbuta fæce, sed lacteo quodam humore tota redundare reperta sunt. Innumeras verò gratias ad Josephi invocationem a Deo se obtinuisse testati sunt Fideles, qui ad ipsius funus undique frequentes convenerunt propter conceptam de ipsius Sanctitate opinionem; qua etiam impellente, Josephi Cives post aliquot annos pium illud facinus audacter perpetra-

---

A *Adversa patitur propter fidem, & justitiam.*

B *Ipsius sancta mors miraculis illustrata.*

petrarunt, ut nocte quadam, occasione datâ, ad Amatricis Oppidum accedentes venerandum ipsius corpus asportarent, & Leonissam deferrent; firma spe ducti, magnum sibi adversus ingruentes calamitates in illius possessione ac Servi Dei patrocinio præsidium fore.

Cumque ad legitimum instruendum judicium de ipsius Beatificatione & Canonizatione nihil deesset eorum, quæ per Sacrorum Canonum & Constitutionum Apostolicarum Decreta requiruntur; nonnulli primùm Processus a Locorum Ordinariis constructi, mox etiam alii Apostolica Auctoritate confecti fuerunt, ex quibus desumptæ sunt tum Virtutum Theologalium & Cardinalium, iisque adnexarum, quæ in Josepho emicuerunt, tum etiam Miraculorum ejus intercessione a Deo editorum plenissimæ probationes; quibus per dilectos Filios Consultores Congregationis Sacrorum Rituum, deinde per Ven. Fratres nostros S.R.E. Cardinales eidem Congregationi præpositos maturè & ex ordine discussis, sanctæ memoriæ Prædecessor noster Clemens Papa XII., auditis eorum consiliis, die XV. Julii Anni MDCCXXXIV. definivit; *Constare de Josephi Virtutibus in gradu heroico*; ac similiter triennio post, die nempe VIII. Junii Anni MDCCXXXVII. de duobus Miraculis constare decrevit; nimirum de puero, qui a nativitate palpebras inter se adeo junctas habebat, ut lucis usura ipsi perpetuò interclusa judicaretur; imploratâ verò super eum Josephi ope, oculos statim aperuit, perfectumque visionis sensum deinceps obtinuit: deque Josepho Novello, qui quum gravissimo vulnere in genu sauciatus fuisset, invocato Servi Dei nomine, momento temporis sanatus fuit. Et consequenter de ipsius pariter Congregationis consilio idem Prædecessor ad publicum cultum Josepho indulgendum progressus est: Qua de re expeditis Apostolicis Literis die XIX. ejusdem mensis & anni, ejus Beatificationis Solemnia in Basilica Lateranensi celebrata fuerunt, aliaque religiosi cultus obsequia ad formam Indultorum in iisdem Literis contentorum, ipsius beati Viri memoriæ summo Fidelium studio fuerunt exhibita.

Altero autem biennio vix elapso, quum eidem Clementi Prædecessori pro parte Ministri Generalis Ordinis Minorum S. Francisci Capuccinorum, totius Religionis suæ nomine, expositum fuisset, ipsius beati Viri Sanctitatem novis atque frequentibus Miraculis a Deo illustrari, communibusque Populorum Votis atque etiam postulationibus clar. mem. Caroli VI. Hispaniarum Catholici & Romanorum Regis in Imperatorem electi, nec non Carissimorum in Christo Filiorum nostrorum Magnæ Brittaniæ, Poloniæ, atque Sardiniæ Regum, aliorumque supremorum Principum & Magnatum, complurium præterea S. R. E. Cardinalium, Antistitum, Ecclesiarum, atque Universitatum expeti, ut de solemni ejusdem

A *Series Actorum in causa ipsius Beatificationis.* B *Approbantur ipsius heroicæ virtutes.* C *Item miracula hic enunciata.* D *Beatificatio.*
E *Causa reassumitur.*

ejusdem Beati Canonizatione juxta Ritum & praxim Sanctæ Romanæ Ecclesiæ tandem ageretur; placuit eidem Prædecessori, præfata Congregatione approbante, pro hujusmodi Causæ reassumptione Commissionem signare, & compilationem novorum Processuum super indicatis Miraculis post indultam Josepho venerationem sequutis, auctoritate Apostolica, nonnullis Episcopis de more delegare.

A Quorum Processuum validitate approbatâ, Nobis jam Dei voluntate in Petri Cathedra sedentibus, sex potissimùm Miracula in præfata Sacrorum Rituum Congregatione iteratis vicibus rite discussa fuerunt; de quibus postquam Nos ipsi suffragia Consultorum perlegimus, & Cardinalium prædictorum consilia audivimus in Congregatione Generali coram Nobis habita die XXII. Septembris Anni MDCCXLIV., nihil Nos quidem tunc pronunciavimus, sed invocato sæpius Divini luminis adjutorio novisque diligentiis jussu nostro peractis, ut quædam tollerentur difficultates in animo nostro subortæ, dum interim privatis studiis rem totam ad summum judicii rigorem exigeremus, demum die prima Maji Anni MDCCXLV., in Festo sanctorum Apostolorum Jacobi & Philippi, celebratâ Missa in Basilica Lateranensi, publico Decreto edito, infrascripta duo Miracula tertii generis omni ex parte probata esse declaravimus.

B Primum est consolidatio crurium & femorum pueri Josephi Dionysii, qui inferiora hujusmodi membra adeo debilia & flaccida ab utero Matris attulerat, ut iis nullo modo corpus sustentare posset; quin immo quum eorum membrorum carnes, linteoli ritu, quaquaversum complicarentur, ossibus ea carere omnino putabantur: Hunc Mater biennii jam ætate nil proficientem ad Aram adduxit, sub qua beati Josephi corpus requiescit; cumque omnipotentem Deum pro deplorata filii sanitate per ipsius Beati merita cum lacrymis exorasset, exaudita est oratio ejus, itaut puerum inde pedibus suis incedentem Domum reduxerit.

C Alterum est sanatio Antoniæ Morelliæ, cui congesta tabes in sinistra thoracis regione interiora viscera adeo infecerat, ut licèt Chirurgi manu externus tumori hiatus apertus fuerit, attamen non ex eo solùm, sed sæpe etiam ex ægrotantis ore, sanies mixta sanguine alternatim fluere perrexerit; assiduusque dolor cum tussi & febri, hecticam Mulierem biennio toto afflictam detinuerit; vulnus autem, contracto callo, in fistulam degeneraverit, ex qua spiritus per respirationem pectore exceptus adeo liberè permeabat, ut aliquando candelæ flammam extingueret. In hoc desperato valetudinis statu, quum oleo ex lampade ante corpus beati Josephi ardente fistulæ labia inuncta fuissent; unius noctis spatio fistula coaluit, abscessit febris & dolor, tussis cessavit, color viresque redierunt, atque integra & perseverans valetudo Mulieri est restituta.

His

A *Nova miracula examinantur & approbantur.* B *Miraculum I.*
C *Miraculum II.*

His igitur probatis, quum in præfata Sacrorum Rituum Congregatione coram Nobis coacta die 3. Augusti ejusdem Anni MDCCXLV., proposita fuerit quæstio, an tutò procedi posset ad solemnem beati Josephi Canonizationem, nemini dubium fuit, quin juxta praxim Apostolicæ Sedis & Prædecessorum nostrorum Decreta, omnia jam ad hujusmodi effectum abundè suppeterent; Nosque ipsi demum die XVII. ejusdem mensis & anni in anniversario Assumptionis nostræ solemne Decretum edidimus de eadem Canonizatione, servatis servandis, quandocumque peragendâ. A

Pro cujus Decreti executione quum prædictorum Supremorum Principum, B & Antistitum, ac Populorum vota, demissæque Ordinis prædicti Fratrum Minorum Capuccinorum preces Nos urgere non desisterent; Tandem communicato consilio cum universo Collegio Ven. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium in Consistorio secreto die XVIII. elapsi mensis Aprilis coram Nobis congregatorum, eorumque assensu accepto, complures Ven. Fratres Archiepiscopos & Episcopos ex tota ferme Italia ad gravissimum consilium advocavimus; eorumque judicio totam hujus Causæ seriem, atque omnia, quæ de virtutibus & miraculis beati Josephi probata fuerant, tum oretenus in Consistorio publico C coram Nobis habito, in quo dilectus Filius Philippus Maria Pirellius Aulæ Nostræ Consistorialis Advocatus ipsius Beati Causam peroravit, tum etiam in scriptis exponi mandavimus; traditâ nempe singulis distinctâ præmissorum omnium relatione, ex authenticis monumentis præfatæ Congregationis Sacrorum Rituum religiosè desumptâ. Quibus præmissis, aliud D Consistorium die XIII. labentis mensis Junii coegimus, in quo præter Ven. Fratres nostros S. R. E. Cardinales, prædictos quoque Patriarchas, Archiepiscopos, & Episcopos in Romana Curia præsentes sedere jussimus, atque adstantibus Apostolicæ Sedis Notariis, & duobus antiquioribus Causarum Palatii nostri Auditoribus, super expetita beati Josephi prædicti Canonizatione sententias dicere. Cumque omnes ad unum pro suprema ipsius Beati glorificatione non assensum modò suum solidis rationibus confirmatum, sed enixa etiam studia & vota sua declarassent; Nos quidem eâ de re a prædictis Apostolicæ Sedis Notariis publica Instrumenta confici, ac præterea prolatorum suffragiorum exempla a singulis subscripta colligi, & in Tabularium Ecclesiæ Romanæ inferri mandavimus: Verumtamen antequam ad ferendam hujusmodi definitivam sententiam adducerentur, indictis per Urbem generalium jejuniorum diebus, designatisque ad supplicationes Ecclesiis cum Indulgentia ab iis consequenda, qui suas cum nostris obsecrationibus jungerent, publicas Ecclesiæ preces apud Deum Patrem luminum interponere curavimus, ut ad

A *Decretum de tuto progressu ad Canonizationem.*
B *Consistorium Secretum.* C *Consistorium Publicum.*
D *Cardinalium & Episcoporum sententiæ in Consistorio Semipublico.*

ad dirigendos sensus nostros juxta viam suam gratiæ suæ auxilium Nobis non denegaret.

A Tandem hac die beatorum Apostolorum Petri & Pauli Triumphis decorata, in Basilica Vaticana, ad quam solemni ritu Nos præcesserunt omnes Cleri Secularis & Regularis Ordines, omnia Magistratuum & Officialium Romanæ Curiæ Collegia cum prædictis Ven. Fratribus nostris S. R. E. Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiscopis, & Episcopis, Ecclesiasticum conventum celebrantes antequam sacra mysteria conficeremus, exhibitis Nobis iterum iterumque a dilecto Filio nostro Joachimo Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbytero S. R. E. Cardinali Portocarrero nuncupato, per organum dilecti Filii Virgilii Montecatini Consistorialis Aulæ nostræ Advocati prædictorum christianorum Principum, Ecclesiarum, & Populorum postulationibus, ac votis pro ipsius beati Josephi a Leonissa, quemadmodum etiam pro Beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, & Catharinæ de Ricciis solemni Canonizatione, imploratâ prius cœlestium Spirituum & Sanctorum omnium intercessione, atque invocato Paraclito Spiritu ad honorem sanctæ & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & christianæ Religionis augmentum, ac de concessa humilitati nostræ Apostolicæ auctoritatis plenitudine, ipsum beatum Josephum Ordinis Minorum Capuccinorum Sacerdotem, omnium christianarum virtutum laude, plurimorumque miraculorum gloriâ, maturo nostro, & adstantium Fratrum nostrorum judicio cumulatissimum, unà cum præfatis Fideli, Camillo, Petro, & Catharina, Sanctum esse decrevimus & definivimus, ac Sanctorum Catalogo adscripsimus, ejusque memoriam. quam in subsequuta Missæ celebratione Nos ipsi solemniter venerati sumus, ab universa Ecclesia quotannis die IV. Februarii religiosè coli mandavimus, in Nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti. B Omnibus quoque Christifidelibus ad tantæ solemnitatis celebritatem congregatis, Plenariam, his verò, qui singulis annis prædicta die ad ejusdem Sancti Corpus venerandum accessissent, septem annorum & totidem quadragenarum Indulgentiam, in forma Ecclesiæ consueta misericorditer in Domino largiti fuimus.

Gaudeant igitur in Domino universæ familiæ gentium, & in vocibus exsultationis jubilent Deo, qui Ecclesiam suam perpetua miseratione custodiens, præclaris eam Sanctorum exemplis quotidie instruere, meritis atque præsidiis roborare non desinit; ut quibus per Filium suum sanctissima vitæ documenta tradidit, amplissimamque Cælestis Regni hæreditatem promisit, iisdem per Sanctos suos nova ad currendam salutis viam incitamenta, novam semper attingendæ metæ fiduciam præbeat; ipso adjuvante & donante, qui est justitia, & sanctificatio, & redemptio nostra; qui cum Patre & Spiritus sancto vivit & regnat in secula seculorum. Ut

A *Solemnia Canonizationis.* B *Indulgentiæ.*

Ut autem præmissa omnia ad universæ per Orbem Ecclesiæ notitiam perducantur, eorumque memoria perpetuis futuris temporibus ad Dei gloriam, & Fidelium eruditionem indeficiens perseveret; Nos ea præsentibus Apostolicis Literis complecti & roborare volumus, mandantes, harum transumptis, sive exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem ab omnibus fides habeatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ. A

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei, ac beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum. B

Datum Romæ apud sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri anno VI. C

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† *Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*

† *Ego A. Episcopus Portuensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*

† *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Pœnitentiarius.*

† *Ego*

A *Fides habenda Transumptis.* B *Sanctio.*

C *Dat. Pontific. An. 6. die 29. Junii 1746.*

† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
†
† *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*
†
†
†
†
†
†
† *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*
† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*
† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
† *Ego T. Tit. S. Cæciliæ Presbyter Card. de Acquaviva.*
† *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
† *Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.*
†
†
†
†
† *Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.*
†
†
† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
† *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.*
†
† *Ego J. F. Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*
† *Ego C. Tit. SS. Joannis & Pauli Presbyter Card. Paulutius.*
†
† *Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.*
† *Ego A. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.*

†

†
† *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
† *Ego F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.*
†
†
†
†
†
†
†
† *Ego Carolus S. Mariæ in Via-Lata Diaconus Card. de Marinis.*
† *Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
† *Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Card. Mosca.*
†
†
† *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

LITERÆ DECRETALES CANONIZATIONIS

B. CATHARINÆ DE RICCIIS VIRGINIS.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei

Ad perpetuam rei memoriam.

A AD nuptiale convivium, quod Rex cœlestis præparavit Filio suo, ad quod non cessat ab origine Mundi humanas animas invitare, donec Electorum numerus impleatur, omnes quidem virtutes, quibus electæ Sponsæ tamquam dotali censu ditantur, ingressum atque aditum parant; sed virginalis potissimùm corporis animique puritas adeo faciles accessus præstare consuevit, ut qui casti sunt corpore & spiritu, interdum etiam ante statutum sponsalium diem ad ipsa nuptialia gaudia introduci contingat, nimirum talibus tantisque de Cœlo favoribus in hujus vitæ exilio adhuc degentes cumulari, ut jam ferè ad perfectam cum Sponso unionem in antecessum pervenisse videantur. Hoc est fortasse, quod Nobis innuunt prudentes illæ Virgines, de quibus in Evangelica Parabola legimus, quod licet ipsæ tunc Sponsi thalamo destinatæ non essent, attamen quum studio pervigiles, & cum ornatis ardentibusque lampadibus & vasis oleo plenis inventæ fuerint, adveniente Sponso, intraverunt cum eo ad nuptias; ut scilicet pro earum captu, ineffabiles illas prægustarent delicias, quibus felices demum animæ compotes erunt, quum post expletam mortalis vitæ peregrinationem, in Templum Regis, in Sanctuarium Dei cum lætitia & exultatione adducentur. Hoc satis apertè declaravit ipse Dominus Jesus, qui in diebus carnis suæ Discipulum illum virginitatis candore præstantem, præ ceteris omnibus, quos amicos suos appellavit, singularibus charitatis significationibus est prosequutus; eidemque postea secreta cœlestia revelavit. Hoc sæpe deinceps in pluribus sanctis utriusque sexus virginibus demonstravit. Hoc denique recentiùs ostendit in B. Catharina Virgine Ordinis Prædicatorum Moniali; in cujus innocentia ac puritate ita sibi complacuit Sponsus virgo & Virginis Filius, ut eam ad sublimissimum perfectionis culmen evectam, ac cœlestium charismatum copiâ perfusam, ad intimam sui familiaritatem in terris admiserit, & tandem suæ ipsius beatitudinis participem in Cœlis fecerit; ubi illam in sinu Dilecti cer-

A *Exordium.*

certissimè regnantem, & pro nobis assiduè intercedentem, ab universa Ecclesia colendam ac venerandam esse (prævia virtutum ipsius, ac miraculorum in ejus gratiam a Deo editorum cognitione ac juridica approbatione,) de Venerabilium Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium, necnon Patriarcharum, Archiepiscoporum, & Episcoporum in Romana Curia congregatorum consilio & assensu, auctoritate Apostolica nuper definiendo declaravimus, decrevimus, atque statuimus.

Florentiæ clarissima Italiæ Urbe ex Nobili Familia de Ricciis A anno MDXXII. ortum habuit Catharina, quam Parentes in Baptismate Alexandram nuncuparunt. Porro ad quàm excelsum Sanctitatis apicem provecturus eam esset omnipotens Deus, citò demonstravit præveniendo illam in benedictionibus dulcedinis, ut quum ab ipsa puerili ætate sublimibus mentis illustrationibus atque ineffabili cordis suavitate in sanctæ orationis exercitio atque in ceteris pietatis officiis exequendis frequenter completa fuerit, jam tunc mundana gaudia despicere, & ad cœlestia ex animo adspirare assueverit. Itaque quum ad firmiorem ætatem pervenisset, & claustralis vitæ bona, in Monasterio primùm S. Petri e Monticulis prope Florentiam, tum in alio S. Vincentii in Civitate Pratensi prægustasset; frustra deinde Pater secularium nuptiarum splendorem & commoda ipsi proposuit; quæ in odorem cœlestis Sponsi currens nunquam quievit, donec ei tandem permissum fuit ad prædicti Pratensis Monasterii solitudinem convolare, ibique Deo sub Regula sancti Dominici perpetuò se addicere. B

Angelicam vivendi rationem statim a Tirocinio exorsa, quum se in omni virtutum genere universæ Societati magnopere probasset, summo Sororum studio ad Religiosam Professionem admissa fuit, quamvis ipsa præ animi demissione rejiciendam se fore pertimesceret. Perfectissima fuit Catharinæ obedientia difficilioribus licèt experimentis probata; absolutissima Regularis disciplinæ custodia; alacris in abjectis quibusque ministeriis obeundis promptitudo; admirabilis modestia atque ab omni re, quæ ipsius animæ puritatem quoquo modo obfuscare aut obnubilare posset, summa aversio; assidua verò unio cum Deo, ad cujus honorem omnia sua dicta & facta fideliter dirigebat.

Tanta verò illius virtutum admiratio in Monialium animis excitata C fuit, ut eam vix quintum ætatis lustrum egressam unanimi consensu totius Monasterii moderatricem elegerint; idque munus deinceps eidem, quantumvis invitæ, atque obediendi magis, quàm imperandi cupidæ ad annos quadraginta duos in omnem scilicet ipsius vitam prorogaverint. Nihil enim in eâ desiderandum sibi esse intelligebant, sive ad rectitudinem atque prudentiam, sive ad vigilantiam & solicitudinem, sive ad charitatem & comitatem, sive ad religionis & pietatis fovendæ stu-

A *S. Catharinæ ortus & primordia.* B *Religionem ingreditur.* C *Monasterii perpetuum regimen obtinet.*

studium, sive ad exemplum. Illam sibi ducem atque hortatricem ad spiritales profectus, illam in omni officio magistram, in omni rerum vicissitudine matrem amantissimam experiebantur, plenoque obsequio colebant, & sincero amoris affectu complectebantur. Ipsa verò ad innumeras curas, quas pro commisso sibi regimine gerebat, hoc etiam solicitudinis addebat genus, ut abjectissima magisque laboriosa ministeria sibi reservando, eaque continenter exercendo, impositam sibi auctoritatis & elationis speciem aliquâ saltem ratione extenuaret; simulque ut animum suum, multiplicatis atque protractis orationis temporibus, arctiùs cum Deo conjungeret, ne forte inter avocantium negotiorum occupationes divinæ charitatis ignis in ejus sinu tepesceret.

A Qua sanè in re votis suis fraudata non est piissima Virgo; sed per sui ipsius contemptum in Dei amore quotidie crescens, atque ex hoc ipso in sui abnegatione magis proficiens, ad eam brevi pervenit christianarum virtutum perfectionem, quam per legitimas plenissimasque probationes rite demonstratam, & manifestis divinæ omnipotentiæ signis atque miraculis comprobatam, solemni Ecclesiæ vocabulo Sanctitatem appellamus. Quæ quum sit omnium christianarum virtutum in gradu heroico pro cujusque status & vitæ ratione plenissima complexio; perfectumque includat implementum divinorum præceptorum & consiliorum, quæ ad stabiliendam in credentium cordibus Dei & Proximi dilectionem, & ad destruendum humanæ cupiditatis regnum a cœlesti Legislatore tradita fuerunt; juvat hìc ex præclaris Catharinæ operibus aliqua commemorare, ex quibus demonstratâ illius habituali in Deum charitate, in Proximos misericordiâ, in semetipsam severitate, de reliquis etiam virtutibus, quibus eam cumulatè præditam fuisse compertum habemus, cuilibet liceat conjectari.

B Sapientiæ cœlestis incensa studio unum sibi proposuit cui præ ceteris vacaret, Librum, unum quod sequeretur exemplar; Jesum Christum, & hunc crucifixum: Quem oculis cordis jugiter aspiciendo, quem dies noctesque contemplando, adeo in illius amorem exarsit, ut nihil extra eum cogitare, nil nisi de ipso loqui, nihil quod pro ipso & secundùm ipsum non esset, agere posse videretur. Nulla res erat, nulla ejus vitæ actio, quæ non statim ipsam ad recordationem Dei, tamquam primæ originis & finis omnium, revocaret; ejusque memoriæ dulcedine perculsam ad ferventissimas adspirationes, ad inflammata suspiria, ad subita etiam animi deliquia compelleret. Indignam se prorsus esse ajebat, quæ divini amoris igne accenderetur: Veruntamen, si ab ejus veluti vitali flamma destitui se fortè contingeret, animam vitamque suam illico defecturam fore profitebatur. Quod si in communibus vitæ actionibus Deo suo ita adhærebat, ut ab eo divelli non posset, quantò magis necesse est intimam fuisse unionem, qua illius spiritus cœlesti Sponso in oratione,

A *Perfectioni studet*. B *Divino amore flagrat*.

tione, ac mysteriorum & virtutum ejus contemplatione jungebatur. Tunc videre erat Catharinam extra se raptam, totamque in Deo absorptam, non solùm spiritualium animæ facultatum, sed etiam corporeorum sensuum commercium cum creatis omnibus rebus abrumpere, ac multas sæpe horas aliquando etiam integros dies in ecstasi perseverare. Illud verò præ omnibus admirabile fuit, quod meditatio passionum Christi in ea operabatur; dum ipsam in imaginem & similitudinem patientis Sponsi interiùs exteriùsque transformans, illius dolores jam altè animo insculptos corporis quoque motibus exprimere cogebat; itaut singulis hebdomadibus a meridie Feriæ quintæ usque ad horam nonam Feriæ sextæ a sensibus abstracta totam feralis Tragediæ seriem ordinatè ad vivum repræsentaret. Quis autem vel mente assequi valeat uberrimas consolationes, quibus Catharinæ cor in Eucharistici panis sumptione perfundebatur? Tunc fiebat super eam manus Domini, & gloria Domini in eam descendens, clarissimæ lucis radios adstantium quoque oculis perspicuos ex ipsius corpore undequaque spargebat: aliquando etiam ipsum ejus corpus a terra elevabat, ac diu in aere pendens multis inspectantibus sustinebat. Hinc minimè mirum, si pia Virgo cœlestium virtutum formam ex adeo intima Sponsi consuetudine in se recipiens, eam in suis moribus tanquam in speculi nitore exhibebat; ac ferventissimo divinæ gloriæ zelo flagrans, tam subjectas sibi Virgines, quàm obvios quosque fideles ad amorem Dei inflammare, ad virtutem excitare curabat.

Qua in re cum ipsius Dei gloriam præ oculis præcipuè habebat, tum A etiam pro ingenti sua in Proximos charitate ipsorum æternam salutem magnopere spectabat. Hoc erat sanè potissimum argumentum perfectæ dilectionis, qua omnes vocationis suæ consortes prosequebatur; dum scilicet Dei cultum, Religionis fervorem, virtutum omnium studium in ipsis fovere atque amplificare omni ope satagebat. Sed nec in reliquâ officii sui administratione minora ipsis maternæ pietatis studia impendebat. Summa enim erat & jugis Catharinæ solicitudo, ne quid concredito sibi gregi deesset, sive ad innocentiæ custodiam, sive ad morum disciplinam, sive ad animorum quietem & tranquillitatem, sive ad temporalis vitæ subsidia & corporum incolumitatem. Si quæ verò ex Sororibus in morbum incidisset, ejus peculiarem curam eique inserviendi onus sibi sumebat; ipsi dies noctesque adstare, omniaque christianæ charitatis officia præstare gaudebat. Denique in mortis agone constitutas apud Deum juvare, earumque animas in manus Sponsi, e quibus Adversarius eas rapere non auderet, commendare & pro viribus asserere nitebatur.

Neque tamen angustiis Monasterii sui finibus contineri potuit ipsius charitatis amplitudo; sed quum ad omnes ubique terrarum homines dilataretur cor ejus, pro omnium salute impetranda assiduas suas & Sororum preces & voluntarios etiam corporis sui cruciatus, seque totam omni-

A *Proximos omnes charitate complectitur.*

omnipotenti Deo, veluti Hostiam pacificam, in unionem Sacrificii Redemptionis humanæ sine intermissione offerebat. Quin etiam ad sublevandas pauperum & calamitosorum omnium ærumnas, quod ipsa per se præstare non poterat, id excitatâ suis hortationibus ditiorum charitate assecuta fuit, ut immensa pecuniarum vis per totam Hetruriam alendis egenis, excipiendis ægrotis, viduis, orphanis, & senibus sustentandis, virginibus collocandis erogaretur. Denique ad purgantis Ecclesiæ levamen non minori studio intenta multiplicabat in eum finem suas preces & lacrymas, jejunia aliasque carnis suæ afflictationes, ut divinæ Justitiæ pro animabus adhuc in captivitate detentis satisfacere mereretur.

A Quæ omnia quum clarè pateat non sine prævia sui ipsius abnegatione a Catharina effici potuisse, silentio tamen prætereunda non sunt, quæ de admirabili ipsius pœnitentia & mortificatione juridicè cognovimus. Sanè quum semel Mundo & Satanæ per ipsam religiosæ vitæ professionem omnino renunciasset, adversùs carnem suam quam ipsi datum non fuerat una cum aliis rebus relinquere, perpetuum bellum gerendum sibi esse duxit. Itaque asperrimis flagellis instructa, ciliciis aliisque tormentorum instrumentis onusta, frigore, inedia, vigiliis omnique cruciatuum genere virginale corpusculum assiduè divexare & conterere non destitit, nec unquam per quadraginta & octo annos, quos in Religione transegit, carnem aut ova gustavit, sed solo plerumque pane & aquâ victitare consuevit. Et tamen patiendi adhuc cupida pro suorum & alienorum peccatorum expiatione Dominum sæpe oravit, ut se morborum ac dolorum vi ampliùs probare, & ad vivum urere vellet: idque suis precibus omnia exorantibus consecutam fuisse dicendum est; cum Medici sæpe affirmaverint præter naturam omnino esse gravissimos morbos & acerbissimos dolores, quibus Ancilla Dei mirum in modum torquebatur.

Quod si tali in re, quæ ad illius cruciatum tendebat, cœlestis Sponsus Dilectæ suæ preces audire non renuit; minimè putandum est, ipsum qui totius consolationis fons est & origo, Catharinam in angoribus & desolationibus desertam voluisse; quique justo suo Job pro infortuniis patienter toleratis, æquissimo & clementissimo judicio omnium amissorum bonorum duplicia reddidit, non huic innocentissimæ Virgini tribuisse, ut secundùm multitudinem dolorum, quos vel libenter sustinuit, vel ipsa sibi sponte irrogavit, sanctorum solatia gaudiorum ipsius animam lætificaverint.

B Itaque pro hujusmodi pœnarum acerbitate ipsius spiritum ineffabilibus delectationibus, quæ in dextera ejus sunt, adimplevit; effusâ scilicet in eam lucis & veritatis suæ communicatione, quæ ad sublimiorum veritatum cognitionem, ad intelligenda divinorum mysteriorum arcana ipsam deduxit, & accensâ in ejus pectore beatissimâ charitatis suæ flammâ,

A *Pœnitentiæ rigores in se ipsam exercet.* B *Spiritualibus deliciis cumulatur.*

mâ, cujus incendii vi ac suavitate ipsius cor tamquam cera liquescens, deficiebat in Deum salutare suum.

Quamvis autem sanctarum animarum gloria omnis, in hac quidem vita plerumque ab intus, in altera verò adeo supra humanum captum posita sit, ut de ea verè dicatur, quod nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit Deus diligentibus se; voluit tamen omnipotens Dominus, sive ad manifestandas divitias gratiæ suæ, sive ad eruditionem nostram, tam insignium charismatum largitione Catharinam in terris adhuc viventem illustrare, ut omnibus liceret ex his arguere, quantam gloriæ celsitudinem in æterna Beatitudinis sede eidem conferre decrevisset.

Ad comprobandam siquidem atque juvandam sinceram ipsius charitatem, quâ afflictis opem ferre, omnibusque prodesse summoperè cupiebat, dedit ei Dominus potestatem faciendi mirabilia, in instantaneis morborum depulsionibus, in rerum multiplicatione, aliisque signis atque prodigiis, quæ supra omnem naturæ vim frequenter operabatur: Præterea dedit ei spiritum prophetiæ, quo sive ad Proximorum correctionem, sive ad cautelam, sive ad consolationem futura prævideret, absentia conspiceret, & cordium secreta dignosceret. A

Amoris verò magnitudinem, quo Deum ipsum ex toto corde, ex tota mente, ex omnibus viribus suis diligebat, ipse vicissim præclaris bonitatis suæ significationibus abundè rependit. Sæpe etenim ipse Rex gloriæ, in quem desiderant Angeli prospicere, corporali specie se illi videndum exhibuit, dulcissimosque cum illa sermones miscuit: Aliquando idem Dominus Jesus sub specie Pueruli a Matre Virgine Angelorum Regina in ipsius ulnis est reclinatus: Aliquando ejusdem Imago Cruci affixa, revulsis a trunco brachiis, mirabilibus eam beavit amplexibus. Denique ipsam in fide & charitate sibi sponsatam fulgido ornatu ac pretiosissimis monilibus de thesauris suis decoravit. Illius enim lateri ac manibus, pedibusque, sacra clavorum suorum & lanceæ Stigmata sanguine rubentia insculpsit; spineum diadema capiti imposuit; humeris verò vestigia Crucis profundè impressit. Utque magis ostenderet quanta esset inter se & Catharinam spirituum & voluntatum conjunctio, illustre signum posuit in faciem ejus, ipsam aliquando in vivam sui vultus imaginem & similitudinem transformans, ut qui Catharinam vidisset, ipsum Filium Dei & Filium hominis videre se existimaret. B

Tantam sanctitatem tantis illustratam prodigiis voluit Deus ad sui gloriam & ad posterorum fidem per omnia probationum genera in summa certitudinis luce collocari: Probata est contradictionibus obloquentium & calumniantium vituperationibus: Probata est admirantium laudibus & prædicationibus, clarissimâque famâ, quæ non modò C

per

A *Miraculorum gloria claret.* B *Cœlestibus favoribus & donis locupletatur.*
C *Multimodè probatur.*

per Hetruriam, sed per alias quoque Italiæ Regiones, ac demum per universam Europam longè latèque diffusa incredibilem ad ipsam traxit hominum multitudinem ex omni conditione, etiam Regiâ, ex omni sexu atque ætate; qui ad petenda consilia, ad beneficia vel spiritualia vel temporalia obtinenda, ad magnificandum Deum in mirabilibus ejus undique ad eam confluebant. Verùm ipsa Catharinæ virtus inter tam diversa hominum judicia sese luculentissimè probavit, tum scilicet perpetuo atque constanti innocentiæ & sanctitatis tenore, tum singulari potissimùm humilitate, qua & obtrectantium malignitatem & mundanorum plausuum vanitatem æquè superavit; ut toto ipsius vitæ cursu per gloriam & ignominiam, per infamiam & bonam famam, ipsius securam conscientiam solidamque pietatem nec laudes inflarint, nec opprobria defatigaverint.

A In omnibus enim collatis sibi muneribus non suam, sed Donatoris excellentiam agnoscens, seque divinorum beneficiorum indignam ex animo reputans, nihil in vulgus prodire volebat, quod aliquo modo in sui gloriam cedere posset. Quare cum cognovisset, volumen quoddam rerum a se gestarum & cœlestium donorum, quibus a Deo quotidie cumulabatur, penes Moniales asservari ab aliqua ex ipsis conscriptum; cumque frustra orando & obsecrando cum iis egisset, ut hujusmodi volumen conscissum flammis traderetur, ipsa denique illud fortuito repertum statim in ignem conjecit. Quod si nihilominus ipsamet arcanas divinæ bonitatis communicationes in oratione potissimùm sibi impertitas cuidam ex Sororibus fideliter enarravit; id nonnisi eadem humilitate impellente & invito prorsùs animo præstitit; ne scilicet imperio Confessarii, qui id ad multa expedire prudenter in Domino judicavit, ulla in re quantumvis ardua refragaretur. Cum verò ex ostensione virtutum atque signorum, quæ Deus in ipsa & per ipsam operabatur, & quorum causâ frequens erat hominum ad Monasterium accessus, vel religiosam sanctæ societatis quietem turbari posse metueret; vel pro se ipsa formidaret, ne forte in superbiæ vitium declinans, inde fieret immunda vanitate, unde videbatur virtute clarescere; non destitit Sponsum rogare atque orare, ut divinis suis muneribus modum imponere, vel saltem ea mortalium oculis occultare dignaretur; donec sua humilitate ac perseverantia, quod postulabat, obtinuit.

B Ex hac ipsa perseveranti humilitate, Viri pietate & doctrinâ præcipui veram minimèque fucatam Catharinæ virtutem agnoverunt, & tamquam ad Lapidem Lydium comprobaverunt; tum scilicet ipsius Ordinis Superiores, qui non semel de illius spiritu experimenta sibi capienda esse duxerunt; tum etiam insignes Ecclesiarum Præsules, inter quos Robertus olim hujus S. R. E. Cardinalis Puccius nuncupatus, Episcopus Pistoriensis, qui de mandato felic. record. Pauli Papæ III. Prædecessoris no-

A *In humilitate constans perseverat.* B *De Catharinæ sanctitate testimonia.*

nostri cum aliis probatissimis Viris ad præfatum Monasterium se contulit, ut tam evulgatam sanctitatem ad rigidum examen revocaret; Michael item Cardinalis Alexandrinus nuncupatus, qui a sancto Pio Papa V. ipsius Avunculo, & nostro pariter Prædecessore ad gravissima hujus Apostolicæ Sedis totiusque christianæ Reipublicæ negotia tractanda Legatus missus Catharinæ monita & consilia expetenda sibi esse censuit; aliique præterea sapientissimi Antistites, & ejusdem S. R. E. Cardinales, præsertim Marcellus Cervinius, Hippolytus Aldobrandinus, & Julius Mediceus, quos ad hanc Petri Cathedram deinde evectos inter Venerabiles Prædecessores nostros numeramus; quique omnes illius perspectæ sanctitati, quadam veluti conclamatione testimonium dederunt. Istorum gravissimis judiciis magnum auctoritatis pondus accedit ex singulari existimatione, qua S. Philippus Nerius, tunc in humanis agens, Catharinam est prosecutus, cujus etiam spiritualem amicitiam ac literarum commercium, Deo inspirante expetivit; & aliquando in ecstasim raptus, quod illi pariter familiare fuit, cum ipse Romæ degeret, Catharinam in suo Monasterio Prati commorantem coram Deo, communi nimirum ipsorum amicitiæ nexu, longo tempore est allocutus; quemadmodum fel. record. Urbanus Papa VIII. in suis Apostolicis literis super ejusdem sancti Philippi Canonizatione a Gregorio XV. antea factâ editis, testatum reliquit.

Denique anno ipsius ætatis sexagesimo sexto, religiosæ Professionis quadragesimo octavo, cum tempus advenisset migrandi ex hac vita ad Sponsum, qui charitate perpetua dilexit eam, in extrema ipsius infirmitate, nil nisi illustre & sanctimoniâ plenum apparuit. Siquidem Ecclesiæ Sacramenta summo pietatis & religionis sensu petiit atque suscepit; sanctissima Sororibus monita de omnibus vocationis earum officiis reliquit; morbi dolores invictâ patientiâ toleravit; atque in Crucifixi amoris sui contemplatione usque ad extremum spiritum defixa permansit; tandemque inter Angelorum concentus, quos etiam ab adstantibus Monialibus audiri Deus voluit, purissimam animam Deo reddidit, die II. Februarii anno Domini MDLXXXIX. A

Sancta Maria Magdalena de Pazzis, tunc temporis Florentiæ vivens, festivum Catharinæ ingressum in cœlestem Hierusalem, & exultantes de ipsius triumpho beatorum Spirituum choros in mentis excessu spectavit. Communis autem quæ invaluerat de ipsius sanctitate, opinio ingentem populi frequentiam ad ejus funus celebrandum adduxit. Utque deinceps ipsius Sepulchrum magno in honore haberetur, in Causa fuerunt crebra beneficia & miracula, quæ plerique a Deo per ipsius merita se obtinuisse testabantur. B

Illius denique Sanctitatem extra omnem dubitationis aleam constituunt juridicæ probationes, quæ tam super ipsius heroicis virtutibus, quàm

A *Ejusdem pretiosa mors*. B *Et Sanctitatis fama post obitum*.

quàm ſuper miraculis ad illius invocationem a Deo patratis, Epiſcopali primùm auctoritate, mox etiam Apoſtolicæ Sedis delegatione collectæ, & apud hanc Sanctam Sedem diu & maturè diſcuſſæ, firmiſſima Nobis fundamenta ſuppeditarunt, ut definitivè tandem ſuper ea pronunciaremus, & Catharinæ nomen atque memoriam ſanctarum Virginum Catalogo ſolemniter adſcriberemus.

A Primum judicium ſuper præmiſſis omnibus ante Urbani Papæ VIII. Decreta peractum fuit ab Auditoribus Cauſarum Palatii Apoſtolici, qui & Proceſſuum validitatem, & virtutum excellentiam, & miraculorum veritatem gravitatemque comprobarunt. Antequam verò horum cognitio a S. R. E. Cardinalibus Congregationi Sacrorum Rituum præpoſitis aſſumeretur, alterum inſtitutum fuit judicium ſuper hujuſmodi Decretorum a præfato Urbano Prædeceſſore interim editorum obſervantiâ; de qua primò quidem Epiſcopus Piſtorienſis anno MDCLXXV., mox etiam prædicta Sacrorum Rituum Congregatio anno MDCLXXIX., ac de ipſius conſilio ſan. mem. Prædeceſſor noſter Innocentius Papa XI. pleniſſimè conſtare decreverunt.

B Inſtaurato demum ante hos triginta annos in præfata Congregatione Sacrorum Rituum novo Catharinæ virtutum examine, Nobis tunc in minoribus Promotoris Fidei munus gerentibus, omnibuſque plenè ac ſeverè diſcuſſis, tandem a piæ memoriæ Prædeceſſore quoque noſtro Benedicto Papa XIII. die VII. Martii anni MDCCXXVII. de iiſdem pariter conſtare decretum fuit. Duo verò miracula a ſimil. record. Deceſſore noſtro Clemente Papa XII. die xxx. Aprilis anni MDCCXXXIV. de C ejuſdem Congregationis conſilio approbata fuerunt: Inſtantaneæ nimirum ſanationes, tam Sororis Catharinæ de Bonſiis in eodem Monaſterio S. Vincentii Profeſſæ ab Aneuriſmate; quàm Sororis Eliſabeth Cherubinæ Cattani in Monaſterio S. Claræ præfatæ Civitatis Pratenſis Monialis Converſæ ab Iſchiade. Hinc idem Clemens Prædeceſſor, datis Apo- D ſtolicis literis in forma Brevis die I. Octobris ejuſdem anni, Beatæ titulum & honores Catharinæ tribui ac deferri poſſe conceſſit.

E Cum verò deinceps accepiſſet nova miracula, poſt indultam Catharinæ venerationem, ipſius interceſſione a Deo edita eſſe; ad preces catholicorum Principum & Populorum, complurium Antiſtitum, & univerſi Ordinis Fratrum Prædicatorum, quibus omnibus ipſius Beatæ Canonizatio ſummopere cordi erat, novos ſuper eiſdem Proceſſus auctoritate Apoſtolica confici mandavit. Quorum Proceſſuum validitate approbata, Nos denique ad Petri Cathedram inſcrutabili Dei judicio interim evecti, poſt accuratiſſimum miraculorum in ipſis relatorum examen in præfata Sacrorum Rituum Congregatione de more peractum, viſis ac reſpectivè auditis in Congregatione Generali coram Nobis habita die

XXIV.

A *Actorum ſeries in ipſius Cauſa*. B *Approbatio virtutum*. C *Et miraculorum*. D *Beatificatio*. E *Cauſa reaſſumitur*.

xxiv. Martii anni MDCCXLIV., tam Consultorum, quàm Ven. Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium eamdem Congregationem constituentium suffragiis; totaque re privatis nostris studiis iterum discussâ, atque uberioribus etiam documentis indubiam animo nostro fidem facientibus comprobata, tandem die xxvi. Maji ejusdem anni in Festivitate S. Philippi Nerii Confessoris, cui piam cum B. Catharina necessitudinem intercessisse supra narravimus, celebratâ Missâ ad Altare, sub quo ipsius Sancti corpus requiescit, atque implorato Spiritus sancti auxilio, infrascripta duo miracula auctoritate Apostolica approbavimus & publicavimus.

Primum est secundi generis, nimirum absoluta & perfecta sanatio A Mariæ Clementinæ Staccioli puellæ Florentinæ ab inveterato & exulcerato cancro in dextra mamilla, qui septem primo valvulis, seu cavitatibus, mox duabus hians, acerbissimis doloribus & periculosis symptomatibus, octo annorum spatio eam excruciavit, nec ullis artis Medicæ remediis sanari poterat, sed invocata semel & iterum B. Catharinæ ope, adhibitoque oleo ex lampade ante ipsius corpus ardente penitus evanuit. Alterum tertii generis obtentum fuit a Sorore Maria Magdalena Fabris Moniali Professa Ordinis S. Dominici Augustæ Vindelicorum. Ea siquidem pertinaci Arthritide in inferioribus membris diu vexata, jamque omnino gradiendi impotens, dum ob decretam ab Apostolica Sede ejusdem Catharinæ Beatificationem Hymnus pro gratiarum actione a Sororibus solemniter caneretur, ipsius Beatæ meritis vehementer confisa, eamque enixè precata, ad cantum Versiculi *Te ergo quæsumus*, sensit se a Deo repente sanatam, redditasque sibi vires, & liberam incedendi facultatem, quâ deinceps absque imminutione perfectissimè usa est.

Post hæc audito iterum præfatæ Congregationis generalis consilio, B exoratoque privatim Deo Patre luminum, die vi. Octobris prædicti anni decrevimus, jam nihil per consultissimas leges & regulas eidem Congregationi Apostolica auctoritate præscriptas, desiderandum superesse, quò ad solemnem ipsius B. Catharinæ Canonizationem servatis servandis quandocumque procedi posset.

Ad quam demum rite rectèque juxta sacrorum Canonum nor- C mam, & venerabilia Prædecessorum nostrorum Instituta procedere volentes, universi primùm Collegii Fratrum nostrorum S. R. E. Cardinalium consilium exquisivimus; habito nempe Consistorio secreto die xviii. elapsi mensis Aprilis, in quo Nos ipsi Summam virtutum & miraculorum B. Catharinæ, necnon seriem Actorum in ejus causa juridicè gestorum ipsis exposuimus; omnibusque adsentientibus, ut ad supremam gravissimo judicio manum imponendam progrederemur, complures Ven. Fratres Archiepiscopos & Episcopos ex universa ferme Italia in Urbem

 acci-

A *Miracula pro Canonizatione approbata.* B *Decretum de tuto progressu ad Canonizationem.* C *Consistorium secretum.*

acciri mandavimus; eos quoque juxta morem Apoſtolicæ Sedis, antequam definitivam hujuſmodi ſententiam proferremus, in conſilium adhibituri.

A Hi omnes neceſſariam Cauſæ totius cognitionem hauſerunt, tum ex peroratione in Conſiſtorio publico coram Nobis habitâ a dilecto Filio Paulo Franciſco Antamorio noſtræ Conſiſtorialis Aulæ Advocato; tum ex fideli relatione e monumentis ſæpedictæ Congregationis Sacrorum Rituum deſumptâ, quæ typis impreſſa omnibus & ſingulis tradita fuit.

B Quapropter coacto demum die XIV. labentis menſis Junii ſemipublico Conſiſtorio, in quo præter eoſdem Fratres noſtros S. R. E. Cardinales, omnes præterea Patriarchæ, Archiepiſcopi & Epiſcopi qui jam tunc ad ſeptuaginta ferè hac ipſa de cauſa in Romana Curia præſentes aderant, ſeſſionem habuerunt; factâque omnibus dicendæ ſententiæ poteſtate, venerabilem hujuſmodi Conſacerdotum coronam ſummâ conſenſione audivimus ad ejuſdem præclaræ Virginis Canonizationem Nos adhortantem: Qua de re omnium ſuffragia proprio ſingulorum chirographo ſubſcripta colligi juſſimus, in Tabulariis Eccleſiæ Romanæ perpetuò aſſervanda, mandantes dilectis Filiis Apoſtolicarum Cæremoniarum Magiſtris ibi de more adſtantibus, ut in abſentia Notariorum Apoſtolicæ Sedis, qui Protonotarii de numero Participantium nuncupantur, ſuper hujuſmodi ſolemni actu publica Inſtrumenta, quotquot opus eſſet, conficere deberent.

C Indicta itaque pro Canonizationis celebritate hodierna die beatorum Apoſtolorum Petri & Pauli Martyriis conſecrata, non omiſimus interim in humilitate & jejunio privatas noſtras, & publicas Eccleſiæ preces Deo Patri offerre per Filium ejus, ut Spiritus ſancti virtute mentem noſtram dirigere & confirmare dignaretur. Hodieque tandem de mane, congregatis in Vaticano omnibus Cleri Secularis & Regularis Ordinibus, omnibus Romanæ Curiæ & Aulæ noſtræ Proceribus & Officialibus, cunctiſque Ven. Fratribus noſtris Cardinalibus, Patriarchis, Archiepiſcopis & Epiſcopis, ſolemnis ſupplicationis ritu Divinam Majeſtatem venerantes, ad Baſilicam Principis Apoſtolorum proceſſimus. Ibi ſimul ac ante ſacratiſſimam Apoſtoli Confeſſionem conſtitimus, dilectus Filius noſter Joachimus Tituli SS. Quatuor Coronatorum Presbyter ejuſdem S. R. E. Cardinalis Portocarrero nuncupatus, perorante dilecto Filio Virgilio Montecatino Conſiſtorialis Aulæ noſtræ Advocato, enixa Chriſtianorum Regum & Principum, Eccleſiarum & Religioſorum Ordinum vota pro ipſius B. Catharinæ, ſicut etiam pro beatorum Fidelis a Sigmaringa, Camilli de Lellis, Petri Regalati, & Joſephi a Leoniſſa ſolemni Canonizatione; ſimulque maturas deliberationes ſuper eorum meritis & miraculis hucuſque rite præhabitas, Nobis repræſentavit; Noſ-

A *Conſiſtorium publicum.* B *Cardinalium & Epiſcoporum conſilia in Conſiſtorio ſemipublico.* C *Solemnia Canonizationis.*

Nosque semel iterum ac tertiò rogavit, ut exoptatam dudum sententiam proferentes, catholici Orbis gaudium compleremus. Quare Nos implorato priùs universæ cœlestis Curiæ præsidio, & advocato cum gemitibus Paraclito Spiritu, eoque sic inspirante, ad honorem sanctæ & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicæ & christianæ Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Jesu Christi, beatorum Apostolorum Petri & Pauli, ac Nostra, prædictam Catharinam de Ricciis A Virginem, Monialem Professam Ordinis Prædicatorum, christianarum virtutum præstantiâ ac cœlestium donorum & miraculorum gloriâ illustrem, Sanctam esse definiendo pronunciavimus; & una cum prædictis Fideli Martyre, Camillo, Petro, & Josepho Confessoribus, Ecclesiasticis Sanctorum Fastis adscripsimus; decernentes ipsius S. Catharinæ memoriam quotannis die secunda Februarii, aliorumque Sanctorum prædictorum, aliis respectivè diebus, in universa Ecclesia recolendam & venerandam esse, & concedentes omnibus Christifidelibus, qui ad eorum Sepulchra designatis diebus religiosè accedent, ac Deum Optimum Maximum juxta nostram & piæ Matris Ecclesiæ mentem precati fuerint, Indulgentiam septem annorum, & totidem Quadragenarum in perpetuum in forma Ecclesiæ consueta.

Tunc repletum est gaudio os nostrum & lingua nostra exultatione, reddentesque Altissimo vota nostra, sacrosanctum Altare conscendimus, atque immaculatam humanæ salutis Hostiam, junctâ beatissimorum Ecclesiæ Principum, & prædictorum Sanctorum commemoratione, omnipotenti Deo bonorum omnium Largitori reverenter obtulimus. Omnibus quoque Christifidelibus, qui ad tantæ solemnitatis celebritatem frequentes convenerant, Plenariam peccatorum Indulgentiam misericorditer in Domino largiti fuimus.

Audiant itaque universi catholicæ Ecclesiæ Filii, & intelligant magnalia Dei, atque ad cœlestem Hierusalem cogitationes & corda sublevantes, beatam hanc Virginem contemplentur candido eorum agmini sociatam, qui sequuntur Agnum quocumque ierit: Unde & illius validissimo patrocinio innixi, postulent a Deo pacem & gratiam, & ejusdem præclaris exemplis excitati discant peritura Mundi bona despicere, & per innocentiæ custodiam, per pœnitentiæ labores, per christianæ virtutis studium, ad perfectæ charitatis & sempiternæ felicitatis Regnum, ac cœlestis gloriæ coronam contendere, per Christum Dominum Nostrum.

Idcirco præmissa omnia ad universalis Ecclesiæ notitiam deduci, B præsentesque nostras literas ad perpetuam rei memoriam extare voluimus, mandantes ut earum transumptis sive exemplis etiam impressis manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides ab omnibus habeatur,

A *Decretum definitivum.* B *Præsentium transumptis auctoritas tribuitur.*

beatur, quæ ipsis præsentibus adhiberetur, si forent exhibitæ vel ostensæ.

A Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, Decreti, Adscriptionis, Mandati, Statuti, Relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem omnipotentis Dei & beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

B Datum Romæ apud sanctum Petrum anno Incarnationis Dominicæ MDCCXLVI., III. Kalendas Julii, Pontificatus Nostri anno VI.

✠ Ego Benedictus Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

† *Ego T. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Rufus Decanus, & S. R. E. Vice-Cancellarius.*
† *Ego A. Episcopus Portuensis Card. S. Clementis S. R. E. Camerarius.*
† *Ego V. Episcopus Prænestinus Card. Petra, Major Pœnitentiarius.*
† *Ego P. A. Episcopus Albanen. Card. Carafa.*
† *Ego I. Episcopus Tusculanus Card. Accorambonus.*
† *Ego V. Episcopus Sabinen. Card. Bichius.*
†
†
†
†
†
†

A *Sanctio.* B *Dat. Pontific. An. 6. die 29. Junii 1746.*

†
† *Ego Nicolaus Maria Tit. S. Petri ad Vincula Presbyter Card. Lercari.*
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Card. Burghesius.*
† *Ego A. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. Gentili.*
† *Ego Fr. J. A. Tit. SS. Silvestri & Martini Presbyter Card. Guadagni.*
†
† *Ego D. Tit. Basilicæ Sanctorum Duodecim Apostolorum Presbyter Card. Rivera.*
† *Ego J. B. Tit. S. Mariæ Angelorum Presbyter Card. Spinula.*
†
†
†
†
† *Ego R. Tit. S. Sabinæ Presbyter Cardinalis de Ilcio.*
†
†
† *Ego D. Tit. S. Bernardi ad Thermas Presbyter Card. Passioneus.*
† *Ego S. Tit. S. Priscæ Presbyter Cardinalis Valenti.*
†
† *Ego J. F. Tit. SS. Quatuor Coronatorum Presbyter Card. Portocarrero.*
†
†
† *Ego C. A. Tit. S. Mariæ de Pace Presbyter Card. Cavalchinus.*
†
†
† *Ego F. Tit. S. Pancratii Presbyter Card. Lantes.*
†
†
†
†
† *Ego F. Tit. S. Mariæ de Populo Presbyter Card. de Ricciis.*
† *Ego A. Tit. S. Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis Rufus.*
†
† *Ego P. M. Tit. S. Agnetis extra muros Presbyter Card. de Montibus.*
† *Ego F. Tit. S. Matthæi in Merulana Presbyter Card. Tamburini.*
† *Ego J. Tit. S. Crucis in Hierusalem Presbyter Card. Besozzi.*
†
†
†
†

†

†
†
†
†
† *Ego Alexander S. Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Albanus.*
† *Ego Nerius S. Eustachii Diaconus Card. Corsinus.*
† *Ego Agapitus S. Agathæ Diaconus Card. Mosca.*
†
†
† *Ego C. S. Mariæ in Porticu Diaconus Card. Sacripantes.*
† *Ego M. SS. Cosmæ & Damiani Diaconus Card. Bolognettus.*
† *Ego H. S. Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Columna.*
† *Ego P. S. Georgii in Velabro Diaconus Card. Columna.*
† *Ego A. S. Mariæ in Aquiro Diaconus Card. Tanari.*
† *Ego H. S. Adriani Diaconus Card. Bardi.*
† *Ego D. SS. Viti & Modesti Diaconus Card. Ursinus.*
†

D. Card. Passioneus.

J. Datarius.

VISA
de Curia I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Loco † Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

OR-

ORNATUS VATICANI TEMPLI.

AMplissimam [a] Divi Petri Basilicam omnium [b] Ecclesiarum caput, speculum & exemplar, a Magno Constantino olim ædificatam, Romani Pontifices tantâ curâ sumptuque augere semper & ornare studuerunt, ut nihil eâ magnificentius, nihil elegantius aut inveniri unquam posse, aut excogitare videatur. Quia tamen minùs animum movent quæ præ oculis semper sunt, Templa consuevimus, etsi arte & materiâ apprime nobilia, cum statæ quædam aut extra ordinem celebritates inciderint, adscito cultu & temporariis ornamentis excolere, ut novitas commendet, quod assiduitate quodammodo viluerat. Quod quidem, si Vaticanæ Basilicæ præcipuè accidit; cum Sanctorum Fastis adscribendi in ea fuerunt, qui sanguine pro Christi fide profuso, aut vitâ in omni virtutum exercitatione traductâ illorum gloriam promeruerunt; tanta certè cultus, & ornamentorum ad eam accessio facta est hoc tempore; cum de quinque Beatis inter Sanctos in eadem referendis actum fuit, ut secum ipsa quodammodo certaverit; nativâ an adscitâ pulchritudine, spectabilior videretur.

De hujus igitur apparatus descriptione dicendum modò breviter erit; *Nemo quippe est, qui nesciat,* [c] *Sanctorum glorias tali celebritate frequentari in terris; ut virtute pari, devotione consimili ac fide dimicantes, hostem vincere, & de parta victoria cum ipsis triumphare, Christo præstante possimus in Cœlis.*

Mediam Templi faciem supra Porticum ingens pictura decorabat, septuaginta palmorum altitudine, latitudine verò quinque supra triginta, in qua ad vivum expressæ Quinque Beatorum imagines ita genibus inter nubes flexis, splendidissimum in superiori parte Trigonum quod Deificæ Trinitatis est symbolum, venerabantur; ut & ab eo magnâ lucis immissæ copiâ illustrarentur, & ab Apostolorum Principibus parum infra Trigonum sedentibus invitari viderentur, ut superius ascenderent. Tapete coccineum & aureis laciniis ad oras magnificè assutum infra demittebatur, quod inferiorem Procestrii partem velaret, ex quo Summi Pontifices Populo benedicunt. Medium in eo erat Gentilitium Sanctitatis Suæ stemma duobus ad latera sustentatum Aligeris: Insignia Regularium Institutorum, ex quibus Beati prodierant, inferius aspiciebantur variis frondium florumque corollis interclusa.

a *D. Aug. de Civit. Dei cap. 7.* b *Lucius III. in Epist. ad Corradum Imp. apud Otthonem Frising. lib. 7. cap. 31.*

c *S. Joannes Chrisost. Serm. 1. de Martyr. tom. 3.*

Fastigio Ostii principis, ex quo in Porticum est aditus, ita ornato suus, & minoribus januis quæ utrinque adjacent, cultus non deerat; supereminebat enim singulis aurei coloris tela prægrandis tortuosis & ipsa florum coronis, & Aligerorum interjectis capitibus interiùs picta, exteriùs verò sericis velis aptè crispatis undecumque conspicua; unaquæque latitudinis palmos habebat viginti, altitudinis quindecim, in quibus lemmata inscripta erant hoc ordine; Primum ab Janua principe dextrorsùm.

IN COELESTIBUS REGNIS SANCTORUM HABITATIO EST, ET IN ÆTERNUM REQUIES EORUM.

Alterum sinistrorsum.

CORPORA SANCTORUM IN PACE SEPULTA SUNT, ET NOMEN EORUM VIVIT IN GENERATIONEM, ET GENERATIONEM. *Eccl.* XLIV. 14.

Tertio loco.

MIRIFICAVIT DOMINUS SANCTOS SUOS, ET EXAUDIVIT EOS, CLAMANTES AD SE. *Ex Psalmo* 4.

Quarto loco.

SANCTI TUI DOMINE MIRABILE CONSEQUUTI SUNT ITER, SERVIENTES PRÆCEPTIS TUIS.

Interiores quoque Xysti parietes a summo ad imum convestiebant egregia peripetasmata aureis argenteisque Liciis, & præclaris operibus picta, ex ea forma quam Raphael Santius Urbinas graphide expresserat. Hæc nobilibus stragulis, holosericoque damasceno auri tæniis fimbriato interpositis, ita quaqua versum omnia illustraverant, ut nihil ornatu vacuum relinquerent.

Ab ipso verò Januæ limine, ubi prospectus in Basilicam erat, tam mirificum adeuntium oculis occurrebat spectaculum, ut nec expleri videndo hi possent, nec facilè invenire, quid potissimum mirarentur; ab epistylio enim ad stylobatem holosericæ vestes partim damascenæ, partim generis varii, aureis omnes vittis distinctæ, columnas, parastatas, mutulos, ingentesque arcuum fornices convestierant.

Interiorem Basilicæ frontem, quæ Aram principem respicit, peramplum ex damasceno rubro velum obtexerat, partim molliter defluens, partim multimodis artificiosè compositum, quod aureis undique tænio-

tæniolis discriminatum, pendentibusque lemniscis conspicuum Lambertinæ gentis tesseram, Tiara & Clavibus Pontificiæ Majestatis Insignibus gloriosiorem præferebat in medio. Nec omissa in fenestris ornandis cura, quæ prægrandes in eadem fronte tres patent, & superiori Xysto respondent; Vela enim ex eodem filo serico ab iis bifariam demissa, quæ sub extremum aureis funiculis collecta aliquantulum elevabantur; ne lux nimia forinsecùs immissa collucentium cereorum lumen imminueret. Fenestris subjecta spatia, inscriptosque lapides purpurea item vestis obierat, scitè tamen venustèque variata fasciolis aureis, quæ miro inter se nexu modò Pontificias fingerent Claves, Tiaras, & Mitras; modò in regales coronas, liliorum serta, ramosque palmarum coalescerent. Funales demum cerei septem & viginti, æquali interstitio discreti, supra trium magnarum Portarum coronidem impositi.

Sericum villosum rubrum primò adhibitum hoc tempore; ut Coronam cum Templi, tum Tholi universam ambiret, quod tæniis interceptum aureis, fimbriisque ad oras pendentibus assutum, tria ferme palmorum millia longitudine æquabat. In ipso Coronæ supercilio machinæ quædam undique attollebantur, in modum calathi foliis floriatis, inversisque turbinibus, quæ ab imo angustiori in latitudinem excrescerent, ut in ipso demum vertice octo librarum cereos sustinerent.

Sexdecim præterea Tabulæ æneo colore pictæ magnorum instar Numismatum, quæ illustriora Quinque Beatorum miracula repræsentarent, ita mutulo singulorum arcuum in navi media innitebantur, ut coronam Templi maximam interciperent, ab eaque in hemicycli formam extarent. Harum coronides auro aliisque adjectis ornatibus nobiles in superiori hemicycli parte conchylio finiebantur, quod projecturam obtegeret, ex qua brachia oriebantur ad tres cereos sustinendos; latera verò Aligerorum capitibus variè intersecta: Encarpi etiam consertique flores tam apto inter se nexu inde demissi, ut & mutulo ipsi, & anaclyphis quæ arcui insidebant, ornamento essent & elegantiæ. Ab ipso demum coronidum vertice amplissimum utrinque ex damasceno rubro velum defluebat laciniis ad oras aureis magnificè circumtectum, quod Tabulam, eique adjectos ornatuum ordines convestiret; miraque ob id inter tantam colorum varietatem, albaque Anaglypha arcuum fornicibus insidentia unio pariter, & proportio commendaretur.

A summo verò arcu inter holoserica, quæ ad incumbas usque tortuosè decidebant tæniolis aureis concinnè discriminata, & mutuo subinde nexu in rosarum formam collecta, Aliger pendebat palmorum triginta, amictu versicolori & alis ad volandum extensis, qui, cum minorem tabulam gestaret manibus auro illitam, inscriptum in ea lemma obiiciebat intuentibus, quod expressum in superiori Numismate miraculum significaret. Magnus Angelo subiiciebatur lychnuchus instar turbinis ornato fune suspensus, qui duos & viginti funales cereos totidem brachiolis

multo ſplendidis auro, & in duplicem ordinem eleganter diſpoſitis præfixos attolleret. Ima lychnuchi pars aurearum frondium manipulis ornata; ſuprema binis palmarum liliorumque fertis circumdata, quæ profuſum pro Chriſto ſanguinem, vitæque innocentiam ſignificarent, præter undecumque defluentes eidem adjectos encarpos, & lemniſcorum mæandros. Ad hujus lychnuchi latera minores alii duo eâdem formâ & ornatu, auroque ſub-obſcure picti demittebantur per funiculos aureis circumvolutos tæniolis ab ea utrinque projectura, ubi hemicyclium arcûs paraſtatæ imcumbit, qui duobus ordinibus diſcretos quatuordecim Cereos ſuſtollerent. Quatuor hi erant & viginti, altitudine palmorum viginti ſeptem, latitudine undecim; majores verò ſub arcubus poſiti quatuordecim, qui altitudinem habebant palmorum quadraginta, latitudinem ſexdecim.

Ex Tabulis autem ſexdecim, Numiſmatum inſtar, quæ una cum coronide ornamentiſque eidem adjunctis ſingulæ quinquaginta ſeptem palmos longitudine æquabant, ſeptem & viginti latitudine; ternæ unicuique Beatorum attributæ erant, ex quibus ſingulorum miracula innoteſcerent: & hoc ordine diſpoſitæ.

Prima ſupra arcum Baptiſterii præferebat mirabilem Sanctimonialis fœminæ ſanationem ope ſanctæ Catharinæ de Ricciis, cum lemmate.

Sanctimonialis ob Arteriæ magnæ laxitatem jamjam moritura; admoto ſibi Catharinæ Baculo incolumis reſtituitur.

Porro lemmata omnia, elogia, & ephigraphæ ſuum habent Auctorem V. C. Michaelem Angelum Giacomelli Sanctiſſimi Domini Noſtri Papæ ab intimo Sacello, & Sacroſanctæ Vaticanæ Baſilicæ perpetuum Beneficiatum.

Secunda ante proximum Sacellum Præſentationis, a ſancto Joſepho a Leoniſſa ſanie manantem fiſtulam curatam: Hujus lemma.

Puella, quæ macie extabuerat, ſanie fluens fiſtula in leva papilla inſidens, Oleo lampadis ad Joſephi Aram prælucentis perungitur: Extemplo inducta cicatrix: Tabes depulſa.

Tertia ad Chorum Canonicorum, ſancti Petri Regalati ope redintegratam fiſtulâ mirabiliter curatâ valetudinem, cum lemmate.

Fœmina, cujus renibus fœda hærebat fiſtula, Petri ſepulchrum adiit, & convaluit.

Quarta ſupra fornicem arcûs, ex quo cominùs ſancti Gregorii Sacellum aſpicitur, hominem ſancto Fidele intercedente, inveterato comitiali morbo liberatum: Iſtius lemma.

Comitiali morbo laboranti admota, & in Crucis modum ducta Fidelis effigies integram illicò valetudinem affert.

Quinta ad ſanctorum Apoſtolorum Simonis, & Thaddæi Sacellum propè Vaticani Sacrarii Oſtium; aliud prodebat ſanctæ Catharinæ Miraculum, cum lemmate.

San-

Sanctimonialis articulorum doloribus diù excruciata Catharinæ opem implorat; morbo statim emergit.

Sexta sub medio Absidis dicti Pronai alterum sancti Petri Regalati signum exhibebat, hoc lemmate.

Comitiali morbo correptus homo in caminum lapsus, Ollam ferventis aquæ plenam evertit; amissum videndi sensum Petri Caputio ad os suum admoto recuperat.

Septima super arcum proximum Portæ, quà ad divæ Marthæ itur, significabat impubem divi Fidelis ope gradiendi facultate donatum; cum lemmate.

Quadrimus puer Pedum motu carens, in Fidelis effigiem defixis oculis intuens statim gradiendi facultatem assequitur.

Octava prodebat incendium ab eodem sancto Fidele extinctum; erat autem in arcu Sarcophago Alexandri Papæ VIII. proximo, loco quidem digniore, & Martyri debito, utpote ad dexteram Pontificii Solii. Ejus lemma.

Majensfeldiæ Fidelis ope implorata restinctum incendium.

Nona in sinistro Solii latere Puellam a polypo, gangrænâque liberatam docebat, sancti Camilli ope; cum lemmate.

Puellæ naribus a multo tempore polypo obstructis ac gangrænà erosis Filum e Camilli indusio applicitum, morbum, morbique reliquias delet.

Inde retrocedendo ad principem Januam occurrebat

Decima, in Navi transversa quam sanctorum Processi, & Martiniani ab eorum Altari ibi ædificato vocant. Hæc aliam puellam repræsentabat, ejusdem sancti Camilli meritis a lepra mundatam; cum lemmate.

Puella ab utero Matris veluti lepra quadam contracta lethali febri implicita, Camilli imaginem sibi admovet, illico convalescit.

Undecima sub ejusdem Navis absidem, alterum a sancto Josepho editum in puero signum indicabat, cum lemmate.

Pueri coeuntes palpebræ, ne levi quidem signo discriminatæ, aperiuntur & lumen in oculos admittunt.

Duodecima, non longè a divi Basilii Ara, mirabilem præferebat Cancri sanationem divæ Catharinæ auxilio; eratque lemma.

Vetusti Cancri in puellæ papilla hærentis hiatus duo, alter stamineo Catharinæ pileo tactus, alter lampadis ad ejus Aram ardentis oleo perunctus, ad cicatricem perducti.

Decima tertia, sancti Camilli pulvere gibbosam puellam prodens erectam incumbebat arcui Sacello Gregoriano respondenti; cum lemmate.

Puella gibbo corpore ab incunabulis spirandi difficultate pressa, ac jam prope enecta, hausto Camilli pulvere recti corporis formam accipit, omni morbo convalescit.

Decima quarta super arcum Sacelli, in quo perpetuò asservatur

 San-

Sanctissimum Sacramentum, beatum Regalatum monstrabat extenso pallio aquas traiicentem; cum lemmate.

Petrus nunquam aliter quàm extentum super aquam pallium conscendens cum sodali suo flumen traiicit.

Decima quinta ad arcum Cappellæ sancti Sebastiani, consolidatas pueri plantas ope sancti Josephi a Leonissa indicabat, hoc lemmate.

Bimum puerum cujus coxæ, crura, pedes ossibus carebant, Josephus gradiendi potestate compotem facit.

Decima sexta, Ecclesiæ in Sanctorum suorum gloria lætitiaque triumphantis imaginem præferens, innitebatur superiori parti ultimi arcus, qui tamen primus ingredientibus Templum dextrorsum occurrit.

Populus meus, & hæreditas mea, quos eduxisti in fortitudine tua magna, & in Brachio tuo extento. Deuteron. IX. 29.

Ad hæc, quot enumerantur supernè inter epistylia sedes sive loculamenta, tot singula singulis imposita conspiciebantur Virtutum simulacra, palmorum viginti, ad similitudinem æris depicta aureisque lineis nitentia.

In supposita cuique simulacro basi, quæ trium erat palmorum, singularum Virtutum nomen inscriptum legebatur. Fuerunt autem numero viginti, nimirum: Justitia, Prudentia, Temperantia, Fortitudo, Fides, Spes, Charitas, Abstinentia, Castitas, Pietas, Continentia, Puritas, Humilitas, Obedientia, Vigilantia, Perseverantia, Voluntaria Paupertas, Pœnitentia, Innocentia, Zelus.

Quatuor ex sexdecim inferioribus Navis mediæ loculamentis, quæ adhuc carent Statuis valvas versus Basilicæ, cum in ceteris Fundatorum Regularis alicujus Instituti Signa e Lunensi marmore constituta jam sint, exhibebant imagines albo nigroque colore subobscurè pictas, dextrorsùs quidem sancti Fidelis a Sigmaringa, & sancti Petri Regalati; sinistrorsum verò sancti Camilli de Lellis, & sancti Josephi a Leonissa, quamlibet suæ innixam basi; quæ a vero marmoris colore non abluderent. Quinta, quæ superaerat sanctæ Catharinæ effigies, Angelo eidem adstante, qui manu lilium attolleret, in eo ex duobus loculamentis sub hemicyclo Sacelli SS. Processi & Martiniani item vacuis statuta fuerat, quod Theatro propiùs erat; in altero quod ex adverso est, Divinæ gratiæ simulacrum impositum.

Ut autem unicuique Statuæ, quæ in Navi sunt Templi media, cerei prælucerent, binæ ad singula earum loculamenta mensulæ fuerunt appositæ colore subnigro, ut stereobatas e Leucophæo marmore simulacris suppositas ad speciem æmularentur: Has interjecta grandis Pelta mirè jungebat Anaglyptico Aligeri capite corona superextanti, & unius ex Religiosis Beatorum Institutis stemmate nobilis. Adjecti ad hæc encarpi, & rami frondentes item ex Anaglipho; decem præterea lychnuchi ad cereos utrimque sustinendos. Hæc auro obducta omnia.

Quia

Quia verò decimum sextum loculamentum ænea Apostolorum Principis Statua tenet, quæ tam solemni die Albâ, Pluviali rubro, gemmâ pectorali & Regno pretiosis lapillis distincto ad graviorem majestatis speciem ornari consuevit; duo pro mensulis ante eam argentea statuta fuerant candelabra prægrandia, quorum ex utroque polygonius deargentatis ligneis brachiolis, lychnuchus subnascebatur, qui duo de viginti bipartito ordine cereos attolleret.

Ad transversæ præterea Navis ornatum præter hactenus descriptas Virtutum imagines, aliæ non defuerunt, adjecto enim tympano, superciliοque instar hemicycli supra coronam utriusque lateralis absidis, sanctorum scilicet Apostolorum Simonis & Judæ, ac sanctorum Martyrum Processi & Martiniani, ita tamen ut quod ad tempus additum erat, a prisca solidaque Templi forma structuraque non deflecteret; in utraque ipsius tympani ora ad columnarum perpendiculum, quatuor prospiciebantur virtutum Statuæ colore marmoreo; dextrorsum quidem Constantia & Magnanimitas; sinistrorsum verò Affabilitas & Clementia, inter quas ad cereos novem sustinendos rami succrescebant aliquot concinnè tortuosi & auro interliti.

Alii quoque eâdem formâ cultuque ramusculi, quibus quadripartito ordine affigerentur funales cerei duodetriginta, supremas ornabant loco tympani projecturas coronarum, quæ sub utriusque Navis hemicyclo lateralia circumeunt Altaria.

Supra verò epistylia octo columnarum, quarum binæ singulis adjacent prædictis Altaribus, octo item assurgebant e basi aureis striata foliis Aligeri æneo colore, auro tamen subobscurè illiti, qui utraque manu palmas & lilia, flagella, cilicinasque vestes gestarent ad ostendendam Beatorum de quorum gloriâ agebatur, vitæ sanctimoniam. Ut autem columnas ipsas stragulùm holosericum rubrum, tænis aureis nova arte discriminatum vestiebat; ita incumbas Altarium serica vela aureis fimbriata laciniis, modò leniter pendentia, modò eleganter crispata & in rosas collecta exornabant.

Tantum holosericarum vestium, aurique & pictarum tabularum apparatum æquabat par luminum copia, quæ licet conjici quanta fuerit ex iis possit, quæ dicta sunt, tamen faciliùs patebit, si hoc loco recenseatur in suas veluti classes atque ordinem distributa. Primus ordo constabat iis cereis, qui & in superioribus quibusque Basilicæ Aris supra grandia ex ære candelabra collucebant, & ante statuas in inferioribus loculamentis super lychnuchos; præter eos qui arabicè picti Altare & Confessionem beati Petri circumsepiebant. Secundus & tertius lychnuchos continebat, qui sub quolibet arcu pendentes, minores quidem demissiùs, majores verò altiùs duplicem diversamque lineam efficiebant. Quartus erat eorum cereorum, qui continenter ambiebant summam coronam, tam primariarum absidum, quàm fornicum. Digesti demum super

super magni Hemispherii projecturam, ac quadrigemina inter ingentes illius pilas prominentia podia, quintum & ultimum luminarium ordinem complebant. Nemini igitur mirum videbitur, si tot fuerint cerei, qui intra Basilicæ arderent ambitum sex aut octo librarum pondere, ut mille quingenti octoginta sex numerari potuerint; exceptis iis grandioribus, qui intra Missæ solemnia oblati Pontifici sunt; iis item varii ponderis & sine numero, qui singulis in tam frequenti Supplicatione fuerant distributi.

Reliquum est, ut de nobilissimo Theatri apparatu aliquid dicatur, cum quo si cetera Templi ornamenta conferantur, non parum videri poterunt dignitatis amittere. Ab ipso Basilicæ solo ante Aram principem æneâ mole superimpositâ celeberrimam, ad Occidentalem Templi partem ita sensim attollebatur, ut in altitudinem palmorum quinque desineret, oblonga centum viginti palmorum lignea contignatio, quæ nobiliorem & integram Theatri aream componeret. Quatuor ad hanc gradus ducebant, singuli unciarum octo, qui ab utroque transversæ Navis spatio, ubi superiores maximi Tholi pilæ obliquantur Austrum versus & Aquilonem, ita incipiebant, ut utrobique primùm directi, mox sinuosi, in medio demum e regione Aræ principis in ovalis hemicycli figuram dispositi, centum octoginta septem palmorum longitudinem occuparent. Hos æque ac integram Theatri caveam stragulum laneum colore viridi obtexerat, non ad ornatum tantùm, sed ut decentiùs supra gradus ita compositos de more assiderent eo tempore Suffragatores in Signatura Justitiæ, Abbreviatores, Referendarii Signaturæ utriusque, Cubicularii tam intimi quâm honorarii, Advocati Consistoriales, Cappellani Sanctissimi Patris, tam qui ab intimo Sacello sunt, quàm qui communes vocantur.

Ex eadem Areæ planitie prope Veronicæ loculamentum, triplici gradu ibatur in tabulatum palmos duodecim longum, tredecim latum, supra quod consueta eminebat Pontificis Cathedra stragulo cooperta serico rubro, & floribus aureis consperso. Dorsuale ejusdem fulcrum, formâ quasi triangulâ, pari item vestitum texto, ad palmos tredecim ita utrinque protendebatur, ut posticam Cathedræ partem muniret pariter & ornaret. Id erat parvum Pontificis Solium, ex quo sacras idem vestes ad sacrificium acciperet; dum cantus Horæ tertiæ Canonicæ de more absolveretur. Extra Solii gradus, quos laneus textus rubeus tegebat, mensa fuerat instructa pro septem candelabris inauratis cum candelis arabicè pictis, ante Crucem ad supplicationes & ante Cardinalem Diaconum ad Evangelii cantum deferendis. In opposita verò ipsius Areæ parte prope sanctæ Helenæ loculamentum, quinque erant mensæ, in quibus singulis singulæ apponerentur Oblationes pro unoquoque Sancto, Pontifici exhibendæ. Ceteri Abaci ad sacra Ministerii vasa, quæ cum summus Antistes celebraturus est, e Pontificali gaza ad lautiorem apparatum

paratum solent depromi, inter Aram maximam & ipsam Theatri caveam dispositi fuerant.

Non longè a gradibus parvi Solii, & a quinque Oblationum mensis scamna utrinque incipiebant ordine continuo, ubi Sacer assideret Senatus, & in cunei formam ad imam Theatri partem protendebantur. Ad hæc, quæ Babylonicis Aulæis fuerant instratæ, per duplicem gradum erat ascensus, in quorum altero Caudatarii eorumdem Eminentissimorum Patrum erant consessuri. Primo huic subselliorum ordini alter & tertius succedebat eâdem cuneatâ formâ, alius tamen alio altior, ut prospectus in Synedrium pateret omnibus. Sedes hæ, quæ sequioribus non tamen inelegantibus instratæ fuerant peristromatis, tenebantur dextrorsum quidem a Præsulibus non Assistentibus, ab Abbatibus & Pœnitentiariis rubrâ casulâ indutis; sinistrorsum verò a Gubernatore Urbis Vice-Camerario, ab Auditore Generali & Thesaurario Apostolicæ Cameræ, a Protonotariis tam Participantibus, quàm supra numerum, ceterisque aliis, quos Pontificia potestas & liberalitas hâc prærogativâ insignire voluit, ut in eodem assiderent scamno, a Religiosorum item Mendicantium Ordinum Ministris & Procuratoribus Generalibus. His proximum consuetum pro Bononiæ Oratore scamnum fuerat appositum. Pro Consultoribus autem Sacrorum Rituum, quibus interesse hujusmodi Actionibus conceditur, humiliores a tergo parvi Solii, & post Oblationum mensas fuerant sedes paratæ.

Post vacuum a fronte Theatralis areæ quinque & viginti palmorum interstitium, septeni assurgebant gradus singuli unciarum septem, minori longitudine ex adverso Aræ principis, productiores verò quà ad Cardinalium consessum utrinque vergebant. Supra hos, qui palmos quinque & uncias decem altitudinis æquabant, suprema porrigebatur maximi Throni planities latitudine palmorum sexdecim, longitudine sex ferme supra viginti, quam una cum gradibus laneum peripetasma rubei coloris undique operuerat. In his sessuri erant Sacræ Rotæ Auditores una cum Sacri Palatii Apostolici Magistro, & Clerici Cameræ. Duo præterea in hac planitie gradus erant holoserico villoso rubro contecti, quæ ad Pontificiam Cathedram præberent aditum. Eminebat hæc tamquam totius corporis caput, palmos ferme duodecim in summa eademque media Theatri totius parte, ut prospici facilè posset ab infinita pene hominum multitudine, quæ eò confluxerat. Ad opportunum præterea Suæ Sanctitatis recessum in postica hujus Solii parte parvum fuerat asseribus exædificatum cubiculum, cujus aditum ab hominum aspectu removebat ea vestis stragula, quæ post Anaclinterium Cathedræ ligneum convestiebat parietem. Ad latera quoque, etsi extra gradus Solii nec longè ab ipsis Cardinalium subselliis, alia interna receptacula & aditus duo, quamvis ostio & serâ firmati, majorem absidem versus pro temporariis sacri Senatus opportunitatibus utrinque habebantur.

Por-

Porro Pontificii Solii ſtructura varia marmorum genera ad ſpeciem veri mirificè picta coloribus imitabatur. Suberat primæ contignationi a Theatri pavimento ad graduum altitudinem Africani inſtar marmoris magna baſis, quæ palmos protenſa tres & quadraginta, ut fundamento eſſet prægrandibus ſtylobatis per utramque faciem excurrentibus, palmarem alteram ſpecie Anthracini lapidis ſupra ſe excipiebat, cui innitebantur triglyphæ ſpiræ inauratæ columnarum duarum, quæ utrinque Throno adjacebant.

Columnarum ſcapus ſtriatus ſtriis auro illitis, ſtrigibus verò cyanei lapidis colore pictis, aurato epiſtylio ordinis Corinthii terminabatur. Ad utrumque columnæ latus pilæ ſtelæque baſibus & capitulis pariter inauratis floridum Onjichem ſimulabant.

Quæ columnis ſteliſque ſuperimpoſita excurrebat communis corona, maculoſas antiqui marmoris crocini venas referebat. Huic non abſimilis colore erat alia grandior operis faſtigio ſuperinducta, cujus quidem operis pars media ſurſum arcuata in ſemicyclum deſinebat. Columnarum verò ſtelarumque ſub ea tympanum cyaneo veluti marmore conſtare videbatur; Zophorus pari modo pictus, qui inter utraſque procurrebat coronas Anaglyphis inauratis, & mira varietate diſtinctas, hanc præferebat Epigraphem magnis literis aureis expreſſam:

BENEDICTA GLORIA DOMINI.

Aligeri duo colore æneo inſiſtebant arcuatæ ſupercilii extremitati genibus flexis, & palmas florumque ſerta manibus attollentes.

Adſtabant pariter ad utrumque Throni latus veſtibus multo auro illuſtratis ſolida Religionis & Juſtitiæ ſimulacra, quæ ſuæ ſingula baſi inſidebant ex Alabaſtrite cæruleis interſecto lamellis, & aureis lineis coronato, cui ſubſtrata inferiùs erat ſtereobata crocinâ coronide, & cymatio cælaturis aureis variato. Huic ſtereobatæ ſuberat ſtylobata perſicæ arboris floribus colore non abſimilis, longitudine tanta, quanta & latitudine ſupra baſim infimam anthracinam, qua hæc extra pilas protendebatur impoſita, cujus a fronte magna Pelta, Pontificia Inſignia ſubobſcuro auro picta referens, extabat inter encarpos & vittas.

Ad hæc in ſimilitudinem veri marmoris colorata culcitæ copioſo aureo coccineoque ſerico mirificè textæ, tamquam venuſti poſtes utrumque Throni latus eique ſuperextantem e ſerico villoſo umbellam, ſub qua Pontificia erat Cathedra, aureis tæniis fimbriarumque mæandris magnificè ornatam circumſcribebant. Ultra ſupercilium quod totius Solii terminabat ornatum, eminebat S. Fidelis Vexillum ab Angelis inter lucidam nubeculam apparentibus elevatum. Suberat illud autem altiori ſplendidiſſimaque luce circumfuſo Spiritus ſancti Symbolo, unde tum radii longè latèque diffuſi Vexillum ipſum, ſubjectumque Pontificii Thro-

Throni ornatum illustrabant; tum plures Aligerorum vultus inter nubes luteo colore expressas, & auro plurimo nitentes descendere conspiciebantur. Venustatem quoque augebat labens ab utroque vexilli latere magnum serici villosi rubri paludamentum, tæniis atque laciniis aureis ad oras assutum, quod sensim diffusum ad angulos externos coronidis pilarum quæ Solium intercipiebant, post concinnam alternamque flexuram iterum labens utrumque inauratum signum, Justitiæ scilicet & Religionis, a tergo undecumque vestiebat: Huic alterum velut amplissimum conopeum subjectum erat & sociatum ex damasceno coloris rubri fasciolis aureis discriminato, iisdemque ac villosum rubrum laciniis, quod a gloria Domini de qua superiùs dictum est, incipiens demitti, paulatim ita latiùs discurrebat, ut laxitate sua non solum paludamentum ipsum quasi chlamydem Throni exciperet & concluderet, sed circumvelaret præterea, quàm latus erat, totum Theatri prospectum, ita tamen ut non æqualiter ante propenderet, sed mollibus modò nexibus corrugatum allevaretur a majoribus Aligeris inter alios minores variè dispositos, polimyxum alterâ manu quindecim cereorum duplici ordine distributorum sustinentibus; modò inversam subsutamque sibi posteriorem partem aureis floribus conspersam detegeret; ita demum sinuatum in utrasque arcuum stelas suspensum desineret.

Tota itaque nobilissimi Throni moles, quæ in lateribus debitâ proportione servatâ humilior erat, centum & decem palmorum sublimitatem æquabat in medio.

A Simulacrorum de quibus dictum est, stylobatis utrinque per latera ad finem usque primarum Tholi pilarum prope loculamenta Veronicæ & divæ Helenæ, in ipsismet superioribus stylobatarum spatiis crates incipiebant inauratæ, quæ ligneam interiùs extructam contignationem intercluderent. Super eas parastatis concinnè intercisas continua auroque illustrata ita prominebat corona, ut ex ejus projecturis fastigia quædam instar turbinum & ornatus assurgerent, conchyliis & encarpis inter se colligati, quibus Tiara Pontificia decussatæque claves, auro item fulgentes, erant impositæ. Perpetuum similiter florum ac frondium inauratarum sertum a pilarum Throni Epistyliis elabens & super ipsam continenter coronam procurrens per consertas puerorum manus speciosissimo lusu traducebatur ad coronandam prægrandem peltam cum Suæ Sanctitatis Insigni in medio totius ornatus prominentem; cum enim lapideæ stelæ, quæ ingentem hinc & inde Hemispherii fornicem sustinent, transennas utrinque appositas intersecarent, quarum amplitudo erat palmorum octo supra centum & quadraginta, impedirentque, ne pone contignatio cohæreret; supra crates ibi etiam procurrentes ad unitatem ornatus servandam, basis subrubro colore, in qua exaratæ legebantur Epigraphæ:

HO-

HONOR ET GLORIA IN SERMONE
Eccli. cap. 5. verſ. 15.

IPSI GLORIA IN ECCLESIA
Epheſ. cap. 3. verſ. 21.

baſis inquam ſurſum elevabatur, quæ prædictam magnam peltam ipſis innixam ſtelis attolleret. Infra crates verò textile ex damaſceno rubro tæniis aureis concinnè decurrentibus per ſuturas diſpertitum, & in ſumma parte ſerico villoſo item rubro coronatum conveſtiebat undique ligneum contiguarum contignationum parietem.

Ut verò unaquæque pars toti reſponderet, cederetque in ampliorem Theatri ornatum, & in nobilium Matronarum commodum, quæ conventuræ in Baſilicam erant eo die; in adverſis ipſi Theatro loculamentis tam divi Andreæ, quàm ſancti Longini aliæ comparatæ fuerant eminentes contignationes eodem ac reliquæ ornatu. Hæ ſicut & aliæ priùs commemoratæ, congruis interpoſitis repagulis ſeorſim ſeparatæ, ita Sanctitatis Suæ juſſu fuerant diſtributæ, ut quæ proximæ Solio Pontificio utrinque erant, Poſtulatoribus quinque Beatorum aſſignarentur; quæ his adjacebant, in dextera ſiniſtraque Theatri parte Principum Oratoribus darentur, licet demandatum ſibi munus ex benevolo Summi Pontificis permiſſu, nondum palam obirent; item Columnenſium Familiæ, ac Almæ Urbis Senatori. Decreta Cantoribus Cappellanis pro Odeo contignatio, quæ in tranſverſum Pronaum vergebat ab Helenæ loculamento; quæ verò ex adverſo erat, Capitulum Vaticanum inter & Poli Ducem Sacri Hoſpitii Magiſtrum fuerat bipartita; ceteræ urbanis & exteris Matronis erant deſtinatæ.

E ſuperioribus tandem lapideis Proceſtriis, apud quæ reliquiæ Sanctorum in Baſilica ſervantur, ſerico ſtragulo variè ornatis, nec ſine multis cereis, ut ſuperiùs dictum eſt, pendebant deorſum quatuor alia Beatorum Vexilla, ex eo nimirum, quod Veronicæ ſimulacro ſupereminet, Vexillum beati Camilli de Lellis, ex altero ſupra ſanctam Helenam, beati Petri Regalati, ex tertio apud ſanctum Andream, beati Joſephi a Leoniſſa; in quarto ſupra Loculamentum ſancti Longini, beatæ Catharinæ de Ricciis.

Hæc & cetera quæ narranda forent, meliùs quam ſermo ſubjiciet oculis tabula, quæ ſuperius appoſita eſt.

FINIS.

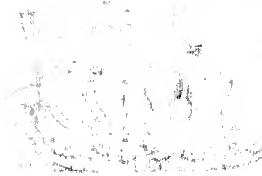

pro solemni Canonizatione a Sanctissimo Dño Nostro
[...]ipuæ Supplicationis partis.

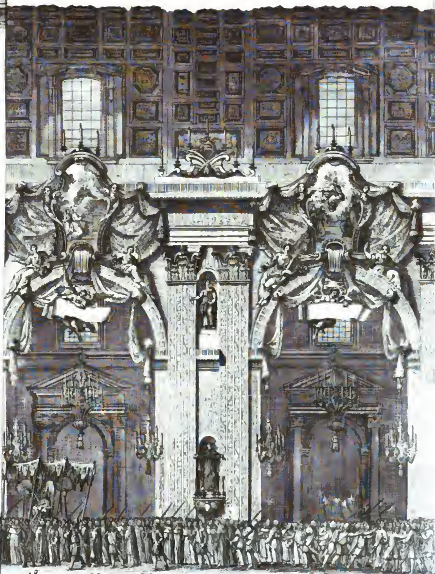

1. Sc[...]scopi. 16. Gubernator Vrbis. 19. Cubicularii Sec. Assist. cũ Aud.rum de Mitra. 22 Generales
2. Fr[...]ẽg.um 17. Card. Diac. Assist. et Evangelu. 20. Auditor Cam. et Thesaurarius. Ordinũ
3. Cu[...] 18 Papa sub Baldacchino. 21. Protonotarii cum Adjunctis. 23. Populus
Alo[...]

Io. Bapt. Sintes sculp. R.

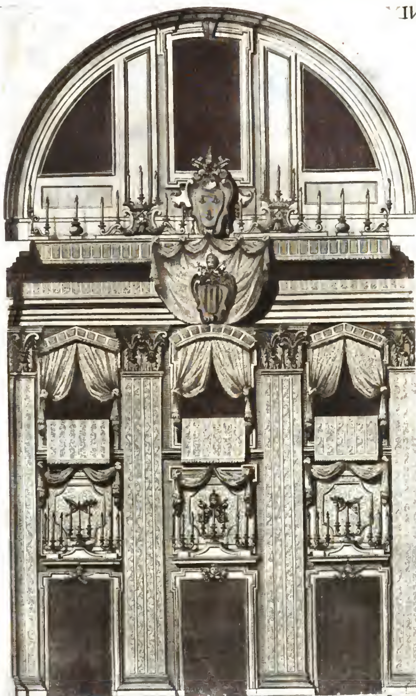

Aloisius Vanvitelli Arch Orn.
Antonius Rinaldi deli.
Ioane Bapt. Sintes Sculp. Romæ

V

15

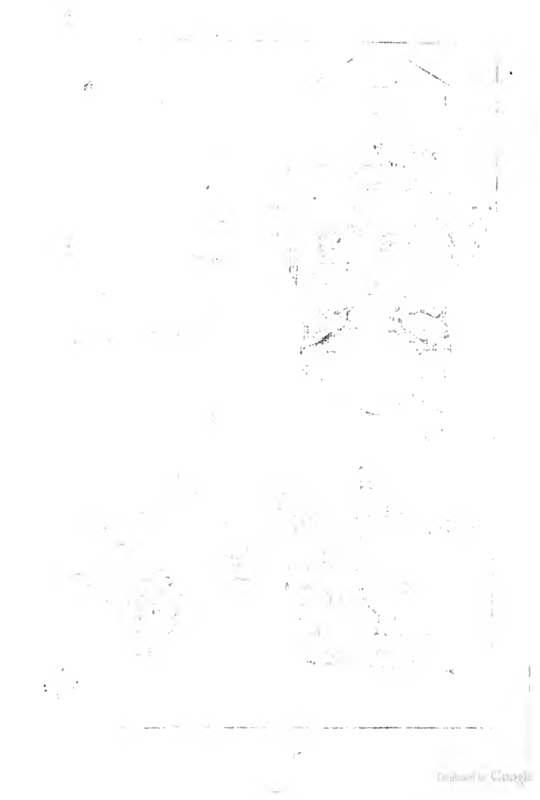

VI

16

19

Antonius Rinaldi delin. Ioan Bapt. Sintes sculp. Romæ

20

Antonius Rinaldi del. *Ioan. Bapt Sintes scul*

Antonius Rinaldi del. *Ioan.Bapt. Sintes scul.*

XII.
Antonius Rinaldi delin.
Joan.Bapt.Sintes sculp.R.
22

XIII

XIV

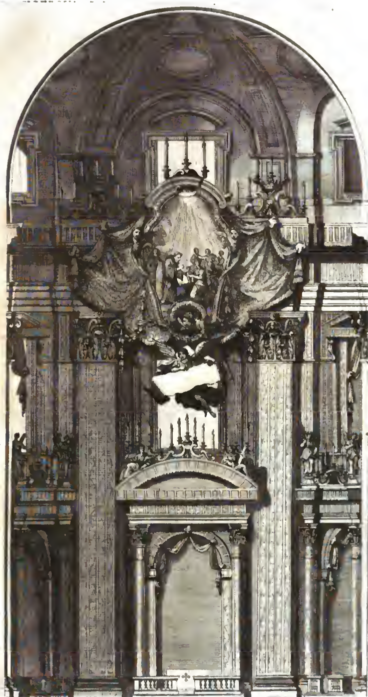

24

Aloysius Vanvitelli Arch. *Antonius Rinaldi delin.* *Ioan. Bapt. Sintes sculp.*

Antonis Rinaldi delin. 25 *Ioan Bapt. Sintes sculp. Romę*

21

Antonius Rinaldi deli. *Ioane Bapt. Sintes Sculp Romę*

XVII

27

...nio Rinaldi deli. Gio. Batta Sintes Sculp. Rome

Antonius Gramignani scul.

Ant. Gramignani Scul.

S. CATHA
RINA DE RICCIS

S. IOSEPHVS
A LEONISSA

S CAMILLVS
DE LELLIS

CONTINENTIA

Antonius Rinaldi delin. *Ioan. Bapt. Sintes sculp.*

PIETAS

CHARITAS

INNOCENTIA

PVRITAS

Antonius Rinaldi delin. *Ioan. Bapt. Sintes scul. Romæ*

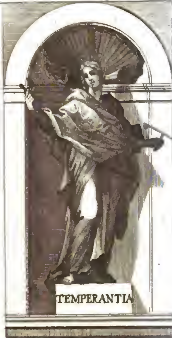

Antonius Rinaldi delin. *Ioan.Bapt.Sintes scul.Romę*

RELIGIO.

POENITENTIA

ABSTINENTIA
Antonio Rinaldi deli.

VIGILANTIA

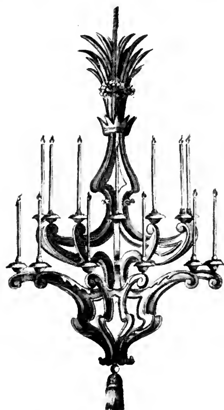

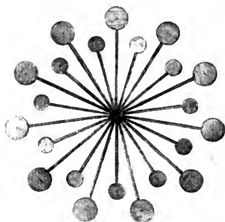

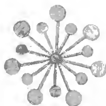

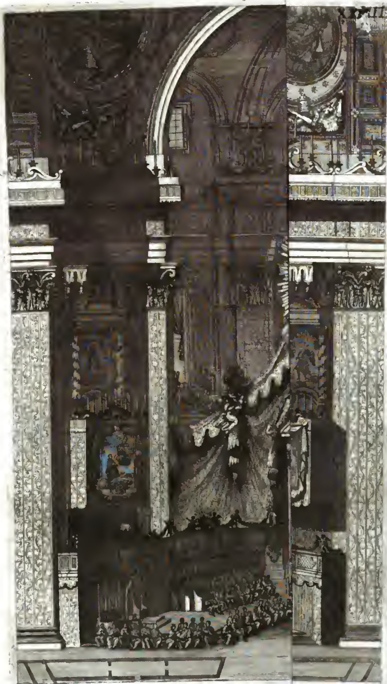

THEATI 38

Aloysius Vanvitelli Arch. ... *Sintes sculp Romæ.*

Antonius Rinaldi del. *Ioan. Bapt. Sintes sculp.*

HONOR ET GLORIA IN SERMONE. Eccl. V.

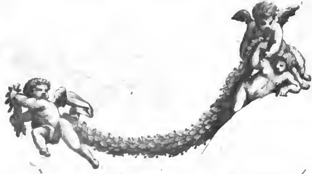

Aloijsius Uanvitelli Arch. *Antonius Rinaldi delin.* *Ioan. Bapt. Sintes sculp.*

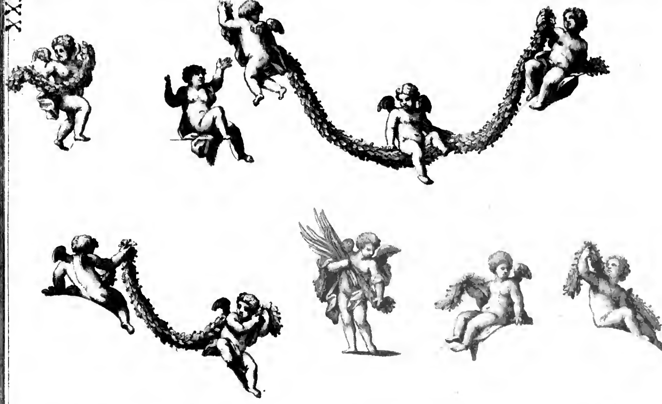
XXXI
41
Antonio Rinaldi deli.
Gio. Batta Sintes Sculp. Rome

Antonius Rinaldi deli.

Ioane.Bapt. Sintes Sculp.Romę

INDEX
RERUM NOTABILIUM.

A.

Alexan-

Sen-

 Cano-

In

COLO-

D

Do-

E.

I.

ICHNO-

L.

LÆ-

N.

O.

In

S.

V.

VA-

FINIS.

EXCU-

EXCUDEBANT ROMAE
NICOLAUS ET MARCUS PALEARINI
ACADEMIAE CONIMBRICENSIS
BIBLIOPOLAE ET TYPOGRAPHI ROMANI
AD THEATRUM POMPEII
ANNO CIↃ. IↃ. CC. XLIX. MENSE JULII
SEDENTE
BENEDICTO XIV. PONT. OPT. MAX.
PONTIFICATUS EJUS
ANNO IX.